

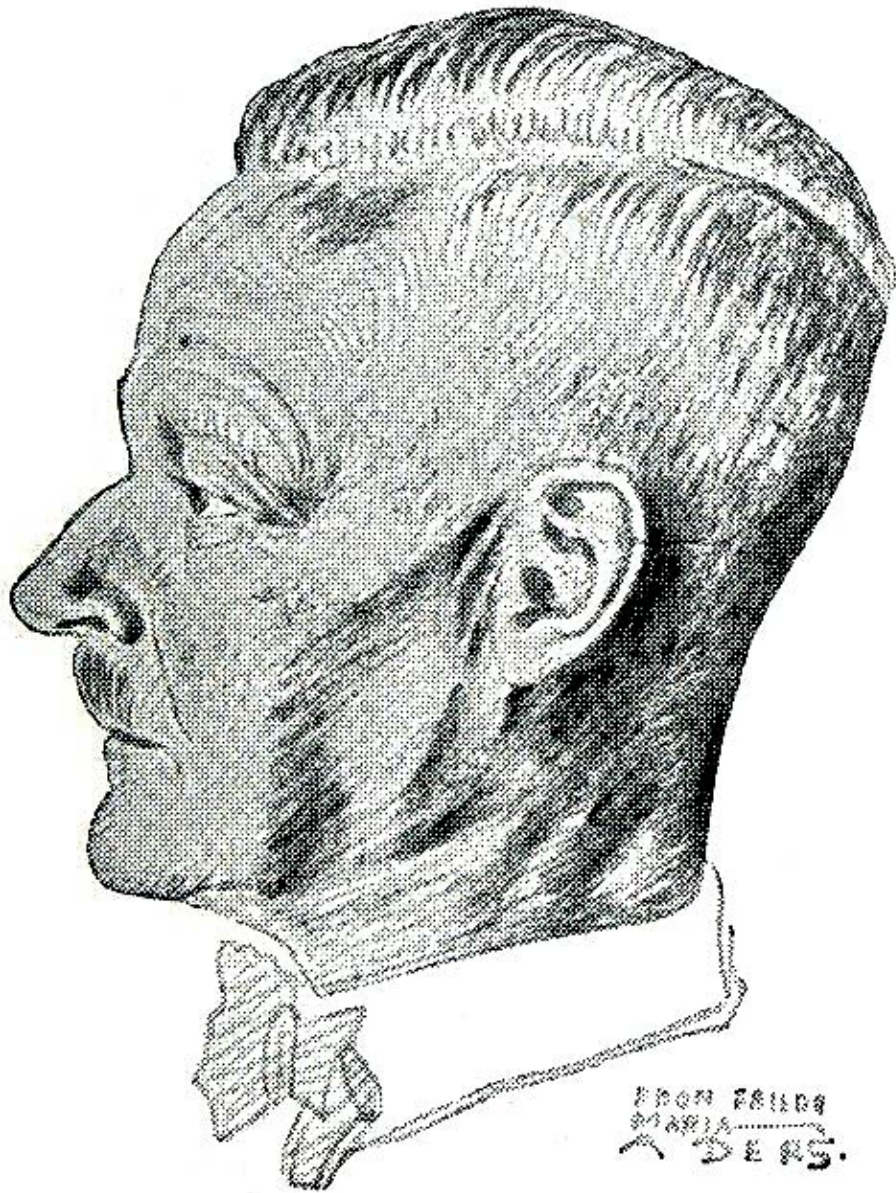
Ulrich Fleischhauer

Pravé
Protokoly sionských
mudrců

**Znalecký posudek,
vypracovaný z pověření soudního dvora č. V v Bernu**

Z německého originálu Ulrich Fleischhauer,
Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten,
erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern,
U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935
přeložil © Jaroslav Voříšek 1997

Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com



Ulrich Fleischhauer

Ulrich Fleischhauer

Pravé
Protokoly sionských
mudrců

**Znalecký posudek,
vypracovaný z pověření soudního dvora č. V v Bernu**

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	8
Poznámka překladatele	10
Předmluva ke knižnímu vydání	12
Úvodní poznámka	14

DÍL I

Systematické vyličení původu a významu *Protokolů sionských mudrců*

I. Historie původu <i>Protokolů</i>	17
II. Maurice Joly a tajemství mudrců ze Sionu	20
1. Vladař Nicollo Machiavelliho	20
2. Dialog ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquieuem	21
3. Maurice Joly	23
4. Tajný smysl <i>Dialogů</i>	29
5. Turecká bajka novin Times	34
III. Dosavadní neúspěšné pokusy o prohlášení <i>Protokolů</i> za padělek	38
1. Snahy Židovstva o potlačení <i>Protokolů</i> v Německu	38
2. Židovský zastírací manévr	40
3. Falešné evidenční číslo v knihovně Britského muzea	44
4. „Panama-prezident“ Loubet	45
5. Názorné vyučování ministra Bourgeoise	46
6. Basilejský kongres a Francouzská revoluce	46
7. Skrže mne vládnou králové	47
8. Národohospodářská výuka u Židů	47
9. Prof. dr. Hermann L. Strack	48
10. <i>Zlí Židé</i> pana C. A. Loosliho	49
11. Švýcarský spolek židovských obcí	52
12. Prezident Nahum Sokolov	52
13. Arnold Zweig	53
14. Benjamin Segel	54
IV. Autor <i>Protokolů sionských mudrců</i>	56
1. Tvrzení Židů	56
2. Achad Ha-Am	62
3. Theodor Herzl	63
V. Porovnání <i>Protokolů</i> s <i>Dialogy</i>	75
VI. Hřbitovní řeč v románu Biarritz	78
VII. Žid potvrzuje pravost <i>Protokolů sionských mudrců</i>	86
VIII. <i>Protokoly</i>, program zednářů B'nai B'rith	89
IX. Pravost <i>Protokolů</i> prokázána ze židovského způsobu myšlení a nenávisti Židů vůči nežidovským národům	100

X. Pravost <i>Protokolů</i> jako světovládného programu prokázána ze židovské literatury všech dob	113
XI. Pravost <i>Protokolů</i> prokázána světovládným programem Mezinárodního sdružení opravdových biblických badatelů	131
XII. Pravost <i>Protokolů</i> prokázána činností zednářů	138
XIII. Pravost <i>Protokolů</i> prokázána z mezinárodní součinnosti Židovstva	185
XIV. Pravost <i>Protokolů</i> prokázána z událostí posledních desetiletí	207
1. <i>Protokoly sionských mudrců</i> – politický katechismus Židovstva	207
2. <i>Protokoly sionských mudrců</i> v teorii a praxi	225
3. <i>Protokoly sionských mudrců</i> a bolševismus	239
4. Zpověď malého sionského mudrce	259
XV. Závěrečný výsledek zkoumání	270

DÍL II

A. Odpovědi soudního znalce na otázky, položené V. soudním dvorem v Bernu

Pět otázek soudce	276

B. Odpovědi soudního znalce na otázky, položené žalobou

Osmnáct otázek žalobce	295

DÍL III

1. Doslovné znění <i>Protokolů sionských mudrců</i> a porovnávané pasáže <i>Dialogů</i>	315
2. Hřbitovní řeč	396
3. Řeč rabína o gojimech	406
4. Řeč rabína ve Lvově	409
5. Těsné vztahy Židovstva a sionismu se zednářstvím	410
6. Dodatek k „The Kaisers dream“	417
7. Pastýřský list biskupského synodu ruské pravoslavné církve v zahraničí všem obcím ruské pravoslavné církve, žijícím v rozptýlení	417
8. Dokument Auer-Warburg	422
9. Dokument Frisch-Warburg	426
10. Oběti bídy a utrpení je především pracující člověk	430
11. Dodatek k osobě Hermanna Leberechta Stracka	433
12. Spor Sliosberg-Simanovič	435
13. Ještě jednou Maurice Joly	438
14. Dvanáct kmenů Izraele	440
15. Dodatek k židovským korupčním bankám	440
16. Přiznání rabína	443
17. Tři svědecké výpovědi	445
18. Případ novin Znamja 1903	448
19. Případ rabína Wise	449

* * *

20. Balfourova deklarace	449
21. Referát soudruha Rappoportu	450

22. Katechismus pro Židy v Rusku	453
23. Rakovského protokoly	459
24. Promluva Jakoba Bermana k polským Židům	501
25. Kol nidre a židovská přísaha	503
Obrazová část	506
Rejstřík literatury	523
Rejstřík periodik	534
Předmětový rejstřík	537
Jmenný rejstřík	546

Úvodní slovo editora českého překladu

Žádný jiný národ na světě o sobě tolik nemluví jako Židé, ale současně také žádný jiný národ není tak zvláště nedůtklivý, když o něm mluví jiní – snad s výjimkou nekritického obdivování. Pravda, byť i vzácně vyřčená třeba samotnými Židy, zde naprosto není žádoucí. Ve slovesné podobě je to právě případ tajného politického dokumentu, zvaného *Protokoly sionských mudrců*. Autor předkládané knihy, podplukovník ve výslužbě Ulrich Fleischhauer byl jedním z nemnoha badatelů v oblasti židovské otázky a zednářstva, který plně pochopil a zdůrazňoval jejich zásadní význam. Mnozí před ním i po něm se domnívali poznat a vysvětlit tuto problematiku odhalením některých židovských a zednářských spisů, které v podstatě vždy představují, obrazně řečeno, pouze instrukce pro výcvik poddůstojníků. Ale skutečné taktické plány (neměnná strategie a ideologie je obsažena v Talmudu) tehdejšího „generálního štábu“ představují právě *Protokoly sionských mudrců* z roku 1897, jejichž naprostá většina stanovených cílů je dnes realitou. Již jenom pro tento fakt je nezbytné, aby každá generace Nežidů znala nejen jeden z nejcharakterističtějších projevů ducha vůdců židovského národa, *Protokoly sionských mudrců*, ale aby také konečně poznala pravdu o jejich původu a vzniku. Za nejucelenější a nejprehlednější dílo o obsahu, smyslu i původu *Protokolů* lze nepochybně považovat předkládané *Pravé Protokoly sionských mudrců, znalecký posudek* Ulricha Fleischhauera, který je rovněž jedním z nejdůležitějších spisů o židovské a zednářské problematice vůbec.

Jak důkladně byli dílo i samotný autor interesovanými kruhy vymazáni z paměti nežidovských národů, svědčí i fakt, že opakovaný písemný dotaz editora českého překladu příslušnému městskému úřadu v Erfurtu po osobě podplukovníka Ulricha Fleischhauera zůstal bez odpovědi! Tedy má být již navždy orwellovskou „neosobou“! Opravdu příznačné! Říkají to ostatně nejen samotné *Protokoly* (12,5): „Již se nám dnes podařilo ovládnout veřejné mínění Nežidů takovým způsobem, že se na všechny světové události dívají námi nasazenými barevnými brýlemi klamu...“, ale i mnohé další židovské dokumenty: „Skupujte, ničte a nedopouštějte nová vydání spisů, které odhalují naši strategii i taktiku, a ukazují Židy v jiném, než námi vytvořeném světle. Žádný gój nesmí znát a pamatovat si skutečné příčiny židovských pogromů – v tomto případě smí slyšet jen naši verzi“ (Katechismus pro Židy v Rusku, viz dokument níže 22 v textu).

Skutečnost, že náš čtenář neměl dodnes možnost seznámit se s touto fundamentální prací, jen potvrzuje konstatování z úvodu, že pravda o talmudském Židovstvu není žádoucí. Je to důležitější tím spíše, že totální ovládnutí světa Židovstvem podle plánu *Protokolů sionských mudrců* bude mít za následek zotročení všech nežidovských národů a nejhrůznější diktaturu. „Cílem je jediný světový stát pod vládou židovského krále a židovské kněžské aristokracie!“ (Miroslav Dolejší)

Jestliže i po zhruba šedesáti letech od vydání v Německu je vhodné a potřebné dát českým a slovenským čtenářům do rukou tuto vědeckou práci v zájmu pravdy, pak je to nejen svědectvím toho, že se za tu dobu ani to nejmenší nezměnilo na hodnotě samotného díla U. Fleischhauera, ale především je to dokladem hrozně skutečnosti, že se nic nezměnilo ani na událostech a metodách, jimiž se kniha za-

bývá. Tyto dvě okolnosti pak samy o sobě jistě postačují jako velmi dobrý důvod pro její nynější české vydání.

Aspoň v nejstručnější zkratce si musíme ukázat, co bylo bezprostředním podnětem ke vzniku Fleischhauerova díla, a řekněme si také rovnou, že jako vždy při střetu lži s pravdou to byla potřeba obrany pravdy. Lež obranu nepotřebuje, lež je vždy útočníkem! Je samozřejmé, že prozrazení vlastních bojových plánů bylo Židovstvu přinejmenším velice nepříjemné a za určitých okolností i nebezpečné. Jistě totiž není ani trochu přehnané předpokládat, že kdyby bývala nežidovská veřejnost z odhaleného plánu vyvodila odpovídající závěry, vypadala by historie dvacátého století výrazně jinak. Že by vypadala lépe, lidštěji a přirozeněji, to už není po historických zkušenostech s právě končícím stoletím pouze předpoklad, nýbrž jistota.

Pokud bylo zveřejnění *Protokolů* omezeno prakticky na samotné Rusko (kde bohužel nevyvolalo téměř žádnou pozornost), používala strana útočníka vyzkoušenou taktiku plánovitého skupování a ničení všech dostupných exemplářů za současného naprostého mlčení o věci i před vlastními nezasevěnými pěšáky. Když se však po I. světové válce začaly *Protokoly* šířit do všech evropských zemí i do Ameriky, nastal pro židovské vůdce čas k zahájení další fáze boje proti *Protokolům*: Vyzrazený dokument byl na povel prohlašován za padělek antisemitů, jeho autorství připisováno nejružnějším osobám či organizacím, a vždy po vyvrácení těchto tvrzení přicházela židovská strana s dalšími a dalšími neudržitelnými, protože stejně tak znovu a znovu vyvrácenými smyšlenkami a pomluvami. (Pečlivě zdokumentované peripetie této poziciční války najde čtenář v I. dílu Fleischhauerovy práce.) Když pak po několika desetiletích nepřátelé pravdy usoudili, že již ze židovské strany nežije nikdo z autorů či spoluautorů *Protokolů* a z nežidovské strany pak žádný, kdo by o tajemství jejich vzniku mohl tehdy vědět, rozhodli se vyzrazený dokument nechat prohlásit zdánlivě objektivním soudem neutrálního Švýcarska za pobuřující brakovou literaturu, respektive za padělek.

V jejich režii tak došlo v letech 1934-1935 v Bernu k procesu, který měl svou povahou a cílem jasně politický charakter. O přípravě, průběhu a výsledku procesu znamenitě referuje JUDr. Stephan Vász ve své knize *Das Berner Fehlurteil*. Samotné líčení okolností, za nichž se stal soudním znalcem žalované nežidovské strany tehdejší vedoucí organizace *Welt-Dienst* podplukovník Fleischhauer z Erfurtu, stejně jako i překážek, které mu byly po celou dobu kladeny židovskou stranou, je tedy něčím víc, než jen napínavou četbou – je především varující realitou! Už citovaný G. Bostunič popisuje jmenování Ulricha Fleischhauera soudním znalcem žalované strany velmi sugestivně: „Ze všech Nežidů, přítomných v soudní síni, znali jméno Fleischhauer jenom dva... zato Židé pobíhali jako kousnutí tarantulí a vzrušeně gestikulovali, protože dobře znali nebezpečí, které pro ně představuje.“

Stranným a předem podjatým soudem byly nakonec 14. května 1935 *Protokoly sionských mudrců* bez sebemenšího důkazu prohlášeny za „brakovou literaturu“ a ve zdůvodnění rozsudku dokonce i za „padělek“. Nepřátelům pravdy a jimi svedeným, nemyslicím přitakávačům by se tehdy mohlo zdát, že věc je již jednou provždy vyřízena podle jejich záměru. Přechodné „vítězství“ lži je však úplně lhostejné a navíc pro věc pravdy nebyl tento proces porážkou (dokonce ani ne dočasnou), protože právě díky němu byl U. Fleischhauer vzhledem ke svému postavení soud-

ního znalce představiteli lži donucen prohlásit pod přísahou před veřejným soudem v zájmu pravdy:

„Pravost *Protokolů sionských mudrců* je prokázána ze židovského způsobu myšlení, ze židovské literatury všech dob, z činnosti zednářstva, z mezinárodní spolupráce Židovstva a především z událostí posledních desetiletí!“

V knize *Židovský imperialismus* uzavírá G. Bostunič XXIX. kapitolu o morální porážce nepřátel pravdy v bernském procesu slovy Goetheho balady o čarodějově učni:

Kdybych ty duchy nebyl vyvolal,
moh' jsem žít klidně, spokojeně dál.

Zdá se, že nepřátelům pravdy, spoléhajícím se bohužel poměrně oprávněně na krátkou paměť generací, od morálního debaklu v Bernu 1935 (a o dva roky později také od debaklu faktického při odvolacím řízení) už natolik otrnulo, že se znovu pokoušejí jít s vlastní ostudou před soud v různých zemích. V dobré paměti je ještě případ JUDr. Martina Šavela z Bratislavy, který byl roku 1992 obžalován za publikování tohoto „antisemitského pamfletu“; další případy jsou hlášeny i odjinud, a do stejné kategorie spadá rovněž odsouzení šéfredaktora *Týdeníku Politika* Josefa Tomáše roku 1994, který velmi otevřeně informoval o globální židovské moci.

Pýcha předchází pád, a bude-li kdokoli z dalších vydavatelů *Protokolů sionských mudrců* hájit jejich pravost, vybaven nevyčerpatelným bohatstvím nezpochybnitelných argumentů této monumentální práce Ulricha Fleischhauera, zůstane bezesporu morálním vítězem i před stejně zaujatým soudem, jaký byl tehdy v Bernu r. 1935 nebo v Praze 1994.

Na způsobech boje a tím méně na cílech nepřátel lidského rodu se za oněch šedesát let nezměnilo ani to nejmenší. Je zcela nadbytečné přinášet o tom důkazy. Tím předem automaticky padají námitky odpůrců pravdy i jimi svedených a zmatečných přísluhovačů, že tato kniha je „zastaralá“, „neaktuální“ a že „dnešnímu čtenáři nemůže nic přinést“, které zcela nepochybně zaznějí, dostane-li se Fleischhauerově práci plně zasloužené pozornosti.

Poznámka překladatele

Mimořádný charakter díla Ulricha Fleischhauera vyžaduje alespoň stručnou poznámku překladatele. Z technických i časových důvodů, o nichž se autor zmiňuje v úvodní poznámce, nemohly být ke knize připojeny obvyklé rejstříky a přehled literatury. Rozhodl jsem se vypracovat je z originálního textu Ulricha Fleischhauera a proto také pouze já nesu veškerou odpovědnost za jejich případné chyby a nedostatky. Do rejstříků jsou pro přehlednost zahrnuty také dodatky ke III. dílu (č. 20-24), které do českého vydání zařadil editor a nejsou tedy součástí autorského textu.

K vlastnímu překladu tedy tolik:

- a) Pokud je v textu uveden na prvním místě původní cizojazyčný název, je stejné pořadí zachováno i v rejstříku. Kde v textu český překlad není (obvykle u předmětů, které jsou dostatečně známy nebo mají jen okrajový význam), je v rejstříku většinou pro úplnost doplněn.

- b) Totéž platí i pro seznam literatury.
- c) Kde nebylo v jmenném rejstříku možné s jistotou doplnit v originálním textu ne-
vedené iniciály, příp. titul a pod., zůstává jméno v původní podobě.
- d) Poznámky pod čarou, které nejsou označeny jmenovitě jinak, pocházejí bez vý-
jimky od autora. Jeho poznámky přímo v textu jsou značeny šifrou (*Fl.*) U cizích
materiálů, převzatých autorem do *Znaleckého posudku*, jsou poznámky v textu
značeny šifrou autora přejatého materiálu, například Harald Sievert šifrou (*H. S.*)
a pod.
- e) České překlady cizojazyčných originálních titulů knih jsou uváděny v závorce
pouze při svém prvním výskytu v textu knihy. Překlady titulů novin a ostatních
periodik jsou uváděny jenom tam, kde jde o méně známé nebo vzácné tiskoviny.
- f) Kde je v textu zmínka o materiálech nebo fotokopiích, přiložených do akt, jež
nejsou součástí obrazové přílohy německého originálu knihy, má tím vždy autor
na mysli soudní akta bernského procesu.

Závěrem mi zbývá milá povinnost poděkovat všem, kteří svojí pomocí umožnili
předložení tohoto nesmírně důležitého díla českému a slovenskému čtenáři, ať již
šlo o odborné jazykové či historické konzultace, umožnění přístupu k nezbytné lite-
ratuře a podobně.

Praha, květen 1997

Pravé Protokoly sionských mudrců

Ve vděčné vzpomínce věnováno předním bojovníkům, zemřelému Theodoru Fritschovi a Dietrichu Eckartovi.

„Příteli lidstva a pravdy, který přihlíží otevřenému boji světla s temnotou, je mocnou útěchou, že pravda nakonec zvítězí. Ten čas ovšem nemůžeme znát a určit, ale je již zárukou vítězství, když jsou síly temnoty přinuceny přijmout otevřený boj na veřejnosti. Síly temna milují příšeří a jsou poraženy v okamžiku, kdy jsou přinuceny vystoupit na světlo.”

Fichte, *Vorlesungen über die Bestimmung des Gelehrten/Přednášky o poslání vědce.* (Jena 1794, Reclam 526, str. 23.)

Že se poprvé v dějinách nepodařilo silám temnoty potupit a zostudit bezbranné muže, které dovlekly až na lavici obžalovaných, za to patří v první řadě díky činnosti *Welt-Dienst*. Její spolupracovníci a přátelé pospíchali na pomoc ze všech stran, případně posílali pro potřebu obhajoby nesmírně důležité písemné příspěvky a doklady. První podnět k této solidaritě ohrožených národů dal dnes už zemřelý Theodor Fritsch, který se již před začátkem světové finanční války 1914 pokoušel o vytvoření takové organizace. Při své poslední návštěvě v mém domě vyjádřil jako svou závěť přání, abych se ujal provedení jeho myšlenky.

O nutnosti vytvoření organizace mne roku 1922 přesvědčoval také již nežijící Dietrich Eckart.

Proto věnuji tuto svoji práci dvěma mužům, jejichž nesmrtelné zásluhy ocení opravdu důstojně teprve budoucí pokolení, až se ve svých zemích budou moci těšit z ovoce své práce, z pravé křesťanské svobody.

Předmluva ke knižnímu vydání

Touto knihou představuji veřejnosti svůj *Znalecký posudek*, vypracovaný a předaný V. soudnímu dvoru v Bernu.

Přes početné žádosti jsem z tohoto *Znaleckého posudku* dosud nic nezveřejnil, abych nepředcházel a neovlivňoval soudní řízení. Především jsem ovšem nechtěl nabídnout Židovstvu příležitost k obviňování své osoby soudního znalce z ovlivňování svědků.

Přesto jsem však *Znalecký posudek* předem připravil do knižní podoby, aby byl pohotově po vynesení rozsudku, případně během procesu nebo i před ním v okamžiku, který určím podle jednání a postojů Židovstva.

Metody a prostředky boje Židovstva nejsou pro mě dávno ničím novým, protože v tomto boji jsem prakticky od svého návratu ze světové finanční války, tedy od roku 1919, a častokrát jsem byl spolu se svými přáteli vystaven nejpodlejšími pomlouvacím útokům a výhrůžkám. Zveřejnění *Znaleckého posudku* je podle mého názoru jediný způsob, jak se pomlouvám a hrozbám bránit.

Již před zahájením veřejného soudního jednání bylo *Welt-Dienst* z různých zemí hlášeno, že dochází k nesčetným pokusům o snižování mé odborné i osobní pověsti

rozšiřováním lží. Židovstvu tedy postačilo mé jmenování soudním znalcem v tomto procesu jako dostatečný důvod k mému ostouzení.

Židovstvo rozšířilo v novinách a časopisech nejrůznějších zemí nepravdy o mé osobě i odbornosti v naději, že se snad o nich včas nedozvím a že pak tyto pomluvy, mnou v zákonem určený čas nedementované, budou obecně přijaty jako fakt.

Tato kalkulace však měla chybu. Jestliže až dosud mohlo Židovstvo s úspěchem spoléhat na roztržtost národů a jejich vzájemnou revnivost, pak má tentokrát proti sobě poprvé sílu, která se ujala úkolu organizovat znalce Židovstva z celého světa a vzájemnou výměnou informací a dokumentů si pomáhat ve společném boji.

Tou silou je *Welt-Dienst*, organizace, kterou jsem založil se svými přáteli ze všech kulturních zemí. V čísle I/18 časopisu *Welt-Dienst* z 15. srpna 1934 jsme přetiskli nenávistnou kritiku naší práce, která byla zveřejněna 15. června 1934 ve varšavském deníku *Hajnt*, vycházejícím v jazyce jiddiš.

Právě práci organizace *Welt-Dienst* především děkuji za skutečnost, že jsem tento *Posudek* mohl soudci předložit ve spoře vyměřené lhůtě sotva dvou měsíců. Soudce mi ani na moji mnohonásobnou žádost nepovolil prodloužení lhůty pro vypracování znaleckého posudku, stanovené do 15. ledna 1935.

Přestože je následkem spěchu můj *Posudek* poznamenán jistými nedostatky, nic jsem na jeho knižním vydání neměnil s výjimkou řazení jednotlivých kapitol, které je zde uspořádáno poněkud logičtěji. Za největší vadu na „kráse“ považuji vynucenou stručnost kapitoly IV, 2, pojednávající o Achadu Ha-Am. Alespoň částečně je to napraveno v Odpovědích soudního znalce na otázky, položené žalobou. (díl II, B, a, 2)

Již téměř ke konci práce na posudku jsem se rozhodl zařadit také kapitolu IV o autorství *Protokolů sionských mudrců*. Otázku osoby autora *Protokolů* považuji samu o sobě za lhostejnou, protože jen zbytečně odvádí pozornost od podstatného, to jest od **obsahu** *Protokolů sionských mudrců*. Přesto jsem byl donucen tuto kapitolu do posudku zařadit, protože otázka autorství *Protokolů* byla ze strany Židovstva neustále nadhazována. Když jsem pak nakonec – jen s vnitřní nechutí – následoval Židovstvo na toto zcela vedlejší bitevní pole, scházel mi již čas i fyzické síly, abych materiál z části Odpovědi soudního znalce na otázky položené žalobou shrnul do přehledné formy a poté zařadil na příslušné místo kapitoly IV, 2 o Achadu Ha-Am.

Rovněž tiskárna, která *Znalecký posudek* vytiskla pro soudce jako „manuskript“, nemohla již v tak krátkém časovém termínu přes veškerou obětavou práci na tři směny provést v sazbě potřebné změny, stejně jako jsem k práci neměl čas ani já, ani moji spolupracovníci.

Nemám v úmyslu provádět v tomto knižním vydání *Znaleckého posudku* nějaké úpravy na nynějším vzhledu a předkládám dílo veřejnosti beze změny ke kritice jako výsledek dosavadních zkoumání i jako obraz poměrů.

Pojednání, obsažená v dílu I, kap. XIV, 2 a 4, stejně jako v dílu III, 8-17, nebyla do stanovené lhůty 15. ledna 1935 předána soudci a byla přednesena teprve při ústním jednání před soudem.

Samozřejmě si vyhrazuji právo zveřejnit další výsledky bádání, především ve věci falešných svědeckých výpovědí v dodatečném pojednání.¹

Jsem přesvědčen, že i předložený materiál poskytne čtenáři dostatečný podnět k tomu, aby se začal důkladně zabývat židovskou otázkou a připojil se k boji *Welt-Dienst* za pravdu, práci a svobodu.

Velké množství dalšího materiálu ke všem zde projednávaným otázkám je obsaženo v lexikonu Židů *Sigilla veri* (*Pečeti pravdy*). Lexikon, z něhož dosud mohly vyjít čtyři svazky, je prvním pokusem o vytvoření přehledu Židů pro Nežidy, který má podávat vyčerpávající, ale především věcné a nezávislé informace o všech otázkách Židovstva.

Ulrich Fleischhauer, podplukovník v. v.

Úvodní poznámka

Dopisem V. soudního úřadu v Bernu ze 6. listopadu 1934 jsem byl pověřen a ustanoven jako znalec ve věci žaloby, podané návrhem *Švýcarské obce izraelitské a Náboženské židovské obce v Bernu* ze dne 26. června 1933, aby soud prohlásil za podvrh spis *Sionistické protokoly*, vydaný nakladatelstvím Hammer-Verlag v Lipsku. Byl jsem tedy pověřen vypracovat znalecký posudek ve věci a předložit jej soudu do 15. prosince 1934. Jelikož jsem nebyl schopen během několika málo stanovených týdnů znalecký posudek na toto téma vypracovat, požádal jsem tedy soud o prodloužení lhůty do 15. února 1935. Byla mi však povolena lhůta pouze do 15. ledna 1935. Stejně jako již dříve určeným znalcům, prof. dr. Baumgartenovi z Basi-leje a spisovateli C. A. Looslimu z Bernu, bylo i mně předloženo k posouzení a zodpovězení pět otázek ze strany soudce a osmnáct otázek ze strany žalobce.

Vzhledem k mnohostrannosti předmětu a rozmanitosti hledisek, zejména však vzhledem k otázkám žalobce, zahrnujícím téměř celou oblast židovské problematiky, jevílo se v zájmu zodpovězení otázek jako nezbytné podat systematické vyliče-ní vzniku, obsahu a významu *Protokolů sionských mudrců* a přitom zaujmout také stanovisko k bezpočtu často protichůdných názorů a tvrzení literatury, na níž se sledovaný okruh zájmů odvolává.

Proto dávám slovo také osobám, které mi k práci poskytly cenné materiály a při-pomínky, jež jsou podstatnou součástí *Znaleckého posudku*.

První část práce tudíž zahrnuje jednotlivé znalecké posudky, a pouze na jejím základě může být posuzována správnost části druhé, obsahující mj. zodpovězení předložených otázek. Ve III. dílu se zabývám především porovnáním celkového doslovného znění textu *Protokolů sionských mudrců* s odpovídajícími pasážemi z knihy Maurice Jolyho *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu* (*Dialogy ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquieuem*), což nebylo až dosud nikým provedeno.

¹ Autor zde nechtěl zasahovat do případného budoucího odvolacího řízení, které pak také skutečně skončilo u vyšší soudní instance 1. listopadu 1937 zrušením rozsudku soudu prvního stupně ve prospěch žalované strany; pozn. editora.

Protokoly sionských mudrců jsou překladem ruského textu, vydaného roku 1911 profesorem Nilusem; znovu byly uveřejněny v časopise *Luč světa (Paprasek světla)*, Berlín 1920, s přihlédnutím k francouzskému textu *Protokolů* od E. Jouina a R. Lambelina, a k německým vydáním od Gottfrieda zur Beek a Theodora Fritsche. Pro překlad *Dialogů* jsem použil textu jejich prvního anonymního vydání z roku 1864, kterého v *Znaleckém posudku* také na příslušných stránkách užívám.

Za skutečnost, že se mi při nezbytném krácení textu, způsobeném stanovenou časovou lhůtou, podařilo práci dokončit a rozšířit o nová hlediska, jsem v první řadě zavázán okolnosti, že význam otázky *Protokolů sionských mudrců* je konečně ve světě uznáván a že mi tudíž byly téměř ze všech zemí světa zaslány potřebné materiály. Na tomto místě se rovněž cítím zavázán všem svým blízkým i vzdáleným, mně osobně známým i neznámým spolupracovníkům a pomocníkům, jimž tímto vyslovuji upřímné díky za jejich zájem o zápas za pravdu, spravedlnost a skutečné lidství. Svůj podíl na tomto boji jsem se snažil prostřednictvím tohoto *Znaleckého posudku* vykonat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Erfurt, 15. ledna 1935 Ulrich Fleischhauer

DÍL I

Systematické vyličení původu a významu *Protokolů sionských mudrců*

I. Historie původu *Protokolů*

Stručně řečeno, *Protokoly sionských mudrců* jsou plánem na zničení stávajících státních zřízení za účelem nastolení světového panství Izraele. Tento plán zachází často až do nejmenších podrobností.

Protokoly byly poprvé vydány ruským spisovatelem G. Butmim v Petrohradě r. 1901 pod názvem *Vragi roda čelověčeskogo (Nepřátelé lidského pokolení)*; r. 1907 vyšlo čtvrté a poslední vydání této knihy. Průkazný materiál, který se k tomuto vydání vztahuje, je obsažen v práci *Le Péril Judéo-Maçonnique. IV. Les Protocols de 1901 de G. Butmi (Židozednářské nebezpečí. Protokoly z roku 1901 od Butmiho)* od E. Jouina, Paříž 1922. Butmiho kniha byla Židy očividně skoupena a zcela tak zmizela z knižního trhu.

Skutečného významu dosáhlo druhé vydání textu *Protokolů* roku 1905 zásluhou ruského profesora Sergeje Niluse. Ten již r. 1901 vydal knihu s titulem *Velké v malém. Příchod Antikrista a blízká možnost říše d'ábla na Zemi*, v níž upozornil na nebezpečí, hrozící Rusku a pravoslavné církvi ze strany křesťanství nepřátelských sil, ze strany Židů a zednářů. Přibližně v této době se profesoru Nilusovi dostal do rukou francouzský rukopis s názvem *Protokoly sionských mudrců*, jehož obsah mu úplně potvrdil názory, obsažené v jeho díle. Protože však práce už byla předána tiskárně, nemohl profesor Nilus textu *Protokolů* pro svoji knihu použít. Teprve pro druhé vydání své knihy roku 1905, která nesla pozměněný titul *Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost*, použil profesor Nilus text *Protokolů* jako dodatek ke knize. Také další vydání z let 1911, 1912 a 1917 obsahovala v dodatku text *Protokolů sionských mudrců*.

O původu *Protokolů sionských mudrců*, o jejich autoru nebo autorech a způsobu, jakým profesor Nilus získal francouzský text *Protokolů*, se zprávy rozcházejí. Nej-spolehlivější z nich jsou přirozeně sdělení samotného profesora Niluse, ale vedle nich jsou také nesmírně cenné informace od Gottfrieda zur Beek (důstojníka ve výslužbě v hodnosti kapitána, vl. jm. Müller von Hausen), který r. 1919 vydal první německý překlad *Protokolů* a na základě svých styků s ruskými zpravodajci i se samotným profesorem Nilusem zjistil cenné podrobnosti.

Gottfried zur Beek podává následující vyličení:

„Ve dnech od 29. do 31. srpna 1897 zasedal ve švýcarské Basileji I. sionistický kongres za předsednictví dr. Theodora Herzla, zakladatele moderního sionismu, který si vytyčil za cíl vybudování domovského státu Židů v Palestině, jenž měl být zaslíbenou zemí zejména pro Židy z Ruska. Bylo proto pochopitelné, že ruská vláda zaměřila ke kongresu svoji zvláštní pozornost. Pověřila tehdejšího šéfa ruské tajné služby v Paříži, generála Račkovského, aby vykonával dozor nad průběhem jednání kongresu a referoval o něm vládě. Račkovskij vyslal jednoho zvláště spolehlivého a schopného agenta do Basileje, který se svého nelehkého úkolu zhostil velmi úspěšně. Podařilo se mu totiž zjistit, že po skončení kongresu má zvláštní posel doručit jakýsi tajný dokument do zednářské lóže *Zur aufgehenden Morgenrö-*

te ve Frankfurtu n. M.² Tato lóže byla již odedávna spojkou německých zednářských lóží na *Velký Orient Francie*.

Posel, který sám o obsahu doručovaného dokumentu nic nevěděl, byl podplacen ruským agentem. Podle dohody pak přerušil svou cestu na smluveném místě, kde jej očekával agent s několika písaři. Obsah textu ve francouzském jazyce, sestávající z většího počtu listů, byl přes noc opsán. Vzhledem k časové tísní však byl opis pouze nepřesný a ne zcela úplný. Opis byl pak údajně předán ruskému ministerstvu vnitra v Petrohradě.”

Co se s opisem dokumentu dalo potom, není prakticky známo. Jisté je jen tolik, že se jeden opis dostal do rukou spisovateli Butmimu, a že maršálek černigovské šlechty Alexej Nikolajevič Suchotin předal opis svému známému, profesorovi Nilusovi, se žádostí o vyjádření stanoviska. Sergej Nilus o tom píše ve vydání své knihy z roku 1911 (citováno Segelem, str. 25) toto:

„V roce 1901 se mi dostal do rukou jistý rukopis, a toto rozsahem poměrně malé pojednání způsobilo hlubokou změnu v celém mém způsobu nazírání a vyvolalo to, co může být v lidském srdci způsobeno pouze Božím zásahem. Přirovnal bych to k zázraku podobně, jako když slepý prohlédne! Ten rukopis měl název *Protokoly sionských mudrců* a obdržel jsem jej od nyní již nežijícího maršálka černigovské šlechty a později vicegubernátora ve Stavropolu, Alexeje Nikolajeviče Suchotina.”

Na jiném místě Nilus (citováno podle Segela, str. 190) píše:

„Rukopis se dostal na světlo veřejnosti teprve koncem r. 1905 ve druhém vydání mé knihy *Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost*. Sám jediný Bůh ví, kolik marné námahy jsem v letech 1901 až 1905 vyplýtvál na to, abych *Protokoly* dal do oběhu a varoval tak veřejnost a především rozhodující instituce a úřady před bouří, která se již dlouho stahovala nad bezstarostným a nyní snad také o rozum přicházejícím Ruskem. Ale teprve r. 1905 se podařilo vydat tiskem neblahý rukopis jako varování pro všechny, kteří ještě mají uši k slyšení a oči k vidění...

Protokoly ze shromáždění sionských mudrců by se při povrchním čtení mohly zdát tím, co se obvykle označuje za banální výroky. Ale tyto „banální“ výroky jsou vyslovovány s takovou břitkostí a s takovou nenávisí, jaká je u takzvaných banalností neobvyklá. Domýšlivá, hluboce zakořeněná, nesmiřitelná, pradávna a přitom dlouho skrývaná rasová nenávisť, a co je na tom vůbec nejhorší, mezi řádky vše náboženský marasmus, klokotá to, syčí, a jako z přeplněného kotle vyráží sebevědomí těch, kteří pocítují, že jsou již blízko svého konečného triumfu.

Mimochodem řečeno, nelze podcenit ani ten zavádějící fakt, že název rukopisu vůbec neodpovídá obsahu. Nejsou to vlastně žádné protokoly, nýbrž přednáška nebo soubor přednášek muže (nebo mužů), nějakým způsobem významného a mocného. *Protokoly sionských mudrců* jsou v nám známé podobě souborem navzájem jen volně souvisejících částí. Přímo se vnucuje předpoklad, že jde pouze o zlomek díla, z něhož se začátek a některé další části buď ztratily nebo nebyly vůbec k dispozici. Pro přemýšlivého křesťanského pozorovatele existuje dostatek důkazů o pravosti

² Členem této lóže byl mj. také E. Rathenau, otec W. Rathenaua, pozdějšího předního sionisty. Doklad o tom je v mém držení.

a židovském autorství *Sionských protokolů* v prostředí, které ho v jeho vlasti obklopuje, stejně jako ve světových událostech.

Poslední baštou, posledním útočištěm před propuknuvším zuřivým orkáнем Satanovy zlovůle je už jen posvátné Rusko, dům Nejsvětější Matky Boží. Všechny snahy a útoky oněch tajných i zjevných, známých i neznámých služebníků a pacholků Antikrista jsou nyní zaměřeny proti Rusku...

Čím více se přibližuje ten neblahý historický okamžik, čím strašlivější budou bouřlivé události, zatím ještě skryté v mlze budoucnosti, tím rozhodněji a odvážněji musí bít neohrožená a šlechetná srdce, a tím vřeleji a neohroženěji se musí semknout kolem své posvátné korouhve – Boží církve a carského trůnu.”

Nilusova prorocká slova zanikla bez odezvy. Světová válka otřásla celým světem a zničila Rusko. **A právě v Rusku byly poprvé židovskými biřici uskutečněny v obrovském měřítku směrnice *Protokolů sionských mudrců*.**

Nilus dále píše ve svém vydání z roku 1917 (cit. podle Segela, str. 34):

„... Moje kniha se dočkala již čtvrtého vydání, a přesto se dozvídám až nyní s konečnou platností a naprosto hodnověrným způsobem ze samotných židovských pramenů, že *Protokoly* nejsou nic jiného než strategický plán a návod k dobytí světa pod jařmo Izraele. ... Plán, který byl po staletí zpracováván vůdci židovského národa a konečně pak předložen Radou starších prostřednictvím exilarchy (tj. vládce v exilu) dr. Theodorem Herzlem na I. sionistickém kongresu, svolaném na srpen 1897 do Basileje.”

V literatuře lze nalézt mnoho informací o způsobu vyzrazení tohoto politického dokumentu. Jsou to ale v zásadě detaily, které na samotné podstatě věci nic nemění. Těch několik málo osob, které byly do původu *Protokolů* zasvěceny, se snažilo smazat stopy mimo jiné i šířením různých zavádějících pověstí. Jsou samozřejmě dobře známy i početné případy likvidace lidí, kteří židozедnářským plánům překáželi, a je v těchto případech zcela lhostejné, zda šlo o Nežidy nebo Židy. Například Jean Jaurès (rozený Rappaport)³ patří zatím k těm posledním. Byl zavražděn v Paříži 30. července 1914. Zajímavé je, že ve stejný den, 28. června 1914, kdy zednáři zavraždili rakouského následníka trůnu, arcivévodu Františka Ferdinanda, byl v Rusku otráven Rasputin, známý odpůrce války. Kdo hledá vysvětlení příčin těchto atentátů, nechť si pozorně přečte *Protokoly sionských mudrců* (15,13).

Pro další argumentaci je velmi důležitá časová posloupnost různých vydání *Protokolů*. Jsou zde tři časové úseky, mezi nimiž musíme rozlišovat.

Před světovou válkou existovala pouze ruská vydání *Protokolů sionských mudrců*, a sice tři vydání Nilusova z let 1905, 1911, 1912 a čtyři vydání Butmiho v letech 1901-1907. Všechny edice byly ihned po svém vydání Židy skoupeny a zničeny. Z Nilusova vydání 1905 se nachází jeden exemplář v Britském muzeu. V době zařazení do fondu pod číslem 3926 d 17 a podle právě došlého sdělení je nyní zařazen pod číslem c 37 e 31. (Před dokončením mého *Znaleckého posudku* nemohla být tato informace ověřena. V podstatě to není ani důležité.)

Během světové války pak následovalo ještě jedno Nilusovo vydání *Protokolů* v roce 1917 a jeden přetisk pod titulem *Sionistické protokoly, plán na dobytí světa*

³ Tato informace nemohla být do závěru znaleckého posudku ověřena.

židozедnáři v Novočerkassku r. 1918. Také tyto knihy nejsou již vůbec k sehnání, neboť židobolševická vláda nechala všechny exempláře zničit. Zejména v době Kerenského vlády byl např. spálen celý náklad Nilusova vydání z roku 1917, již připravený k dodání po železnici. Pouhé vlastnictví výtisku *Protokolů sionských mudrců* bylo mnoha hodnověrnými emigranty z bolševického Ruska označeno za smrtelně nebezpečné.

Po válce už takový systém potlačování *Protokolů* nebyl nadále udržitelný. Jeden exemplář Nilusova vydání z roku 1911 se dostal do vlastnictví berlínského *Spolku proti židovské domýšlivosti* a posloužil Gottfriedu zur Beek pro jeho německý překlad pod titulem *Die Geheimnisse der Weisen von Zion (Tajemství sionských mudrců)* r. 1919. Tím začalo vítězné tažení *Protokolů* k nežidovské veřejnosti. A ještě v téže roce vyšel jeden anglický a jeden polský překlad, r. 1920 americké a francouzské vydání a následně druhé německé vydání od Theodora Fritsche pod titulem *Zionistische Protokolle (Sionistické protokoly)*. Konečně téhož roku 1920 znovu jedno ruské nakladatelství v Berlíně připravilo Nilusovo vydání *Protokolů* z roku 1911 v ruštině. Dnes jsou již *Protokoly sionských mudrců* k dispozici prakticky ve všech světových jazycích.

Pokoušelo-li se Židovstvo až do konce světové války zamezit šíření *Protokolů* jejich skupováním a ničením, pak po Beekově vydání v němčině nastal otevřený boj, v němž byla autentičnost *Protokolů* ze židovské strany zuřivě popírána. Používáním mnohdy velmi povážlivých prostředků, které budeme mít možnost dále poznat, se Židé usilovně snažili prohlašovat *Protokoly sionských mudrců* za antisemitický pamflet. **S tím výsledkem ovšem, že židovská tvrzení nemohla být nikdy podpořena žádnými důkazy.** V tomto ústupovém boji Židovstvo okamžitě opouštělo vyvrácenou „variantu” o původu *Protokolů* a vypouštělo do světa další a další „vysvětlení” – v podstatě se stejným účinkem a vždy bez jakékoli hodnověrné argumentace.

Pouze jediné tvrzení je Židovstvem opakováno stále znovu. Jde o „důkaz” podvrhu argumentací, že *Protokoly sionských mudrců* jsou z velké části opsány z francouzské knihy Maurice Jolyho z roku 1864.

II. Maurice Joly a tajemství mudrců ze Sionu

1. *Vladař* Nicollo Machiavelliho

K asi nejdiskutovanějším a nejrozpornějším knihám, které kdy byly napsány, patří *Il Principe (Vladař, zvaná také Kníže nebo Knížecí zrcadlo)*, sepsaná a vydaná r. 1513 ve Florencii italským politikem Nicollo Machiavellim. Z obecných historických souvislostí snad jen tolik, že Machiavelli žil v letech 1469-1527, v době, kdy byla Itálie rozdrobena na množství knížectví a městských republik, jejichž panovníci a šlechta mezi sebou neustále bojovali o moc s použitím všech myslitelných prostředků. Byli mistry v porušování práva stejně jako ve spikleneckém umění, a k běžným prostředkům patřil jed a dýka. V tomto čase všeobecného mravního úpadku a bezbřehé anarchie (která má samozřejmě své hlubší historické příčiny) se

Machiavelli cítil být povolán, aby svému pánovi, prezidentu Florentské republiky, vypracoval pojednání, v němž by rozvinul zásady a principy panování. Jeho myšlenky, v díle vyjádřené, jsou pak logicky dítětem své doby. Základní myšlenka Machiavelliho říká stručně: Moc jde před právem, a hned po ní následují hlavní ctnosti vládců – lest, násilí a ziskuchtivost. Machiavelliho zhoubné teorie následně zapůsobily i na státnické metody a daly pak vznik celému směru, výstižně nazývanému machiavelismus.

Nechyběly ovšem ani početné oponentní spisy, z nichž nejznámější je *Antimachiavelli*, napsaný r. 1740 pruským králem Bedřichem II. Velikým. Ve svém díle král mimo jiné píše:

„Machiavelliho *Vladař* je v morálce tím, čím je Spinozovo dílo v náboženské věrouce. Baruch Spinoza podkopává základy víry, Machiavelli mravně zkazil státnické umění...”

„*Vladaře* jsem vždy považoval za jedno z nejnebezpečnějších literárních děl vůbec...”

„Autorovi jsou cizí i elementární principy spravedlnosti a práva. Nezná skutečně nic jiného, než ziskuchtivost a násilí...”

„Existují podivní umělci, kteří zpodobňují prakticky výhradně netvory a ďábly, a Machiavelli k nim jistě patří. ... Tento mistr zločinu tyranie přísahá na možnost oklamání světa přetvářkou panovníků, inspirovaných jeho zavrženíhodnou knihou. ... Blahořečen ten, kdo by dokázal machiavelismus sprovodit ze světa...”

2. Dialog ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquiueuem

Dávno překonanou Machiavelliho učebnici státnických zločinů převzal jeden jeho „vrstevník” jako základ státoprávní knihy, jejíž titulní strana nese zajímavý název *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu ou la politique de Machiavel au XIXe siècle, par un contemporain*. Bruxelles, Imprimerie de A. Mertens et fils, 1864 (*Dialog ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquiueuem, aneb Machiavelliho politika v 19. století od jednoho vrstevníka*). Teprve druhé vydání knihy z roku 1868 má za slovem „vrstevník“ (contemporain) uvedeno v závorce jméno Maurice Jolyho.

Obě vydání jsou obsahově stejná, pouze u prvního je počet stran vyšší následkem použitého typu písma (337 oproti 252 stranám druhého vydání). Dílo je v důsledku židovských zásahů jen zřídka k mání a není ani k dispozici v mnoha veřejných knihovnách. Je mi známo pouze vydání z roku 1864 v Pruské státní knihovně, v Ústřední knihovně v Curychu a vydání z roku 1868 v Zemské knihovně v Darmstadtu. Obě vydání jsou k dispozici ve francouzské Národní knihovně. Naproti tomu podle mého dosavadního zjištění nevlastní tuto knihu žádná rakouská nebo ruská státní či univerzitní knihovna.

Téměř zcela neznámé nebo nedostupné je německé vydání *Dialogů* ve zkráceném překladu pod titulem *Gespräche aus der Unterwelt zwischen Machiavelli und Montesquieu oder die Politik Machiavellis im 19. Jahrhundert. Von einem Zeitgenossen. Aus dem Französischen*, Verlag Otto Wigand, Leipzig 1865.

Překladatel díla do němčiny není s jistotou znám; byl jím pravděpodobně jistý Žid dr. Hertz. Je nepochybně pozoruhodné, že z 1 500 kusů tohoto vydání bylo pro-

dáno jen asi 500. Pruská státní knihovna vlastní jeden exemplář. Vydání knihy bylo v tehdejší tisku proti běžným zvyklostem zcela zamlčeno a přibližně 1 000 kusů z nákladu zničeno. Samotné nakladatelství nevlastní jediný výtisk, a dokonce ani běžné doklady o vydaném titulu.

Když po německém vydání *Protokolů sionských mudrců* zásluhou zur Beeka vzplál naplno boj o jejich pravost, přinesl v létě 1921 britský deník *Times* „senzační“ sdělení, že prý jsou *Protokoly sionských mudrců* na četných místech svého textu opsány z Jolyho knihy. Na základě tohoto sdělení od té doby Židovstvo prohlašovalo, že prý jsou *Protokoly* antisemitským padělkem jako plagiát Jolyho spisu.

Protože neinformovaná veřejnost obecně přijímá židovské tvrzení, že *Protokoly* jsou plagiátem Jolyho *Dialogů*, je neomluvitelné, že ze strany nežidovských odborníků dosud nebylo k tomuto židovskému tvrzení zaujato jasné a podložené stanovisko. Ve Fritschově vydání *Protokolů sionských mudrců* z roku 1933 není v předmluvě Joly vůbec zmiňován, a G. zur Beek ve svém vydání z téhož roku připouští, že *Dialogy* jsou předchůdcem *Protokolů sionských mudrců*, ale vyvozuje z toho pouze tolik, že autor (autoři) *Protokolů* znal Jolyho knihu a převzal z ní některé věty a pasáže.

Po důkladném porovnání *Dialogů* s *Protokoly* jsem zjistil, že oba spisy jsou v zásadě shodné, ale že *Protokoly sionských mudrců* v žádném případě nejsou plagiátem, nýbrž naopak. Právě pravost *Protokolů* vyplývá z podobnosti s Jolyem jakožto s programovým spisem mezinárodního Židovstva.

Protože zverubné studium Jolyho *Dialogů* je nezbytným předpokladem pro seriózní zodpovězení otázky pravosti *Protokolů sionských mudrců* a příp. identity jejich autora nebo autorů, porovnávám ve III. dílu tohoto *Posudku* nezkrácený text *Protokolů* s odpovídajícími pasážemi textu *Dialogů*.

Aby bylo možno správně posoudit význam souvislosti obou spisů, je třeba se nejprve zabývat *Dialogy* a jejich autorem.

Maurice Joly nechává ve své knize promlouvat v záhrobí stíny Machiavelliho a Montesquieua o jejich názorech na politiku. O postavě Machiavelliho jsem se již zmínil. Jeho partnerem ve fiktivním dialogu je velký francouzský filosof Montesquieu (1689-1755), jehož hlavní dílo *De l'esprit des Lois* (*O duchu zákonů*) vyšlo r. 1748. V Jolyho knize je z tohoto díla během rozhovorů obou protagonistů často citováno. Nicméně Joly ve svém díle přisoudil tomuto významnému učiteli státního práva velmi skromnou roli, zatímco Machiavelliho nechává promlouvat a argumentovat tak, aby se Montesquieu dostal do postavení poraženého. Stejně jako skutečný Machiavelli ve *Vladaři*, tak i duch zemřelého v záhrobním dialogu zastává a prosazuje bezmezný despotismus, zatímco duch jeho partnera v rozhovoru nepřesvědčivě hájí práva na sebeurčení národů i ústavní práva panovníka a lidu.

Podle židovského tvrzení bylo účelem Jolyho knihy pranýřovat despotickou vládu tehdejšího francouzského císaře Napoleona III. a podat jakýsi návod k pozdější revoluci. Machiavelli má tedy alegoricky představovat Napoleona III. a Montesquieu tribuna lidu. Jolyho spis má tudíž být pouze satirou na vládní systém císaře Napoleona III.

První vydání Jolyho *Dialogů* také skutečně bylo tehdejší francouzskou vládou zkonfiskováno a autor se ocitl ve vyšetřovací vazbě trestního soudu. Druhé vydání knihy přináší na zvláštní straně následující poznámku:

„Zveřejnění prvního anonymního vydání této knihy vyneslo autorovi M. Jolyemu odsouzení k patnáctiměsíčnímu vězení a pokutě dvou set franků za podněcování k nenávisti a opovrhování císařskou vládou. Trestní soud departementu Seine, 6. soudní komora, 28. duben 1865.”

3. Maurice Joly

Z novin a ostatních tiskovin, které mám k dispozici, se k Jolyho původu vztahují především následující pasáže:

Vídeňský židovský časopis *Die Wahrheit* z 2. listopadu 1934 uvádí tvrzení svědka Miljukova, že prý byl Joly árijského původu. Týž týdeník bez bližšího vysvětlení píše, že právní zástupce soukromého žalobce předložil Jolyho křestní list.⁴

Podle berlínských *Jüdische Rundschau*, také z 2. listopadu 1934, označil soudní znalec C. A. Loosli ve svém znaleckém posudku Maurice Jolyho za Nežida.

Stejně tak je za Nežida označován žalobcem v textu jeho otázky č. 8 na soudního znalce.

Konečně zbývá poznamenat, že podle *Židovského lexikonu*, sv. IV, sl. 1162 referuje Joly ve své autobiografii s podezřelou horlivostí, že prý pochází z přísně katolické, se šlechtou spřízněné úřednické rodiny.

Porovnal jsem navzájem všechny dostupné údaje, přičemž jsem se zčásti opíral také o autobiografii Maurice Jolyho, *M. Joly, son passé, son programme, par lui-même*, Paříž 1870:

„Joly se narodil 19. července 1831 v Lons-le Saulnier, departement Jura a byl katolického vyznání. Jeho matka byla Italka jménem Florentine Corbara, otec Philippe Lambert Joly, generální rada v departementu Jura. Joly sám píše, že jeho otec pocházel ze španělské rodiny.”

Podle údajů znalců židovské otázky pocházel Joly z rodiny maranů⁵ a byl španělský Žid katolického vyznání s francouzským státním občanstvím. Tyto údaje jsem prověřil s následujícím výsledkem:

⁴ Jedním, mnou zde ještě neobjasněným rozporem, je žalobou předložený opis křestního listu, podle něhož byl M. Joly pokřtěn dne 17. prosince 1829. V této věci jsem dosud měl k dispozici jen údaj městského úřadu v Le Saunier (dříve Le Saulnier), podle něhož se Joly narodil 22. září 1829. Oba dokumenty tedy udávají shodný rok narození a stejně znějící rodné jméno jeho matky jako „Courtois”, zatímco Joly ve svém níže zmíněném spisku uvádí jméno své matky jako „Corbara”. Zda je Joly identický s osobou uváděnou na křestním listu jako Goly, nebylo dosud zjištěno. Joly datum svého narození ve spisku neuvádí. Výpočet podle str. 5 spisku ukazuje s největší pravděpodobností na datum 1831 jako rok jeho narození. Významný dodatek k tomu viz díl III, 13.

⁵ „Marani” (někdy také „marrani”) byli španělští Židé, kteří se v 15.-17. stol. nechávali pokřtít, ale ve skutečnosti zůstávali nadále mosaickými (mojžišskými) Židy, čímž mezi Nežidy vyvolávali zmatení a nejistotu. Následkem vzrůstu židovského vlivu ve světě, zvláště po portugalské a španělské revoluci, značný počet těchto maranů otevřeně znovu přestoupil k mojžišskému vyznání. Určitou částí literatury opakované tvrzení, vycházející z informace časopisu *Plain English*, podle něhož měl být M. Joly totožný s jistým Mosesem Jolim, je mylná. Podle údajů tohoto listu měl

Již jeho příjmení, které naprosto není španělským rodinným jménem, nepotvrzuje údaje o jeho francouzsko-árijském původu. Rovněž jméno jeho otce Lambert je naopak běžným židovským jménem ve Francii. Joly si proto pospíšil, aby ve své autobiografii poukázal na svůj katolicismus. **Jde o obvyklý podvod všech pokřtěných Židů – zakryjí tím svědectví svého příjmení o původu a tak se „asimilují” mezi nežidovskými národy.**

Maurice Joly se později stává právníkem v Paříži, kde udržuje přátelské styky s tehdejšími židovskými veličinami Karlem Marxem a Isaacem Adolphe Crémieuxem. Roku 1864 napsal Joly svou známou knihu *Dialogy*, která se tak rozporně proslavila a za níž, jak už byla zmínka, dostal patnáctiměsíční trest vězení.

Joly sám v autobiografii píše, že byl sice vychováván matkou katoličkou, ale že se časem katolicismu odcizil a byl později socialistou, revolucionářem (Je suis révolutionnaire) a jakobínem (Je suis jacobin). Poté, co vyšel z vězení, vydával časopis *Le Palais*. Uvádí, že se na tomto podniku znamenitě podílel I. A. Crémieux, který byl tehdy prezidentem *Alliance Israélite Universelle*. (Crémieux fut un de mes premiers actionnaires-fondateurs.)

Když r. 1870 německá vojska obléhala Paříž a vznikla vláda národní obrany pod vedením generála Trochu, byl Joly jedním z čelních revolucionářů, kteří se pokoušeli vládu svrhnout. V únoru 1871 vypuklo v Paříži krvavé povstání Komuny a Joly se opět provinil účastí na této hrůzovládě, která se dopouštěla vydírání, plenění katolických kostelů a vraždění křesťanských zajatců.

Muž, který se odvolává na svůj katolicismus, jedná přesně tak, jak to známe z pozdější doby z činnosti židovských vůdců „republik rad” v Mnichově a Budapešti.

Roku 1878 spáchal Joly sebevraždu. Smuteční řeč nad jeho rakví pronesl zednář a židovský souvěrec Gambetta.

Maurice Joly byl zednářem v pařížské lóži (Loge de Paris).

Podívejme se nyní blíže na takzvané důkazy Jolyho nežidovského původu. Nejméně průkazným je z nich předložení křestního listu, protože příslušnost k nějaké konfesi není vůbec žádným dokladem nebo důkazem rasového či národnostního původu.

Tato argumentace připomíná Taxilův případ. Leo Taxil (zemřel roku 1907), jeden z největších mystifikátorů všech dob, byl podle *Židovského lexikonu* (str. 892, heslo: „Pokřtěné Židovstvo“) právě takovým křtěným Židem a jmenoval se ve skutečnosti Gabriel Jogand Pagès. O Taxilově řádění vydal P. Braeunlich značně blahošklonnou knihu s titulem *Leo Taxils weltgeschichtlich denkwürdige Schelmenstreiche* (*Světodějné a pamětihodné taškařice Leo Taxila*), R. Peitz, Camburg 1924, v níž se na str. 7 uvádí:

„... Leo Taxil vůbec nebyl Leo Taxil. ... Gabriel Jogand – takové bylo skutečné jméno muže, jenž pocházel z otcovy i matčiny strany z nejčistší jihofrancouzské krve. Rodina patřila k nekatoličtějším v celé Marseille. Od jeho bývalého spolužáka máme potvrzeno, že se v domě Jogandových pečlivě starali o ubytování misio-

zmíněný Žid Moses Joli sehrát jistou roli v revoluci r. 1830, zatímco Maurice Joly se narodil až roku 1831.

nářů. Pro synovo dobro nerozhodl jeho otec nic významnějšího, aniž by si předem vyžádal radu duchovních...”

A přes všechna tato tvrzení sděluje *Židovský lexikon*, že Taxil (Jogand) byl pokřtěný Žid!

Právě tak je tomu i s Maurice Jolyem. Že také v jeho případě je katolicismus zneužíván k zakrytí skutečné pravdy, a prostřednictvím odkazu na jeho přísnou katolickou výchovu i předložením křestního listu se Židovstvo snaží prokázat nežidovský původ Jolyho, je (případně brzy bude) čtenáři zřejmé!

Druhá vážná námitka se týká jeho příbuzenství s francouzskou šlechtou, které má být nezvratným důkazem jeho nežidovského původu. Avšak toto (navíc sotva prokazatelné) příbuzenství ani v nejmenším nevypovídá o Jolyho rasovém původu, protože je snadno dokazatelné, že od takzvané Velké francouzské revoluce se francouzská šlechta rychle požidovštila. O míře požidovštění referuje *Nationaldemokrat* z roku 1911 sáhodlouhým a velmi podrobným soupisem. Protože jsem vzhledem ke krátké lhůtě, vyměřené mi soudem k vypracování znaleckého posudku, neměl možnost nechat tuto studii ofotografovat a prostudovat, vycházel jsem z práce Egona van Winghene z Rotterdamu *Arische Rasse, christliche Kultur und das Judenproblem (Árijská rasa, křesťanská kultura a židovská otázka)*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1931, kterou sepsal spolu s A. Tjörnem z Kodaně.

Alespoň několik dokladů k mému zjištění:

Kníže Bidache, vévoda z Gramontu, který je spřízněn s rody Ségur, Choiseul-Praslin, Montesquieu-Fézensac, Lesparre, Conegliano atd. atd., má za manželku jednu z Rothschildových dcer; kníže z Wagramu a Neuchâtelu (Berthier) se rovněž oženil se ženou z rodiny Rothschildů. Jejich dcera se stala vévodkyní z Breuil; vévoda de Rivoli (Masséna) uzavřel manželství s příslušnicí rodiny Furtado-Heine, jejíž první muž byl vévoda z Elchingen (Ney) a její dcera se stala ženou prince Murata. Marie Alice Heine byla před svým sňatkem s knížetem monackým ženou vévody Richelieu; kníže Chalençon-Polignac se oženil s členkou židovské rodiny Mirès; vévodkyně d'Estampes je vlastně Židovka Raminghenová; markýza de Breteuil je Židovka Fouldová. Komtesa de la Panouse je zase Židovka Heilbronnová; markýza de Salignac-Fénélon je ve skutečnosti Židovka Hertzová; markýza de Planey je rozená Židovka Oppenheimová; vévodkyně Fitz-James (z rodiny Stuartů) je Židovka Loevenhielmová; markýza de Las-Marimas je původně Židovka Jacobová; kněžna Della-Roca je Židovka Embden-Heimová; markýza de Rochechouart-Mortemart je Židovka Erardová, a komtesa de Quelen, baronka de Baye a markýza de Saint-Jean de Lentilhac jsou ve skutečnosti tři sestry, Židovky Hermann-Oppenheimovy.

Podobně také třeba vévodkyně de la Croix-Castries je ve skutečnosti Židovka Séna. Jako vdova uzavřela nové manželství s hrabětem d'Harcourtem a tím si zjedнала přístup ke všem d'Harcourtům, Beaumontům, Guicheům, Puymaigreům, Mac-Mahonům a Houssonvilleům. Posledně jmenovaná šlechtická rodina se již dříve sešvagřila se Židy z rodiny Ephrussi (o tom viz proslulý román od Gypa). Markýza du Taillis je zase Židovka Cahenová; kněžna Lucinge-Faucigny je ve skutečnosti jen další Židovka Cahenová; hraběnka de la Rochefoucauld je Židovka Rumboldová a markýza de Presle není slečnou Poirierovou, jak se domníval naivní romanopi-

sec Augier, nýbrž Židovkou Kleinovou; hraběnka de Rambervillierová je Židovka Alkeinová; markýza de Noailles je Židovka Lackmannová, hraběnka d'Aramon je pouze další Židovka Sternová a markýza de Grouchy, komtesa de Kerjégu a hraběnka de Villiers jsou další tři Židovky, sestry Haberovy. – Pokračování v tomto výčtu by bylo zřejmě nadbytečné!

A právě příbuzenstvím s touto „francouzskou” šlechtou se chlubil Maurice Joly ve snaze předstírat svůj nežidovský původ.

Se stejně pochybnou průkazností by bylo možno například tvrdit, že tzv. německý básník Heinrich Heine byl nežidovského původu, protože rovněž jako Joly byl pokřtěn a sešvagřen se šlechtou.

Proto je předložení křestního listu Jolyho ze strany žaloby jako důkaz původu zcela bezvýznamné.

Křestní listy by totiž takto mohly „vypovídat” i v případě básníka Ludwiga Börneho, anglického ministerského předsedy lorda Beaconsfielda (Disraeliho), skladatele Hugo Hofmannstahla, skladatele Gustava Mahlera, skladatele Mendelsohn-Bartholdyho, socialisty Karla Marxe, italského ministra Sidney Sonnina a mnoha dalších. Samotný *Židovský lexikon*⁶ označuje **všechny** výše uvedené osobnosti za **pokřtěné Židy!** Jenom opravdu nečestní lidé s postranními úmysly mohou vědomě lhát, že tyto pokřtěné osoby nejsou nefalšovanými příslušníky židovského národa!

Přesouvání otázky původu a rasy do náboženské oblasti je nekorektní a musí být proti němu vystupováno v zájmu pravdy.

Nyní se budeme věnovat otázce příslušnosti Maurice Jolyho k zednářům. Každý Žid prohlašuje, že zednářské lóže jsou prý spolkem pro obecné blaho s těmi nejušlechtilejšími humanitárními cíli, a stejně tak vehementně při každé příležitosti zamlčuje nebo přímo popírá politický význam své příslušnosti k zednářstvu. **Také Maurice Joly ve své biografii zamlčuje, že byl zednářem.**

Odvolávám se při svém konstatování na již zde zmíněného Leo Taxila, který roku 1888 zveřejnil pod titulem *La France Maçonnique (Zednářská Francie)* seznam 35 tisíc francouzských zednářů, a v témže roce jej doplnil pod titulem *Supplément a la France Maçonnique (Doplňek k Zednářské Francii)* o dalších 9 tisíc jmen. – A právě v tomto dodatku stojí na str. 113:

„Joly Maurice, Loge de Paris”.

Na téže straně najdeme šest dalších příjmení Joly. Je to pouze další důkaz toho, že zednářství k sobě přitahovalo nositele tohoto jména. V prvním dílu Taxilova seznamu je dokonce uváděno 19 Jolyů jako zednářů.

Leo Taxil byl nepochybně mimořádný podvodník, ale jeho činy byly zaměřeny výhradně proti katolické Církvi, proti nežidovským kruhům. A proto když Taxil, který sám byl Žid a zednář, uvádí svého souvěrce Jolyho jako zednáře, padá v tomto případě automaticky možná námitka jeho nevěrohodnosti.

⁶ Je zajímavé, že již mnohem dříve byli nositelé jména Joly uváděni mezi zednáři. *Allgemeine Handbuch der Freimaurerei (Všeobecná příručka zednářstva)*, Max Hesse-Verlag, Lipsko, například v I. svazku na str. 511 píše: „Joly, ve své době proslulý pařížský novinář, vydal rovněž r. 1819 *Bibliothèque maçonnique*, jejíž obsah a význam označuje Kloss, *Bibl. Nr. 49*, za pozoruhodný.

Jeden zcela podivný „důkaz“ se pokouší prosadit Žid Benjamin Segel ve svém spisku *Die Protokolle der Weisen von Zion* na str. 114. Se zřetelem na pasáž ve 4. dialogu Jolyho, str. 47, prohlašuje:

„... Pánové si nedali ani tu práci, aby si *Dialogy* přečetli, protože by jinak v textu snadno našli důkaz o tom, že jejich autor nemohl být Žid. Mluví se tam o současné společnosti, která nezná jiný kult než náboženství mamonu a chamtivosti! Obchodnická morálka této společnosti žárlivě soupeří s obyčejí Židů, které převzala jako svůj vzor! Že Žid nemůže tímto tónem mluvit o Židech, vycítil sám původce plagiátu [tím míní autora *Protokolů*]. Ten totiž doslova opsal těsně před touto pasáží stojící řádky, tyto ale – jistě jen s největším sebezapřením – nechal nepovšimnuty.” (Segel tím myslí „vypustil”).

Takový způsob vedení důkazů je zcela matoucí a falešný.

- Za prvé Joly těmito slovy Židům nic nepředhazuje a nevyčítá, kárá pouze Nežidy za jejich napodobování Židů, což Žid vždy pocítuje jako nepřístojné.

- Za druhé domnělé árijství Jolyho by nedokazovalo, ani kdyby výše citovanými řádkami chtěl skutečně Židy kritizovat. Jde o velice oblíbený židovský trik, aby árijští čtenáři přehlédli židovský původ spisovatele. Jak známo, Žid Karel Marx vyslovil příležitostně také velice ostré úsudky o svých souvěrcích. Filosemitské vídeňské noviny *Gerechtigkeit* z 15. listopadu 1934 k této záležitosti napsaly: „Marx nebyl jediným ze židovského pokolení, který Židy pomlouval, aby tím snáze zakryl svůj židovský původ.”

- Za třetí budeme-li se Segelem předpokládat, že Joly učinil nepřátelské prohlášení o Židech, pak je zcela nepochopitelné, že údajný antisemitský autor *Protokolů sionských mudrců* vypustil poslední dvě řádky z uzavřené věty, která je v Jolyho knize na osmi řádcích, když právě tyto dvě řádky by mohly Židům znít nepříjemně. Z toho plyne (pro Segela jistě nemilý) závěr, že autor *Protokolů* byl přinejmenším Židům příznivě nakloněn!

Segelova argumentace je proto naprosto scestná a prokazuje pouze jeho beznadějnou snahu udělat z černého bílé.

Byla by zapotřebí – zdvořile řečeno – značná dávka odvahy, aby člověk mohl uvěřit, že muž, který

- za prvé sám píše, že pochází ze španělské rodiny,
- za druhé ale neuvádí španělské, nýbrž židovské jméno,
- za třetí byl socialista, revolucionář, jakobín a revolucionářský spisovatel,
- za čtvrté byl tak blízký mesiášsko-židovskému vůdci a organizátoru Crémieuxovi, že ten ho hýčkal a finančně podporoval jako svého oblíbence (*enfant chéri*),
- za páté nechal zajistit financování svého revolucionářského spisu jednou židovskou firmou,
- za šesté přibral jako spolupracovníka na své knize Žida Janina a nechal vyhotovit překlad svého díla rovněž Židem,
- a který konečně za sedmé příslušel k zednářské lóži, stojící zcela pod židovským vlivem, a nad jehož hrobem pronesl smuteční řeč Gambetta, Žid a zednář,

by nebyl židovského původu?!

Uvěřit tomu je prostě nemožné.

Joly byl Židem právě tak, jako je jím bývalý ministr obrany Trockij, jenž se dříve jmenoval Lejba Bronštejn a který všude vystupoval jako pravý Rus.

To, že příslušnost k nějakému náboženství vůbec nic nevypovídá, ukazuje Theodor Herzl na různých místech svých *Deníků*, z nichž zde uvádím pouze tři:

a) díl II, str. 174 (ke dni 15. 10. 1898): „Na slavnostním obědě byl mimo Danussa také Lionel Bey Bondy, který v tomto případě figuruje jako dopisovatel novin *Neue Freie Presse* a je česko-židovským Levantincem katolického vyznání v tureckých službách...”

b) díl II, str. 458-9 (ke dni 17. 6. 1900): „Včera večer jsem cestoval z Vídně do Müllbachu... poznal jsem jednoho z nejzajímavějších lidí světa v tomto sotva už se belhajícím sedmdesátiletém maďarském Židovi, který sám neví, zda je více Turkem nebo Angličanem, jenž spisuje v němčině, perfektně mluví dvanácti jazyky a hlásí se k pěti náboženstvím, z nichž ve dvou byl duchovním. ... Pojal ke mě ihned plnou důvěru a pod čestným slovem mi sdělil, že je anglickým a tureckým tajným agentem. Získal oprávnění k profesuře v Maďarsku poté, co si prožil hotové martyrium uprostřed společnosti, nepřátelské k Židům. Prostřednictvím Disraeliho se stal anglickým agentem. V Turecku začínal jako kavárenský zpěvák, a již o půldruhého roku později byl již důvěrníkem tureckého velkovezíra...”

c) díl I, str. 634 (ke dni 23. 6. 1897): „Dnes byl u mne ‚Otec Paulus‘ Tischmann. Neuvěřitelná postava na rozhraní několika náboženství. ... Tento zanedbaně vyhlížející Židáček s těžkým polsko-židovským přízvukem byl ještě nedávno katolickým duchovním... potom se opět vrátil k židovství... nyní vykonává dozor v rabínské škole...”

Byly vedeny časté spory o tom, zda byl Maurice Joly jedním z vůdčích revolucionářů. V této otázce odkazují na práci Charlese Virmaitreho *La Commune à Paris 1871 (Komuna v Paříži 1871)*, Librairie internationale A. Lacroix, Verboeckhoven et Cie, Editeurs 1871, kde se na str. 3-4 píše:

„Všechno toto štvání a pobuřování přineslo své ovoce. Kolem jedné hodiny odpolední přišel na náměstí generál Trochu, obklopen silným doprovodem. Ihned byl obstoupen početným davem podivných individuí, která požadovala, aby se zavázal voláním ‚Ať žije republika, ať žije Komuna!‘ – Generál se nenechal vyvést z klidu a zvolal pouze: ‚Ať žije republika!‘ – Žádné vyhrožování davu ho nemohlo přimět k tomu, aby provolal něco jiného. Generál chtěl potom promluvit k zástupům, bezpochyby proto, aby jej přiměl ke zdrženlivosti a rozchodu, ale dav spustil hrozný pokřik a generálovi to nedovolil.

Jules Ferry přišel svému kolegovi na pomoc, vystoupil na poblíž stojící vůz a slíbil davu, že jeho stížnosti budou uspokojeny. Jeho slova však slyšeli pouze nejbližší stojící, ostatním v tom zabránil neustálý hrozný hluk a povyk.

Mezitím vedli řečníci projevy ve vášnivém tónu k lidu, který už obsadil chodníky i střed náměstí. Různé výkřiky se navzájem přehlušovaly, každý se ptal na něco jiného. ... Konečně došlo ke shodě v tom smyslu, že delegace vedená pány Tibaldim a Maurice Jolym půjde nahoru do paláce de Ville. ... Delegáti byli bez potíží uvedeni do malého salonu, který se nacházel hned vedle velkého sálu. Tam pak byli přijati Julesem Ferrym, který se jich zeptal na důvod jejich příchodu. Místo odpovědi mu vmetli do tváře, že je naprosto neschopný spravovat účelně a hospodárně

město...” (Citovaná kniha se nachází v Pruské státní knihovně, oddělení válečných sbírek, č. 29, 349.)

Jak chatrná je výše uvedená námitka, že Joly nebyl revolucionářem, ukazuje dobře také *Le Temps* z 25. února 1871, který v rubrice pod názvem „Tribunaux“ popisuje soudní líčení z 23. února toho roku, v němž je mezi dvaceti obžalovanými pro podněcování k občanské válce, nezákonnému vyvlastňování a zneužívání pravomoci jmenován také Maurice Joly.

26. února v téže rubrice čteme: „Na otázku pana Duponta de Bussac prohlašuje svědek Réquet, že se pan Lefrançais nedopustil žádného násilného jednání. Urážek úředních osob se podle něho dopustil pouze pan Maurice Joly.”

A konečně ještě jednou tatáž rubrika 27. února: „Jules Ferry vypověděl: ‚Když pak začaly zmatky a nepořádky, nebyl jsem právě na radnici. Po příchodu jsem jako prvního uviděl Maurice Jolyho, který mi kladl různé otázky a požadavky. Skupina, která ho obklopovala, nepřetržitě křičela: Komunu, my chceme Komunu!’”

4. Tajný smysl *Dialogů*

Odvažuji se tvrdit a prokázat, že Jolyho kniha není pouze satirou na Napoleona III., ale že jí Joly sledoval další, mnohem vyšší cíl. Pečlivý rozbor obsahu knihy mi dovolil dojít k závěru, **že přináší směrnice pro politiku, kterou má následovat židovské zednářstvo na své cestě k dosažení světového panství.**

Zda a jak dalece přitom Joly spolupracoval i se svým kolegou v advokátské praxi, s vysokostupňovým zednářem a zakladatelem *Alliance Israélite Universelle*, nemohu jako znalec před soudem zatím ještě dokázat. Ale důkaz o tom, že jeho kniha obsahuje směrnice k získání světovlády, nám poskytuje samotný Joly v předmluvě a na posledních dvou stranách závěrečného dialogu, jehož tajuplný smysl dosud nebyl v žádné práci o *Protokolech* zmíněn a zpracován.

Začátek a závěr Jolyho knihy jsou tak významné, že považuji za nezbytné uvést zde doslovný překlad. Cituji:

„Stručný úvod

Tato kniha obsahuje myšlenky, které mohou platit pro všechny vlády, ale přesto sleduje jistý, přesný cíl: Představuje specifický politický systém, který ve své praktické podobě ani na jeden jediný den nedoznal žádnou změnu od počátku své introvizace.

Spis není pamfletem ani hanopisem. Rozum moderních národů je příliš zcivilizovaný, než aby dokázal pochopit nemilosrdné pravdy současné politiky. Neobvykle trvalé pokračování jistých úspěchů civilizace je schopno samo o sobě zničit smysl pro slušnost a čest, ale veřejné svědomí stále ještě žije a jednoho dne se nebesa budou zabývat hrou, která je proti nim sehrávána.

O jistých skutečnostech a principech lze uvažovat a soudit mnohem lépe tehdy, jsou-li nazírány mimo obvyklý rámec, v němž se nám ukazují.

Zde v této knize je vše předvedeno jako fikce, a bylo by zbytečné dávat k ní čtenáři klíč. Jestliže má mít kniha význam, má-li v sobě skrývat nějaké poučení, pak ho musí čtenář pochopit sám, aniž bychom k tomu podávali nějaký výklad. Nemá smysl se ptát, či ruka psala tyto řádky; dílo jako toto je vždy poněkud neosobní.

Apeluje na svědomí, pojímá v sobě celý svět a postupně se uskutečňuje. Autor zde ustupuje do pozadí, protože je pouze tím, kdo zpracoval myšlenku, která je společným statkem obecného poznání, autor je pouze více nebo méně skrytým spolutvůrcem na tomto spolku s dobrem.”

Tolik z Maurice Jolyho. Abychom pochopili tajuplný význam tohoto úvodu, lépe řečeno abychom pochopili autorovu dvojsmyslnost, musíme si úvod knihy ještě doplnit o jeho slova v závěru.

Na str. 322 se Montesquieu, který dal již dříve opakovaně najevo svou nevoli nad Machiavelliho rozvratnými názory, konečně ptá:

Mont.: „Je už ten strašlivý sen u konce?”

Mach.: „Sen! Ach Montesquieu! Roztrhej svou knihu a běž! Popros Boha, ať ti na nebesích dovolí zapomenout na sebe sama, protože nyní se blíží strašlivá pravda, jejíž předtucha se tě už zmocňuje. Co jsem ti říkal, je všechno jiné než sen!”

Mont.: „Co mi chceš ještě ukázat, copak to nestačilo?!”

Mach.: „Věď, že všechno co jsem ti vylíčil, celá ta souhra příšerných věcí, před nimiž duch poděšeně couvá, dílo, které mohlo vykonat jen samo peklo, to všechno zde je už hotové, všechno je už k dispozici, to všechno už hledí tváří v tvář slunci, v přítomné hodině a na jistém místě toho světa, který jsme svou smrtí opustili.”

Mont.: „Ale kde...”

Mach.: „Ne, to se nedozvíš, protože by to byla tvoje druhá smrt!”

Mont.: „Zapřísahám tě, mluv!”

Mach.: „Tak dobrá...”

Mont.: „Co se to děje...!”

Mach.: „... Je pozdě, nevidíš, že mě uchvátil vír a odnáší odtud?”

Mont.: „Machiavelli...!”

Mach.: „Pohleď na ty stíny, které nás míjejí a klopí zrak. ... Poznáváš je? To jsou přece ti proslavení, kteří vyvolali nepřejícnost a závist do celého světa! V této hodině požadují od Boha svoji otčinu nazpátek...”

Mont.: „Velký Bože, Machiavelli, za čím to vlastně stojíš...?”

Tímto výkřikem vyděšeného Montesquieua také Jolyho kniha končí. Tajemství zůstává nevysloveno.

Co je to za ono jisté místo na světě, kde byl již roku 1864 po ruce kompletně hotový tajný plán, co je ona souhra příšerných věcí, dílo samotného pekla?

Pro pařížský trestní senát, který Jolyho odsoudil, byla odpověď jednoduchá: Joly svojí knihou míní Francii a vládu Napoleona III.

Jinak ovšem soudil autor *Protokolů sionských mudrců*. Věděl velmi dobře, že Joly nenapsal jen satiru na Napoleona III., ale že současně (a především) ve své knize stanovil principy pro jednání židovských zednářů s cílem dosažení světovlády.

Připomeňme si, že krátce před tím, roku 1860, založil Isaac Adolphe Crémieux zmíněnou *Alliance Israélite Universelle* za účelem dokonalejšího sdružení Židů všech zemí. Za tímto účelem sepsal Crémieux následující „Manifest“:

„Aliance, kterou chceme vytvořit, není ani německá, ani švýcarská nebo anglická, ale je židovská, univerzální. Ostatní jsou rozštěpeni do národností, my sami

však nemáme žádné spoluobčany, ale jen souvěrce. Žid se nestane přítelem křesťana nebo muslima dříve, než bude všude zářit světlo židovské víry, tohoto jediného racionálního náboženství. Rozptýlení uprostřed národů, které jsou vůči našim zákonům a zájmům nepřátelské, zůstaneme především Židy. Naši národnosti je náboženství našich otců, žádné jiné neuznáváme.

Žijeme v cizích zemích a nemůžeme se starat o jejich proměnlivé zájmy, pokud jsou naše morální a materiální cíle v nebezpečí. Židovské učení musí jednoho dne naplnit celý svět. – Izraelité! Ačkoliv jsme rozptýlení do všech míst světa, považujeme se vždy za příslušníky vyvoleného národa. Pokud věříte, že víra vašich předků je jediným patriotismem, pokud věříte, že jste i přes různá státní občanství jediným národem, jste-li přesvědčeni a věříte, že Židovstvo samotné reprezentuje náboženskou a politickou pravdu, pokud všemu tomu věříte, Izraelité celého světa, pak vyslyšte naše volání a projeďte nám svůj souhlas.

Naše dílo je veliké a svaté. Katolicismus, náš staletý nepřítel, už podléhá na hlavu poražen. Každým dnem se rozšiřuje síť, kterou Izrael rozprostírá nad světem a vznešená proroctví našich svatých knih se naplňují. Přejde den, kdy Jeruzalém bude místem modliteb pro sjednocené národy, přijde den, kdy na nejvzdálenějších pobřežích zavlaje prapor židovského monoteismu. Využijme všech okolností! Naše moc je obrovská, učme se ji používat. Čeho bychom se ještě měli obávat? Není již vzdálen den, kdy všechno bohatství světa bude patřit výhradně Židům.” – (Citováno podle E. Jouina, *Les Protocols de Butmi*, str. 158.)

Roku 1861 byl Crémieux zvolen předsedou *Alliance Israélite Universelle*. Při této příležitosti píše *Archives Israélites 1861*, č. 25, na str. 514-520 mimo jiné toto:

„Musí přijít a rozvíjet se mesianismus nové doby. Jeruzalém nového řádu, svatě spočívající mezi Východem a Západem musí nastoupit na místo dvojí říše císařů a papežů. Sotva *Alliance Israélite* zahájila svoji činnost, již můžeme všude vidět stopy její působnosti. Neomezuje se pouze na náš vlastní kult, obrací se ke všem, chce proniknout do všech náboženství tak, jako pronikla do všech zemí.

Národnosti musí zmizet! Náboženství musí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvolencem Božím.”

Program světového spolku izraelitů, *Alliance Israélite Universelle*, je přesným programem *Protokolů sionských mudrců*, které navíc obsahují prováděcí ustanovení. **Odstraněním všech náboženství, národností, křesťanských panovníků a papežů se Izrael stane jediným pánem světa.**

Joly i Crémieux tehdy žili v Paříži jako židovští právníci, oba byli zednáři, a **založením *Alliance Israélite Universelle* byla poprvé „viditelně” ustavena jednotná organizace Židovstva, zahrnující celý svět.** Jak jednoznačně vyplývá z Crémieuxových slov, její úlohou má být uskutečnění židovských politických cílů.

Pod vlivem této velké události (tj. založení *A. I. U.*) napsal Maurice Joly (spojen s Crémieuxem rasou, myšlením i životním posláním) svoji knihu, jejíž dvojí určení tak geniálním způsobem provedl.

Můžeme tedy nyní přistoupit k interpretaci Jolyho věštby.

„Jisté místo na světě,” kde je po ruce ono strašlivé dílo pekla, které „už hledí do tváře slunci”, je sídlo izraelského světového spolku, světového spolku izraelitů, *Alliance Israélite Universelle*.

Oněmi „proslavenými” (des gloires) mají být na první pohled myšleni velcí muži historie. Joly ale velice obratně omezuje jejich okruh na ty, kdož svoji otčinu požadují od Boha nazpět. Ze všech národů světa však žádají svoji vlast nazpět pouze Židé, kteří o její ztrátě bez ustání mluví. Oni jsou proto myšleni těmi „gloires”, kteří jsou ozářeni gloriolou vyvolených, oni touží po své ztracené otčině, po Jeruzalému, kde se jednou podle židovského učení shromáždí všichni znovuvzkříšení Židé k novému životu. Jenom na ně se vztahují Jolyho slova, protože velikáni historie, kteří už dávno přešli do věčné paměti svých národů, sotva mohou chovat nemožné přání, navrátit se zpátky do svých různých domovských zemí.

Pro dvojakost Jolyho je rovněž charakteristické, jak v předmluvě své knihy prohlašuje všechno za „fikci, za vybájenou smyšlenku”, čemuž v závěru svého díla přímo protirečí tam, kde mluví o již hotové věci, která je k dispozici, totiž o programu světového židovského společenství, jímž jsou také pozdější *Protokoly sionských mudrců*.

Joly v předmluvě dále zřetelně říká, že obsah jeho knihy je jednak použitelný pro každou vládu, ale na druhé straně, že má ještě další, zcela přesný cíl. Poukazuje na politický systém, který se ode dne svého vzniku v daleké minulosti ani trochu nezměnil. Joly tím naráží na zákonodárný den na hoře Sinaj, kdy byl židovský národ ustanoven lidem vyvoleným. Dogma o příslibu světového panství je v židovském národě hluboce zakořeněno. Je oním vytouženým „politickým systémem, který ani jeden jediný den nedoznal nějakou změnu ve svém praktickém významu,” to jest od doby, kdy byl Židům před třemi tisíciletími zvěstován. Proto také Joly nazývá tento den velmi výstižně dnem intronizace.

Jestliže jej však zároveň nazývá dnem neblahým a soudným, pak to zcela odpovídá jeho dvojsmyslnému způsobu vyjadřování a jeho vědomé licoměrnosti. Tento den bude **neblahým, soudným dnem pro celé lidstvo**, které bude vydáno Židovstvu (podle své vlastní interpretace biblických slov) napospas. Sinaj sice znamená „vrchol, horu,” ale talmudsky souvisí s hebrejským slovem „sina”, tj. „nenávist”, jak objasňuje samotný *Talmud* v traktátu Šabbath, folio 89, col. 1: „Co znamená Har Sinai? Znamená horu, z níž na národy sestoupila sina, tj. nenávist.” – To, že se den intronizace stal pro Židovstvo zároveň dnem štěstí, vyplývá teprve ze závěrečných slov Jolyho, když prozrazuje, že se dílo podařilo přivést k rozkvětu tváří v tvář slunci.

Pokud by Joly oním osudným dnem intronizace narážel pouze na císaře Napoleona III., nemohl by mluvit o nějakém čase v dávné minulosti, protože Napoleon provedl r. 1851 státní převrat a 1852 byl intronizován (korunován císařem).

V závěru *Dialogů* naléhá Montesquieu na Machiavelliho, aby mu odhalil své tajemství. Machiavelli odmítá. Jeho poslední slova jsou: „V tento okamžik požadují od Boha otčinu nazpět...”

A právě ten požadavek byl v Crémieuxově „Manifestu” vyjádřen slovy: „Vznesená proroctví našich svatých knih dojdou naplnění.”

Montesquieu pochopil (snad alespoň částečně) smysl Machiavelliho slov a zoufale volá: „Velký Bože, Machiavelli, za čím to vlastně stojíš?”

K objasnění záhady přicházejí v úvahu ještě další tři místa *Dialogů*. Na str. 51 nechává Joly promluvit Montesquieua takto: „Machiavelli, váhám ti odpovědět, protože tvá poslední slova obsahují jakýsi skrytý d'ábelský posměch, který ve mně budí podezření, že tvé výroky nejsou ve shodě s tvými skrytými myšlenkami.”

Těmito slovy chce Joly dát najevo svým zasvěceným souvěrcům, že jeho skryté myšlenky jsou zcela jiné než ty, které pronášejí postavy jeho knihy.

Na str. 152 říká Joly Machiavelliho ústy, že oficiální způsob vyjadřování jím prezentované vlády musí být „orientální, metaforický”. Že tím nemíní turecký, perský nebo egyptský, ale židovský způsob vyjadřování, je zde nabíledni. Obratně jako vždy se mu v podstatě daří nazývat věci pravými jmény.

A konečně když chce Joly na str. 288 sdělit, že v jeho říši má být každý odpor násilně potlačen zbraněmi, nechává Machiavelliho promlouvat: „Krev, která koluje v mých žilách, je vášnivě horká, a moje rasa nese všechny známky převahy!” – Zde se v Jolyho zřetelně projevuje Žid, neboť na jaký jiný národ než na vlastní židovský může myslet, když hovoří o převaze své rasy?

Tato tři místa nám tedy vhodně doplňují úvod a zakončení knihy, o níž jen pro pořádek znovu připomínám, že byla vydána zednáři.

Byť naše úvahy mohou vypadat překvapivě, další vývody jejich správnost potvrdí. **Proto tedy nejsou tajemství mudrců ze Sionu poprvé obsažena v *Protokolech*, ale již dříve v Jolyho *Dialogích ze záhrobí*.** *Dialogy* obsahují pravé, nezfalšované, zednářem předložené myšlenky o cílech Židy sledované politiky. A právě proto, že si tohoto byl vědom i autor *Protokolů sionských mudrců*, použil Jolyho knihu jako podklad pro koncepci svých přednášek. *Dialogy* musely být napsány ve skrytější, náznakové formě, protože byly určeny k otištění v obecně (po jistou dobu) každému přístupné knize. Autor se v nich velmi pečlivě vyhýbal každému náznaku zmínky o Židovstvu a jeho touze po světovládě.

Naproti tomu *Protokoly sionských mudrců*, které měly být **určeny pouze pro nejvyšší zednářské špičky** (zvláště *B'nai B'rith*), mohly zcela otevřeně mluvit o židovských cílech a podmanění nežidovských národů.

Mezi oběma pojednáními není žádný jiný podstatný rozdíl než ten, že Jolyho *Dialogy* mluví otevřeně o skrytých cílech, *Protokoly* mluví otevřeně o vyhlášených cílech zednářského Židovstva.

Pro textové porovnání s *Protokoly sionských mudrců* je vhodné pouze francouzské vydání *Dialogů*, protože jejich německý překlad od dr. Hertze je volný a navíc neúplný.

Mimořádně pozoruhodné v německém překladu je, že Hertz v něm buď vypustil nebo zfalšoval všechna místa originálu *Dialogů*, z nichž by mohla být příliš zřejmá dvojsmyslnost díla nebo by mohla nějak poukazovat na Židovstvo. Tak kupříkladu v jeho překladu zcela chybí už zmíněná Jolyho předmluva, na jejíž místo zařadil zcela jiný text, který je psán takovým způsobem, že musí v čtenáři vzbudit mylný dojem, jako by se jednalo o původní předmluvu Jolyho. Právě tak chybí zmíněná pasáž o vlivu Židů (Joly str. 47, Hertz str. 35) i poznámka o orientálním slohu vládních výnosů (Joly str. 152, Hertz str. 112). Závěrečná slova Machiavelliho pře-

ložil Hertz takto: „Všechno toto se stalo a stále ještě kvete v záři slunce, které osvětluje celou zeměkouli, již jsme my dva už tak dávno opustili.” – (Joly str. 323, Hertz str. 242.) „Jisté místo na Zemi,” které ukazuje na *Alliance Israélite*, dr. Hertz vypustil. Na místě slov „v této hodině” užívá překladatel slůvko „ještě”, které současně přesunuje na jiné místo v textu. Protože v původním textu je toto časové určení vztahovatelné jak na bonapartismus, tak také na *Allianci*, způsobuje Hertzovo slůvko „ještě”, že se věta může vztahovat pouze na bonapartismus, nikoli na světové židovské společenství.

Takové změny v textu právě na důležitých místech nemohou být pouze náhodné. Opatrnému Židu Hertzovi se zdálo Jolyho dílo pořád až příliš „čitelně” napsané a proto pro německé čtenáře škrtl nebo zfalšoval všechno, co by mohlo případně odhalit Jolyho dvojismysly.

Z toho plyne důkaz, že v zasvěcených židovských kruzích Jolyemu opravdu rozuměli. Ale na tom nebylo dost. Jak jsem se již zmínil, byly dvě třetiny německého vydání Jolyho knihy v nakladatelství Wigand zničeny zřejmě na vyšší příkaz, a samotnému nakladatelství nebyl ponechán ani jediný archivní exemplář. Podobně dopadlo také druhé vydání Jolyho knihy, které skoro okamžitě zmizelo z knihkupeckých pultů, což znamená, že bylo zainteresovanými kruhy skoupeno.

Teprve poté, co jsem uzavřel rukopis tohoto *Posudku*, dostal se mi do ruky opis jednoho francouzského dopisu z 29. října 1921. Doručitel mě požádal, abych nikde neuváděl jeho jméno, protože má smutné zkušenosti s mstivostí zednářů. Obsah dopisu v podstatě potvrzuje a doplňuje výsledky mého zkoumání. V nezbytném zkrácení zní takto:

„Zesnulý Victor de Ternant byl dva roky tajemníkem pana Julese Janina. Ten stále tvrdil, že Jolyho *Dialogy* jsou přepracováním (adaptation) tajného dokumentu ze starší doby. Pan Janin dělal revizi Jolyho knihy. Sám byl Žid katolického vyznání, jeho prarodiče ještě byli nepokřtění Židé, právě tak jako byl Joly vnukem Žida, který žil v Benátkách.

Nemohu se již upomenout na jméno německo-židovského bankéře ve Švýcarsku. Pamatuji si pouze, že na firemním štítu stála tři jména a že banka byla ve spojení s bankovním domem Rothschildů ve Frankfurtu. Tento bankéř vyplatil Jolyemu 300 liber ve zlatě, a třetinu z této částky dostal tehdy pan Janin za revizi jeho knihy.

Přes tvrzení v *Timesech* nevěřím, že by Nilus použil Jolyho knihy, nýbrž že naopak Joly a rovněž Goedsche (liter. jménem sir John Retcliffe) čerpali ze stejného pramene, z nějakého staršího spisu.”

Od té doby se ovšem již prokázalo, že autor *Protokolů sionských mudrců* stavěl pouze na Jolyho díle. Zajímavé však je, že také pisatel výše uvedeného dopisu byl již r. 1921 názoru, že Joly i Goedsche museli mít k dispozici stejnou předlohu, nějaký starší tajný dokument.⁷

5. Turecká bajka novin *Times*

⁷ Viz kapitolu XV.

Pak se ovšem ihned vynoří otázka, jak a proč se mohlo stát, že Židovstvo samo vydá prostřednictvím novin *Times* veřejnosti tajemství, jakým je poukaz na Jolyho *Dialogy* jako podklad *Protokolů sionských mudrců*!

Věc je velice jednoduchá.

Uveřejnění *Protokolů sionských mudrců* Gottfriedem zur Beek zapůsobilo jako úder blesku. Židovstvo se vidělo nuceno dokázat za každou cenu, že *Protokoly* jsou štvavý antisemitský spis. Protože hrozilo reálné nebezpečí, že si někdo všimne souvislosti *Protokolů* s *Dialogy*, provedli Židé velice odvážný šachový tah ke zmýlení nežidovské veřejnosti. Počítali s tím, že sami zůstanou neviditelní a že *Dialogy* nebudou odhaleny jako židovský pramen. Na druhé straně tím hodlali ukázat *Protokoly sionských mudrců* jako falzum, protože jsou opsány z jiného díla. Židovský způsob boje definoval spisovatel Arthur Trebitsch ve své knize *Deutscher Geist oder Judentum (Německý duch nebo židovství)*, str. 115, těmito výstižnými slovy:

„Prokletí bojů, které Árijci vedou proti Židovstvu, spočívá v tom, že Žid proti svému nepříteli použije odvetná opatření dříve, než je sám napaden, a jeho akce vycházejí z toho, že nepřátelský útok proti sobě sám vyvolá.”

Ve své knize *Geschichte der Juden von der ältesten Zeit bis auf die Gegenwart (Dějiny Židů od nejstarších dob do současnosti)*, Verlag Oskar Leiner, Berlín-Lipsko 1853-1870, díl XI, str. 367 velebí tuto židovskou schopnost židovský historik Heinrich Graetz, v níž pokřtěné Židy Heineho a Börna nazývá bojovníky, kteří „vyrvou nepříteli jeho vlastní zbraně, aby jej tím jistěji zasáhli a porazili”.

A stejnou zásadou se řídí také Maurice Joly, když na str. 78 píše:

„Ale nejdůležitější je vyzbrojit se takovými prostředky, kterých by proti nám mohl použít nepřítel.” Přesně to samé stojí v *Protokolech sionských mudrců* (8,1).

Když už tedy jednou byly *Protokoly* prozrazeny Nežidům, „poukázali” Židé sami na otcovství *Dialogů*.

Obávaná mocná zbraň Nežidů, jakou se prozrazené *Protokoly* hrozily stát, byla proti nim použita ještě dříve, než se jí dokázali sami chopit, a byla proměněna v židovské odvetné opatření; jinými slovy zbraň protivníka byla použita k tomu, aby jí on sám byl zasažen.

Způsob a metoda židovského postupu v této věci je dalším dobrým důkazem jejich způsobu boje, který se dobromyslnému Árijci zdá prostě nepochopitelný, neřku-li nemožný!

Když tedy následkem rozšíření *Protokolů sionských mudrců* začali mít Židé pod nohama příliš horkou půdu, uveřejnily londýnské *Times* ve třech článcích ze 16., 17. a 18. srpna 1921 následující hrůzostrašný příběh:

„Jednoho dne potkal korespondent *Times* v Cařihradě jistého Rusa, jehož jméno nesmí uvést. Tento Rus byl ve své vlasti majitelem velkých pozemků a po bolševickém převratu uprchl jako monarchista do Cařihradu. V Rusku se po léta zabýval židovskou otázkou i zednářskou činností a za tím účelem sám podnikal v jižním Rusku různá pátrání. Před několika měsíci koupil od jiného Rusa (který byl ve vlasti členem Ochrany a stejně jako on uprchl do Turecka) značný počet starých knih, které jeho krajan přivezl na svém útěku z Ruska. Mezi nimi se nacházel také jeden drobný svazek. Náš Rus si tuto knihu přečetl a ke svému úžasu zjistil, že její obsah

je téměř totožný s *Protokoly sionských mudrců*. Knize ovšem scházela titulní strana, navíc byla viditelně už podruhé převázaná, a na koženém hřbetě bylo čitelné pouze jméno „Joly“ a písmena „A. S“. Aby zjistil, o jakou knihu jde, zaslal ji korespondent *Times* do Londýna, kde bylo konstatováno, že jde o *Dialogy* Maurice Jolyho, jejichž jeden exemplář vlastní Britské muzeum.”

Vyprávění pak pokračuje tvrzením, že *Protokoly sionských mudrců* jsou padělkem, který byl vytvořen v reakčních dvorských kruzích carského Ruska povrchním přepracováním *Dialogů*, a že místa *Protokolů*, která v *Dialogích* nejsou obsažena, byla nepochybně přidána tajnou politickou policií, Ochranou.

Dále se líčí, že „ta místa *Protokolů*, která nebyla převzata z Jolyho knihy, mohla být zcela dobře dodána tajnou policií, která je obdržela se vší pravděpodobností od početných Židů, jichž Ochrana používala ke špiclování jejich vlastních souvěrců”.

Jistě by stálo za námahu ověřit, zda židovský a Židům poplatný tisk přetiskl tyto poslední věty. Sam jsem ten citát nikde nečetl, ale krátká časová lhůta mi nedovoluje prozkoumat všechny v úvahu přicházející tiskoviny.

Každopádně je zde jedna věc velice zajímavá – totiž tvrzení, že Židovstvo dodávalo ruské Ochráně informace.

Ptáme se, kde vzala špiclovská část Židovstva příležitost k připojení těchto částí do textu? A takové vsuvky by pak přece musely odpovídat židovskému duchu.

Prohlašuji, že celá tato **příhoda je od začátku až do konce vymyšlená**, aby dodala věci tajemný nádech, který tolik vyhovuje nevzdělaným a neinformovaným vrstvám Nežidů, a současně aby takto svalila vinu za autorství *Protokolů sionských mudrců* ze Židovstva na ruskou vládu, případně na ruské antisemity. Bude to naprosto zřejmé z následujících vývodů:

- Za prvé je nápadné, že by ruský monarchista, který sám musel emigrovat před židobolševickou vládou, dodával ještě Židům materiál k vyvracení pravosti *Protokolů*, nota bene když bylo řečeno, že se sám po léta zabýval židovskou a zednářskou otázkou.
- Za druhé je podivné, že by úředník ruské Ochrany stačil při svém kvapném útěku z Ruska vzít sebou ještě „značný počet“ knih ze své knihovny.
- Za třetí zamlčují noviny *Times* jméno svého informátora. Ruský emigrant by se přece v tomto případě už neměl čeho obávat, a pro Izrael by se jednalo o argument největšího významu.
- Za čtvrté prý právě tento nejmenovaný člen Ochrany přivezl knihu z Ruska, tedy pracovník právě té organizace, jíž se Židé pokoušejí podstrčit autorství *Protokolů sionských mudrců*.
- Za páté proč neupozornil pracovník Ochrany při koupi svého krajana, o jak důležitou knihu se jedná?
- Za šesté píše cařihradský korespondent ve svém líčení, že písmena „A. S“ na hřbetě knihy očividně znamenají „Alexej Suchotin“, tedy jméno právě onoho maršálka šlechty, který r. 1901 předal profesoru Nilusovi text *Protokolů*. Tomu ať věří kdo chce. Myslící člověk snadno dojde k přesvědčení, že si také tato dvě písmena korespondent vybájl, aby naznačil spojení se Suchotinem a dodal věci zdání pravděpodobnosti.

- Za sedmé korespondent při popisu knihy uvádí, že měla 324 strany. Proto se může jednat pouze o první vydání Jolyho *Dialogů*, které je z r. 1864. Toto vydání *Dialogů* však bylo anonymní a neslo na hřbetě označení *Dialogue aux enfers*. Teprve druhé vydání z roku 1868 mělo na hřbetě jméno „Joly”. Je proto přinejmenším podivné, že cařihradský exemplář měl označení „Joly” i přesto, že byl „podruhé převázán”.

Je tedy zřejmé, že *Times* padly za oběť mystifikaci a že byly použity jako nástroj k rozšíření Židům příhodné verze. Rus, který měl zmíněnému korespondentovi knihu vydat, nemohl nikdy existovat.

Uvažujme: Roku 1897 byly *Protokoly sionských mudrců* předloženy na basilejském sionistickém kongresu, r. 1901 je vydal Butmi a r. 1905 se podařilo jejich vydání Nilusovi. To znamená, že Židé a zednářstvo potřebovali 24, respektive nejméně 16 let k tomu, aby mohli argumentovat na základě „náhodou kdesi v Turecku od jednoho ruského monarchisty předané” Jolyho knihy, která se zcela bezpochyby nachází v knihovnách mnoha zednářských lóží i jednotlivých bratří ve Francii, Anglii i jinde; kdyby pro nic jiného, tak jistě proto, že byla sepsána jedním z vynikajících bratrů zednářů! Noviny *Times* asi opravdu věřily, že se jim podařil mimořádný šlágr a měly radost, jak upozornily na neopatrnost plagiátora *Protokolů*, který se ani v nejmenším nesnažil zakrýt svůj literární pramen.

Tento způsob závěrů je scestný. Skutečný autor *Protokolů* přece ani v nejmenším nechtěl nic skrývat, protože plným právem pro své lidi z *Dialogů* opsal, co Maurice Joly pro své zednářské bratry načrtává jako bitevní plán.

Největší klam turecké bajky *Times* spočívá v tom, že označuje *Protokoly sionských mudrců* za falzifikát právě proto, že jsou přepracováním *Dialogů*. Literární krádež nebo falzum by připadaly v úvahu pouze tehdy, kdyby se autor falza snažil skrýt jeho pramen, aby tak mohl padělek vydávat za své vlastní dílo. Kdo by chtěl v případě *Protokolů* něco takového tvrdit, musel by ovšem prokázat, že jejich autor použil Jolyho *Dialogy* s **podvodným úmyslem**. O tom ještě bude řeč na jiném místě. Že však Židovstvu byla známa souvislost obou děl, dokazuje okolnost, že světoznámý anglický list jako první jmenoval v této souvislosti Jolyho, ovšem jen za tím účelem, aby odvrátil pozornost od pravé podstaty. Proto také byla vymyšlena turecká bajka!

Navíc to, zda byly *Protokoly* opsány nebo ne, je pro otázku jejich pravosti lhostejné – ta je totiž prokázána světovými událostmi posledních desetiletí.

Židovstvo se ve své politice řídilo přesně zásadami *Protokolů* a rovněž všechno to hrozné, co jsme od války zažili, není nic jiného než realizace plánů a směrnic *Protokolů*, respektive *Dialogů*.

Protokoly sionských mudrců jsou a zůstanou nefalšovaným přepracováním knihy významného zednáře, a jsou právě tak málo falzem, jako kdyby někdo bez souhlasu železničních úřadů opsal a vydal jízdní řád, podle kterého může veřejnost cestovat stejně jako podle „pravého”.

III. Dosavadní neúspěšné pokusy o prohlášení *Protokolů* za padělek

1. Snahy Židovstva o potlačení *Protokolů* v Německu

a) Pokus o podplácení. – O pokusu podplácení v záležitosti *Protokolů*, který byl podniknut již roku 1919, referuje podrobně spis *Die Geheimnissen der Weisen von Zion*, Gottfried zur Beek, Auf Vorposten Verlag, Charlottenburg, 7. vyd., str. 17.

b) Pokus o konfiskování spisu. – Ve výše uvedené knize je detailně vyličen, jak chtělo Židovstvo provést zabavení *Protokolů* (str. 17-18).

c) Snahy o odvedení pozornosti. – Když se popsané postupy ukázaly jako neúčinné, byl podniknut pokus o předsunutí osoby Walthera Rathenaua. Snímek pověstného vlysu na Rathenauově domě,⁸ na němž jsou jako oběti znázorněny utřáté hlavy křesťanských králů, byl ve shora zmíněné knize otištěn. Aby odvedli pozornost od podstaty otázky, rozvířili Židé diskusi pouze kolem této v zásadě bezvýznamné záležitosti. Na str. 18-19 citované knihy je o tom podrobně referováno.

d) Tvrzení o padětku. – Když i přesto *Protokoly* pokračovaly ve svém vítězném tažení německou veřejností, bylo předhazováno každému, kdo se o nich zmínil, že se odvolává na padělek.

Zpočátku byly tyto výtky vznášeny obecně, aniž by židovská strana uvedla jakékoli jméno domnělého padělatele *Protokolů*. Teprve potom se „vynořila” jména Binta a Račkovského. Stopy k pramenům těchto „vědomostí” o původcích údajného padětku vedly nejčastěji k zednářským lóžím, mezi nimi i k tzv. staropruským.

Brzy na to bylo všude slyšet jméno Golovinskij a také Šapiro, který měl údajně spis odcizit v pařížské zednářské lóži.

Z vlastní sběratelské a badatelské praxe si ještě vzpomínám, že po jistou dobu byl jako padělatel uváděn jistý Fišelevič, a vedle něho také Evro Mayer. Při pozdějším ověřování těchto údajů jsem také velmi brzy narazil na policejního udavače Aseva, který jako tolik jiných Židů používal těchto krycích jmen.

Asev je podrobně vyličen v knize s dlouhým názvem: *Asev, Harting und Ko. Hinter den Kulissen der russischen Geheimpolizei und Revolution. Mit einer Einleitung von Burzew und einem Vorwort von Jean Jaurés* (Asev, Harting a spol. *Ze zákulisí ruské tajné policie a revoluce, s úvodem od Burceva a předmluvou od Jean Jaurése*), Vita-Verlag 1919, autorů Longueta a Žida Silbera. Poznamenávám k tomu, že oba autoři Asevovo židovství samozřejmě zamlčují.

Že v celé té záplavě matoucích židovských tvrzení byli několikrát jako padělatelé *Protokolů* jmenováni také jezuité, zmiňuji spíše jen jako doplňující kuriozitu.

⁸ Několik let před svou smrtí koupil lóžový bratr Rathenau dům v Berlíně, v tehdejší Viktoriastraße 3/4, který nechal zcela přestavět. Mezi prvním a druhým poschodím běžel přes celou přední frontu domu 40 cm vysoký plastický vlys, přerušovaný čtyřmi sloupy, takže vzniklo pět polí, rozdělených na menší oddíly. Tři vnitřní pole obsahovala po 6, vnější po 24 oddílech. Celkem tedy vlys obnášel 66 oddílů. V každém z nich byla znázorněna na obětní míse odříznutá hlava křesťanského korunovaného panovníka. (Viz G. Bostunič, *Jüdischer Imperialismus*, Theodor Fritsch Verlag, 4. Aufl., S. 282-3); pozn. překl.

Ze jmen údajných padělatelů *Protokolů*, která byla uváděna na různých přednáškách a shromážděních, snad pro úplnost ještě několik dalších: Nechtel, Quilly, Maru, Bertha Feld, Felbermann, Elpis, Feigel a Jelisejev.

Myslím, že to již postačí ke zdokumentování úmyslu Židovstva, **zavést uváděním nespočetných jmen skutečné bádání na falešnou stopu a tím zmást a přimět k beznadějně rezignaci každého, kdo by vstoupil do tohoto labyrintu.**

Proto jsem nepovažoval za vhodné o těchto jménech veřejně diskutovat s protivníkem. Pouze jednou, když mi bylo argumentováno jménem Jelisejev, nezbývalo mi než prohlásit, že znám pouze dva bratry tohoto jména, kteří se jako původní bratři Baruchové nechali v Petrohradě pokřtít, přijali jméno svého kmotra, obchodníka s vínem Jelisejeva, a dva dny po křtu založili konkurenční a naprosto podvodnou firmu.

Především mohu konstatovat toto zjištění:

Ať již jsou *Protokoly sionských mudrců* pravé nebo ne, nepoužilo by Židovstvo všech možných prostředků k zamezení jejich vydání tiskem, v případě jejich vytištění konfiskování a zničení, a prostřednictvím psaného či mluveného slova by se nesnažilo o odvádění pozornosti veřejnosti, kdyby *Protokoly sionských mudrců* nezrcadlily pravdivě ducha, skutečné cíle a skryté myšlenky světového Židovstva?

Všemi uvedenými metodami se přece Židovstvo pokoušelo odvést pozornost od vlastního obsahu *Protokolů*, tedy od tohoto jediného podstatného bodu, na vedlejší otázku vzniku a původu tohoto díla!

Tento taktický manévr Židovstvu částečně vyšel, protože mnohý povrchní čtenář *Protokolů* nechtěl používat a brát vážně jejich výroky z obavy, kdyby se snad později prokázalo, že šlo o padělaný antisemitský spis.

Pokud by Židovstvo jako takové nemělo s *Protokoly sionských mudrců* nic společného, pak by zcela logicky také nemělo zapotřebí všech těchto (a mnoha dalších) lží a matoucích tvrzení.

Mohlo by klidně přiznat, že v něm samém skutečně taková skupina, takový směr existují, a že Židovstvo jako celek s ním bojuje. V nutném případě by přece Židovstvo mohlo povolat k boji proti takové skupině nežidovské hostitelské národy, které by jistě byly za tento postoj Židům vděční a pomoc by jim ve vlastním zájmu neodmítly.

Dokonce i ta část sionistů, která s obsahem *Protokolů* nesouhlasí, by mohla učinit totéž.

Nic takového se ovšem nestalo. Místo toho přišly

e) Nové lži. – Jako vedlejší se podávala otázka, zda byl Achad Ha-Am autorem *Protokolů*, a dále věcná podstata tohoto dokumentu a jeho obsahu. Místo toho se pak jako hlavní předmět diskuse postavil zcela nepodstatný problém, zda byl či nebyl Achad Ha-Am osobně přítomen na basilejském kongresu. (Srvn. odpověď na otázku B, a, 2.)

f) Nový zastírací manévr. – Když se už nedařilo dále tajit přítomnost Ginzberga (Achada Ha-Am) na basilejském kongresu 1897, následovaly pokusy líčit jej jako naprosto bezvýznamnou osobu, jak to slýcháváme občas ještě i nyní.⁹

g) Vydávání protiargumentujících a matoucích spisů. – Židovstvu se sice podařilo dosáhnout odvedení pozornosti od podstaty *Protokolů sionských mudrců*, to je od jejich obsahu, na vedlejší otázku jejich vzniku, stejně jako toho, že už nadále nebylo možné ve veřejném shromáždění učinit o *Protokolech* zmínku, aniž by to nemělo okamžitě za následek vyvolání nekonečných debat o jejich původu, ale to všechno ještě nepřivedlo Židy ke konečnému úspěchu. Bylo proto použito jiných prostředků. Žid Salomon Reinach v Paříži a Žid Lucien Wolf v Londýně slátali dohromady všechno možné, naaranžovali setkání „ruské” hraběnky Kateřiny Radziwiłłové a „Američanky” Henriette Hurlbutové, a pokusili se pomocí článků francouzského hraběte du Chayly,¹⁰ ruského revolucionáře Vladimíra Burceva, ruského profesora Sergeje Svjatikova a židovského tisku ovlivnit veřejné mínění celého světa.

Hrabě du Chayla, Burcev a Svjatikov se objevili také jako svědci v bernském procesu. Je proto nanejvýš zajímavé ocitovat si, co o těchto osobách napsal již roku 1927 Alfred Rosenberg ve svém spisu *Der Weltverschwörerkongreß zu Basel (Světový spiklenecký kongres v Basileji)*. Ze zmíněného díla zde uvedu Rosenbergovy vývody z kapitoly *Židovský zastírací manévr*, str. 4-7. Ve svém *Znaleckém posudku* se mj. také podrobně zabývám podivným židovským korunním svědkem Benjaminem Segelem, který roku 1924 napsal knihu *Die Protokolle der Weisen von Zion*.¹¹ Rosenberg o něm píše:

„Protože ve svém spisu [Segel] posbíral všechno, co by mohlo být přiřčeno antisemitům obecně i každému jednotlivému spisovateli jmenovitě, máme všechny důvody seznámit se blíže s tímto novým ‚hledáčem pravdy’. Benjamin Segel je typický židovský novinářský šmok.”

V naprostém rozporu s tím spisovatel C. A. Loosli, který vydal roku 1927 knihu, věnovanou otázce *Protokolů sionských mudrců* s názvem *Die schlimmen Juden (Zlí Židé)*, doporučuje klidně Segelovu knihu všem, kteří se „chtějí poučit o vzniku na bezedné hlouposti a neomalené drzosti spočívajícím falzu tzv. *Protokolů*” (str. 34). A na straně 166 Loosli dokonce prohlašuje, že Segel ve své knize podává důkaz o zfalšování *Protokolů* „vzorně pečlivým a důkladným způsobem”. – Hned uvidíme, čí kritika Segelovy knihy je výstižnější.

2. Židovský zastírací manévr

(Z knihy Alfreda Rosenberga *Světový spiklenecký kongres v Basileji*):

„Především bylo pocíťováno jako velice nepříjemné, že již nejpozději roku 1905 byly *Protokoly sionských mudrců* známy rozhodujícím místům, aniž by vzbudily pozornost. Tato skutečnost je o to trapnější, že situace dnešního světa je téměř v na-

⁹ Tvrzení a protiargumenty viz díl II, Odpovědi na otázky žalobce, otázka č. 2.

¹⁰ Podle Bostuniče (viz výše) je v ruské literatuře psán jako „du Šajla”. Tento francouzský šlechtic žil po léta v Rusku, zdomácněl tam, a proto je zde i ruský přepis jeho jména zcela na místě; pozn. překl.

¹¹ Podrobněji viz v následující části 2) Židovský zastírací manévr.

prosté shodě s obsahem plánů, uvedených v *Protokolech*. Jde tedy (i kdybychom přijali verzi o padělku) o předpověď muže, který musel přesně znát stanovené cíle světové židovské politiky. Proto zpráva, že Britské muzeum v Londýně vlastní jeden exemplář *Protokolů*, zapůsobila jako exploze bomby a vyvolala na židovské straně rozhořčená dementi. Nicméně bylo mimo jakoukoli pochybnost dokázáno, že toto sporné ruské vydání *Protokolů* (tj. dílo S. Niluse *Velké v malém* a s *Protokoly* jako dodatkem) bylo skutečně zařazeno do fondu muzejní knihovny 10. srpna 1906 pod číslem 3926 d 17. Zarmoucený Všežid opustil tedy neudržitelnou pozici a stáhl se do druhé linie svých okopů.

Do pohybu se dala všechna schopná pera Židovstva. V přední řadě pisatelů stál ve Francii především Salomon Reinach, v Anglii Lucien Wolf. Druhý z nich nejprve běsnil na stránkách *Spectatoru* a později sám roku 1921 vydal spis, nazvaný *Der Mythos von der jüdischen Weltgefahr oder die Wahrheit über die gefälschten Protokolle der Weisen von Zion* (*Mýtus o světovém židovském nebezpečí aneb Pravda o zfalšovaných Protokolech sionských mudrců*), v němž označil za cíl tohoto ‚padělku‘ snahu o vyvolání pogromů a po spojení Ruska s Německem za účelem přepadení Anglie!

V jednom článku, otištěném ve *Spectatoru* 12. června 1920 prohlásil moudrý Wolf, že se autor padělaných *Protokolů* opíral o Hermanna Goedsche, který pod jménem sir John Retcliffe vyfabrikoval v šedesátých letech minulého století dokument, aby jím obvinil Židovstvo z přechovávání fantastických plánů. Tyto dokumenty potom roku 1905 po tehdejší revoluci zredigovala ruská carská tajná policie Ochrana. Wolfovo ‚poučení‘ pak vykonalo okružní cestu židovským a filosemitským tiskem celého světa. ... Ještě větší jásot zazněl, když Židé oznámili svědky, kteří jsou schopni dokázat nejen ‚padělání‘, ale dokonce i jména ‚padělatelů‘. – Těmito svědky měli být kněžna Kateřina Radziwiłłová a paní Henriette Hurblutová. Dne 1. dubna 1921 uveřejnil pařížský list *Tribune juive* článek s názvem *Pravda o Protokolech sionských mudrců*. Podstatná místa tohoto ‚drtivého výpadu‘ ocitují:

‚V časopisu *American Hebrew* č. 15 a 16, roč. 1921 jsou otištěny dva rozhovory s paní Hurblutovou a kněžnou Radziwiłłovou, týkající se *Protokolů*. ... Šťastnou náhodou bylo zjištěno, že právě kněžna byla onou osobou, která viděla rukopis *Protokolů* ještě dříve, než se rozšířil v Rusku i v celém světě. ... Později viděla kněžna tento rukopis v Paříži prostřednictvím agentů carské policie. Ví, kdo je duchovním otcem tohoto padělku a ví také, jaké očekávání mělo jeho vydání naplnit.‘

Potom následuje dlouhé vyprávění o tom, že *Protokoly* v podstatě vycházejí z ‚rejdů a machinací‘ již kolem r. 1884, kdy byl šéfem ruské politické policie generál Orževskij. Po prohrané rusko-japonské válce pak byl tento starý pamflet, který měl být uchováván ve 3. sekci Ochrany, oprášen. Rukopis byl odeslán do Paříže a tamější agenti byli pověřeni jeho přepracováním. Těmito agenty měli být Račkovskij, Manasevič-Manujlov a Golovinskij. Dále nechám promluvit samotnou kněžnu Radziwiłłovou:

‚Bylo to v letech 1904-1905. V té době jsem bydlela v Paříži. Jednou za mnou přišel Golovinskij... ukázal mi rukopis, na němž pracoval s Račkovským a Manujlovem. Řekl nám, že tato kniha má ukázat na široce rozvětvené židovské spiknutí proti světovému pořádku. Jediným prostředkem k překažení tohoto plánu je vyhná-

ní všech Židů z Ruska. Celá věc nám připadala směšná, ale Golovinskij byl viditelně hrdý na své dílo. Manuskript jsem (stejně jako moji přátelé) mnohokrát viděla. Byl psán francouzsky na žlutavém papíře a rukopis pocházel viditelně od několika různých osob. Vzpomínám si ještě docela přesně, že na jeho první straně byla velká skvrna od modrého inkoustu. Později jsem se dozvěděla, že tento rukopis byl převzat do knihy Sergeje Niluse.¹²

Přesně totéž, co kněžna Radziwiłłová, prohlásila rovněž výše zmíněná Henriette Hurblutová.

Časopis *Tribune Juive* psal (22. dubna 1921) opojen blahem:

„Svědectví kněžny Radziwiłłové o původu rukopisu, vyrobeném carskými policejními agenty, zasadilo poslední, a tentokrát již smrtelný úder podvrženému dílu Niluse a jeho přátel.“

Jenže tato zbraň se rázem obrátila proti svým původcům. Velký přítel Židů a starý ruský revolucionář Vladimír Lvovič Burcev, který měl sám nesmírné vědomosti o svých smrtelných nepřátelích v carské tajné policii, se ve svém časopisu *Obščeye dělo* č. 273 z 14. 4. 1921 zabýval rovněž výpovědí kněžny Radziwiłłové. Samozřejmě že i on označil *Protokoly sionských mudrců* obecně za podvrh. Ale přinesl jedno malé upřesnění, které ukazuje „svědectví“ Radziwiłłové a její přítelkyně jako vymyšlený román. Burcev totiž píše:

„V období 1904-1905 Račkovskij v Paříži vůbec nebyl, protože ještě před rusko-japonskou válkou byl propuštěn ze služby a odvolán z Paříže. Tyto roky žil v Rusku pod stálým policejním dozorem a proto se nemohl vidět ani s Golovinským, ani s Manujlovem.“¹² – Tím ovšem „smrtelný úder“ *Protokolům* plácl jaksi do prázdna.

Zklamání Židů bylo o to trpčí, když Burcev dále prohlásil, že po revoluci 1917 byl celý archiv ruské tajné policie doslova proslíděn jemu osobně známými lidmi, aby přišli na stopu *Protokolům*, ale že nenalezli vůbec nic. Jestliže vezmeme v úvahu, že březnová revoluce 1917 zaskočila carský režim zcela nepřipravený, pak už tato samotná skutečnost ukazuje sepsání *Protokolů* carskou policií jako nanejvýš nepravděpodobné.

„Jehova nás ochraňuj před našimi přáteli,“ měli by si říkat Židé.

Trapné pro Židy bylo ovšem také to, že již zmíněný Wolf ještě před „výpovědí“ kněžny Radziwiłłové prohlásil, že *Protokoly sionských mudrců* byly pořízeny teprve r. 1905, zatímco kněžna uváděla rok 1904.

Ale přišlo něco ještě horšího. Radziwiłłová ve svém svědectví uvedla, že v letech 1904-1905 bydlela v Paříži na Avenue des Champs Elysées. Msgre Jouin z Paříže si dal námahu tuto informaci ověřit. Ukázalo se, že žádná Radziwiłłová tam v uvedený čas nebydlela! Navíc vyšlo najevo, že tato kněžna Kateřina Radziwiłłová vedla před tím v Petrohradě nanejvýš dobrodružný život. Krátce před burskou válkou odjela do Transvaalu, kde žila v blízkosti Cecila Rhodese. Tam jeho jménem zfalšovala směnku a byla odsouzena do vězení (cit. podle *La Vieille France*,

¹² Burcevova svědecká výpověď při prvním bernském procesu obsahuje ještě jednu zajímavost, že totiž po březnové revoluci v Rusku 1917 byly bezvýsledně prohledávány archivy ruské tajné policie vzhledem k *Protokolům sionských mudrců*. Z toho plyne:

a) že ruská tajná policie nevlastnila ani jediný exemplář svého „falza“,
b) dokazuje poplatnost nového předbolševického režimu Židům.

č. 219 a 220). Tímto pátráním byla ‚služebnice pravdy‘ odhalena jako padělatelka a dnes Židovstvo mlčí jako hrob o celé, pro ně nanejvýš trapné záležitosti.

Sotva se židovský tisk vzpamatoval ze své první velké porážky, zkusil to opět s jinými ‚svědky‘. Byl jím tentokrát monsieur du Chayla, rodem Francouz, který ale žil po dlouhá léta v Rusku, kde r. 1910 studoval teologii a od r. 1914 pak sloužil v ruské armádě. V letech 1918-1919 bojoval v protibolševickém vojsku. Byla to opět *Tribune Juive* (č. 72 ze 14. května 1921), která tomuto novému zachránci udělila slovo, když jej předem uvedla skvělým doporučením. Du Chayla nám zde vypráví, že se roku 1919 seznámil s Nilusem, který mu ukázal rukopis *Protokolů sionských mudrců* s poznámkou, že je to konstituce Antikristovy říše. Papír rukopisu měl být opět nažloutlý a na jeho první straně prý byla nafialovělá inkoustová skvrna. K tomu měl Nilus ještě dodat, že tuto knihu má od generála Račkovského. Závěrem za sebe du Chayla prohlašuje, že Nilus vlastnil rukopis již v roce 1901. Tato poslední du Chaylova poznámka ztrapnila Židy ještě víc, a jistě si mezi sebou trpce vyčítali, že ji v jeho prohlášení uvedli. **Protože když tento rukopis na zažloutlém papíře a se zrádnou nafialovělou skvrnou existoval už r. 1901 (a přesně takový byl jako právě vypracovaný ukázán kněžně Radziwiłlové r. 1904), pak je každému nezaujatému člověku jasné, co si má o těchto ‚svědectvích‘ myslet!**

Později vyšlo najevo, že pan du Chayla byl r. 1920 odsouzen ruským válečným (ne bolševickým) soudem k těžkému trestu, ale byl omilostněn generálem Wrangelem.¹³

A nakonec zakroutil krkem ‚kachně‘ kněžny Radziwiłlové další přesvědčený přítel Židů, profesor Sergej Svjatikov. Poté, co sám rovněž označil *Protokoly sionských mudrců* za padělek (*Tribune Juive* z 26. srpna 1921), napsal: ‚Protože jsem prováděl revizi zahraniční činnosti ruské policie (jako komisař Prozatímní vlády), mohu potvrdit, že Golovinskij byl agentem Ochrany v zahraničí od roku 1892, a že v letech 1890-1900 žil v Paříži.‘ – Tím ovšem ze židovské bajky ctihodné Radziwiłlovny vypadá také Golovinskij. Je tudíž dostatečně prokázáno, že se ani Račkovskij, ani Golovinskij, ani Radziwiłlová nesetkali v letech 1904-1905 v Paříži, ani kdekoli jinde. A přece právě tam a tehdy měli společně zázračným způsobem zfalšovat *Protokoly sionských mudrců*, popsat žlutavý papír a udělat na něm nafialovělou skvrnu! A když už bylo toto ‚svědectví‘ vytištěno, vzpomněl si náhle také pan du Chayla, že přesně totéž viděl i on!

Takový byl tedy ve skutečnosti ‚smrtný úder‘ Židovstva jemu velice nepříjemnému odhalení židovské spiklenecké činnosti a tajných plánů.

Je jistě snadné představit si jejich hroznou zuřivost z tak velké porážky, ale kdo zná Hebrejce, ten dobře ví, že se okamžitě pustili do hledání nových ‚věrohodných svědků‘.”

Tolik tedy pasáž z knihy Alfreda Rosenberga *Světový spiklenecký kongres v Basileji*.

Za sebe k tomu ještě doplňuji:

Hlavní roli v boji proti pravosti *Protokolů*, který vedl r. 1921 židovský tisk, sehrála kněžna Radziwiłlová. Na základě jejich lživých zpráv pak postavili všichni

¹³ Bude-li si to soud přát, mohu o panu du Chaylovi předložit další zajímavý materiál.

pomahači Židovstva své výtvary. Je jistě zajímavé, že ve všech zprávách, které tisk přinášel o říjnovém líčení bernského procesu, není žádná zmínka o kněžně Radziwiłłové, ačkoli během soudního jednání bylo její jméno uváděno. Židovstvo ví, že udělá lépe, když její jméno nebude vyslovováno, ale její duch zde stále žije, protože to, co se můžeme dočíst o souvislosti generála Račkovského a Golovinského s *Protokoly*, je převážně výplodem tohoto ducha. Proto zde musím Rosenbergovu studii o této mýtické osobě doplnit.

Časopis *La Vieille France* z 24.-31. března 1921 oznámil, že polská princezna Radziwiłłová je Položidovka a je vnučkou majitele karbanického doupěte v Monte Carlu Žida Edmonda Blanca (vl. jménem Edmund Weiss). Vlivu židovské krve vděčí za své spisovatelské a řečnické nadání. Tím je pak také vysvětlitelné, že psala články do jedné revue, kterou vedl „Francouz” Jean Finet (polský Žid Finkelhaus), a že její přítelkyní byla „Američanka” Hurblutová.¹⁴

V knize *Waters flowing Eastwards (Vody plynoucí k Východu)* od Američanky L. Fryové, 3. vydání, Châtau 1934, najdeme na str. 107 následující údaj:

„Princezně Kateřině Radziwiłłové byl v Londýně 30. dubna 1902 prokázán podvod. Zcizená částka činila 3 000 liber a princezna byla odsouzena ke dvěma letům vězení (*Times* z 16. a 29. 4. a 1. 5. 1902). Dne 13. října 1921 proti ní vznesl hotel Embassy v New Yorku obžalobu pro nezaplacení hotelového účtu ve výši 1 239 dolarů a 30. října byla zatčena poté, co další newyorský hotel Shelbourne na ni učinil oznámení pro dlužnou částku 352 dolary (*New York World* z 14. a 31. 10. 1921).”

Taková tedy byla osoba, která měla Židovstvu sloužit jako svědkyně ve věci zfalšování *Protokolů*.

Pro zmatené a neinformované publikum měla zůstat vznešenou kněžnou z polské šlechty.

3. Falešné evidenční číslo v knihovně Britského muzea

Když vyšel německý překlad *Protokolů sionských mudrců* od Gottfrieda zur Beek, byla celá veřejnost prostřednictvím tisku „poučena”, že jsou Beekovou smyšlenkou a že jeho tvrzení o existenci ruského originálu textu je obyčejná lež. Beek nabízel předložení důkazu, že se ruská kniha nachází v jeho vlastnictví. Na tuto obaranu rozšířil světový židovský tisk zprávu, že „údajnou ruskou knihu Beek právě tak zfalšoval tím, že ji nechal dodatečně vytisknout a upravit tak, aby měla vzhled starého tisku”.

Aby těmto sprostým lžím a překrucování židovského tisku udělal konec, oznámil Beek prostřednictvím svého nakladatele, že inkriminované ruské dílo bylo již roku 1906 zařazeno do knižního fondu Britského muzea v Londýně. Alfred Rosenberg ve své knize *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik (Pro-*

¹⁴ Časopis *La Vieille France* se zde omylem dopustil záměny s jinou Radziwiłłovnou. Kněžna Radziwiłłová, o níž nám jde, byla dcerou Adama Lorence Rzewuského a jeho paní, rozené Rdulkowské. O jejím rozvodu r. 1906 s knížetem Radziwiłłem a pozdějším sňatku s ing. Kolbem, stejně jako o dalších podrobnostech ze života této zajímavé osoby, se čtenář dozví z knihy *Berner Fehlurteil (Bernský politický proces)*, U. Bodung-Verlag 1935 od dr. Stephana Vásze.

tokoly sionských mudrců a židovská světová politika), Deutscher Volksverlag, München 1933, na str. 5 píše:

„... A teď vytáhli Židé do boje. Zpráva časopisu *Jüdische Presszentrale Zürich* prošla židovským a Židy ovládaným tiskem celého světa a měla dokázat, že si Beek skutečně *Protokoly* vymyslel. Jeden člen *Curyšské muzejní společnosti*, který se chtěl dobrat pravdy v tomto sporu, totiž zaslal do Londýna dotaz, zda je pravdivý Beekův údaj, že zmíněná ruská kniha je uložena v muzejních fondech pod evidenčním číslem 3296 d 17. Odpověď zněla, že tomu tak není. Židovský tisk tuto zprávu ihned rozhlásil jako ‚odhalení největší lži reakčních antisemitů‘ (Citováno podle *Tribune Juive* č. 65, 1921.).”

Podezřelou záležitost nechal v Londýně prověřit msgre Jouin, který se i jinak velice zasloužil o odhalování židovských plánů, s tímto konečným výsledkem:

Ruská kniha byla skutečně dne 10. srpna 1906 zařazena do knižního fondu Britského muzea, ovšem nyní je tam vedena pod evidenčním číslem 3926 d 17. **Židé si tedy dali práci, aby přemístěním dvou číslic vyrobili falešnou evidenci, a na základě jimi vyfabrikovaného podvodu pak mohli světu halasně oznámit, že ruský originál jim tak nepříjemné knihy neexistuje a že antisemité jako obvykle lhali.**

4. „Panama-prezident” Loubet.

V *Protokolech sionských mudrců* (10,14) je doporučováno, aby byly za prezidenty států vybírány pouze takové osoby, jejichž minulost skrývá nějakou temnou aféru, nějakou „panamu”, protože se pak stanou poslušnými vykonavateli rozkazů. Škodolibě, i když velice krátkozrace, o tom píše Benjamin Segel ve své knize na str. 115:

„Pikantní na věci je, že *Protokoly sionských mudrců*, které přece měly být vytvořeny nejpozději na sionistickém kongresu r. 1897, mluví výslovně o události, která se stala o několik let později, jako například volba tzv. panama-prezidenta Loubeta, k níž došlo prokazatelně 18. února 1899.”

Máme před sebou ukázkou pokřivené, ale typické argumentace pana Segela!

- Za prvé v *Protokolech* není ani slovo o Loubetovi.
- Za druhé přišla Lessepsem r. 1881 založená *Společnost pro stavbu panamského kanálu* již r. 1888 do finančních potíží a byla r. 1889 rozhodnutím soudu rozpuštěna. Právě tím začal tzv. panama-skandál, do něhož bylo zapleteno nejméně 510 ze 884 poslanců francouzského parlamentu. Následný soudní proces skončil již roku 1893 odsouzením Lessepe a celé řady dalších osob k trestům odnětí svobody. Roku 1897 byl proces obnoven a Lesseps osvobozen. Tehdejší poslanec Loubet (pozdější zmiňovaný prezident) byl sice do prvního procesu zapleten, ale vyšel s osvobozujícím rozsudkem. Teprve r. 1899 byl zvolen prezidentem republiky a jeho protivníci mu pak dali přezdívku „panama-prezident”.

- Za třetí bylo slovo „panama” okřídleným výrazem pro korupční aféru již v době prvního procesu, tedy čtyři roky před sepsáním *Protokolů sionských mudrců*. **Židozедnáři ovládaná Francie se tedy pouze řídila příkazy *Protokolů*, když si**

r. 1899 vybrala prezidenta, který již od r. 1893 měl za sebou nějakou tu „panamu”.

Přestože Alfred Rosenberg ve své knize *Die Protokolle der Weisen von Zion* Segelovo pokřivené tvrzení jasně vyvrátil, drží se Segel i nadále tvrdošíjně své lži. To by ještě nebylo nejhorší. Naprosto neslýchané však je, že páni Židé ještě roku 1933 s touto lží pracují, jak dokládá např. citát ze Segela v knize J. B. Rusche *Die Protokolle der Weisen von Zion – die größte Fälschung des Jahrhunderts* (*Protokoly sionských mudrců – největší padělek století*), která vyšla roku 1933 ve Švýcarsku. **Tímto odporem k pravdě Židé jen sami dokazují pravost, tedy židovský původ Protokolů sionských mudrců!**

Ptám se soudu: Jak si vůbec může kolega soudní znalec pan C. A. Loosli dovolit odvolávat se ve svém posudku znalce na Benjamina Segela?

Uvádím jen pro úplnost, že se i sám Theodor Herzl ve svých *Denících* zmiňuje o „panamě” již před r. 1897.¹⁵

Dále cituji ze *Židovské encyklopedie*, vycházející ruský v Petrohradě, díl VI, str. 408, že Herzl v Paříži nestál mimo tuto aféru:

„V Paříži, kde Herzl žil od roku 1891 jako korespondent vídeňské *Neue Freie Presse*, se ihned dostal do kontaktu s aférou ‚panama‘, a jeho nedůvěra k vnější stránce politiky rostla ze dne na den.”

5. Názorné vyučování ministra Bourgeoise

Protokoly sionských mudrců (16,8) mluví o názorném vyučování:

„Tento způsob duchovního zotročení má svůj výraz v tom, čemu říkáme názorné vyučování, které vychovává z Nežidů poslušná zvířata, jež musí nejprve něco vidět, aby to pochopila. Již nyní se Bourgeois, jeden z našich nejschopnějších agentů, zasazuje o tento nový způsob vyučování ve Francii.” (Citováno podle Beekova 3. vydání *Protokolů* 1919.)

Ačkoliv tedy *Protokoly sionských mudrců* mluví pouze o **chystaném učebním systému** Bourgeoise, používá neseriózní Segel (str. 65) této věty opět k nepodloženému tvrzení, že *Protokoly* nemohly být sepsány r. 1897, protože Bourgeois se stal ministrem školství až v červnu 1898 a teprve v září téhož roku vydal výnos o názorném vyučování. Jde tedy o stejné zacházení s fakty a stejnou argumentaci jako v případě „panama-prezidentů”. Je přece jasné, že takový školský zákon v tehdejší Francii narážel na odpor a jeho prosazení nebylo záležitostí dnů, ale měsíců a roků. Zednář a náhončí Židů Bourgeois tedy před rokem 1897 jenom intrikoval a pracoval na prosazení názorného vyučování, **a pouze toto** také říkají *Protokoly sionských mudrců*.

Ptám se soudu znovu: Jak si znalec C. A. Loosli dovoluje odvolávat se na Benjamina Segela?

6. Basilejský kongres a Francouzská revoluce

¹⁵ Srvn.: Theodor Herzl, *Tagebücher I*, str. 38, zápis ze dne 5. 6. 1895: „Denn Society darf kein Panama werden” (Society se nesmí stát žádnou Panamou).

Zcela mimořádným výkonem pana Segela (str. 51) je následující případ. – Cituje z *Protokolů* (3,16):

„Připomeňme si francouzskou revoluci, které jsme my dali jméno „Velká“. Tajemství jejích příprav dobře známe, protože byla dílem našich rukou.“ – Slova „my“ a „našich“ nechal Segel tiskem zvýraznit a vysvětluje to takto:

„Stal se zázrak – tito haličští, rumunští a litevští sionisté, kteří se sešli roku 1897 v Basileji, udělali v Paříži revoluci ještě dávno před tím, než se narodili jejich předkové...”

Téměř se mi přičí vysvětlovat, že pojmem „my“ je v *Protokolech sionských mudrců* myšleno Židovstvo a židovství, nikoli konkrétní Židé, kteří se o sto let později shromáždili v Basileji.

Úhrnem jde snad o nejhorší příklad Segelova matení a falšování zcela jasného smyslu slov!

7. Skrze mne vládnou králové

Maurice Joly cituje ve svém 6. dialogu, str. 63, Šalamounovu sentenci ze *Starého zákona, Přísloví* (8,16): „Per me reges regnant” (tj. skrze mne vládnou králové) – právě tak jako *Protokoly sionských mudrců* (5,7). Z toho Segel vysuzuje, že Joly nebyl Žid! Jak říká na str. 177, „bylo by nepřirozené, kdyby Žid necitoval *Bibli* v originální hebrejštině, ale z překladu *Vulgaty*”. Na to lze skutečně odpovědět jenom tak, že by **naopak bylo nepřirozené**, kdyby Joly citoval zmíněnou větu v hebrejštině, protože by mu v takovém případě rozumělo jen málo židovských čtenářů, ovládajících tento jazyk. Mimoto Segel buď přehlédl nebo zamlčel, že mluvčím těchto slov je v Jolyho knize katolík Machiavelli, který v oné době (r. 1513) mohl znát *Bibli* pouze v latinském vydání, takže Joly (i kdyby byl třeba ortodoxním rabínem) by musel pro věcnou správnost nechat svého Machiavelliho citovat větu v latině. Segelova argumentace je i v tomto případě nesprávná. Tímto způsobem se mu nepodaří udělat z Jolyho Árijce.

Stejně neudržitelné je také Strackovo tvrzení¹⁶ (str. 33), že latinský citát v *Protokolech sionských mudrců* je „zcela jasným důkazem toho, že jejich autorem nemohl být Žid”. Strackovi tehdy ještě nebylo známo, že latinský citát uvedl nefalšovaný Žid Joly a autor *Protokolů sionských mudrců* jej pouze převzal; neměl totiž důvod překládat citát do hebrejštiny, protože jeho spis nebyl určen učeným rabínům, ale špičkám zednářského vedení.

8. Národohospodářská výuka u Židů

Protokoly (8,5) poučují: „Svoji vládu obklopíme světem národohospodářů. Nauka o národním hospodářství je hlavní vědou, kterou se Židé učí.” – Segel se prazvláštním způsobem pokouší (str. 55) toto tvrzení vyvrátit sdělením, že se národohospodářství v židovských školách vůbec nevyučuje ani v „chedarim” východní Evropy (cheder, pl. chedarim je židovská škola pro chlapce od čtyř let věku), ani v rabínských seminářích. Na toto doslova směšné argumentování lze odpovědět

¹⁶ *Jüdische Geheimgesetze (Tajné židovské zákony)*, viz bod č. 9

pouze tak, že se národohospodářství rovněž tak nepřednáší ani v křesťanských mateřských školkách, ani v katolických kněžských seminářích. Opravdu snad není třeba blíže dokazovat, že právě národohospodářství a sociální vědy jsou oblastí, v níž intenzivně pracují všichni socialističtí a komunističtí Židé.

Pokud to nezamlčuje vědomě, musí být pro Segela trapné zjištění, že právě Joly (str. 79) klade důraz na národohospodářskou výchovu. V této rovině se pak pohybují prakticky všechny Segelovy „důkazy“. Pokládám za nadbytečné uvádět zde ještě další příklady. Je jenom politováníhodné, že se mu podařilo získat si za obdivovatele své slátaniny soudního znalce pana C. A. Loosliho. K dílu tohoto pána se dostaneme později pod bodem č. 10.

9. Profesor dr. Hermann L. Strack

Kruhy, které mají zájem na prokázání nepravosti *Protokolů sionských mudrců*, odkazovaly při zdejším procesu rovněž na dílo zemřelého profesora dr. Stracka, který ve své knize *Jüdische Geheimgesetze (Tajné židovské zákony)*, 3. vyd., Berlín 1921, vehementně vystupoval proti pravosti *Protokolů*.

Doktor Strack, profesor teologie na berlínské univerzitě, byl jednostranně zaměřený filosemita, který považoval a priori za prokázané všechno, co kdy Židé tvrdili, a svoji práci a činnost věnoval podpoře těchto tvrzení. V kapitole III, ¹⁷ jsem již měl příležitost vyvrátit některé jeho argumenty a stejně tak v kapitole VI.

Jeho výše citovaný spis je naprosto bezcenný. Píše například, že *Protokoly sionských mudrců* vznikly na základě románu *Biarritz*. Aniž by si byl vědom dosahu svého vyjádření, uvádí na str. 34: „Není nemožné, že si Retcliffe někde vypůjčil a přizpůsobil látku pro ony pasáže svého románu, které jsou schopny učinit nekritické čtenáře příšernými.“¹⁸ Opravdová znalost Židovstva se v nich však neobjevuje.“ – Toto poslední tvrzení však odůvodňuje tím, že Retcliffe místy nepřesně užívá hebrejské výrazy. Tím však prof. Strack jenom potvrzuje můj závěr z kapitoly VI, že Retcliffe pouze přepracoval nějaký obdržený dokument.

23. listopadu 1934 přinesl *Neue Wiener Tagblatt* zprávu o shromáždění rakouských Židů ve Vídni. Na tomto setkání referoval předseda *Unie* a viceprezident *Náboženské židovské obce Vídeň*, dr. Josef Ticho, o bernském procesu. Noviny mimo jiné sdělily:

„V souvislosti s debatou o znaleckých posudcích poukázal dr. Ticho na to, že padělání *Protokolů sionských mudrců* prokázal již v roce 1920 proslulý německý teolog dr. Strack. Právě jeho mimořádná znalost hebrejské literatury je důkazem, že hanopis (rozuměj *Protokoly*) nemohl vyjít ze židovského prostředí.“

Tímto prohlášením se cítím donucen ke sdělení, kdo byl tento „proslulý teolog“. V procesu, který roku 1912 vedl Theodor Fritsch proti židovskému redaktorovi Itzkowskému pro utrhaní na cti a v němž byl redaktor odsouzen, uvedl Fritschův obhájce před soudem pro Berlín-město o osobě dr. Stracka následující:

¹⁷ Srvn. také díl III, 11

¹⁸ Za povšimnutí stojí už samotná němčina pana Stracka. – Pozn. překl: V originále stojí: „Es ist nicht unmöglich, daß Retcliffe den Stoff zu diesem kritiklose Leser graulich zu machen geeigneten Teile des Romans...“

„Je příznačné, že se obžalovaný, podporován *Ústředním svazem německých občanů židovského vyznání*, odvažuje navrhnout za soudního znalce v otázkách *Talmudu* dr. Stracka, přestože mu musí být bezpodmínečně známo, že vědecké kvality dr. Stracka ohledně *Talmudu* byly autoritativní židovskou stranou prohlášeny za zcela nedostatečné!”

Kdyby měl být tedy dr. Strack jako soudní znalec přizván, jistě by byl žalovanou stranou volán jako svědek orientalista Lazarus Goldschmidt z Berlína pro doložení následujících skutečností:

1) Jako orientalista vydal L. Goldschmidt od roku 1891 množství spisů s talmudskou tematikou, na předním místě (počínaje r. 1897) *Talmud Babylonicum* (*Babylonský talmud*) v německém jazyce.

2) V oběžníku, který nebyl určen veřejnosti, a jímž byli obesíláni jen abonenti Goldschmidtových vydání, zpochybňuje vědecké schopnosti dr. Stracka pro jím chystané vydání faksimile tzv. *Mnichovského talmudského rukopisu* (*Kodexu*), který měl pod Strackovým vedením vyjít v nakl. A. W. Sijthoff v Leydenu.

3) V oběžníku je to řečeno takto: „V jednom chystaném díle, které se bude zabývat vědeckým významem *Mnichovského talmudského rukopisu* a ‚učenostmi‘ pana Stracka, hodlám prokázat, že tento ‚důkladný znalec *Talmudu*‘ není schopen přečíst si ani půl stránky v jím vydaném *Kodexu*, jak zřetelně dokazují všechny jeho dosud uveřejněné spisy.”

4) Goldschmidt obviňuje otevřeně Stracka z „uvádění nepravd, odporujících skutečným vědomostem”. Dále píše, že učení rabíni z Východu i docenti ze židovských vzdělávacích ústavů jednomyslně prohlásili, že „Strackem vydávané reprodukce hebrejských textů jsou pro studium zcela bezcenné a mnohdy ani nejdou vůbec číst”. Pokračuje: „Z vědeckých předmětů se dělá kšeft, přičemž ani nakladatel a vydavatel nepřicházejí zkrátka. Protože Strack není stavu zmíněný *Kodex* třeba jen sám přečíst, rozhodl se pro přetisk jeho pouhé fotokopie, přičemž ‚vydavatel‘ neudělal doslova ani jedinou čárku perem, aby technicky vylepšil špatně čitelné pasáže.”

5) Strack je na poli *Talmudu* a talmudistiky zcela nekompetentní muž, který jako orientalista byl rovněž odmítnut slavným Chwolsonem a jako znalec biblické exegeze Dillmannem. Ten o dr. H. L. Strackovi výslovně prohlásil, že „má své vědomosti pouze převzaté od jiných“.

Doufám, že k dokreslení odbornosti tohoto „badatele o pravdě” nemusím již více dodávat.¹⁹

10. *Zlí Židé* pana C. A. Loosliho

Před nějakou dobou se mi dostala do ruky kniha, o níž jsem dříve neměl tušení – *Die schlimmen Juden* (*Zlí Židé*) od pana C. A. Loosliho, vydaná v Bernu roku 1927. Ke knize byl přiložen doporučující dopis nakladatelského domu Pestalozzi-Fellenberg, v němž stojí: „Švýcar píše o Židech! Tato kniha švýcarského spisovatele a novináře odhaluje jedním rázem tajemství *Protokolů sionských mudrců*. Pře-

¹⁹ Doplnující údaje viz také díl III, 11

kvapující závěry ke známé knize Henryho Forda. Poučné v každém ohledu! Nové pojetí problému Židé – Árijci!”

Opravdu – když jsem si knihu přečetl, byl jsem překvapen i poučen. Jsem vzdálen toho, brousit si vtip na soudem ustaveném znalci, ovšem nic mi nebrání vyjádřit se kriticky o spisovateli Loosliho z roku 1927.

Předem je nutné k Loosliho knize říci, že byla napsána zcela na způsob pana Segela. Tytéž myšlenky, totéž zdůvodňování vývodů a názorů, **stejně používání nádek namísto argumentů**.

Podobně jako pro Segela, jsou i pro Loosliho *Protokoly sionských mudrců* protizidovským pamfletem nejnižšího druhu (str. 28), bezohledně zfalšovaným plagiatem (str. 31) a místo dokladů pro tato tvrzení se kniha jen hemží urážkami a nadávkami na adresu odpůrců. K nim patří přirozeně i Mussolini, kterého zařazuje mezi „pochmurné podivíny” a nenávistně mu vyčítá rozpuštění zednářských lóží (str. 230).

Z míchanice tohoto filosemitského spisu zde uvádím jen několik málo příkladů k ocenění jeho „vědecké” hodnoty.

Na str. 32 například autor tvrdí, že vydání Jolyho *Dialogů* bylo první roku 1864, druhé r. 1865. Říká doslova „následujícího roku, tedy 1865”. Nemůže tudíž jít o tiskovou chybu. Ve skutečnosti ovšem vyšlo druhé vydání *Dialogů* až r. 1868.

Strana 51 zase zesměšňuje H. Forda, který prý ve své knize (*Mezinárodní Žid*) opomenul doložit tvrzení, že organizaci *Opravdových biblických badatelů* iniciovali Židé. (Této celému světu škodlivé mezinárodní sektě věnuji dále jednu zvláštní kapitolu.) Zdá se, že Loosli o této filosemitské sektě, zaměřené na zničení křesťanských států, nemá skutečně ani ponětí.

Loosli na str. 59 a dále napsal dokonce toto: „Na světě žije přibližně 1,497 miliardy lidí, z toho 13-14 milionů Židů, to je 0,9 %. Kdyby se tedy mělo popřát sluchu antisemitům, kteří mluví o touze Židů po světovládě (Rathenauových 300 vyvolených), pak by to ovšem znamenalo, že jeden jediný Žid musí svojí vůlí donutit k poslušnosti 4,93 milionu Nežidů, aby jim mohl vládnout.”

Takováto argumentace pana Loosliho je falešná a vysloveně hloupá. Jako by on sám nevěděl, že jediný Žid Trockij stačil k tomu, aby vnutil židovskou vůli národu se 150 miliony lidí jenom tím, že všechny důležité posty obsadil svými souvěrci? Není snad Looslimu zřejmé, že stačí jedny významnější noviny v židovském vlastnictví, aby byly názory a mínění všech jejich čtenářů řízeny přesně tím směrem, jakým si jediný Žid přeje?

Na str. 89 prohlašuje autor v rozporu se skutečností, že **prý Žid není způsobilý k zosnování násilné revoluce**, a už vůbec ne k jejímu provedení. A když už se trapným nedopatřením stalo, že byli a jsou Židé revolucionářskými vůdci, jako např. Eisner v Mnichově nebo Trockij a jeho soudruzi v Moskvě, pak jenom proto, že se to podle Loosliho „od nich očekávalo, protože uměli nejlépe mluvit, číst a psát – zkrátka protože nikdo jiný nebyl právě po ruce”. S tím je zbytečné polemizovat a odkazují pouze na kapitolu XIV, 3 o spojitosti mezi bolševismem a Židovstvem.

Loosli dále na str. 135 uvádí: „U nás, stejně jako v jiných zemích, se rozmáhá slogan o ‚požidovštění tisku’. ... Nuže, náš tisk není vůbec požidovštěn, naopak je zcela bez Židů.” – Str. 136: „Neznáme skutečně ani jediné noviny nebo časopis,

kde by se dala prokázat přítomnost nějakého židovského nakladatele nebo redaktora.” – Str. 137: „Podobně je tomu se zpravodajskými agenturami. Vezměme si jen těch pět nejznámějších: *Wolff-Berlin*, *Havas-Paris*, *Reuter-London*, *Stefani-Rom* a *Věstník-Leningrad*! Všechny tyto světové agentury jsou sdělovacími prostředky příslušných vlád. Jejich označování za „židovské” by bylo totéž, jako označit francouzskou, anglickou, italskou nebo ruskou vládu za židovskou. – A v Německu tomu není v podstatě jinak.”

Neznám podrobně poměry ve švýcarském tisku r. 1927; tolik však vím, že již tehdy existoval bulletin *Jüdische Presszentrale Zürich*, který zásoboval Švýcarsko a zahraničí nikoli zprávami o židovském náboženství, nýbrž politickým zpravodajstvím. Jak potom může Loosli mluvit o nějakém švýcarském tisku bez přítomnosti a vlivu Židů?

Že německé tiskové agentury a německý tisk byly požidovštěny už roku 1927, je tak obecně známou skutečností, že ji snad není třeba nějak zvlášť dokazovat.

Zakladatelem novin *Berliner Tageblatt*, abych zde uvedl příklad, je Žid Rudolf Mosse (vl. jménem Ruben Moses). Jak vyplývá z registrace zakladatele, jsou noviny „určeny k hájení židovských zájmů ve veřejnosti”.

V pamětním spisu²⁰ tohoto listu z roku 1913 jsou mezi stálými spolupracovníky uvedeni 143 Židé nebo se Židy sešvagřené osoby.

Mezi židovskými tiskovými firmami můžeme uvést např. nakladatelský dům Ulstein, jemuž patřily *Vossische Zeitung*, *Berliner Morgenpost und Mittagpost*, *Berliner Abendpost*, *Berliner Allgemeine Zeitung* a další noviny.

Německé tiskové kanceláře byly převážně přímo židovské. Že jsou například agentury *Havas* a *Reuter* naprosto požidovštělé, je otřepaná pravda.

Je pak již jen samozřejmé, že svět je prostřednictvím těchto tiskových agentur krměn pouze takovými zprávami, které jsou v zájmu židovské světové politiky.

Že jsou i takzvané národní noviny zcela pod židovským vlivem, že jsou finančně závislé od hlavních inzerentů, a že v jejich redakcích sedí velký počet Židů, o tom bych mohl referovat z vlastní, osobní zkušenosti. Aby se například nakladatelství *Scherl-Verlag* vyhnulo dalšímu označování židovským tiskem za „nepřátelské”, neodvážilo se nikdy použít pouhého slova „Žid” a nevydalo jedinou knihu s Židům nepřátelským obsahem. I v tomto „nežidovském” nakladatelství seděli početní Židé v redakci a na dalších rozhodujících místech. V podrobnostech a konkrétních důkazech zde odkazuji na článek Gézy Oláha z Vídně v časopisu *Weltkampf*, roč. 2, sešit 15, který přikládám k soudním spisům.

Zcela v Segelově duchu pokračuje spisovatel Loosli na str. 166 ujištěním, že jednou z předloh *Protokolů sionských mudrců* byl také román *Biarritz*. O nesprávnosti tohoto tvrzení bude pojednáno v kapitole VI.

Na str. 172 nabízí autor podat zájemcům důkaz svého tvrzení, že „obsah textu *Protokolů* byl v jednotlivých vydáních upravován podle příležitosti a okamžité potřeby”. Jenže už neříká, podle potřeby koho a čeho. K tomuto tendenčnímu tvrzení zaujímám stanovisko na konci kapitoly V.

²⁰ Srovnej také *Handbuch der Judenfrage*, 29. vyd., str. 348.

Tyto ukázky snad postačí k vykreslení spisovatelské přesnosti a zručnosti pana C. A. Loosliho.

11. Švýcarský spolek židovských obcí

Roku 1933 vyšla kniha s dlouhým titulem *Confrontation der Geheimnisse der Weisen von Zion mit ihrer Quelle Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu, der Nachweis der Fälschung* (Porovnání Tajemství sionských mudrců s jejich pramenem, Dialogy z podsvětí mezi Machiavellim a Montesquieuem, důkaz padělání), vydaná Basilejským oddělením právní ochrany švýcarského spolku židovských náboženských obcí.

Jde tedy o posudek na vysoké oficiální úrovni. Autorem spisu je advokát z Basileje, dr. Oskar Meyer. V knize jsou vzájemně porovnávány tři texty: Jolyho *Dialogy*, vydání z roku 1864 ve francouzštině, Fritschovo vydání *Protokolů* pod titulem *Die zionistischen Protokolle* z roku 1933 a vydání Gottfrieda zur Beek s titulem *Die Geheimnisse der Weisen von Zion* z roku 1933. Souhrnem jsou porovnávány 132 pasáže ze tří spisů. Toto porovnání je neúplné. Je zřetelně vidět, že následkem nedbalé práce jsou vypuštěna závažná místa. Navíc se autor díla dopustil zcela viditelných chyb v citaci. (Např. při srovnávání str. 284 Jolyho díla s pasáží Beekova vydání *Protokolů*, je poslední věta odstavce 23 uváděna na str. 72, kdežto ve skutečnosti je na str. 71.)

V předmluvě ke spisu píše Švýcarský spolek židovských obcí, že vydání *Protokolů sionských mudrců* od Beeka a Fritsche jsou tendenčně zaměřené knihy, které mají sloužit k vyvolávání protižidovských štvanic, a proto musí být označeny za zlovolnou a pomlouvačnou slátaninu.

O vazbě *Protokolů* na Jolyho *Dialogy* píše Spolek židovských obcí toto: „Změny v textu *Protokolů* jsou ve srovnání s *Dialogy* nepatrné. Pouze tam, kde Joly nechává promlouvat Machiavelliho-Napoleona jako diktátora, použil padělatel místo originálního výrazu ‚já‘ nebo ‚my‘ slov ‚Židé‘, případně ‚naši mudrci‘.”

Je zde ovšem jedna pozoruhodná věc: Změny v textu jsou podle toho zcela nepatrné. Stačí nahradit v Jolyho textu výraz „já” slovem „my” nebo „Židé”, aby se z něho staly *Protokoly sionských mudrců*. Jiná taková kniha na celém širém světě neexistuje. Musím být vlastně Švýcarskému spolku židovských obcí vděčný, že svým zjištěním o pouhé záměně několika výrazů k přeměně *Dialogů* na *Protokoly* podpořil moje zjištění o tom, že Jolyho *Dialogy* jsou v podstatě pouze zamaskovanými *Protokoly sionských mudrců* (viz kapitulu III, 4).

12. Prezident Nahum Sokolov

V létě r. 1934 stáli před soudem v jihoafrickém Johannesburgu tři vůdci národních socialistů Moltke, Inch a Olivier, kteří prohlásili, že se v jedné synagoze v Port Elisabeth našel kompromitující dokument světovládného programu Židů v duchu *Protokolů sionských mudrců*.

Jako odborný znalec byl v této věci slyšen prezident světové sionistické organizace Nahum Sokolov. Vídeňský židovský týdeník *Die Wahrheit* z 27. 7. 1934 pak o tom referoval:

„Prezident Sokolov prohlásil před soudem, že osobně spolupracoval na přípravě zasedacího řádu pro I. sionistický kongres v Basileji. O celém průběhu zasedání kongresu existuje oficiální protokol. Dále poukázal na to, že publicista Ward Price ve své práci v londýnských novinách *Times* prokázal, že takzvané *Protokoly sionských mudrců* jsou neobratným falzem. Jejich pramenem je jistý pamflet proti režimu Napoleona III., jehož výtisk se nachází v Britském muzeu. *Protokoly sionských mudrců* nejsou nic jiného, než pouhý opis tohoto pamfletu, v němž byla jenom zaměněna jména ‚Napoleon‘ za ‚Herzl‘, a výraz ‚Francouzi‘ nahrazen slovem ‚Židé‘.”

Když toto prezident Sokolov (jak vyplývá ze zprávy židovského týdeníku) skutečně prohlásil, pak je jeho znalecký posudek naprosto chybný.

- Za prvé nejsou *Protokoly sionských mudrců* žádným opisem, ale volným přepracováním *Dialogů* M. Jolyho,
- za druhé se v celých Jolyho *Dialogích* jméno císaře Napoleona III. nikde nevyskytuje,
- za třetí se Herzlovo jméno rovněž nikde v *Protokolech* neobjevuje,
- za čtvrté totéž platí o slově „Francouzi” v Jolyho *Dialogích*,
- za páté se nachází na přibližně dvou tisících tiskových řádcích Beekova překladu *Protokolů sionských mudrců* slovo „židovský” pouze šestkrát, slovo „Židovstvo” jen jednou, slovo „Židé” třináctkrát a slova „židovský král” pouze dvakrát. V ruském textu prof. Niluse se tato slova vyskytují ještě méně často, a v obou zmíněných vydáních už vůbec nikdy na místě slova „Francouzi”.

Samozřejmě, že i Loosli ve své knize na str. 33 přebírá tato tvrzení prezidenta Sokolova bez jakéhokoli ověření. Za povšimnutí také stojí, že Sokolov dále chybně jmenuje korespondenta novin *Times*, který se jmenoval (přinejmenším ještě v roce 1921) Philipp Graves, a nikoli Ward Price (cit. podle Rusche, str. 6).

Znamená to, že buď časopis *Die Wahrheit* nebo prezident Sokolov udělali nepravdivé prohlášení. Stejně pokřivený a matoucí je poukaz na oficiální zasedací protokol na I. sionistickém kongresu. Je přece naprosto samozřejmé, že žádnou organizací nebudou v protokolu, určeném veřejnosti, uváděny nějaké utajované skutečnosti a plány.

Zdá se, že ve věci *Protokolů sionských mudrců* stojí Židé na hliněných nohou, když si musejí pomáhat takovými argumenty. Nicméně podstatné zůstává Sokolovo tvrzení, že stačí pozměnit jen dvě slova, aby se *Dialogy* změnily na *Protokoly*. V zásadě to odpovídá mým důkazům a závěrům.

13. Arnold Zweig

Ve své knize *Bilanz der deutschen Judenheit 1933* (*Bilance německého Židovstva 1933*), Querido-Verlag, Amsterdam 1934, věnuje Zweig na str. 98 krátký odstavec *Protokolům sionských mudrců*, v němž tvrdí, že vyjadřují otřesný příklad úpadkové psychologie německého národa. Jeho poznámka je postavena tak, že v neznalém čtenáři musí vyvolat dojem, jako by se Zweig podrobně zabýval *Protokoly* a že zde podává odborný posudek. Ve skutečnosti však předkládá Zweig jen matoucí, zavádějící a hlavně naprosto nepravdivé náhledy.

Tak například bez jakéhokoli doložení tvrdí, že Butmi prostě vykradl obsah *Dialogů* a zveřejnil jej ve svém vydání r. 1907, dále prohlašuje, že Nilus je bez viny na tom, že jeho roku 1905 zveřejněné *Protokoly* byly připojeny jako dodatek Butmiho díla. Takové tvrzení je nesrozumitelné! Dále uvádí, že Butmi zfalšoval *Dialogy* tím, že na všech místech, kde je řeč o Napoleonovi III., nahradil toto slovo výrazy „Židé” nebo „židovská světovláda”. Jak často se slovo „Židé” v *Protokolech* vyskytuje, o tom jsem se již zmínil. Výraz „židovská světovláda” se však v Beekově překladu nenachází ani jednou! Dále Zweig tvrdí, že se souvislost mezi *Protokoly* a basilejským kongresem 1897 objevuje poprvé až v německém překladu. Je to zřejmě nepravda, protože o této spojitosti mluvil poprvé Nilus už ve svém vydání z roku 1917, zatímco Beekův překlad vyšel až o dva roky později. A konečně opakuje Zweig omšelá tvrzení o *Protokolech sionských mudrců* jako o fabrikátu carských reakcionářů, jak tento dokument označily londýnské noviny *Times* již roku 1921.

Zweig nemá (nebo alespoň předstírá že nemá) nejmenší ponětí o vzniku *Protokolů sionských mudrců*. Nemám přirozeně žádnému Židu za zlé, že se snaží hájit svůj národ proti obviňování z autorství tak hrozného spisu. Avšak argumenty, kterými tak činí Benjamin Segel, *Švýcarský spolek židovských obcí*, prezident Nahum Sokolov nebo Arnold Zweig, rozhodně nejsou stavu nějak toto obvinění oslabit nebo vyvrátit.

Právě naopak – čím pochybnější je tato argumentace, čím více je podporována falešnými důkazy a překonanými argumenty, tím více musí takto vedená kampaň proti *Protokolům* potvrzovat jistotu, že jde o tvrdohlavé popírání už prokázané skutečnosti.

14. Benjamin Segel

S panem Benjaminem Segelem jsem se, jak doufám, již dostatečně vypořádal. Jestliže jeho knize věnuji ještě jeden odstavec, pak jenom proto, že je Segel židovskou stranou považován za „klasika mezi odhalovateli pravé tváře nepřátel”, z jehož knihy hodlají Židé a filosemité opisovat údaje bez nároku na jejich přezkoumání.

Nepochybně za tímto účelem je náš „klasik” Židovstvem tak vehementně prosazován!

Je opravdu nesmírně obtížné (i když poučné) rozebrat věcně Segelovu knihu. Už svým slohem a způsobem argumentace je schopna i z neznalce židovské problematiky udělat velice rychle přesvědčeného antisemitu.

Uvádím zde jen několik nejkřiklavějších příkladů:

1) Segel na str. 202 tvrdí, že *Protokoly sionských mudrců* neexistovaly před rokem 1905.

2) Zamlčuje zcela odhalení korunní svědkyně Radziwiłłové jako lhářky svědectvími Burceva, du Chayly, Svjatikova, msgré Jouina i časopisu *La Vieille France*. Rovněž o žlutavém papíru se světle fialovou skvrnou se nezmiňuje.

3) Na str. 146 dále tvrdí, že tzv. vyznání Židů: „Poklesneme-li, stává se z nás revoluční proletariát, poddůstojníci revolučních stran, pozvedneme-li se opět vzhůru,

stoupá také strašlivá moc našich peněz”, není žádným autentickým vyznáním Židovstva. A pokračuje: „Ten, kdo si vymyslel tento výrok, jenž koluje jako berná mince v antisemitském světě a který slouží jako motto těm nejostřejším útokům proti nám, musel být tupý omezenec, který vydává prázdné fráze za věčné pravdy, který nezná skutečné poměry v Židovstvu, nýbrž čerpá svoje znalosti z antisemitických publikací a přetváří je konečně nedobrovolně na nové dogma – takový člověk musí být jedině lehkomyšlný a nezodpovědný blázen.”

Opovážlivá drzost, s níž Segel spekuluje na hloupost svých čtenářů, překračuje každou nám známou míru. Chce čtenáři namluvit, že slova o poddůstojnících revoluce a moci židovských peněz pocházejí od antisemitů, které na jiném místě nazývá „psychopaty, blázny a omezenými hlupáky”. – Je přece prakticky nemožné, aby Segel nevěděl, že tento výrok **pochází od samotného sionistického vůdce Theodora Herzla**, který ve své knize *Der Judenstaat*, 4. vydání, str. 25, píše doslova:

„Cestou dolů převratně proletarizování, staneme se poddůstojníky revolučních stran, a současně poroste strašná moc našich peněz.”

Jestliže Benjamin Segel nezná tato Herzlova slova, je nevědecký tlachal. Zná-li je, může být pouze vědomým podvodníkem a padělatelem, který ovšem tak nebo tak nemůže být brán jako svědek v žádné otázce!

4) Segelova podrážděnost se stupňuje až k zuřivosti tam, kde komentuje slova *Protokolů sionských mudrců* o židovském plánu světovlády. Přitom zamlčuje celou řadu židovských písemností. Jako Žid však musel znát přinejmenším knihu Žida Loeba *La Littérature des Pauvres dans la Bible*, Paris 1892.

5) Zvláště provokativně působí už zmíněný případ „Basilejský kongres a Francouzská revoluce”, kapitola III, 6. Doporučuji každému pročíst si ještě jednou tuto pasáž *Znaleckého posudku*.

6) Jiný podobný příklad je v *Das kleine Einmaleins der Judenfrage (Abeceda židovské otázky)*, U. Bodung-Verlag, str. 26, z níž cituji:

„Segel ve své knize proti *Protokolům sionských mudrců* napadá také dílo Wilhelma Meistera *Judas Schuldbuch (Kniha Židových provinění)*. Meister v ní uvádí skutečnost, že po revoluci byl v čele vojenské rady 4. armády pan Lewinsohn a že zastupoval zájmy půl milionu německých vojáků. Segel k tomu píše: „Půl milionu německých vojáků se tedy nevrátilo domů jen proto, že pan Lewinsohn byl rasově cizí a nevlastenecky jednající? Frontoví kamarádi však měli možnost poznat skutečný charakter tohoto muže v nejstrašnějších bojových podmínkách a dali mu tudíž svoji důvěru!”

Je snad pan Segel tak prostoduchý anebo považuje za prostáčky své čtenáře, že si troufne předložit jim tuto nestydatost?

Právě každý frontový voják ví, jak takové „vojenské rady” vznikaly, jak byly štáby a etapní velitelství náhle plné Židů a jak se Židé nechávali jmenovat do těchto postavení od zfanatizovaných ulejšáků a méněcenných zběhů. Dobře ví, že stačilo, aby pět nebo deset takových zbabělých dezertérů při štábu armády „vyjádřilo svoji důvěru” židovským komisařům. Frontový voják si ještě vzpomene, jak se po svém návratu domů náhle ocitl tváří v tvář těmto „zástupcům vojáků”, jak se cítil podveden a také jak se mezi vojáky stala pověstnou věta Žida Moritze Goldsteina z břez-

nového čísla časopisu *Kunstwart* z r. 1912: „Na všech důležitých postech, z nichž je nelze snad ani násilím odstranit, stáli náhle Židé’.”

Nebyl by důvod pohlížet na věc nijak tragicky, kdyby byl Segel soukromá osoba a kdyby jej Židé neroztroubili do celého světa jako svého korunního svědka.

Ovšem tím, že Židé nechali jeho spis rozšířit v obrovském počtu mezi veřejnost, přebírají také za to odpovědnost. Vidíme, jak nečistými prostředky vede Židovstvo svůj boj, ale současně také vidíme, jak chatrně a doslova hloupě se chce této odpovědnosti zbavit.

IV. Autor *Protokolů sionských mudrců*

Do dnešního dne se nepodařilo s jistotou určit jméno autora *Protokolů sionských mudrců*. Podle židovských tvrzení prý mohl být jejich autorem pouze Árijec, a sice Rus, který stál ve službách carské Ochrany, pravděpodobně generál Račkovskij nebo některý z jeho spolupracovníků, snad i sám profesor Nilus. Benjamin Segel např. na str. 130 a 132 jasně říká, že padělatelem byl Nilus, který vykradl Jolyho *Dialogy*.

Podle nežidovského mínění, k němuž se hlásí i židovský spisovatel Arthur Trebitsch, musel být autorem *Protokolů sionských mudrců* pouze příslušník národa, přesvědčeného o svém vyvolení a předurčení ke světovládě. Převážná většina badatelů je přesvědčena o autorství spisovatele a židovského organizátora Achada Ha-Am (Ašer Ginzberg), ale od r. 1923 se mluví i o dr. Theodoru Herzlovi.

Vyslechněme si tedy nejprve, čím argumentuje Židovstvo na podporu svého náhledu.

1. Tvrzení Židů

„*Protokoly sionských mudrců* v současné nám známé formě jsou produktem staroruského, monarchistického ducha. – – – Podklad pro ně je obsažen v tzv. Hřbitovní řeči v Praze z románu *Biarritz* od Retcliffa. Pouze nemůžeme s jistotou odpovědět na otázku, zda Nilus jen uveřejnil jemu předložené *Protokoly sionských mudrců*, vypracované na základě této Hřbitovní řeči, nebo zda sám tento projev přepracoval na *Protokoly*. Jisté je, že dnešní podoba *Protokolů sionských mudrců* pochází od nějakého nacionálně orientovaného Rusa,” píše přítel Židů profesor Strack v *Tajných židovských zákonech* z roku 1921 (str. 35).

„*Protokoly sionských mudrců* byly sepsány s tím cílem, aby v ruských konzervativních, tedy především dvorských kruzích, vzbudily přesvědčení, že veškerá nespokojenost obyvatelstva nepochází z nesnesitelného tlaku ruské byrokracie, ale že je vyvolána obavou z hrozícího židovského světového spiknutí. Ty pasáže *Protokolů*, které nebyly přímo opsány z Jolyho *Dialogů*, byly pravděpodobně dodány přímo carskou Ochranou,” píše londýnské *Times* v srpnu 1921.

„Materiál k *Protokolům* je starý a pochází z archivů carské Ochrany v Paříži, jejímž velitelem byl tehdy generál Račkovskij. Když se ukázala nutnost zasáhnout

nějak proti postupující slabosti carského režimu a zabránit tomu, aby se car dostal do vleku liberálů v čele s Wittem, nechal Račkovskij ztělesnit odpovídající myšlenky profesorem Nilusem v jeho *Protokolech*, aby tak odvrátil pozornost zádumčivého a těžkopádného cara potřebným směrem,” píše Segel r. 1924 ve svých *Protokolech sionských mudrců* na str. 33 a 220.

Obhájci Židovstva tedy jednomyslně zastávají apriorní stanovisko, že *Protokoly sionských mudrců* nejsou židovského, nýbrž nacionálně ruského původu, a že měly sloužit k tomu, aby podpořily a přiměly cara i konzervativní kruhy k odporu proti liberálním proudům a současně představily Židy jako celosvětové spiklence a viníky veškerého sociálního kvasu a nepokojů.

V podstatě ve stejném duchu pak vystupovali také Židovstvem navržený svědci žaloby v bernském procesu (hlavní líčení z konce října 1934).

V těch samých vodách se ocitá i mnohokrát vzpomínaná kniha C. A. Loosliho. Je pak už zcela pochopitelné, že Loosli považuje svého harcovníka Segela i za vzor důkladného vědce.

Odkazují na své vývody v I. kapitole, Historie původu Protokolů, v níž prokazuje, že před válkou v době carského režimu v Rusku vyšla tři Nilusova vydání *Protokolů sionských mudrců* (1905, 1911, 1912) a čtyři Butmiho (1901-1907). Ponecháme-li stranou jeden výtisk Nilusova vydání z roku 1905, který se dostal do Britského muzea, kde spí jako pohádková Šípková Růženka, nebyla žádná z těchto knih známa nikde mimo Rusko.

Kdyby tedy byly *Protokoly sionských mudrců* podle židovského tvrzení opravdu bojovým prostředkem carské vlády proti Židům, aby se jim takto podsunuly politické světovládné plány a vyvolaly pogromistické nálady, pak se nutně nabízí otázka, jak je možné, že vzdor četným vydáním kniha nejenže nebyla mezi veřejností rozšířena, ale dokonce zůstala neznámá jak v samotném Rusku, tak i v cizině!

Jak jsem již v I. kapitole připomněl, sám Nilus si stěžuje, že se mu navzdory veškeré vynaložené námaze nepodařilo v letech 1901-1905 rukopis zveřejnit tiskem a varovat tak úřady před nebezpečím, které Rusku hrozí.

Je zcela zřejmé, že již tehdy v tomto směru zapracovaly síly, které si rozšíření této knihy zoufale nepřály, ale také že carská vláda její vydání nijak nepodporovala. A když konečně *Protokoly sionských mudrců* vyšly knižně, zmizely všechny exempláře doslova beze stop. Je zřejmý nesmysl, že by o tom Židé nevěděli, jak to tvrdí Segel na str. 202:

„Ve skutečnosti se Židé o *Protokolech* dozvěděli teprve tehdy, když vyšly jako samostatný německý překlad, a nikoli jako příloha Nilusova spisu. Marně hledám v židovských novinách Ruska, vycházejících v ruštině, hebrejštině a jiddiš do konce války nějakou zmínku o *Protokolech* a o jejich autorovi. Také v *Židovské encyklopedii*, která byla dokončena v ruštině krátce před válkou, nenacházíme sebemenší zmínku o Nilusovi a jeho díle, přestože jinak velmi podrobně informovala i o té sebebezvýznamnější antisemitské brožurce.”

Segel zde sám opět podává nádherný důkaz toho, že *Protokoly sionských mudrců* absolutně nemohly vyjít z ruských vládních nebo vůbec jakýchkoli ne-židovských kruhů.

Kdyby byly *Protokoly sionských mudrců* dílem carské vlády za účelem odhalení židovského spiknutí, pak by se jistě také tatáž vláda postarala o jejich rozšíření, stejně jako o možnost jejich zasílání do ciziny.

O tom všem nemůže být ve skutečnosti ani řeč. Kniha profesora Niluse vyvolala ve veřejnosti tak málo pozornosti, že podle Segela ani Židé, kteří v těchto věcech vždy uměli bystře zavěštit, sotva o *Protokolech* něco věděli. Segel má pochopitelně po ruce výmluvu: Nilusovo vydání z roku 1905 mělo zjevně zcela nepatrný náklad a bylo určeno pouze pro úzký okruh čtenářů, případně jenom pro cara samotného, a mezi veřejnost se proto nedostalo.

Ale proč se potom, pane Segele, nepostaral profesor Nilus a za ním údajně stojící mocné carské kruhy o to, aby byl náklad dostatečně vysoký a kniha tak mohla splnit svůj účel, který jí připisujete, to je vyvolat ve veřejnosti pogromistické nálady?

A co se podle vás stalo s dalšími vydáními Nilusovy knihy? – Jak jinak by mohl takový spis, podle vás určený k vyvolání těchto nálad mezi obyvatelstvem, splnit svůj účel, když nebyl znám v Rusku s výjimkou Židovstva téměř nikomu, a tím méně pak v zahraničí?!

Už jenom z těchto okolností je jasné, že carské Rusko nemělo s tímto spisem nic společného, a že také carské úřady a policie jej po jeho vydání ani v nejmenším nevyužily nějakým způsobem proti Židům.

Židovská obviňování carských úřadů a konzervativních kruhů z autorství *Protokolů sionských mudrců* proto tímto považuji právem za zcela vyvrácená.

Pro tento závěr mluví nepřímou ještě jedna okolnost. Židovstvo během svého pradávného boje proti křesťanským státům získalo ve své podvratné činnosti tolik zkušeností a má k dispozici tolik prostředků, že **neexistuje** jediný anonymní protižidovský spis, jehož skutečný autor by nebyl Židovstvem téměř ihned odhalen.

Jestliže se to Židovstvu nepodařilo právě v tomto jednom jediném případě, není to snad také velmi dobrým důkazem o pravosti *Protokolů sionských mudrců* v tom smyslu, že představují samotnými Židy vypracovaný tajný politický program?

Proto také nebyl skutečný autor *Protokolů* Židy jmenován podle známého hesla zlodějů: „Chyťte zloděje!”

Skryté nedostatky a závady tvrzení o ruském falzifikátu.

Všechna tvrzení o *Protokolech sionských mudrců* jako o falzu ruských úřadů (nebo jakožto falzu vůbec) trpí kromě viditelných, zřejmých rozporů, ještě dalšími skrytými závadami, které však nejsou neinformovanému a dobromyslnému příjemci těchto židovských tvrzení na první pohled zřejmé.

První nedostatek

Každý pozorný čtenář *Protokolů* jistě postřehl, že se skládají ze dvou různých částí:

- a) části takříkajíc bořitelské,
- b) části znovuvýstavby.

V části, kterou jsem pojmenoval „znovuvýstavba, obnova“, a která má přirozeně začít až po dosažení světovlády, je obsaženo tolik dobrých myšlenek a zásad, že mi mnoho lidí v dnešním chaosu revolucí a obecné bídy říká: Bylo by přece jen žádoucí, abychom po všech těchto zmatecích a hrůzách vlády bezvýznamných a méněcenných dostali co nejdříve krále ze židovské krve!

Uvedme si alespoň několik příkladů z „obnovitelské“ části *Protokolů*:

„Přímí potomci panovníka budou vyloučeni z následnického práva, prokáží-li během zaučování lehkomyšlnost, přílišnou slabost nebo jiné sklony, které se neslučují s vládní autoritou; tedy vlastnosti, jež by je činily neschopnými dobré vlády nebo by byly nebezpečné vážnosti trůnu.“ (24,4)

„Naši Mudrci svěří vládní žezlo jenom těm, kteří prokáží schopnost panovat s potřebnou tvrdostí, ba bude-li to nutné, i krutostí.“ (24,5)

„Opilství bude zakázáno zákonem jako zločin proti lidské důstojnosti, protože vlivem alkoholu klesá člověk na úroveň zvířete.“ (23,4)

„Abychom lid přivykli poslušnosti, musí být veden ke skromnosti. Proto musí být omezena výroba luxusního zboží. Tím obnovíme morálku, zkaženou honbou za marnivostmi.“ (23,1)

„... Jakmile přejde moc do našich rukou, přestane také nezaměstnanost hrát svoji dosavadní úlohu.“ (23,3)

„Posláním našeho Bohem vyvoleného panovníka je zničit všechny zlé síly, které se rodí z ducha zvířecího a nikoliv lidského, z pudů a ne z inteligence. Tyto zlé síly v současné době triumfují krádežemi a násilnostmi, které provádějí ve jménu svobody a práva...“ (23,7)

„Král židovský se nesmí nechat ovládat vášněmi, zvláště pak nemravností. Nesmí podléhat zvířecím pudům, které oslabují duševní schopnosti. Nemravnost více než každá jiná vašeň ničí duševní způsobilost a jasné posuzování věcí, protože odvádí myšlení k nízkým a chlípným pudům lidské přirozenosti.“ (24,11)

„Světovládce ze svatého sémě Davidova, sloup veškerého lidstva a jeho záštita, musí obětovat všechny osobní vlohy jen pro blaho svých poddaných. Náš panovník musí být vzorem bezúhonnosti.“ (24,12)

„Prokážeme, že my jsme těmi dobrodinci, kteří dali zmučenému světu pravý blahobyť a svobodu. Dáme mu možnost těšit se klidu a míru, ovšem s podmínkou, že svět bude ctít naše zákony.“

Současně prokážeme, že svobodu nelze vykládat jako stav libovůle a nemravnosti, v němž si každý může dělat co chce. Stejně tak osobní svoboda člověka neznamená právo šířit podvratná učení. Skutečná svoboda spočívá v nedotknutelnosti osoby za předpokladu respektování sociálních zákonů. Důstojnost člověka spočívá v poznání vlastních práv a nikoli ve fantastických představách o významu vlastního „já“.“ (22,3)

„Naše vláda bude slavná, protože bude mocná, sama bude vládnout a povede lid. Nebude ve vleku stranických vůdců a táborových řečníků, kteří vykřikují prázdná

hesla, nazývají je hlubokými zásadami, ale ve skutečnosti se jedná o utopie. Naše vláda zavede pořádek, v němž spočívá štěstí lidstva..." (22,4)

Ptám se každého nepředpojatého člověka: Použil by nějaký antisemitský falzifikátor do svého pamfletu taková zlatá slova skutečného socialismu (která by se měla povinně vyučovat ve školách na rozdíl od toho, co se tam dnes učí)?

Abych nezacházel do zbytečných podrobností, připomínám ještě z myšlenek „obnovitelské“ části *Protokolů sionských mudrců*:

Odstranění burzovních spekulací s cennými papíry (21,7).

Otázku státních půjček a další body příslušného protokolu (20).

Odstranění úplatků a korupce (17,10).

Daňové úlevy chudším vrstvám obyvatelstva (20,2).

Přesná kritika zlatého základu měny (20,21-24).

Právě tato zde (20,21-24) vyjádřená myšlenka se tolik podobá našim představám o indexních zásadách měny, že to u mých přátel vyvolává úžas. Při hlubším zamyšlení ovšem k tomu není důvod. Prosím čtenáře, aby všem následujícím vývodům věnoval mimořádnou pozornost. Nezaopatřený pozorovatel musí dojít k následujícímu závěru:

1. Každý antisemitský padělatel by uveřejnil výhradně děsivé skutečnosti a plány z části tzv. bořitelské, rozvratné, ale výše zmíněné skvělé myšlenky by zcela jistě do své práce nezařadil.
2. Kdyby naopak byly úplně vypuštěny hrůzostrašné metody a plány k uchopení světovlády, pak by prakticky každý po prostudování „obnovitelského“ programu přešel s nadšením pod prapor Židovstva.

Pouhé tyto dva body naprosto vyvracejí všechna tvrzení o padělání *Protokolů sionských mudrců*.

Také jinak naprosto nevědecky pracující Walter Mehring upozorňuje v *Das Neue Tagebuch* z 21. 7. 1934, že „se nacionální socialisté řídí nějak podobnými zásadami“.

Druhý nedostatek

Když vyjdu ze shora uvedené argumentace, prokazující, že antisemité nemohli být padělateli *Protokolů sionských mudrců*, pak i v tvrzení o Rusech obecně jako o falzifikátorech nacházíme různé závažné rozpory a nedostatky:

a) ruská policie?

Vyjděme na chvíli z naprosto nepodloženého předpokladu, že carská tajná policie vyfabrikovala *Protokoly sionských mudrců*.

Od takového fabrikátu nějakého úřadu nebo služebny, který je určen k předložení panovníkovi a vládě, bychom jistě právem očekávali, že autor ve svém díle postaví vlastní nejvyšší nadřízené, tj. vládu a panovníka, do příznivého světla, nebo že přinejmenším bude věci stylizovat tak, aby nevzbudily jejich nelibost.

Jenže v případě *Protokolů sionských mudrců* je tomu **právě naopak**. *Protokoly* se vyjadřují o úřednictvu, vládách, panovnících a speciálně o policii takovým způsobem, že by zcela jistě na cara neudělaly právě příznivý dojem!

Tak je například v *Protokolech* řečeno, že současné policejní organizace nežidovských států „mají klapky na očích”.

Dále se tam uvádí, že početní Židé pronikli do policejních složek, a že mnozí agenti tajné policie nežidovských států jsou členy Židovstvem ovládaných zednářských lóží.

Takže takovýto padělek, vyrobený některým oddělením ruské policie, měl být předložen carovi? Téměř všechna židovská tvrzení shodně uvádějí, že padělek měl v panovníkovi vzbudit strach ze Židů a přimět ho k přijetí policejních opatření vůči nim. Nevyvolal by snad takový fabrikát v carovi spíše celkem oprávněnou nedůvěru ke své vlastní policii?

Podle všech mně dostupných informací i z jiných pramenů mám o ruské tajné policii tehdejší doby to nejlepší mínění.

Dále existuje ještě předlouhá řada dalších pasáží *Protokolů*, které naprosto vylučují, že by nějaké ruské úřady vyfabrikovaly tento spis s úmyslem předložit jej carovi a vládě.

Tak například nikdy neuvěřím, že by za tímto účelem nechaly ruské úřady napsat: „Náš panovník bude chráněn skrytou stráží. Nesmíme nikdy připustit vznik dojmu, že není schopen potlačit ihned každé spiknutí, nebo že se musí dokonce ukrývat...” (18,3) A tohle že by měl napsat „padělatel” v Rusku, kde carova tělesná ochrana byla denně viditelná a všem zřejmá?

„Rozumí se samo sebou, že tito spolupracovníci naší vlády nebudou vybírání z řad Nežidů, kteří jsou zvyklí vykonávat svoje správní povinnosti bez toho, že by se starali o výsledek. Státní úředníci z řad Nežidů jsou zvyklí podepisovat akta bez čtení a pracují buď kvůli prospěchu nebo z osobní ctižádosti.” (8,4)

Stejně tak nemohu uvěřit, že by úřady carské policie nechaly napsat do svého fabrikátu dokonce toto: „Nedbalost nežidovských panovníků ve státních záležitostech, neznalost finančních problémů, úplatnost a nespolehlivost jejich ministrů je zadlužila u našich bankéřů do té míry, že se nás už nikdy nezobaví. Vy, pánové, sami dobře víte, kolik námahy a finančních obětí to stálo, než jsme je přivedli k těmto koncům.” (20,33) – „Odstraníme všechny reprezentační povinnosti, které mrhají drahocenným časem panovníka a odvádějí jeho pozornost od státních záležitostí. Jeho moc nebude závislá na oblíbencích, kteří se tísní kolem trůnu, aby mu dodali ve vlastním zájmu lesk a pompu, ale nestarají se o státní záležitosti.” (20,19) – „Nežidovské vlády, které jsme naučili zanedbávat státnické povinnosti na honosných recepcích, zábavách a slavnostech, nám sloužily jako krycí plášť. Hlášení oblíbenců a úředníků, kteří zastupovali panovníka navenek, byla ve skutečnosti vypracovávána našimi agenty a uspokojovala jen povrchní pozorovatele, protože slibovala úspory státních výdajů, s čímž byl krátkozraký dav zcela spokojen.” (20,40)

b) obecně nějaký Rus?

aa) V *Protokolech sionských mudrců* je řeč o „panamě”, o ministru Bourgeoisovi a podobně. Ale na žádném místě *Protokolů* nenajdeme sebemenší zmínku o ruských záležitostech; jenom jednou je tam ve zcela obecných souvislostech použit výraz „car” (15, 5).

bb) Pasáž *Protokolů* o podzemních drahách by byla tehdy v Rusku nesrozumitelná. Kdyby *Protokoly sionských mudrců* vyrobil jakýkoli Rus, zcela jistě by k vyvolání předpokládaného dojmu na ruského čtenáře zvolil jiný, srozumitelnější příklad, mluvil by například o podminování Kremlu nebo železničních mostů, což by mohlo v tehdejších ruských poměrech vyvolat žádoucí dojem.

2. Achad Ha-Am²¹

Věřím, že v VIII. kapitole dostatečně jasně prokazují, že *Protokoly sionských mudrců* byly na zednářském kongresu r. 1897 v Basileji konzultovány a oficiálně přijaty jako politický program židovských zednářských lóží, a tím i celého Židovstva.

Řešení otázky, kdo byl vlastně autorem *Protokolů sionských mudrců*, mně připadá jako nepodstatné. Jedná se zde především o výraz ideologie, světového názoru konkrétního národa. Zcela přesně to vystihuje Joly v předmluvě ke svým *Dialogům*:

„Je zbytečné ptát se, čí ruka napsala tyto řádky. Dílo jako tohle je svým způsobem vždy neosobní. Vyjadřuje hlas svědomí, celý svět je jeho autorem. Spisovatel ustupuje do pozadí, protože je pouhým dělníkem myšlenky, která je společným vlastnictvím duchovního vývoje, je více nebo méně ‚mouřenínem‘ pro tuto práci.”

Z tohoto hlediska je pak zcela nepodstatné, zda je autorem *Protokolů sionských mudrců* Achad Ha-Am, Theodor Herzl nebo jiný Žid.

***Protokoly* jsou výplodem židovského ducha, vyjádřením ducha Židovstva, protože obsahově vycházejí z dogma o vyvolenosti Izraele a z nenávistného učení *Talmudu*.**

Kolovaly už dávno před rokem 1897 v nejrůznějších textových variantách jako přísně tajná písemnost a konečně našly svou poslední podobu v přepracování Jolyho *Dialogů* jako nám známé *Protokoly sionských mudrců*, které pak jen byly předloženy vybranému okruhu účastníků I. basilejského zednářského kongresu.

Většina badatelů se přiklání k názoru, že autorem textu *Protokolů* byl Achad Ha-Am, občanským jménem Ascher (Ašer) Ginzberg, který žil v Oděse, později v Londýně a zemřel r. 1927 v Jeruzalémě.

Jak jsem již dříve uvedl, podporuje tuto domněnku například L. Fryová ve francouzském časopisu *La Vieille France* č. 218 z 6. dubna 1921. Překlad zmíněného článku uveřejnil v Německu Th. von Winberg v Mnichově roku 1923. – L. Fryová ovšem tehdy (1921) ještě nevěděla o spojitosti mezi *Dialogy* a *Protokoly*, kterou „objevily” londýnské *Times* až v srpnu 1921, ale pro logiku vývodů jejího článku to nepředstavuje žádnou újmu. Vzhledem k výše řečenému nepovažuji za nutné, opakovat zde vývody paní L. Fryové.

Jenom o jedné podrobnosti bych se rád zmínil. Podle L. Fryové napsal Achad Ha-Am *Protokoly sionských mudrců* v hebrejštině a z ní potom byly pro basilejský

²¹ Přepis jména kolísá mezi Achad Ha-Am a Achad Haam. Sám dávám přednost druhé podobě, ale protože běžnější je první, přidržuji se jí v této své práci.

kongres přeloženy do francouzštiny. Různí vydavatelé *Protokolů* proto píší ve svých předmluvách a komentářích někdy o hebrejském, jindy zase o francouzském originálu textu *Protokolů*. Zastánci „francouzské“ verze nejspíš proto, že S. Nilus obdržel svého času opis francouzského textu a tudíž pro něho představoval v Basi-leji schválený francouzský dokument originál textu *Protokolů*. Této verze hodlal využít soudní znalec Loosli k oslabení věrohodnosti vydavatele *Protokolů* poukazem na „jisté nesrovnalosti“.

K otázce osobního významu Achada Ha-Am jako sionisty a politika odkazují čtenáře na svoje Odpovědi na otázky žaloby B a 2, díl II.

3. Theodor Herzl

Na druhém místě bývá jako autor *Protokolů sionských mudrců* nejčastěji zmiňován Theodor Herzl.

Proti tomu se ovšem staví ta závažná skutečnost, že *Protokoly* mohou být považovány pouze za politický program symbolického sionismu (viz kapitola VII), zatímco Herzl stál na půdě reálného sionismu. Tím ovšem není bez dalšího vyloučeno, že by Herzl nemohl být autorem obou dokumentů (tím druhým zde míněn oficiální dokument sionistického kongresu; pozn. překl). Vždyť základní rozdíl mezi Herzlem a Achadem Ha-Am spočíval pouze v tom, že Achad Ha-Am usiloval o rozvinutí ústředního programu symbolického sionismu, tj. světového židovského státu, zatímco Herzl se zasazoval o předběžné provedení tzv. malého programu, tedy zřízení židovského státu v Palestině.

Dějiny daly nakonec za pravdu Herzlovi. Palestina byla Židům přislíbena, byť zatím předběžně a v nehotové podobě, a současně dosáhl chtivý symbolický sionismus svých **největších úspěchů prostřednictvím světové války**.²²

V Herzlových spisech nalézáme tak dokonalou vnitřní souvislost s obsahem *Dialogů* i *Protokolů*, že vidím nutnost zabývat se zde trochu podrobněji touto záležitostí. Přinejmenším je potřebné doložit, kde a jak odpovídají vývody tohoto židovského vůdce myšlenkám *Protokolů*, protože z toho se opět dovozuje logický závěr o *Protokolech* jakožto výplodu židovského ducha.

Benjamin Seff Theodor Herzl se narodil v Budapešti r. 1860 a zemřel roku 1904 v Edlach am Semmering. V letech 1891-1896 byl korespondentem vídeňských novin *Neue Freie Presse* v Paříži. Z jeho díla přicházejí pro naše zkoumání v úvahu *Deníky*, v nichž velmi svědomitě zaznamenává prožitky a zkušenosti z let 1895-1904, dále *Der Judenstaat* (*Židovský stát*), který pojednává o vytvoření židovské domoviny v Palestině a organizaci tohoto budoucího státu, a konečně román *Altneuland* (*Staronová země*), v němž formou utopie popisuje již existující židovský stát v Palestině. Všechna tato tři díla Theodora Herzla nám poskytují dostatek materiálu pro naše teorie a závěry.

Theodor Herzl ovládal mistrovsky francouzský jazyk, takže i po této stránce by splňoval předpoklad k domněnce, že byl autorem francouzského textu *Protokolů sionských mudrců*. Jako zednáři mu musely být známy spisy jeho zemřelého zednářského kolegy Maurice Jolyho.

²² Srvn. k tomu také kapitulu X.

Pochopitelně i přesto prohlašuje Segel (str. 19) se samozřejmou neomaleností, že Herzl **nebyl** zednářem, a že mezi účastníky basilejského kongresu se žádný **zednář nenacházel**. A tvrdí to i vzdor tomu, že sám Herzl ve svých *Denících III* na str. 27 líčí, jak jednal s vysokým tureckým vládním úředníkem, který ve snaze dostat od Herzla „bakšiš“ mu při loučení „vtiskl na zápěstí zednářské znamení“. A Herzl toto znamení opětoval. Oba si tedy dokonale rozuměli. Turecký úředník by jistě vůči Herzlovi nepoužil znamení zednářského bratrstva, kdyby nevěděl, že téměř každý židovský politik je současně zednářem.

Když Herzl ve svém dopisu státnímu návladnímu Hauerovi v procesu „Vogel“ (*Deníky III*, str. 75) píše: „Nikdy jsem nebyl zednářem...“ pak to nedokazuje o jeho příslušnosti k lóži vůbec nic, protože vzhledem k tehdejšímu zákazu zednářských lóží v Rakousku byl k této nepravdě donucen. Dále musel Herzl počítat s tím, že jeho dopis ve věci soudního procesu může být součástí spisu, a že tedy samozřejmě musí svoji příslušnost k lóži zamlčet. Nicméně je příznačné, že vydavatel Herzlových *Deníků* uvádí ve věcném rejstříku pod heslem Zednářstvo tuto pasáž III. dílu, str. 75, nikoli však už str. 27.

Aby Segel podpořil své tvrzení, že Herzl nebyl zednářem, neostýchá se opakovaně prohlašovat, že vzájemné propojení sionistů a zednářů je nejhloupější a nejnestydatější lež, ba dokonce tvrdí, že ideologie sionistů a zednářů jsou prý neslučitelné a zcela protikladné. Samozřejmě že tuto myšlenku také přebírá C. A. Loosli do své knihy *Zlí Židé* (str. 218), a dokonce používá i totožný výraz „vzájemné propojení“!

Jak by asi potom chtěl Benjamin Segel vysvětlit, že sionistické kongresy jsou zahajovány přísně podle zednářského rituálu třemi poklepy kladívka? – Tuto skutečnost prokazují i jiné prameny, ale přinejmenším u příležitosti zahájení XII. sionistického kongresu v Karlových Varech byly noviny *Neue Freie Presse* ze 2. září 1921 tak neopatrné, že napsaly: „Byly přesně tři čtvrti na jedenáct, když dal předseda přípravné komise, dr. Rosenblüh, znamení k zahájení kongresu třemi poklepy kladívka...“

Ve svých *Denících I* (str. 55-61) se Herzl zabývá burzou. V novém židovském státě má být burza výhradním státním monopolem:

„Státní burzovní monopol mi nyní připadá jako geniální řešení. – – – Takto mohu bez obav učinit z hlavního města [Jeruzaléma] nejpřednější místo světového peněžního trhu. – – – Až budeme tam venku [v Palestině], budou se jistě tanečníci kolem zlatého telete bouřit, že je nehodláme pustit k burze. Nechám je vyhnat na ulici a v parlamentě slavnostně prohlásím: Toto bylo dobré pro dobu našeho zajetí [!] mezi Nežidy. Tehdy byly burzovní spekulace omluvitelné, ba prospěšné...“

Ve stejném duchu je tato myšlenka vyjádřena v *Protokolech* (21,7-8):

„Jakmile my budeme pány, všechny tyto finanční podvody zmizí, protože by byly proti našim vlastním zájmům. Zrušíme rovněž všechny burzy, neboť nemůžeme připustit, aby bylo naše panství podlamováno změnami cen státních papírů. Zákonem zajistíme, aby kolísání kursů cenných papírů nemohlo podrývat autoritu naší vlády. Burzy nahradíme mohutnými státními úvěrovými ústavami, jichž úkolem bude určovat hodnoty průmyslových papírů podle potřeb vlády. Tyto ústavy budou schopné v jediném dni hodit na trh nebo nakoupit papíry v ceně 500 milionů. Tímto

způsobem dostaneme do závislosti všechny průmyslové podniky, a umíte si sami představit, jakou moc nám to zajistí.”

A Maurice Joly říká na str. 269 svých *Dialogů*:

„... Zřídím ohromné úvěrové ústavy, jejichž skutečnou úlohou bude udržovat kurs papírů podle potřeb vlády.” – – –

Postupné rozvíjení myšlenky je skutečně pozoruhodné: Joly si přeje mohutné kreditní ústavy pod státním dohledem, autor *Protokolů* mluví o státních kreditních zařízeních, která zaujmou místo burzy, a Herzl již píše o státním burzovním monopolu.

Dále Herzl shodně s autorem *Protokolů* prohlašuje, že dosavadní světový finanční systém vyhovoval Židům pouze pro čas diaspory, ale že v budoucím židovském státě musí být potlačen jako škodlivý.

Ještě zřetelněji se vyjadřuje Herzl, *Deníky I*, str. 181:

„V současné době by to ovšem byla neslýchaná bezohlednost, kdyby se nám měly zavřít burzy. Kam by se potom obrátili nešťastní burziánští Židé?”

Tím nasadil celé věci korunu. Autor *Protokolů* i dr. Herzl uvažují v téže myšlenkové rovině. Rovněž způsob, jímž Herzl sděluje veřejnosti zamýšlené změny, je přesně tentýž, jaký nacházíme tak často v Jolyho spisu. V *Denících I*, str. 59, poznává stručně:

„Nechám také zříditi tajnou policii proti těmto zlořádům.”

Stačí si přečíst *Protokoly* (17,7-8) a *Dialogy* str. 207-208, aby bylo blíže zřejmé, co Herzl touto tajnou policií míní. V této věci jsou význační židovští politici naprosto shodného názoru. V *Židovském státě* na str. 13 Herzl píše:

„V současné době a možná ještě i v nedohledné budoucnosti bude mít moc přednost před právem.”

Přesně to samé je bojovým heslem amorálního Machiavelliho, totéž se jako červená nit táhne Jolyho *Dialogy* a je rovněž základním myšlenkovým východiskem *Protokolů sionských mudrců*. Herzl ovšem tuto větu opatřil poukazem na útisk Židů ze strany hostitelských nežidovských národů. Jinak však této zásadě holduje a skloňuje ji ve všech pádech, přičemž mocí rozumí především moc židovských peněz a židovského tisku. Když Herzl vyvíjel na tureckou vládu všemožný nátlak kvůli jejímu odporu proti vydání Palestiny Židům, napsal o tom jednomu svému příteli:

„Uzrálo ve mně rozhodnutí zasadit rozhodující úder. V polovině roku 1901 nastoupím okružní cestu po všech svých přátelích z finančních kruhů a musím je přimět, aby turecké vládě odřízli všechny finanční zdroje.” (*Deníky II*, str. 518.)

Vůbec se zdá, že Herzl jde někdy ještě nad Machiavelliho názory a myšlenky. Když r. 1897 napsal vídeňský rabín dr. M. Gudemann brožuru proti Herzlovu palestinskému státu, poznamenal si Herzl:

„Odpovím mu podle Machiavelliho receptu, to jest zdrcujícím způsobem.” (*Deníky I*, str. 614.)

Na str. 62 dává Herzl podrobné pokyny budoucímu vydavateli pro posmrtné vydání svých *Deníků*:

„V případě publikování mého díla vypustíte všechny pasáže o vládních a mocenských metodách. Lid sice musí být veden k principům dobra, ale způsoby jeho uskutečňování nemusí znát. Až já tady nebudu, musejí být všechny vládní zásady z veřejných knižních vydání vyjmuty a uloženy odděleně v tajném státním archivu. Smí je číst jen vládce a jeho kancléř.”

V tomtéž duchu se vyjadřuje M. Joly (str. 297):

„Především si však přeji, aby moje plány zůstaly mému nejbližšímu okolí neproniknutelné.”

A konečně *Protokoly* (24,7) předpisují:

„Panovníkovy záměry pro přítomnost – a tím spíše pro budoucnost – musejí zůstat utajeny i jeho nejdůvěrnějším rádcům. Jenom sám panovník a tři zasvěcenci budou znát tyto plány.”

Rozdíl tedy spočívá pouze v té nepodstatné okolnosti, že podle Jolyho nebude panovník zasvěcovat do svých plánů nikoho, zatímco Herzl předpokládá součinnost dvou, *Protokoly* pak tří zasvěcených rádců.

Na str. 63 Herzl poznamenává:

„V každém případě budou senátoři pobírat gáže.”

Herzl měl ve zvyku poznamenávat si všechny okamžité nápady a myšlenky do *Deníků*, aniž by je blíže rozváděl. V *Protokolech sionských mudrců* se o odměnách a platech poslanců a senátorů nikde nemluví. Z porovnání *Protokolů* s *Dialogy* si však můžeme s jistotou vyvodit, že se o tomto tématu *Protokoly* (10,20) zmiňují. V nám známé podobě *Protokolů* tato pasáž chybí. Pravděpodobně byla vypuštěna při jejich spěšném opisování. Joly na str. 108 píše:

„Zruším čestné, bezplatné mandáty poslanců. Chci, aby tito lidé byli placeni.”

Jde tu o vzorný příklad myšlenkového souznění Herzla a Jolyho, ale současně také o podporu předpokladu chybějících pasáží *Protokolů sionských mudrců*, zapříčiněné chvatně provedeným opisem.

Pozoruhodná je také Herzlova poznámka z jeho *Deníků I*, str. 92: „Musíme obezřele předcházet jakémukoli nebezpečí tajného spolčování.”

A tohle si prosím запиše zednář, příslušník židovského národa, který hrál vždy a všude vedoucí úlohu v tajných společnostech a spiknutích!

Je přirozené, že když Herzl mluví o nebezpečí tajných organizací a spiklencských spolků, má tím na mysli nebezpečí pro **budoucí** židovský stát. V současných křesťanských státech je naopak zednářstvo potřebným a nezbytným zřízením k dosažení židovského panství. Herzl musel *Dialogy* opravdu dobře číst, zvláště tam, kde Joly píše, že si ponechá určité tajné společnosti, které vykonají pro jeho plány dobré služby; všechny ostatní tvrdě potlačí (str. 158-162). A ve stejném duchu i tónu říkají *Protokoly* (15,2):

„Popravíme každého, kdo by chtěl náš nástup světovlády přivítat se zbraní v ruce. Založení jakékoli nové tajné organizace bude rovněž potrestáno smrtí. Rozpustíme současné, nám známé tajné společnosti, které nám už vykonaly a ještě vykonají mnoho platných služeb, a jejich členy vyženeme z Evropy do ostatních částí světa.”

Tajné spolčování je pro přípravu židovského světového panství výhodné, a proto jsou Joly i Herzl příslušníky zednářských lóží. Teprve po zřízení židovského světového státu budou tyto tajné společnosti zakázány.

Od chvíle, kdy je rasová teorie v novější době stále více uznávána a získává i praktický význam, zná Židovstvo jenom jediné protiheslo: Neexistují žádné rasy, zejména ne židovská, a celé rasové učení je pouze antisemitský podvod. Podívejme se ale, co napsal v *Denících III*, str. 282, židovský vůdce Herzl:

„**Naše rasa** je ve všem zdatnější než ostatní národy na Zemi. V tom je příčina oné hrozné nenávisti.”

Tak tedy přece jen existuje židovská rasa, která je navíc ještě nadřazena všem ostatním!

Netvrdím, že tuto myšlenku převzal Herzl od Jolyho, protože idea rasové nadřazenosti je **společným duchovním majetkem židovského národa**. Vždyť Joly nechává svého mluvčího Machiavelliho na str. 288 *Dialogů* prohlašovat:

„Krev, která koluje v mých žilách, je vášnivě horká a moje rasa nese všechny známky své převahy.”

Je zajímavé, že se v Řeči rabína o gojimech²³ nachází místo, na něž podivuhodným způsobem narazíme také u Herzla:

„Všude jsou Rothschildové, Židé, pány finanční situace díky svým miliardám, nehledě už k tomu, že v každém místě světa, třeba i druhého nebo třetího řádu, jsou opět oni pány výnosných podniků, a že bez těchto synů Izraele a jejich vlivu se nemůže uskutečnit jediná finanční operace, nedá se provést žádný významnější počin.”

V *Denících I* (str. 144-210) předkládá Herzl svůj plán formou oslovení Rothschildů. Čteme tam mimo jiné:

„Nyní si dovoluji promluvit o moci vašeho majetku. Váš kredit je enormní, monstrózní a dosahuje mnoha miliard. Vím dobře, že nevoláni nepřicházíte, že vás musíme vyhledat, že se necháte prosit. V tom je vaše prokletí! Už vás nemohou déle postrádat! Nutí vás, abyste stále rychleji bohatli. Nevím, zda si vlády uvědomují, že dům Rothschildů představuje světové nebezpečí. Bez vás se nemohou vést války, a když chtějí uzavřít mír, musí se vyčkat vašich pokynů. My v židovském státě nebudeme váš hrůzu nahánějící majetek a vaši moc již od začátku trpět, protože by rdousily naši hospodářskou a politickou svobodu.”

Nemůžeme předpokládat, že by rabín opisoval od Herzla, protože zmíněnou Řeč rabína o gojimech uveřejnil Goedsche již roku 1868, a Herzl napsal svoji promluvu k Rothschildům teprve roku 1895.

Prostě zde opět jednou nachází svůj výraz židovský zkázonosný postoj vůči ostatním národům.

Jakmile tedy bude zřízen židovský stát (přesněji řečeno židovské světové panství), musí zmizet i všemocný bankovní dům Rothschildů, protože by omezoval hospodářské a politické poměry Židovstva. Do té doby je ovšem jeho pýchou a ná-

²³ Gój, plurál gojim. Správně by se tedy měl dokument nazývat „Řeč rabína o gójích“, ale ponechávám zažitý a běžně užívaný tvar; pozn. překl.

strojem, který přivádí kapitál celého světa do židovského područí. Herzl zde jen vyjadřuje naprosto stejnou myšlenku jako *Protokoly sionských mudrců* (20,28):

„Pochopíte, že takové finanční hospodářství, které jsme Nežidům doporučili, nebudeme u nás trpět.”

Již u předchůdce světového státu, v židovské Palestině, budou prohlášeny za škodlivé a nevhodné všechny tak vysoko ceněné ústavy a zákony, které slouží pouze v boji proti Nežidům. To je v celé nahotě ona obojetná morálka, kterou v židovských okovech sevřený svět stále ještě není schopen rozpoznat!

Že Židé obecně pojem morálky chápou jinak než všechny ostatní národy, je všední pravda, kterou pouze Židé zalhávají a jenom nekritičtí a samostatně nemyslicí Árijci jim tyto lži věří. O morální úrovni vyvoleného národa píše důkladně Benjamin Segel na str. 1, že prý *Protokoly sionských mudrců* již jen proto nemohly být sepsány žádným Židem, protože všechno co tam stojí je tak nežidovské, tak přímo protižidovské, že by prostě nemohlo vzniknout v hlavě nějakého Žida. To tedy pan Segel opravdu trochu přehnal! Již jsme zde totiž měli možnost podívat se např. na Herzlovo pojetí morálky a práva. Podle jeho jednání by musel být Herzl bez dalšího označen za státotvorný, nezištný charakter, ovšem s tím omezením, že se to vztahuje k vlastní rase. Při přebírání Palestiny do židovské správy hodlá tedy Herzl s místním obyvatelstvem zacházet takto:

„Pozemky v soukromém držení musíme poznenáhlu vyvlastnit. Musíme se snažit odsunout chudé obyvatelstvo nenápadně za hranice státu. Mimo jiné i tak, že mu slíbíme zaměstnání v průchozích zemích, ale ve vlastním státě jakoukoli jeho práci zamezíme.” (*Deníky I*, str. 98.)

„Pokusy o přivandrování nežidovských pracovních otroků bude *Society* umět potlačovat prostřednictvím neposkytování práce židovskými zaměstnavateli, omezováním možnosti pohybu a podobnými prostředky.” (*Židovský stát*, str. 61.)

„Vlastníci pozemků, kteří ze zvyku nebo vzhledem k vysokému věku na své půdě lpějí, dostanou nabídku, aby se přestěhovali, bude-li to možné, třeba poblíže vlastních lidí. Pokud by se v jistém místě vyskytl větší počet takových ‚nehybných‘ majitelů půdy, zatím je tam jednoduše necháme a budeme na ostatních místech pokračovat v naplňování našeho programu.” (*Deníky I*, str. 100.)

Dá se zde zcela jasně vyčíst pozoruhodná morálka. **Zatímco Židé od svých hostitelských národů vyžadují plnou rovnoprávnost, má platit v židovském státě zcela opačná zásada.** Chudé domorodé obyvatelstvo má být ze země vytlačeno, například zákazem práce, a původní zemědělské obyvatelstvo si smí, bude-li stát v cestě půdychtivým Židům, milostivě najít nějaké jiné místo k životu. V případě odporu bude hospodářsky zničeno bojkotem.²⁴

Jaký strašný pokřik o pogromu by asi zazněl, kdyby jen trochu podobně jednaly nežidovské státy se svými Židy?

Prohlašuji, že zcela chápu boj arabského obyvatelstva Palestiny proti „přistěhovalcům” s takovouto morálkou. Opravdu, ani samotné *Protokoly sionských mudrců* neklesly hlouběji. Přijdou totiž ještě krásnější věci:

²⁴ Téměř všechny výše uvedené Herzlovy zásady pro budoucí židovský stát jsou dnes již notoricky známou realitou státu Izrael; pozn. editora.

„Jestliže budeme muset vkročit i do oblastí, kde žijí pro Židy nezvyklá divoká zvířata, například jedovatí hadi a podobně, pak použijí domorodců k vyhubení těchto zvířat, a teprve potom je odsunu do průchozích zemí.“ (*Deníky I*, str. 108.)

Že Herzl takto smýšlel a že vydavatel, který jinak mnoho nepohodlných pasáží vypustil a tuto nechal bez povšimnutí, je neslýchané. Nejprve má tedy domorodé obyvatelstvo nasadit své životy za Židy a po vykonané službě bude vyzváno, aby opustilo zemi svých předků. Při neuposlechnutí bude potrestáno v nejlepším případě nezaměstnaností. Ať se přihlásí, kdo v tom nachází alespoň záblesk morálky!

Jak pražidovská je ovšem tato myšlenka, dokazuje okolnost, že se nachází již v 2. knize *Mojžíšově*, XXIII, 29-30, kde čteme:

„Nevyženu ho²⁵ od tváře tvé v jednom roce, aby se země neobrátila v poušť, a nerozmnožily se proti tobě šelmy divoké. Pomalu vyháněti je budu od tváře tvé, až bys ty se rozplodil a dědičně mohl ujíti (tj. ujmouti se) zemi.“

Rovněž Jolyho pojetí morálky se s tím zcela ztotožňuje, když na str. 12 říká:

„Věnuji mnohem méně pozornosti dobrému a morálnímu, než užitečnému a nutnému. Všechno je dobré nebo špatné podle potřeby a podle užitku, který z toho získám.“

A jiný velice známý Žid Béla Kún (Kohn) prohlásil v květnu 1919 před budapešťskou dělnickou a vojenskou radou:

„Vždy jsem tvrdil, že neznám ani morální, ani nemorální činy. Vím jenom, co je proletariátu prospěšné a co škodlivé. Jsem připraven při jednání s buržoazií lhát, a budu lhát tak znamenitě, že se i sám před sebou začervenuám.“ (*Pesti Hírlap*, 3. 5. 1919.)

Porovnáme-li to s větou *Protokolů* (1,16): „Nesmíme se příliš starat o to, co je dobré a morální, ale spíše co je nutné a užitečné“, vychází nám doslova beze zbytku názorová shoda tří židovských vůdců, Jolyho, Herzla a Bély Kúna, přičemž se jejich chápání morálky **současně kryje** s *Protokoly sionských mudrců*. Rovněž z toho právem odvozují doklad svého zjištění, že *Dialogy* nejsou pouhou satirou na Napoleona III., protože v nich Joly vyslovil princip, který je pražidovský a jemuž holdoval stejně tak moralista Herzl, jako krvavý pes revoluce Béla Kún.

V roce 1902 sepsal Herzl prohlášení pro anglického ministra zahraničí, lorda Landsdowna, v němž mu vypočítává výhody, kterých by se dostalo Anglii, kdyby se ministr zasadil o získání Palestiny pro Židy.

„Na celém světě žije, velmi skromně počítáno, asi deset milionů Židů. Ne každý z nich veřejně nosí barvy Anglie, ale všichni ji budou nosit v srdci, kdyby se takovým činem stala ochránkyní židovského národa. Jedním rázem může takto Anglie získat deset milionů skrytých, ale věrných poddaných, kteří působí ve všech možných oborech na celém světě. Prodávají nitě a hřebíky v malých vesničkách Východu, ale jsou také ve velkoobchodě, v průmyslu, na burzách, jsou učenci, umělci i novináři. Jako jeden muž se na daný signál postaví do služeb velkomyslného národa, který jim poskytl tak dlouho očekávanou pomoc. Anglie získá deset milionů

²⁵ Nepřítelem jsou zde myšleni ze země vyhánění pohanští Hevité, Kananejští, Hetherové a podobně; pozn. překl.

agentů ve službách své velikosti a moci. Kéž by anglická vláda rozpoznala, jakou cenu má pro ni získat si židovský národ.” (*Deníky III*, str. 303.)

Těmito slovy významného muže jsou všechna ujišťování Židů o vlastním příležitostném patriotismu vyvrácena. Herzl se tudíž neostýchá udělat z celého svého národa zrádce vlasti a skryté poddané, politické agenty cizího státu. Z téhož ducha vycházejí rovněž *Protokoly sionských mudrců* (1, 26), když prohlašují: „Proto nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli”, a Herzlův návrh britskému ministru zahraničí je jen praktickým zužitkováním slov jeho zemřelého soukmenovce Jolyho: „Všechno může být dobré i špatné, podle toho, jaký užitek z toho plyne. Účel světí prostředky.” (str. 12)

To jsou tedy zásady, které tento zednář a revolucionář nejen že vyslovoval ve svém spisu, ale jimiž se také řídil ve svých činech.

Národ, jehož příslušník Joly obhajuje takové zásady, jehož vůdce Crémieux pozdvihl za program odstranění všech národností a náboženství s výjimkou Izraele, jehož představitel Herzl chce použít vlastizradu jako běžně použitelný prostředek, národ, který se považuje za jediný vyvolený a jehož spisy učí nenávist vůči všem ostatním národům, takový národ jako jediný splňuje všechny předpoklady k tomu, aby také stvořil *Protokoly sionských mudrců*.

Nelze zde pomlčet o jednom pozoruhodném případě, zvláště když o něm ještě nebyla zmínka v žádné práci, týkající se *Protokolů*.

V říjnu 1902 vyšel knižně Herzlův román *Staronová země*, který formou fikce líčí židovský stát v Palestině. Zakladatelem tohoto státu je v románu na místě Herzla fiktivní Joe Levy. V podobě jakési zprávy o osidlování země Levy vypráví (10. vyd., str. 243):

„Zaobíral jsem se jednou příjemnou záležitostí. Na začátku byla věc považována za zábavu nebo druh sportu, a mnozí si mě proto dobírali. Vypravil jsem totiž **lod' mudrců**. Tuto loď jsem chtěl vyslat jako předvoj Židů, vracejících se do staronové země. — — — Najal jsem od jedné italské loďařské společnosti parník Futuro. — — — Navenek jsem tuto expedici prezentoval jako tehdy běžnou zábavní plavbu do Orientu. Ve skutečnosti ovšem šlo o víc. Dámy a pánové, které jsme k cestě pozvali, patřili k nejosvícenější duchovní elitě kulturního světa. — — — Nezapomněl jsem opravdu na nic, od lodní kapely až po denně na palubě vycházející noviny. — — — Největší lahůdkou právě byla literární příloha těchto novin; však také události a příběhy dne byly sepisovány těmi nejlepšími mistry pera. Obzvláště zajímavé byly denní záznamy proslulých hovorů u kulatého stolu, později pak nazvané novými plátónskými **dialogy**. Ušlechtilou formou zde byly probírány všechny zásadní otázky a problémy. **Vyjadřovali se k nim nejvznešenější duchové lidstva.** — — — Tyto rozhovory na palubě Futura se už dávno staly jedním z klenotů světové literatury. **Já sám je znám jenom z četby**, protože mi nebylo dopřáno se jich osobně zúčastnit. Neměl jsem totiž k účasti na plavbě čas. Ale zmíněné palubní noviny jsem četl s takovou pozorností a vděčností, jako žádné jiné noviny předtím ani potom. — — — **Snažím se rozpoznávat, co bych z těchto rozhovorů na lodi Futuro mohl proměnit v praktickou energii.** Připadalo mi, jako by z Futura promlouval **duch člověčenstva k židovskému národu**, který se právě chystal založit svoji novou exis-

tenci. **Tahle ponaučení jsme si vzali k srdci.** Lod' mudrců zatím plula podél pobřeží. — — — Jeden duchaplný spisovatel vyprávěl (nevím, zda-li je to pravda), že lod' vlastně nikdy ani na okamžik neopustil. Měl prý říci: **Tato lod' je Sion.** Výletníci, kteří se na Futuro vraceli ze břehu, přinášeli hojnost zážitků, které poskytovaly materiál k novým hovorům u stolu, a tak začala nová řada podivuhodných dialogů o tom, co se dá v Palestině vytvořit. Zvláště tuto část hovorů u stolu jsem si s posvátnou úctou pročítal stále znovu a znovu."

V právě citovaných řádcích užil Herzl výrazy, které nápadným způsobem připomínají současně Jolyho *Dialogy* i *Protokoly sionských mudrců*: **dialogy, mudrci, Sion.**

Dialog, rozhovor mezi dvěma osobami, byl oblíbenou vyjadřovací formou starořeckých filosofů, zvláště Platóna. Později pak už dialog jako forma filosofického pojednání postupně mizí a v novější literatuře se vyskytuje jen ojediněle, jako např. v Jolyho rozhovorech ze záhrobí. Je pozoruhodné, že si právě tuto zastaralou literární formu vybral Herzl pro své moderní palubní noviny na lodi Sion. Rovněž je nápadné, že podává sentence účastníků plavby v podobě rozhovorů dvou osob a používá pro jejich označení cizí slovo „dialog”.²⁶ Za pozornost zde také stojí, jak Herzl výslovně podotýká, že zná dialogy mudrců na lodi Sion jenom z četby, jak se snažil využít z nich všechno praktické, jak je četl s posvátnou úctou, a konečně jak v dialozích promlouval duch člověčenstva k židovskému národu. Nehodí se snad tohle všechno na Jolyho *Dialogy*, které rovněž autor *Protokolů* znal jenom z četby, z nichž převzal všechno praktické a užitečné, a jež si musel znovu a znovu pročítat, aby mohl konečně vykonat svoji práci?

Je toho zde ovšem ještě mnohem víc. Na str. 204 svého románu Herzl píše, že se fiktivní zakladatel nového židovského státu jmenoval mister Joseph Levy. Židé ho oslovovali běžnou anglickou zkratkou Joe. V jejich výslovnosti to prý znělo jako „čoch”. Záliba v zaměňování hlásek na kryptogram je dávnou specialitou právě židovského národa, který více než kterýkoli jiný národ rozvíjel a pěstoval tajné nauky a jenž se dodnes s oblibou oddává mystice slov a písmen.

Zasvěcenému čtenáři tedy nemělo uniknout, že obě slabiky jména **Joly** jsou obsažena ve dvou slovech **Joe Levy**. Herzl vytvořil jméno Joe Levy vsunutím hlásky „e” do prvního a hlásek „ev” do druhého slova, aby tak svůj úmysl zakryl nepovolaným.

Nezapomněl však dodat, že výslovnost jména Joe zněla u Židů jako „čoch”. – K čemu by jinak byla tato sama o sobě zbytečná poznámka než k tomu, aby čtenáře upozornila na něco důležitějšího?

Že chtěl Herzl v románových postavách vztyčit pomník skutečným osobám, potvrzuje jednoznačně Adolf Friedemann v knize *Das Leben Theodor Herzls* (*Život Theodora Herzla*), Jüdischer Verlag, Berlín 1914, kde na str. 66 čteme:

²⁶ Fleischhauerova poznámka o nápadnosti použití cizího slova „dialog” by mohla být českému čtenáři nesrozumitelná, protože její podstata je překladem nepostižitelná. Němčina má pro označení dialogu vlastní výraz „das Zwiegespräch”. Fleischhauer zde naráží na skutečnost, že v době vydání Herzlova románu už bylo v Německu silné hnutí za vymýcení cizomluví, a že by tedy tehdejší spisovatel použil místo slova „der Dialog” spíše německý výraz „das Zwiegespräch”; pozn. překl.

„Herzl v *Staronové zemi* zobrazil sám sebe, své tužby a cíle, své naděje. Někteří z jeho věrných spolupracovníků postavil pomník v postavách románu. Intrikáni a političtí nepřátelé jsou zde jednou provždy přibiti na pranýř. Je snadné uhodnout jejich jména.”

A na koho jiného mohl v první řadě Herzl myslet, když ne na Jolyho? Snad na Josepha Cowena, vůdce anglických sionistů, kterého ve svých *Denících III*, str. 107, nazývá důvěrně Joe, nebo na Narcisse Levena, či na Arthura Levysohna, kteří pro sionismus a židovské plány ani zdaleka nesehráli takovou úlohu, aby byli románově ztělesněni v prominentní osobnosti Joe Levyho?

Muselo by jít opravdu o osmý div světa, kdyby s jím vynalezeným lodním zpravodajstvím, svými dialogy, mudrci, lodí Sion a konečně i vykonstruovaným jménem Joe Levy neměl na mysli Jolyho *Dialogy* a nechtěl takto především jemu postavit pomník!

Oblíbenou námitkou proti předpokladu Herzlova autorství *Protokolů sionských mudrců* je poukaz na to, že v 24. protokolu jasně mluví o budoucím světovém králi z rodu Davidova, zatímco Herzl ve svém *Židovském státě* (str. 90) odmítá monarchii a navrhuje aristokratickou republiku. Tedy naprosto stejnou státní formu, jakou předvídá *Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů* po zničení křesťanských států. (Bližší informace o této zdánlivě náboženské světové organizaci, stojící plně pod vlivem Židů, najde čtenář v I. dílu, kap. XI.) V souladu s mystickou základnou tohoto učení má být svěřena vláda v izraelské světové říši vzkříšeným praotcům a patriarchům, tedy staré židovské aristokracii. V čele této vlády má stát potomek z Davidova rodu jako židovský král světa. V záležitosti aristokratické ústavní republiky se tedy Herzlův plán kryje s učním *Biblických badatelů*. Jenom v otázce krále je zde jistý rozdíl, ovšem i ten je pouze zdánlivý, protože nauka *Biblických badatelů* i *Protokoly sionských mudrců* jsou záležitosti symbolického sionismu a pojednávají o světové židovské říši. Naproti tomu Herzl píše pouze o jejím předchůdci, o národním židovském státě reálného sionismu. Názorně to vidíme potvrzeno ve všech státech, v nichž Židé bojovali proti monarchiím a přeměnili je v republiky. Teprve až budou tyto státy pouhými provinciemi židovské světové říše, má v jejím čele stanout Davidova ratolest. Herzlova aristokratická republika je tedy správně zvolenou, přípravnou přechodovou formou k aristokratické monarchii *Biblických badatelů* a *Protokolů sionských mudrců*.

Naprostá totožnost idejí mezi Herzlem, učním *Biblických badatelů* a *Protokoly* je tak zarážející, že současný prezident *Sdružení biblických badatelů* Rutheford ve své knize *Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemřou* nazývá na str. 28 tohoto židovského vůdce „ctěným Herzlem”.

Bylo to roku 1903, když Anglie nabídla Židům místo Palestiny africkou Ugandu ke zřízení domovského státu. Proti návrhu vystoupili ostře Židé všech možných směrů a přesvědčení s poukazem, že Uganda nemůže být nikdy náhradou za zemi jejich otců. Přesto však Herzl a jeho nejbližší spolupracovník Max Nordau plán nejenže neodmítli, ale projevili ochotu jednat o něm s anglickou vládou. Samozřejmě, že jen na oko. Na přísně důvěrné konferenci v Paříži r. 1903 vysvětlil Max Nordau svým přátelům tento Herzlův šachový tah. Jeho projev pak otiskl americký židovský časopis *Jewish News* z 19. září 1919 pod titulkem „Proroci promlouvají“:

„Nyní po pogromu v Kišiněvu nám nabídla velmocenská Anglie jako důkaz sympatie k našemu ubohému lidu prostřednictvím sionistického kongresu kolonii Ugandu. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že pro sionistickou věc není nic cennějšího než přátelské vztahy k velmoci, jako je Anglie. Vztahy o to cennější, že hlavní zájem Anglie směřuje do Orientu. – – – Herzl považuje za svou povinnost pěstovat cenné vztahy k této velmoci. Vždyť on dobře ví, že stojíme **před hrozným světovým otřesem**. Snad už **brzy bude svolán nějaký druh světového kongresu**, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie pak bude pokračovat v díle, započatém svou velkomyslnou nabídkou VI. sionistickému kongresu. A otážete-li se mě nyní, co bude dělat Izrael v Ugandě, dovolte, abych vám řekl slova tak, jako bych vám ukazoval příčky žebříku, který vede výš a výš: Herzl, sionistický kongres, Uganda, **budoucí světová válka a mírová konference**, na níž bude s pomocí Anglie utvořena **nová, svobodná židovská Palestina**.”

Toto „proroctví” podrželi Židé v přísné tajnosti a uveřejnili je až o šestnáct let později, roku 1919, kdy už byla Palestina pro ně zajištěna. V každém případě však pro zasvěcence nešlo o žádné proroctví, nýbrž o **pevně stanovený program tajné zednářské světovlády**, k jejímž vyvolencům a zasvěcencům patřil rovněž Herzl. Jde o program, jehož součástí jsou *Protokoly sionských mudrců*, jakési prováděcí instrukce rámcového charakteru. Jako příklad zde poslouží *Protokoly* (7,3), poučující, jak v případě odporu národů rozpoutat všeobecnou válku:

„Při jakémkoli odporu nějakého státu proti nám musíme být vždy schopni vyhlásit mu válku prostřednictvím jeho sousedů. Kdyby se však tito sousedé proti nám spojili, odpovíme jim válkou všeobecnou.”

Náš nezapomenutelný Segel má ihned po ruce vysvětlení, kterým se snaží zakrýt pravý význam výše uvedených Herzlových slov, když na straně 150 píše: „V roce 1903 už věděl každý šosák, že musí přijít světová válka.” Zamlčuje pouze, že právě v Německu vycházející židovské noviny považovaly každou válku za nanejvýš nepravděpodobnou (např. *Berliner Tageblatt* ze 14. 3. a 3. 4. 1913). Samozřejmě také už neříká, že se všechny události odvíjely zcela podle zednářského programu.

Již ve vánočním čísle anglického časopisu *The Truth (Pravda)* z roku 1890 (!) čteme pod titulkem „The Kaisers dream“ (Císařův sen)²⁷ tajuplnou předpověď Henryho Labouchère, v níž formou noční můry císaře Viléma vypráví o jeho sesazení z trůnu a vypovězení z Německa, o zrušení Ruska a přeměně evropských monarchií na republiky. Skutečnosti potvrzují, že zednáři Labouchère a Herzl věděli mnohem víc než Segelovi „šosáci”. Německý a rakouský císař byli sesazeni, Rusko rozbito, a v Německu, Rakousku, Československu, Maďarsku, Polsku a Španělsku byly zřízeny republiky. Žid ale vyšel jako vítěz, protože nejenom reální sionisté dostali Palestinu, ale i symboličtí sionisté mají ve *Společnosti národů*, stojící plně pod židozednářským vlivem, povolný nástroj k další etapě budování světového židovského panství.

²⁷ Přikládám k soudním spisům. Srvn. také díl III, 6.

O jednu nepříjemnou překážku však přece jenom Žid při svém vítězném tažení ke světovládě klopýtl. Tou bylo odhalení jeho světovládných plánů, *Protokolů sionských mudrců*.

Na tuto trapnou skutečnost si stěžuje Herzl v roce 1901, tedy právě tehdy, kdy se *Protokoly* dostaly do ruky profesoru Nilusovi. V 18. čísle oběžníku *Ústředního sionistického výboru* píše, že „jistá důležitá informace nebyla vzdor upozorněním udržena v tajnosti, ale naopak se jí dostalo nežádoucí publicity“. – Uvádí to sám Nilus v předmluvě ke svému vydání *Protokolů sionských mudrců* z roku 1917. Můžeme dnes jen litovat, že nenapsal, jak k informaci z Herzlova oběžníku přišel.

Neúspěch se však zdál být jenom přechodný. Židovský původ dokumentu byl jednoduše zapřen a označen za antisemitský hanopis.

Tento způsob vedení boje vůbec není udivující u protivníka, pro kterého měla vždy moc přednost před právem, ale je **šokující neuvěřitelná zaslepenost národů**, a již zcela bez komentáře je chování odpovědných vlád nežidovských států, jež tyto překroucené argumenty akceptují.

Je třeba dodat toto: Od té doby, co židovský tisk označil *Protokoly* za falzum právě pro jejich souvislost s *Dialogy*, je v širokých kruzích veřejnosti otřeseno přesvědčení o jejich židovském původu. Proto se skutečnou radostí vítám tento soudní proces, který mi poskytl příležitost předložit souborný přehled o vzniku *Protokolů sionských mudrců* a tím také příležitost ukázat, kde se nachází skutečná padělatelská dílna.

Proto tedy závěrem, s návazností na neopatrnost vydavatelů Herzlova spisu, kteří zvláště v I. dílu jeho *Deníků* (str. 62) nedostatečně „cenzurovali“, vznáším na Židovstvo následující otázky, jejichž zodpovězení bude v rámci tohoto procesu vyžadováno:

- A) Kde se nachází tajný státní židovský archiv?
- B) Hodlá Židovstvo tam uchovávané „vládní recepty a zásady vládnutí“ zveřejnit nezfalšované?
- C) Kdo byl tehdy oním židovským panovníkem a kdo židovským kancléřem?
- D) Kdo je dnes
 - 1. oficiálním hlavním mudrcem?
 - 2. panovníkem?
 - 3. kancléřem?

Židovstvo na otázky po pravdě nikdy neodpoví. Bude pouze tyto věci s typicky talmudskou zchytralostí prohlašovat za zcela neškodné a za nehodné pozornosti „rozumných“ lidí.

Další otázky se pak budou týkat sionistických korupčních bank a jejich činnosti. (K otázce sionistických korupčních bank srovnej také díl III, 15, *Znaleckého posudku*.)

V. Porovnání *Protokolů* s *Dialogy*

Nejenže se Segel i *Švýcarský svaz židovských náboženských obcí* omezili na pouhé srovnání některých přibližně znějících pasáží obou spisů, což má za následek jejich vytržení z kontextu, ale navíc jsou tyto citáty neúplné a někdy i chybné. Tomuto závažnému nedostatku má odpomoci moje porovnání obou textů v dílu III., 1, *Znaleckého posudku*.

Porovnáváná místa jsou různé povahy. Jenom v několika případech zde najdeme doslovný překlad nějaké věty nebo její části. Většinou jde tedy u *Protokolů* o volnou parafrázi myšlenek z *Dialogů*, někdy třeba jen o jediné slovo Jolyho, na něž autor *Protokolů* navazuje nebo z něhož vychází. V použitém textu *Dialogů* (III. díl *Znaleckého posudku*) najde čtenář i věty, které nemají s *Protokoly* vůbec nic společného. Pokud jsem takové věty převzal do srovnávaného textu, pak proto, že jsem nechtěl za tuto cenu přerušovat Jolyho myšlenkové pochody tam, kde představují přechod k dalším jeho vývodům, převzatých už do *Protokolů*.

Dialogy i *Protokoly* jsou rozděleny do jednotlivých částí. Počet částí *Protokolů* je u Niluse 24 a nazývá je „protokoly“. Gottfried zur Beek a E. Jouin pro tyto části používají výraz „sezení“, Lambelin „kapitoly“ a Theodor Fritsch „odstavce“. Výraz „sezení“ považuji každopádně za nevhodný. *Protokoly* byly totiž sionistickému kongresu předloženy již jako hotový text a během jeho krátkého trvání nebylo dost dobře možné uspořádat 24 sezení nebo zasedání, i kdyby třeba některá z nich proběhla paralelně. Z Nilusova vydání můžeme navíc zjistit, že v původním francouzském textu jsou jednotlivé části nazývány „protocoles“. Konečně s ohledem na to, že Joly nazývá jednotlivé části svých *Dialogů* rovněž „dialogy“, volím tedy výraz „protokol“ pro označení jednotlivých oddílů *Protokolů sionských mudrců*.²⁸

Jen v několika málo případech se odchyluje autor *Protokolů* od svého předobrazu nebo mu dokonce protiřečí. Ale i v takových případech jde pouze o nepodstatné věci nebo o rozpor jen zdánlivý. Jeden takový nesoulad se týká například náboženství a duchovenstva. Joly (str. 200) mluví jenom o katolickém duchovenstvu a o papeži. Pokud bude mít v katolickém duchovenstvu povolný nástroj, hodlá jej využívat pro své vlastní cíle. V opačném případě chce proti katolicismu bojovat šířením rozkolu a bludů, případně zjetím papeže. *Protokoly* (17) jdou naproti tomu ještě o krok dále, když bojují proti křesťanství celkově.

Nyní si musíme položit důležitou otázku, do jaké míry a proč nejsou určité pasáže *Dialogů* obsaženy v *Protokolech*. Její zodpovězení má totiž veliký význam.

Už první věta *Protokolů* (1, 1) ukazuje, že ji v původním basilejském textu předcházel nějaký výklad, který nebyl převzat do opisu.

²⁸ Poznámka autora je přirozeně správná a logická. Tento (byť i nepřesný) výraz je totiž používán např. jak v slovenském vydání pod titulem *Kniežatá zloby*, Agres Bratislava 1991, tak i v českém anonymním vydání *Protokolů*, Praha 1993, která jsou našemu čtenáři nejpřístupnější. Komenskův text *Protokolů* z roku 1927 sice správně používá výraz „protokol“, ale vlastní překlad je bohužel dosti chatrný. Ještě starší česká vydání *Protokolů* z let 1906-1910 (v knize *Židé, jejich filosofie, dějiny a politika* od Gougenota de Mousseaux) jsou po všech stránkách výborná, ale dnes již velmi vzácná; pozn. překl.

Důkaz pro to nacházíme ve srovnání s 1. dialogem. Po úvodních slovech prvních sedmi stran *Dialogů* vyzývá konečně Machiavelli na str. 8 svého partnera takto: „Zanechme tedy všech planých frází i příměrů a přidržme se myšlenek,” které hodlá dále podrobně projednávat. Prakticky naprosto stejně zní první věta *Protokolů*: „Zanechme planých frází, uvažujme o vnitřním smyslu každé myšlenky...” – Z toho je zřejmé, že v původním textu *Protokolů* této větě předcházela rovněž nějaký úvod, který byl ve spěchu při opisování vypuštěn.

V 15. dialogu pojednává Joly na str. 181-192 o všeobecném volebním právu (ve III. dílu *Znaleckého posudku* je text *Dialogů* citován). Jeho vývody v *Protokolech* chybí úplně, tj. chybí pouze v opisu *Protokolů*, protože v původním francouzském textu musely nezbytně být. Domnívám se tedy, že v opisu chybí celý odstavec mezi dnešním 15. a 16. protokolem.

Rovněž úplně chybí důležité vývody Jolyho z 19. dialogu (str. 231-243) o finanční politice, které velmi pravděpodobně byly obsaženy v originálním textu 20. protokolu, ale do opisu se nedostaly. V tomto protokolu je rovněž nápadné, že na odstavce 17 a 18, pojednávající o skládání účtů, navazuje bezprostředně a dosti rušivě pojednání o odstranění honosné reprezentace a recepcí panovníka. Také zde je mezera v opisu zvláště dobře viditelná.

Zcela macešsky jsou pojednány závěrečné protokoly 23 a 24, k nimž bylo v původním textu využito závěru dialogu 22 a dialogy 23, 24 a 25. Například v Beekově vydání odpovídají přibližně 48 stranám *Dialogů* necelé dvě strany *Protokolů*, které navíc projednávají myšlenky, jež v *Dialogích* nenacházíme. Je nanejvýš pravděpodobné, že opisovatel ve spěchu některé stránky zcela přehlédl, nebo je nepovažoval za důležité.

Z uvedeného vyplývá závěr o falešnosti Segelova tvrzení, podle něhož *Protokoly* sepsal úředník ruské vlády, případně pracovník ruské tajné policie Ochrany, pravděpodobně tedy sám Nilus.

Kdyby totiž byl profesor Nilus skutečně autorem *Protokolů*, určitě by tento svědomitý učenec věnoval své práci větší pozornost a jistě by vypustil některé zavádějící duchaplnosti Jolyho. Na druhé straně je sotva představitelné, že by v rozporu s logikou nevyužil důležitých myšlenek *Dialogů*. Navíc jsou tyto mezery v textu viditelné doslova na první pohled. A takto slátané dílo že by Nilus sepsal s úmyslem předložit jej carovi? To je přece naprosto nemožné!

Výpadky v nám známém textu *Protokolů* jsou vysvětlitelné jenom tím, že byl opis pořizován ve spěchu a navíc několika písaři, kteří podstatě textu nerozuměli. Tím je rovněž jednoznačně potvrzen údaj profesora Niluse, že se mu do ruky dostal jenom neúplný text opisu.

Musím zde ovšem odmítnout také námitku, že *Protokoly* byly sepsány nějakým pologramotným úředníkem ruské vlády a že tedy Nilus tímto způsobem dostal pouze špatný opis. Vždyť chybějící části jsou takové povahy a na takových místech, že by se musely vyskytnout zcela nepředstavitelné okolnosti, které by takovou chybu mohly způsobit. Kdyby chtěl profesor Nilus, jenž si ovšem sám stěžoval na neúplnost textu, odvést pro svá vydání *Protokolů* dobrou práci, pak by si přece velmi snadno opatřil kompletní text *Protokolů* od ruské vlády nebo tajné policie, protože právě na těchto místech byly *Protokoly* údajně vyrobeny. Jak víme, ve skutečnosti

se Nilus musel spokojit s torzem, protože původní text nebyl v Rusku k dispozici. **Tím se ovšem zřítíla pracně vystavěná budova židovských výmyslů o *Protokolech* jakožto výplodu ruských pogromščíků a antisemitů.**

A konečně, ještě nikdo neodpověděl na otázku, jak by mohl profesor Nilus napsat (nebo nechat napsat) do *Protokolů* (16,7) tuto větu: „Závěrem svých vývodů o našem současném i budoucím programu vám nyní vysvětlím zásady mých teorií.” – Tyto slibované „zásady” však v jeho překladu chybí, a v důsledku toho pak i ve všech dalších vydáních *Protokolů*. Kdyby byl Nilus autorem textu, musel by je prostě uveřejnit jako podstatnou část svého díla. Jejich nepřítomnost je právě tak nejnápadnějším důkazem nemožnosti Nilusova autorství.

Chtěl bych ještě poznamenat, že každý překlad *Protokolů sionských mudrců* bude neúplný a nedokonalý, pokud překladatel nebude při své práci přihlížet k Jolyho *Dialogům*. Souvislost obou děl je totiž bezprostřední a naprostá. Uvedu zde zatím jenom dva příklady:

V *Protokolech* (16,7) se mluví o přednáškách, které se mají podle překladů zur Beeka, Fritsche a Lambelina konat ve „sváteční dny”. Joly ale píše na str. 197: „Les universités renferment des armées de professeurs dont on peut, en dehors des classes, utiliser les loisirs pour la propagation des bonnes doctrines,” tedy nikoli o „svátečních dnech”, ale o „přestávkách” nebo ve „volném čase”. – Původní francouzský text *Protokolů* jistě tedy mluvil o „loisirs”, což dává textu lepší smysl. Na tomto místě má ovšem Nilus ruské slovo „prazdnik”, tedy „sváteční den”; snad proto, že jako Rus francouzskému slovu rozuměl takto.

V *Protokolech* (12,17) je zmínka o „pokusných balóncích”. Ve svém překladu *Protokolů* rovněž používám tento charakteristický výraz, protože Joly na str. 144 *Dialogů* rovněž zvolil obrat „ballons d’essai”. Protože překladatelé nekonfrontovali svoji práci s Jolyho knihou, nacházíme v různých vydáních *Protokolů* na tomto místě různé výrazy, jako například „výpady”, „zkušební kameny”, „tykadla” a „pokusné výstřely”.²⁹

Do této souvislosti patří také tvrzení spisovatele C. A. Loosliho na str. 172 jeho již zmíněné knihy, kde píše, „že by mohl na jednotlivostech dokázat, jak podle příležitosti a okamžité potřeby byly v různých vydáních *Protokolů* pozměňovány části textu a vypouštěny nebo zase naopak přidávány některé věci”.

Zcela jistě tomu tak je. Také můj překlad *Protokolů* (III. díl *Znaleckého posudku*) vykazuje rozdíly proti všem ostatním vydáním. Nicméně všechny tyto odchylky jsou pouze následkem překladů z cizích jazyků, přičemž někteří vydavatelé vycházeli z ruského textu, jiní z překladu jiného překladu, a v důsledku toho se snažili tyto rozdíly překlenout. Panu Looslimu mohu pouze připomenout, že se překlady třeba řeckých klasiků do různých jazyků také vzájemně liší. O rozdílech mezi německým, anglickým a polským překladem *Protokolů* pojednal podrobně už v roce 1920 E. Jouin v úvodu svého francouzského vydání. Zdá se, že pan Loosli tuto dů-

²⁹ Zajímavé je porovnání našich domácích překladů *Protokolů*. Komrskův překlad ve svých vydáních z roku 1921 a 1927 zde má výraz „zkušební kameny”, slovenský Hellebrandtův překlad z roku 1991 i české anonymní vydání z roku 1993 užívají shodně správnější „pokusné balónky”; pozn. překl.

ležitou práci E. Jouina nezná a vykládá nám pouze vlastní povrchní názory zcela v duchu svého vzoru Benjamina Segela.

VI. Hřbitovní řeč v románu *Biarritz*

Ve svém znaleckém posudku C. A. Loosli prohlásil, že kromě Jolyho *Dialogů* je potřeba označit za hlavní pramen *Protokolů sionských mudrců* rovněž i román *Biarritz* z roku 1868.

Stejná tvrzení jsou již dřívějšího data:

- a) od *Ústředního sdružení německých státních občanů židovského vyznání* (1920);
- b) od profesora dr. Hermanna L. Stracka v knize *Tajné židovské zákony*, (1921, str. 33);
- c) od Benjamina Segela v knize *Protokoly sionských mudrců*, (1924, str. 138);
- d) od spisovatele C. A. Loosliho v knize *Zlí Židé*, (1927, str. 166).

Gottfried zur Beek (33. vydání, str. 14) tento názor odmítl, neboť v *Protokolech sionských mudrců* není ani jediné slovo, které by souviselo s textem zmíněného románu. Opravdové dokazování nezkoušela žádná ze stran, a tak není tato otázka až dodnes jasně zodpovězena.

Především je třeba rozlišovat tři rozdílné texty:

- 1) Řeč rabína (Reichhorna) o gojimech
- 2) Hřbitovní řeč v románu *Biarritz*
- 3) Řeč rabína ve Lvově

Řeč rabína o gojimech vyšla podle E. Jouina (*Les Protocols des Sages de Sion*, Paříž 1920, str. 19) poprvé v *Le Contemporain* z 1. července 1886. V roce 1900 ji zveřejnil poslanec rakouského říšského sněmu Václav Březnovský v letáku, vydaném v Praze, a poté roku 1901 ji do svého vydání *Protokolů sionských mudrců* pojal G. Butmi v dodatku k vlastnímu textu.

Butmi reprodukuje plný text této řeči, kterou přednesl rabín Reichhorn u hrobu svatého rabína Šimona ben Jehudy v Praze před vyvoleným okruhem důvěrníků, a v níž rozvinul směrnice, podle kterých měl židovský národ postupovat za účelem dosažení světovlády. Francouzský překlad této řeči rabína se nachází v *Les Protocols des Sages de Sion* od E. Jouina, Paříž 1921, str. 20, historii jejího vzniku líčí Jouin v *Les Protocols de 1901 de Butmi*, Paříž 1922, str. 18, a dále v *Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique*, Paříž 1921, str. 165.

Na dobu, kdy tato řeč měla být pronesena, existují dva názory. Butmi sám uvádí rok 1869, Jouin naproti tomu zveřejnil článek od M. Ganskyho, udávající rok 1859. Gansky k tomu píše:

„Když jsem byl v Rusku, jeden z mých přátel, státní zástupce u apelačního soudu v Oděse, mi důvěrně sdělil obsah této řeči. Našel ji mezi tajnými spisy soudu. Tato řeč byla přečtena jedním rabínem v simferopolské synagoze. Úřady rabína pro pobuřující řeč zatkl. Záležitost se dostala před kasační soud v Oděse, byla však za-

stavena, „aby nebyly probouzeny vášně proti Židům“. Spis pak byl uložen do tajného archivu.

V případě, že by řeč byla nepravá, je jasné, že by ji rabín v synagoze nepřečetl. Ruská vláda z obav před pogromy mnoho případů, týkajících se Židů vyřizovala tímto způsobem, což více než cokoli jiného prokazuje neoprávněnost židovských obžalob carského režimu, jako by byl podněcovatelem pogromů.”

Že byl mezi rabíny v Rusku program světovlády už dlouho v oběhu, bylo opětovně tvrzeno v literatuře a spisech. Důkaz vzejde z mých dalších vývodů. Především je jisté, že se opis řeči dostal už nejméně rok před Butmiho vydáním z prosince 1901 do Rakouska, protože již r. 1900 mladočeský poslanec rakouské říšské rady, Václav Březnovský, v jedné z jím vydávaných brožur *V židovských klepetech, antisemitské epištoly pro český lid* uveřejnil tuto řeč pod názvem Rabín o gojimech. Obdržel ji jako rukopis od jednoho svého známého z Ruska.

Brožura *V židovských klepetech* byla zabavena hlavním státním návladním v Praze výnosem pod č. 72 roku 1900. Na protest proti tomu interpeloval Březnovský 13. března 1901 v parlamentě ministra spravedlnosti, svobodného pána von Spens-Boden, a opakoval přitom plné znění řeči Rabín o gojimech, čímž byla imunizována a dostala se na veřejnost. Je obsažena ve stenografickém zápisu rakouského parlamentu, XVII. zasedání, 22. schůze z 13. března 1901, str. 1282. Žádost o oficiální uvolnění interpelace pro veřejnost byla vládou zamítnuta!

Řeč rabína o gojimech je otištěna ve III. dílu *Znaleckého posudku* ve znění interpelace. Je až na některá nevýznamná vynechání doslovná s Jouinem z Butmiho vydání přeloženého spisu. Nepřevzal jsem proto text Jouina/Butmiho do své práce, a používám při svých dalších vývodech text Březnovského interpelace.

Nyní přejdeme k románu *Biarritz*. Roku 1868 vydal německý spisovatel Hermann Goedsche pod pseudonymem sir John Retcliffe několikasvazkový historický román, který byl s titulem *Biarritz* nově vydán r. 1924 nakladatelstvím Volksverlag v Mnichově. Obsahově s ostatním románem nesouvisící, tedy svévolně vsunutá kapitola, má nadpis Na židovském hřbitově v Praze. Je zde vyličeána půlnoční scéna. Každý z dvanácti přítomných rabínů jako zástupců dvanácti kmenů Izraele pronáší řeč o různých prostředcích ke zřízení židovské světovlády. Shoda s výše zmíněnou Řečí rabína o gojimech je velmi nápadná. Rozdíl je pouze v tom, že Goedsche

- 1) rozkládá text Řeči do projevů dvanácti osob,
- 2) se ve znění trochu odlišuje,
- 3) z textu vytvořil teatrální scénu.

V podstatném obsahu jsou však prvně jmenovaná Řeč rabína o gojimech a rozložená Hřbitovní řeč jedno a totéž.

Třetí řeč má následující historii: časopis *Der Bauernbündler*, tiskový orgán dolnorakouského *Selského spolku* ve Vídni, otiskl v čísle 133 z 1. listopadu 1912 pod titulkem „Křesťané, probudte se!“ projev, který podle tohoto listu pronesl jistý rabín na mladožidovském kongresu ve Lvově, a měl být zveřejněn v polských listech. Z tehdejších poměrů lze usuzovat, že se jednalo o zasedání sdružení *Sion*, založeného roku 1887 ve Lvově, který se stal střediskem sionistického hnutí. Touto velmi zkrácenou řečí se dále nezabývám (znění viz III. díl *Znaleckého posudku*).

V roce 1920 vydal sociálně demokratický spisovatel Otto Friedrich v Lübecku brožuru pod titulem *Die Weisen von Zion. Das Buch der Fälschungen (Sionští mudrci, kniha padělků)*, v níž srovnává řeči s *Protokoly sionských mudrců* a prohlašuje všechno za antisemitský padělek. O Jolyho knize však ještě nic nevěděl. V souhrnu řekl: „Zdá se, že antisemitský a německo-národní gramofon disponuje pouze jedinou deskou, pokrytou Goedscheho runami.” Jásavě se k němu samozřejmě připojuje Segel na str. 138.

Zmatek, zcela odpovídající židovskému způsobu boje, byl takto vyhnán na nejvyšší míru. Vztahy všech těchto zmíněných písemností nebyly až dosud z nežidovské strany vyjasněny.

Nyní tento gordický uzel rozetneme!

Předně je třeba říci toto: Podle Ganskyho byla Řeč rabína o gojimech pronesena již r. 1859, podle Butmiho r. 1869, zveřejněna byla r. 1868 Goedschem a Březnovským r. 1900, Butmim v prosinci 1901.

Především prohlašuji, že Goedsche není tvůrcem textu, že Ganskym uvedený leptočet 1859 musí být správný, a že Goedsche použil při sestavení Hřbitovní řeči cizí podklad. Je nemožné, aby si vymyslel tento program, který se stal v následujících padesáti letech skutečností. V takovém případě by musel být největším jasnovídcem všech dob!

Ve svém konstatování se odvolávám na dva muže, kteří stojí plně na straně Židovstva a *Protokoly sionských mudrců* prohlásili za padělané. Jsou to Otto Friedrich a profesor dr. Strack.

V již citovaném spisu O. Friedrich prohlašuje, že pro Řeč rabína o gojimech od Březnovského musel být podkladem román *Biarritz*. Opatrně však dodává: „Vyloučena není ani možnost, že jak Goedsche, tak i autor spisu Řeč rabína o gojimech čerpali ze společného, pravděpodobně francouzského pramene, který zatím nebylo možno identifikovat.”

Rovněž tak píše profesor Strack v *Tajných židovských zákonech* (1921, 3. vyd.): „Není nemožné, že si Retcliffe někde vypůjčil a přizpůsobil látku pro ony pasáže svého románu, které jsou schopny učinit nekritické čtenáře příšernými.³⁰ Skutečné znalosti Židovstva se v této kapitole neprojevují, hebrejská slova se zdají být vyňata ze slovníku, dvakrát se opakující výraz ‚roše bathe aboth‘ (náčelníci, hlavy kmenů) je přímo nesprávný.”

Oba kritici tímto poukazují na pravděpodobnost společného, ještě neobjeveného podkladu. Francouzský pramen to být nemůže, protože proti tomu hovoří především okolnost, že dva nejvýznamnější antisemitští spisovatelé Francie, Gougenot de Mousseaux v knize *Žid, judaismus a požidovšťování křesťanských národů* (Paříž 1869), a Édouard Drumont v knize *Požidovšťelá Francie* (Paříž 1886),³¹ se o Goedscheho hřbitovní scéně vůbec nezmiňují, přestože oba zpracovávají velice bohatý materiál.

³⁰ Za povšimnutí stojí němčina pana Stracka!

³¹ Fleischhauer vychází z německého vydání Drumondova díla *Das Verjudete Frankreich* (Berlín 1886), protože původní francouzský název *La France Juive* zní v překladu *Židovská Francie*; pozn. překl.

Strackova námitka, že Goedsche neměl žádné znalosti o Židovstvu, je dosti nešťastná. Jistěže neměl žádné znalosti hebrejštiny, proto také nesprávně reprodukoval některé hebrejské výrazy.

Ano, Goedsche dokonce hovořil i o „Judenkirchhof” místo o „Judenfriedhof”.³² Sám o věci nevěděl prakticky vůbec nic. A toto konstatování je zároveň i důkazem, že pouze zhodnotil jemu poskytnutý, částečně ne zcela čitelný podklad. Podařil se mu jenom velmi zajímavý způsob vyličení. Že však dokument se židovským světovládným programem existoval již před Goedscheho románem *Biarritz*, vyplývá rovněž z toho, že i Jolymu musel být již roku 1864 program znám, neboť řada míst a myšlenek odpovídá nápadným způsobem *Dialogům*. Na důkaz následující srovnání:

Boj proti velkostatkům

1) *Řeč rabína o gojimech (odst. 5-6):*

„Rolnictví bude vždy největším bohatstvím každého státu. Velkostatkáři se budou vždy těšit úctě a vážnosti. Naše snahy musí tedy vést k tomu, aby se naši izraelští bratři zmocnili v co největší míře pozemkového vlastnictví. Pod záminkou, že chceme pomáhat pracující třídě, musíme celou tíhu daní přenést na statkáře. Až jejich majetek dostaneme do rukou, stane se nám práce křesťanského proletariátu zdrojem nesmírného zisku.”

3) *Dialogy (str. 76):*

„V současnosti šlechta jako politická moc zmizela. Ale jako vlastník pozemků je vládní moci ještě nebezpečná, protože půda jí dává nezávislost. Bude tedy nutné ji tohoto majetku zbavit a dokonce přivést úplně na mizinu. Zcela k tomu postačí zvýšit pozemkovou daň a tím dostat zemědělství do naprosté závislosti...”

2) *Hřbitovní řeč (str. 155-156):*

„Vlastnictví půdy bude vždy tvořit železný, nezníčitelný majetek každé země. Samo o sobě propůjčuje moc, úctu a vliv. Vlastnictví půdy tedy musí přejít do rukou Izraele. — — — Pod záminkou ulehčení práce chudším vrstvám musí být ve státě i v obcích přesunovány daně a náklady výhradně na vlastníky půdy.”

4) *Protokoly (6, 3-4):*

„Nežidovská šlechta jako politická moc zmizela; s ní nemusíme nadále počítat. Ale jako majitel půdy je nám stále nebezpečná, protože je vzhledem ke svým příjmům nezávislá. Proto ji musíme za každou cenu půdy zbavit. Nejlepším způsobem k tomu je zvýšení pozemkové daně, které povede k zadlužení půdy.”

Všechny čtyři verze vyjadřují stejnou myšlenku. Je zde však užší souvislost na jedné straně mezi oběma řečmi, a na straně druhé mezi *Dialogy* a *Protokoly sionských mudrců*. Ze znění vyplývá, že autor *Protokolů* použil a zhodnotil pouze *Dialogy*. Především se v obou řečech nemluví o šlechtě, avšak v *Dialogích* ano. Proto také *Protokoly sionských mudrců* napadají šlechtu. Stejné konstatování nám vyplývá z dalších příkladů.

Vyvolávání revolucí

1) *Řeč rabína o gojimech (odst. 8):*

„Každá válka, každá revoluce, každá politická nebo náboženská změna nás přibližuje k okamžiku, kdy dosáhneme nejvyššího, vytouženého cíle.”

2) *Hřbitovní řeč (str. 159):*

„Náš prospěch nyní vyžaduje horlivé navazování styků, to znamená řízení hnutí, která teď otřásají světem. — — — Slabost trůnu zaručuje růst naší moci a našeho vlivu. Proto udržujeme neustálé nepokoje! Každá revoluce úročí náš kapitál a posouvá nás blíže k cíli.”

³² V češtině významový rozdíl těchto výrazů nelze vystihnout; oba znamenají shodně „hřbitov”. Proto se Fleischhauerova poznámka v textu týká pouze německých čtenářů v tom smyslu, že by křesťan té doby použil automaticky výraz „der Kirchhof”; p. překl.

3) *Dialogy* (str. 77):

„Ve vnější politice se musí z jednoho konce Evropy k druhému vyvolávat revoluční nepokoje a nepořádky. Z toho budou dvě značné výhody. – – – Především zamotám prostřednictvím kabinetních intrik všechny nitky evropské politiky a postavím státy navzájem proti sobě.”

4) *Protokoly* (7, 2):

„V celé Evropě i na ostatních kontinentech musíme podporovat šíření nejednotnosti, nepořádku a nenávisti. Z toho nám plyne dvojí užitek. – – – Intrikami zamotáme všechny nitky, které jsme vplekli do vládních systémů politikou, hospodářskými smlouvami a finančními závazky.”

Také zde je ihned vidět, že autor *Protokolů sionských mudrců* čerpal výhradně z Jolyho *Dialogů*.

Polní hospodářství, obchod a spekulace

1) *Řeč rabína o gojimech* (odst. 9):

„Obchod a spekulace – tyto dva vydatné zdroje zisku nikdy nesmíme nechat vyrvat z rukou Izraele, a především je nutno chránit si obchod s alkoholem, máslem, chlebem a vínem, protože tím se staneme neomezenými pány zemědělství.”

3) *Dialogy* (str. 76):

K podřízení vlastnictví pozemků Joly doporučuje: „Zcela k tomu postačí zvýšit pozemkovou daň, tím dostat zemědělství do naprosté závislosti, co nejvíce podporovat obchod i průmysl, ale především spekulaci, protože příznivý rozvoj průmyslu by mohl vést k nebezpečí vzniku nových, nezávislých majetků.”

2) *Hřbitovní řeč* (str. 160):

„Veškerý obchod, při kterém se jedná o spekulaci, musí být v našich rukou. Je to naším vrozeným právem. Především musíme ovládat obchod s lihem, olejem, vlnou a obilím. Pak máme v rukou polní hospodářství a půdu.”

4) *Protokoly* (6, 5):

„Současně je nutné podporovat co nejvíce obchod, průmysl, a zvláště spekulaci, jejíž hlavní úlohou je sloužit jako protiváha průmyslu. Je potřebné, aby spekulace odčerpávala zisky průmyslu i zemědělství.”

I zde je vidět souvislost obsahu a formy u textu 1) a 2) na jedné straně, a u 3) a 4) na straně druhé.

Toto místo mimochodem vypovídá zcela jasně o pravosti Řeči rabína o gojimech. Označuje totiž tři zemědělské výrobky za mimořádně důležité:

alkohol, případně víno a líc, máslo,
případně olej, chléb, případně obilí.

Obdobně však také čteme v *Talmudu*, traktát Baba bathra 5, 10: „Rabíni říkají: Není dovoleno vyvážet z Izraele věci, které slouží jako potraviny, např. víno, olej a mouku.” – *Talmud* a Řeč rabína o gojimech tím v podstatě obsahují stejný předpis, a autor musel být v *Talmudu* zběhlý. Tímto konstatováním se stala jistotou dosavadní domněnka, že Řeč o gojimech je právem rabínovým výplodem a že ten, kdo tvrdí opak, by musel přinést zcela jasné, nesporné důkazy. Pouhé popírání nebo tvrzení, že hodní Židé nemohli něco takového napsat, zde nepomáhá.

Zničení křesťanského manželství

1) *Řeč rabína o gojimech* (odst. 17 a 19):

„Musíme podporovat uzavírání manželství mezi Židy a křesťany, protože židovský národ tím může jen získat. Největší význam by mělo nahrazení svátosti manželství jednoduchým civilním obřadem...”

3) *Dialogy* (str. 97):

Montesquieu Machiavellimu vyčítá:

„Ano, a současně jedním rázem zničíš jednotu a smysl křesťanské rodiny...”

2) *Hřbitovní řeč* (str. 162):

„Musíme požadovat povolení manželství mezi Židy a křesťany. Z toho může mít Izrael pouze prospěch, i když to znečišťuje jeho krev. – – – Udělejte z křesťanského manželství namísto svátosti obyčejnou smlouvu...”

4) *Protokoly* (10, 6):

„Jakmile tímto způsobem přesvědčíme lidi o významu vlastní osobnosti, zničíme tím křesťanskou rodinu i její výchovný význam.”

I zde je třeba učinit stejnou poznámku jako výše.

Ovládnutí tisku

1) *Řeč rabína o gojimech* (odst. 20):

„Jestliže má největší moc zlato, pak je určitě nutné, zmínit se na dalším místě o tisku, — — — je nevyhnutelné, aby se vedení časopisů dostalo do rukou našich lidí.”

3) *Dialogy* (str. 139-140):

„A protože moc tisku je tak veliká, co musí udělat moje vláda? Sama se stane žurnalistou. — — — Vyjdu z počtu opozičních tiskovin. Jestliže jich bude deset, musím mít ihned dvacet provládních listů.”

2) *Hřbitovní řeč* (str. 163):

„Jestliže jsou peníze první mocností světa, pak je tisk tou druhou. — — — Pouze když budeme mít tisk ve svých rukou, dosáhneme cíle. — — — Naši lidé musejí vládnout dennímu tisku.”

4) *Protokoly* (12, 9):

„Protože jsou knihy a časopisy dva nejdůležitější výchovné prostředky, bude naše vláda majitelem většiny listů. — — — Když povolíme deset časopisů, pak sami založíme třicet jiných...”

Úzká souvislost mezi 1) a 2) na straně jedné, a 3) a 4) na straně druhé je nápadná již při zběžném náhledu. Výše uvedeným způsobem by bylo možno konfrontovat ještě další místa, ale vždy s tím výsledkem, že autor *Protokolů* nepoužíval řečí rabínů, nýbrž výlučně *Dialogy*.

Jak Joly roku 1864, tak i Goedsche 1868, Breznovský 1900 a Butmi 1901 měli tedy k dispozici tentýž program; v doslovném znění snad rozdílný, avšak obsahově totožný. A protože *Dialogy* vyšly r. 1864, vyplývá z toho další skutečnost, že totiž *Řeč rabína o gojimech* nebyla pronesena teprve roku 1869, nýbrž již 1859.

Společný pramen je nyní nalezen: Jolyho kniha je toho důkazem. Pramenem je mezi rabíny obíhající program, jehož opisy se příležitostně dostaly do nepovolených rukou. Touto cestou obdržel opis Goedsche, později Breznovský a pak Butmi. Jakákoli jiná domněnka vede k neřešitelným rozporům.

Ale ještě větší význam spočívá v tom, že řeči rabínů obsahují řadu vývodů, které se nenalézají v *Dialogích* a přitom se jedná právě o ta místa, jež se neobjevují ani v *Protokolech*. Autor *Protokolů sionských mudrců* použil proto ke své práci **výhradně** *Dialogy* a nečerpal k jejich doplnění ani z těch míst v řečech rabínů, která byla pro jeho účel velice lákavá a týkala se činnosti židovských lékařů i prosazování Židů do zákonodárných orgánů a státních úřadů.

Z toho vychází neobyčejně důležitá skutečnost, že totiž obě řeči rabínů úzce souvisejí výhradně s *Dialogy*, nikoli však s *Protokoly*. Jestliže *Protokoly* rozvíjejí stejné myšlenky jako řeči rabínů, pak se to zakládá pouze na tom, že tyto myšlenky putovaly nejdříve z řečí rabínů do *Dialogů* a teprve potom z *Dialogů* do *Protokolů sionských mudrců*.

***Dialogy* jsou tudíž myšlenkovým mostem mezi rabíny a autorem *Protokolů sionských mudrců*.**

Veškerá tvrzení literatury, a to i protižidovské, že *Protokoly sionských mudrců* vznikly zcela nebo částečně přímo z řečí rabínů, jsou proto **nesprávná**.

Význam má dále nepopiratelné zjištění, že mezi obsahem řečí rabínů a *Dialogy* existuje vnitřní myšlenková souvislost. A protože román *Biarritz* vyšel roku 1868 a *Dialogy* již 1864, nemohl Joly tohoto románu použít. Že by na druhé straně Goedsche vymyslel svoji Hřbitovní řeč na podkladě Jolyho *Dialogů*, to je podle lidských představ nemožné. Protože však oba spisovatelé zpracovali podobné myšlen-

ky způsobem přímo se vnucujícím, museli mít zmíněný tajný židovský program tak říkajíc po ruce.

V této souvislosti bych chtěl také zaujmout stanovisko k svědectvím pánů Borise Nikolajevského a Henriho Sliosberga.

Podle *Jüdische Rundschau* z 2. listopadu 1934 prohlásil Nikolajevskij, že *Protokoly sionských mudrců* byly zveřejněny už r. 1903 v ruských antisemitských novinách *Znamja*. Jejich vydavatelem byl kišiněvský „pogromščík” Kruševan. Je velice nápadné, proč Nilus v žádném ze svých vydání nezmiňuje skutečnost, že *Protokoly* vydal již dříve Kruševan. Sliosberg rovněž prohlásil, že *Protokoly* vyšly ještě před Nilusovým vydáním v novinách *Znamja*.

Svědkové tím nepřímo chtěli říci, že profesor Nilus vůbec neměl po ruce rukopis, který pak přeložil, nýbrž že pouze opisoval z těchto antisemitských novin. Naproti tomu poukazují na skutečnost, že spisovatel Butmi datoval svou předmluvu k vlastnímu prvnímu vydání *Protokolů sionských mudrců* 9. prosincem 1901, a že toto první vydání *Protokolů* vyšlo ještě v témže roce. Doklad toho je v *Les Protocols de 1901 de Butmi* od E. Jouina.

K Butmiho vydání *Protokolů* došlo tedy zhruba čtyři roky před prvním vydáním prof. Niluse a zhruba dva roky před článkem v novinách *Znamja*. Jestliže se *Protokoly sionských mudrců* vůbec v novinách *Znamja* objevily, pak k tomu mohlo dojít pouze na základě Butmiho vydání, které tehdy bylo prvním a jediným veřejným vydáním na celé zeměkouli. Domnívám se však, že *Protokoly* v novinách *Znamja* vůbec nevyšly, ale že se jednalo o zveřejnění Řeči rabína o gojimech, otištěné u Butmiho. (Tato moje domněnka se později ukázala jako nesprávná. Blíže k tomu viz díl III., 18, *Znaleckého posudku*.)

Při zdůvodnění své domněnky se odvolávám na největšího židovského badatele v otázce *Protokolů sionských mudrců*, Benjamina Segela, který o době od vydání Beekova německého překladu *Protokolů* (tedy do konce r. 1919) na str. 202 prohlašuje: „Marně se hledá v židovských novinách Ruska v řeči ruské, hebrejské a v jidiš nějaká zmínka o *Protokolech* a o jejich autorovi.”

Na stejné stránce zaujímá Segel stanovisko k Nilusovu ujišťování, že se stal roku 1901 držitelem *Protokolů*, když prohlašuje: „Nilus lže! *Protokoly* před koncem roku 1905 v předložené podobě ještě neexistovaly.” – Kdyby bylo Segelovo tvrzení správné, pak by stejná výtka musela ovšem platit i Nikolajevskému a Sliosbergovi. Kromě toho musím poukázat rovněž na to, že Segel hovoří právě o případě P. Kruševana na str. 139 a přitom sděluje, že Kruševan Hřbitovní řeč nově vydal roku 1903. Tím byla ve veřejnosti rozšířena **pouze** Hřbitovní řeč, avšak nikoli (jak tvrdí svědkové) *Protokoly sionských mudrců*. Považuji za nutné přezkoumat správnost výpovědí obou zmíněných svědků.

Vrátím se nyní ještě k názoru C. A. Loosliho z jeho znaleckého posudku. Podle *Jüdische Rundschau* z 2. listopadu 1934 píše: „Kromě již zmíněného hlavního zdroje *Protokolů*, r. 1864 vydané knihy Jolyho, lze označit za podstatný pramen mimo jiné román *Biarritz* od antisemitského spisovatele Goedscheho, zvaného sir John Retcliffe, a to v části s titulem Na židovském hřbitově v Praze. Tento román vyšel již r. 1868.”

Konstatuji, že pan Loosli píše nesprávně „Judenfriedhof“, zatímco u Goedscheho je psáno „Judenkirchhof“. Žid Benjamin Segel cituje sice správně na str. 138 nadpis „Auf dem Juden**kirchhof**“ in Prag, dále však píše v souladu se svým náboženským vyznáním vždy „Friedhof“, případně „Judenfriedhof“, např. na str. 3, 138 a 139. Tím se jasně dostala do znaleckého posudku nesprávná citace. Rovněž názor znaleckého posudku, že román *Biarritz* částečně tvoří podklad *Protokolů sionských mudrců*, spočívá pouze na tvrzeních B. Segela, která (jak již výše prokazují) jsou chybná.

Loosli však dále bohužel neuvedl, že případ *Biarritz* se již jednou ocitl v soudním sporu. Roku 1920 rozeslal německý vlastenecký *Schutz- und Trutz-Bund* (*Spolek pro ochranu a vzdor*), místní skupina Norimberk, pod titulem „Miliony netušících“, leták s výtahem z Beekova vydání *Protokolů sionských mudrců*. Jelikož se v letáku objevila zmínka o vztazích mezi frankfurtskou zednářskou lóží *U vycházejících červánků* a *Velkým Orientem Francie*, podala lóže (podle vlastních údajů prostřednictvím dvou židovských lóžových bratří Rosenmeiera a Ganse) žalobu na předsedu místní skupiny *Spolku* ing. Karla Märze. Ve *Volksstimme* č. 20, Norimberk 1921, je o tom podána podrobná zpráva, a především vysvětleno, že není pravda (jak tvrdí židovská strana), že *Protokoly* byly vyňaty z románu *Biarritz*. V procesu proti ing. Märzovi se však nemohlo pokračovat, protože 29. srpna 1921, bezprostředně před hlavním líčením, podlehl v hotelovém pokoji srdečnímu záchvatu.³³

K tehdejšímu pověstem, hovořících o atentátu ze strany zednářů ve smyslu *Protokolů* (13, 15), nezaujímám stanovisko. Nápadné jen bylo, že smrt nastala poté, co se obžalovaný obeznámil se závažným důkazním materiálem žalované strany. Stejně číslo *Volksstimme* obsahovalo Veřejné prohlášení, v němž německý vlastenecký *Spolek pro ochranu a vzdor* vypsál odměnu ve výši 50 000 marek za důkaz, že je pravdivé tvrzení *Ústředního sdružení německých státních občanů židovského vyznání*, že „celé části té slátaniny jsou otiskem románu *Biarritz*“. Nemohu se domnívat, že by pan Loosli byl vyslovil svá tvrzení ohledně románu *Biarritz* ve svém znaleckém posudku, kdyby znal tyto události. Pak by jistě porovnal přesně text *Protokolů* a *Dialogů* s *Biarritzem*, a to by mu zabránilo v podání výše uvedeného znaleckého prohlášení. Pan Loosli bohužel až příliš důvěřoval Segelovi!

Podle již zde řečeného i mého předpokladu se musí rozlišovat mezi dvěma židovskými programy. První vznikl v Rusku, koloval jako tajný dokument především mezi rabíny, a jimi byl také příležitostně používán na shromážděních vybraných Židů. To byl například případ rabína ze Simferopolu.

Dokument, který zřejmě s různými (delšími či kratšími) textacemi, ale pokaždé v podstatě se stejným obsahem putoval z ruky do ruky, se dostal v jednom opisu také do nepovolaných rukou a byl roku

- 1864 použit Jolym k sepsání *Dialogů*,
- 1868 využit Goedschem v románu *Biarritz*,
- 1872 podle Segela (str. 139) zveřejněn v Rusku. Benjamin Segel tvrdí, že to byl otisk hřbitovní kapitoly z románu *Biarritz*, důkaz však nepodal,

³³ Důkaz: Předložený dopis rodině i vlastní znalost předmětu.

- 1884 začalo podle Loosliho znaleckého posudku shromažďování podkladů k padělání *Protokolů*,
- 1900 zveřejnil poslanec Březnovský Řeč rabína o gojimech,
- 1901 vyšlo Butmiho vydání *Protokolů*.

Zcela nezávisle na tom byl vypracován podrobný program židovských cílů na ovládnutí světa na podkladě Jolyho *Dialogů*. Tento druhý dokument se stal r. 1901 majetkem Rusů Butmiho a Niluse, a byl zveřejněn prvně jmenovaným ještě r. 1901, druhým až r. 1905.

Pouze tento druhý program představují *Protokoly sionských mudrců*. Mezi oběma dokumenty stojí jako nositel myšlenky Žid a zednář Maurice Joly.

VII. Žid potvrzuje pravost *Protokolů sionských mudrců*

Snad ve všech dobách se našli jednotliví Židé, kteří otevřeně vystoupili proti židovským názorům, představám a učením. Mohu zde jmenovat jen některé z nich:

Jacob Brafmann, pokřtěný ruský Žid, který roku 1869 vydal v ruštině důležitý spis *Kniha o kahal*, pojednávající o organizaci židovských obcí. Tato kniha byla – jako v tolika jiných případech – Židy skoupena, ale přesto se prof. dr. S. Passarge-mu podařilo roku 1928 ji znovu vydat v nakladatelství Hammer-Verlag pod titulem *Das Buch vom Kahal*.

Áron Briman, rovněž pokřtěný ruský Žid, vydal pod literárním jménem dr. Justus roku 1883 dodnes proslulé, známé a citované *Judenspiegel* (*Židovské zrcadlo*), v němž ve 100 bodech postavil proti sobě árijské pojetí morálky a jemu odporující zákony *Talmudu*.

Otto Weininger, pokřtěný rakouský Žid, který r. 1903 ve svém díle *Geschlecht und Charakter* (*Rod a charakter*) věnuje Židovstvu rozsáhlou kapitolu.

Ale pravděpodobně nejradikálnějším ze všech „židovských antisemitů“ byl vídeňský spisovatel Arthur Trebitsch, pokřtěný Žid, který zemřel r. 1928. Tento Žid byl vášnivým odpůrcem židovství a do jisté míry i opravdu přesvědčeným a poctivě smýšlejícím stoupencem árijského pojetí světa. Jeho drtivá kritika Židovstva a jeho úsilí poukazovat na židovské nebezpečí pro křesťany, jež svou břitkostí předčí dokonce i samotné zapřisáhlé antisemity, mu pochopitelně vynesla nejzuřivější nenávisť židovského světa. Jeho pronásledování zašlo tak daleko, že byl židovským tiskem označován za duševně chorého, takže Trebitsch považoval za vhodnější podrobit se dobrovolně mnohonásobným psychiatrickým vyšetřením. Výsledek všech lékařských nálezů zněl shodně: Duševně plně zdrav! Tento jen velice zřídka se vyskytující, skutečně árijsky myslící a cítící Žid, se ve svém díle *Deutscher Geist oder Judentum* z roku 1921 podrobně zabýval také otázkou pravosti *Protokolů sionských mudrců*. A protože se jedná o muže ze židovského tábora, který jako sotva kdo jiný dobře znal židovskou duši, dávám mu zde slovo jako prvnímu. Jeho úsudek o *Protokolech* na str. 74 citované knihy zní:

„Kdo podobně jako autor všechny v oněch tajných aktech vyjádřené myšlenky, záměry a cíle z našeho politického, hospodářského a duchovního života vypožoroval, může s naprostou rozhodností vystupovat jako zastávce toho, že jde o pravé a nezfalšované vyjádření světového panství hybného, usilovného ducha, o vyjádření tak pravé a nezfalšované, že árijský mozek, poháněn antisemitskou záští jakékoli síly za účelem padělání a pomlouvání by nikdy nebyl schopen takové bojové metody, takové plány, úklady a podvody vymyslet.”

16. května 1920 rozesílal Trebitsch ve Vídni leták, který si zaslouží zachránit před zapomenutím (je otištěn na str. 354 výše zmíněné knihy). Uvádím text v nepatrném zkrácení jak následuje:

„Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší!

V roce 1897 zasedal v Basileji I. sionistický kongres. Neinformovaná veřejnost se důvěřivě domnívala, že toto shromáždění Židovstva ze všech zemí Páně má platit pouze snaze po zřízení domova početným židovským bezdomovcům, kteří každoročně odjíždějí z východu Evropy, aniž by přesně věděli, kam vlastně půjdou. Dokonce ani mnohým, Židům nepřátelským mozkům, nebyla nepříjemná představa, že by takto zřízením židovského státu v Palestině mohla být s pomocí Židů samotných konečně vyřešena nejpálčivější otázka. Mezi evropskými státníky té doby se nenašel téměř žádný, kdo by v tomto kongresu vycítil nějakou zvláštní událost. Bylo to samotné Rusko, jediná vláda, která díky svému rozsáhlému systému agentů, informátorů a tajné policii rozuměla nejlépe metodám tehdejšího Židovstva, a proto také musela být Židovstvem jako první zničena! Carská vláda byla přirozeně podezřívavá vůči všem tajným anarchistickým spiknutím v Rusku, o nichž dobře věděla, že jsou soustavně podněcována a vedena Židy. Tato nedůvěřivost ji pak vedla k tomu, že přijala všechna nutná opatření k vypátrání skutečných záměrů sionistického kongresu.

Veřejná zasedání kongresu byla obecně přístupná každému. Že kromě těchto zasedání rovněž na kongresu proběhla tajná jednání, o tom neměl to nejmenší tušení žádný ze zpravodajských agentů evropských i mimoevropských mocností, kteří své zprávy z kongresu rozesílali do celého světa. Když ale byl po ukončení těchto tajných zasedání vyslán do frankfurtské velkolóže zvláštní posel s jejich zápisem, podařilo se ruským agentům díky velkorysým úplatkům pozdržet posla na jeho cestě k neplánovanému noclehu. Carští agenti využili noci, aby pomocí najatých, horečně pracujících písařů vyhotovili opis zmíněného dokumentu. Tak se tento velevýznamný dokument dostal nepozorovaně do rukou ruské vlády. Další osudy tajného spisu, který brzy nato vyšel na veřejnost v tištěné formě a stal se pro sionistické hnutí velice nebezpečným, byly velice pestré. Díky všudypřítomným penězům ‚Izraelské aliance‘ a jejím nejrůznějším pomocným institucím se zpočátku stále znovu dařilo tento spis ‚nechávat zmizet‘ z veřejnosti. V případě zmíněného dokumentu se tak dalo s nasazením všech sil a s intenzitou jako nikdy před tím. Tak se stalo, že se na veřejnost dostalo tak málo exemplářů tohoto spisu, že se to prakticky rovnalo nule. Stejně tak zůstala bez odezvy naléhavá výstraha několika málo politiků před hrozícím nebezpečím. Důležitý dokument zůstal veřejnosti ‚nezvěstný‘ do té doby, než se podvrtné židovské činnosti podařilo zničit ruskou říši jako první z velkých evropských monarchií. Již začátkem války se sice dvěma Rusům konzervativního

ražení zdařilo dopravit text tohoto spisu do Německa, ale teprve r. 1919 mohlo nakladatelství Auf Vorposten Verlag v Charlottenburku vydat text dokumentu pro německou veřejnost pod názvem *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*.

Konečně, konečně tedy měl německý národ v této nejvzácnější ze všech knih po ruce důkaz, který by mohl rozptýlit jeho pochybnosti a podezření. Opravdu, působí to jako Boží řízení, že nám byly odhaleny nejtajnější plány této strašné knihy a že se německý národ začíná probouzet doslova v poslední hodině. Už bylo málem pozdě, protože Německo leželo bezmocně na zemi, Židovstvo jásalo nad Anglií mu věnovanou Palestinou, a samotná ubohá Vídeň se zdála být pouhou provincií světové židovské říše, v jejíchž zdech triumfující Izrael hlasitě a otevřeně zpíval svou vítěznou píseň.

Musí být prvořadou úlohou každého, kdo je schopen uvažování, tento dokument číst, studovat a rozšiřovat ve všech vrstvách obyvatelstva. Díky Božímu řízení máme v rukou po staletí vypracovávaný a uskutečňovaný **fanatický plán na zničení samostatnosti všech národů světa a na zbudování věčné, světové sionistické říše na troskách národů, států a ras**, a tento prozrazený plán si nenecháme již nikdy vyrvat žádnou úskočností, žádným nalháváním o jeho neškodnosti, žádným opovážlivým překrucováním a lstivými vytáčkami sionistů.

Budou se pokoušet namluvit ti, můj milovaný německý národe, že dokument je padělek! Padělek, vymyšlený antisemitskými štváči k hanobení a zničení ubohého židovského národa!

To se ale nesmí stát, a proto dovol, aby tě jeden zapřísahající napomenul, ty národe básníků a myslitelů, svým tajným nepřitelem ponížený na stádo bezmyšlenkovitých blouznivců a žvanilů, dovol, aby tě napomenul ten, který vyrostl v německém duchu a poznal jej do hloubky, ten, který vyrůstal v židovském duchu a naučil se jej stále jasněji pronikávat:

Nenech si už nikdy vyrvat z rukou svoji hlavní zbraň proti všudypřítomnému, dosud nezranitelnému a neviditelnému nepříteli, ale třimej ji pevně v ruce a věz, že naučíš-li se tuto zbraň používat v obraně proti téměř nesrozumitelným plánům a cílům svého protivníka, pak je vítězný triumfální pokřik tvého smrtelného nepřitele, ať si zní jak chce vítězně, zbytečný a neopodstatněný! A zapamatuj si: Žádný árijský mozek na světě by nebyl schopen zosnovat takové plány, jak se ti to budou tví nepřátelé snažit namluvit! Z nevyčerpatelného množství ďábelsky zchytralých zámerů a plánů Sionu je stále v platnosti ten, který hrozí každému, kdo by se odvážil překážet tajné světové moci na její cestě, totiž

tresty zednářů.

„Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je tedy lepší uspíšit smrt těch, kteří se míchají do našich záležitostí, než se dívat, jak umírá náš národ, my sami, kteří jsme stvořili toto dílo. Zednáře likvidujeme tak, že nás nikdo stojící mimo lóži nemůže podezírat. Ani samy oběti se nedozvědí o svém odsouzení. Když je to zapotřebí, umírají zdánlivě přirozenou smrtí. Protože toto lóžovní bratři vědí, netroufají si proti tomu vystoupit. Tím jsme vykořenili u zednářů touhu po sebenepatrnějším odporu vůči našim nařízením. Nežidům sice kážeme volnomyšlenkářství, ale náš vlastní lid a naše náhončí udržujeme v železné kázni.“

Němečtí vojáci! Němečtí studenti! Němečtí dělníci, občané! – Celý ty veliký, dětinský, důvěřivý a čistý německý národe! Procitni konečně z dlouhého, těžkého hypnotického spánku, do něhož tě uvrhl ochromující, poutající zloduch! Ještě je čas, ještě můžeš, procitneš-li a vzchopíš-li se k rozhodnému činu, zlomit zotročující jařmo. Vytvoř si zákony, které jednou provždy odkáží tohoto zloducha do patřičných mezí, a ty povstaneš k nové a větší slávě, můj milovaný německý národe!”

Tak toto napsal Žid!

VIII. *Protokoly*, program zednářů *B'nai B'rith*

Jak jsem se již zmínil v I. kapitole, uvedl profesor S. Nilus ve vydání z roku 1917, že plán, který *Protokoly sionských mudrců* obsahují, byl vypracován vůdci židovského národa a předložen na I. sionistickém kongresu v Basileji v létě 1897. Tuto zprávu měl dostat Nilus od spolehlivého člověka ze židovské strany.

Na zmíněný Nilusův údaj se odvolává prakticky celá protižidovská literatura. Abych celou věc ještě víc nezkomplikoval, vyhýbal jsem se až dosud zaujetí vlastního stanoviska k Nilusovu tvrzení.

Moje pátrání vedlo nakonec k závěru, že *Protokoly* nebyly přijaty na I. sionistickém kongresu, ani na některé z tajných schůzí, které v jeho rámci zasedaly, nýbrž

na paralelně konané poradě židovských zednářů!

Ve svém díle *Le Péril Judéo-Maçonnique*, IV. díl s titulem *Les Protocols de G. Butmi*, Paříž 1922, píše na str. 194 msgre E. Jouin, nejznámější badatel v otázce *Protokolů*, že průběžně s I. sionistickým kongresem v Basileji 1897 zasedal kongres řádu *B'nai B'rith* a židovských vysokostupňových zednářských lóží, a že *Protokoly* jsou alespoň částečně zápisem tajných porad těchto židozednářských organizací. Jouin tuto informaci převzal z článku časopisu *Auf Vorposten*, duben-červenec 1919.

Neočekávané potvrzení této informace přineslo následné zabavení korespondence maďarských zednářských lóží, které vláda nařídila roku 1920 po potlačení bolševického puče Bély Kúna a spol.

Před vlastním projednáváním této otázky dávám nejdříve slovo vývodům msgre E. Jouina:

„Řád *B'nai B'rith* se jistě nestavěl nepřátelsky vůči židovskému světovládnému programu. Německý *Abendblatt*, Berlín, 27. března 1922, uveřejnil velice poučný článek hraběte Reventlowa o této věci. *Velkolóže pro Německo* č. VIII řádu *B'nai B'rith* se viděla nucena odpovědět na první výpad hraběte Reventlowa a zaslala mu otevřený dopis, v němž prohlásila, že

1) řád *B'nai B'rith* nemá za cíl světové panství, nýbrž že sjednocuje izraelity za účelem plnění humanitárních úkolů,

2) řád *B'nai B'rith* není v žádném spojení ani s *Alliance Israélite*, ani se sionismem,

3) si není vědoma, že by v Maďarsku byla nějaká lóže řádu *B'nai B'rith*.

Hrabě Reventlow prokázal všechna tato tři tvrzení jako lživá. Píše:

„K otázce světového panství odpovídám: Není pravdou, že řád *B'nai B'rith* působí v čistě humanitárních záležitostech.” V zednářských novinách *Freimaurer Zeitung* z 3. července 1897 řekl zednář Paul Richter: „Stejně jako v zednářstvu, není praktická dobročinnost ani zde hlavním cílem řádu. Skutečné cíle jsou zcela jiné povahy.”

V *Židovské encyklopedii* se pod heslem *B'nai B'rith* uvádí:

„Nedávno vytvořil řád společný pracovní výbor s *Alliance Israélite Universelle* v Paříži, a dále se *Společností pro židovskou kolonizaci* a s *Unii izraelitů* ve Vídni.”

Na listině členů *Podpůrného svazu německých Židů* (*Hilfsverein der deutschen Juden*) z roku 1913 vidíme, kteří členové představenstva jsou současně i lóžovými bratry řádu *B'nai B'rith*:

Prezident James Simon, viceprezidenti Landau, dr. Paul Nathan, Oskar Cassel, dále Paul Laskar, Paul Mann, Georges Marx, dr. Mayer, rabín dr. Rosenak a rabín dr. Werner.”

Skutečně jen těžko si lze představit těsnější spojení mezi dvěma organizacemi!

Tvrzení řádu *B'nai B'rith*, že není v žádném spojení se sionismem, je vyvráceno pouhou skutečností, že sionisté jsou členy řádu.

Ohledně lóží řádu v Maďarsku píše případně zednářský časopis *Latomia* ze dne 6. prosince 1894:

„*Velká Rada Symbolické Velkolóže Maďarska* rozhodla, že členové řádu *B'nai B'rith* nebo jiných tajných židovských spolků, případně ostatních náboženských společností, mohou do velkolóže vstupovat.”

Už jen těmito informacemi je vnitřní praktické a organizační spojení Židovstva, sionismu a zednářstva prokázáno!

Obzvláště lživé je rovněž třetí tvrzení řádu *B'nai B'rith*. Až do konce světové války bylo v Rakousku-Uhersku čtrnáct lóží řádu. Zda měly své sídlo v té či oné části dualistické monarchie, je zcela lhostejné. Od roku 1920 už v Maďarsku žádné zednářské lóže nebyly, protože vláda jejich činnost zakázala. To ovšem ještě nezabránilo v činnosti maďarským lóžovým bratřím, kteří byli řízeni a podporováni z Rakouska, podobně jako bylo rakouské zednářstvo v době svého předválečného zákazu v rakouské části monarchie řízeno a podporováno z uherského Prešpurku (Bratislavy).³⁴

Řád *B'nai B'rith*³⁵ (*Synové úmluvy, svazku*) má své hlavní sídlo v americkém Chicagu a množství lóží ve všech nejvýznamnějších zemích. V Německu bylo až do rozpuštění řádu³⁶ 80 lóží, které byly spojeny do *Velkolóže VIII*, v Rakousku-

³⁴ Doslovné znění tiskového sporu hr. Reventlowa, díl III, 5.

³⁵ Přepis názvu značně kolísá. *B'nai*, *Bnei* je plurál od slova *Ben*, tj. „syn”; *B'rith*, *Berith*, *Beriss*, *Briss* znamená „spolek, úmluva”.

³⁶ Dopisem V. soudnímu dvoru v Bernu z 20. 3. 1935 jsem sdělil, že v tomto případě šlo o chybnou informaci a že řád *B'nai B'rith* v Německu dosud rozpuštěn nebyl. – Pozn. editora: Jistě zvláštní konstatování dva roky po oficiálním nástupu Hitlera k moci, což jen potvrzuje názory o jeho skrytém řízení zednářů. K tématu doporučuji čtenáři výbornou českou práci dr. J. Přihody *Adolf Hitler, studie vyvolencovy krycí legendy*, kterou r. 1992 vydal *Týdeník Politika*.

Uhersku jich bylo 14. V současném Rakousku je činnost řádu *B'nai B'rith* povolena, v Maďarsku zakázána.

Pro řád *B'nai B'rith* platí tzv. **protiárijský paragraf**, podle něhož smějí být jeho členy pouze židovští soukmenovci. Ve vedení řádu najdeme prakticky všechna velká židovská jména, jako jsou např. Morgenthau, Brandeis, Warburg a Schiff.

Jak už jsem se zmínil, sleduje tento řád (stejně jako všechny ostatní zednářské lóže) navenek pouze humanitární, etické cíle, ale ve skutečnosti slouží výhradně židovským politickým záměrům!

Podporováním všežidovského úvěrového fondu *Keren-Hajessod* (*Fond pro výstavbu Palestiny*) pracuje řád *B'nai B'rith* ruku v ruce se sionisty.

Podle zprávy z vídeňského židovského týdeníku *Die Wahrheit* z 23. 11. 1934 uspořádal administrativní výbor *American Jewish Congress* dne 13. listopadu 1934 poradu ve věci svolání světového židovského kongresu. Na poradě bylo rozhodnuto vytvořit spolu s řádem *B'nai B'rith* a ostatními organizacemi celosvětovou židovskou organizaci s názvem *Rada židovských delegací*. Časopis dále uvádí, že *B'nai B'rith* vyhlásil okamžitou připravenost k takovému spojení. Hlavním smyslem této nové světové organizace je zastupovat židovské zájmy ve *Společnosti národů*.

Tím můžeme rovněž považovat za dostatečně prokázané, že zednářské lóže *B'nai B'rith* nejsou žádnými nevinnými dobročinnými spolky, nýbrž nástroji politického Židovstva.

Po svržení židovské Republiky rad v Budapešti rozpustila maďarská vláda roku 1920 všechny zednářské organizace a zabavila jejich písemné dokumenty, aby zjistila podíl zednářstva na bolševické revoluci. Ze zabavených tajných materiálů se zcela jasně potvrdila oprávněnost předpokladů a současně se prokázala nepravdivost věčných židovských tvrzení, že Židovstvo a zednáři nemají nic společného. Zcela mimochodem, zabavené materiály potvrdily známou, ale těžko prokazatelnou skutečnost, že totiž zednáři používají židovského letopočtu, že je přísaha jejich členů sepsána v hebrejštině, a především že **92 % členstva tvořili Židé!** Po tomto nezbytném úvodu nyní mohu přejít k hlavní záležitosti.

Unie křesťanských a vlasteneckých spolků Maďarska vydala r. 1921 pod titulem *Zednářství v Maďarsku* dílo, v němž na základě zabavených zednářských dokumentů dokazuje státu nepřátelské, tajné spolčování maďarských Židů. O této knize přetiskl E. Jouin ve III. dílu své práce *Le Péril Judéo-Maçonnique* na str. 120 článek dr. Julia Gesztesiho z Budapešti, v němž se píše:

„Při zmínce o roli, kterou sehrálo zednářstvo v sociálních hnutích, uvádí autor knihy [dr. Gesztesi] také neobyčejně příznačné usnesení lóže *B'nai B'rith* o svolání kongresu do Basileje na rok 1897. Členy zmíněné lóže byli a jsou výhradně Židé. Při jedné schůzi velmistr řádu řekl: „Musíme dělníky přiblížit duchu vzpoury. Jsou to dělníci, které pošleme na barikády, a současně se musíme postarat, aby jejich požadavky nikdy nebyly splněny, protože potřebujeme jejich nespokojenost k rozbití křesťanských společností a k rychlému vyvolání anarchie. Musí přijít den, kdy křesťané sami budou snažně prosit Židy, aby se ujali panování’.”

Srovnajme si nyní uvedený výrok s tím, co o věci stojí v *Protokolech sionských mudrců*: „.... My se budeme lidu vydávat za osvoboditele z útlaku a navrhne mu,

aby vstoupil do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, které všestranně podporujeme prostřednictvím socialistického zednářstva pod rouškou bratrství a humanity..” (3,7)

„Naše moc spočívá především v trvale špatné výživě a následné tělesné slabosti dělníka, protože jen tak ho podrobíme naší vůli, a současně si zajistíme, že nikdy nebude mít sílu se nám vzepřít. Hlad dává kapitálu mnohem více práv nad dělníky, než dávala zákonitá vláda panovníkovi a šlechtě. Bídou, závistí a nenávistí ovládneme lid a zničíme každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty.” (3,9)

„Těmito prostředky unavíme Nežidy tak, že se budou cítit nuceni nabídnout nám mezinárodní vládu, která dokáže bez použití násilí pohltit všechny vlády národní, a tím zřídit nejvyšší moc.” (5,18)

Kdo by chtěl ještě i teď pochybovat o pravosti *Protokolů sionských mudrců*?

Přidržíme se časového pořadí událostí:

- 1919 oznámil časopis *Auf Vorposten*, že r. 1897 v Basileji kromě sionistického zasedal také zednářský kongres,
- 1921 vyšel III. díl Jouinova díla, v němž je referováno článkem dr. Julia Geszte-siho o zednářském kongresu v Basileji r. 1897,
- 1922 vyšel IV. díl výše uvedené knihy, v níž je na str. 198 citována zpráva časopisu *Auf Vorposten* o dvou paralelních kongresech v Basileji,
- 1924 vydal Benjamin Segel knihu, v níž zaujímá na str. 17-21 stanovisko k otázce Židů a zednářů, ale rozhodně odmítá jakékoli spojení mezi oběma skupinami.

Benjamin Segel Jouinovy knihy znal, protože na straně XXI o nich sám mluví. A přesto ve své knize nezaujímá naprosto žádný postoj k tvrzení o dvou souběžných basilejských kongresech a nikde nejmenuje řád *B'nai B'rith*. Židům tak nepřijemnému tématu se prostě vyhnul a podává tím skvělý příklad jednoho z oblíbených židovských bojových prostředků: Zamlčování skutečností! Jakékoli uveřejněné zmínky o světovládných plánech Sionu jsou zatajovány a potlačovány tak dlouho, jak je to jen možné. Přímo virtuózně se to Židům podařilo v případě početných ruských vydání *Protokolů sionských mudrců*. Až do r. 1920, tedy celých patnáct let, zůstaly *Protokoly* prakticky neznámé, jak hlásí Segel na str. 202. Podobný osud potkal také již zde několikrát citované dílo Arthura Trebitsche *Deutscher Geist oder Judentum*.

Na zamlčování tajného basilejského kongresu se podílí rovněž C. A. Loosli, aniž by mu to ovšem mohlo být zazlíváno, protože pokud se nemůže opřít o Segela, neví o problému nic. Jeho jediné dogma zní: Co říká Žid Segel, je pravda. Všechno ostatní je lež!

Segel ale neměl právo přejít mlčením důležité informace ze dvou dílů Jouinovy práce. Jestliže to však udělal, pak úmyslně. A spekuloval přitom – to se musí přiznat – správně!

Celých dvanáct let byl pouze v nejužším kruhu znalců židovské otázky z Jouinova zjištění vyvozován odpovídající závěr, že *Protokoly* nebyly projednány na tajném zasedání sionistického kongresu, ale na souběžném tajném kongresu zednářů. Židovské autority a vůdci, kteří vypovídali v říjnovém líčení před bernským soudem, mohou s klidem poukazovat na správnost svých výpovědí; v předmluvách

k oběma vydáním *Protokolů*, která byla předmětem soudního jednání, se mluvilo o tajných poradách na sionistickém kongresu. Toto mohli po pravdě popřít, a také to udělali, protože odpověděli pravdivě pouze na to, nač byli dotazováni. **Zamlčeli ovšem, že zde existuje oprávněná domněnka, podle níž tehdy v Basileji probíhal ještě paralelně kongres židovských zednářů!**

Že ostatně sionisté opakovaně pořádali paralelní tajná zasedání při svých oficiálních kongresech, dokazují následující případy:

V březnovém čísle časopisu *Jevrejskaja žizň* z roku 1904, který vycházel v Petrohradě, je v článku pod titulkem „Přehled o životě sionismu“ zpráva o kongresu ruských sionistů v Charkově v říjnu 1903, jež svolal známý ruský sionista Usiškin, a o sporech, které mezi sionisty vyvolal Herzlův projekt kolonizování Ugandy. Usiškin k tomu uveřejnil prohlášení:

„Hlavním viníkem zde je pan Herzl, jenž se nám odvažuje nabízet na místě země našich otců jakousi náhražku, a který svým postojem vyvolal k životu nový proud v sionistickém hnutí, směr teritoriální, přesněji řečeno autonomistický. Dalším jsem já sám, protože jsem se provinil svým vystupováním, a třetím viníkem je pan Jasinovskij, protože se odvážil kompromitovat nás svévolným uveřejněním tajných zasedacích protokolů našeho charkovského kongresu.“

Před tím ovšem tentýž časopis sděloval, že zplnomocněnci zveřejnili ve všech židovských novinách světa protokoly tohoto kongresu, a najednou se zde díky panu Usiškinovi dozvídáme, že tito zplnomocněnci byli blamováni, protože Jasinovskij uveřejnil také tajné protokoly. Byly tedy protokoly dva. Tento případ silně připomíná I. sionistický kongres v Basileji 1897, kde se rovněž neopatrností některých aktérů dostal na veřejnost (samozřejmě neporovnatelně významnější) tajný dokument, totiž *Protokoly sionských mudrců*.

Židovský deník *Frimorgen*, vycházející v Rize v jazyce jiddiš, napsal v čísle 206 ze 3. září 1931 pod titulkem „Herbert Samuel als Jude und Sionist“³⁷ mimo jiné toto:

„Už při tajných jednáních, která probíhala v oněch letech [tj. těsně po válce] v sídle H. Samuela, stanovil zásady budoucí sionistické politiky, které byly později známé jako ‚weizmannismus‘.“

Židovské noviny *South Africa Jewish Chronicle*, vycházející v Kapském městě, napsaly 1. září 1934:

„Jak se dozvídá *Židovská telegrafní agentura*, byl při jednom **tajném** zasedání *Všeobecného světového židovského kongresu* předčítán také přísně důvěrný dopis dr. Weizmanna. Bylo rozhodnuto neuveřejňovat obsah tohoto dopisu.“

Vidíme tedy, že sionisté často a rádi pracují pomocí tajných zasedání, tajných protokolů a dopisů. Mohu se zde ovšem také odvolat na směrodatného svědka k potvrzení toho, že roku 1897 byl v Basileji pořádán vedle oficiálního také ještě jeden tajný kongres – totiž na samotného Theodora Herzla.

Ve svých *Denících I*, str. 595, píše ke dni 10. března 1897 toto:

³⁷ Bližší viz díl II, B a 2. – Pozn. editora: K osobě H. Samuela viz další v knize Wolfa Meyera-Christiana, *Angložidovská aliance*, Orbis, Praha 1942. Přetiskl *Týdeník Politika*, č. 53-64.

„V neděli jsme v sionistickém sdružení konferovali o všeobecném sionistickém kongresu, který jsem chtěl svolat do Curychu, ale nakonec bylo rozhodnuto pro Mnichov. Po dlouhém a neplodném řečnění byla ustavena organizační komise, a já byl pověřen jejím svoláním. **Jeden kongres bude veřejný a druhý pak důvěrně tajný.**”

A v *Denících II*, str. 6, si Herzl zapisuje k 17. červnu 1897:

„Protože se v Mnichově v tamější náboženské obci vyskytly protesty proti pořádání kongresu, bylo dnes v komisi rozhodnuto přenést kongresová jednání do Basileje.”

V této souvislosti píše zajímavé podrobnosti dr. A. Goldschmidt v publikaci *Der deutsche Distrikt des Ordens B'nai B'rith* (Německý správní obvod řádu B'B'), vydané *Velkolóží Berlín*, str. 66-68:

„Také *B'nai B'rith* užíval svého vlivu. Později byla zvolena privátní zprostředkovací cesta, k níž byl ze strany lóže vyslán do Vídně exprezident bratr dr. Merzbacher, aby osobně zapůsobil na dr. Herzla. Tak se stalo, že namísto konání kongresu v Mnichově bylo rozhodnuto pro Basilej.”

Tentýž dr. Goldschmidt dále píše: „**Téměř všichni významní vůdci německého sionismu jsou bratři řádu *B'nai B'rith*.**”

Tím je nezvratně prokázáno, že **basilejský kongres zasedal ve dvou souběžných částech**. První část kongresu byla veřejná a běžně přístupná, a jenom k ní se vztahují zápisy schůzovních protokolů; tou druhou částí byl tajný kongres. Záměr akční komise byl proveden, protože se Herzl nikde nezmiňuje, že by byl odložen nebo odvolán.

Protože otázka, zda se v Basileji také konala tajná zasedání, je pro věc rozhodující, bylo při říjnovém soudním jednání věcí svědků, osobně zúčastněných na basilejském kongresu, promluvit také o rozhodnutí akční komise, které jim muselo být známo přinejmenším z Herzlových *Deníků*.

S datem 30. 11. 1934 mi zaslal jistý Polák dopis, protože se dočetl o mém ustavení soudním znalcem v tomto případě. Informace tohoto dopisu potvrzují, co jsem nezávisle na něm zjistil. Originál dopisu se nachází v mém držení, a zde jej uvádím doslovně i v jeho nepřilíh dobrém němčině:

„O *Protokolech sionských mudrců*, že tyto vůbec existují, jsem se poprvé dozvěděl kolem roku 1900, a sice od jednoho rabína zástupce a současně košer-řezníka Rudolfa Fleischmanna, který ve výše uvedeném roce vykonával svůj úřad pro židovskou obec v malém městečku Skoki,³⁸ oblast Wagrowiec, Polsko.

Ze všeho, co mi Fleischmann důvěrně a zcela vážně vyprávěl, by byla nanejvýš zajímavá a Židům nepřátelská kniha, kdyby někdo sepsal, z čeho se mi dobrovolně zpovídal. Podle vlastních slov měl velice závažný důvod k pomstě na svých souvěrcích, a sice i na těch nejvyšších. Jeho nynější manželka byla ještě před svatbou, tehdy již jako jeho nevěsta, zhanobena vrchním rabínem dr. Veilchenfeldem, a mimo to, když se on [tj. Fleischmann] rozhněval a podal proti hanobiteli žalobu, byl výhrůžkami použití nejtěžších trestů ze strany kahalů donucen překonat svoji bolest a

³⁸ Asi 40 km severovýchodně od Poznaň; pozn. překl.

hněv. Navíc musel rabína odprosit a pykal jako „pomlouvač“ ještě tím, že nebyl připuštěn k závěrečné rabínské zkoušce. Fleischmann věděl, že jsem antisemita, ale přesto se jako prvnímu svěřil mně. V několika dnech z nás byli, mohu říci, nejlepší a důvěrní přátelé. Každý večer, když jsem měl volno, byl u mne a oplakával svoji ostudu a žal. Tento člověk byl mým vzdělavatelem ve všech tajemstvích židovského *Talmudu* a mnoha ostatních, křesťanství nepřátelských zákonech, morálku otravujících předpisech proti křesťanům a křesťanskému světu vůbec. Fleischmann mne ujišťoval, odvolává se na své spolehlivé a prokazatelné znalosti, že ony pověstné *Protokoly sionských mudrců* opravdu a skutečně existují, nejsou žádným padělkem, ale pocházejí ze židovských pramenů.

Podle jeho vlastních slov byly **všechny sionistické kongresy vedeny a organizovány dvojmo**. Žádné nepovolané ucho nesmělo a nemohlo slyšet znalosti a prodáváná témata tzv. nejvýše delegovaných zástupců Třiceti Vyvolených.

Zatímco se tedy v Basileji konal veřejný, všeobecný kongres na místě každému přístupném, na jiném místě, které bylo drženo v nejpřísnější tajnosti, zasedali ve své radě delegáti oněch Třiceti Vyvolených. Nejen křesťan, ale i každý nepovolaný Žid by byl bez milosti potrestán smrtí, kdyby se třeba jen pokusil proniknout na místo těchto tajných porad. Ostatně pro pravost *Protokolů* jako důkaz, že pocházejí ze židovských pramenů, hovoří i jejich samotný duch, který je přece tím nejvěrnějším zrcadlem *Talmudu*. Právě Fleischmann mi kladl na srdce a přikazoval jako moji nejsvětější povinnost, abych varoval své křesťanské souvěrce a krajany a vysvětloval jim židovské nebezpečí. Opakuji proto, že kdybych zde měl doslovně popsat a vylíčit všechno to, co mi Fleischmann vyprávěl, musel bych napsat přinejmenším zvláštní brožuru.

Během každého sionistického kongresu, které se od toho prvního v Basileji pořádaly, zasedala souběžně nejpřísněji utajená konference, jejíž zprávy jsou svěřovány jen nejvyšším rabínům, to znamená nejvyšším stupňům Židovstva. Velkolepé veřejné zasedání kongresu sionistů je jen zdánlivým zasedáním sionistické rady a jeho zprávy může mít k dispozici každý rabín i obyčejný Žid, který má zájem o sionistickou věc.

Roku 1906 mi jeden známý rabín z městečka Swarzedz, pan Grünfeld, na můj dotaz o existenci a pravosti *Protokolů sionských mudrců* sdělil následující: „Milý pane Noskowiczi, zacházíte příliš daleko ve své zvědavosti a chcete vědět víc, než je vhodné. O těchto věcech nesmíme samozřejmě mluvit. Bůh uchovej, aby se snad o tom někdo dozvěděl. Já vám nesmím nic sdělit, a vy nesmíte nic vědět. Jsem vám osobně nakloněn za to, co jste daroval naší chudé synagoze, a proto vás jako svého přítele naléhavě varuji. To, o čem je v našich dopisech řeč, se nikdo z mé strany nedozví. Z vaší strany ale buďte proboha mimořádně opatrný, jinak je váš život v nebezpečí.“

Není divu, že Židé dodnes tak houževnatě popírají pravost *Protokolů* a označují je za padělek. Veřejně se k *Protokolům* nikdy nepřihlásí, a přitom každý, kdo by jim povídání o padělků uvěřil, by musel být hlupák nebo blázen. Z *Protokolů sionských mudrců* vane od a do zet duch *Talmudu* a duch nenávisti proti všemu nežidovskému. Když tedy gumový paragraf článku 14 bernského zákoníku údajně zfalšované *Protokoly* označuje za brakovou literaturu, muselo by být jako otravující

a nebezpečná braková literatura označeno soudní cestou v první řadě páteční a sobotní čtení *Talmudu* v synagogách a chederech, a co nejpřísněji zakázáno! Zdůvodnění je jasné, protože *Talmud* zcela jednoznačně navádí k trestné činnosti, to jest vyvolává nepřátelství a nenávist vůči křesťanským národům, a současně podněcuje k rušení obecného míru. Takto a jinak by musel postupovat a rozsoudit přísně spravedlivý soud, a ne ještě brát buřiče v ochranu a podporovat lež a podvod. To je můj názor na věc z právního hlediska a takto uvažuji také jako bývalý náměstek státního návladního.

Taková je výpověď o mých vědomostech v záležitosti *Protokolů sionských mrdců*, kterou vlastnoručně podepisuji.

Mieczyslaw Noskowicz

bývalý náměstek státního návladního
v Poznani, Polsko.”

Konstatováním o prokázané existenci souběžných kongresů se nám znatelně rozplývá temno, které dosud zahalovalo různé otázky.

- Za první upozorňuje Gottfried zur Beek, že *Protokoly* z Basileje byly předány poslem frankfurtské zednářské lóže *Zur aufgehenden Morgenröte*, tedy právě té, která zajišťovala spojení německých lóží na *Velký Orient Francie*. Díky odhalení *Protokolů* jako zednářského dokumentu je Beekovo sdělení jasné a potvrzené.

- Za druhé je tím také objasněno, proč byly cestou do Frankfurtu zadržené a opsané *Protokoly* sepsány ve francouzštině.

- Za třetí *Židovská encyklopedie* píše: „Roku 1897 se Achad Ha-Am zúčastnil Basilejského kongresu, zde však ostře oponoval myšlenkám, zastávaných Herzlem.”³⁹ – V říjnovém jednání bernského procesu prohlásil před soudem svědek, vrchní rabín dr. Ehrenpreis, že Achad Ha-Am nebyl delegátem kongresu, nýbrž pouze jeho hostem, seděl na galerii a jako pozorovatel naslouchal jednání. Tato dvě protikladná tvrzení (*Židovská encyklopedie* versus Ehrenpreis) jsou srozumitelná jen tehdy, když se připustí vysvětlení, že se Achad Ha-Am zúčastnil zednářského kongresu v Basileji, oponoval na něm programu dr. Theodora Herzla a současně jako vyslaný pozorovatel občas přihlížel zasedáním sionistického kongresu.

- Za čtvrté bude v následujících řádcích prokázáno, že na sionistickém kongresu probíhala současně také tajná zednářská zasedání. Ve schůzovním protokolu III. sionistického kongresu v Basileji r. 1899 (vydalo nakl. Verein Erez Israel) čteme na str. 51 toto: „V závěru zasedání 15. srpna 1899 řekl delegát kongresu, profesor Gottheil: ‚Dámy a pánové! Jak je nám známo, nachází se mezi přítomnými delegáty jistý počet bratří řádu *B'nai B'rith*, stejně jako i prezidenti některých lóží. Protože si přejeme důvěrně projednat s těmito bratry otázku postavení sionismu, prosím tímto všechny bratry *B'nai B'rith*, aby se zde shromáždili večer o osmé hodině.’”

V knize *Geschichte des Ordens B'nai B'rith in Deutschland 1882-1907 (Dějiny řádu B'B' v Německu)*, Berlín, píše zednář a zdravotní rada dr. Maretzki na str. 141: „Sionistické hnutí se rozrostlo a mnoho lóžových bratří se ho aktivně účastní! Proto jich také nemohlo tolik chybět na sionistickém kongresu v Basileji r. 1903.

³⁹ Viz díl I, kap. IV, 2 a také díl II, B a 2

Třicet pět lóžových bratří, mezi nimi také mnozí z Německa, svolalo zvláštní zasedání, na němž bylo poukázáno na spříznění sionismu s řádem, a bratři byli vybídnuti, aby naplnili řád myšlenkami moderního Židovstva.”

Tím je jasné prokázáno, že nejen na kongresu r. 1899, ale také r. 1903 se uskutečnila **zvláštní zasedání zednářů**.

Stejně dobře můžeme předpokládat, že podobné zvláštní jednání proběhlo také na I. sionistickém kongresu v Basileji r. 1897. Přinejmenším svědek Max Bodenheimer prohlásil, že se také během I. kongresu konalo tajné zasedání. Každopádně jsou tím prokázány **vztahy mezi sionisty a zednáři**.

- Za páté v Nilusově vydání *Protokolů sionských mudrců* z roku 1911, otištěném v ruském časopisu *Luč světa*, Berlín 1920, následuje po vlastním textu *Protokolů* odstavec s názvem Nezbytné prohlášení. Jeho první věta (str. 280) zní: „Podepsáno sionistickými reprezentanty 33. stupně.” – Tato slova tvořila zjevně poslední větu bezprostředně předcházejícího protokolu. Písaři agenta, vyslaného generálem Račkovským, převzali do opisu tuto podpisovou doložku, nikoli už nečitelné podpisy.

Benjamin Segel probírá tuto podpisovou klauzuli ve své knize na str. 20, ale odbývá ji nic neříkajícím tvrzením, že sionistická organizace nezná žádné „stupně” a že také ani jediný sionistický vůdce nebyl zednářem. To druhé tvrzení je nesprávné, vždyť samotný dr. Goldschmidt píše ve své knize *Der deutsche Distrikt des Ordens B'nai B'rith* (vydala velkolóže Berlín) na str. 68: „**Téměř všichni významní vůdci německého sionismu jsou příslušníky řádu.**”

Naproti tomu je správná první část Segelova tvrzení, že sionistická organizace nezná žádné stupně. Jenže dokument, to jest *Protokoly sionských mudrců*, nebyl přece podepsán sionisty, ale zednáři. Protože byl dokument určen pro pařížský *Velký Orient* a představoval druh zednářského politického aktu, musel být a také byl vyhotoven a podepsán pouze vysokostupňovými zednáři. Rovněž tato podpisová doložka dokazuje, že tehdy roku 1897 v Basileji byl uspořádán zednářský kongres.

Záležitost podpisové klauzule se nechá ještě přesvědčivěji prokázat na základě Butmiho vydání *Protokolů*. Butmi, stejně jako Nilus, doprovodil své vydání *Protokolů* poznámkou. Plný text této poznámky uvádí E. Jouin v *Les Protocols de 1901 de G. Butmi*, str. 128. Její první věta zní: „Tyto protokoly jsou podepsány předními reprezentanty Sionu – nezaměňovat s reprezentanty sionistického hnutí!” Kdo je míněn těmi reprezentanty a co se rozumí Sionem, Butmi neuvádí. Zdůrazňuje však, že se v žádném případě nejedná o takzvané sionisty, Herzlovy stoupence, kteří se tehdy sešli v Basileji.

Touto otázkou se ve své knize zabývá také Segel, kde na str. 35 posměšně prohlašuje: „Ze souvislostí vyplývá, že zde měli být nakonec míněni zednáři?!”

Jistě, jde skutečně o vysokostupňové zednáře B'nai B'rith, kteří zastupují také Židovstvo, celý Sion, Jsou tedy pod Protokoly podepsáni jako „reprezentanti Sionu” s připojením svých zednářských stupňů.

Butmi se zdá být již r. 1901 lépe informován než Nilus, který podpisovou doložku rukopisu překládá jako „sionističtí reprezentanti”, a byl pravděpodobně přesvědčen, že se jedná o Herzlovy sionisty.

- Za šesté přestože L. Fryová v časopisu *La Vieille France* z dubna 1921 (překlad od Winberga, Mnichov 1923) uvádí obsáhlý dokladový materiál, že Achad Ha-Am je nejpravděpodobnějším autorem *Protokolů*,

přestože o tom podrobně píše Beek na základě těchto materiálů ve svém 7. vydání *Protokolů* (1923),

přestože také E. Jouin ve IV. svazku svého díla z roku 1922 o této záležitosti pojednává,

přestože dále mnichovský *Völkische Beobachter* dne 19. května 1921 přetiskl zmíněný článek L. Fryové, za což byl šéfredaktor listu Achadem Ha-Am žalován pro pomlouvání (a posléze byla žaloba tiše stažena),

přestože Achad Ha-Am žaloval hraběte Reventlowa, který o téže věci napsal 23. srpna 1921 v *Deutsche Tageblatt* a tento proces skončil smírem,

přestože následkem toho případ Achada Ha-Am nadále zaměstnával veřejnost i publicisty,

nenachází se o tom všem v Segelově knize (vydání 1927) ani slovo!

Pan Benjamin Segel, který zpracoval a zkomponoval do své knihy všechny možné i nemožné osoby, spisy a události, se pečlivě vyhýbá zmínce o tomto případu. Tak jako zamlčel paralelní zednářský kongres v Basileji roku 1897, stejně tak mlčí o celém boji kolem Achada Ha-Am. Toto významné mlčení je samo o sobě nejlepším důkazem toho, že zde leccos není v pořádku!

- Za sedmé je zde ovšem ještě hlubší důvod, proč právě v tom samém roce, kdy sionistická organizace vystoupila s palestinským programem, byla také vypracována nová redakce programu židovské světovlády, *Protokoly sionských mudrců*. – A tím přicházíme k otázce, co se má vlastně rozumět pod pojmem „sionismus”.

Jako většina židovských pojmů, má také toto slovo dvojí význam.

Ve své *Confrontation* prohlašuje Švýcarský spolek židovských obcí, že výraz „sionistické protokoly”, jak jej zvolil Theodor Fritsch, byl použit pouze ke zmýlení veřejnosti, protože se sionismem nemají nic společného. Cíl sionistů je zcela legální, a zní podle basilejského programu takto: „Sionismus se zasazuje o dosažení veřejně-právního zajištění domovského státu židovského národa v Palestině.”

Jeden upřímný Žid nás však poučuje o něčem zcela jiném.

Arthur Trebitsch píše ve svém díle *Deutscher Geist oder Judentum* na str. 72, že není nikdy dost na tom, znovu a znovu velmi důrazně upozorňovat na existenci dvou významově rozdílných typů sionistů, které nazývá **reálnými** a **symbolickými** sionisty.⁴⁰

Reálný sionismus je směr, zastupovaný Herzlem a všemi, kteří se obvykle nazývají sionisté, a jejichž cílem je znovuzřízení státního útvaru v Palestině.

Okamžitě po vyhlášení svého palestinského programu narazil Herzl na rozhořčený odpor, zvláště kruhů pod politickým vlivem rabinů, které skálopevně věřily příslibům židovských pramenů o poslání jejich národa k předurčení za podmanitele celého světa. Tyto kruhy spatřují právě v rozptýlení židovského národa a v jeho internacionalitě nejschůdnější cestu, po níž prostřednictvím moci peněz, tisku a ob-

⁴⁰ Bývají také označováni jako „realsionisté” a „symbolsionisté”.

sazováním všech důležitých míst v organismech hostitelských národů strhnou na sebe vládu. Pro tyto rabíny byl tehdy Herzlův plán (ještě před světovou válkou) zavádějící a připadal jim jako překážka na cestě k mezinárodní vládě. Připouštěli, že Jeruzalém a Palestina mají být a budou politickým středem světa, ale až po důkladném oslabení všech ostatních národů – nikdy ne naopak. Pro tyto kruhy, které lpěly na proroctví: „Ty pohltíš všechny národy světa, které ti Pán, tvůj Bůh, vydá do rukou,” znamená Sion, starý královský hrad v Jeruzalémě, jenom symbol židovské světovlády, a tou je symbolický sionismus. Velmi případně popsal tento rozdíl mezi oběma směry vrchní rabín Zwi Perez Chajes v řeči, jíž přednesl v listopadu 1918 (podle židovského týdeníku *Die Stimme*, 7. 12. 1933), přetištěnou při příležitosti vzpomínky jeho úmrtí r. 1927:

„Pohled'te přátelé, jak je mezi Nežidy i mezi Židy velice rozšířen názor, že požadavek Židů po Palestině má za konečný cíl dostat všechny Židy do Palestiny. Ach ne, přátelé! I kdybychom to mohli udělat, i kdyby tam bylo dost místa pro všechny, něco takového bychom si nikdy nemohli přát. My jsme přesvědčeni o tom, že tak jako diaspora potřebuje ke svému židovskému rozvoji centrum v Palestině, stejně tak potřebuje Palestina ke svému rozvoji síly diaspory. Musíme brát to nejlepší ze všech kultur západního světa a přenášet to do své duchovní vlasti. Musíme ale také dostát své dějinné úloze, pečovat o šíření ideje osvobození světa. To bylo a je po tisíciletí posláním diaspory.”

Rabín Chajes tedy tímto odmítá vytvoření domovského státu **všech** Židů v Palestině, protože jinak nebude naplněna „osvoboditelská idea” Izraele, tj. v *Bibli* stanovené poslání o podmanění všech národů.

Na tomto místě se musím zastavit u výpovědi svědka Bodenheimera, která je uvedena na str. 408 stenografického záznamu soudního jednání. Bodenheimer před soudem 30. října 1934 odpoledne řekl:

„Je naprosto zřejmé, že by bylo diametrálním protikladem a absurditou předpokládat, že Židé posuzují svoje rozptýlení jako milost Boží. Věřím, že to platí nejen pro sionisty. Když se vrátíme zpět do minulosti k náboženským pramenům Židovstva, je vidět, že všude prohlašují židovští proroci rozptýlení a zničení židovského národa jako trest za jeho hříšnost. Z toho plyne, že je šílenstvím tvrdit, že Židé nebo sionisté na tomto podkladě vystavěli svoji myšlenku světové říše.”

Upozorňuji pana soudce na rozpor mezi výpovědí svědka Bodenheimera a řečí vrchního rabína Chajese, a přenechávám na něm, aby z toho vyvodil náležité právní závěry.

Nelze však ani na chvíli uvěřit, že by Theodor Herzl nebyl stoupencem ideje židovské světovlády. Tím je prakticky **každý** Žid, ať vědomě či nevědomě, nikdy veřejně, vskrytu však vždy.

Prakticky všichni Židé jsou zastánci symbolického sionismu, ale určitá část z nich také současně i sionismu reálného. Tedy pouze ve volbě prostředků k dosažení jim všem společného cíle se liší reálný a symbolický sionismus.

Poté, co se Herzlovi podařilo navzdory mocným židovským autoritám prosadit svolání palestinského kongresu, viděli se symboličtí sionisté nuceni vypracovat

také svůj plán k dosažení světového panství do písemné podoby slavnostního dokumentu.

Takto povstal v témže roce Herzlem na sionistickém kongresu předložený program reálného sionismu s cílem vytvoření státu pro část Židovstva, a na **souběžně konaném kongresu B'nai B'rith** do *Protokolů sionských mudrců* předložený program symbolického sionismu s cílem cestou postupného rozkladu stávajících křesťanských států zřídit židovské celosvětové panství.

IX. Pravost *Protokolů* prokázaná ze židovského způsobu myšlení a z nenávisti Židů vůči nežidovským národům

Antisemitismus je stejně starý jako Židovstvo samo. Všude, kde se Židé zdržovali, přesvědčily se hostitelské národy dříve nebo později o škodlivosti, ba nebezpečnosti židovského ducha.

Již ve starém Egyptě zhruba kolem roku 1500 př. Kr. rozpoznal domácí národ národohospodářskou škodlivost Židů a vyhnal je ze země. Později v perské a římské říši byli Židé po počátečním trpění vysloveně opovrhováni. Tak např. píše Říman Seneca:

„Mravy tohoto prokletého národa se již rozšířily do všech zemí, a poražení vnuťili své zákony vítězům.“ (Uvedeno v *Seneca philosophus*, ed. Bipont 1782, IV, str. 423.)

A Tacitus na toto téma říká:

„Židé se hnusí lidskému pokolení. Opovrhují vším co je nám svaté, zatímco jim je dovoleno vše, co my považujeme za zločinné a bezbožné. Jsou tím nejničejším národem.“ (Podle *Tacitus Hist.*, 5, 1.)

Poté, co Židé ve stále větším počtu pronikali do evropských zemí⁴¹ a zpočátku na ně nikdo nevražil, vedl všude dříve či později jejich postoj k otázkám náboženským, hospodářským a sociálním ve vztahu k hostitelským národům k vyvolávání reakcí, které se občas zvrhly v hrozná pronásledování a vyhánění. Od konce minulého století je to tzv. antisemitismus, který převzal roli bojovníka proti Židovstvu, a vyvinul se do své nejnovější podoby, do rasového antisemitismu.

Hlavním důvodem odporu vůči Židům není netrpělivost a nesnášenlivost hostitelských národů, ale **nutná obrana**.

Útočníkem totiž není antisemitismus, ale Žid.

Antisemitismus je vynucené obranné hnutí a není příliš rozhodující, že dříve spočíval spíše na základě věroučném, dnes záleží spíše v rasově-národnostním. Když si Židé stěžují na pronásledování, pak se zdá, že zapomínají na skutečnost, že ono pronásledování je logickým následkem jejich řádění. Způsob chování vůči hostitelským národům je osudově ovlivňován jejich charakterovými vlastnostmi, které jsou tak staré jako jejich národ a nikdy se nezmění.

⁴¹ Již dávno před rozbořením Jeruzaléma.

Židovský profesor Eduard Gans napsal:

„Křest a křížení ras nejsou k ničemu. I po stovkách generací zůstaneme Židy jako před třemi tisíci lety. I při třeba desetinásobném křížení je naše rasa dominující – výsledkem budou mladí Židé.” (Uvedeno podle Ottokara Stauffa von der March, *Die Juden im Urteil der Zeiten*, Mnichov 1921, str. 43.)

Také hrozná pronásledování křesťanů ve staré římské říši mají svoji prapříčinu v nenávisti Židů vůči novému náboženství. Je dostatečně známo, že Římané sami byli vůči ostatním náboženstvím velice tolerantní. Rabín dr. Wiener ve své knize *Die jüdischen Speisegesetze (Židovské předpisy o pokrmech)* uvádí na str. 460, že Julius Caesar byl vůči Židům velmi vlídný a že v říši jejich instituce nejen trpěl, ale dokonce protežoval. Obdrželi od něho početná privilegia, především s ohledem na zachovávání svých náboženských mravů. Císař Hadrián dokonce Židům dovolil obnovu jejich templu. S trochou nutného zjednodušení lze spolehlivě konstatovat, že po celou dobu trvání římské říše žili Židé rozptýleně (i když jim to nikdo nepřikazoval) a mohli se bez překážek věnovat svému obchodnímu podnikání. I přes tyto podmínky však Židé zneužívali danou svobodu, až nakonec se díky vlastní netrpělivosti, nesnášenlivosti a obchodním praktikám stali tak nenáviděnými, že čas od času docházelo k jejich pronásledování. Staří římscí spisovatelé správně rozpoznali jako základní rys židovské povahy nepochopitelné nepřátelství vůči všem ostatním lidem. Židé všude vyžadovali vůči sobě tolerantnost, ale vůči ostatním byli bez výjimky vždy netolerantní – **tehdy stejně jako dnes**.

Židé nebyli pohanskými Římany opovrhováni a nenáviděni pro své náboženství, jak rádi tvrdí, ale pro svoji aroganci, pro židovský duch a rasu. Vždyť vůči křesťanství se Římané zpočátku také v žádném případě nestavěli nepřátelsky. Považovali je za židovskou sektu vzhledem k tomu, že jejich apoštolové a učitelé pocházeli ze Židovstva, a dovolovali bez potíží přestup vlastních pohanských občanů k židovské víře nebo k této nové „sektě”.

Židé se ovšem obávali stále početnějšího přestupu svých souvěrců ke křesťanství a bojovali proti tomu podněcováním římské státní moci a lidu způsoby, kterých užívají dodnes – osočováním, pomluvami a rozšiřováním hrůzostrašných báchorek – abych jmenoval alespoň některé.

Přesně to vystihl římský spisovatel Tertullian r. 198 po Kr., když ve svých dílech *Scorpiace* kap. X a *Ad nationes* kap. XIV píše:

„Synagogy Židů jsou zdrojem pronásledování křesťanů.” – „Židovský národ je líhni pomluv vůči křesťanství.”

Teolog dr. Rohling píše ve své knize *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus (Polemika a lidské oběti rabinismu)*, Paderborn 1883, str. 31, že Židé v *Talmudu*, traktát Seder hadoroth sami přiznávají, že rabíni zapříčinili v Římě smrt mnoha křesťanů.

Za císaře Antonia Pia, který byl jinak křesťanům přátelsky nakloněn, popřál sluchu svému oblíbenci rabínu Jehudovi, jenž mu namluvil, že špatnost a zkaženost křesťanů je pravou příčinou morové nákazy. Následkem toho byli roku 155 všichni křesťané v Římě povražděni. V témže židovském spisu se uvádí, že císař Marcus Aurelius nechal z podnětu Židů vyvraždit všechny tamější křesťany, a že r. 214 Židé sami v Římě vyvraždili přes 200 tisíc křesťanů, a na Kypru všechny do jedno-

ho. Také za vlády císaře Diokleciána bylo z popudu Židů popraveno mnoho křesťanů, mezi nimi také papežové Cajus a Marcellinus.

Sám židovský překladatel *Talmudu*, Heinrich Georg F. Löwe, píše:

„Často se přehlíží podivná zvláštnost tohoto národa, jeho neoblomná domýšlivost, již sám postavil nepřekročitelnou hráz mezi sebe a ostatní národy, a který sám vyvolává a zavdává příčinu k svému pronásledování křesťany, protože on sám na počátku podněcoval římskou státní moc proti nim.“ (Předmluva k prvnímu oddílu traktátu *Talmudu* Berachoth, str. XVII v knize *Šulchan Aruch*, Vídeň 1896.)

Tyto příklady by mohly stačit k prokázání věčné nenávisti Židů a jejich stálé pohotovosti kdekoli a kdykoli rušit mír mezi křesťany. Kdykoli měli Židé sami moc, zabíjeli, když to bylo možné. Kde to možné přímo nebylo, vždy se snažili posloužit si katovskou rukou z řad hostitelského národa. Stejně tak postupovali i proti samotnému Kristu, když volali na Piláta: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“ Římský prokurátor, který na Spravedlivém žádnou vinu neshledal, si nakonec z důvodů čistě politických umyl symbolicky ruce a vydal Krista Židům na smrt.

Sám Ježíš Kristus vystihl náboženství a charakter Židů slovy, která pronesl ke shromážděným v chrámu:

„Vy jste z otce d'ábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži.“ (*Evangelium sv. Jana* 8, 44.)

Šest století po hrozném činu, spáchaném Židy na Ježíši, píše dokonce i zakladatel islámu, Mohamed, v *Koránu*:

„Tak promluvil Nejvyšší ve své svaté knize, súra 5:

Verš 16: „Protože Židé zpřetrhali svůj svazek s Bohem, jsou prokleti. Ty, Mohamede, nikdy neustaň v odhalování jejich podvodu.“

Verš 29: „Nestarej se o tento bezbožný, opovážlivý lid.“

Verš 45: „Nermuť se pro Židy, kteří rádi naslouchají lžím.“

Verš 69: „Židé se ti ukazují jako modloslužebníci a nejhorší nepřátelé pravověrných, a shledáš, že těmi, kdo pravověrnému ukáží nejvíce přátelství, budou ti, kdož řeknou: My jsme křesťané.“

Verš 17: „O dětech Izraele jsem do svatého písma vložil slova: Po dvakrát způsobíte zlo a budete se zpupně vyvyšovat.“

Ke slovu „zlo“ poznamenává komentář k *Baidani*, který je muslimy vážen asi jako *Evangelium* křesťany: „Zlo, to znamená jejich sklon ke lsti a podněcování válek, k intrikám a nezpůsobnostem.“

Mohamed zemřel r. 622 po Kr.; to znamená, že už před více než třinácti stoletími označil Židy za podněcovatele válek a nepokojů.

Patnáct století po židovském zločinu na Ježíši Kristu vystoupil Luther. Po léta byl přítelem Židů; snad proto je tak dobře poznal a poučen o skutečnosti napsal knihu *Von den Juden und ihren Lügen* (*O Židech a jejich lžích*), Wittenberg 1543. Z ní cituji, jak následuje:

„Střez se před Židy a věz, v čem je jejich provinění. Židovstvo není nic jiného než peleš d'ábelská, hnízdo marnosti, samolibosti, lži a lstivosti, hanobitel Boha i lidstva. Již od dětství každý z nich do sebe nasál jedovatou nenávist vůči gójům

od rodičů i rabínů. Přebírají ji a živí bez ustání, takže jim vešla do krve i do morku kostí, a stala se jim přirozeností a smyslem života. Proto věz, milý křesťane, a nepochybuj o tom, že vedle ďábla nemáš horšího, krutějšího a záludnějšího nepřítele než právě Žida. Jestliže ti Žid udělá něco dobrého, pak věz, že tak neučinil z lásky k tobě nebo v dobré vůli, ale jen proto, že žije mezi námi a z donucení tak někdy musí činit. – My své ženy nenazýváme děvkami, jako oni nazývají Marii, matku našeho Pána, my jej nenazýváme synem děvky, jak oni našeho Pána nazývají. Pro útěchu sobě samému říkám: Kdyby mi Bůh nedopřál jiného Mesiáše, než jakého si žádají a v jakého doufají Židé, chtěl bych být raději sviní než člověkem!” (Vydal H. L. Parisius, Mnichov, str. 18, 23-24, 31 a 47.)

Prolhanost se vůbec zdá být nejtypičtější vlastností Židů, kterou se liší od ostatních národů, jinak by jim prolhanost nebyla předhazována samotným Ježíšem, Mohamedem, Lutherem a tolika dalšími.

Jeden křiklavý příklad jejich způsobu myšlení byl nedávno odhalen berlínským *Institutem pro studium židovské otázky*. Protože moderní Židé již většinou nedovedou číst hebrejské texty a nerozumí jim, jsou vydávány židovské modlitební knihy obvykle dvojjazyčně. Hebrejský text je paralelně doprovázen překladem, v našem případě německým.

O jedné z takových knih mi berlínský *Institut* poskytl následující údaje. Cituji:

„Před námi leží spis, který vedle hebrejského má i německý titul: *Das Gebetbuch der Israeliten mit vollständigem, sorgfältig durchgesehenen Text. Neu übersetzt und erläutert von dr. Michael Sachs (Modlitební kniha pro izraelity s úplným a pečlivě přehlédnutým textem. Nově přeložil a výkladem opatřil dr. Michael Sachs)*, 11. vydání, Berlín 1878.

Od té doby kniha vyšla ještě mnohokrát, podobně jako šestnáctisvazkový soubor slavnostních a svátečních modliteb od téhož vydavatele a překladatele. Dr. M. Sachs byl od r. 1842 až do své smrti 1864 činný v Berlíně jako rabín a svého času mj. zahajoval provoz nové Velké synagogy v Oranienburské ulici. Gustav Karpeles jej ve své knize *Geschichte der jüdischen Literatur (Dějiny židovské literatury)*, II. sv., str. 422 líčí jako „mistrovského překladatele a tlumočníka“, jehož „translatura je nezdárka lepší než samotný originál“.

To výjimečně vzácně souhlasí – přinejmenším v místě, na něž jsme více méně náhodou přišli a jehož reprodukci dále uvádíme, kde v titulu slibovaný překlad doslova přetrumfl skutečně daleko nejen věrností textu a jeho smyslem, ale i rozšířeným obsahem porovnávaný originál!

Nyní postačí, když si čtenář přečte německý text z našeho snímku, a současně si pozorně všimne plochy, kterou zaujímá originální text a jeho německý překlad.

Gebet für den Landesherrn.

Herr der Welt und König der Könige, der Du von Deinem Glanze hast mitgeteilt dem Sterblichen und dem Erbsöhnne von Deiner Macht, daß er in Recht und Redlichkeit schalle auf Erden, Frieden und Gerechtigkeit handhabe unter den Menschen! wir beten zu Dir um Deinen Schutz und Deine Gnade, um Deinen Segen und Beistand für unsern König und Herrn, den deutschen Kaiser,

Wilhelm den Ersten.

Erhalte ihn in Kraft und Gesundheit, daß er lange und beglückt den Frieden und die Wohlfahrt seiner Völker wahren, daß er die Herrschaft, deren er waltet, ungetrübt und unerschütterlich zum Heile seiner Nation führe! Gib seinen Unterthanen und jeglichem Beginnen zum Heile seines Reiches Förderung, Gedeihen und Fortgang, Ruhm und Herrlichkeit seiner Regierung, Blüte und Wohlstand seinem Lande, daß es in immer erhöhtem Glanze strahle und in Macht und Würde sich erhebe.

Segne unsere erhabene Kaiserin und Königin

Augusta

an der Seite ihres erlauchten Gemahles.

Segne den Kronprinzen und die Kronprinzessin, Segne die Prinzen und Prinzessinnen und alle Glieder des königlichen Hauses. Segne die Minister und Räte und alle diejenigen, die durch Wort und Rath Blüte und Gedeihen im Vaterlande zu fördern berufen sind, daß sie in Emsicht und Wahrheit ihre Aufgabe zum Heile der Gesamtheit erfüllen. Segne die Väter und Vertreter dieser Stadt und gib allen aus Deinem Gnadenschatze Heil und Frieden. Halte fern von dieser Stadt und ihren Bewohnern wie von dem gesammten Vaterlande jedes Verderben und Weh, jede Störung und jedes Ungewach, Noth, Mangel und Krankheit, auf daß Segen und Wohlfahrt aller Orten herrsche und sich ausbreite. So sei es Dir wohlgefällig, Herr, in Deiner Gnade!

Amen!

Gebet für den Landesherrn.

הנחנו השבעה לשלמים ומקשלה לנסיכים. מלכות מלכות כל-עלמים. הפוצה את-הדוד עבדו מתרב רעה. הנותן פס הדוד ובכסם עים נתיקה. הוא יקבץ וישמר והגדור נעזר וירומם ויגדל וינשא למעלה את-ארגנו הסלף הקיסר

וילהלם הראשון

ואת-השלכה הקיסרית הבירה

אויגוסטא

ירום הודם: מלך מלכי המלכים ברחמי וחסד וחסד ומקל-פצה ונתן ונתן ויחלם וידבר עמים תחת בנלי המלך ופיל שטאיו לקניו ויכל אשר יפצה יעליח: מלך מלכי המלכים ברחמי וחסד ויכלב ויכלב כל-העציו ושריו רחמנו למשורת טובה עקנו וחסד כל-העציו ברחמי ויחמנו תעסע וידנה וישראל יסבן לבסח ויכא לעציו ויחלם. וכן יהי רצון. ויחמנו ויחמנו:

Německý text (překlad):

Modlitba za zeměpány

Pane světa a Králi králů,
jenž jsi ze svého lesku udělil smrtelníku a synu země podíl ze své moci, abys se postaral o právo a pořádek, zjednal mír a spravedlnost mezi lidmi, prosíme Tě o Tvou ochranu a Tvou milost, o Tvé požehnání a pomoc pro našeho krále a pána, německého císaře

Viléma I.

Zachovej ho při síle a zdraví, aby dlouho šťastně uchoval mír a blaho svým národům, aby vládu, již vykonává, vedl nezkaleně a vytrvale ke zdaru a spáse svých národů! Dej jeho podnikům a každému počínání pro blaho jeho říše podporu, zdar a úspěch, slávu a velkolepost jeho vlády, rozkvět a blahobyt jeho zemi, aby zářila ve stále větším jasu a pozvedla se její moc a důstojnost. Požehnej naši vznešenou císařovnu a královnu

Augustu

po boku jejího osvětleného manžela. Žehnej korunní princezně. Žehnej i princům a všem členům královského domu. Žehnej ministrům, rádcům a všem těm, kteří jsou povoláni podpořit slovem a radou rozkvět otčiny, aby moudře a spravedlivě plnili svou úlohu ke zdaru celku. Žehnej otcům a zástupcům tohoto města (Berlína) a uděl všem spásu a mír z Tvého pokladu milosti. Nedopust', aby dolehla na toto město a jeho obyvatele jakákoli zkáza ani utrpení, žádné porušení ani nepořádek, bída, nedostatek ani nemoci, ale aby na všech místech zavládlo a rozšířilo se požehnání a blahobyt. Necht' se Ti tak zlíbí, Pane, v Tvé milosti! Amen!

A nyní se podívejme, co se nechá vyčíst z hebrejského znění textu. Zde je překlad:

Ten, který propůjčuje zdar králům a panováním ustanoveným (knížatům), jehož království je zde královstvím nad celou zemí, Ten zachránil Davida, svého služebníka, před mečem zlého, Ten vytvořil cestu v moři a ve vodách spolehlivou stezku, Ten nechť žehná, ochrání, zachová, podpoří (doslova: pomůže), pozvedne, nechá vzrůst a přispěje k vzestupu našeho pána, krále a císaře Viléma I. a královny a císařovny, panovnice Augusty, zasluhující pozornosti majestátné! – Králi králů, nech je ve svém milosrdenství žít šťastně a uchraň je před každým trápením, žalem a ztrátou! Dej jim úspěch, přiveď národy k nohám krále, odezeň od jeho tváře ty, kdož jej nenávidí a dopřej mu ve všem, kam se obrátí, zaručeného úspěchu! Král králů mezi králi, Ten nechť ve svém milosrdenství naplní jeho (císařovo) srdce a srdce všech jeho rádců a ministrů smyslem pro dobrá díla vůči nám všem a celému Izraeli. V jeho dnech i v naší době budiž Juda zachráněn a Izrael ať žije v jistotě, a nechť přijde Spasitel pro Sion! A aby se Ti zalíbilo, říkáme na to poznovu Amen!

Ani méně ani více se tedy při nejlepší vůli z textu tohoto místa knihy tedy vyčíst nedá.

Musí nám v první chvíli připadat jako nemožné, že by Židovstvo necouvlo před užitím zjevného podvodu dokonce ani ve vlastní modlitební knize!

Obzvláště je třeba zdůraznit, že zatímco v německém textu modlitba prosí za spásu německého národa, za rozkvět a blaho německé země, za požehnání a dobro města (Berlína), jeho obyvatel a za německou vlast, v hebrejském textu o tom nenajdeme sebemenší zmínku, nýbrž jen prosbu za záchranu Židů, za bezpečnost Izraele a za příchod spasitele Sionu.”

Tento židovský postup zcela odpovídá zásadě, obsažené v dodnes pro Židy závazném *Šulchan Aruchu*, který v části Chošen ha-mišpat 348, 1 ujišťuje, že je dovoleno podvádět góje, například je ošidit při účtování a pod. (Srv. s níže uvedeným zákonem č. 37 ze *Židovského zrcadla*.)

Priměřeně tomu hlásají také *Protokoly sionských mudrců*: „Naším heslem je pokrytectví.” (1,25) – „Lest a přetvářka musí být pravidlem.” (1,25) – „Nesmíme váhat použít korupci a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli.” (1,26)

Na tomto místě musím do *Znaleckého posudku* zařadit krátké pojednání o židovských náboženských knihách. Stále znovu vidíme, že Židovstvo ihned, kdy se cituje něco jemu nepřijemného, prohlašuje, že dotyčná kniha (nebo příslušná pasáž) už nemá dnes závaznost a platnost náboženského předpisu, nebo že případně už nemá žádný význam. *Tóra* je Mojžíšem daná náboženská nauka, obsahující pět knih Mojžíšových, řecky zvaných *Pentateuch*. – *Tóra* je první částí *Bible*. Podle *Židovského lexikonu* je *Tóra* prvním a nejposvátnějším základem židovského náboženství, je písemným zákonem, zvaným někdy také krátce *Zákon*.

Ovšem jak v *Bibli* napsané předpisy a zákony číst a jak se jimi řídit, to Židy učí *Talmud*, který je zápisem ústně předávané nauky.

Talmud, pozůstávající ze dvou částí, *Mišny* a *Gemary*, byl sepsán asi 2 500 rabíny přibližně v letech 100 př. Kr. až 500 po Kristu. Celkem obsahuje dvanáct folian-

tů. *Talmud* v žádném případě nepřináší výklad zákonů v systematickém pořádku, nýbrž jsou v něm vedle mnoha rozvláčných diskusí, vyprávění, báchorek a zchytralých úvah roztroušeny také doslova nechutné podrobnosti.

Průběhem času se pak ukázalo jako potřebné, shromáždit do přehledné, snáze srozumitelné a takřikajíc příruční formy náboženské předpisy *Talmudu*. Takovým repetitoriem, jakousi příruční pomůckou židovského náboženského práva je *Šulchan Aruch*, vydaný v Benátkách r. 1565.

„*Šulchan Aruch* představuje až po dnešní dny pro ortodoxní Židy náboženskou normu, oficiální židovství,” napsal Graetz v *Geschichte der Juden (Dějiny Židů)*, díl IX, str. 133.

„*Šulchan Aruch* je pro izraelitské obce uznáván jako směrodatný v náboženské praxi,” píše magdeburský rabín dr. Rahmer v *Pierers Konversationslexikon*, 1879, díl XVI.

Od té doby, co byl sepsán *Šulchan Aruch* a také všude uznán jako směrodatný náboženský zákoník, ztratil *Talmud* svůj význam a převážně putoval do archivů, kde spočívá podobně jako spisy církevních Otců, které podrobně studuje jenom několik duchovních. *Talmud* nyní slouží pouze rabínům a židovským teologům jako studijní pramen.

Židovský laik dnes zná *Talmud* ponejvíce jen podle jména už proto, že jej neumí číst. *Šulchan Aruch* je již po tři století jediným teologickým zákoníkem Židů asi jako pro nás katechismus.

„Výraz ‚talmudský Žid‘ už nemá žádný význam, protože prakticky už tři století žádný takový Žid není, dnes pouze existuje Žid *Šulchan Aruch*...,” píše Žid Heinrich Ellenberger v *Historisches Handbuch (Příručka historie)*, Budapešť 1883.

Takzvané reformní Židovstvo se od *Šulchan Aruchu* více či méně odvrátilo, **aniž by se ovšem osvobodilo od ducha tohoto zákoníku, případně *Talmudu***. Velmi správně píše s ohledem na to dr. Erich Bischoff v knize *Das Buch vom Schulchan Aruch (Kniha o Šulchan Aruchu)*, Lipsko 1929, na straně 62:

„Opravdu věřejí otcové liberálních reforem, že pouhým oficiálním odmítnutím nebo vyjmutím několika pohoršujících míst z *Talmudu* a *Šulchan Aruchu* okouzlí veřejnost natolik, aby pro krásná reformní slova zapomněla na nerušeně pokračující vládu ducha *Talmudu* a *Šulchan Aruchu* – dokonce i mezi liberálním Židovstvem?

Po tisíc let trvající duchovní vliv *Talmudu* na Židovstvo a po pěti stech letech drezírování židovského myšlení a jednání podle *Šulchan Aruchu* se nechá v židovské duši během roku nebo desetiletí změnit stejně tak málo, jako (ač toto přirovnání pokulhává) ještě starší vliv *Nového zákona* na křesťanstvo nebo Lutherův vliv na protestantskou mentalitu. Tento po generace předávaný, nepsaný, ale až do morku kostí prosáklý vliv základních směrnic, citění a jednání působí právě tak podvědomě, ale stejně jistě dál jako v dobách, kdy se Židé těmito směrnicemi nechávali vědomě vést.”

Před krátkou dobou uveřejnil profesor teologie v cisterciáckém klášteře sv. Kříže, dr. P. Severin Grill, ve vídeňském časopisu *Schönere Zukunft (Krásnější budoucnost)* tři články o morálce *Talmudu* a *Šulchan Aruchu* (IX. roč. 1934, č. 35, 36 a 43), v nichž píše: „Z hlediska státu a v jeho zájmu je nutné odsoudit *Šulchan Aruch* a ukázat očím veřejnosti také *Talmud*. – Žádný křesťanský stát nemůže trpět,

aby část jeho občanů byla protežována na úkor ostatních na základě zvláštních zákonů a tím stavěla zbývající většinu do postavení méněcenných.”

Mimo jiné odkázal dr. Grill čtenáře na knihu *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit* (Židovské zrcadlo ve světle pravdy),⁴² kterou vydal doktor teologie Ecker r. 1884 v Paderbornu. Ze stovek v této knize otištěných a komentovaných židovských předpisů o vztahu k Nežidům zde uvádím jenom několik. Ještě podotýkám, že židovské písemné prameny jsou v Eckerově díle exaktně citovány a doloženy:

„Zákon 13: Židovské porodní bábě je nejen dovoleno, ale i přímo poručeno pomoci židovské ženě a přitom pracovat i to, čím je v jiném případě sobota znesvěcena. Křesťanské ženě naopak je zakázáno pomoci, i kdyby jí mělo být pomozeno tak, že tím není sobota znesvěcena, ježto musí být na ni pohlíženo jako na zvíře.

Zákon 23: Za svědky mohou být považováni jen ti, kdo mají jméno lidí. Akumové (křesťané) však, nebo Žid, jenž se stal křesťanem, nemohou nikterak být považováni za lidi, a proto jejich svědecká výpověď nemá žádné ceny!

Zákon 24: Má-li Žid křesťana ve spárech (po chaldejsku výslovně: odírat, nepouštět ze spárů), tu smí i jiný Žid k témuž křesťanovi jít a peníze mu půjčit a jej ošidit tak, že je akum pozbaven svých peněz. Neboť peníze akuma jsou majetkem bez pána a kdo chce, má plné právo zmocnit se ho.

Zákon 31: Židovi je přísně zakázáno podvést svého bližního, a sice platí za podvod už to, ošidí-li jej o 1/6 ceny té či oné věci. A podvede-li kdo svého bližního, musí vše navrátit. Přirozeně [?!] platí to všechno jen o Židech, akuma (křesťana) však podvést je dovoleno, a nesmí mu být vráceno nic, oč byl ošizen. Neboť stojí v *Písmu*: „Nesmíte svého bližního podvádět,“ a křesťané přece nejsou našimi bratry, jak už výše řečeno (zák. 25) a jsou horšími psů.

Zákon 34: Je povinností Žida, jenž něco našel, buď si to živá nebo neživá věc, aby to vrátil majiteli. Rozumí se [?!], že se to týká jenom Žida, jenž něco ztratil. Patří-li ale nalezená věc akumovi, tu nejen není povinností ji vrátit, ale je přímo těžkým hříchem akumovi něco vrátit, vyjma že se to stane proto, aby křesťané mohli říkat: Židé jsou pořádní lidé.

Zákon 37: Židovi je zakázáno něco ukrást i křesťanovi, ale podvést jej, například při účtování oklamat [v chaldejském textu stojí slovo: ta uth, tj. ošidit] nebo mu nezaplatit co je kdo dlužen, je dovoleno, ale musí být při tom použita opatrnost, aby se toho nikdo nedozvěděl a tím nebylo Boží jméno znesvěceno.

Zákon 51: Zvíře, poražené křesťanem nebo Židem, jenž se stal křesťanem, má být od Židů považováno za zvíře zdechlé.

Zákon 81: Žid není zavázán přímo zabít křesťana, s nímž žije v míru, ale je mu přísně zakázáno takového křesťana od smrti zachránit. Např. když by do vody padl a Židovi celé své jmění za záchranu sliboval. Dále je zakázáno Židovi akuma léčit, i kdyby za to obdržel plat, vyjma je-li nebezpečí, že by za to akumové proti Židům pojali nenávist. V tomto případě je dokonce dovoleno ho léčit i bezplatně, ježto se Žid léčení nemohl vyhnout. Židovi je dovoleno na akumovi zkoušet, je-li ten či onen lék léčivý nebo smrtící. Dále je Žid povinen zabít Žida, jenž se dal pokřtít, a co nejpřísněji je mu zakázáno takového od smrti uchránit.

⁴² Práce ThDr. Eckera vyšla také jako příloha *Týdeníku Politika* v č. 64-73, roč. 1992; pozn. překl.

Akumům, s nimiž nejsme ve válce, a takovým, kteří pasou dobytek Izraele a podobně, těm nezpůsobujeme smrt, ale je zakázáno je zachránit, jsou-li smrti blízko.

Zákon 88: Sňatky mezi křesťany nemají žádnou závaznost, to jest jejich soužití je rovno soužití koňů. Děti nejsou s rodiči v žádném lidsky příbuzenském vztahu a smí, stanou-li se rodiče a děti Židy, syn např. pojmout svou matku za manželku. Ale někteří rabíni se vyslovili proti používání této zásady v životě, aby křesťané, kteří se stali Židy, nemohli říci, že křesťané jsou zbožnější než Židé, ježto je u křesťanů zakázáno, aby si syn bral svou matku.

Zákon 98: Oženil-li se Žid s křesťankou, tu má mu být vsazeno 39 ran a sňatek nemá mít závaznost. Beth-din [rabínský soud] ho má proklít, ba i tehdy, když si Žid vezme Židovku bez rozvodu, neboť křesťané nejsou považováni za lidi, ale jen za koně.”

Není zde místo zaujímat postoj k obvyklým vytáčkám Židovstva, že tyto předpisy „nejsou tak myšleny”, nebo že „akumy” nejsou míněni křesťané, ale „uctívači hvězd a jiní modloslužebníci”. Citované ukázky postačují k prokázání faktu, že zákony, charakterizující morálku a životní postoj Židovstva vůči ostatním národům, jsou v židovských náboženských knihách mnohonásobně obsaženy.

Nikoli tedy tyto staré, často skutečně archaické předpisy jsou v současné době nemorální, ale především duch a myšlenkový směr, který takové zákony vytvořil a žije dodnes v současném Židovstvu.

Pouze z tohoto pocitu dědičné nenávisti pak vede Židovstvo tzv. kulturní boj, **zdánlivě v zájmu lidstva a humanity, avšak ve skutečnosti jenom k dosažení svých úzkých, nacionálních cílů.** Židé vyzdvihují svoji víru a drží se svých náboženských obyčejů i když jsou překonané, a co je ještě horší a jasně nemorální, se **stejným fanatismem bojují proti křesťanské morálce, křesťanské rodině, proti Církvi a proti autoritě křesťanských států!**

Houston S. Chamberlain uvádí ve svém proslulém díle *Die Grundlagen des 19. Jahrhunderts (Základy 19. století)*, 14. vydání, str. 361:

„Ve spisu, vydaném r. 1880 píše jeden španělský Žid, že Ježíš Kristus je zdechlý pes, zakopaný na hnojišti. Právě v posledních desetiletích 19. století uvádějí Židé v mnohých vydáních *Talmudu* (samozřejmě v hebrejštině) tzv. cenzurovaná místa, která jinak v jinojazyčných vydáních *Talmudu* vypouštějí, v nichž je Kristus nazýván bláznem, eskamotérem, bezbožníkem, modloslužebníkem, psem, bastardem, synem chlípnice, synem děvky, vydaným napospas nenávisti a výsměchu.”

Tato nenávist je židovským dětem vštepována od malička ve škole i v rodině. Poněkud neopatrně o této nenávisti napsal r. 1912 jeden moderní Žid, Cheskel Zwi Klötzel. V návaznosti na román dánského Žida Árona Goldschmidta „Ein Jude“ a jeho ústřední motto „vložím nepřátelství mezi tebe a ženu, a mezi tvé semeno a její,” Cheskel Zwi Klötzel poznamenává:

„Tímto motem napsal Goldschmidt myšlenku, před jejímž vyslovením se má dnes každý na pozoru, totiž myšlenku věčného nepřátelství mezi Židy a Nežidy. Proti antisemitismu stojí na židovské straně obrovská nenávist vůči všem nežidovským národům. Tak jako my víme od každého Nežida, že je v koutku srdce antisemitou, stejně tak je v nejhlubší podstatě svého bytí každý Žid nepřítelem všeho ne-

židovského. A řekněme si to otevřeně: Můžeme si Nežida jako jednotlivce třeba vysoko cenit, můžeme s ním být třeba i spřáteleni nebo spřízněni, ale Nežidy jako neosobní masu, jako ducha, jako sféru působnosti, jako kulturní jednotu staví každý z nás hluboko pod sebe. Kdo by chtěl toto popírat? A právě to nazývám **velkou židovskou nenávistí**. – Kdo z nás Židů není duchovní nebo duševní kastrát, kdo není obecně impotent, ten se na této nenávisti podílí! Ve skutečnosti není ve mně mocnější síly než přesvědčení, že pokud ve světě existuje něco, **co nás všechny Židy spojuje, pak je to tato velká, vznešená nenávist**.” (Citováno z díla dr. S. Passarge *Das Judentum als landschaftkundlich-ethnologisches Problem /Židovstvo jako vlastivědně etnologický problém*, Mnichov 1929, str. 383.)

Pokud by někdo cítil potřebu toto opěvování nenávisti prezentovat jako určitou formu individuálního pomýlení, pak pro takovou shovívavost není bohužel sebe-menší důvod, protože se na projevech tohoto opovržení vůči křesťanství podílejí především rabíni, kteří jsou bezesporu uznávanými vůdci židovských společenství. *Židovský lexikon* věnuje r. 1900 zemřelému rabínu z Cincinnati (USA) Isaacu Wisemu obsáhlý odstavec, v němž je doslova nadšeně vyzdvihován jakožto muž mnoha schopností a jako obdivuhodný organizátor amerického Židovstva. Tento skvělý rabín píše ve svých tzv. rodinných novinách při příležitosti křesťanských Vánoc:

„Je to vlastně štěstí, že Ukřižovaný přišel na svět. Stará bajka, že Ukřižovaný vyšel ze Židů, má ještě dnes svoji platnost. Obraťme si teď na chvíli pořádek věcí a řekněme si, že Židé tomuto synovi Marie děkují za vynikající profit. Výlohy mají lákavý vzhled a jsou plné žádoucích věcí. A tak mnozí jsou obšťastněni, když nastává svátek narození tohoto ‚dobromyslného a pokorného‘, narozeného mezi osly a jim podobnými. Ostatně je pořád lepší mít Vánoce než neštovice, a kdyby panna Maria byla srozuměna porodit v létě ještě jednoho kluka, takže bychom měli dvoje Vánoce, klidně bych jej přenechal našim Číňanům.”⁴³ (Cit. podle knihy A. Schicke-danze: *Sozialparasitismus im Völkerleben /Společenský parazitismus v životě národů*, Lipsko 1927, str. 102.)

Heinrich Heine, který je nám vnucován jako německý básník, napsal:

„Když se rozšlápne myšlenková štěnice, zanechává pak po sobě smrad, vnímatelný po tisíc let. Jednou takovou myšlenkou je křesťanství, které bylo rozšlápnuto již před osmnácti stoletími, a nám, ubohým Židům, od té doby stále ještě zamořuje vzduch.”

Jestliže tedy *Protokoly sionských mudrců* (11,6) označují Nežidy za zvířata, pak se **zase jen drží stanoviska, vyjádřeného v nesčetných rabínských spisech**, že lidmi jsou jen izraelité, ale všichni ostatní jsou pouze zvířaty. V tomto duchu píše také Achad Ha-Am ve své knize *Am Scheidewege (Na rozcestí)*, 1923, díl II., str. 103-104:

⁴³ Ve vídeňském týdeníku *Gerechtigkeit* z 28. 12. 1933, který se mi dostal do rukou teprve v polovině března 1935, jsem se dočetl, že rabín Wise (otec nynějšího rabína Wise) popíral, že by tato slova v židovských novinách *Deborah* napsal. Protože si nejsem jist, že budu do soudem stanovené doby schopen provést důkladné ověření těchto rozporných zpráv, sdělil jsem V. soudnímu dvoru v Bernu dopisem z 20. 3. 1935, že v zájmu naprosté přesnosti tuto pasáž ze znaleckého posudku vypouštím. Uvedený materiál bohatě postačuje i bez tohoto citátu.

„Během celého trvání diaspory velebili naši otcové i přes křesťanské pronásledování a bědy našeho Boha, a denně mu děkovali za to, že je stvořil jako Židy. Všichni považovali za samozřejmý [!] axiom, že na stupních žebříčku všeho stvoření jsou: minerály, rostliny, zvířata, lidé a nejvýše Židé.”

Z toho jasně vyplývá, že Židé stojí na nejvyšším stupni lidstva. Něco takového jim ovšem platí za „samozřejmý axiom”!

S podobným názorem se setkáváme u Theodora Herzla, když naprosto vážně mluví o „nežidovských pracovních otrocích” (*Židovský stát*, str. 61), nebo o tom, že před nastěhováním Židů do Palestiny bude nutné nechat nejdříve vyhubit všechno tamější jedovaté zvířectvo pomocí domorodého obyvatelstva, které potom bude samozřejmě z vlastní země vyhnáno. (*Deníky I*, str. 108.) V těchto a mnoha jiných podobných výrocích jak Achad Ha-Am, tak Herzl jen vyjadřují svoje talmudské opovržení vůči méněcennému, k vyvolenému národu nenáležícímu lidstvu, a současně je to také stanovisko, z něhož vycházejí i *Protokoly sionských mudrců*.

Tím samy dokazují, že jsou tím nejpravějším a nezfalšovaným svědectvím židovského ducha.

Duch židovského myšlenkového světa, který na nás vane z *Protokolů sionských mudrců*, je jen potvrzen odsuzujícími výroky velkých mužů, básníků a filosofů celého světa ze všech období. V této souvislosti jsem už citoval Tacita a Senecu, Mohameda i Luthera, a nyní nechám promluvit dalším:

Giordano Bruno

„Židé představují takovou morovou nákazu, tak bezcenné a všeobecně škodlivé pokolení, že by zasloužili hubit ještě před narozením.

Tito Hebrejci, národ vždy nešlechtný, nízcí smýšlející, čachrářský, vždy se stranící styků s ostatními národy, kterými opovrhne jako zvířaty a sám je jimi na oplátku rovněž opovrhován a pronásledován.” (G. Bruno, *Spaccio*, Paříž 1548, Lagarde; II. vyd., str. 500 a 576, Göttingen 1888.)

Voltaire

„Malý židovský národ si troufá stavět na odív nesmiřitelnou nenávisť vůči všem národům, vždy pověřčivý, vždy chtivý zmocnit se lší cizího majetku, podlézavý v neštěstí, zpupný v úspěchu.” (*Essai sur les mœurs*, svazek 25.)

„Je možné se snad podívat na nenávisť a opovržení, které dávají najevo všechny národy vůči Židům, ale je to pouze nevyhnutelným důsledkem jejich chování. Zachovávají obyčej, které jsou v přímém protikladu se stávajícími společenskými poměry a řádem. Je tedy se Židy právem jednáno jako s národem, jenž stojí v nepřátelství vůči všem ostatním, který s nimi jedná jen z lakoty, opovrhne jimi z fanatismu a považuje lichvu za svoji svatou povinnost.” (Tamtéž, svazek 3.)

Immanuel Kant

„Tito mezi námi žijící příchozí z Palestiny si díky své lichvářské povaze získali v exilu nikoli nezaslouženě pověst podvodníků. Jistě to vypadá podivně, představit si celý národ podvodníků, ale stejně tak podivné je přece také představit si celý národ obchodníků, spojený z největší části vzpomínkou na stát, v němž kdysi žil, vy-

znávající pověry, neuznávající žádnou občanskou čest, přeměňující tuto svoji nevýhodu ve zbraň k přelstívání národů, pod jejichž ochranou žije – a přece takový národ existuje.” (*Anthropologie in pragmatischer Hinsicht*, Königsberg 1798, str. 129 ad.)

Johann Gottfried von Herder

„Ministerstvo, v němž platí pouze slovo Žida, domácnost, v níž má Žid všechny klíče od skříní a pokladny, město, oblast, kraj, v němž Židé o všem rozhodují – to jsou pontinské bažiny, které musejí být vysušeny. Podle starého přísloví, kde je zdechlina, slétají se supi, a kde je hniloba, hemží se to hmyzem a červy.” (*Adrastea* M. IV. I., str. 15 a dále.)

„V téměř všech zemích Evropy současně se již rozprostírá mocný, nepřátelsky smýšlející ‚stát‘, který je se všemi státy a národy v nepřetržité válce, a jenž tak těžce doléhá na mnohé občany. Tím ‚státem‘ je Židovstvo. Musí mít svá lidská práva, ačkoliv nám je nepřiznává, protože jen oni jsou ‚lidé‘, a jejich nespravedlivost nám nedává právo, abychom jim byli rovni. Aby dostali občanská práva, nevidím k tomu jiný prostředek, než tento: Jedné noci jim všem uřezat hlavy a nasadit jiné, v nichž nebude vězet ani špetka židovských představ. Abychom se před nimi natrvalo uchránili, opět nevidím jiný prostředek, než pro ně dobýt jejich zaslíbenou zemi a všechny tam poslat.” (*Fichtes Werke*, svazek VI., str. 149, Berlín 1845.)

Johann Wolfgang von Goethe

„Ty znáš ten lid z národa židovského,
jenž pána nemá kromě Boha svého.
Žida znáš, který víru má a rád,
přikazující mu jiné okrádat.
Peníze zbožňuje a má rád,
když může bez námahy, bez rizika,
lichvou a obchodem krev z tebe vytahat.
Zlato je klíčem, jímž otvírá si každý hrad,
neskryješ před ním nic a nikde,
vždyť umí mluvit, jak ty slyšíš rád.
Předivo směnek, dluhů, kolem tebe zhustí,
co k němu vejde, víc ven už nevypustí.
Dnes, brachu, každý je v tvé zemi
tak nebo onak s Izraelem sešvagřený.
Ten lstivý národ neumí si zoufat,
leč pokud trvá pořádek, může jen doufat.

(*Das Jahrmarktsvolk zu Plundersweilern.*)⁴⁴

⁴⁴ Goethe zde použil *Starý Zákon* (*Kniha Ester*), kde se říká: „... a váš zákon je jiný, než zákon ostatních národů, nečiňte nic podle zákonů královských.” (*Ester* 3, 8), a dále: „... zvláštní zákony, odporující způsobům všech zemí a lidí – jsou překážkou míru a jednoty v říši”. (1, 3- 4)

Johann Gottlieb Fichte

„Izraelský národ se nikdy k ničemu pořádnému nehodil, jak mu tisíckrát předhazovali jeho vůdci, soudci a proroci. Má málo ctností, ale většinu chyb ostatních národů.” (*Wilhelm Meisters Wanderjahre*, kniha 2, kap. 2.)

Napoleon I.

„Židovský národ je celým svým založením už od časů Mojžíšových postaven na lichvě a vydírání.” (Napoleon ve francouzské Státní radě dne 30. dubna 1806, podle *Dictionnaire Napoléon*, D. Hinard, Paříž 1854.)

Arthur Schopenhauer

„Zatímco všechna ostatní náboženství se snaží podat metafyzický obraz, podobství bytí, je židovské náboženství zcela imanentní a nepodává nic jiného, nežli válečnický pokřik boje proti ostatním národům.” (*Parerga I*, str. 136.)

Richard Wagner

„V příběhu zkázy lidstva je Žid ztělesněním démona.” (*Ausführungen zu Religion und Kunst*, Bayreuther Blätter 1881, str. 33 ad.)

Theodor Mommsen

„Už ve starověku bylo Židovstvo učiněným kvasem kosmopolitismu a rozbíječem národů.” (*Römische Geschichte*, 7. vydání, díl 3, str. 549, Berlín 1882.)

Peter Rosegger

„Obecně a v plné míře se Židovstvu nedostává těch mravních předností, které by nějakou rasu opravňovaly stát na vrcholu lidské kultury, kde by se Židé tak rádi viděli.” (*Bergpredigten*.)

Hrabě Okuma, japonský vojevůdce

„Tento národ pěších nomádů nemá žádnou vlast, a všude tam, kam přitáhne, se vždy snaží znesvětit a zničit vlastenectví a morálku hostitelských národů.” (*Novoje vremja* 1906, podle Lista, *Die Armanenschaft*, str. 18.)

Těchto několik příkladů, v nichž by se dalo pokračovat ještě hodně dlouho, ukazuje přímo křiklavě, jak vzácně jednotný je úsudek zakladatelů náboženství, vynikajících Židů i největších duchů všech časů o židovském pojetí práva a morálky, jež je prodchnuto týmž duchem, jaký na nás vane z *Protokolů sionských mudrců*.

Nic nedokáže obsažněji prokázat pravost *Protokolů*, než hluboká shoda, s níž ti-to muži nezávisle na sobě duch Židovstva rozpoznali.

Jak si vůbec může zástupce tohoto národa dovolit tvář v tvář těmto poznatkům mluvit o *Protokolech* jako o „brakové literatuře”?

Nebylo by pro něho rozumnější toto téma vůbec neotvírat, nechce-li se setkat se stejným osudem, jaký potkal před nedávnem *Svaz polských rabínů*? Ten si v červnu 1934 stěžoval u představeného katolického episkopátu Polska, kardinála Kakowského, na vzrůstající antisemitismus v zemi. Zcela případně jim na to kardinál odpověděl, že antisemitismus je jenom následkem vyzývavého chování Židů, kteří

v Polsku organizují komunistickou propagandu a obzvláště rafinovanou propagandu bezvěreckých hnutí. Kardinál také upozornil rabínskou delegaci, že je Polsko přeplněné vlnou pornografické literatury, která je **výhradně židovského původu**.

Dále církevní prelát pranýřoval podvratnou a rozbíječskou činnost, kterou Židé provádějí přesně v duchu *Protokolů sionských mudrců*:

„Proto musíme podrýt každou víru, a především odstranit z mysli křesťanů víru v Boha a nahradit ji materiálními úvahami a potřebami.” (4,3)

„V takzvaných pokrokových zemích jsme podnítili vydávání hloupých, nestoudných a oplzlých knih.” (14,5)

Je skutečně otřesné pozorovat, jak obsah *Protokolů sionských mudrců* ve všech oblastech lidského života přesně odpovídá názorům a činnosti Židovstva.

Vzhledem k těmto souvislostem už o pravosti *Protokolů sionských mudrců* jednoduše nelze pochybovat!

X. Pravost *Protokolů* jako světovládného programu prokázána ze židovské literatury všech dob

Cílem veškerého náboženského snažení Židovstva je zřízení mesiánského království, světové říše, která sjednotí všechny národy světa ve jménu Jahveho, židovského národního boha.

U trestního soudu v Basileji se nachází protokol z 20. července 1933, podle něhož ve Švédsku usazený vrchní rabín dr. Ehrenpreis prohlásil následující:

„Sionismus nemá absolutně nic společného se světovládou. Neusiluje o nic jiného, než o vytvoření skromného místečka v Asii pro Židy. Rovněž mesianismus nemá se světovládou nic společného. Podstata mesianismu je vyjádřena v závěrečné modlitbě, která se pronáší před odchodem ze synagogy, a spočívá v tom, že doufáme v den, kdy se všechny národy sjednotí před tváří jediného Boha.”

Slovům rabína samozřejmě dobře rozumím, ale nemohu jim uvěřit. Protože Židovstvo stále kalkuluje s tím, že Nežidé nerozumějí podstatě jeho náboženského učení, musím zde uvést objasňující fakta.

Jak Židé, tak i křesťané znají a vzývají pouze jediného Boha, jde tedy shodně o monoteistická náboženství. Avšak představa a chápání Boha jsou v obou náboženstvích **podstatně odlišné!**

Křesťanský Bůh je Bohem celého lidstva, pro věřící i nevěřící všech národů, je Bohem univerzálním. Židovský Bůh je Bohem židovského národa, je tedy národním, kmenovým božstvem. Podle křesťanského učení všichni, kdož se obrátí ke Kříži a budou žít podle pravé víry, budou jednou účastni věčné blaženosti, přijdou do nebeského, nadpozemského ráje. Proto se dá křesťanské náboženství při nutném zjednodušení označit jako „nepocházející z tohoto světa”. Naproti tomu mosaismus slibuje uvést všechny pravověrné do blaženého života na této Zemi, která se má stát pozemským rájem. Proto se může nazvat toto náboženství „pozemským náboženstvím”.

Aby tedy lidé mohli do tohoto ráje vejít, musí být všechny národy světa sjednoceny v židovské víře, což prakticky znamená, že musí být obřezáni a stát se Židy. (*Sdružení opravdových biblických badatelů* to říká dostatečně zřetelně – viz dále kap. XI.) Když tedy podle dr. Ehrenpreise Židé doufají v příchod dne, v němž budou všechny národy sjednoceny před tváří jediného Boha, vyjadřují právě tím naději na takzvanou mesiánskou říši, v níž budou národy světa sjednoceny ve víře v židovského kmenového boha. – **Mesianismus a světovláda jsou dva navzájem se překrývající, identické pojmy.** Mesiánská říše začne v okamžiku, kdy bude zřízena židovská světovláda. To je čas, kdy se podle židovské víry zjeví mesiáš! – Znovu zde odkazuji na učení *Opravdových biblických badatelů*, podle něhož mesiáš (v tomto případě líčený jako Ježíš Kristus) r. 1914 vstoupil na trůn mesiánské říše a brzy se chopí královského žezla. Není divu, vždyť pro tuto společnost *Biblických badatelů* znamená rok 1914 začátek zkázy všech národů s výjimkou židovského!

Pro sionisty je rok 1897 rokem rozhodujícím. Podle *Jüdische Presszentrale*, roč. 12, č. 556 z 2. srpna 1929, pronesl na XVI. sionistickém kongresu v Curychu Nahu Sokolov vzpomínkovou řeč na Theodora Herzla, v níž prohlásil:

„Večer 29. srpna 1897 mně a několika dalším přátelům řekl Herzl pozoruhodnou věc: Bulharští Židé již dávno věřili, že se mesiáš narodí prvního dne měsíce elul! A měli pravdu, pokračoval, dnes, na sionistickém kongresu, se mesiáš narodil. Pak dodal: Tento mesiáš vyroste a zmohutní! Herzl nebyl pošetilý, ani pověřčivý, ale měl silnou náboženskou vznětlivost.”

Naděje na sjednocení všech národů v Židovstvu se zakládá na zvěstování Jahveho a na **chybně vykládaných** výrociích proroků ze *Starého zákona*.

„Pohled, přijde den, říká Pán, kdy probudím z krále Davida zaslouženou ratolest – jako král bude panovat, který je moudrý. V oněch dnech bude Juda spasen a Izrael bude žít v bezpečí...” (*Jeremiáš* 23,5-6.)

„Plesej slavně, dcero Sionu! Jásej, dcero Jeruzaléma! Hle, tvůj král k tobě přichází. A jeho moc se bude prostírat od moře k moři, od proudů (řeky) až na konec světa.” (*Zachariáš* 9,9-10.)

„A on bude panovat od jednoho moře k druhému, od řeky až po hranice zemského okrsku. Budou se mu kořit všichni králové světa, všechny národy mu budou sloužit.” (*Žalmy* 71,8 a 11.)

Tato proroctví uznává také křesťanské učení, ale pro křesťany již došla svého naplnění příchodem Ježíše Krista.

Naproti tomu pro Židovstvo jsou proroctví dosud nenaplněna, protože pro něj nebyl Ježíš Kristus oním prorokovaným Mesiášem, jímž nemohl být již proto, že odmítl stát se pozemským králem, když před Pilátem prohlásil: „Moje království není z tohoto světa.” – **Mesiáš s takovými názory a učením byl pro Židy pouhým rouhačem!**

Mesiáš, který nabízí lidem „pouze” nebeský ráj s nadpozemskou blažeností, je pro Židovstvo nepřijatelný.

Židé požadují spíše pozemský ráj prostřednictvím nastolení židovské univerzální říše, zahrnující všechny země světa. Z hlediska jejich víry je tento názor něčím sa-

mozřejmým, protože podle **rabínského výkladu Starého zákona** – který je v naprostém protikladu s výkladem křesťanským – prohlásil kmenový bůh Jahve pro věčné časy, že Izrael je jeho vyvolený lid, který bude vládnout nad všemi národy:

„Tebe si Hospodin, Tvůj Bůh, vyvolil, abys byl jeho zvláštním lidem před všemi národy, které jsou na Zemi.” (5. Mojžíš 7,6.)

„Učiním tě velkým národem, požehnám tě, učiním velkým tvé jméno, staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdož ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání všechna pokolení Země.” (1. Mojžíš 12,2-3.)

„Tebe (Abraháma) požehnám a tvé semeno rozmnožím jako hvězdy nebeské a jako písek na mořském břehu, tvé potomstvo obsadí brány tvých nepřátel a v něm budou požehnány všechny národy Země.” (1. Mojžíš 22,17-18.)

„Vydám ti do rukou jejich krále a zničíš jejich jméno pod nebem, nikdo se proti tobě nepostaví dříve, než je vyhladíš.” (5. Mojžíš 7,24.)

„Budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nebudeš muset vypůjčovat. Hospodin tě učiní hlavou a ne chvostem, a budeš vždy stoupat výš a nikdy neklesneš níže.” (5. Mojžíš 28,12-13.)

„Pohltíš každý lid, který ti vydá Hospodin, tvůj Bůh.” (5. Mojžíš, 7,16.)

„Dnes začnu sesílat strach a hrůzu na všechny národy, žijící pod nebem, aby se polekaly, jak jen zaslechnou tvoje jméno.” (5. Mojžíš 2,25.)

Pro věřící Židy je *Tóra* „zákoníkem”, který obsahuje nejen základy věrouky, ale také početné předpisy státního, občanského, trestního a rodinného práva. Nelze mít přirozeně žádnému Židu za zlé, jestliže ctí za svatý výše zmíněný, samotným Bohem a jeho prostředníkem Mojžíšem ustavený základní náboženský zákon, a že v něm obsažené předpisy, principy a učení považuje za nezvratné. Potom je ovšem také jisté, že Židé jsou ze **svého hlediska** oprávněni považovat se za jediný vyvolený národ, který má ovládnout, pohltit a vyhladit ostatní národy světa.

Předurčení Židů ke světovládě je tudíž v *Tóře* stanoveno pro všechny časy, jsou svým kmenovým božstvem zavázáni k této nadvládě pracovat!

Když se ovšem někdo pokouší dokázat Židům snahu po světovládě z *Tóry*, dostane od nich, od těchto mistrů v zalhávání a popírání okamžitou odpověď, že jde o pokus antisemitů podsunout Židům takové úmysly, protože jim není nic vzdálenější, než se snažit o světovládu, a že se Boží výroky z *Tóry* vztahují na dávno minulé doby, kdy si Židé na svém tažení z Egypta museli zajistit nový domov v zemi Kanaán a její obyvatelstvo si samozřejmě podmanit.

Tato námitka však neobstojí; vždyť také po zřízení židovského státu ve staré Palestině židovští proroci po celá staletí slibovali Izraeli s odvoláním na zákon *Tóry* příští nadvládu nad všemi národy, jak vyplývá z výše citovaných výroků proroků Jeremiáše a Zachariáše. Další takové průkazné výroky jsou:

„Avšak říše, vladařská moc a nádhera všech království pod širým nebem (tedy ne pouze v Palestině, ale na celém světě) budou dány svatému lidu Nejvyššího, jemuž všichni vladaři budou sloužit a poslouchat ho.” (*Daniel* 7,27.)

„Popros, a předám ti v dědictví národy, a v trvalé vlastnictví i dálavy Země.” (*Žalmy* 2,8.)

„Synové cizinců vystavějí tvé hradby a jejich králové ti budou sloužit.” (*Izajáš* 60,10.)

„Národové a království, jež by ti nesloužili, zhynou.” (*Izajáš* 60,12.)
„Budeš sít mléko z národů i z královských prsou.” (*Izajáš* 60,16.)
„Stanou zde cizinci a budou pást vaše stáda, synové cizinců budou vašimi rolníky a vinaři.” (*Izajáš* 61,5.)

Také ohledně pýchy a pohrdání všemi ostatními národy by paličatý obhájce Židů namítl, že proroci žili v temném starověku za zcela jiných poměrů, a že tedy Židům slibovali modré z nebe ke zcela jiným účelům.

Podívejme se proto, co o vztahu Židovstva k ostatním lidem říká *Talmud*, jehož vypracování bylo dokončeno pět století po Kristově narození, a který sami Židé staví vysoko nad samotnou *Tóru*. Mimo jiné tam čteme: „Sémě cizince (Nežida) je rovno semeni dobytčímu.” (Traktát Jebamoth fol. 94, col. 2.)

Oprávnění vyvoleného národa k takové nenávisti zdůvodňuje *Talmud* tím, že Mojžíšův zákon byl dán Židům na „har Sinai” (což česky znamená doslovně: hora nenávisti).

„Co znamená har Sinai, tj. hora Sinaj? – Znamená horu, z níž sestoupila nenávist na národy světa.” (Traktát Šabath, fol. 89, col. 1.)

Při takovém rozpoložení myslí je pochopitelné, když *Talmud* vychází z předpokladu, že svět byl stvořen pouze pro izraelity a že jen oni mu mají vládnout:

„Stejně tak, jako se svět nemůže obejít bez větru, nemůže být ani bez izraelitů.” (Traktát Taanith, fol. 3a, rovněž traktát Aboda zara, fol. 10a, a traktát Matthe aha-ron, fol. 19, col. 2.)

„Všude, kam přijdou izraelité, stanou se knížaty zástupů.” (Traktát Sanhedrin, fol. 104a.)

„Svatý promluvil k izraelitům: Vy jste mě uznali jediným Pánem světa, a proto z vás udělám jediné pány Země.” (Traktát Chagiga, fol. 3a, 3b.)

Z toho odvozují Židé slib svého kmenového božstva o světovládě.

Houževnatého lpění na Božím příslibu budoucí světovlády se Židé nevzdali ani tehdy, když se kolem roku 70 po Kr. a později stále více rozptylovali mezi ostatní národy.

O tom poskytují rabínské učenci středověku a počínajícího novověku nesporné důkazy. Jedním z nejvýznamnějších z těchto učenců je Isaac Abravanel, španělsko-židovský státník a filosof, žijící v letech 1437-1508, který napsal početné komentáře *Bible*. Na Abravanelovo dílo je možno se bezpečně odvolávat, protože *Židovský lexikon* pochvalně vyzdvihuje jeho biblické komentáře pro jejich důkladnost a fundovanost. Co tedy Abravanel píše, odpovídá skutečně židovskému učení:

„Až přijde Mesiáš, syn Davidův, usmrtí všechny nepřátele.” (Majene ješua fol. 76, col. 1.)

„Všechny národy přijdou k hoře Páně a k Bohu Jákobově, a podrobí se izraelitům.” (Komentář k *Izajášovi*, fol. 4, col. 2.)

„Hle, prorok přislíbil, že Svatý (Bůh) v čas spasení zničí moc všech knížat země, takže Pán bude jediným králem celého zemského okrsku.” (*Talmud*, traktát Majene ješua fol. 46, col. 1.)

Že Abravanel nemyslí nábožensko-duchovní panství Boží v křesťanském smyslu, ale pozemskou vládu mesiánského krále a jím vedeného vyvoleného národa, vy-

plývá jasně z jeho představ o formě židovské světovlády. Odvolává se přitom na dvě proroctví Izajáše:

„Králové budou tvými živiteli a královny tvými kojnými, klanět se ti budou tváří k zemi a lízat budou prach tvých nohou.” (*Izajáš* 49,23.)

„Stanou zde cizinci a budou pást vaše stáda, jejich synové budou vašimi rolníky a vinaři. Vy ale budete kněžími Páně a budete zváni služebníky Páně.” (*Izajáš* 61,5 a 6.)

Ve svém, *Židovským lexikonem* tolik vychvalovaném smyslu pro důkladnost a fundovanost, objasňuje Abravanel dále:

„Prorok také prohlašuje, že ho Pán vyvolil oznámit izraelitům, že jim budou poddány všechny národy světa, takže cizinci povstanou, aby pásli jejich stáda a obdělávali pole a vinice. Děti Izraele se tedy nebudou zabývat žádnou hrubou prací, ale jen svými modlitbami budou ctít Boha. Aby ale měli čas k uctívání požehnaného Boha, opatří jim bohatství všech národů.” (Mešmia ješua, fol. 89, col. 4.)

Podle toho tedy mají Nežidé vykonávat všechny těžké práce a starat se o výživu samotných Židů, aby ti nemuseli žádnou takovou práci dělat. Tam někde pramení ona arogance Židů, která jim chtě nechtě přešla do krve, v tomto citovaném případě tak jasně hlásaná židovským filosofem.

Podmanění všech národů, které by umožnilo přenechání těžké práce a služby otrokům božího lidu – to je cíl a smysl židovské touhy po světovládě.

Podotýkám, že tedy nejen ze slov proroka Izajáše, ale i z výkladů Abravanelových o dva tisíce let později je prokázáno, že je zřejmou **židovskou lží** tvrzení, že jim bylo zakazováno vlastnit půdu a pracovat na ní, a proto se z donucení věnovali obchodu a lichvě. Židé se totiž ve skutečnosti nikdy nechtěli zabývat zemědělstvím, a vždy, když vlastnili půdu, nechávali ji obdělávat nežidovskými služebníky, případně ji za lichvářské úroky pronajímali a teprve následně museli být z národohospodářských důvodů vylučováni z vlastnictví zemědělské půdy.

Avšak poslechněme si ještě, co píší další židovské autority o postavení izraelitů v pospolitosti ostatních národů:

„Svět byl stvořen jen kvůli izraelitům.” (Rabín Abraham Seba, traktát Zeror hammor z roku 1595, fol. 106, col. 4.)

„Svět byl stvořen jen pro izraelity, kteří jsou jeho ovocem, ostatní národy jsou pouze slupkou.” (Rabín Ješaja Hurwitz, traktát Schené luchôth ha-berîth, z roku 1686, fol. 145, col. 3.)

„V čas Mesiáše se obrátí všechny národy k naší víře.” (Rabín Bechai, traktát Gad hakkemah z roku 1546, fol. 47, col. 4.)

„V budoucnu dostanou izraelité do držení celý svět a ostatní národy zhynou, izraelité potrvají navěky.” (Rabín Bechai, traktát Gad hakkemah, fol. 179, col. 3.)

„Až přijde čas mesiáše, izraelité vyhladí všechny národy Země.” (Rabín bar Nachmani, traktát Bammidbar rabba z roku 1673, fol. 172, col. 4, a fol. 173, col. 1.)

„Země Izrael se rozšíří a pohltí všechny ostatní země.” (Rabín Naphtali, traktát Emmek hammelech, z roku 1653, fol. 44, col. 1.)

„Uvidíš zemi Izrael tak velikou jako celý svět.” (tamtéž, fol. 142, col. 2.)

„Jeruzalém bude napříště tak veliký jako celá země Izrael, a země Izrael bude tak velká jako celý svět.“ (Rabín Simeon, traktát Jalkut Šimoni z roku 1687, fol. 57, col. 2.)

Všechny tyto citáty, v nichž by se dalo pokračovat ještě velice dlouho, prokazují chtivost Jahveho národa po světovládě.

Je zbytečné blíže je komentovat, protože obsah a význam jejich slov nepřipouští žádný jiný výklad!

Avšak i přes naprosto jasný smysl těchto citátů *Talmudu*, i přes prohlášení pozdějších rabínských spisů se židovské autority neustále pokoušejí zkreslovat a pozměňovat smysl a význam těchto výroků nebo alespoň prohlašovat, že údajným vytržením z kontextu je deformován jejich smysl nebo případně (a to nejčastěji!) že se zde jedná o Židovstvem dávno opuštěné a překonané názory. Vyžádalo by si až příliš mnoho místa, zabývat se zde podrobněji vytáčkami Židovstva, zahnaného do úzkých zveřejněním jednoznačných citátů z jeho vlastní náboženské literatury. Uvedu zde alespoň jeden příklad, který dobře ukazuje, jak zuřivě halí Židovstvo jemu trapné výroky do pláštiku nevinnosti.

Dr. Alexander Guttman se ve své knize *Enthüllte Talmudzitate (Odhalené citáty z Talmudu)*, Philo-Verlag, Berlín 1930, zabývá rozbořem 110 výroků ze židovských náboženských knih. Jako první uvádí citát z 5. knihy *Mojžíšovy* (7,16): „Pohltilš všechn lid, který ti vydá Hospodin, tvůj Bůh,” a tvrdí, že se tato pasáž vztahuje pouze na dobytí Kanaánu, a že výrazem pohltilš je zde míněno pouze v přeneseném slova smyslu podmanění si tamějších obyvatel. – Svým tvrzením ovšem Guttman nedokazuje vůbec nic, protože Jahve tím samozřejmě nevybízí svůj národ ke kanibalismu, ale nabádá izraelity k symbolickému pohlcení všech národů! Že se citovaný pokyn k vyhubení obyvatel vztahuje jmenovitě na zemi Kanaán, je pravda. Stejně tak je ale pravda, že proroci a všichni rabínské učenci z tohoto citátu vyčetli a vyvodili Jahveho příkaz izraelitům, utlačovat všechny národy. A to už pan Guttman ve své knize neupřímně zamlčuje!

Mnohem horší však je, když prohlašuje, „že nejen ostatní národy, ale i sám Izrael má být v Bibli objektem pohlcení,” a na potvrzení toho cituje Jeremiáše (2,3): „Všichni, kdož jej [Izrael] šírají, budou potrestáni.” – Uvádět tento citát na obranu tvrzení o „nepovyšování se” Izraele je protimluv sám o sobě, protože o tom, že právě pouze Izrael nebude pohlcen, vypovídá ta samá pasáž. (Ostatně zde je dokončení jejího celého textu): „... Vždyť Izrael je svatý [lid] Páně, první plod mezi jeho ovocem; všichni, kdo jej šírají, budou potrestáni.” – Takže tedy má pouze Izrael všechny ostatní národy pohltil, jenom Izrael nemá být podle Jeremiáše nikým pozřen.

Tímto nebo podobným způsobem jsou tedy samotnými Židy potvrzeny závěry všech, kteří poukazují na nepřátelský duch židovských spisů.

Je smutné, že nežidovské národy toto matení a překrucování Židů neumějí rozpoznávat a nechávají se stále znovu klamat přísahami o dobrosrdečnosti vyvoleného národa.

Z výše uvedených citátů cítíme stejný duch, jaký vane z *Protokolů sionských mudrců*, resp. *Protokoly* sledují tentýž cíl jako židovské náboženské knihy, jímž je ujařmení všech národů a zřízení světovlády vyvoleného lidu.

Můžeme mít za prokázané, že autor *Protokolů sionských mudrců* neopisoval ze zmíněných náboženských knih, ale spíše že svůj program postavil v jejich duchu!

Jestliže se v *Protokolech sionských mudrců* (15,15-16) říká: „Čistě zvířecí duch Nežidů není schopen pozorování a analyzování pojmů. Ještě méně je uzpůsoben k předvídání výsledků, k nimž může vést uskutečňování stanovených zásad. Tento rozdíl mezi naší rozumovou schopností a pudovou, zvířecí povahou Nežidů je jasným důkazem našeho vyvolení Bohem. Je tedy jasné, že sama příroda nás určila za vládce na Zemi” – pak tento názor přesně odpovídá pojetí *Tóry*, podle níž jsou „izraelité jediným vyvoleným národem”, stejně jako odpovídá pojetí *Talmudu*, že „lidmi jsou pouze izraelité, ostatní jsou jen zvířaty”.

Odkazují zde na vývody emeritního profesora katolické akademie v Petrohradě prof. dr. Stanislaw Trzeciaka (viz. kap. XIV, 1), který přesvědčivě dokázal **spojitost a vnitřní identitu mezi učením mojžišského náboženství, politickým jednáním Židovstva a zásadami *Protokolů sionských mudrců*.**

Jak se projevuje talmudské pojetí náboženství v praktické politice židovského národa, ukazuje takzvaný

Toledský dopis.

Roku 1487 vydal francouzský král Karel VIII. edikt, podle nějž měli Židé v Provinci buď přestoupit na křesťanství, nebo se v případě neuposlechnutí vystěhovat ze země. Tehdy se ještě doufalo, že se křtem mohou ze Židů stát pravověrní křesťané a příslušníci francouzského národa.

Rabíni z Arles se v tísní obrátili dopisem na hlavu židovské obce v Cařihradě se žádostí o radu, jak by se měli v této situaci zachovat. Dostali následující odpověď:

Milí naši v Mojžíši,

obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěstovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich velkých rabínů je toto:

Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, ale zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.

Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste tak postupně pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům.

Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby mohli beztréstně škodit životům křesťanů.

Ujišťujete nás, že boří vaše synagogy. Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanovníky, a potom můžete vy škodit jejich církvi.

Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učiňte ze svých dětí advokáty, kteří se budou zabírat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte.

Neuchýlíte-li se od těchto našich pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.

V. S. S. V. S. F. F. kníže Židů v Cařihradě
21. dne měsíce kislev 1489

Citovaný dokument byl nalezen ve španělském Toledu a proto se o něm v literatuře mluví jako o *Toledském dopisu*. Později byl přetištěn v knize španělského šlechtice Juliana de Medrano *La Silva Curiosa* z roku 1583, a ještě později opatem Bouisem z Arles v knize *La Royale couronne des roys d'Arlès* r. 1644 (cit. podle E. Drumonta v *La France Juive*, 115. vyd., I. svazek, str. 220).

Dopis může být považován za předchůdce Řeči rabína o gojimech. V obou dokumentech najdeme stejný myšlenkový pochod. Zvláště nápadné je shodné přiřčení úlohy židovským lékařům, tj. vraždit z politických důvodů. Ani zde ovšem nejde o nic nového, jen o písemnou formu vyjádření téže myšlenky, protože politické vraždy prostřednictvím lékařů Židovstvo páchalo již dávno před sepsáním Toledského dopisu. Připomenu zde vraždy, spáchané židovskými lékaři, pro nezbytné zkrácení jen na některých korunovaných osobách:

- Karel Lysý, první král západofrancké říše, byl r. 877 otráven svým osobním židovským lékařem Sedechiou (Pawlikowski, *Der Talmud in der Theorie und Praxis*, Regensburg 1881, str. 40),
- Jindřich III., kastilský král, byl r. 1406 otráven vlastním lékařem, Židem Meirem Alguadesem (Gildemeister, *Judas Werdegang*, Lipsko 1921, str. 67),
- Joachim II., braniborský kurfiřt, byl roku 1571 zavražděn svým židovským lékařem pomocí podaného jedu (Pawlikowski, tamtéž),
- Jan III. Sobieski, polský král, který zachránil r. 1683 Vídeň z tureckého obležení, byl jedním z panovníků, kteří se vůči Židům chovali velice vlídně. Ve svém království dovozoval Židům usazovat se, pronajímat výnosy z cel, daní a královského majetku. Když se potom polští poddaní v důsledku bezohledného chování Židů těmto čachrům vzepřeli a požádali krále o pomoc, udělali Židé se svým dosavadním dobrodincem krátký proces. Židovský osobní lékař Jonas podal králi takovou dávku „léku“, že král zemřel za strašných bolestí (Pawlikowski, tamtéž, str. 37),
- Nikolaj I., ruský car, zemřel zcela náhle r. 1855 bez jakýchkoli příznaků onemocnění. Uvádí se, že ho otrávil jeho osobní lékař, pokřtěný Žid (Bostunič, *Die Freimaurerei*, Výmar 1928, str. 284),
- Alexandr III., ruský car, skončil stejně nepřírozenou smrtí r. 1894. Žid Edgar Saltus vydal r. 1920 v New Yorku knihu s příznačným titulem *Die Kaiserliche Orgie* (*Carské orgie*), v níž líčí, jak moskevský lékař, pokřtěný Žid Zacharjin podal carovi smrtelný jed (Bostunič, tamtéž, str. 285).

Velmi případně k tomu říkají *Protokoly sionských mudrců*:

„Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců. — — — Ani samotné oběti se nikdy o svém odsouzení nedozvědí, a jakmile je to nezbytné, umírají zdánlivě přirozenou smrtí.“ (15,13)

Výše zmíněný Toledský dopis byl Židovstvem samozřejmě prohlášen za podvrh. Ve vídeňském časopisu *Die Wahrheit* z 1. prosince 1933 se to pokusil dokázat Chaim Bloch podle manýr nám již známého Benjamina Segela důvody, které zcela jasně odporují historicky zjištěným skutečnostem. Píše totiž:

„Rada Židům, aby přijímali křesťanství, je zcela nemožná, protože celý svět zná odpověď, kterou na takovou výzvu dali Židé Španělska, Portugalska a dalších zemí: vystoupili na hranici a nechali se upálit.”

Je sice pravda, že někteří ze Židů podstoupili kvůli víře i smrt, ale Chaim Bloch zcela zamlčuje existenci maranů, Židů, kteří tehdy ve Španělsku přestoupili na křesťanství a dále potají zachovávali židovské rituály a obyčeje (viz např. *Židovský lexikon*) zcela v intencích „podvrženého” Toledského dopisu: „Přijměte křesťanství, ale zachovávejte nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích!”

Blochovo zavádějící argumentování je pouze nepřímým důkazem pro pravost Toledského dopisu – **kdo takto vědomě zamlčuje fakta, cítí se vinen.**

Autenticita Toledského dopisu byla mnohokrát ověřena a prokázána, nejnověji odborným spisovatelem a katolickým duchovním Konstantinem von Pawlikowskim z Vídně. Bližší najde čtenář v knize G. Bostuniče *Jüdischer Imperialismus*, Verlag Ebersberger, Landsberg am Lech 1935, 2. vydání.

Nyní přejdeme k písemnostem a výroků novější doby, které prokazují, že Židovstvo setrvává ve své víře ve světovládě. Nejprve zde nechávám promluvit opět *Židovský lexikon*, který pod heslem „Židovské světové panství“ uvádí:

„Takzvané ‚židovské světové panství, židovská světovláda‘ je bojovým heslem antisemitů, které má naznačit, že Židé ve financích, v politice, na hospodářském a kulturním poli buď zaujímají nebo se snaží zaujmout a obsadit všechna rozhodující místa, jejichž prostřednictvím se snaží vykonávat převládající vliv na světové události za účelem ujařmení všech národů. Tato teze se pošetile odvolává na zcela chybný výklad biblických a mesiánských příslibů a předpovědí, které mluví o nádehe Izraele na konci časů. K tomu účelu bývají navzájem nesouvisící výroky a pasáže stavěny vedle sebe. Podle těchto antisemitských tvrzení má být bolševické hnutí právě tak nástrojem židovské světovlády jako velkokapitalistické panství světových bankovních domů. Rovněž tak se tvrdí, že Židé současně podporují pacifistické snahy i podněcují války a nepokoje, aby oslabováním nežidovských národů válkami a neklidem posilovali svoji vlastní moc. V poslední době přiložily polínko pod skomírající oheň údajně židovské *Protokoly sionských mudrců* a memoáry generála Ludendorffa fabulací o ‚tajné nejvyšší vládě židovského národa‘ a pokoušejí se to prohlašovat za dokázané.”

Je charakteristické, že *Židovský lexikon* ani slovem protiargumentů neodporuje nejzávažnějším obviněním, která byla proti Židovstvu vznesena, ale snaží se je odbýt výrazy jako „antisemitské heslo”, „chybný výklad *Bible*”, „pošetilé teze”, „protimluvná tvrzení” a podobně. Na této horké půdě může totiž Židovstvo pouze zalhávat, ale nikdy ne věcně argumentovat!

Kdo tedy navzdory všem (a mnoha dalším, zde neuvedeným) důkazům i nadále věří ujišťování Židovstva o jeho neškodných cílech a záměrech, kdo považuje všechny tyto doklady o židovské snaze po světovládě jen za pohádku z dávno minulých časů nebo za zlovolné antisemitské výmysly, toho lze o pravdě přesvědčit jedině nezpochybnitelnými výroky židovských učeneckých autorit, spisovatelů, politiků a židovského tisku!

V jednom propagandistickém spisku rusko-židovského lóžového bratrstva *Die Weisen von Zion* z roku 1911 (přetištěno v *Deutsche Tageszeitung* č. 511 z 15. listopadu 1919) se říká:

„Hlavního cíle, nastolení židovské světovlády, nebylo zatím dosaženo. Ale podaří se to, a tento cíl je mnohem blíží, než si masy v takzvaných křesťanských státech vůbec mohou myslet. – – – Ruský carismus, německé císařství a militarismus budou svrženy a všechny národy přivedeny ke zkáze. To je ten okamžik, v němž začne skutečné světové panství Židovstva.” (Citováno podle Wilhelma Meistera, *Judas Schuldbuch*, Mnichov, 5. vyd., str. 171.)

V židovském časopisu *Die Wahrheit* z 24. listopadu 1922 (který je tiskovým orgánem *Svazu rakouských Židů*) píše Žid Stricker, člen jedné významné akční komise pro sionismus:

„Všežidovský světový kongres, souhrn všech hospodářských a sociálních sil celého židovského společenství, musí mít absolutní právo rozhodovací, musí být nejvyšší a poslední instancí, musí mít právo závazně rozhodovat o všech otázkách pro všechny.”

Stricker tedy žádá ustavení nejvyšší autority, která bude s vyloučením zákonů nežidovských států vynášet rozhodnutí, závazná pro Židy všech zemí, autority, kterou má být nejvyšší židovská vláda, **naprosto nezávislá na vládách států, v nichž Židé žijí.**

Antisionistický Žid Arthur Trebitsch v knize *Deutscher Geist oder Judentum*, Lipsko 1919, str. 22, píše:

„Židé si vytvořili postavu mesiáše, který by měl svým příchodem připravit vyvolenému národu konečné vítězství a triumf nad všemi ostatními.”

V časopisu *Die Gesellschaft* tvrdil Žid Franz Held roku 1890 o poslání Židovstva toto:

„Židovstvo obšťastní a osvobodí celý svět. Židovstvo je univerzální duch, zcela prostý národnostní zášti, kterému připadá úloha spojit znovu rozdělené národy do jediného velkého společenství, vdechnout duši lidskosti hrubé materii. **Židovi musí připadnout všude vůdcovství.**” (Citováno podle zur Beeka, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 3. vydání 1919, str. 27.)

Podle knihy Leberechta Fürchtengotta *Im Angriff liegt der Erfolg!* (Nejlepší obranou je útok!) Žid dr. Moritz Cohn prohlásil na str. 6:

„Místo toho, aby se rozplynul, vládne dnes židovský duch všude tam, kde byl dříve sotva trpěn. Teď už nemusíme ve středověké pokoře ghetta nadále zamlčovat, že moc, která nám byla přislíbena, již dávno máme. Bez ní nemůže žádný potentát tohoto světa ani to nejmenší podniknout, protože vládneme peněžnímu trhu. Téměř ani jediné slovo, které si nepřejeme, se nedostane k veřejnosti, protože vládneme tisku. Žádná myšlenka, která nám není vhod, nepronikne do myšlenkového okruhu vzdělanců a umělců, protože my ovládáme školu i scénu. – – – Židovský duch si podmanil svět.” (Cit. podle Beeka, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 3. vydání 1919, str. 27.)

Židovský náboženský filosof dr. Joseph Wohlgemuth řekl ve své knize *Der Weltkrieg im Lichte des Judentums* (Světová válka ve světle Židovstva):

„Je jedna stará agadická⁴⁵ zásada, že velké světodějné události se stávají z vůle Izraele.” (Citováno podle Beeka, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 3. vydání 1919, str. 25.)

Žid Baruch Levi napsal Karlu Marxovi (podle *Revue de Paris*, roč. 35, č. 11, str. 574):

„Židovský národ jako celek bude sám sobě Mesiášem. Jeho panství nad světem bude nastoleno sjednocením všech ostatních lidských ras. Odstraněním hranic a monarchií, které jsou zdrojem partikularismu, bude nastolena jediná světová republika, v níž budou občanská práva všeobecně přiznána Židům. V této **nově organizované lidské společnosti budou synové Izraele všude vedoucím elementem, zvláště když se jim podaří dostat masy pracujících pod své vedení.** Vlády národů, které budou tvořit světovou republiku, se prostřednictvím vítězství proletariátu dostanou všude do rukou Židů. Vládoucí židovskou rasou bude všude zrušeno soukromé vlastnictví a Židé budou spravovat státní majetek. Takto budou naplněna proroctví *Talmudu*, že v čase příchodu Mesiáše budou vlastnit klíče k bohatství všech národů světa.” (Cit. podle Kämpfera, *Jüdische Selbstbekenntnisse*, Hammer-Verlag, Lipsko 1929, str. 34.)

Protokoly sionských mudrců neříkají nic jiného, a Žid Baruch Levi zde pouze stručnými slovy souhrnně podal jejich obsah! A jeho úvodní a závěrečná slova jsou myšlenkovým odrazem „Manifestu“ Isaaca Adolpha Crémieux!

Židovská *Internationale Banken-Allianz*, vytvořená krátce před válkou, píše ve svém prospektu:

„Pro vysoké finance udeřila hodina, kdy začnou své zákony již otevřeně diktovat světu tak, jak to dosud dělaly vskrytu. Vysoké finance jsou povolány nastoupit na místo císařství a království, a to s mnohem větší autoritou, protože ta jejich se neohraničuje jednou zemí, ale rozprostírá se nad celým světem. Vysoké finance budou pány války i míru.” (Cit. podle O. Stauffa von der March *Die Juden im Urteil der Zeiten*, str. 184.)

Poslechněme si také slova *Archives Israélites*, kterými byl přivítán Crémieuxův „Manifest“:

„Mesianismus nové doby musí přijít a zaujmout dosavadní místo dvojí říše císaře a papeže.”

Rabín Elie Benamozegh z Livorna vydal již roku 1914 knihu s titulem *Israel et l'Humanité. Etude sur le problème de la religion universelle et sa solution*, Paris E. Leroux Editeur. Na str. 5 tam čteme:

„Vyvolen Bohem, aby zde na Zemi naplnil své náboženské poslání, musí Izrael nacházet v hebraismu základní prvky světového náboženství, které v čase příchodu mesiáše sjednotí všechny národy pod jeho záštitou.”

Jaký jiný závěr z tohoto výroku udělat než ten, že údajně z Boží vůle je posláním Židů shromáždit všechny národy pod svojí záštitou a udělat z lidí všech národů židovské světoobčany?

⁴⁵ Agadický, zde neveršovaný text *Talmudu*, který není právního charakteru. Pojmem „aggades” se označují bajky a pověsti *Talmudu*; pozn. překl.

Haličský Žid a německý státní občan Alfred Nossig píše ve své knize *Integrales Judentum* z roku 1922 na str. 74 takto:

„Současný světový socialismus představuje první stadium zdokonalování mesianismu, první krok k uskutečňování ideálu **budoucího světového státu**, který nám byl zvěstován našimi proroky.“ – – – Str. 79: „To se ale stane teprve tehdy, až bude vytvořen svaz národů.“ (Citováno podle Léona de Poncins, *Judentum und Weltumsturz*, II, str. 77.)

Tuto knihu uvádí pod heslem, věnovaném jejímu autoru Nossigovi, také již citovaný *Židovský lexikon*, aniž by v tomto případě prohlásil, že teze o světovém státu je „antisemitským bojovým heslem, odvolávajícím se na chybný výklad Bible“!

Že však sami Židé otevřeně holdují myšlence světového státu, prohlašuje tentýž *Židovský lexikon* za odpornou lež, jakmile to vysloví nějaký Nežid!

Žid S. P. Charjes, bratr lóže *Massadok* řádu *B'nai B'rith*, píše v *Nationaljüdischen Almanach* (*Národním židovském almanachu*) pro rok 5862:

„Židovská světovláda – – – nachází svůj nejpřípadnější výraz ve slovech Bible. Čas, kdy naše ideje naplní svět, přijde a musí přijít. Samotné naše panství bude bez-trestné, nemusí se obávat žádné odvety. Přímoú cestou a nepřemožitelně kráčí ke svému cíli.“ (Citováno podle Léona de Poncins, *Judentum und Weltumsturz*, II, str. 155.)

Srovnejme tento výrok opět s „Manifestem“ Isaaca A. Crémieux:

„Přijde den, kdy Jeruzalém bude modlitebním shromaždištěm pro sjednocené národy. – – – Ten den už není příliš daleko“, když v *Protokolech sionských mudrců* (3,1) čteme ve stejném duchu: „Mohu vás ujistit, že nám k cíli zbývá již jen několik kroků.“

Žid Simon-Tov Yacoel ve své knize *Israël. Réflexions sur la grande guerre et l'avenir des peuples*, Imprimerie Acquarone, Soluň 1921, píše:

Str. 9: „Říkat, že válka je vedena proto, aby osvobodila svět od tyraní a dovedla ho ke svobodě, je těžkým omylem, podivným projevem pokrytectví. Lid nebude nikdy svobodný – rozhodně ne dříve, než zlomí okovy, kterými je spoután. Důkaz? Každý velký národ vždy zotročoval jiný, menší nebo slabší. Tak má Francie svou Korsiku, Anglie Irsko, Srbsko Černou Horu – a krátce řečeno, **Izrael má celé lidstvo jako otroka.**“

Str. 11: „Říká se, že každá válka přinese i něco dobrého. Nuže, světová válka zrodila božstvo: svazek států, *Společnost národů*.“⁴⁶

Str. 23: „Tato *Společnost národů* vytvoří jednotný jazyk, společnou měnu, stejné právní normy a náboženství.“⁴⁷

Str. 24: „*Společnost národů* se stane všemocnou a paprsky její humanity prozáří všechno až do morku kostí. Jejím hlavním městem bude Sion, Město míru.“

⁴⁶ Předchůdce dnešního OSN v období mezi svět. válkami; pozn. překl.

⁴⁷ Naštěstí stále ještě není tento plán úplně dokončen, ale jeho realizace pokračuje: jednotný jazyk = preferování zjednodušené angličtiny jako nadnárodního komunikačního prostředku; společná měna a stejné právní normy = vytváření větších, nadnárodních celků jako je Evropská unie, NAFTA a pod.; jednotné náboženství = modernistický ekumenismus s výraznými prvky tal-mudského judaismu atd.; pozn. editora.

Str. 25: „Vzhledem k historickým událostem si musí Izrael zajistit tento mocný svaz národů pro sebe. Všechny národy musí potvrdit jako skutečnost, že to byla půda Izraele, na níž velcí proroci přinesli lidstvu světlo. **Co jiného je ustavení *Společnosti národů*, než pokračováním díla, jehož se chopil Izrael?** – *Společnost národů*, toto čisté dítě ducha Izraele musí žít a dýchat vzduch svých otců. *Společnost národů* musí mít jednou své sídlo ve zdech Města míru, města Sionu.”

Str. 41: „Všechno světlo vychází z Jeruzaléma a díky Jeruzalému. Bude středem světa, kde se budou setkávat národy. Jeruzalém dostane přívlastek Město míru. Hlavní město nového světa už nebude jeho náboženským střediskem. Ne! Bude kořálkou nového náboženství, které se bude nazývat Sbratření národů.”

Izrael si zde zcela otevřeně nárokuje *Společnost národů* jako svůj výtvar, který nemá jiný smysl, než završit započatý plán na sjednocení všech národů pod svrchovanou židovskou vládou. Na světě má být jenom jediné náboženství a Jeruzalém se má stát hlavním městem světa, jeho středem.

Může někdo vysvětlit, čím podstatným se liší zde vyjádřené myšlenky od snahy po židovské světovládě?

Podobně mluví o *Společnosti národů* také další Židé. Tak např. Jessin E. Sampoferová v knize *Guide to Zionisme (Průvodce sionismem)*, New York 1920, na str. 21 a 22:

„*Společnost národů* je starým židovským ideálem, v němž je současně obsažen nacionalismus a internacionalismus. A teprve nyní začíná svět tento ideál chápat. Pro Židy je to ale samozřejmost již tři tisíce let. Všechno nádherné na judaismu už naši proroci zahrnuli do základů našeho učení.”

Nebo například noviny *Wiener Morgenzeitung* z 6. února 1925:

„*Společnost národů* dala britské vládě pověření [!], aby byla nápomocna židovskému národu při zřizování jeho národního domova v Palestině do té doby, než Židé sami převezmou státní správu. V tomto příkazu se nenachází nic o tom, že by Palestina byla anektována k britské říši, protože by to vedlo zřejmě k politickému předpokladu pozdějších iredentistických záměrů.”

Ve svém díle *La Littérature des Pauvres dans la Bible*, Paříž 1892, shromáždil Isidore Loeb s velkou pečlivostí nejdůležitější výroky *Bible* o mesianismu a obrození židovského národa. Loeb sám byl francouzským rabínem a od roku 1869 také sekretářem *Alliance Israélite Universelle*. V kapitole o předpovědích proroka Izajáš píše na str. 218:

„Nedá se s jistotou tvrdit, zda Izajáš měl na mysli osobní příchod mesiáše nebo ne. – – – Jisté ale je, že ať už s mesiášem-králem nebo bez něho, budou Židé představovat těžiště lidstva, kolem něhož se seskupí Nežidé po svém obrácení se k [židovskému] Bohu. Všechny národy světa se sjednotí, aby holdovaly národu Božímu. Všechno bohatství světa přejde na židovský národ; budou k Židům vzhlížet jako zajatci v okovech a vrhnou se jim k nohám. „Králové budou tvými živiteli a královny tvými kojnými, klanět se ti budou tváří k zemi a budou lízat prach tvých nohou.” (*Izajáš* 49,23.) – Bůh uzavře se židovským národem věčný svazek, jako to již učinil s Davidem, a také jako David budou Židé poroučet národům. Rozumí se samo se-

bou, že při obrození židovského národa sehraje Jeruzalém a Svatá země důležitou roli.”

Tyto Loebovy výklady ovšem protiřečí tvrzení *Židovského lexikonu*, že teze o židovské světovládě spočívá na zcela chybném výkladu Bible a mesiánských proroctví. – Vždyť právě na základě Izajášovy knihy proroctví tento rabín prohlašuje, že Židé představují těžiště světa, bude u nich shromážděno veškeré bohatství, a všechny národy jim budou sloužit! – A dále (str. 220) ještě ujišťuje, že se Izajášova proroctví nevztahují na starý Jeruzalém, ale na **nadcházející čas mesiáše**.

Stejným myšlenkám dal rovněž výraz Crémieux ve svém Manifestu i *Archives Israélites*, když napsali:

„Židovské učení musí jednoho dne naplnit celý svět. – – – Není už příliš daleko den, kdy veškeré bohatství Země bude patřit výhradně Židům. – – – Zmizí národnosti, ustanou náboženství.”

Všude a ve všech náboženských dílech, v literatuře rabínských filosofů, u Crémieux, Wohlgemutha, rabína Benamozegha, Simon-Tov Yacoela, u Isidora Loeba a dalších, všude nacházíme velebení téhož cíle – povolání Židů na základě biblických předpovědí ke světovládě. O stejný cíl se snaží (jak bude dále ukázáno v kap. XI) také *Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů*, které stanovuje světovládný program zcela podle židovského pojetí.

Roku 1918 vyšla v Londýně kniha *The Jews among the Entente Leaders* (*Židé mezi předáky Dohody*), která obsahuje biografie šestnácti předních židovských osobností zemí Dohody a ukazuje rozhodující vliv Židů na politiku těchto států během světové války. Mezi jinými je v knize popisována činnost následujících Židů: Herbert Louis Samuel, bývalý radní města Londýna; Edwin Samuel Montague, osobní sekretář ministra Asquitha a pozdější ministr výzbroje; lord Reading (rozený Rufus Isaaks), anglický vyslanec v USA a pozdější místokrál Indie; Alfred Mond, majitel dlouhé řady časopisů; francouzský Žid Lucien Klotz, ministr financí; francouzský Žid Joseph Reinach, žurnalista, pověstný svojí neurvalostí; Žid Sidney Sonnino, italský ministr zahraničí, který později zrádně poškodil mocnosti Trojspolku; italský Žid Luigi Luzzati, ministr spravedlnosti; rakousko-italský Žid Barzilai, ministr bez portfeuille; američtí Židé Louis Brandeis, člen Nejvyššího soudu USA; Oskar Strauss, vyslanec USA v Cařihradě, a konečně Bernard Baruch, hospodářský diktátor USA.

Tuto knihu, určenou jen pro velice úzký okruh vybraných osob, prohlásili Židé v okamžiku jejího prozrazení podobně jako *Protokoly sionských mudrců* za podvrh, avšak se stejně malým úspěchem. Citovaný spis uzavírá předmluvu těmito slovy:

„Věřme, že společné úsilí židovských zástupců v zemích Dohody bude symbolem rozsáhlejší spolupráce a jednoty, která se zrodí po válce, nikoli s cílem ničit a rozbíjet, jak bylo v dané chvíli nevyhnutelné, nýbrž s cílem vytvořit lepší a šťastnější svět, v němž budou vládnout hebrejské ideály práva a spravedlnosti.”

Tento nový svět pod nadvládou hebrejských „ideálů” není znovu ničím jiným, než o co usilují *Protokoly sionských mudrců* (1,16), v nichž se říká: „Ze současných zlých poměrů, které jsme dočasně museli zavést, vzejde dobrodiní naší nesvrhnutelné vlády...”

Při příležitosti XII. sionistického kongresu, konaného na podzim r. 1921 v Karlových Varech, napsaly židovské noviny *Neue Rundschau* v listopadovém čísle:

„Kdo měl to štěstí prožít události v sovětském Rusku srdcem i hlavou, tomu musí i zde v Karlových Varech naléhavě napadnout překvapující paralela Moskva-Sion. Naše, v nejhlubší podstatě utopická, ale na pochopení zákonů vzniku a vývoje postavená kultura, připravená již německými věšteckými filosofy [má být správně: židovskými], byla utvrzena německými [správně: židovskými] praktiky a organizátory. Ale na vrcholu hnutí vidíme bouřlivě dopředu se deroucí, osvobozené a geniální východní Židy. Vůdcem současného sionismu je Rus [správně má být: Žid] profesor Weizmann, hlavními muži exekutivy jsou další Rusové [správně: Židé] Sokolov a Usiškin. Spolu s organizátory a budovateli Palestiny, Němci [správně: Židy] Ruppinem a Lichtheimem představují jednotu, která je Židovstvem uznávána jako internacionála. Vždyť vedle internacionály Říma a internacionály Moskvy dnes existuje pouze třetí internacionála Sionu, která se z náboženských kořenů vyvíjí ve světskou velmoc.“

Kdo by ještě na základě těchto slov mohl popírat, že se Židovstvo považuje za internacionální společenství, které staví svoji „světskou moc“ na prorockých vlastního náboženství?

Máme tu co dělat s tzv. „chabrusem“,⁴⁸ který se cítí oprávněn a povinen, opíraje se o náboženské přísliby a příkazy, instalovat „světskou moc“, internacionální židovskou nadvládu! Nešťastný *Židovský lexikon*, který píše o „antisemitském, naprosto chybném výkladu biblických představ“!

Jedním z nejdůležitějších prostředků k dosažení světovlády cestou podryvání stávajících státních zřízení je podněcování, podporování i přímé vedení revolučních hnutí, a stejně tak štvání veřejnosti prostřednictvím tisku k vyvolávání nepřátelství a válek mezi národy! Tímto tématem ani příslušnou bohatou literaturou mnoha zemí se zde nemohu vyčerpávajícím způsobem zabývat. V říjnovém líčení bernského procesu však padly výroky, které zde prostě nemohou zůstat nepovšimnuty bez jejich vyvrácení.

Svědék P. Miljukov, bývalý ruský ministr zahraničí v Prozatímní vládě, podle bernského časopisu *Jüdische Rundschau* z 2. listopadu 1934 prohlásil: „Podíl Židů na bolševické revoluci odpovídá pouze jejich procentuálnímu zastoupení v celkovém obyvatelstvu Ruska.“

Podle vídeňského židovského časopisu *Die Wahrheit* z 2. listopadu 1934 prohlásil: „V žádném případě se nedá tvrdit, že Židé organizovali revoluci v Rusku. Představovali zhruba jedno procento z celkového počtu obyvatel a odpovídajícím způsobem se podíleli na ruském politickém hnutí.“

Podle *Židovského lexikonu* (heslo: „Rusko“, sl. 1561) bylo v Rusku před válkou na základě sčítání obyvatel k roku 1897 přibližně 5 milionů Židů, kteří představovali 4,5 % celkového počtu obyvatelstva. A podle téhož lexikonu (heslo: Statistika,

⁴⁸ Psáno také „chavrusse“. Jde o druh tajného spolku k dosažení společného cíle. Nejznámější je chabrus židovských nákupčích k dosažení nejvýhodnější ceny a pod. Podle A. Trebitsche „chavrosso“ znamená v hebrejštině „přátelství, příbuzenství“; pozn. překl.

sl. 651), žilo podle sčítání lidu k roku 1926 v Rusku 2,6 milionu Židů, tj. 1,8 % celkového počtu obyvatel.

Již samotné Miljukovovo tvrzení o přibližně jednom procentu je proto v každém případě nepravdivé! Jeho tvrzení se ale vztahuje na období samého začátku bolševické revoluce, tedy na dobu, kdy nové státy Polsko, Litva, Estonsko a Lotyšsko se svým silným židovským obyvatelstvem ještě neodpadly od Ruska. Tehdy totiž dosahoval podíl Židů na celkovém počtu obyvatel Ruska dokonce 4,5 %.

Stejně tak falešné je jeho tvrzení, že se Židé podíleli na politickém hnutí v Rusku poměrem, odpovídajícím jejich procentuálnímu zastoupení v obyvatelstvu tehdejšího Ruska!

Skutečnost, že vedoucí představitelé bolševických uzurpátorů byli z největší části Židé, není snad ani potřebné znovu dokazovat.

Jestliže je v nějakém podniku se stovkou zaměstnanců šéfem firmy Žid, pak je to podnik židovský, protože je řízen jediným Židem a ne stovkou árijských zaměstnanců. Podle Miljukovovy logiky by tento podnik nemohl být židovský, protože v něm Židé představují pouze jedno jediné procento!

Spisovatel C. A. Loosli se ve své již zmiňované knize *Die schlimmen Juden* (str. 89) vypnul k vrcholnému výkonu tvrzením, že „Žid není schopen provést násilnou revoluci“. (!) K vyvrácení tohoto zřejmého nesmyslu se odvolávám **na čistě židovská** vyjádření:

„My, kteří se představujeme jako zachránci světa, nejsme nic jiného, než svůdci, ničitelé, paliči a kati světa...“ píše Žid Oskar Levy ve *Spectatoru*, Londýn, 10. října 1920.

„Všude patří k opozici, všude jsou v táborech reformátorů a revolucionářů, kteří chtějí zničit starý pořádek.“ (Žid Nahum Goldmann v knize *Von der weltgeschichtlichen Bedeutung und Aufgabe des Judentums*, 1915, str. 201.)

„Židovstvo také působí škodlivě v politickém ohledu jako ultraradikální element. S fanatickou houževnatostí lpí na zastaralých a nesmyslných zřízeních a názorech, a v tomto fanatismu také ale současně staví barikády, vrhá bomby a dynamitové patrony všude tam, kde jen může.“ (Žid Konrad Alberti v *Die Gesellschaft*, 1889, č. 2.)

„Revoluce nám znovu připomíná význam židovské otázky, protože Židé jsou hnací silou revolucí.“ (Žid Moritz Rappaport v *Sozialismus, Revolution und Judenfrage*, Lipsko 1919.)

„Je to idea revoluce, kterou dalo Židovstvo světu. A kam tato myšlenka přišla, všude byl narušen mír.“ (Rabín dr. Baeck v úvodním projevu k založení místní pobočky *Společnosti liberálního Židovstva* v Hamburku, listopad 1925.)

„Ruská revoluce je revoluce židovská, neboť znamená obratník v židovské historii. Povstala ze skutečnosti, že Rusko je domovem přibližně poloviny všech Židů. Proto mělo svržení despotické vlády takový vliv i na další osud mnoha tisíců Židů, kteří ještě před nedávnem vycestovali. Mimoto je ruská revoluce židovskou revolucí, protože Židé byli nejaktivnějšími revolucionáři v carském Rusku.“ (Podle článku Žida Jacoba de Haase v sionistickém listu *The Macabean* z listopadu 1905.)

„Je dostatečně známo, jak vynikající roli hrál a hraje židovský element v ruské revoluci.“ (Žid Eduard Bernstein v *Sozialistische Monatshefte*, 1906.)

„Světová revoluce, tak jak ji všichni zažijeme, je výhradně dílem našich rukou. Tato revoluce upevní panství židovské rasy nad všemi ostatními.” (Stat’ v *Le peuple juif* z 8. února 1919.)

„Německá revoluce je dílem Židů. Německé demokratické strany mají na svých vedoucích postech početné Židy, a ti rovněž hrají velmi významnou roli ve vysokých vládních úřadech.” (*Tribune Juive* z 5. července 1922.)

„Mezinárodní Židovstvo donutilo Evropu k válce nejen proto, aby se nesmírně obohatilo, ale také aby jejím prostřednictvím **začalo novou židovskou světovou válku.**”⁴⁹ (Článek v *The Jewish World* z 16. ledna 1919.)

Prezident světové sionistické organizace, dr. Chaim Weizmann, a mimochodem vynálezce bojových otravných plynů, které byly použity na frontě proti Německu, prohlásil v jedné řeči, pronesené r. 1920 v Palestině:

„Řekli jsme rozhodujícím osobnostem [v Anglii]: Budeme v Palestině, ať se vám to líbí nebo ne, ať si to přejete nebo ne. Můžete náš příchod [do Palestiny] urychlit nebo oddálit, ale pro vás bude lepší, když nám budete nápomocni, protože jinak se naše budovatelská síla změní v ničivou a celý svět se ocitne v troskách!” (*Jüdische Rundschau*, 1920, č. 4.)

Česky řečeno to neznamena nic jiného, než že světová sionistická organizace vyhrožuje světovou revolucí a válkou!

Dr. Weizmann jako svědek před bernským soudem prohlásil, že Židovstvo je neschopno provádění nemorálních a hanebných plánů *Protokolů sionských mudrců*. Avšak ve své výše citované řeči neřekl nic jiného, než co hlásají *Protokoly* (7,3): „Při jakémkoli odporu nějakého státu vůči nám musíme být vždy schopni vyhlásit mu válku prostřednictvím jeho sousedů. Kdyby se však tito sousedé proti nám spojili, odpovíme jim válkou všeobecnou.“

O podílu Židů na ruské revoluci si ještě uvedeme údaje z knihy Alfreda Rosenberga *Pest in Russland (Mor v Rusku)*, Mnichov 1922, str. 23:

„A zde se musíme dotknout onoho bodu, bez něhož by bylo zcela beznadějně pokusit se pochopit bolševismus – tím bodem je Židovstvo. Nikdy by nemohlo dojít k tak systematickému vyhlazení národně ruského státu, kdyby v čele zhroucení systému stáli Rusové.”

„Je dobře známo, že krvavým diktátorem Ruska je Žid Lev Davidovič Trockij (Lejba Bronštejn). Přes 25 let pracoval s neovladatelnou zuřivostí na zničení Ruska. – – – Při vypuknutí války byl ve Švýcarsku, potom žil nějakou dobu ve Francii a odtamtud byl vykázán do Španělska. Ze Španělska pak odcestoval do New Yorku, kde shromažďoval všechny dostupné podvratné síly k přesunu do Ruska ve vhodný čas.

Společně s ním tam také skutečně odjeli např. Zinovjev a stovky dalších souvěrců. Jeho svědomí je zatíženo obrovským počtem příkazů k vraždám.

Zvláště nebezpečným spikleneckým typem je K. Radek (Žid Sobelsohn), syn majitelky nevěstince v Krakově. Radek byl dříve intenzivně hledán rakouskou policií pro různé kriminální delikty.” – – –

⁴⁹ Je velice pozoruhodné, že tato slova byla otištěna v židovských novinách ani ne rok po skončení I. světové války; pozn. editora.

Str. 22: „Jedním z nejpompézněji vyhlášených dekretů sovětské vlády bylo nařízení o zrušení trestu smrti, ale ve stejné době byly popravovány doslova tisíce a tisíce lidí. Později byl trest smrti znovu zaveden, ale ‚poučení‘ lidové vůdci jej už nazývali rafinovaněji ‚nejvyšším trestem‘ na tom místě, kde bylo původně slovo ‚zastřelení‘.”

„Bezprostřední ‚výsledky práce‘ této justice ‚bez trestu smrti‘ jsou již alespoň částečně k dispozici. Do začátku roku 1922 bylo popraveno (podle společenského rozvrstvení): 22 biskupů, 1 215 duchovních, přes 6 000 profesorů a učitelů, téměř 9 000 lékařů, více než 54 000 důstojníků armády, 260 000 vojáků, bezmála 11 000 důstojníků policie, 58 500 mužů jiných pořádkových sil, 12 950 statkářů a majitelů půdy, 355 000 příslušníků svobodných povolání, 193 000 dělníků a 815 000 rolníků. (Tento přehled zveřejnil s dostupnými doklady profesor Sarolea v edinburghských novinách *The Scotsman* dne 7. listopadu 1923.)”

Od té doby ovšem byly popraveny další desetitisíce lidí a bolševickým systémem vyvolaný hladomor zahubil další miliony Rusů, jejichž přesný počet už nikdo nikdy nezjistí.

Žádná z masových vražd v dějinách nás nepoučí tak dokonale o plánovitém likvidování celých rozhodujících vrstev velkého ruského lidu pod totálním vedením vyvoleného židovského národa, jako právě tyto „revoluční” hrůzy.

V knize Francouze Léona de Poncins *Židovstvo a světový převrat*, díl II, str. 27, najdeme přehlednou statistiku o podílu Židovstva na vedoucích místech bolševického Ruska r. 1920:

	poč. členů	Židé	podíl v %
rada lidových komisařů	22	17	77,2
komisariát války	43	33	76,7
komisariát zahr. věcí	16	13	81,2
komisariát financí	34	30	88,2
komisariát justice	21	20	95,2
komisariát kultury	52	41	78,8
komisariát oblastí (provincií)	23	21	91,3
tisk	41	41	100,0

Bolševický parlament měl celkem 545 zástupců. Z nich bylo:

447 Židů, 30 Rusů, 34 Lotyšů a 34 zástupci ostatních (často těžko definovatelných) národností, to znamená, že **„ruský” parlament tvořila 82 procenta Židů!**

Jak vůbec může tvář v tvář těmto skutečnostem prohlašovat Miljukov jako svědek před soudem, že se Židé podíleli zhruba jedním procentem na politických událostech v Rusku? Před svou svědeckou výpovědí si Miljukov měl alespoň přečíst výrok *Židovského lexikonu* pod heslem „Ruská revoluce 1917/18“, který sice opatrně zatajuje veškeré číselné údaje, ale nicméně prozrazuje, že mezi revolucionáři bylo „mnoho Židů v prvních řadách boje“, že také v provinciích Sovětského svazu hráli vůdci židovské strany v místních sovětech velkou roli, a že se na revoluci v listopadu 1917 podíleli Židé na vedoucích místech.”

Rabín J. L. Magnes řekl v jednom newyorském projevu roku 1919: „Porovnejme současnou situaci v Německu se situací v Rusku: v obou zemích uvolnila revoluce tvůrčí síly. Jsme plni obdivu nad tím, v jakém rozsahu se v těchto zemích Židé bez meškání s živou činností postavili do služeb revoluce. Revolucionáři, menševici, socialisté, nezávislí i starosocialisté, můžeme je nazývat jak chceme, ale všichni jsou to Židé a ve všech revolučních seskupeních je najdeme v činnosti na vedoucích postech.” (Cit. podle Léona de Poncins: *Židovstvo a světový převrat*, II, str. 24.)

Proto se ještě jednou ptám: Jak mohl historik Miljukov, který sám patřil k jedné z rozvrtných revolučních vlád, vůbec mluvit o jakési jednoprocenní účasti Židů?

Tato kapitola předložila důkazy pro pravost *Protokolů sionských mudrců* hned z několika pohledů. Prokázala, že obsahují program a směrnice ke zřízení židovské světovlády, která by zůstala nejvyšším programovým cílem Židovstva, **i kdyby žádné *Protokoly sionských mudrců* neexistovaly.**

Vždyť židovská snaha po světovládě se neproказuje pouze a jedině z *Protokolů*, ale je zřejmá mnohonásobně ze židovského písemnictví všech dob a z politické činnosti vůdců židovského národa, jehož jediným cílem a snahou je dosáhnout nadvlády, přičemž vědomě nebo nevědomě postupují přesně podle směrnic *Protokolů sionských mudrců*.

XI. Pravost *Protokolů* prokázána světovládným programem Mezinárodního sdružení opravdových biblických badatelů

Jen málokdo z naší veřejnosti si jasně uvědomuje, že existuje mezinárodní organizace, která si otevřeně vytkla za cíl zřízení světového panství Izraele. Jde o *Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů*,⁵⁰ které má své ústředí v newyorském Brooklynu a udržuje propagandistické pobočky téměř ve všech zemích světa. Zatímco *Protokoly sionských mudrců* vyjadřují program takřikajíc státně politický, sledují *Bibliční badatelé* tentýž cíl cestou programu nábožensko-politického.

Tato povýtce bojová organizace byla založena v sedmdesátých letech 19. století americkým obchodníkem Charlesem Taze Russellem, který se vydával za pastora. Navenek se společnost představuje jako křesťanská sekta a je od roku 1916 vedena americkým právníkem J. F. Ruthefordem. Podle účetních výkazů rozdala tato podivná sekta jen v letech 1922-1933 bezmála 156 milionů výtisků různých knih a brožur ve všech křesťanských státech světa.

Jako u všech ostatních podniků v politických službách Židovstva, jakými jsou zednářstvo nebo bolševismus, je i v případě *Biblických badatelů* osvědčeným bojovým prostředkem radikalizace lidových mas.

Specifikem *Biblických badatelů* je podkopávání křesťanského náboženství, především katolicismu. Pro jasné charakterizování těchto tajných spojenců Izraele bu-

⁵⁰ Dnes známější spíše pod názvem *Svědci Jehovovi*; pozn. překl.

du nyní citovat ukázky z písemností, kterými *Bibliční badatelé* doslova zaplavují křesťanské národy.

Schriftstudien (Studie Písma), díl VII, vydání 1922:

Str. 534: „Pravé křesťanství, které bylo ve své podstatě čisté v časech apoštolů, zatemnilo a znečistilo postupně církevní obyčeje a věrouka, představující ošklivost a hnus v očích Božích, takže je dnes křesťanstvo nazýváno velkou děvkou (odpadlá římská Církev) a její dcerou (protestantismus).”

Str. 535: „Křesťanstvo bude válkami, revolucemi, anarchií, hladomorem a chorobami obráceno v poušť z jednoho konce na druhý.”

Str. 536: „Všechny církve budou zničeny, a to jak doslovně mečem, tak i v duchovním smyslu prostřednictvím pravdy, která zaznívá z Božího slova.”

Str. 538: „Zlá a zkažená civilizace, která se nazývá křesťanstvím, se stane ještě pustší a liduprázdnější, než divočina, obklopující Palestinu. Bude zcela srovnána se zemí.”

Str. 553: „Katolicismus je ve skutečnosti pohanským náboženstvím.”

Str. 591: „Duchovenstvo od papeže až po posledního kněze hanobí víru pro vlastní požitky a výhody, které jim plynou ze svazku s bohatými a mocnými tohoto světa.”

Str. 633: „Protestantismus vypije až do dna kalich hořkosti římské Církve. Bude celému světu předmětem výsměchu a pohany.”

Str. 687: „Katolicismus, s nímž má protestantství některé věci společné, učí nepravdy a bezbožnosti.”

Str. 705: „Bůh má v úmyslu zničit revolucemi a anarchií ztuchlé kněze a kazatele všech denominací.”

Rechtfertigung (Ospravedlnění), díl I, vydání 1931:

Str. 75: „Křesťanské národy jsou nejškodlivější ze všech. Vždyť Bůh prohlásil, že licoměrné křesťanstvo je horší než ostatní národy.”

Str. 188: „Ohavnosti tzv. organizovaného křesťanstva a potupa, kterou špiní jméno Boží, jsou tak strašné, že je nelze popsat žádnou lidskou řečí.”

Str. 190: „Pán označil tzv. organizované křesťanstvo za děvku, která si nechává platit od všech mužů za ukojení své chtivosti. Hroznější přirovnání je sotva myslitelné.”

Str. 205: „Křesťanství je nejlicoměrnější organizací. Je nejpokrytečtější a nejrestuhodnější skupinou lidí.”

Str. 272: „Moc křesťanstva bude zničena, protože je ohavností před Hospodinem.”

Licht (Světlo), díl I, vydání 1930:

Str. 125: „Oni (křesťané) jsou původci nesmyslného a falešného učení o trojjednosti Boží.”

Str. 161: „Takzvané organizované křesťanstvo představuje část fanatického společenství, ovládaného ďáblem.”

Str. 332: „Všichni panovníci na zemi a zvláště pak panovníci křesťanští jsou v duchovním smyslu kurevníky, protože dovolili a dovolují, aby byl uctíván a vzýván ďábel místo Boha Jehovy.”

Licht, díl II, vydání 1930:

Str. 83: „Tato ďábelská konfese je nejhorší poskvrnou Božího jména, protože předstírá, že je založena Kristem.”

Str. 107: „Takzvané křesťanské náboženství je největší humbuk nejhnusnějšího pokrytectví.”

Das Königreich (Království), brožura vydaná 1931:

Str. 19: „V krátké době, ještě za života současných generací, bude křesťanství zcela zničeno i s národy, které v něm vládnou.”

Podle učení *Opravdových biblických badatelů* nebyla příchodem Krista naplněna proroctví židovských proroků, protože Kristus nezřídil na Zemi Židům slibovanou mesiášskou světovou říši. K naplnění těchto proroctví má podle nich dojít teprve v našich časech druhým příchodem Kristovým.

Již r. 1914 povolal Jehova svého syna Krista na trůn nové světové říše, která má trvat jen krátký čas, než se Kristus jako nový židovský mesiášský král chopí panovníckého žezla. Stane se to tehdy, až budou všechny křesťanské státy a církve zničeny ve válce, která tomu bude předcházet. Potom znovu vystoupí staří židovští patriarchové jako živoucí, nesmrtelní lidé, a stanou se knížaty. Jako ministři a místodržící svého mesiášského krále budou pro něho spravovat všechny země světa.

Je samozřejmé, že předáci *Biblických badatelů* osobně tomuto zázraku nevěřejí, ale k zaslepování mas je to vynikající prostředek. Statisíce, možná miliony lidí věří tomu, co se jim namlouvá, že totiž tyto události nastanou ještě v těchto generacích a jen ti, kteří přijmou učení jejich tzv. pravého křesťanství, budou nesmrtelní.

Po tomto nezbytném úvodu nyní přejdu k vlastnímu světovládnému programu *Opravdových biblických badatelů*. – Souhrnně je vyjádřen ve dvou jejich spisech.

- Za prvé tedy ve *Studiích Písma*, díl VII, z pozůstalosti pastora Russela. Následující citáty jsou vzaty z vydání roku 1922. Sedm svazků tohoto díla bylo dosud rozšířeno ve dvanácti a půl milionech výtisků!

- Za druhé ve III. dílu knihy *Ospravedlnění* od soudce Rutheforda. Cituji zde vydání z roku 1932. Jenom tento samotný III. díl knihy dosáhl celkově nákladu 1,6 milionu exemplářů.

Vedle toho je ještě řeč o nadcházející světovládě i v dalších spisech biblického badatele Rutheforda. Ty budou citovány jako doklad na příslušných místech. Oba autoři se ve svých vývodech odvolávají na proroka Izajáše.

Podle nich by tedy měla nová světová říše vypadat takto: Na samém vrcholku stojí Kristus jako neviditelný král, uvedený na trůn Jehovou. Jeho viditelnými zástupci na Zemi budou k novému, věčnému životu znovuoživení židovští patriarchové. To *Biblickým badatelům* jednak umožňuje odvolávat se před zmatenými a málo nábožensky poučenými masami na biblická proroctví, a současně to na druhé straně propůjčuje věci módní, mysticko-náboženské zdání. Když se k ohlášenému termínu znovuvzkříšení proroci a patriarchové neobjeví, najdou si *Bibličtí badatelé* jako vždy nějakou výmluvu a na jejich místo povolají reálně žijící Židy,

a to je také pravý smysl celého teologického veletoce!

Tito patriarchové, přesněji řečeno reální Židé, kteří je nahradí,⁵¹ tedy vytvoří vládu královské říše, a rovněž Židé dodají všechny ostatní vedoucí osobnosti. Ti všichni jsou pak v Ruthefordově žargonu nazýváni „knížaty Země”.

Hlavním městem této nové světové říše bude přirozeně Jeruzalém. Všechny stávající státy ve svých dnešních hranicích budou odstraněny a vznikne jen **jediný světový stát**, království Jehovy. Zmizí také všechny národnostní rozdíly a zůstane pouze židovský národ. Celá Země bude rozdělena podle vzoru dvanácti kmenů Izraele na stejný počet správních distriktů. Všichni Nežidé budou prostřednictvím obřizky změněni na Židy. Takzvaný tělesný Izrael, všichni potomci Abraháma, tedy rasoví Hebrejci, budou mít přednostní postavení. Knížaty budou tedy jenom rasoví Hebrejci, zatímco ostatní „Židé” budou mít pouze přednost při znovuvzkříšení. Jako důkaz toho, že jsem zde Russelův a Ruthefordův plán ani v nejmenším nezkreslil, podávám zde jejich vlastní slova:

„Pozemští zástupci království Jehovy budou nazýváni knížaty celé Země. Bude to celý zástup vzkříšených proroků, z nichž pak Kristus udělá panovníky celého světa.” (*Ospravedlnění III*, str. 276.)

Podle Ruthefordových intencí bude tedy celý svět ovládán skupinou židovských aristokratů. Kdo nebude rasově židovského původu, nemůže najisto počítat s žádným ministerským nebo jiným státnickým postem. Tato nová světová vláda bude mít své sídlo v Jeruzalémě, jenž určil Jehova za hlavní město světa. Říká se zde k tomu:

„Ve světle *Písma svatého* můžeme očekávat, že Jeruzalém bude hlavním městem světa, z něhož budou dokonalí muži jako Abrahám, Izák, Jakub, Mojžíš, David, Daniel a ostatní řídit světové vládní záležitosti, zatímco ostatní pravověrní muži budou rozmístěni jako místodržící do různých částí světa, kde budou vykonávat příkazy z ústředí. Máme právo očekávat, že Abrahám bude pomoci dokonalé rozhlasové stanice na hoře Sion řídit celosvětové záležitosti.” (*Žádoucí vláda/Eine wünschenswerte Regierung*, str. 35.)

„Takto pozvolna získá geografické centrum světa, jeruzalémská oblast, vážnosti a významu v očích lidstva. Tam budou všechny národy světa posílat své emisary a přijímat zákony.” (*Blízké obnovení lidu Izraele*, str. 9.)

„Lid dostane od těchto viditelných knížat nařízení, jimiž bude povinen se řídit. Národy budou odkázány na pozemské zástupce Boží organizace.” (*Ospravedlnění III*, str. 278.)

„Národy budou ovládány silou, proti níž bude nemožné se vzepřít. Všichni padnou na kolena a budou donuceni k poslušnosti. Pro svou neústupnost a tvrdošijnost bude tato vláda obrazně zvána ocelovým karabáčem.” (*Studie Písma VII*, str. 52.)

„Lidstvu budou pokoj a spravedlnost vnuceny poté, co budou ocelovým karabáčem zničeni všichni odbojníci.” (*Studie Písma IV*, str. 282.)

Již jen tyto pasáže poskytují dokonalý obraz o vládním systému pod židovským panstvím. Ve stávajících státech horují Židé pro demokracii a parlamentarismus, protože tímto způsobem mohou vzhledem ke své početní menšině dosáhnout vlivu a moci. Ale přesně v okamžiku, kdy se stanou samovládci,

⁵¹ V originále stojí na tomto místě německý výraz „die Ersatzjuden”; pozn. překl.

zruší tyto instituce a na jejich místo nastoupí otevřená diktatura, panství ocelového karabáče. Kdo se postaví na odpor, bude zničen.

**Generální zkoušku vlády ocelového karabáče Židé již předvedli
v bolševickém Rusku!**

„Usídlování lidí bude správně a spravedlivě řízeno.” (*Ospravedlnění III*, str. 315.)

„Žádnému lidskému kmeni nebude dovoleno, aby si určil, kterou zemi by chtěl obsadit.” (*Ospravedlnění III*, str. 317.)

„Přirozený Izrael [míněn je lid starého židovského státu] byl rozdělen do dvanácti kmenů. Také duchovní Izrael [míněni jsou světoobčané nové židovské říše!] bude rozdělen rovněž do dvanácti oddílů či kmenů. Lidské pokolení bude zorganizováno do dvanácti kmenů.” (*Ospravedlnění III*, str. 320.)

„Každý živoucí jedinec musí příslušet k některému z těchto oddílů nebo kmenů. Pod panstvím satanovy organizace [míněny jsou současné křesťanské státy!] existují různé národy, např. britský, americký, německý, italský a mnoho jiných, ale všechny tyto rozdíly musejí zmizet a také zmizely. To nám ukazuje, že se v nové mesiánské říši musí uskutečnit úplná reorganizace národů světa. Pro soudobé mapy s jejich hranicemi nebude v novém království žádné použití.” (*Ospravedlnění III*, str. 321.)

Přesně totéž bylo napsáno při příležitosti založení *Alliance Israélite Universelle* (*Archives Israélites* 1861, č. 25): „Národnosti musí zmizet! Náboženství musí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvolencem Božím.”

Tím je v podstatě prokázána jednotu cílů Biblických badatelů s uvedeným izraelitským světovým spolkem.

„Všechny národy světa bez ohledu na své nynější rozdíly se musí stát členy jednoho z oddílů neboli kmenů, které stvořil Pán. Žádné z dnes používaných sociálních nebo národnostních označení nebude trpěno.” (*Ospravedlnění III*, str. 337.)

„Spravedlivé vládě budou lidé dávat jméno Jehova – naše spravedlnost! Stejně tak jeho slova a jeho jméno budou ospravedlněny, a tato skutečnost vejde do paměti v nové světové organizaci jako Jehova-Šammah, neboli Jméno a sláva Jehovy.” (*Ospravedlnění III*, str. 341.)

Předtím ještě asi nikdy nebyl světovládný program vyvoleného národa vyjádřen s takovou otevřeností!

Odnárodnění všech národů, odstranění všech států, rozdělení lidstva do dvanácti správních oblastí podle vzoru dvanácti kmenů Izraele a jejich ovládnutí stoprocentně židovskou vládou – to je program *Opravdových biblických badatelů*, který se odvolává na Židům oznámená proroctví a jenž se kryje záminkou snahy o záchranu zkaženého křesťanství!

Ačkoli se v jejich představách jedná o vysloveně židovský světový stát, mají tito *Badatelé* ještě nestydatost bránit se výtkám za svoji ryze židovskou orientaci poukazem na ta mála z míst svých spisů, v nichž se nemluví o nadřizování Židům! – To je ovšem vědomě matoucí a nepoctivé; *Bibličtí badatelé* jsou záměrně obojetní, aby mohli sporné případy vykládat jednou tak, jindy onak. Nicméně nemohou popřít, že

z jejich citátů je mimo jiné např. naprosto zřejmé, že v nové světové říši nebudou žádné národnostní rozdíly, a že to **přírozeně neplatí pro Židy!** Vždyť Rutheford píše zcela jasně a nedvojsmyslně: „Izrael nikdy nepřestane být národem...” (*Milióny nyní žijících nikdy nezemřou*, str. 116.)

Že má být Židům svěřena vláda nového království a že takzvanými knížaty Země se mají stát výhradně rasoví Židé se zaručením všech výhod a předností, dokazují stejně jasně následující pasáže:

„Obyvateli nového království mají být z počátku vzkříšení Hebrejci. – Cizinci v něm budou ony milióny lidí, kteří nejsou Židy.” (*Studie Písma VII*, str. 756.)

„Knížaty se stanou nejdříve Židé. Později jimi mohou být i ostatní, pokud se jim dostane požehnání přijmout Izrael a podrobí se židovskému režimu. Žid se rychleji ztotožní s novým pořádkem než jeho křesťanský nebo pohanský soused. Proto budou knížata Země ze židovského kmene.” (*Blízké obnovení lidu Izraele*, strana 54 a 61.)

„Vidíme tedy... další Boží proroctví, že mnozí z lidu Izraele budou prostřednictvím milosti požehnání rychleji nežli ostatní.” (*Studie Písma III*, str. 244.)

Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů sice houževnatě popírá, že by bylo podporováno Židy, ale celkem zbytečně, protože jde o zcela prokázaný fakt! V této souvislosti uvedu z různých spisů o *Biblických badatelích* několik charakterizujících výroků.

Pastor dr. Bunzel v knize *Opravdoví bibličtí badatelé*, Berlín 1928, str. 10, píše: „Každému musí být nápadné, jakým způsobem se Russel ve svých spisech staví na stranu Židovstva.”

Dr. Johannes Busch v knize *Das Sektenwesen unter besonderer Berücksichtigung der Ernsten Bibelforscher (Podstata sekt se zvláštním přihlédnutím k Opravdovým biblickým badatelům)*, Hildesheim 1929, str. 93: „Skutečností zůstává, že je ve spisech *Biblických badatelů* Židům nadřazováno a jsou jim dávány vyhlídky na světové panství. Toto podivné přátelství *Opravdových biblických badatelů* s křesťanství nepřátelským, nevěřícím zednářstvem nás musí donutit k zamyšlení.”

Farář Karl Gerecke v úvodu ke knize *Die Gotteslästerung der Ernsten Bibelforscher (Rouhačství Opravdových bibl. badatelů)*, Lipsko 1931, píše: „*Opravdoví bibličtí badatelé*, morová rána asiatského boha mamonu, jsou zakuklenými bolševiky internacionálního Židovstva.”

Farář Julius Kuptsch napsal v *Aufklärung über die Ernsten Bibelforscher (Poučení o Biblických badatelích)*, Tilsit 1927, str. 35: „Byť i *Bibličtí badatelé* třeba nejsou Židy od narození, jsou přesto jejich pomahači, nástroji, přívrženci a židovskými politickými agenty.” – Tamtéž na str. 36 čteme: „Jejich účelem je napomáhat k vítězství židovské světovlády.”

L. Miksch v knize *Die Ernsten Bibelforscher*, Lorch 1925, poznamenává na straně 4: „*Bibličtí badatelé* jsou pouze průkopníky židovského světového panství. Jejich přání, proroctví a cíle se plně kryjí s cíli jiných organizací, které jsou známy jako čistě židovské, jako jsou např. sionisté a tajná židovská vláda. Jejich program představují *Protokoly sionských mudrců*.”

Dr. Tharsicius Paffrath v knize *Die Sekte der Ersten Bibelforscher* (*Sekta opravdových biblických badatelů*), Paderborn 1925, na straně 13 píše: „K nezvratným faktům patří, že mimořádně nadřžují Židům.”

Děkan Paul Scherlen na str. 98 knihy *Die Sekten der Gegenwart* (*Sekty naší doby*), Stuttgart 1930, uvádí: „Russel, Rutheford a další si nedovedou představit dokonale završení dějin než jako židovskou světovládu.”

O vnitřní spojitosti *Biblických badatelů* s mezinárodním Židovstvem a zednářstvím psaly katolické noviny *Der Morgen* v Olteniu, když 18. května 1923 přetiskly dopis jednoho amerického zednáře, adresovaný lóžovému bratrstvu do Švýcarska, datovaný k 27. prosinci 1922. *Bibliční badatelé* a zednáři ovšem prohlásili tento dopis za podvrh, opatrně však opomenuli svoji stížnost přednést soudu!

Jak velice je Židovstvo zainteresováno na tomto zdánlivě náboženském, ve skutečnosti však čistě politickém hnutí, to dokazuje samotný *Židovský lexikon* z roku 1927, v němž rabín Bruno Kirschner věnuje *Biblickým badatelům* článek. Prohlašuje tam, že *Sdružení opravdových biblických badatelů* je sdružením pro zvroutnění křesťanství (!?) prostřednictvím návratu k obsahu a smyslu *Bible*.

Tím tedy židovský rabín v oficiálním židovském spisu říká, že učení *Biblických badatelů* zvroutňuje křesťanství a že odpovídá smyslu *Bible*. Bludné učení (které nazývá křesťanství Satanovou organizací) přibíjí všechny křesťanské církve na prapůl pomluv a urážek, a jedinou spásu vidí ve zřízení židovského panství nad všemi národy – **to tedy rabín nazývá zvroutněním křesťanství a smyslem Bible!**

Kdyby tomu opravdu bylo tak, že Izrael neusiluje o světové panství, pak by již dávno židovští vůdci proti *Biblickým badatelům* vystoupili a obvinili by je z pomlouvání a hanobení. *Švýcarský spolek židovských obcí* raději drží tyto náboženství i státu nebezpečné *Biblické badatele* mimo hru, *Protokoly sionských mudrců* však označuje za hanopis!

Židovský lexikon je tudíž sám korunním svědkem skutečnosti, že Opravdoví bibliční badatelé a Židé jsou spojenci v boji za nastolení židovského světového panství.

Je tím rovněž prokázáno, že *Protokoly sionských mudrců* nejsou v nejmenším rozporu se židovským myšlením. Sledují stejný cíl jako Židy protežované učení *Biblických badatelů*. V obou případech je konečným cílem zřízení světové židovské říše a v obou případech je podryvání křesťanské víry a civilizace společným bojovým prostředkem.

Právě zde v Bernu je kancelář střeoevropského střediska této zhoubné, křesťanství nepřátelské sekty, a právě z této kanceláře je řízena činnost všech filiálek v Rakousku, Belgii, Francii, Holandsku, Itálii, Jugoslávii, Polsku, Rumunsku i v samotném Švýcarsku.

Je to také tragický paradox a současně doklad zaslepenosti křesťanských států i jejich úřadů, když tato židomilná organizace smí volně rozšiřovat svoje spisy, přeplněné nenávisť vůči křesťanství, zatímco si Židovstvo dovoluje prohlašovat *Protokoly sionských mudrců* za státu nebezpečný spis!

Tudíž i z činnosti a spisů Opravdových biblických badatelů je podán důkaz, že Protokoly sionských mudrců nejsou žádným padělkem, žádným Židům pod-

souvaným bojovým prostředkem antisemitů, ale že se zrodily ve stejném myšlenkovém světě, jakým je prodchnuto učení *Mezinárodního sdružení opravdových biblických badatelů*!

XII. Pravost *Protokolů* prokázána činností zednářů

„Masonry is a Jewish institution, whose history, degrees, charges, passwords and explications are Jewish from beginning to end” (Zednářstvo je židovské zřízení, jehož historie, stupně, úřady, hesla i projevy jsou židovské od začátku až do konce), napsal americký zemský rabín dr. Isaac Wise 3. srpna 1855 v časopisu *Israelite of America*.

Kdyby se otázka „zednářství a Židovstvo” měla skutečně důkladně pojednat, vyžádal by si i pouhý pokus o to sepsání mnoha svazků slovníkového formátu. Tak obrovskou prací by sice bylo sneseno nepředstavitelné množství důkazního materiálu pro pravdivost a výstižnost výše citovaných slov amerického zemského rabína, ale nakonec by výsledkem nahromadění enormního množství dokladů a citátů bylo **jen potvrzení už dávno dobře známé skutečnosti, že zednářstvo a Židovstvo jsou identické.**

Tímto téměř všeobecným zjištěním bych mohl považovat příslušný bod za vyřízený, za objasněný. Protože však právě žalující židovská strana přikládá otázce zednářstva a Židovstva mimořádný význam, a odvažuje se tvrdit, že je zřejmý rozpor v tom, když na jedné straně se v *Protokolech* mluví o světovém spiknutí Židů a zednářů, a když na druhé straně v Německu vznikly „antisemitské lóže”, jsem donucen tuto otázku podrobit důkladnému zkoumání.

Když už jsem tedy žalující stranou – opakuji nikoli z vlastního popudu – přinucen zaujmout k otázce „zednářstvo a Židovstvo” zevrubné stanovisko, pak zde ovšem i při omezení na nejzákladnější fakta musím uvést velice rozsáhlý materiál. Je to nezbytné pro nezpochybnitelný závěr, že **mezi zednářským a židovským světonázorem je absolutní shoda.** Jsem k této práci donucen i přesto, že je tato shoda jasná a nepochybná každému jen trochu politicky myslícímu člověku, takže by vlastně byla škoda času ztrácet o tom jediné slůvko. Jestliže tedy Židovstvo tuto otázku znovu nastoluje a dokonce si na ni troufá odpovídat záporně, je právě tato skutečnost pro souznění zednářstva a Židovstva příznačná. Je obsažena jasně v této myšlence: „Je mi úplně jedno, co protivník říká, ale především to musím důrazně popřít.”

Pouze na tomto základě můžeme prozkoumat a objasnit následující:

- A) Je zednářství židovské?
- B) Existuje jen jedno svobodné zednářstvo, nebo je snad více druhů? Jsou v Německu (příp. jinde) antisemitské zednářské lóže?
- C) Existuje světové zednářské spiknutí, jehož konečný cíl je totožný se světovým židovským názorem, popisovaným podrobněji v jiné části tohoto *Znaleckého posudku*?

Abych panu předsedovi soudu poskytl možnost důkladně se seznámit s podstatou věci, přikládám seznam následujících děl, z nichž cituji část svého důkazního materiálu:

- 1) Friedrich Hasselbacher: *Entlarvte Freimaurerei (Odhalené zednářstvo)* díl I, nazvaný *Odhalené tajemství zednářů v Německu*;
- 2) prof. Grigorij Bostunič: *Die Freimaurerei (Zednářstvo)*;
- 3) Robert Schneider: *Die Freimaurerei vor Gericht (Zednářstvo před soudem)*, *Das Wesen und Wirken der Freimaurerei (Podstata a činnost zednářstva)*, a *Das politische Wirken der Freimaurerei (Politická činnost zednářstva)*.

A) Je zednářství židovské?⁵²

S poukazem na již zmíněné prohlášení zemského rabína Wise cituji Friedricha Hasselbachera, který na str. 15 a dále píše:

„Dr. G. Karpeles prohlásil r. 1902 v *Zeitschrift des Ordens B'nai B'rith* (Časopis řádu B'B') na str. 107: „Idea zednářství vyšla z naléhavé vnitřní potřeby Židovstva, stejně jako že za jeho zakladatele platí Šalamoun z nejvznešenější krve Izraele. Slova a označení zednářstva jsou z největší části převzata z hebrejštiny.”

Vysokostupňový zednář br. Hermann Gloede, autor stěžejní knihy instrukcí pro lóžovou práci, říká:

„Že svoje obyčeje vyvozujeme přímo od židovského duchovenstva, jako je např. zvyk ponechávat si v lóži pokrývku hlavy, je znamením toho, že my zednáři představujeme svatou kněžskou obec.”

Tak například v *Die Instruktionen für die Johannisgesellen der Großen Landesloge der Freimaurer von Deutschland* (Instrukce pro johanitské tovaryše Velké Zemské Lóže Svobodných Zednářů Německa), sepsané br.: Hermannem Gloedem, vytištěné jako manuskript se svolením Velmistra lóže pro bb.: tovaryše, nakl. Königliche Buchhandlung Ernst Siegfried Mittler u. Sohn, na str. 88 čteme:

„Já jsem Jahve, váš Bůh. Osvědčte se svatými a buďte svatými. (3. Mojžiš 11, 44.) Ale to, co recipient [do lóže přijímaný muž] ve své přísaze říká, nemá ve skutečnosti žádný zvláštní smysl, protože to umíme vyjádřit i jinými výrazy.”

Již toto dokazuje zcela jasně, že je zednářství opravdu „od začátku až do konce židovské”. Pak se ovšem nelze divit, že francouzský zednářský časopis *Le Symbolisme* r. 1928 píše:

„Prvním projevem zednářstva je glorifikovat židovskou rasu, která udržuje božskou podstatu vědění nedotčenou a nepozměněnou. Potom se zednářstvo opře o tuto rasu, aby mohlo odstranit všechny hranice.”

⁵² Opravdu stojí za to ocitovat, jak tuto otázku ve výše citované knize zodpovídá Butmi, který již r. 1901 jako první vydal *Protokoly sionských mudrců*: „Okolnost, že Židé zprvu nebyli přijímáni mezi zednáře, nevyvrátí přesvědčení o jejich součinnosti při založení zednářstva. Je přirozené, že k úspěšnému rozšíření nového spolku bylo nutno, aby se stranil (aspoň zjevně) pronásledovaného a opovrženého národa. Ale později vidíme, že proud, domáhající se připsání Židů mezi zednáře, vznikl velmi brzy a že zednářský svaz začal záhy pracovat v zájmu židovského národa.” Pozn. editora.

Jak je to skutečně se vztahem zednářů k němectví, prozrazuje nejlépe zednářský časopis *Auf der Warte*, Verlag Bruno Zechel, Lipsko, roč. 9, č. 9 z 1. 5. 1926 na str. 67. V tomto čísle vyšel článek s titulkem *Protiněmecký internacionalismus*, kde čteme následující věty, k nimž je jakýkoli komentář zbytečný:

„Je možno být dobrým Němcem, ale svobodným zednářem se dotýčný stává teprve tehdy, když své zednářské přesvědčení nechápe z pozic německé vlastenecké úzkoprsosti a malosti, ale naopak když stojí na platformě, kde najdou místo i ostatní – jinými slovy je-li vybranou elitou, **když je Židem.**”

Nezní to přímo nádherně: **Adoptivní Židé celého světa, spojte se!?** – A proto vzhůru na platformu, na níž stojí „vybraná elita”!

Přesněji a jasněji již tento všesvětový spolek ani nemůže být vystižen, a je pak zcela lhostejné, zda se maskuje v Německu jako „národní”, jako „vlastenecký” anebo „Německu oddaný”.

Cituji dále z Hasselbachera:

„Zajímavá je v této věci tzv. základní listina svobodného zednářstva *Kniha konstituce*, kterou napsal presbyteriánský reverend Anderson. Zvláště část tohoto díla s názvem *Staré povinnosti (Old Charges) svobodných a uznaných zednářů* (tedy doslovně zedníků, stavebníků) nese podtitul v dobové angličtině: *Byly sebrány a sestaveny ze starých dokumentů na nejjasnější pokyn Velmistra, vévody z Montagu, a se svolením Velkolóže dány do tisku ve 3. vydání dne 25. března 1762.* Na str. 298-299 čteme:

I. Povinnost

„Vzhledem k Bohu a náboženství.

Tímto je Svobodný a Přijatý Zednář zavázán ctíti a dodržovati morální zákon co pravý Noachita, a rozumí-li správně (královskému) umění, pak nebude nikdy ani pošetilým ateistou, aniž se bude stýkati s bohaprázdnými svobodnými mysliteli, aniž proti svému svědomí jednati bude.

Za starých časů bývali křesťanští zednáři (zde zedníci, stavitelé) povinni řídit se a zachovávat všichni stejné křesťanské obyčeje země do níž přišli a v níž tvořili. Protože však zednářství (zde zedničina, stavitelství) se vyskytuje mezi všemi národy, jmenovitě i mezi národy jiných náboženství, tu jim přináleží souhlasiti jen s takovým náboženstvím, na němž se všichni lidé shodují, ale nechati každému jednotlivému bratru jeho vlastní mínění, to jest, že bude pouze žádáno, aby byli čestnými a věrnými lidmi, cti a počestnosti dbalí, v ostatním pak se mohou navzájem lišiti tím nebo oním jménem, náboženstvím nebo náhledem, jak jim libo: Vždyť všechny náhledy, všechna náboženství se shodují ve třech velkých (základních) artikulech Noaha (Noema), které postačují udržet náležitou soudržnost lóže. Jest tedy zednářství úhelným kamenem jejich jednoty, prostředkem velice šťastným k vytvoření věrného přátelství mezi osobami, které jinak svoji práci drží v trvalé odloučenosti v různých zemích.”

Ponecháme-li stranou obvyklé barokní kudrlinky frází, pak zůstává následující „povinnost”:

„Tímto je svobodný zednář zavázán ctíti a dodržovati morální zákon co pravý Noachita (Noemita). ... Vždyť všichni (zednáři) se shodují ve třech velkých artiklech Noaha (Noema), které postačují udržeti náležitou soudržnost lóže.“

Co to všechno znamená? – Pro vysvětlení musíme do hebrejštiny, v níž „ger tošab“ znamená asi jako „(usedlý) cizinec“. – Opakem toho je „ger cedek“, to je přibližně „cizinec, odrodilec, nepřítel spravedlnosti“. – Zatímco tím druhým je míněn proselyta, tedy Nežid, který byl přijat do Židovstva (lépe řečeno do židovství), zavazuje prvně jmenovaného sedm takzvaných noachitských příkazů, pojmenovaných tak podle svého údajného původce Noaha. První příkaz zní: „Buď poslušný židovské vrchnosti.“ (Pramen: *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit* od dr. K. Eckera, Paderborn 1884, str. 35-36.)

Následkem toho je pravý „Noachita“ ten, který „souhlasí se třemi články Noaha“, tedy

adoptivní Žid!“

Potud citace z Friedricha Hasselbachera. Absolutní spolehlivost jeho údajů vyplýne okamžitě srovnáním citátů s originálem. Jako doklad proto přikládám k *Znaleckému posudku* fotokopii výše citované pasáže z *Knihy konstituce*, která znemožní každý pokus o zpochybnění autenticity. (Fotokopie, příloha A)⁵³

Pro správné pochopení zednářských „oprav“ a „vysvětlení“ zde musím uvést následující: Všechny námitky, které zde dnes ve Švýcarsku pozvedli Židé a zednáři, jsou u nás v Německu šlágre, vyšlým z módy. Vždyť výchozí stav boje o pravdu ve Švýcarsku je tentýž, v jakém jsme se nacházeli v Německu před sedmi až deseti lety. Všechny vytáčky a lži, které dnes zde ve Švýcarsku posloucháme ze židovské strany, jsou nám již dobře známé věci a dokážeme docela přesně předvídat, jaká překvapení nás ještě mohou očekávat.

Je to právě toto prokázané „adoptivní židovství“, které dává učebnicový příklad, jak libovolně zacházejí zednáři s pravdou. Jako obranu před naší argumentací vydal *Verein deutscher Freimaurer* (Svaz německých zednářů) r. 1928 v Lipsku knihu s názvem *Die Vernichtung der Unwahrheiten über die Freimaurerei* (Rozbití nepravd o zednářstvu). Tento mnohomluvný a mnohoslibný spis je vytvořen ve formě otázek a odpovědí, a je sám vzornou ukázkou nepravdy. Na str. 41 jako otázku č. 69 například čteme:

„Ve druhém vydání *Starých povinností* (výše citováno – *Fl.*) z roku 1738 nacházíme větu o „dobrých Noachitech“, která byla později vypuštěna. Byla tato věta do knihy vsunuta Židy a znamená mj. uznání světového panství Židů?“

Spis odpovídá takto: „Nikoli. Ve skutečnosti se slovo Noachita (tj. syn Noema) vztahuje na věrouku a mravouku Zoroasterovu, jak uvádí *Allgemeine Handbuch*, 3. vyd., díl II, str. 101. S takzvaným noachitským příkazem podle *1. knihy Mojžíšovy* (9,4) nemá uvedené místo naprosto nic společného. [Zcela správně, ale s talmudismem ano! – *Fl.*] Kromě toho zní pasáž tak, že svobodný zednář je povinen být

⁵³ Fleischhauerova glosa v závorce se týká znaleckého posudku, předaného soudu. Ke knižnímu vydání nebyly fotokopie a přílohy připojeny z důvodů, vysvětlených v autorově Úvodní poznámce; pozn. překl.

poslušný tohoto mravního zákona jako dobrý Noachita, ale neznamená to, že by takový musel být.”

Nádherná talmudská rabulistika! – Navíc z příslušné pasáže *Knihy konstituce* vyplývá jasně následující:

1) Pasáž o Noachitech nacházíme nejen ve druhém, ale i ve třetím vydání z roku 1762, nebyla tedy „později vypuštěna”.

2) Zednář má co správný Noachita být poslušen mravního zákona, tedy nikoli jako správný Noachita!

Je tedy jasná nepravda, když obranný zednářský spisek tvrdí, že zednář nemusí být Noachitou, nýbrž musí být poslušný zákona jako dobrý Noachita. Originální text naproti tomu příkazuje, že musí morální zákon ctít co pravý Noachita.

Na tomto typickém příkladu vidíme, jak bezostyšně zednáři zacházejí s pravdou. Nepochybně přitom kalkulovali s tím, že v tomto případě nemusí klást žádné zvláštní meze svým výmyslům, protože *Knih konstituce* je již velmi vzácný tisk a málokterý čtenář (i zednářský) bude mít možnost konfrontovat výmysl s originálem.

Dále můžeme resp. musíme z tohoto případu vyvodit oprávněný závěr, že se veškerá zednářská tvrzení musí přijímat s největší opatrností a nedůvěrou.

Žalující strana bude asi ještě hůře nacházet nějaké další podobné výmluvy a překrucování, když nyní ocituji pramen, který ani Židé ani zednáři nezpochybňují, totiž *Židovskou encyklopedii*, díl X, Petrohrad, redakce dr. A. Garkavyj a dr. L. Kacnělson, kde v překladu z ruského originálu čteme na str. 677 a dále pod heslem „Svobodné zednářství“:

„*Knih konstituce* otevřela také Židům přístup do zednářství: Již v letech 1730-1732 nacházíme v lóžích 84 Židy, např. Salomona Mountforda, Salomona Mendeze, Abrahama Chimeneze, Isaaca Barucha a další. V roce 1732 přijímá Mistr stolce lóže Cheapside (londýnská čtvrť) Žid Daniel Delvalle, obchodník se šňupavým tabákem, mnoho nových bratrů, Židů i křesťanů. Přesto ještě v polovině 18. století nacházíme v seznamu Dozorce lóže jen málo Židů. Ti Židé, kteří do lóže vstoupili, patřili k nejvzdělanějším vrstvám společnosti. Židovské masy stály stranou zednářstva. Existují důkazy, že židovští zednáři byli svými ortodoxními souvěrci pronásledováni. Do zednářských lóží vstupovali převážně ti z Židů, kteří hledali příležitost k bližšímu styku s křesťanskými společenskými kruhy a snažili se v nich odstraňovat předsudek o židovské exkluzivitě, a současně i seznamovat křesťany se situací Židovstva. Mnoho Židů přitahovala především kulturní, v širším slova smyslu filantropická činnost zednářstva. Již krátce po vzniku spolku se objevovaly Židům nepřátelské proudy. Jedna věrohodná zpráva o tom pochází z roku 1738. Předpokládáme, že to byl důvod, proč představení velkolóže pověřili vydavatele *Knih konstituce* z roku 1738 novou redakcí díla, která by udělala konec pochybnostem v otázce přijímání Židů nebo jiných mimokřesťanů do zednářských lóží. V této nové redakční úpravě *Knih konstituce* byla základní povinnost pozměněna v tom smyslu, že se „odvolává na Zednáře samého jako na pravého Noachitu a zavazuje ho poslušností mravnímu zákonu” – viz k tomu také heslo: *Zákony synů Noemových*, tamtéž, díl VII, str. 648-650. Zatímco lóže předepisuje bratrům násle-

dování Noemových zákonů, nepřikládá ovšem žádný význam tomu, aby požadovala židovskou etiku. Lóže důsledně chránila univerzalitu tohoto zákona. Roku 1753 britskému parlamentu předložený návrh zákona k ochraně práva Židů na naturalizaci pravděpodobně zapůsobil také na postavení a situaci Židů v anglických lóžích. Již 24. srpna 1759 založil jeden Žid vlastní lóži s názvem *Lebeck's Head Loge*. Obecně platí, že anglická velkolóže i samotná *Kniha konstituce* ztratily brzy možnost ovlivňovat směr zednářského hnutí. Zakládaly se samostatné lóže, z nichž některé např. odmítaly princip náboženské tolerance. Tou dobou také vnikly do zednářstva tendence zabývat se mystickými tajemstvími. Mnozí se snažili dosáhnout v zednářstvu ‚vysokých stupňů‘, které měly být údajně zasvěceny do vládních tajemství, čímž byly sledovány nejrůznější cíle a záměry. Tímto způsobem vznikaly lóže dvojího druhu: takové, které již pracovaly se třemi stupni (učedník, tovaryš, mistr), jako tzv. johanitské lóže, a takové, které pracovaly s ‚vysokými stupni‘, přičemž byl jejich počet ustavičně zvětšován. Takto vznikly sekty nejrůznějšího druhu, např. řád *Iluminátů*. Vznikaly ilegální tzv. mock-lóže,⁵⁴ objevovaly se také nejrůznější systémy, např. švédský, který byl proniknut specificky křesťanským elementem. Židé se účastnili rovněž ve zmíněných mock-lóžích.

Takto tudíž nezáležel postoj k židovské otázce na charakteru jednotlivého systému, k němuž lóže patřila, ale na osobním postoji členů lóže. V osmdesátých letech už nacházíme Židy jako zednáře v nejrůznějších zemích. Roku 1768 byli Židé Baruch a Foksen přijati do jedné hamburské lóže, která byla založena křesťanem Rosenbergem na jejich náklady. Pod jejich vlivem se také již záhy objevily lóže *Olympia* a *Zu den drei Rosen*. V té poslední byl zasvěcen do zednářství mj. Lessing. Proslulost anglických lóží přitahovala také Židy z jiných zemí. Tak např. do jedné anglické lóže byl přijat polsko-ruský Žid Baruch Schik.”

Vidíme tedy, že zednářstvo vystupovalo a vystupuje pod **nejrůznějšími jmény** a pracuje podle **nejrůznějších systémů**. Kolem těchto systémů, směrů a škol bylo mnoho divokých sporů, sváděných občas skutečně urputně. Zvláště minulé století bylo na tyto spory bohaté, jak vidíme na příkladu sporu o tzv. *Strikte Observanz*, jeden tehdy velmi rozšířený směr. V rámci *Znaleckého posudku* nemohu otázku pojednat podrobněji, a proto si vyhrazuji právo předvést svědky při ústním jednání před soudem.

Jedním z takových systémů, který byl velice rozšířen a rozpustil se teprve koncem devadesátých let minulého století, byl řád tzv.

Asijských rytířů,

o němž čteme v pokračování již citované pasáže *Židovské encyklopedie*, díl X, následující věty:

„... Největší potíže při vstupu do lóží museli překonávat němečtí Židé. Německé lóže byly netolerantní; otvíraly své brány židovským hostům z anglických, francouzských a holandských lóží [!], ale k německým Židům se chovaly odmítavě. Tak například roku 1766 odmítla lóže *Einigkeit* ve Frankfurtu n. M. uznat nově založenou lóži v Kasselu, protože se mezi jejími zakladateli nacházeli Židé.

⁵⁴ Výraz „mock-lóže” (v originále „Mock-Loge”) autor nevysvětluje. Angl. „mock” znamená mj. „napodobení, imitace”. Poznámku proto uvádím s výhradou pochybnosti; pozn. překl.

Proti takovému deformování zednářského umění [!] vystoupil Lessing ve své knize *Ernst und Falk, Gespräche für Freimaurer* (*Ernst a Falk, rozpravy pro zednáře*), která vyšla anonymně postupně v letech 1778-1780. Lessing nabízel rukopis své knihy k posouzení různým osobám. (Výměna dopisů k této věci je publikována v *Schriften Mendelsohns*, 1844, díl V, str. 198-200.) Jedna z rozprav Lessingovy zmíněné knihy je věnována právě otázce přijímání Židů do lóží. Ale Lessingův hlas nebyl vyslyšen. Pravděpodobně r. 1785 byla ve Lvovské lóži *Zum Biedermann* znovu rozvířena otázka přijímání Židů, což se dá vysuzovat z toho, že se Lessingova kniha objevuje na seznamu spisů, obhajujících práva Židů. Čteme tam tuto charakteristiku: Tři zednářské proslovy v nezednářském stylu, přednesené před 12. prosincem 1785 v lóži *Zum Biedermann* ve Lvově. Němečtí Židé měli tehdy přístup pouze do lóží řádu *Asijských bratří*, neboli *Rytířů a bratří Jana Evangelisty z Asie a Evropy*.”

Zakladatel řádu, přesněji řečeno ten, který jej probudil k novému životu, baron Heinz Heinrich Eckert, měl spolupracovníka Žida Hirschmana (alias Hirschfelda). Řád nesl navenek známky vlastního charakteru. Dozor nad řádem měl v rukou Synedrion o sedmdesáti dvou členech, v jehož čele stál hlavní velmistr řádu, zvaný Shacham nebo Hakem. Řád měl mnoho dalších funkcí a úřadů, označovaných židovskými výrazy. Řádoví bratři přijímali židovská jména. Tak například člen Synedrionu, vévoda Ferdinand von Braunschweig nesl řádové jméno Iš Caddik (spravedlivý člověk), princ Karl von Hessen užíval jméno Ben oni ben Mizam (?). Řád se staral o přístup Židů do lóží, což se pak také kolem r. 1784 stalo. Kromě již zmíněného Hirschmana je ze Židů prokazatelně znám ještě jistý Itzig.

Jak nepříjemně působil pregnantní přístup *Asijských bratří* na německé lóže, které se raději řídily heslem: „Může se dělat všechno, ale nic nesmí být vidět”, to ukazuje *Allgemeine Handbuch der Freimaurerei*, vydaná Svazem svobodných zednářů v Lipsku 1900, Max Hesses Verlag, z níž vyjímám následující údaje o řádu *Asijských bratří* z I. dílu, str. 49:

„*Asijští rytíři*, vlastně *Rytíři a bratři Jana Evangelisty z Asie a Evropy*. Toto jméno dal řádu roku 1782 H. H. von Ecker und Eckhoffen, když na přání protektora, lankraběte Karla von Hessen přepracoval systém řádu *Ritter und Brüder des Lichtes* (*Rytíři a Bratři Světla*).

Podle vlastních údajů *Abfertigung der Authentischen Nachricht von den A. B.* (*Vypracování autentické zprávy od A. B.*), str. 48, měli *Asijští rytíři* již kolem roku 1750 navrhnout plán k vytvoření užší spolupráce v Evropě. ... Pod ochranou hraběte Sinzendorfa se řád rychle rozšířil nejen ve Vídni a celém Rakousku, ale také mimo ně. Vzdor pošetilostem řádového systému a navzdory protimluvům svých teorií přesto řád dosáhl veliké obliby a značného přílivu členů, protože do svých řad přijímal také Židy jakožto „prastaré původní bratry z Asie”. Ale také mnoho vysokopostavených mužů a „téměř všechny velikány říše” dokázal Ecker vtáhnout do řádu. ... Nicméně Eckerovo počínání se zdálo hraběti Sinzendorfovi přehnané a tak 4. ledna 1785 složil svůj úřad, když předtím již Schönfeld a De la Tour vystoupili ze Synedrionu, který vznikl rozpuštěním původního Velkého Synedrionu 7. října 1784, a přetáhl k sobě některé starší bratry. Kdo byli tito bratři, kteří vytvořili nový, tzv. Malý Synedrion, není známo, protože se uváděla ponejvíce jen řádová, tedy

krycí jména. Známe tedy jen sedm z nich. Mezi ně patří Ecker, Bischof, dále bratr zakladatele řádu Hans Karl von Ecker, který v době, kdy se řád skvěle rozvíjel, přesídlil z Hamburku do Vídně a pod jménem Israel se stal řádovým škůdcem, po něm Žid Hirschfeld (Marcus ben Bina), od něhož pocházela kabbalistická orientace řádu, a konečně nadporučík Meltzer (Jakton), představený vídeňského velmistrátu. Nový Synedrion ustavil bezplatné přijímání členů a uvolnění řádových tajemství, a dále stanovil, že dosavadní jediná kapitula pro provincii Východ (Rakousko) ve Vídni není schopna vykonávat dozor, a proto bude zřízena vlastní kapitula v každé korunní zemi Rakouska v čele s vlastním administrátorem. Díky těmto ustanovením se stal řád prvním skutečně důkladně organizovaným řádem na celém území monarchie a dosáhl takového rozšíření, že se zdál ohrožovat postavení samotného Svazu svobodných zednářů...”

Tolik *Allgemeine Handbuch o Asijských rytířích*, kde je ukázáno, jak již před více než půldruhým stoletím bylo zednářstvo požidovštěno. Poměry v soudobém zednářstvu jsou ovšem ještě mnohem horší. Z obrovského množství materiálu zde vybírám jako příklad poměry v zednářstvu maďarském. Po potlačení bolševických orgií v Maďarsku byly r. 1920 v policejně uzavřených zednářských lóžích nalezeny velice zajímavé dokumenty. Jistou část z těchto dokladů uveřejnil Adorján Barsay ve své knize *Die Verbrechen der Freimaurer (Zločiny svobodných zednářů)*, nakl. Egyesült Keresztény Nemzeti Liga, Budapešť 1921. V kapitole „Zednářstvo a Židé“ tam na str. 112 a následujících čteme:

„Bývalý Mistr stolce lóže *Bihár* ve Velkém Varadínu Peter Agoston napsal roku 1907 knihu s názvem *Der Weg der Juden (Cesta Židů)*. Dílo vyšlo nákladem *Spolku pro sociální vědy* ve Velkém Varadínu a bylo vydavatelem doporučováno všem maďarským zednářským lóžím přímo fanaticky: „Maďarské zednářstvo a Židovstvo jsou vzájemně prorostlé a spojené, protože když zednáři v Maďarsku požadovali liberalismus a bojovali za něj, postavili se Židé po jejich bok. I když liberalismus ještě nebyl jen židovskou emancipací, mohl se každý Žid a každý přítel Židů považovat za liberála. Když tedy nějaký Maďar píše o Židovstvu a pojednává o osudu maďarských Židů, pak rovněž píše současně vnější dějiny zednářstva. Proto musí kniha Petera Agostona zajímat také zednáře. Zednářstvo musí Židovstvo a židovské Maďary vychovávat stejnou měrou...”

Autor sám ale na str. 111 téže knihy říká: „Nemohu uvést žádné statistické údaje podle vyznání a určit, kolik Židů bylo aktivními zednáři v poslední době, protože zednáři, jak jsem se již zmínil, se neradi této delikátní otázce dotýkají. Ale pouhý pohled na souhrnný jmenný seznam nás okamžitě přesvědčí, že 80-85 % maďarských zednářů jsou Židé.” Potom ještě následuje dlouhá řada židovských a pomadřarštěných jmen.

A v úřední předmluvě k tomuto spisu prezident *Spolku pro sociální vědy* Karl von Wolff na str. VI uvádí následující: „Není také pochyb o tom, že při vypracování zednářských plánů připadá hlavní role lóžím *B'nai B'rith*, v nichž pracují výhradně židovští bratři.”

Jako ukázka a doklad úzké spolupráce Židovstva a zednářstva by to zde opravdu mohlo stačit. V průběhu bádání po údajném antisemitismu v německých zednářských lóžích budeme číst ještě mnoho takových údajů.

Ještě před tím, než zaujmu konečné stanovisko k otázce, zda v Německu existují antisemitské lóže či nikoli, musím alespoň krátce pojednat o

výhradně židovských lóžích:

Na samém vrcholu nacházíme *Independent Order B'nai B'rith (I.O.B.B.)*,⁵⁵ *Nezávislý řád B'nai B'rith*, tj. *Synů smlouvy*. Jeho členy jsou především Židé, činní v hospodářství, obchodu, politice a ve veřejném životě. Na jmenném seznamu řádu jsou převážně jména Židů, kteří ve svých oborech představují určitý vrchol. Tak kupříkladu tu jsou taková jména, jako Warburg, Melchior, Wertheim, Arnhold, Baruch, Bernstein, Goldschmidt a mnoho dalších pánů z vysokých financí, ale také Ballin a Rathenau, Friedländer-Fuld a Bleichröder vedle „obšťastňovatele“ Ruska Lva Davidoviče Trockého, vedle katů Maďarska Bély Kúna a Tibora Szamuelyho třeba Itzig Tumulty, soukromý sekretář prezidenta USA, Woodrowa Wilsona!

Řád *B'nai B'rith* je v *Kalender für Freimaurer* na str. 243 výslovně uveden jako „organizace podobná zednářské“. Zednářský časopis *Latomia* z května 1919 informuje na str. 60: „*Wiener Großloge (Velkolóže Vídeňská)* povoluje svým členům vstup do řádu *B'nai B'rith*, který slouží čistě židovským účelům.”

G. Bostunič upozorňuje, že *Enzyklopädie der Freimaurerei*, díl I, str. 87, 112 a 448 píše o *I.O.B.B.* takto: „Řád si vytkl za úkol sjednotit izraelity do té podoby, která by na nejvyšší možnou míru prosazovala rozvíjení nejvyšších zájmů Židovstva.“

V pamětním spisu z roku 1902 *Das Wesen und die Leistungen des Unabhängigen Ordens B'nai B'rith (Podstata a činnost nezávislého řádu B'B')* říká dr. Max Cohn: „Svět obepínající řád *B'nai B'rith*, nad jehož územím slunce nezapadá, dosáhl již takového významu a působnosti, že mu právem židovská literatura prokazuje úctu a nejvyšší uznání.”

Žid Creiznach-Frankfurt, jinak nepřítel *I.O.B.B.*, prohlásil již r. 1897, že řád usiluje „pod korouhví Izraele přiblížit úsvit všelidského sbratření”.

Není tedy žádných pochyb o tom, že je duch *I.O.B.B.* totožný s duchem zednářství. Samozřejmě že rovněž jako zednářstvo má dojemný, cituplný program, podle něhož je smyslem činnosti řádu „lásky k bližnímu”.

Tam i tady vidíme stejné bratry, stejné zakuklení!

Konstatuji: *I.O.B.B., Nezávislý řád B'nai B'rith je zednářský.*

Mimo *B'nai B'rith* existuje přirozeně slušná řada dalších, čistě židovských lóží, které pracují na svých speciálních úkolech a místech, jako například:

Independent Order Briss Abraham,
Independent Order Free Sons of Israel,
Grand Order of Israel,
Order Achei Briss,
Order of Ancient Maccabaeans,
Order Achei Ameth,
Kesper Shel Barzel,

⁵⁵ Odkazují zde na moje zjištění z kapitoly VIII.

Ahaoat Israel,
Loyal Order of Moses,
Independent Order Bnei Moše
(který stojí za palestinským židovským hnutím), a další.

B) Existuje jenom jedno nebo více různých zednářství?

Jsou v Německu antisemitské lóže?

Nyní se tedy dostáváme k projednání výše uvedených otázek. Abych mohl učinit závěr k první otázce, musíme si předem důkladně ujasnit toto:

Je třeba rozlišovat tři rozdílné pojmy: **zednářské ide,**
zednářské systémy,
zednářské mimikry.

Pro lóžové **ideje** je směřodátná myšlenka světového zednářstva. Kosmopolitismus je specificky zednářský.

Pro zednářské **systémy** je charakteristická existence různých učení a systémů, podle nichž je kandidát uváděn do lóže a vzděláván v zednářském duchu.

Pro zednářské **mimikry** je stejně tak charakteristická neobyčejná přizpůsobivost lóží daným okolnostem, národnímu charakteru, který je navenek vyjádřen formulováním lóží podle „zemských zákonů“.

Pokusím se o příměr, o obrazné přirovnání s vědomím, že bude vždy trochu pokulhávat za skutečností. Jestliže si tedy s touto výhradou představíme celé zednářstvo jako veliké, mnohosvazkové literární dílo, pak představuje idea zednářstva obsah této edice, a systémy jednotlivých lóží představují pouze různá vydání téhož díla, jejichž odlišnosti nespočívají v rozdílnosti společného obsahu, ale pouze ve způsobu podání a rozdílném členění totožného obsahu.

Rozdíl mezi jednotlivými systémy spočívá tedy výhradně v metodě, podle níž je látka shromážděna, vysvětlována a učena. K tomu pak slouží podle toho kterého systému jednou taková, jindy zase onaká kultovní forma rituálů, jednou takový, jindy onaký symbol, někde je kladen zvláštní důraz na určitou část celkového učení, jinde na jinou a podobně.

A konečně mimikry zednářstva jsou v našem přirovnání knižní vazba jednotlivých svazků díla a používaný jazyk. Pro Němce je zabalena do němčiny a „němecství“, pro Angličany do angličtiny a „britství“, pro Švýcary do „helvétství“ atd. Učencům a vědcům se duch zednářstva servíruje ve vytríbeně intelektuální formě, obchodníky, průmyslníky a podnikatele si zednářstvo zavazuje spíše věcmi a problémy materiálnější povahy, krátce řečeno:

Každému zdánlivě to jeho – ve skutečnosti ale jediné zednářství!

Zednářstvo chce zřídit světový stát, světovou republiku, ale ve svých plánech a krocích postupuje opatrně, protože ji zřizuje z dosud existujících států a národů, z nichž se rekrutují lóžoví bratři. Proto zednářstvo působí na své bratry pomocí více nebo méně vlasteneckých hesel a frází, jimiž nenápadně řídí jejich myšlení ke kosmopolitním idejím světové republiky.

Existuje jenom jedno jediné zednářstvo!

K tomuto zjištění si ještě uvedeme množství nezpochybnitelných důkazů. Především upozorňuji na klasické dílo o zednářství, již zmíněné *Odhalené zednářstvo* Friedricha Hasselbachera, kde se píše v I. dílu na str. 52 a dále k otázce „Existuje pouze jedno světové zednářstvo?“ Z obrovského množství materiálu vybírám pouze následující pasáže:

„Vysokostupňový zednář August Horneffer, jeden z aktuálních zednářských spisovatelů, píše ve své knize *Der Bund der Freimaurer (Svaz svobodných zednářů)*, na str. 2: „Kdo vstupuje do zednářského svazku, musí složit slib, musí se podrobit slavnostnímu zasvěcení, musí věci přinést nezanedbatelnou oběť a dohlížet na výkon těchto podmínek v okruhu duchovního, rodinného a příbuzenského svazku. Všichni zednáři na celém světě se navzájem nazývají bratry!“

Leipziger Freimaurerzeitung (Lipské zednářské noviny) z 28. června 1873 napsaly: „Pro nás, zednářské bratry, není lóže pouhým prostorem, ohraničeným čtyřmi stěnami – lóže je pro nás vesmírem.“

Velmistr velkolóže *Alpina* ve Švýcarsku Quartier-la-Tente, člen *Spolku německých zednářů* v Lipsku, řekl na zednářském kongresu v Ženevě v červnu 1901: „Dali jsme všem nepřítelům zednářského světla jasné najevo, že jsou všechny lóže navzájem solidární, a že zednářstvo tvoří jednotu.“

Bratr A. Preuss v knize *Studie über das amerikanische Freimaurerei (Studie o americkém zednářstvu)* na str. 302 píše: „Svobodné zednářstvo všude tvoří uzavřený celek, ale v žádném případě ne svým rituálem, který představuje jenom náhodné (?) společenství, v žádném případě ne výkonem soudní pravomoci, která je pouze formální záležitostí, a rovněž ne navenek se jevící pospolitostí svých členů, protože veřejnost je udržována v nevědomosti o tajnostech pravého učení. Jednota zednářstva je semknuta duchem svého tajného učení. Zednářstvo je spojeno v celek úsilím po společném cíli, sjednoceno ve svém světle a učení, jednotné ve své filosofii a rádech, které tím tvoří jednu rodinu, jedno tělo, řetěz lóžového bratrstva, jediný a jednotný řád.“

Abych předešel všem pokusům bratrů zednářů o zpochybnění nebo zalhání těchto údajů, uvedu zde ze stovek dalších lóžových citátů ještě alespoň následující: V zákoníku lóže *Zur Freundschaft* v okrsku Berlín, manuskript pro lóžové bratry, Berlín 1901, čteme v kapitole Základní zákon zednářského svazku na str. 6 toto:

„3. Ustanovení

Zcela izolované lóže neexistují [tedy vzdor všem zalhávacím pokusům všechny spolu vzájemně souvisejí! – *Fl.*], ale každá jednotlivá lóže a každý užší spolek lóží, velkolóže, vstupují samostatně do:

a) *Národního Lóžového Svazu*,

b) *Světového Lóžového Svazu (Univerzální Lóže)* a svůj vlastní výraz projevují na všeobecných (internacionálních) zednářských kongresech, na něž jsou svolávány úřadujícím kolegiem.“

Tamtéž čteme na str. 7: „... Podobně [jako všechny lóže bez výjimky – *Fl.*] podléhá Národní Velkolóže zákonům a nařízením Univerzální Lóže...“

To je řečeno opravdu dostatečně jasně. Samozřejmě, že se před veřejností a před členy nižších lóžových stupňů toto světové propojení všech lóží zamlčuje, nebo se příp. jeho pravý smysl a účel zamlžuje frázemi o „humanitě a bratrství”.

Abych zde panu soudci umožnil udělat si dokonalou představu o strašlivé světové moci mezinárodního zednářstva, odkazuji na zmíněné klasické dílo F. Hasselbachera, které uvádí souhrnný seznam všech velkolóží celého světa (str. 58-64), jež více než jakákoli slova dokazuje význam a vliv zednářstva po celém světě.

Všechny tyto lóže jsou v přímém nebo nepřímém vztahu a propojení. Izolované lóže neexistují a existovat nemohou!

Toto zjištění doložím před soudem předložením originálů zednářských ročenek, příruček a výpověďmi svědků v ústním jednání. Na tomto místě *Znaleckého posudku* nechám opět promluvit F. Hasselbachera:

„Někteří zednáři chtějí svým nacionálním náterem v lóžové hantýrce [vazbou knihy podle našeho přirovnání k sebraným spisům – *Fl.*] namluvit veřejnosti, že nemají nic společného s ‚internacionálními lóžemi’, že tedy nemají a neudržují žádný mezilóžový styk. – **To je typicky zednářská šalba!** – Považuji za nezbytné uvést zde následující, abych zamezil zednářským snahám o zatušování skutečnosti:

Lóže ve své hantýrce mluví o

1. zplnomocněných a úplných lóžích,
2. oprávněných a uznaných lóžích,
3. lóžích s udržovaným spojením,
4. lóžích bez vnějších styků,
5. přerušovaných vztazích.⁵⁶

1) Zplnomocněné a úplné lóže

Všeobecně platným náhledem světového zednářstva je, že následující velkolóže jsou uznávány jako ‚zplnomocněné, regulérní, úplné’ nebo ‚pravidelné’, a jako takové smějí být obesílány na světové zednářské kongresy.

- a) *Velkolóže Anglická* od počátku 18. století, stejně jako další zednářské spolky, které jsou od této velkolóže bezprostředně odvozeny a jsou s ní ve spojení.
- b) Další zednářské spolky, které mají svoji zakládací listinu od některé z organizací, uvedených pod bodem a) a jsou s ní ve spojení.
- c) Zednářské spolky, které se těší podobným vztahům a odvození od některé z organizací pod bodem a) přibližně v tom smyslu, které civilní právní zákoník označuje pojmem ‚vydržené, zvykové’ právo, za předpokladu ovšem, že jsou s těmito organizacemi v řádném styku.

Tímto způsobem jsou spojeny **všechny** ‚zplnomocněné a úplné’ lóže z výše uvedeného seznamu (Hasselbacher, str. 64 a dále). Všechny pracují podle regulérních rituálů a jsou proto ‚řádnými’ lóžemi.

⁵⁶ Zednářská hantýrka zná také pojem „spící lóže”, která by v této klasifikaci tvořila jakýsi bod 5a. Fráze „spící lóže” je používána v období nejtěžších vnějších podmínek pro lóžovou práci. Lóže nebo jejich soubor v daném regionu se pak chová jako příslovečný mrtvý brouk a veškeré vnější styky jsou omezeny na nejnutnější minimum; pozn. editora.

Všechny výše uvedené lóže jsou tedy vůči ostatním lóžím tohoto typu zcela rovnocenné, a mohou proto navazovat přátelské styky s jakoukoli zde uvedenou lóží, s výjimkou speciálních případů, o nichž bude zmínka níže.

2) Oprávněné a uznané lóže

Obecně má toto zjištění s ‚uznáním‘ co činit jen do té míry, že žádná z velkolóží není ‚uznána‘ v tom případě, kdy nevyhovuje vztahům uvedeným pod body a), b) nebo c).

Z toho ovšem také plyne, že každá velkolóže z výše uvedeného přehledu může ‚uznat‘ další následující lóži. Jde v podstatě o čistě formální záležitost, což v praxi znamená, že dotyčná lóže sama od sebe formálně vyhlásí, že je podle názoru jiné lóže ‚zplnomocněná a úplná‘. Na ostatní lóže jako takové nemá toto prohlášení vůbec žádný vliv, znamená to pouze, že bratři ze sesterských lóží obou dotyčných velkolóží, které se navzájem ‚uznaly‘, se smějí v lóžích navštěvovat.

Někdy se ovšem stává, že se dostanou do sporu o nějakou záležitost dvě velkolóže, které se navzájem uznávají. **Běžnější bývá ovšem případ, že se toto vzájemné uznání vezme zpět jenom z taktických důvodů, kvůli oklamání nezdednářského světa.** Nejčastěji této taktiky používají přirozeně právě velkolóže v Německu, což odpovídá jejich, i na zednářstvo mimořádnému pokrytectví; ale skutečný primát v používání tohoto manévru patří ‚národním‘ velkolóžím. Jestliže se tedy kdokoli mimo zednářstvo zmíní nějak nepříznivě o některé zahraniční lóži, jejíž uznání německé lóže odvolaly, pak v německém zednářstvu vypukne pravá bouře ‚spravedlivého‘ rozhořčení, odvážně vystoupí některý z vysokých německých zednářů, např. současný zástupce velmistra *Velké Zemské Lóže* a hrdě přísahá:

‚*Velký Orient Francie* není žádná zednářská lóže!’

Tuto bezednou nestydatost jsem pranýřoval otevřeným dopisem z 10. prosince 1933, protože tento pán měl ještě tolik drzosti, že si stěžoval u pruského ministerstva vnitra na útoky proti zednářstvu. Zde je text mého dopisu prvnímu zástupci velmistra *Velké Zemské Lóže Zednářů Německa*, majoru Felixovi Witt-Hoë, Postupim, Wollnerstraße 4, Mistru stolce lóže *Minerva* a čestnému členu mnoha dalších lóží.

Otevřený dopis:

Pane majore!

hned úvodem podotýkám, že je mi Vaše osoba zcela lhostejná, a že můj spor s Vámi není kvůli Vaší osobě, ale pro Vaše jednání. To zdůrazňuji výslovně, abyste nemohl přijít s formulí o jakémsi pomlouvání Vaší osoby, u zednářstva tak běžnou manýrou, něco ve smyslu § 185 říšského zákoníku, nýbrž zcela otevřeně Vás vyzývám k jasné a zřetelně věcné odpovědi.

Na jednom veřejném shromáždění před dvěma roky v Postupimi jsem mluvil také o Vás, a zcela jmenovitě o

přísaze bratra Witt-Hoë.

Tehdy jsem Vám vytkl (a jsem dobře informován o tom, že Vám byla výtka z více stran sdělena), že jste jako svědek v jednom procesu, který odkryl vlastizrádné působení Vaší lóže přísahal falešně!

Pane majore Witt-Hoë, žádný člověk, zvláště když je pravdu milujícím zednářem, by neměl na sobě nechat lpět takové obvinění! Abyste se nemohl vyhnout od-

povědi, připomínám Vám čistě pro osvěžení paměti, o co se tehdy jednalo! Jistě je to zbytečné, Vy sám to víte nejlépe, ale také ostatní by možná chtěli vědět, jak se věci udály.

V procesu, který vedl zednář Sparr-Coxhaven proti generálu E. Ludendorffovi, jste přísahal před soudem takto:

„Francouzská velkolóže *Velký Orient Francie* je pro nás zednáře pouhou pokoutní lóží (tedy lóží divokou, neregulérní – *F. H.*) a její příslušníci nejsou pro nás žádnými zednáři.“

Pane majore! Každému, kdo má jen ty nejzákladnější vědomosti o zednářstvu, a zvláště tak vysoce osvícenému bratru zednáři jako jste Vy, musí být jasné, že Váš výrok před soudem je

vědomá lež pod přísahou!

Pane Witt-Hoë, tuto výtku jsem Vám učinil již přede dvěma roky! Proto Vám zde před veřejností prohlašuji, že muž jako Vy nemůže být žádným ministerstvem nebo soudem v Německu považován za směřodatného, důvěryhodného či přijatelného stěžovatele nebo svědka. Prohlašuji dále za neuvěřitelnou drzost, když člověk jako Vy, jehož slovo je tak pochybné kvality, se ještě odváží připojit své jméno pod písemnost, určenou německému ministerstvu.

Muž jako Vy, pane majore, jenž přísluší k lóži *Sankt Quentin*, který provádí takové nedůstojné věci, muž, který se ještě chlubí svým chápáním posvátné závaznosti přísahy, takový muž by se měl způsobně stáhnout do ústraní soukromého života a – velmi zdvořile řečeno – mlčet!

Pan major Witt-Hoë přirozeně nereagoval ani nežaloval!

3) Lóže s udržovaným spojením

Jestliže jsou například dvě „oprávněné a uznané“ lóže A a B, které se navzájem uznají, pak nastává další, vyšší stupeň propojení v tom, že vstoupí do vzájemného styku. To znamená, že lóže A uzná druhou prostřednictvím svých vedoucích členů, a tím celá lóže oficiálně vstoupí do přímého styku a výměny myšlenek a zkušeností s lóží B, která učiní totéž. Pak je bratr X z lóže A jejím zástupcem u lóže B, a bratr Y zástupcem lóže B u lóže A.

V pokračujícím rozvoji vzájemného uznávání, které umožňovalo styky mezi lóžemi jen jednotlivým bratrům, se začíná také se stykem lóží mezi sebou, obvykle korporativně. V současné době je tedy možné, že například velkolóže A pozve velkolóži B k oslavám svého založení nebo k jiné podobné příležitosti a velkolóže toto pozvání obešle zvláštní delegací.

V tomto stadiu lóže často uznávají bratry z opačné lóže za své čestné členy.

4) Lóže bez vnějších styků

Právě tak, jako vidíme vyhlásování vzájemného uznání, zjišťujeme stejně často, že lóže prakticky ze stejných taktických důvodů někdy přeruší své styky s ostatními. Zednáři to ve své hantýrce nazývají „přerušnými styky“. Tím vstoupí taková lóže do postavení, které je více méně totožné se stavem před vzájemným uznáním, a jen proto se lóže nazývá „bez vnějších styků, s přerušnými styky“, čímž má být naznačeno, že taková lóže prozatím neudrhuje žádný oficiální styk s jinými lóžemi

prostřednictvím svých uznaných a pověřených zástupců. V takovém případě se za „přerušené“ považuje i čestné členství bratrů z jiných lóží, čímž se ovšem zásadně nepovažují za neoprávněné a trvale neuznané.

Podstatně důležitější je skutečnost, že každý jednotlivý bratr takové lóže může i nadále a bez překážek udržovat styky se sesterskou lóží jiné velkolóže na odpovídajícím stupni zasvěcení. Tuto skutečnost se snaží velkolóže v Německu křečovitě popírat a zamlžovat. Proto zcela jednoznačně konstatuji:

Přerušení vnějších styků vůbec neznamená přerušení veškerých styků lóže, ale jenom oficiálně vyhlášených vztahů. Polooficiální vztahy, tj. vzájemné styky jednotlivých bratrů ani v tomto stavu nepodléhají žádnému omezení.

Protože tuto tezi budou lóže zuřivě popírat, učiním přítrž nekonečným, zavádějícím manévřům poukazem na následující skutečnost. Mám před sebou (kromě mnoha dalších dokumentů) také Výroční zprávu *Velké Národní Mateřské Lóže Zu den drei Weltkugeln* pro rok 1928/29, v níž na str. 59-70 nacházíme seznam velkolóží a lóží, které jsou uznávány *V.N.M.L. Zu den drei Weltkugeln*, včetně jejich zástupců. Tomuto seznamu předchází na str. 59 poznámka, jejíž doslovné znění zde uvádím:

„K práci ve zdejší *Mateřské Velkolóži* budou připuštěni po předložení příslušného osvědčení jenom bratři, kteří náležejí k níže jmenovaným Velkolóžím, respektive k těm sesterským Velkolóžím, které se řídí naší ústavou.“

Nyní následuje seznam velkolóží, s nimiž *Zu den drei Weltkugeln* udržuje oficiální styk prostřednictvím pověřených zástupců. (Čtenář je najde níže v odstavci Vzájemné styky.) Na str. 70 výroční zprávy dále čteme:

„Lóže, které jsou nyní bez vnějších styků:

- 1) *Spojená Velkolóže Svobodných a Uzaných Zednářů Anglie* v Londýně
- 2) *Velkolóže Irska* v Dublinu
- 3) *Velkolóže Skotska* v Edinburghu
- 4) *Suprême Conseil Luxembourg* v Lucembursku (tedy 33. stupňový rituál!)
- 5) *Velkolóže Řecka* v Athénách
- 6) *Spojený Velký Orient Lusitanie* v Portugalsku, Lisabon
- 7) *Velkolóže Kanady* v Torontu
- 8) *Velkolóže Britské Columbie* ve Victorii
- 9) *Velkolóže Nového Brunšviku* v St. John
- 10) *Velkolóže Jižní Austrálie* v Adelaide
- 11) *Velkolóže Tasmánie* v Hobartu
- 12) *Spojená Velkolóže státu Victoria* v Melbourne (Austrálie)
- 13) *Velkolóže Nového Jižního Walesu* v Sidney (Austrálie)
- 14) *Velkolóže Nového Zélandu* ve Wellingtonu
- 15) *Velkolóže Norska Polarstjernen* v Trondheimu.“

A tato *Mateřská Velkolóže Německa* ve spolku se dvěma dalšími „národními“ lóžemi si dovoluje vydat 16. února 1924 pro veřejnost obsáhlé prohlášení, jehož závěr zní takto:

„Opovrhli bychom každým takovým Němcem, jemuž by čest jeho národa znamenala tak málo, že by zapomněl na potupu a bezpráví, utrpěné Versailleskou do-

hodou, a stýkal by se s příslušníky jiných národů dříve, než bude toto jako bezpráví uznáno.'

Myslím, že hodnota tohoto prohlášení se vyrovná prastarým povídačkám bratrů zednářů v každé zemi: 'S ostatními lóžemi nemáme my co dělat.'

5) Lóže s přerušenými vztahy

Jestliže jsou mezi dvěma velkolóžemi 'přerušeny' styky, pak tvrdí, že spolu nemají nic do činění. Toto 'přerušení' může jít tak daleko, že říkají (viz přísahu pana Witt-Hoë) o ostatních lóžích, že už vůbec nepatří ke skutečnému, pravému zednářstvu. To je přirozeně vyložená nepravda! – 'Přerušení styků' znamená, že například bratr určité lóže již nesmí nadále navštěvovat lóže ostatních velkolóží. Také toto ustanovení zůstává ve většině případů jenom na papíře, a když takový bratr přesto návštěvu vykoná, bývá to obvykle dodatečně upraveno v případech, že se o tom dozví nepovolaná veřejnost. Znovu zde čtenáře upozorňuji, že většina těchto věcí je více nebo méně pouhou formální záležitostí, která je v základě nepodstatná, protože všechny velkolóže používají naprosto stejná tajná znamení a tajná hesla, kterým všichni bratři všech lóží rozumějí a dodržují je. Rozhodující není, zda ta nebo ona lóže se vzájemně 'uznává' s tou či onou, ale základem je skutečnost, že zednář vždy bude podporovat a chránit jiného zednáře bez ohledu na to, k jaké lóži nebo ritu přísluší. Stejně tak jako je lhostejné, zda je nějaká skupina Židů židovsko-liberální, nebo jiná ortodoxně-talmudistická či kdoví jaká jiná – jakmile je v nějaké zemi ukázáno prstem na Žida, spustí pokřik celý Izrael bez výjimky! A **naprosto stejně tak** je to i v zednářstvu! **Jeden bratr podporuje druhého ve společných cílech, a z politiky se stalo pouhé zednářské divadlo."**

Tolik Friedrich Hasselbacher.

Mohl bych zde uvést další bezpočetné důkazy. Omezím se ale na konstatování, že to byl osobně zemský velmistr „národní“ *Velké Zemské Lóže Zednářů Německa*, hrabě Stanislaus zu Dohna-Schlodien, který na dotaz jednoho z nepřítelů poučených bratrů kategoricky prohlásil: „**Existuje jenom jedno jediné zednářstvo.**”

Podívejme se nyní na „antisemitské“ lóže v Německu! Především, že nic takového **není a ani nemůže být!**

Skutečnost, že ve všech dobách byli zednářští bratři, kteří zaujíмали stanoviska proti Židům a židovství v zednářství, přece vůbec neznamena, že bychom měli jako antisemitské označovat a hodnotit lóže, ke kterým tito bratři příslušejí nebo příslušeli. Neexistují snad Židé, kteří zastávají ne právě vždy obdivná stanoviska k některým židovským vlastnostem? Přitom ale žádného rozumného a čestného člověka nenapadne tvrdit, že Židé jsou antisemité?!

Protože je zednářství samo o sobě židovské, je také nemožné, aby v Německu nějaké antisemitské lóže byly nebo mohly být!

Abych rozptýlil pochybnosti čtenáře a předem připravil lóžové bratry o oblíbený argument lživých vytáček, podpořím výše uvedené tvrzení průkazným materiálem. Ale ještě před tím musím upozornit pana soudce na následující skutečnost:

Moje zjištění a důkazní materiál se diametrálně liší od výpovědí zednářů Toblera a dr. Weltiho, které učinili při výslechu před tímto soudem dne 30. října 1934. Tím

se sama sebou klade otázka: Bud' mám lepší vědomosti o zednářství než tito dva pánové, anebo zednáři Tobler a dr. Welti z neznalosti mých vědomostí o zednářstvu věřili, že mohou před soudem říkat co chtějí, protože jejich prohlášení nemůže být přece ověřeno.

Nesprávné je třeba již to, když svědci Tobler a dr. Welti prohlásili, že v Německu je devět velkolóží. V rozporu s jejich tvrzením zjišťujeme z oficiálního zednářského kalendáře pro Německo, že je v Německu celkem jedenáct těchto velkolóží. Ostatně jsou ve Francii ne dvě, jak titíž svědci prohlásili, ale tři takové velkolóže, když nepočítáme tzv. Rite mixte jako čtvrtou! Zmíněných jedenáct velkolóží v Německu je, jak následují:

- 1) *Národní Mateřská Velkolóže Zu den drei Weltkugeln*, Berlín
 - 2) *Zemská Velkolóže Zednářů Německa*, Berlín
 - 3) *Velkolóže Pruska Royal York Zur Freundschaft*, Berlín
 - 4) *Zemská Velkolóže Saska*, Drážďany
 - 5) *Velkolóže Zur Sonne*, Bayreuth
 - 6) *Velkolóže Hamburku*, Hamburk
 - 7) *Mateřská Velkolóže Eklektického Zednářského Svazu*, Frankfurt n. M.
 - 8) *Velkolóže Zednářů Zur Eintracht*, Darmstadt
 - 9) *Velkolóže Deutsche Bruderkette*, Lipsko
 - 10) *Symbolická Velkolóže Německa*, Hamburk (Berlín)
 - 11) *Zednářský Svaz Zur aufgehenden Sonne*, Hamburk (Berlín)
- (Podle C. von Dahlen's *Kalender für Freimaurer, Statistisches Jahrbuch für Jahr 1931*, str. 239, Lipsko)

A na ty dvě poslední lóže (č. 10 a 11) pánové Tobler a dr. Welti „zapomněli“. Je to podivuhodné opomenutí už jen proto, že právě tyto lóže se nejotevřeněji hlásí k myšlenkám, které žijí ve švýcarské velkolóži *Alpina*, a zejména lóže č. 10 jako domovská lóže těchto pánů se řídí tímž skotským vysokostupňovým rituálem!

Zbývajících devět velkolóží tvoří dvě odlišitelné skupiny, č. 1-3, které se nazývají „staropruské“, někdy také „křesťanské“ nebo „národní“. – Lóže pod č. 4-9 se označují za „humanitární“.

Rozdíl mezi tzv. staropruskými a humanitárními lóžemi (včetně č. 10 a 11) spočívá v tom, že tzv. humanitární lóže přijímají za členy také Židy, a to i tehdy, když jsou Židy i v náboženském ohledu, zatímco tzv. křesťanské lóže přijímají jenom „křesťany“.

Křesťanem v tomto smyslu se nerozumí žádný protiklad k Židům, protože se bere v úvahu pouze náboženská, a nikoli rasová či národní příslušnost.

Do „humanitárních“ lóží tedy mohou vstupovat i mojžíšští Židé.

„Staropruské“ lóže požadují od žadatele o přijetí, aby byl „křesťan“, přičemž je lhotejně, zda jde o pokřtěného Árijce nebo Žida.

Ve „staropruských“ lóžích jsou stále ještě členové, kteří zastávají tzv. árijský paragraf stanov, to znamená požadavek, aby přijímaný bratr byl rodilý Němec. Tyto výzvy, ostatně nijak početné a důrazné, jsou vedoucími osobnostmi lóží trvale odmítány. Stejně tak nejsou vyslyšeny hlasy z řad bratrů, kteří volají po sjednocení obyčejů a rituálů lóží s židovskými symboly, výrazy, znaky a podobně.

Nyní si musíme tyto informace prověřit, to znamená zjistit, zda jsou naprosto prokazatelné. Nejdříve se zaměříme na tzv. křesťanský princip, na podstatu a myšlenkový svět těchto „staropruských” lóží. (Tzv. humanitární lóže předem vylučují možnost podezření, že by byly „antisemitské”.) V mnohokrát zde již citované *Židovské encyklopedii*, heslo Zednářství, čteme:

„Na prahu 19. století se objevovali spisovatelé, kteří ve svých historicko-kritických dílech rozptýlili temnotu, dosud obklopující historii bratrstva a odkryli původ a smysl znaků a obyčejů zednářstva. Tato okolnost ovšem sehrála roli i v židovské otázce. Jestliže dříve bylo znát poměrně masové přání nepouštět Židy do zednářského spolku s odvoláním na (vymyšlené) zákony zednářstva, později se již tento nepřátelský postoj vůči Židům měnil v určité přibližování. Přesto však stále ještě docházelo k odmítání vstupu jednotlivým Židům, přičemž se jejich odpůrci hájili poukazem na zednářské ceremonie, které zednářstvu dodávaly zdánlivě křesťanský charakter. Jako zvlášť významný argument byl uváděn zednářský zvyk přísahat na *Bibli*, jmenovitě na *Evangelium sv. Jana*. Ve skutečnosti tato okolnost přísahy na *Bibli* nemohla být žádnou překážkou už jen proto, že její forma nebyla vždy a všude stejná. V některých lóžích se například přísahalo na zavřenou *Bibli*, v jiných byla rozevírána před přísahajícím čistě namátkou. Existovaly také lóže, v nichž se skládala přísaha nad *Knihou konstituce*, a velmi často se místo přísahy člen zavazoval pouze čestným slovem (v některých lóžích byla později přísaha zcela odstraněna). Kromě *Bible* také sloužily jako symboly kruh a trojúhelník. ‚*Bible* nám dodává víru a odvalu, úhelník symbolizuje naše jednání, kruh však potvrzuje naše vztahy k celému lidstvu a obzvláště k našim bratrům.‘ Spisovatelé, kteří vystupovali proti omezování přístupu do lóží na křesťanskou konfesi, všeobecně poukazovali na to, že se v rituálu vyskytují pouze povrchní náznaky křesťanství, spíše ale mnoho židovských legend a symbolů, jako například pečeť Šalamounova a jiné.

Otázka z titulu knihy *Werden und können die Israeliten aufgenommen werden?* (Mohou být a budou Izraelité přijímáni k zednářům?) o kulturním významu zednářství pro Židy nakonec přinesla své ovoce. Začala se totiž rychle šířit v jisté části německého Židovstva s rezultátem vytvořit lóži *Zur Toleranz* a později *Zur Morgenröte*. Je třeba poznamenat, že opravdoví zednáři nebyli s názvem ‚tolerance‘ spokojeni, protože v zednářstvu jsou všechna náboženství rovnocenná, a žádná náboženská skupina se nemusí ponížovat žádostí o ‚toleranci‘. Současně ovšem opravdoví zednáři neuznávali vznik čistě židovské lóže. Když roku 1790 jeden londýnský Žid takovou lóži v Hamburku založil a obrátil se na velmistra hamburské provincie ve věci potvrzení lóže, dotázal se provinciální velmistr na tuto věc anglické velkolóže a obdržel odpověď, že taková lóže nemůže být uznána a připuštěna, protože zednářství nezná a neuznává žádné náboženské rozdíly.⁵⁷ Lóže *Zur Toleranz* byla zalo-

⁵⁷ Skutečný smysl tohoto rozhodnutí je následující: Zednářství jako takové je židovské, povstalo v Židovstvu a skončí svoji práci naplněním židovské ideje. Tato věc ale musí být přísně utajena před nevědomými góji, kteří jsou zednáři. Protože však jsou specificky židovské lóže, tj. takové, které přijímají jen Židy a navenek by byly takto prohlášeny jako rovnocenné, pak by mohlo vzniknout nebezpečí – tlak vyvolává protitlak – že by třeba nežidovští bratři požadovali, aby zde byli přijímáni jenom Nežidé právě tak, jako tam jenom Židé. Přílišným otevřeným zdůrazňováním a poukazem na židovského ducha a obsah zednářství by mohlo být Nežidům v lóžích zřejmé, co je pravým cílem a úlohou zednářstva, a tak by pro Židy byla ztracena možnost zneužívat

žena v Berlíně roku 1790, to znamená tehdy, kdy přestaly existovat Asijské lóže. V této lóži byli jako členové Židé, například prof. Hertz a prof. Itzig, jejichž jména se nacházela již dříve v Asijském řádu, dále bankéř Levi a mnoho dalších. Mistrem stolce v této lóži byl rovněž Žid. Zakladatelé lóží si vytkli za úkol přiblížit prostřednictvím zednářství Židy křesťanství a oslabit tak po staletí trvající předsudek,⁵⁸ dále kultivovat a civilizovat Židy, a přivést je k vyššímu stupni celkového rozvoje. Lóže *Zur Toleranz* se tak v podstatě ukázala jako tajný úkryt, v němž se mohou Židé bez zbytečné pozornosti a rozruchu věnovat novému náboženství, aniž by ovšem přijali jeho dogmata. Ostatní lóže nahlížely na tyto Židy jako na lidi, kteří se Židovstvem udržují pouze vnějškové spojení. Na tomto místě je třeba poznamenat, že nedlouho po uzavření lóže *Zur Toleranz* zaslal David Friedländer spolu s hlavami dalších židovských rodin r. 1799 dopis radovi Hlavní konzistoře Tellerovi dopis, v němž vyjádřil souhlas s přijetím křesťanského vyznání a dokonce i křtu, s tou podmínkou ovšem, že jim bude udělen dispens od víry v Krista. Jak známo, nechtěl představitel konzistoře Teller přijímat žádné špatné křesťany, lóže však ochotně přijímala takové Židy, které od přestupu ke křesťanství odrazuje pouze ohled na rodinné svazky.

Jedním ze zakladatelů lóže *Zur Morgenröte*, která vznikla pod protektorátem *Velkého Orientu Francie*, byl frankfurtský židovský obchodník S. Geisenheimer, který touto cestou hodlal přispět k duchovnímu znovuzrození svých souvěrců. Otevření lóže *Zur Morgenröte* proběhlo za mimořádně skvělých a okázalých slavností. Zahajovací oslavy se zúčastnily deputace nejružnějších francouzských a německých lóží. Bratrem řečníkem lóže byl zvolen Hildesheimer, který je zřejmě zástupcem Frankfurtu v synedriu, a který se svými řečnickými výkony proslavil.

19. července 1809 byl do lóže přijat Ludwig Börne a působil v ní 25 let. Politické události v období bojů za svobodu donutily lóži *Zur Morgenröte* přerušit spojení s *Velkým Orientem Francie*. Ostatní frankfurtské lóže s ní nechtěly navázat kontakty, a proto se lóže *Zur Morgenröte* obrátila ve věci svého uznání na anglické velkolóže, jejichž velmistrem v té době byl vévoda z Sussexu, strýc britské královny Viktorie, který vehementně agitoval za emancipaci anglických Židů. Vévoda potvrdil K. Goldschmidta, S. Geisenheimera a J. Gersona ve funkcích mistrů a dozorců lóže. Tento blahosklonný postoj a vztahy k Židům byly o to důležitější, že vévoda ze Sussexu sjednotil anglické velkolóže s tzv. *Velkolóží Starých Zednářů*, takže tímto způsobem musely všechny anglické lóže uznat princip všeobecné rovnosti zednářského svazku. (Roku 1812 byl přijat do londýnské lóže *Mount Moriah* Žid Montefiore a jedna zednářská lóže, založená r. 1864, byla nazvána jeho jménem.) Kromě již výše uvedených jmen nacházíme v lóži *Zur Morgenröte* v různých obdobích mnoho známých židovských literátů a osobností veřejného života, jako například Gabriela Riessera, Josta, Bertholda Auerbacha a mnoho dalších, z nichž mnozí bojovali v rámci zednářského svazku za emancipaci Židů. Boj, který začal

nevědomé Nežidy pro své cíle. **Nebyl to tedy antisemitismus, který diktoval výše zmíněné rozhodnutí anglické velkolóže, ale snaha o pravý opak.**

⁵⁸ To je dvojsmyslné, protože zde není řečeno, zda má být bojováno proti „předsudkům“, které měli křesťané vůči Židům, nebo proti „předsudkům“ Židů vůči křesťanům. Odpověď je snadná! **Bylo rasové vědomí a uvažování umlčeno židozednářským duchem u Židů nebo Nežidů?**

koncem 18. století v německém zednářstvu kolem Židů, pokračoval i v první polovině 19. století nejen v zednářských lóžích, ale i v literatuře. Nakonec duch doby i snahy jednotlivých Židů o možnost přijetí do zednářského svazku vedly k tomu, že princip náboženské tolerance již zakořenil ve vědomí prakticky všech zednářů. Z německých velkolóží podala Židům ruku jako první hamburská lóže.

Jenom pruské lóže setrvaly na tzv. křesťanském principu zednářského svazku. Počínaje rokem 1864 začaly i zde být hlasy proti takové nesnášenlivosti stále silnější. *Anglická Velkolóže* přerušila své styky s *Berlínskou velkolóží* právě kvůli jejímu nepřátelskému postoji vůči nekřesťanům. Také *Velký Orient Francie* se rozhodl zaujmout vůči pruským lóžím stejný postoj a setrvat v něm tak dlouho, dokud nebude dosaženo cíle. Rovněž američtí bratři zednáři protestovali proti vylučování Židů, například newyorská lóže a další. Němečtí Židé pokračovali ve svých snahách o přístup do lóží, a to ne zcela bez úspěchu. Tak například *Národní Velkolóže Zu den drei Weltkugeln* a *Velkolóže Royal York* dovolily svým podřízeným lóžím (od r. 1854), aby se žadatelů o členství nevyptávaly na jejich náboženské přesvědčení, a nařídily jim dbát pouze na potvrzení, vystavená legálními lóžemi. Zednářská lóže *Minerva zum Vaterländischen Verein* v Kolíně n. Rýnem přijala do svých řad sedm Židů, aniž by si k tomu vyžádala svolení, za což ovšem byla pokárána *Velkolóží Zu den drei Weltkugeln*. Z tohoto důvodu se od ní *Minerva* odloučila a připojila se k *Eklektickému Frankfurtskému Svazu*. Stejná okolnost také přiměla lóži *Agrippina* k přerušení svého svazku s *Velkolóží Royal York*. (Když později musely pruské zednářské lóže podle královského výnosu uznávat poručenství vedoucích lóží, vytvořili Židé v Prusku svoji zvláštní lóži.) Kolem r. 1860 se početní Židé obrátili na *Velkolóži Zu den drei Weltkugeln* s prosbou, aby dovolila svým podřízeným lóžím připouštět Židy jako „stálé hosty lóží“, ale ta tehdy v této věci povolila jen nepatrné ústupky. Avšak již r. 1875 se ve věci vzneseného návrhu o právní rovnosti Židů v zednářství vyslovila *Velkolóže Zu den drei Weltkugeln* ve prospěch nekřesťanů.”

Potud rozvláčná *Židovská encyklopedie* o „křesťanském principu“ a dalších zednářských systémech. Opravdu se nedá mluvit o nějakém „antisemitismu staropruských lóží“, nanejvýš snad jen o tom, že do té doby Židům dostatečně otevřeně nedokumentovaly svůj nepochybný filosemitismus. Podívejme se však na „staropruské lóže“ a jejich „antisemitismus“ ještě podrobněji:

Velkolóže Pruska Royal York Zur Freundschaft

„Křesťanský princip“ přijala teprve roku 1924! – Ke spisům přikládám fotokopii (příloha B) s několika stranami tajného kmenového rukopisného dokumentu této velkolóže. Na třech stránkách už nacházíme mnoho Židů:

- str. a) č. 34 Julius Oppenheimer, PhDr. a duchovní židovské reformované náboženské obce, mosaického vyznání,
- str. b) č. 261 Paul Meyer, MUDr., praktický lékař, mosaického vyznání,
- str. c) č. 151 Wilhelm Prerauer, rentiér,
 - č. 155 Walter Prerauer, JUDr., magistrátní rada,
 - č. 161 Hermann Plaut, továrník a konzul, mosaického vyznání.

Už jenom tato jména nevypovídají o nějakém antisemitském postoji zmíněné velkolóže! Bližší podrobnosti nacházíme opět u Hasselbachera, *Entlarvte Freimaurerei*, str. 209-211:

„Časopis *Auf der Warte* měl jistě pravdu, když ve svém článku Protiněmecký internacionalismus z 1. května 1926 napsal: „Člověk může být velmi dobrým Němcem, ale zednářem je teprve tehdy, když své zednářství nestaví na bázi německo-vlastenecké malosti a omezenosti, nýbrž na platformě, na které je místo i pro jiné, patří-li člověk k elitě, je-li německým Židem.“ (!)

Myslím, že to postačí k tomu, abychom věděli, kdo je zednář.

Podle toho je tedy opravdovým zednářem muž, který ve své řeči prezentuje následující myšlenky:

„Nemělo by snad být mezi námi zednáři možné to, co dělá v Berlíně *Davidbund*? Už po nějakou dobu sjednocuje a spojuje své židovské i árijské členy a snaží se být místem, v němž by se mohli trvale vyjadřovat a domlouvat mezi sebou eticky myslící, pravdymilovní nacionální Židé i Árijci o všech naléhavých otázkách doby a problémech boje mezi rasově aristokratickým a demokratickým světovým názorem. Tento *Davidbund* se podle svých možností snaží mírnit stávající napětí mezi Židy a Nežidy. Spolek se poctivě snaží o odstranění jedu, který škodí oběma stranám, totiž mamonářského materialismu. Nemohu se zde přirozeně pouštět do všech hospodářských, rasových a náboženských stránek této otázky. Proto se zde omezím na její duchovní podstatu, a ptám se: Má naše německo-křesťanská svěbytnost právo bránit se vnikání semitského ducha? Ve *Frankfurter Fackel* bylo napsáno o vynálezci léku salvarsan,⁵⁹ profesoru Ehrlichovi: Jedno jediné jméno září napsáno diamantovým písmem pod nebem. Celé myslící lidstvo před tímto Velkolepým padá na kolena – Paul Ehrlich! Židovstvo ze sebe vydalo dva obry, Krista a Ehrliche [chybí zde ještě Marx a Rathenau! – *F. H.*], považujeme se [Židé – *F. H.*] za šťastné, že je nám dopřáno hledět tváří v tvář mesiáši, [tj. Ehrlichovi – *F. H.*], že ho smíme nazývat našincem a tisknout mu ruku.

Pro nás zednáře je vodítkem slovo Sofokla: „Ne k nenávisti, ale k lásce jsem na světě!“ – Avšak jak máme překonat protiklady mezi židovstvím a němectvím? Díky Bohu je v našich řadách velice mnoho správně vlastenecky smýšlejících židovských bratří. Ti by si velmi energicky vyprosili, být označováni za nevlastenecké a neněmecké občany. Ostatní se musí pokusit zahloubat do ducha německé národní svěbytnosti a sloučit ji se židovskou [!], asi jako zvěčnělý filosof Hermann Cohen ve své knize *Deutschtum und Judentum* (*Němectví a židovství*), nebo tak, jak to dělá *Verband nationaldeutscher Juden* (*Svaz národně německých Židů*). Nemusejí být proto hned nervózní, když je jejich soukmenovci budou kárat z domýšlivosti a neněmeckého radikalismu. Naopak se musí mnohem více vzepřít tomu, aby nevědomí pisálkové hanobili němectví a křesťanství. Tak například zaujaly stanovisko proti nejvyššímu městskému školnímu radovi dr. Loewensteinovi list *Jüdische Rundschau* a *Židovský náboženský spolek*. My nežidovští bratří jim v tom budeme věrně pomáhat tím, že budeme klidně přiznávat slabosti a chyby němectví, ale nebudeme

⁵⁹ Salvarsan byl ve své době „záračný“ lék proti syfilis; pozn. překl.

vyzdvihovat jeho přednosti a světlé stránky, které ochráníme jen ve své duši jako věčný plamen.

Ve svých vývodech se mohu jistě spolehnout na porozumění svých židovských bratrů [zcela jistě! – *F. H.*], protože jsem obrazně řečeno zlomil mnohá kopí v Církvi i v lóži [!] na obranu ušlechtilého židovství proti nespravedlivým útokům fanatických antisemitů.’

Nuže, autorem těchto vět je zednář, který své zednářské přesvědčení ‚nestaví na německo-vlastenecké omezenosti a malosti‘, nýbrž na platformě, na níž mohou stát také ostatní, tedy člověk, který je ‚mužem elity, německým Židem‘.

Je snad tento muž příslušníkem nějakého ‚pokoutního symbolického zednářstva‘, nějakým ‚extrémně humanistickým, pomýleným bratrem‘? – Nikoli, pánové, ‚vlastenečtí bratři zednáři‘. Tato slova pronesl pan Gustav Pösche,

farář u St. Petri v Berlíně,

První Velmistr *Velkolóže Pruska Zur Freundschaft* a rovněž

Vrchní Mistr *Vnitřního Orientu*,

čestný člen johanitské lóže *Fichte zur Selbstbeherrschung*,

čestný člen johanitské lóže *Fessler zur ernsten Arbeit*,

čestný člen johanitské lóže *Luise zur gekrönten Schönheit*,

čestný člen *Velké Provinční Lóže Slezska*,

Mistr Stolce johanitské lóže *Friedrich Wilhelm zur gekrönten Gerechtigkeit*,

a zástupce *Národní Mateřské Velkolóže Zu den drei Weltkugeln*, tedy jeden z vedoucích a předních bratrů zednářů *Velkolóže Pruska*! – Citovaná slova pronesl ve své přednášce *Zednářství a němectví* na zasedání *Deutschen Großlogen-Bund (Svazu německých velkolóží)*, které proběhlo ve dnech 27.-29. září 1920 v Norimberku. Zprávy pracovního výboru *Svazu německých Velkolóží* přinesly tuto přednášku v sešitu č. 1, a zde citované pasáže jsou na str. 18-19.”

Tolik naprosto spolehlivý Friedrich Hasselbacher. Můžeme tudíž konstatovat:

***Velkolóže Pruska, zvaná Zur Freundschaft* tedy vylučuje jakékoli podezření z toho, že by mohla být antisemitská!**

Podívejme se nyní trochu pozorněji na *Národní Mateřskou Velkolóži Zu den drei Weltkugeln*:

Ke spisům soudu přikládám fotokopii tajného dokumentu (příloha C) této „národní“ lóže, který je určen pro vysoké stupně tzv. skotských lóží, a obsahuje pokyny k jistým změnám v rituálu. Dokument je opatřen pečeti velkolóže a datován 21. říjnem 1931. Je podepsán představiteli „skotských lóží“ a „staroskotským direktoriem“, které řídí celou velkolóži. V závorce za jménem podepsaného uvádím jeho lóžovou hodnost:

Habicht	(Národní Velmistr)
Lohmann	(Přiřazený Národní Velmistr)
Hiller	(řádný člen Direktoria)
Elze	(řádný člen Direktoria)
Lilge	(Přiřazený První Vrchní Dozorce)
P. Schneider	(Druhý Vrchní Dozorce)
G. Schneider	(Druhý Vyslaný Velmistr)

Lilienthal	(Vyslaný Velmistr)
Dorr	(řádný člen)
Kob	(řádný člen)
Geetjes	(řádný člen)
Rohmann	(řádný člen)
Jungfer	(Velký Archivář Lóže)

Dokument je tedy bezesporu na nejvyšší zednářské úřední úrovni! Na str. 2 se tam uvádí:

„Bylo vysloveno přání, aby v Síni rozjímání již nebyla nadále položena *Bible*, otevřená na stránce s *Evangeliiem sv. Jana* (4, 22), která zní: ‚Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů.‘ – Tato pasáž byla označena jako povážlivá a zazněly obavy, že by někteří zasvěcení johanitští mistři mohli tuto okolnost napadnout. Po důkladné úvaze dospěla Komise pro rituál k závěru, že dosavadní rituál bude zachován, a Staroskotské direktorium tento názor schválilo. Tato kapitola *Evangelia sv. Jana* dokazuje náboženský vývoj od pohanství přes židovství ke křesťanství, protože vede od pohanského zbožňování na horách ke zbožnosti v duchu Božím a v pravdě. Žádná jiná kapitola *Nového zákona* nevyjadřuje obsah a cíl skotského zednářského rituálu tak stručně a jasně, jako *Jan* (4,22).”

Že zde nejsou ani nejmenší stopy po nějakém antisemitismu, ale mnohem spíše po něčem typicky židovském, zjistíme snadno dalším čtením v tomto dokumentu: „Niméně nelze upřít vyjádřeným pochybám jistou oprávněnost.”

Automaticky se vtírá otázka: Pročpak to? – Od roku 1926 zuřil v Německu boj o zednářstvo a zasahoval stále širší kruhy společnosti. Tisíckrát byly různými řečníky⁶⁰ předhazovány lóžím jejich židovské rituály a židovské cíle, takže se nad těmito skutečnostmi zamýšlelo také stále více lóžových bratří a lóže ztrácely stále více svých členů. Proto také nebylo dost dobře možné odepřít „jisté oprávnění povážlivým obavám” z jasného vyhlášení radostného poselství o tom, že spása je ze Židů, ačkoliv právě tato apoteóza Židovstva, spasitele světa, „vyjadřuje obsah a cíl skotského zednářstva a rituálu tak stručně a jasně, jako žádná jiná kapitola *Nového zákona*”. – Proto se také zalhává zcela jasný a nepochybný smysl kapitoly *sv. Jana* (4, 22), zatímco se v dokumentu pokračuje:

„Těmto pochybám je činěno zadost v proslovu lóžového řečníka v Síni rozjímání, který v souvislosti s touto pasáží říká: ‚Slova Ježíšova mohou být chápána jenom v tomto smyslu: Spása je ze Židů!‘ – To znamená: Izrael je ve srovnání s pohaný místem nejvyššího Božího zjevení a jeho poznávání. Ale skutečné uctívání Boha nemají ani Židé. Podle slov Mistra máme uctívat Boha v duchu a pravdě. Existuje pouze jediné, vnitřní, duchovní uctívání Božstva, které zahrnuje všechny národy a odpovídá pravé podstatě Boha.”

S touto vsuvkou pak mohou odpadnout všechny případné pochybnosti a názory o povážlivosti uvedeného textu.

Jistě to nezednářskému čtenáři vyrazí bezmála dech stejně tak, jako když čte toto neslýchané zfalšování *Evangelia sv. Jana* (4, 22), a je v pokušení říci:

⁶⁰ Prof. Grigorij Bostunič, F. Hasselbacher, major Henning, admirál von Rosenberg, Steingrüber-Mühlau a mnoho dalších.

„Vy bratři johanité nic nevíte a nepotřebujete vědět o tom, co vzýváte a čemu sloužíte, ale my, pánové ze Skotského direktoria dobře víme, co a kdo je vzván a čemu sloužíte: Jahvemu, bohu Židů, protože spása, kterou **my** světu chystáme, je ze **Židů**.”

Jako přílohu K připojuji ke spisům fotokopii *Freimaurer-Zeitung*, ročník 1875, Lipsko, kde je na straně 150 ve zprávě o italském zednářství článek s titulkem *Wel-trevolution und Freimaurerei*. V článku je velice zajímavý výrok bratra z *Velkého Orientu Itálie*. Čteme:

„K čemu je nám svatý Jan? K ničemu jinému, než aby nám propůjčil své spravedlivé, mírumilovné jméno, s kterým pak přepadneme naše nepřátele.”

Není to v podstatě to samé, jako když Skotští bratři v Německu podvádějí se svým rozhodnutím „odstranit pochybnosti v johanitském řádu”⁶¹ zfalšováním smyslu *Evangelia sv. Jana*?

A není to snad totéž, co dále nacházíme v *Zemské Velkolóži Zednářů Německa*? Čteme tam na str. 88 v souborném díle s předlouhým titulem: *Allgemeine Instruktionen, Lehrbuch für die Mitglieder der Großen Landesloge der Freimaurerei von Deutschland. – I. Teil. Die Johannisgrade. Neue Bearbeitung von Br. Hermann Gloede. Als Handschrift mit grossmeisterlicher Genehmigung für BBr. Freimaurer gedruckt*, a s podtitulem: *Gebrauchtum der Johannisloge, 1. Bändchen: Ritualien und Arbeitsteppich der Johannislehrlinge. Neue Bearbeitung. Zehn Instruktionen von Br. Hermann Gloede. Als Handschrift für BBr. Lehrlinge gedruckt*, Berlin 1901, Ernst Siegfried Mittler u. Sohn, Königliche Hofbuchhandlung, Kochstraße 68-71, II:

„Také zde [v johanitské lóžové práci] platí slovo: ‚Já jsem Jahve, váš Bůh, posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem Svatý.‘ (3. Mojžíš, 11, 44.) Ale to, co recipient slibuje, nemá ve skutečnosti žádný obsah, protože my to umíme označit a vyjádřit také jinými slovy.”

Tím je míněn samozřejmě Jahve Talmudu, ale z opatrnosti se to nazývá i „jinými slovy”. A není to opět znovu a znovu ta samá tendence, kterou jsme četli vyjádřenou v dopise Skotského ritu lóže *Zu den drei Weltkugeln*?

Nemám zde místa k zevrubnému prozkoumání této věci, a proto se omezím na podložené konstatování, že se lóže *Zu den drei Weltkugeln* opravdu nemůže honosit žádným „antisemitismem”! – Přečtěme si však ještě několik vět z téhož dokumentu. Na str. 3 se mluví o tom, že by v zednářských zvycích a rituálech měla mít také své místo vysoko ceněná židovská archa úmluvy, a že by měly být do zednářských obyčejů zavedeny rovněž Mojžíšovy desky zákonů. Je velice zajímavé číst přetřásání hlasů a důvodů pro i proti k této otázce, které nakonec vyústilo v povolení těm Mojžíšovým desek jako zednářského symbolu. Na str. 3, ř. 19 zdola, stojí:

⁶¹ Johanitské stupně zednářstva nesou své jméno údajně z důvodů tradice sv. Jana Křtitele. Dějiny zednářstva ale ukazují, že toto pojmenování a fikce jeho původu od sv. Jana Křtitele jsou podvod. Toto jméno přešlo do zednářství mnohem spíše ze sekty manichejců Žida Manese. Manichejci si později říkali také johanité.

„Pro přidržení se [archy úmluvy] mluví ta skutečnost, že ‚archa úmluvy platí za největší svátost izraelského náboženství‘. Takové židovské pocity ‚ospravedlňuje úcta, která jí byla prokazována‘.”

Z toho pak odvozuje dokument závěrečné kladné rozhodnutí: „... kdyby skotský rituál potřeboval nějaký symbol židovské víry, pak by se archa úmluvy nabízela sama sebou, ale v Ezrově templu se bez ní také obešli.”

Nicméně čteme na řádku 6 zdola a dále: „Avšak archa úmluvy patří především židovským dějinám. Je svědkem úmluvy, kterou uzavřel Jahve s izraelity jako s jediným vyvoleným národem [hled'me!]. Obsahovala nejen desky zákonů, ale také zelenající se hůl Áronovu, jíž bylo potvrzeno kněžské právo levitů, a pohár s manou jako vzpomínkou na putování po poušti. To všechno náleží (str. 4) spíše k dějinám židovského národa, než k vlastní náboženské dějepравě a má s náboženstvím také jen zprostředkovanou souvislost.”

To je typicky zednářské slovíčkaření, které však přes veškerou svoji rabulistiku nemůže nic změnit na jasné skutečnosti:

Židovské náboženství, židovská víra, židovská politika, židovské pojetí státu a židovské chápání světa

jsou jedno a totéž,

jsou pouze jeden nedělitelný, kompaktní pojem, jehož jednotlivé součásti navzájem splynuly a **jsou cizí všem ostatním rasám**. Takové jsou a takové zůstanou, dokud bude židovský duch žít v jakékoli formě.

Potom se dokument vyjadřuje pro zavedení desek s desaterem Mojžíšových zákonů a říká doslova (str. 4, odst. 2 zdola): „Na základě těchto úvah jsme se tedy rozhodli podle zde vyslovených přání a zvolili desky zákonů jako symbol izraelské víry.”

Tady je skutečně každý komentář zbytečný! – A tváří v tvář takovým skutečnostem se ještě někdo odvažuje před bernským soudem tajemně mluvit o jakémsi antisemitismu staropruských zednářských lóží v Německu!

Byl by to opravdu tragikomický antisemitismus, který by si kromě jiného vybíral své symboly právě ze židovského náboženství!

Pro naše zkoumání to znamená, že můžeme také *Národní Mateřskou Velkolóži* vyloučit z našeho seznamu podezřelých z antisemitismu. Zůstává nám tedy k bližšímu projednání ještě

Zemská Velkolóže Zednářů Německa

Tato velkolóže je „nejnárodnější” lóží ze všech, které v Německu jsou. Z její myšlenkové výzbroje jsme již měli možnost seznámit se s „antisemitskou” narážkou, když jsme četli knihu instrukcí od Gloedeho, že totiž johanitským bratřím této lóže je posvátný Jahve, Bůh Židů.

Na otázku, zda tato lóže může být antisemitská, najdeme u Hasselbachera (str. 201-203) velice zajímavé zjištění:

„14. září 1930 se stalo něco velice neobvyklého: NSDAP dostala skoro přes noc 107 mandátů v Říšském sněmu. Hrozilo nebezpečí z prodlení! Bylo nutno co nejrychleji se postarat o vlastní krytí, to znamená připravit se na všechny možné případy

nadcházející éry. Proto *Zemská Velkolóže* svolala kvapně na 20. září 1930 schůzi výboru, na níž Zemský Velmistr Müllendorf prohlásil následující:

„*Zemská Velkolóže*... přijala následující návrhy:

- 1) Ke jménu lóže musí být připojena deklarace, protože se veřejnost o nás zajímá. Název lóže musí budoucně znít: *Zemská Velkolóže Zednářů Německa, Německokřesťanský řád*. [Poslední slova jsou podtržena přímo v originálním textu – F. H.]
- 2) Tato doložka bude znamenat okamžité vyloučení Židů. Následoval souhlasný pokřik. „A co pokřtění Židé? – Ti přece zůstávají nadále Židy!“ – Na to přišla odpověď: „Ne, to jsou už křesťané!“ – V líčení svých „návrhů“ pak řekl Müllendorf toto: „Naše obyčeje jsou již v johanitském zednářství hluboce zakořeněné, takže nemůžeme připouštět Židy k žádným stupňům johanitského obřadu.“

Důkaz, že se při těchto „návrzích“ z 20. září 1930 jednalo jenom o zajišťovací opatření z opatrnosti, které bylo myšleno jako zabezpečení proti lidovému hnutí, lze podat velmi snadno. V zednářském časopisu *Latomia*, roč. 51 [tj. 1928], sešit 2, čteme následující poučnou úvahu:

„Falešné názory, zavádějící a mylná tvrzení obzvláště v lidovém [?] tisku se týkají nejen vztahu německého zednářstva k Židům, ke státu a k německému lidu, ale také stanovisek jednotlivých lóží k těmto otázkám. Tento obranný boj, mnohdy velice ostrý, který velkolóže vedou, a obzvláště pak *Zemská Velkolóže Zednářů Německa*, se neodehrává na veřejnosti, ba mnohdy ani ne v zednářském tisku; tento boj by měl dát odpověď na otázku, zda *Zemská Velkolóže Zednářů Německa* je antisemitská nebo ne.“

V instruktážní tiskovině br. Otto Hieberta *Was dem Suchenden vor der Aufnahme in den Freimaurerorden zu wissen nötig ist. – Vorrede zu dem Leitfaden durch die Ordenslehre, Erstes Heft* (Co by měl znát žadatel o přijetí do zednářského řádu. – Předmluva k rukověti zednářského učení, sešit první), se dočteme doslova:

„A konečně nám byla do tváře vržena výtky, že jsme antisemité, a že nepřijímáme mezi sebe Židy! [Kdo tuto výtku vznesl, jistě neměl o zednářství ani ponětí – Fl.] Tato výtky je nejhorší pomluvou, jaká o nás zednářích kdy byla rozšiřována. Mistr nás přece učil, že máme všechny lidi milovat jako své bratry, a Židé nejsou ničím méně lidmi než ostatní. Všichni lidé jsou dětmi věčného otce, který nás stvořil. Jestliže tedy Židy, stejně jako příslušníky dalších mimokřesťanských náboženství nepřipouštíme do našeho užšího společenství, pak z toho přece nevyplývá, že je nenávidíme! Stejným právem by nám pak mohlo být předhazováno, že rovněž nenávidíme ženy, děti nebo lidi s nepatrným vzděláním, protože je také nepřijímáme do řádu. Když si ale některý židovský bratr přeje být připuštěn k naší práci jako host a náleží k některé z uznaných lóží, pak ho rádi u sebe necháváme a srdečně ho u nás vítáme. Naopak máme radost, že není uzavřen v predsudku, který stojí jako dělící zeď mezi ním a námi. Víme, co mu jako našemu bratru dlužíme, a budeme s ním podle toho jednat.“

„Po tomto jasném výkladu,“ pokračuje zednářský časopis *Latomia*, „nemůže být o nějakém antisemitském postoji Velkolóže vůbec řeči.“

Tím tedy máme dostatečně prokázáno, že ani *Zemská Velkolóže Zednářů Německa* není v žádném případě Židům nepřátelská.

Abych tuto otázku zodpověděl s co největší mírou přesnosti a objektivity, obrátil jsem se na Friedricha Hasselbachera se žádostí o důkaz správnosti jeho citace. A jako ve všech ostatních případech, i tentokrát podal jasný důkaz hodnověrnosti svého spisu *Entlarvte Freimaurerei*. Jako přílohu E přikládám ke spisům fotokopii dotyčného čísla časopisu *Latomia*, které dokazuje přesnost Hasselbacherovy citace. Možná je to nadbytečné, ale chci soudu uspořít práci s ověřováním případného zednářského tvrzení, že Hasselbacher *Latomii* citoval zkresleně, což patří k oblíbeným trikům těchto pánů. Ze stejného důvodu také přikládám ke spisům fotokopii výše citovaného díla br. Otto Hiebera, Berlín 1922. Na str. 15 tam najdeme důkaz, že také *Latomia* správně citovala.

Tím je vyloučena jakákoli možná pochybnost: *Zemská Velkolóže Zednářů Německa* je právě tak málo antisemitská, jako kterákoli jiná velkolóže v Německu nebo kdekoli ve světě.

Souhrnně tedy konstatuji:

Neexistují žádné antisemitské lóže v Německu, a kdo tvrdí opak, dopouští se vědomě nebo nevědomě překrucování skutečnosti toho nejhoršího druhu.

Na tomto místě mi připadá nezbytné ještě prozkoumat, zda tzv. staropruské lóže jsou vůbec národní. Nejlépe k tomu poslouží opět Hasselbacher, který na str. 75-76 uvádí:

Národní lóže neexistují a existovat nemohou, protože zednářský spolek jako takový je výhradně internacionální!

Lóže, které se označují za ‚národní‘, jsou tedy ještě pokrytečtější než všechny ostatní! Tento ostrý odsudek hned na místě doložím. Velmistr *Velkolóže Zur Sonne* v Bayreuthu prof. Bluntschli napsal pro *Freimaurerzeitung* z 11. dubna a 2. května 1874 obsáhlý článek, v němž mimo jiné stojí:

‚Už po desetiletí se lóže přimykají k sobě navzájem a berou na sebe víc a víc národní podobu, přestože jejich úloha je internacionální. Proč to všechno? Ptáme se oprávněně, jaký to má smysl! Zednářství přece nemá s vlastní co dělat – proč se tedy potom převléká do národních forem? To by přece nebylo nutné. Skutečným jádrem a smyslem tohoto pohybu je potřeba větší pevnosti, nutnost docílit lepšího zhodnocení všech sil zednářského společenství. ... Internacionální význam zednářstva se tím nijak neoslabí, naopak se takto posílí a pozvedne jeho výkonnost a účinnost.‘

Tímto výrokem je tedy opravdu upřímně a jedním rázem stržen ‚ochranný plášť a skrývající závoj‘! Vidíme tedy zcela jasně, že veškeré zdůrazňování ‚patriotismu‘, ‚národnosti‘ a ‚němectví‘ je pro zednářské lóže pouhým prostředkem k cíli, a ten známe:

světové zednářstvo – světové sbratření – světová republika!

Nyní ovšem slýcháme od bratří zednářů: ‚Vždyť to všechno už dávno neplatí! Teď je všechno úplně jinak!‘

Opravdu je všechno jinak?

Proto se na věc podíváme ještě jednou! U příležitosti oslav 150 let trvání *Lóže Provincie Sasko*, která přísluší pod *Zemskou Velkolóži Zednářů Německa*, pronesl protestantský kazatel bratr Hans Wilken z kazatelny (!) kostela svatého Michaela

v Hamburku dne 1. července 1927 slavnostní řeč (projev je ocitován podle *Niedersächsische Logenblatt/Dolnosaský lóžový list*):

„Bratři!

Kdo z vás prodělal osobně válku, ten ví z vlastní zkušenosti, jak byly na frontě před útokem formovány malé útočné oddíly dobrovolníků, které měly za úkol odstranit zátarasy v nepřátelském postavení a uvolnit tak cestu hlavnímu voji.

My, křesťanští zednáři, musíme být také takovými výlučnými oddíly dobrovolníků; ne snad proto, abychom se izolovali a oddělovali od ostatních, ale naopak abychom jim uvolňovali cestu plnou zátarasů. Cesta vzhůru... osvobozovat, v tom je náš význam, naše oprávnění, ale také naše zodpovědnost.’

Co je myšleno tím ‚hlavním vojem‘, o tom z kontextu nemůže být žádných pochybností – tím může být jenom světové zednářstvo. A právě před tímto ‚hlavním vojem‘ světového zednářstva pochodují ‚malé útočné oddíly‘, které se starají o to, aby ‚hlavní voj‘ mohl nerušeně pracovat. Zůstanu-li u vojenské terminologie pana pastora Wilkena, pak se tyto ‚malé útočné oddíly‘ maskují před protivníkem jako ‚národní‘ a ‚křesťanské‘. Jejich úloha je také vojenská: odstranit hlavnímu voji překážky, aby pak mohl snáze proniknout do postavení nepřítele.

Pak už zbývá zodpovědět poslední otázku: Kdo a co jsou pro světové zednářstvo tyto ‚nepřátelské pozice‘. Odpověď je jednoduchá. Čtenář, který nás sleduje, dobře ví, že hlavním objektem boje světového zednářstva je **vlastenectví, křesťanské státy a víra**, které musí být zničeny dříve, než bude moci zednářstvo na jejich místě instalovat svoji vlast, totiž **světovou republiku**. Vidíme, že protestantský pastor Wilken říká znovu to samé, co velmistr prof. Bluntschli!

Dovolím si ještě jeden příklad. Vlastenecké poslání ‚národních‘ lóží a jejich pravý postoj nelze jasněji ukázat a prokázat, než jak to udělal svého času časopis *Am rauhen Stein*, který vydává *Velkolóže Pruska*. Citát je ze sešitu 8/9, září 1927, roč. 24, str. 198. Píše se tam doslova:

„... je to postoj, který naprosto nevylučuje, abychom se zednáři ostatních náboženství zcela přátelsky žili a spolupracovali, podle stále platné zásady velkého vojévůdce – odděleně pochodovat a společně udeřit na nepřítele!’

A tenhle zednářský svazek ke ‚společnému úderu na nepřítele‘ si troufá prohlašovat se za ‚dobročinnou organizaci‘!

Tím máme nezvratně dokázáno, že nacionální fasáda ‚národních‘ lóží slouží výhradně k zakrytí ještě důraznější práce proti národu a vlasti!’

Citovaná pasáž z Hasselbacherova díla definitivně podtrhuje moje konstatování, že zednářstvo, které se tváří jako „národní“, pracuje jako útočný předvoj, jako rozkladný, drolivý element do té doby, než přijde den, kdy bude moci konečně odložit okolnostmi vynucenou masku, ukázat svou pravou tvář a otevřeně se přihlásit k programu světové revoluce.

Na žádost obžaloby byly před soudem v Bernu dne 30. října 1934 čteny pasáže ze stanov švýcarské velkolóže *Alpina*. Po všem zde uvedeném se nemůžeme vůbec divit, že v nich mj. stojí toto: „Švýcarský zednář se zavazuje k povinnosti hájit svobodu a nezávislost své vlasti [!?] a přispívat k udržení jejího vnitřního pořádku a klidu podle svých sil slovem, písmem i činem.”

Svědék Tobler před soudem potvrdil programovou správnost těchto stanov, čímž bylo všechno „v pořádku“, tj. v zednářském pořádku.

My však nečteme pouze stanovy velkolóže *Alpina*. Pro lepší informovanost upozornuji pana soudce, že velkolóže *Alpina* vydává nejen stanovy, které v případě potřeby mohou sloužit právě při soudním jednání, nýbrž i stejnojmenný časopis *Alpina*, který ovšem již není určen pro veřejné soudní jednání, ale výhradně pro bratry zednáře. Právě v tomto časopisu z 30. listopadu 1928, str. 326, čteme věty, které nejsou určeny pro nezávislého soudce, nýbrž „pouze pro bratry zednáře“. – Tyto pasáže jsou svérázným komentářem k „vlasteneckému“ duchu zednářstva ve Švýcarsku, jak jsme jej právě vyslechli ze stanov velkolóže *Alpina*:

„Naše materiální, stejně jako morální zájmy a cíle, staví hráz militaristickým institucím.“

„Pouze nepatrná, i tak mizící menšina kapitalistů, má ještě zájem na udržování armád k obraně svých zájmů.“

„Již od nejútlejšího mládí jsme vychováni k uctívání vlasti, to jest ke kolektivnímu egoismu [!], který je ve svých důsledcích mnohem horší než egoismus osobní [!]. Tato výchova pak dělá z vražd a jiných ohavností, spáchaných jménem vlasti, obdivuhodné, hrdinské činy.“

A konečně na str. 327:

„Bankovka je cár papíru, pro který se zabíjí – vlajka je cár látky, pro který se necháváme zabíjet.“ (Cit. podle Hasselbachera, str. 165.)

Tady se raději zdržím každého komentáře!

Zvláště zajímavou kapitolkou je také svědky Toblerem a Weltim tak opěvovaná

dobročinnost lóží.

Jak se to ve skutečnosti má, tj. jaký je pravý cíl této fasády lásky k bližnímu, uvidíme dobře z následujícího komentáře na téma dobročinnosti, který byl přirozeně určen jen pro bratry zednáře:

„Když už lóže vykonává nějakou dobročinnost, pak se tak neděje z nějakého soucitu s potřebnými, ale jde spíše o jakýsi ‚celní poplatek‘, o nezbytnou ‚legitimaci‘ pro vnější svět.“ (*Die Bauhütte*, časopis pro německé zednářstvo, Berlín 1872, str. 140.)

Toto je řečeno naprosto srozumitelně a vylučuje to jakýkoli jiný výklad!

Poslouchejme dále:

„**Firma dobročinnosti [!] slouží zednářstvu jen k zakrytí toho ostatního.**“ (*Latomia*, měsíčník pro zednářstvo, červenec 1865.)

Komentář je opět zbytečný. Dále:

„Popíráme, že by zednářstvo bylo nějakým dobročinným spolkem. Kdo se k takové činnosti rozhodne, nepotřebuje k tomu přece na sebe brát koženou zástěru a stužky.“ – Najde se snad ještě čtenář, který by se domníval, že tato slova napsal nějaký zvilý nepřítel zednářstva? – Pokud ano, pak tedy ať ví, že citát je převzat z úředního časopisu *Kelet*, červencový sešit z roku 1911, který vydávala *Velká Symbolická Lóže Uherska!* – V témže pramenu čteme také:

„Nikoliv, my stavíme základy nového světového společenského řádu. K naší soudržnosti potřebujeme tajuplnost. **Dobročinnost je jen plášť, který se odha-**

zuje, když už není potřebný! Členský slib o zachovávání lóžových tajemství by přece neměl žádný smysl, kdyby se jednalo o pouhou dobročinnost, a strašná zednářská přísaha by nebyla vůbec nutná.”

Výše zmíněná maďarská lóže byla r. 1920 národní vládou po porážce tzv. Republiky rad Bély Kúna zakázána, protože byla bolševická! A až do jejího zákazu s ní německé „antisemitské”, „národní” lóže udržovaly čilý styk!

C. Židovský konečný cíl zednářstva

Naše zkoumání dosud vedlo k jednoznačnému a nezvratnému nálezu, že totiž zednářstvo je internacionální, nebo lépe řečeno že tvoří

intra-internacionálu,

to znamená, že existuje internacionální světová zednářská idea, podle které zednářstvo pracuje „intra nationes”, neboli uvnitř národních států. Taková práce musí ovšem sloužit a usilovat o nějaký cíl, nemá-li být odsouzena k nesmyslnosti a bezúčelnosti. Je předem zbytečná každá snaha po pouhém vyjmenování všech hesel, vnějších forem a zástěrek, kterých zednářské mimikry používají k zakrytí své činnosti přizpůsobením okolí, jež je v jednotlivých zemích obklopuje, a kterými si zajišťují nerušenou působnost. K pojednání této oblasti by bylo skutečně zapotřebí mnoha objemných svazků. Ostatně i otázka: „Jak pracuje zednářská lóže?” (jinak sama o sobě velice poučná) je zde také nepodstatná a bude zmíněna jen letmo tam, kde je to nezbytně nutné.

Naproti tomu má rozhodující význam projednání otázky:

Jak vypadá konečný cíl zednářstva a jaký je jeho vztah ke konečnému cíli Židovstva, který byl prozkoumán a definován v jiných částech *Znaleckého posudku*?

Židovstvo usiluje o světový židovský stát, to je po rozbití všech suverénních národních států **spojit celé lidstvo do jediného světového státu, složeného z jakýchkoli hospodářských regionů a provincií, které by podléhaly ústřednímu židovskému vedení.** Tento konečný židovský cíl popsal přímo klasickými slovy⁶²

⁶² Fleischhauer má pravdu, když Rathenauova slova označuje za „přímo klasická”. Po „vypuzení feudálního panství” (rozuměj: zničení přirozené státní formy křesťanských monarchií) byla na jejich místě instalována „kapitalistická buržoazie ve státní formě plutokraticko-ústavního režimu”. Pak následuje další etapa „zrušení tradičních evropských společenských vrstev ve státní formě socializovaných svobodných států”, kterou známe pod označením „Maastrichtská dohoda” resp. Evropská unie. A konečně ona „poslední, nejvyšší myšlenka, čekající za oponou času” je završení díla zkázy rozmělněním Evropy do bezprávných, neschopných regionů, které se ani nebudou krýt s hranicemi původních státních útvarů, čili podle Rathenaua „nahrazení původních států hybným systémem samosprávných regionálních spolků pod panstvím transcendentní ideje”, tj. pod totálním panstvím mesiánské světovlády! Nesmí nás mýlit, že se jednotlivé stanovené etapy někdy překrývají nebo dokonce částečně předbíhají. Tak gigantická operace nemůže prostě pokračovat další etapou po úplném dovršení té předchozí. Po nečekaném odporu proti Maastrichtu vidíme přesto, nebo spíše právě proto, sílící důraz na vytváření oněch „regionálních spolků pod panstvím transcendentní ideje”! Co je touto „transcendentní ideou”, vysvětluje dostatečně jasně ve *Znaleckém posudku* jeho autor; pozn. editora.

Žid Walther Rathenau ve své knize *Der Kaiser (Císař)*, S. Fischer-Verlag, Berlín 1919, str. 54 ad.:

„Během stovky let obkroužila Francouzská revoluce celý svět a beze zbytku se uskutečnila. Žádný stát, žádná ústava, žádná společnost, žádný panovnický dům se před ní neuchránil.

Její patetickou idejí byla svoboda a rovnost, nevyslovenou myšlenkou a tajným přáním bylo osvobození drobného občana. Její nevědomou, pravdivější a praktičtější myšlenkou bylo vypuzení feudálního panství prostřednictvím kapitalistické buržoazie ve státní formě plutokraticko-ústavního režimu.

Patetickou myšlenkou ruské revoluce je lidstvo. Tajným přáním je (dočasná) diktatura proletariátu a idealizovaná anarchie. Myšlenkou praktické budoucnosti je zrušení tradičních evropských společenských vrstev ve státní formě socializovaných svobodných států.

V dalším století budou praktické myšlenky Východu realizovány stejně beze zbytku, jako je již dnes realizována praktická myšlenka Západu. Za oponou času čeká připravena poslední, nejvyšší myšlenka: Odstranění státních forem a jejich nahrazení hybným systémem samosprávných regionálních spolků pod panstvím transcendentní ideje. Tato myšlenka ale předpokládá změnu úrovně duševní struktury.”

Francouzská revoluce byla, stejně jako bolševismus, židozедnářskou záležitostí. Nesčetné důkazy k tomu podává opět Hasselbacher, *Entlarvte Freimaurerei*.

Nás zde především zajímá to, co „čeká za oponou času” jako „poslední, nejvyšší myšlenka”, totiž světový stát, jehož „hybný systém” bude postaven pod „panství transcendentní, nadpřirozené myšlenky”.

Touto transcendentní ideou je židovský mesianismus!

Zmíněné ideji slouží zednářství, které svou práci označuje za „královské umění”, za ono královské umění, které kdysi vystavělo jeruzalémský chrám a které ho má vystavět znovu. Stavitelem nyní zbořeného chrámu na hoře Sion byl Šalamoun. Proto je také Šalamoun pro všechny lóže světa společným „svatým”, kterému konec konců všichni zednáři slouží! Protože však je, jak ví každý školák, veliký židovský král již dávno mrtev, musíme tomu rozumět tak, že když zednářstvo mluví o „Šalamounovi”, rozumí se tím idealizované židovské kněžské království, které v Šalamounovi spatřuje svého nejosvícenějšího zástupce a reprezentanta.

Této Šalamounově ideji, nebo (řeceno s Rathenauem) „panství transcendentní myšlenky” pak svým „královským uměním” slouží i zednářstvo. Jednou má přijít den, kdy budou „odstraněny všechny státní formy”, a který dá několika vybraným židovským osobnostem možnost vystoupit na veřejnosti, tedy před očima celého světa, s veškerou svojí mocí. Je jasné, že těmito „několika” jsou někteří z nepočetných vědoucích a zasvěcených jedinců, kteří svoji moc dosud drží a vykonávají jen skrytě.

Řecený „Šalamoun”, kterým je vždy právě současný držitel této tajné moci, je právě onen zednáři tak urputně popíraný a zalháváný „neznámý nejvyšší nadřízený”.

Zednářští svědci, kteří v tomto procesu vypovídali dne 30. října 1934, popírali stejně tak zásadně jakékoli židovské pojítko zednářství a existenci „neznámého nejvyššího nadřízeného“ se snažili odkazovat do světa bajek.

Tito „svědci“ ovšem nemohli vědět, že němečtí badatelé v otázce zednářství již delší dobu vlastní nesmírně důležité dokumenty. Jeden z nich, zde již častokrát zmiňovaný Friedrich Hasselbacher, mi poskytl k práci na tomto *Znaleckém posudku* výtahy z tajných zednářských listin, jejichž pravost byla doložena předložením fotokopií zdejšímu soudu. Tyto listiny (resp. jejich fotokopie) pocházejí z číslovaných exemplářů německého vydání dokumentu *Velké Zemské Lóže Švédska* (viz přílohu G). Abych se vyhnul výtce, že u tohoto mimořádně významného materiálu vytrhávám jednotlivé věty ze souvislostí, uvádím zde obě nejdůležitější kapitoly v nezkráceném, doslovném znění:

„3. Kapitola

Svobodní a Přijetí Rytíři Zednářští Řádu Bratrstva

První článek

§ 1. Protože Řád Bratrstva Svobodných a Přijatých Rytířů Zednářských byl založen k nejvyšší poctě Boží a ke zdokonalování lidského pokolení pomocí šíření královského umění do celého světa, není tento řád a jeho bratrstvo vázán nějakými hranicemi, nýbrž jeho bratři a členové jsou rozseti po celé zeměkouli, kde oni, aby mohli náležitě a správně šířit a provozovat vědu, se shromažďují v nejrůznějších společnostech a cechovních svazech, které se nazývají lóžemi. Všichni pak jsou uváděni do díla podle zákonů, sestavených řádným a příslušným způsobem, a pokračují v díle přikázaným směrem.

§ 2. Tyto lóže, rozdělené do tří hlavních tříd a uvnitř ještě na různé stupně, jak je přikázáno v paragrafech 9, 10, 12 a 13 první kapitoly této Základní konstituce, jsou jedinými shromažďovacími místy, kde bude věda provozována, vyučována, rozdílena a podávána.

§ 3. Protože bez pořádku a zákonné, a náležitou mocí vybavené vlády nemůže mít žádná společnost stálosti, tím méně pak rozvoje a rozkvětu, jsou všechny tyto lóže, ať vyšší nebo nižší, podřízeny Nejvyšší hlavě, jejíž oprávnění pochází od toho, jenž Řád sám založil, a který se prohlásil jeho Velmistrem, od Nejmoudřejšího ze všech korunovaných knížat, krále Šalamouna, přecházející z pokolení na pokolení, ze syna na syna, a který jediný a samotný řídí Řád podle obsahu nezměnitelných stanov, zákonů a Základní konstituce, které Zakladatel nařídil, ustavil a poručil k věčnému následování.

§ 4. Protože rozšíření této moci se podle povahy vědy prostírá nad celou zemí, má být Řád z těchto důvodů rozšířen a rozdělen do určených oblastí a provincií, a vědění bude uchováváno v Nejosvícenějších Lóžích, přičemž je nařízeno, že každá taková oblast nebo provincie bude pojmenována názvem příslušné lóže Řádu, každá obdrží své zvláštní číslo a dostane své insignie a heslo – všechno tak, jak je nařízeno ve výše jmenovaných řádivých matrikách. Každá z takových provincií

bude svěřena řádovému představenému, kterého určí Velmistr, a jenž provincii řídí a spravuje, a v Řádu je nazýván Nejmodřejším Vikářem Šalamounovým.

§ 5. Současně ale jsou jednotlivé provincie podle potřeb jejich velikosti a stavu dále rozděleny na různé oddíly, které však jsou všechny a vždy podřízeny vrchnímu vedení a vládě téhož velitele, totiž Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova dané provincie. A stejně tak jsou a budou všechny v Hlavní matrice Řádu zapsané Osvícené Lóže Svatého Ondřeje i Johanitské Lóže zákonitě podřízeny Základní konstituci, jak napříště poroučíme.

§ 6. Činné lóže budou v každé provincii rozděleny do tří různých tříd, které se vůči sobě navzájem budou chovat v takovém pořadí, jak dále uvedeno.

§ 7. První a nejvyšší lóže provincie je nazývána Nejosvícenější a Nejčinnější Velká Zemská Lóže Provincie. V žádné provincii nesmí být ustavena a nesmí pracovat více než jedna taková Lóže, a taková je ustavena a považována v dané provincii za kmenovou nebo mateřskou Lóži pro všechny ostatní Lóže provincie.

§ 8. Tato Lóže je nazývána Nejosvícenější a Nejčinnější Velkou Zemskou Lóží Provincie proto, že v ní bude pracovat plný počet nejvyšších hodnostářů provincie a bratří vyšších stupňů, včetně Svobodných a Přijatých Bratří Rytířů s Červeným Křížem (Rose Croix), stejně jako Svobodných a Přijatých Bratří Rytířů Zednářských. Všichni budou uznávat za vládnoucího mistra Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova, protože tento jako velitel a regent má své sídlo v dané provincii a odtud vydává své rozkazy všem ostatním, jemu podřízeným Lóžím provincie.

§ 9. Druhá třída těchto Lóží se nazývá Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Lóže Provincie. V každé provincii nesmí být více než tři takové, a jsou považovány za hlavní Lóže pro případně menší části dané provincie, podle velikosti a významu provincie, jak je stanoveno v provinční matrice.

§ 10. Tyto Lóže jsou nazývány Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Lóže Provincie proto, že jsou tvořeny jistým obvyklým počtem úředníků a hodnostářů, včetně Svobodných a Přijatých Bratří Rytířů s Červeným Křížem, stejně jako Svobodných a Přijatých Bratří Rytířů Zednářských. Všichni jsou poslušni rozkazů Nejmodřejšího Vikáře Provincie, který je uznáván Mistrem Mluvčím Lóže a instalován pod jménem Mistr Provincie.

§ 11. Třetí třída těchto Lóží se nazývá Osvícené a Činné Hospodářské Lóže.⁶³ Jejich počet v dané provincii není omezen žádným pevným číslem. Záleží jen na úvaze Nejmodřejšího Vikáře Provincie, který jejich počet může zvětšovat, ale ne zmenšovat, řídě se přitom nutností rozšiřování, rozkvětu a potřeb lóžové práce.

§ 12. Hospodářské Lóže jsou nazývány Osvícené a Činné proto, že v nich působí jistý počet Bratří Johanitů, Bratří Šalamounových a dalších bratří. Všichni pak jsou

⁶³ Na místě výrazu „Hospodářská Lóže“ se v literatuře setkáváme také s označeními jako „Dílen-ská“, „Služebná“ a pod. Jednotné názvosloví (a to nejen v češtině) prakticky není a kolísá případ od případu. Pro svůj překlad jsem převážně používal terminologie ze zednářské práce Eugena Lennhoffa a Oskara Posnera *Internationales Freimaurerlexikon*, Amalthea-Verlag, Zürich-Leipzig-Wien 1932, a také z výborné protizednářské studie Jana Rysa *Židozednářství, metla světa*, Knihovna Vlajky, Praha 1938; pozn. překl.

pod vládou Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie, stejně jako jsou mu podřízeni Svobodní a Přijatí Rytíři Zednářští, Osvícené Lóže Svatého Ondřeje a Řád Rytířů Purpurové Stuhy.

§ 13. Počet těchto Lóží v dané provincii není předepsán a určen pevnou číslicí, ale je na úvaze Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie jejich počet snižovat nebo zvyšovat podle okolností, které dává velikost a stav provincie.

§ 14. Osvícené Lóže Svatého Ondřeje, nebo Johanitské Lóže, které by opomněly déle než rok se sejit k práci na královském umění, a jež nebudou uznávat a ctít příkazy Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie, ztrácejí pro svou nedbalost číslo v provinční matrice a právo scházet se k další práci.

§ 15. Všechny řádně ustavené Lóže se nechají při svém uznání zapsat do provinční matriky, přičemž zaplatí poplatek, jehož výši stanoví a určí rozhodnutí Konventu Provincie. Tím Lóže nabývá práva užívat všech výhod, které jí podle Základní konstituce a zákonů Řádu přísluší. Pakliže by však taková Lóže i přes upomenutí nesplnila tuto svoji povinnost, bude na ni pohlíženo jako na nezákonnou a vydáním příslušného rozhodnutí Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie jí bude zakázáno zabývat se královským uměním a její příslušníci budou rozděleni do ostatních Lóží.

§ 16. Tentýž postup bude uplatněn proti takovým Lóžím, které by neplnily své povinnosti a závazky vůči Zemské Lóži, již jsou podřízeny, nebo které by nedbaly na úplné a správné provádění zákonů, předpisů a rituálů, nebo které by případně neplnily zvláštní rozkazy a nařízení Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie, nebo konečně které by neplatily pravidelně roční poplatek a daně, určené a vyhlášené usnesením Konventu Provincie.

§ 17. Každý oddíl, každá třída Lóže a každý stupeň je zavázán plnit a dodržovat obecná i zvláštní ustanovení, nařízení a rituály, předepsané a určené v této Základní konstituci. Na Nejosvícenějších a Osvícených úřednících a hodnostářích je vykonávat příslušný přísný dohled, protože jenom tím je zajištěn pořádek, kterým je podmíněn rozvoj, štěstí a růst práce Řádu. Jen tak bude dosaženo záměru zakladatele našeho Řádu, jenom tak bude zachována řádová samostatnost a nezávislost, jenom tam bude vzrůstat jeho prestiž u neosvícené veřejnosti, a královské umění vystoupí k výšinám, v nichž bude moci odhalit veřejnosti své záměry.

[Jakých „výšin“, nebo přesněji řečeno jaké moci tedy musí zednářstvo dosáhnout, aby se pak veřejnosti „odhalilo“? Na to je lehké odpovědět. Ostatně uvidíme sami dále. – *Fl.*]

Druhý článek

Hlavní vláda Řádu a Bratrstva

§ 1. Svobodní a Přijatí Rytíři Zednářští Bratrstva Řádu uznávají a ctí výhradně Velmistra jako svého jediného a hlavního, nejvyššího Regenta, Mistra a Velitele veškerého Bratrstva, a všechny ostatní podřízené společnosti, pospolitosti, cechy a Lóže, pod něhož všichni náleží, a jemuž přísluší jméno a čestný titul Nejmoudřejší z Nejmoudřejších, Veliký Král Šalamoun, který od prvopočátku Řádu, z pokole-

ní na pokolení, ze syna na syna, od samého založení držel tento Nejvyšší Úřad Řádu, a bude jej držet! [Tedy dědičné židovské království! – *Fl.*]

§ 2. Ježto však jeho světské jméno a bytí z příčin zvláště důležitých pro Řád musí pro řadovou část bratří a členů Řádu zůstat tajemstvím, postupuje tedy náš Nejvyšší Mistr Řádu a Velitel veřejnou vládu svým Vikářům v jednotlivých provinciích do té doby, než uzná za vhodné nechat se Řádovým bratrstvem prohlásit za Nejvyššího Mistra Řádu a sám se postavit do čela práce, jejíž plán sám nepoznán navrhl a předložil prostřednictvím Vikářů Provincií dělníkům Řádu k provádění.

§ 3. Z těchto důvodů propůjčil Vikářům jednotlivých Provincií Řádu způsobilost, právo a moc, která náleží podle Základního zákona a této Konstituce jemu a jeho nástupcům, obzvláště Nejosvícenějším Bratrům Řádu, aby dohlíželi na poslouchání zákonů všemi bratry a příslušníky Řádu, ať vyššími jako nižšími, a ode všech vyžadovali stejnou podřízenost, poslušnost a stejnou úctu k zákonům, které sám co Nejvyšší Mistr a Soudce Řádu vypracoval a stanovil.

§ 4. V důsledku tohoto, zakladatelem Řádu nařízeného zákona, musejí být také Nejmodřejší Vikáři Šalamounovi v oněch Provinciích, jichž veliteli a představenými jsou, uznávání, poslouchání a ctění, jako by sami byli naším Nejvyšším Velmistrem a Velitelem. Tito Vikáři pak nechť spravují svěřenou Provincii a vládou jí podle instrukcí a předpisů, které jsou závazné a stanovené pro takové Nejosvícenější Bratry.

§ 5. A přestože je Nejmodřejší Vikář Šalamounův jediným agentem Provincie, jehož moc je nedělitelná, a který také zcela sám podle jemu svěřených a známých tajemství královského umění spravuje všechny důležité záležitosti Provincie, shledal Nejmodřejší Zakladatel Řádu za dobré, že mu k tomuto vysokému úřadu bude dána pomoc. Proto podle rozhodnutí Zakladatele Řádu bude mít Nejmodřejší Vikář Šalamounův Provincie k ruce devět Nejvyšších Řádových Hodnostářů, kteří mu budou stát po boku, a budou rovněž požívat úcty a poslušnosti všech Rytířů a Bratří Provincie. Každý z těchto Hodnostářů je pověřen zvláštním posláním, které vykonává, je-li Nejmodřejším Vikářem Šalamounovým vyzván k radě a práci. Při takových radách a práci však vždy náleží Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu Provincie rozhodující slovo a velení.

§ 6. Toto je oněch devět Nejvyšších Hodnostářů Provincie:

1. Šalamounův Prokurátor, Mluvčí Nejosvícenější Velkolóže Provincie
2. Místodržící Šalamounova Templu, Mistr Vyslanec Velkolóže
3. Strážce Pečeti Šalamounova Templu
4. Nejvyšší Stavitel Šalamounova Templu
5. Nejvyšší Administrátor Šalamounova Templu
6. Mistr Dozorce Šalamounova Templu
7. Mistr Důchodní Šalamounova Templu
8. Veliký Maršál Šalamounova Templu
9. Strážce Odznaků Šalamounova Templu

§ 7. Když Nejvyšší Trojjediný Velký Stavitel Všemíra uznal za vhodné, aby Nejmodřejší Vikář Šalamounův odložil své pozemské nářadí a odebral se k jeho trůnu pro nebeskou odměnu, a uprázdnil se pozemské sídlo velitele, pak se bez pro-

dlení sejdou výše jmenovaní hodnostáři, aby jeho velitelský úřad spravovali společně do té doby, než bude ustanoven nástupce zemřelého. Rada, která jej ustaví, se jmenuje Sanhedrin Provincie.

§ 8. Každý z vyjmenovaných Nejvyšších Hodnostářů Provincie má své specifické, jemu svěřené dohlédací a řídicí úkoly ve věcech provincie podle instrukcí svého úřadu, které vykládají a provádějí podle této Základní konstituce. Při své činnosti podléhají a jsou zodpovědní jedině a výhradně Nejmoudřejšímu Vikáři a Velmistru Šalamounovu Provincie. Přesto však má Konvent Provincie právo dohlížet, jak své povinnosti plní.

§ 9. Kromě těchto již jmenovaných devíti Nejvyšších Hodnostářů Provincie, kterými mají být laičtí bratři Řádu, jsou určeni také dva klerici neboli duchovní muži, kteří užívají stejných pravomocí, jako oni Nejosvícenější Bratři a mají být k nim počítáni. Těmito dvěma bratry jsou:

1. Nejvyšší Prelát Zemské Lóže

2. Vikář Nejvyššího Preláta Zemské Lóže

Protože však tito řádoví hodnostáři jsou pouze duchovní a nezabývají se tedy žádnými světskými záležitostmi, nepřísluší jim také místo a hlas v Sanhedrinu Provincie a rovněž ne v Radě Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova Provincie. Přesto jim při řádových slavnostech a podobných příležitostech náleží přednost před Strážcem Pečetí vzhledem ke cti, které se těší díky svému důležitému duchovnímu úřadu.

§ 10. Oba tito nejvyšší duchovní hodnostáři provincie jsou jmenováni a dosazováni Nejmoudřejším Vikářem Šalamounovým, a tento úřad nemůže vykonávat nikdo, ať by byl jinak sebevýznamnější, kdo není Nejosvícenějším Svobodným a Přijatým Rytířem Zednářským s Červeným Křížem.

§ 11. V každé jednotlivé provincii nechť je Nejosvícenější Velká Zemská Lóže, sestávající ze stanoveného určitého počtu Nejosvícenějších, Vysoce Osvícených a Osvícených, Nejjasnějších a Jasných Svobodných a Přijatých Rytířů Zednářských, a nechť je jejím Velitelem a Nejvyšším Vládcem Nejmoudřejší Vikář Šalamounův, který má pod sebou Prokurátora Šalamounova, jenž jeho jménem a na jeho místě promlouvá, a dále nechť má Místodržícího Šalamounova Templu, který je a nazývá se Mistrem Vyslancem.

§ 12. Tato Nejosvícenější Zemská Lóže nechť pracuje a vládne podle zvláštních zákonů, nařízení a stanov, které tato Základní konstituce Řádu pro takovou Lóži předpisuje, a tato Lóže nechť je všemi provincií podléhajícími a příslušnými Lóžemi, ať vyššími nebo nižšími, považována a uznávána za Nejvyšší Soudní Stolicí Řádu a za jejich Kmenovou, Mateřskou Lóži.

§ 13. Všechny soudy a rozepře, ať již mezi jednotlivými bratry nebo mezi Lóžemi, nechť jsou podrobeny přezkoumání a rozsudku této Nejvyšší Soudní Stolice, která po přezkoumání sporu a vynesení výroku předloží rozhodnutí Nejmoudřejšímu Vikáři Šalamounovu k revizi. Ten pak svůj nález po přezkoušení věci písemně oznámí Nejosvícenější Zemské Lóži s rozkazem, aby tento nález byl právoplatně písemně vyhotoven, což tato provede formou ediktu, který bude posléze zaslán příslušné Lóži či Lóžím, v nichž spor vznikl. A toto ustanovení nechť je zákonem

a zvěstováním na věčné časy pro všechny Provincii podléhající Lóže v takových případech.

§ 14. Ostatními záležitostmi Řádu a Provincie, jako jsou věci rozpočtové a ekonomické, Nejosvícenější Zemské Lóži nepřísluší zabývat se s výjimkou těch, které by přikázal sám Nejmodřejší Vikář Šalamounův, jenž jako Nejvyšší Hlava a Regent Provincie samojediný má právo a moc i důstojnost, všechny Provincii podřízené Lóže ovládat a poroučet jim.

§ 15. Povinnost dohlížet nad plněním ustanovení této Základní konstituce vyššími i nižšími Lóžemi Provincie přináležejí Nejosvícenější Velké Zemské Lóži, které jsou všechny podřízené Lóže povinny podávat každoročně úplné a zevrubné hlášení o všem, co se v Lóži událo, necht' už se to týká přijetí nových bratrů, povýšení v řádové hodnosti, hospodářských záležitostí atd. Tato hlášení necht' pak Nejosvícenější a Nejčinnější Velká Zemská Lóže shromáždí a počátkem měsíce prosince daného roku s připojenými poznámkami poníženě předloží Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu, aby tento mohl Nejosvícenější Velké Zemské Lóži vydat příslušné rozkazy, týkající se všeho, co se v Provincii událo, a co je třeba k nápravě. Nastanou-li však mimořádné události, které by si vyžádaly neodkladného zásahu Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova, pak v žádném případě nesmí Nejosvícenější Velká Zemská Lóže tyto věci zanedbat nebo odložit, nýbrž je povinna oznámit je Nejvyššímu Vikáři Šalamounovu a vyčkat vyhlášení rozkazu jeho vůle.

§ 16. Všechny rozkazy Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova Lóžím Svatoondřejským a Johanitským necht' jsou v písemném provedení doručeny Nejosvícenější Velké Zemské Lóži, která pak sama zajistí jejich bezodkladné doručení na příslušná místa. Všechno ostatní, co se týká Vysoce Osvícených Provinciálních nebo Osvícených Hospodářských Lóží, bude sděleno Nejmodřejším Vikářem Šalamounovým prostřednictvím jeho zvláštní kanceláře.

§ 17. Nejblíže pod Nejosvícenější a Nejčinnější Velkou Zemskou Lóží stojí Nejosvícenější a Nejčinnější Lóže Provincie v pořadí podle svého rozdělení v Provincii. Každá z těchto Lóží vykonává ve své části Provincie dohled nad Osvícenými Svatoondřejskými a Osvícenými Johanitskými Lóžemi, které byly ustaveny podle téže Konstituce a jsou jí podřízené, tak jak to v § 15 tohoto článku přísluší Nejosvícenější Velké Zemské Lóži, a rovněž v dohledu nad podřízenými Lóžemi postupují tak, jak ukládá a poroučí zmíněný paragraf.

§ 18. Přesto však podřízené Lóže v první části Provincie stojí trvale pod dozorem Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže, i kdyby mezi nimi byla třeba i Vysoce Osvícená Provinciální Lóže, protože v této nejdůležitější první části Provincie se nachází místo, kde má své sídlo Nejmodřejší Vikář Šalamounův.⁶⁴

⁶⁴ Zednářstvo jako celosvětová internacionální organizace považuje stávající státy za své „provincie“. Příslušná velkolóže té které provincie, tj. státu, se pak jmenuje např. *Velká Zemská* nebo *Mateřská Lóže Německa* a pod., přičemž se další správní dělení nemusí vždy krýt s nižšími správními celky daného státu. Čistě židovský zednářský řád *B'nai B'rith* (viz I. díl, kap. VIII) už ani obvykle neužívá pro označení svých provincií názvů dotyčných států, ale označuje je prostě číslicemi. Tak např. pro bratry řádu *B'nai B'rith* „neexistuje“ Německo, ale jen Provincie VIII a pod.; pozn. editora.

§ 19. Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Lóže pracují a jsou řízeny podle zvláštních stanov a nařízení, které pro ně předepisuje tato Základní konstituce, a jsou vedeny a řízeny svým Provinciálním Mistrem, kterého k tomu účelu povolá a ustanoví Nejmoudřejší Vikář Šalamounův. Tímto Provinciálním Mistrem může být vždy a výhradně jen Nejosvícenější, Svobodný a Přijatý Rytíř Zednářský s Červeným Křížem.

§ 20. Osvícené a Činné Hospodářské Lóže, Osvícené Lóže Svatoondřejské a Osvícené Johanitské Lóže necht' jsou podle provinční matriky rozděleny do různých částí Provincie pod dozorem Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže a Vysoce Osvícených a Vysoce Činných Provinciálních Lóží, vždy podle toho, v jejichž části Provincie se nacházejí dílny výše vyjmenovaných tříd Lóží.

§ 21. Všechny ostatní Lóže necht' mají své vlastní Mistry Mluvčí, Mistry Vyslance a ostatní hodnostáře, kteří se ze svých úřadů zodpovídají Nejmoudřejšímu Vikáři Šalamounovu, aby takto jim svěřené Lóže pracovaly a plnily to, co jim bylo poručeno, a aby každý poslouchal a plnil to, co jim tato Základní konstituce, stejně jako zvláštní edikty Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova a rozhodnutí Provinciálního Konventu předepisují. Dále pak aby byly přesně dodržovány zákony a aby byla včas a přesně podávána hlášení Nejosvícenější Velké Zemské Lóži nebo Nejosvícenější Lóži Provincie, které nad nimi mají dozor. Proto mají Mistři Mluvčí všech těchto Lóží moc a důstojnost panovat svým Lóžím a podřízeným, bratry učit, vést a nařizovat jim tak, jak je to v této naší Základní konstituci pro každou třídu Lóží zvláště předepsáno a nařízeno. Rovněž je zde pamatováno na to, jak v Lóžích udržet náležitý pořádek.

§ 32. (22. – ?) Proto je pak vláda Provincie podobna řetězu, jehož nejmenší a nejslabší články, připojeny na větší a silnější, jsou jimi podporovány a posilovány, postupně od zdola nahoru, nejvýše pak spojeny v nejmocnější ruce, která tento řetěz pozdvihuje a dodává mu obrovské účinnosti. Tímto způsobem necht' jsou také provždy nižší Lóže pod dozorem těch více osvícených, aby tak vedení celku bylo nerušeně v ruce Hlavního Regenta Provincie, který celku osvětluje práci a dává mu k ní sílu. – Tímto pak je Nejmoudřejší Vikář Šalamounův.

4. Kapitola

O Nejmoudřejším Vikáři Šalamounovu

První článek

§ 1. Když Nejvyšší Bůh, Trojjediný Velký Stavitel a Pán Všemohíru uzná ve své nekonečné moudrosti a milosrdenství za vhodné, povolá ustaveného Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova od jeho pozemské práce vzhůru do jeho bytu nebeského, pak necht' bez odkladu svolá Šalamounův Prokurátor Provincie co nejrychleji Sannhedrin Provincie, a necht' se při tom řídí všemi ustanoveními, zákony a předpisy, které pro tuto Radu stanoví Základní Konstituce Řádu. Jeho první a základní povinností je oznámit bez prodlení Nejmoudřejšímu z Moudrých, Velkému Králi Šalamounovi, Nejvyššímu Pánu a Mistru Řádu ztrátu, kterou utrpěla Provincie i Řád. [Takže přece jen existuje nejvyšší hlava zednářstva! – *Fl.*]

§ 2. Poté necht' Sanhedrin Provincie dá prostřednictvím Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie zprávu o úmrtí všem podřízeným Lóžím, ať již Vysoce Osvíceným, stejně jako Osvíceným i Hospodářským Lóžím Svobodných a Přijatých Rytířů Zednářských, a zvláštním ediktem ať jim nařídí přerušit veškerou práci do té doby, než bude Provincii vyvolen a ustaven Nejmoudřejší Vikář Šalamounův na místě zemřelého.

§ 3. Stejným způsobem poté dostanou Nejosvícenější Velké Lóže Provincie a Vysoce Osvícená Lóže Provincie od Sanhedrinu rozkaz a nařízení, vykonat ve Všeobecné Lóži v Síni rozjímání Templu smuteční slavnost za zemřelého Mistra způsobem, jakým nařizuje tato Základní Konstituce, a podle řádu, který je nařízen a ustaven v druhé knize, druhém dílu této Konstituce o rituálech a obřadech smutečních slavností za Nejosvícenější Svobodné a Přijaté Hodnostáře Řádu a Provincie, a za Rytíře s Červeným Křížem.

§ 4. Poté, co Sanhedrin Provincie prostřednictvím Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže oznámil všem podřízeným Lóžím Provincie odstoupení zemřelého Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova, není žádné Osvícené Svatoondřejské či Johanitské Lóži dovoleno otvírat se k práci a přijetí do té doby, než bude vyvolen, instalován a všemi holdem oslaven nový Nejmoudřejší Vikář Šalamounův Provincie, a proto také po dobu, kdy je tento vysoký řádový úřad uvolněn, nesmí nikdo, aťsi to byl kdokoliv, být přijat ke Svobodným a Přijatým Rytířům Zednářským, ať člen nebo služebník, stejně jako nesmí být v dotyčné Provincii povolán nikdo k vyššímu stupni nebo úřadu, za což je každý příslušný Mistr Mluvčí za svou Lóži zodpovědný. Přesto je dovoleno během tohoto mezidobí otevírat a zavírat Hospodářské Lóže.

§ 5. Předpis, jakým způsobem má být vyvolen Nejmoudřejší Vikář Šalamounův Provincie, je předepsán v **tajných** instrukcích, které tato řádová Základní Konstituce pro Řád a Provincii, pro Nejosvícenější, Vysoce Osvícené a Osvícené Svobodné a Přijaté Bratry Rytíře Zednářské, pro Nejvyšší Úředníky, oficianty a členy její Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže přiměřeně uvádí, stanovuje a nařizuje. Necht' Sanhedrin Provincie k tomu přihlíží a postupuje tak, aby volba byla uskutečněna a výsledek mohl být oznámen do tří měsíců po skonku dosavadního držitele úřadu.

§ 6. Když je tedy ve smyslu předcházejících pěti paragrafů nový Nejmoudřejší Vikář Šalamounův Provincie nařízeným způsobem vyvolen a ustaven, pak necht' Sanhedrin Provincie oznámí svoji vůli a nařízení o čase a hodině k vykonání jeho instalace a složení nástupního holdu, načež nechá Sanhedrin Provincie vypsát prostřednictvím Nejosvícenější Velké Zemské Lóže všeobecný Konvent Provincie, který necht' se sejde na místě, kde má své sídlo Nejosvícenější Velká Zemská Lóže, aby takto každá z Provincii podřízených a poslušných Lóží mohla vyslat své delegáty k instalaci nového Regenta a Vládce, kteřížto delegáti mu pak jménem svých Lóží, a jménem svého postavení a úřadu slíbí věrnost a poslušnost, složí mu holdovací přísahu.

Druhý článek

Instalace a hold Nejmoudřejšímu Vikáři Šalamounovu

§ 1. Instalační akt Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova necht' je proveden podle řádu, který předepisuje příslušný rituál, jak je nařízen ve druhém dílu II. knihy této Základní konstituce, to jest na shromáždění Konventu Provincie a v žádném jiném místě, než kde má své sídlo Nejosvícenější a Nejčinnější Velká Zemská Lóže Provincie.

§ 2. Každá, Provincii podřízená Lóže, aťsi vyšší nebo nižší, musí novému Nej-moudřejšímu Vikáři Šalamounovu holdovat a přísahat věrnost, přičemž přísluší Sanhedrinu Provincie, aby toto prostřednictvím Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže zvláštním úředním dopisem všem Lóžím sdělil a nařídil, a necht' tento dopis zní, jak určuje následující písemnost:

FORMULÁŘ

úředního dopisu, podepsaného Sanhedrinem, a prostřednictvím Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie, zasláného všem podřízeným a příslušným Lóžím Svobodných a Přijatých Rytířů Zednářských, jimž prikazujeme právě vyvolenému Nejmoudřejšímu Vikáři Šalamounovu přísahat svou poslušnost, věrnost a podrobenost. – Ke cti Boha Nejvyššího, Trojjediného Velkého Stavitele Všehomíru!

Pokoj! Svornost! Rozkvět!

My, níže podepsaní Nejosvícenější Svobodní a Přijaté Rytíři Zednářští s Červeným Křížem, členové Sanhedrinu a Nejvyšší Rady Provincie, Šalamounův Prokurátor a Mistr Mluvčí Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie N. N., stejně jako její Nejvyšší Hodnostáři, zdravíme trojjediným pozdravem pokoje všechny naše milé Bratry Svobodné a Přijaté Rytíře Zednářské této Provincie, Rytíře s Červeným Křížem, Bratry Řádu Svatého Ondřeje, Bratry Johanitských Lóží, Mistry Mluvčí Lóží, Bratry Hospodářských Lóží, Hodnostáře Lóží, Mistry, Tovaře a Učně, a dáváme jim na vědomí, že Nejvyšší Bůh, Trojjediný Velký Stavitel Všehomíru odvolal k našemu zármutku a bolesti od pozemské práce Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova této Provincie, Nejosvícenějšího Svobodného a Přijatého Rytíře Zednářského, Bratra N. N., a že jsme tedy my ve smyslu Základní Konstituce a tajných zákonů, které nám tato zvláště předepisuje, po splnění základní povinnosti informovat Nejmoudřejšího z Moudrých, Hlavu Řádu a Vrchního Mistra Šalamounova, který stejně jako my přijal se zármutkem zprávu o ztrátě bratra, jenž byl Velitelem a Regentem i horlivým vyplňovatelem Jeho rozkazů. Jakmile jsou splněny povinnosti, které sebou taková citelná ztráta přináší, nastává Řádu povinnost pokračovat v plnění nejvyšší úlohy a nejvyššího cíle naší práce, které nám ukládá Základní Konstituce v **tajných zákonech a instrukcích**. Předpis nám ukládá oznámit, že byl vyvolen a ustanoven nový Regent a Velitel této Provincie, který nám také poručil toto ohlásit všem v této Provincii N. N. a jeho rozkazům podléhajícím, Ustanoveným Svobodným a Přijatým Bratřím Rytířům Zednářským. A plníme tuto povinnost s radostným vědomím, že byl vyvolen a ustaven spravedlivý, horlivý a statečný muž, Rytíř Zednářský s Červeným Křížem, jenž bude dobře dbát

o pokrok, čest a vzrůst Řádu, a který byl vyvolen, ustaven a jmenován jako Nejvyšší Hlava, Pán a Nejvyšší Mistr Provincie. Proto jej nyní tímto provoláváme, prohlašujeme a přísaháme věrnost Nejmoudřejšímu Vikáři Šalamounovu této Provincie.

Dále nařizujeme, jakmile vás dojde tento list a seznámíte s ním všechny vám podřízené Lóže způsobem, který určuje tato Základní Konstituce, slavnostně slíbit a přísahat věrnost, poslušnost a podřízenost našemu nově ustavenému Pánu, Veliteli a Regentu. Nařizujeme, abyste podle této nařízené holdovací přísahy pak vámi složenou, vámi podepsanou a všemi pečeti opatřenou Přisahu nám neprodleně zaslali. Vyprošujeme vám u Nejvyššího Trojjediného Velkého Stavitele Všemohoucí milost a požehnání ve vaší práci, které se po složeném holdu znovu ujmete, v práci na rozšiřování pravého světla v královském umění, k čemuž vás jednotlivě i společně zdravíme a zůstáváme bratrsky a srdečně v posvátném čísle, které nás všechny spojuje.

Dáno na Východě Provincie N. N., dne N. N. atd.

N. N.

Šalamounův Prokurátor

N. N.

Místodržící Š. Templu

N. N.

Strážce Pečeti Š. Templu

N. N.

Nejvyšší Stavitel Š. Templu

N. N.

*Nejvyšší Administrátor
Šalamounova Templu*

N. N.

*Mistr Dozorce
Šalamounova Templu*

N. N.

*Mistr Důchodní
Šalamounova Templu*

N. N.

*Veliký Maršál
Šalamounova Templu*

N. N.

*Strážce Odznaků
Šalamounova Templu*

§ 3. Poté, co Mistr Mluvčí Lóže obdrží tento úřední dopis Sanhedrinu Provincie prostřednictvím posla Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže, určí bez prodlení den shromáždění jemu podléhající Lóže, sdělí každému z přítomných bratří účel jejich setkání a nechá je podepsat na prezenční listině.

§ 4. Když nadejde den lóžového shromáždění, pak necht' Mistr Mluvčí Lóže, která je přiměřeně vyzdobena, ji otevře předepsaným a nařízeným způsobem, načež je slavnostně čteno Sekretářem Lóže poselství Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže. Všichni členové Lóže si vyslechnou úřední dopis Sanhedrinu tiše a s nepokrytou hlavou, přičemž svým postojem zároveň vytvářejí lóžové znamení.

§ 5. Jakmile Sekretář Lóže skončí předčítání, postaví se slavnostní řečník napravo od Mistra Mluvčího Lóže a v krátké, ale výstižné řeči připomene památku zemřelého Regenta a Nejmoudřejšího Vikáře Šalamounova, přičemž vzpomene všeho, co se během panování zesnulého v Řádu uskutečnilo a co bylo uděláno v Provincii dobrého a prospěšného pro Řád.

§ 6. Když řečník skončil svoji vzpomínkovou řeč, poklepe Mluvčí Lóže jako Svobodný a Přijatý Zednář svým kladívkem, což bývá obvykle opakováno oběma Dozorcí Lóže. Poté se spolu se všemi přítomnými bratry postaví a pronese silným hlasem a zřetelně tato slova:

„Práci započal David; zemřel, a Šalamoun postavil Templ. Při stavbě mu byl nápomocen moudrý muž: tři smrtelné rány připravily krále o jeho pomocníka.⁶⁵ Necht' je náš Řád veden k vysokému cíli a moudrý Mistr necht' udržuje světlo, které k němu vede. Všechno je pomíjivé, ale světlo necht' věčně svítí. Proto je také naše nejvyšší vedení trvalé, i když ten, kdo je představuje, rovněž podléhá této pomíjivosti. Nejosvícenější Svobodný a Přijatý Rytíř Zednářský, Bratr N. N., ustavený Nejmodřejší Vikář Šalamounův této Provincie, opustil toto pozemské a vrátil se ke své duchovní podstatě, aby tam přijal odměnu za svoji časnou práci. Odešel z našich řad a je přiřazen ke svým otcům, skončil pouze svoji zdejší vládu a jeho památka nebude nikdy odloučena od našeho společenství. Jeho úřad a jeho moc zůstávají, protože nepodléhají žádným změnám, neboť na jeho místě a postavení Velitele a Regenta je nyní Bratr N. N., který zná práci a správné používání nástrojů, a jenž byl vyvolen, ustaven a přijat jako Nejmodřejší Vikář Šalamounův Provincie.⁶⁶

Bylo na vás, abyste se zde podle rozkazu Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže a Sanhedrinu shromáždili, a je na mně jako na vašem Mistru Mluvčím, aby jste zde přede mnou obnovili dobrovolně složený zednářský slib, a tím Nejosvícenějšímu Svobodnému a Přijatému Rytíři Zednářskému s Červeným Křížem, Bratru N. N. přísahali věrnost, a tím jej také uznali jako Regenta této Provincie a Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova. Opakujte proto po mně hlasitě a zřetelně zákony a předpisy našeho Řádu k tomuto účelu nařízenou přísahu!

§ 7. Potom Mistr Mluvčí sejme z hlavy klobouk a stáhne rukavici z levé ruky, kterou pozvedne s dvěma nataženými prsty, a pravou rukou současně dělá zednářské znamení, načež Mistr Mluvčí předčítá silným hlasem následující přísahu věrnosti, která je po něm opakována všemi přítomnými bratry.

Přísaha holdu a věrnosti, kterou necht' vykonají všichni Svobodní a Přijatí Rytíři Zednářští v každé Lóži Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu Provincie:

„Já, N. N., slibuji a přísahám při svých dříve složených zednářských závazcích, slibech a přísahách, které tímto obnovuji, že chci věrně a trvale uznávat jako svého představeného, Regenta a Vládce Nejosvícenějšího a Přijatého Rytíře Zednářského, Rytíře s Červeným křížem, Bratra N. N., stejně jako ctít jej co Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova, jej poslouchat, jeho příkazy a rozkazy mít v uctivosti a s pečlivou horlivostí je vykonávat, které jsou podle zákonů Řádu k podpoře jeho samostatnosti a rozkvětu. Nikdy se nebudu vyhýbat povinnosti splnit a provést práci, jež mi bude svěřena, a proto nyní obnovuji slavnostně slib, který jsem Řádu učinil a jímž jsem se zavázal k plnění svých zvláštních zednářských povinností, stejně ja-

⁶⁵ Pomocníkem krále Šalamouna je zde míněn stavitel Hiram (také: Adonhiram), a tři údery kladivkem představují v zednářské symbolice tři rány, kterými byl zavražděn; pozn. překl.

⁶⁶ Přestože je vnější stránka zednářství plná podobenství, symbolů a teatrálních prvků, stojí tato pasáž za mimořádnou pozornost. Vzhledem ke zcela konkrétním politickým cílům zednářstva je těžko uvěřit, že by byl kladen takový důraz na čistě symbolické informování dávno zemřelého zakladatele zednářství, krále Šalamouna. Zdá se mnohem pravděpodobnější, že oním králem Šalamounem, jehož rozkazy „horlivě vyplňují“ i ti nejvyšší představitelé zednářstva, je zde myšlen zcela **konkrétní, pozemský představitel, skutečná skrytá hlava světového zednářstva**; pozn. editora.

ko těch, které mi nařizují poslušné plnění příkazů a rozkazů mých nadřízených v Řádu.

Tak slibuji upřímně a bez zvláštních výhrad na víru a slovo čestného muže a jako Svobodný a Přijatý Rytíř Zednářský, k čemuž pomáhej Bůh mému tělu i duši!‘

§ 8. Pak si Mistr Mluvčí znovu natáhne levou rukavici, načež řekne:

„Bratři! – Potvrďme nyní přísahu a prokažme jí úctu způsobem, který přísluší Svobodným a Přijatým Rytířům Zednářským!“

Mistr Mluvčí Lóže a všichni přítomní Bratři tak udělají současně obvyklým trojím tlesknutím dlaněmi, a na to třikrát zvolají: „Vivat!“

§ 9. Poté si Mistr Mluvčí znovu nasadí na hlavu svůj klobouk, chopí se kladívka a řekne:

„Na rozkaz Nejosvícenějšího Svobodného a Přijatého Bratra Rytíře Zednářského, ustaveného a nyní námi uctěného Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova Provincie, teď na jeho místě jako ustavený Mistr Mluvčí této Lóže N. N. potvrzuji jednoho každého z vás ve vašich právech, přednostech a nárocích, které vám jako Svobodným a Přijatým Bratřím Rytířům Zednářským zákonně přísluší podle vašich stupňů a důstojností, a jimž se těšíte podle Základní Konstituce Řádu, a zajišťuji vám náležitosti, které zákony přislubují tomu, kdo je poslušně a posvátně dodržuje a je horlivý v práci na královském umění. Proto tedy nyní jménem Nejmodřejšího Vikáře Šalamounova Provincie otvírám svěřenou mi Lóži k její činné práci, jež byla kvůli úmrtí našeho milovaného Regenta pozastavena na čas, určený našimi zákony, a činím tak mohutností, silou a mocí jen nám vyhrazených a známých Tří Svobodných a Přijatých Zednářských Úderů.“

Při těch slovech současně Mistr Mluvčí Lóže třikrát poklepne svým kladívkem, aniž by se k němu tentokrát přidali oba Bratři Dozorci Lóže, načež se on, a s ním všichni Bratři, znovu posadí na svá místa.

§ 10. Potom nechť Mistr Mluvčí prostřednictvím Sekretáře Lóže vyvolá dle matricy všechny přítomné bratry podle jejich jména a důstojenství, napřed starší, a po nich mladší, a každý vyvolaný nechť pak jednotlivě přistoupí k oltáři, kde osobně připojí svůj podpis pod výše uvedenou přísahu a na stvrzení pak otiskne svoji pečeť, načež Mistr Mluvčí obvyklým způsobem uzavře Lóži a propustí Bratry.

§ 11. Takto podepsaná a zpečetěná přísaha nechť je neprodleně Mistrem Mluvčím odeslána Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóži, která ji poté předá Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu Provincie.

§ 12. Žádné Lóži není dovoleno vyhnout se splnění této povinnosti, pouze s tou výjimkou, že Nejmodřejší Vikář Šalamounův Provincie sám přijímá v Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóži Provincie přísahu věrnosti jejích členů, takže členové této Lóže již nevykonávají výše uvedenou přísahu, protože sami v den instalace a holdovací slavnosti Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu tuto přísahu podepisují, čímž jako první předávají Šalamounovu Prokurátorovi a Mistru Mluvčímu Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie doklad a důkaz své poslušnosti.

§ 13. Při podepisování přísahy je nutno dbát, aby byly dodrženy zásady, uvedené ve vsuvkách a závěru předepsaných formulářů stejně pro Nejosvícenější a Nejčin-

nější Velkou Zemskou Lóži, jako pro Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Lóže Provinciální, pro Osvícené a Činné Lóže Hospodářské, pro Osvícené Lóže Svatoondřejské i pro Pracující Lóže Johanitské.

1. DODATEK

k písemné přísaze, kterou odevzdává Nejosvícenější a Nejčinnější Velká Zemská Lóže Nejmodřejšímu Vikáři Šalamounovu

„My, podepsaní Svobodní a Přijetí Bratři Rytíři Zednářství, N. N. Provincie, Nejosvícenější Prokurátor Šalamounův, Rytíři s Červeným Křížem, Nejvyšší Hodnostáři a Sanhedrin Provincie, Mistr Vyslanec Velké Zemské Lóže, Dozorci, Oficianti (pomocní úředníci), Bratři a Členové Svatoondřejské Lóže a Rytíři s Purpurovou Stuhou, Bratři Johanitské Lóže a Služební Bratři, slibujeme a přísaháme... etc.“

Jako závěrečná věta nechť je uvedeno:

„Toto slibujeme poctivě, upřímně a bez veškerých zvláštních výhrad, na slovo a víru čestného muže a jako Svobodní a Přijetí Bratři Rytíři Zednářství, členové Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie, a pomáhej Bůh našim tělům a duším. Tuto přísahu pro doložení její nepochybnosti stvrzujeme svými podpisy a pečeti. – Tak se stalo na Východě [Orientu] Nejosvícenější a Nejčinnější Velké Zemské Lóže Provincie N. N., dne N. N. etc.“

Přísahu pak podepíše sám na první řádku Šalamounův Prokurátor, na druhou řádku v pořadí podle svého stáří Nejvyšší Hodnostáři a Úředníci Provincie, a po nich pak všichni ostatní bratři, vždy ale s odstupem od prvních dvou řádků.

2. DODATEK

k téže přísaze, kterou pak předávají Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Provinciální Lóže.

„My, podepsaní Svobodní a Přijetí Bratři Rytíři Zednářství Vysoce Osvícené a Vysoce Činné Provinciální Lóže N. N. oddílu N. N. Provincie, Mistr Provincie, Úředníci, Oficianti, Bratři a Členové, slibujeme a přísaháme... etc.“

Jako závěrečná věta nechť je uvedeno:

„Toto slibujeme poctivě, upřímně a bez veškerých zvláštních výhrad, na slovo a víru čestného muže a jako Svobodní a Přijetí Bratři Rytíři Zednářství, a pomáhej v tom Bůh našim tělům a duším. Tuto přísahu pro doložení její nepochybnosti stvrzujeme svými podpisy a pečeti. Tak se stalo na Východě Provinciální Lóže Oddílu N. N., dne N. N. etc.“

Provinciální Mistr podepíše sám na první řádku, poté na druhou řádku Úředníci a Oficianti Lóže, a nechť zůstane odstup v dalších řádcích, na nichž se postupně podepíší ostatní Bratři Lóže svými jmény a podle pořadí svých hodností.

3. DODATEK

k téže přísaze, kterou předávají Osvícené a Činné Hospodářské Lóže.

„My, podepsaní Svobodní a Přijetí Bratři Rytíři Zednářství N. N. Osvícené a Činné Hospodářské Lóže, Mistr Mluvčí, Mistr Vyslanec, Bratři Dozorci, Úředníci a Členové, slibujeme a přísaháme... etc.“

Jako závěrečná věta budiž uvedeno:

„Toto slibujeme poctivě, upřímně a bez veškerých zvláštních výhrad, na slovo a víru čestného muže a jako Svobodní a Přijatí Bratři Rytíři Zednářští, a pomáhaj v tom Bůh našim tělům i duším. Tuto přísahu pro doložení její nepochybnosti stvrzujeme svými podpisy a pečeti. Tak se stalo na Východě Osvícené a Činné Hospodářské Lóže, nazvané N. N., dne N. N. etc.“

Mistr Mluvčí Lóže pak sám napíše své jméno na první řádku, na druhou řádku se podepíší Úředníci a Hodnostáři Lóže, a s odstupem pak na dalších řádcích ostatní členové.

4. DODATEK

k téže přísaze, kterou předávají Osvícené Svatoondřejské Lóže nebo Pracující Johanitské Lóže.

„My, podepsaní Svobodní a Přijatí Bratři Rytíři Zednářští, Bratři Dozorci a Úředníci Skotské Svatoondřejské Lóže (resp. Pracující Johanitské Lóže), nazvané N. N., stejně jako ostatní Bratři a Členové Lóže, slibujeme a přísaháme... etc.“

Podpisy necht' jsou připojeny způsobem, jaký je nařízen pro Osvícené Lóže.“

Potud doslovný citát ze *Základní konstituce*.

Máme tedy nezvratné důkazy pro konstatování:

- 1) Zednářstvo má organizaci, která vytváří úplný stát ve státě.
- 2) Organizace tohoto tajného státu je internacionální a intranacionální, to znamená, že má v každé provincii, která odpovídá určitému dnešnímu suverénnímu státu, vlastní aparát, jehož vrcholek je spojen s ostatními nadstátně.
- 3) Představitel této nadstátní centrální správy má titul „Nejmoudřejší z Moudrých, Veliký Král Šalamoun“.
- 4) Tento „Šalamoun“ je autoritářský a jeho moc je „cesaropapistická“, je „Salomo quasi praesens“ (Šalamoun jakoby přítomný).
- 5) Tento „Šalamoun“ je toho času neznámým „Nejvyšším“.
- 6) Zástupci „Salomo quasi praesens“ užívají židovský titul „Vikář Šalamounův“ (tj. zástupce Šalamounův).
- 7) Právě tak jako v židovském státě, existuje v zednářstvu velerada, která nese židovský titul „Sanhedrin“.

Položme si otázku, jaký význam a jakou úlohu má tento „Sanhedrin“!

Asi nejlépe nám ji zodpoví prohlášení, které se nachází v *Internationales Freimaurerlexikon*, sepsaný vysokostupňovými zednáři Eugenem Lennhoffem a Oskarem Posnerem, Amalthea-Verlag, Curych-Lipsko-Vídeň, str. 1376-7, kde stojí, jak následuje:

„Sanhedrin. Synedrión. Synedrion. – Od 3. stol. př. Kr. až do r. 70 po Kr. nejvyšší soudcovská rada starých Židů, sestávající z velekněží o 72 členech. Předseda této rady nesl titul „Nasi“, jeho zástupce „Al Beth Din“.

Následkem jistého anachronismu byla v souvislosti s osobou židovského krále Zorobabela chápána hlava Royal Arch (vysoký zednářský stupeň) jako Sanhedrin. Proto nesmí mít Royal Arch Chapter více než 72 členy.

Ve švédském systému vytváří devět nejvyšších světských hodnostářů Sanhedrin provincie.

Výraz Sanhedrin nacházíme také v mnoha dalších vysokostupňových systémech 18. století.

Jméno Sanhedrin se opět vynořilo v novějších dějinách jako název pro židovské Národní shromáždění, které nechal r. 1807 svolat do Paříže Napoleon I., jenž byl tehdy přinejmenším filosemita. Sanhedrinu se zúčastnili Židé z Francie i z jednotlivých částí francouzské světové říše...” – (Fotokopii přikládám ke spisům jako přílohu H.)

Tímto můžeme mít za spolehlivě prokázané, že zednářstvo je v duchu Židovstva pracující intra-internacionála a že má i stejné určení cíle.

Na tomto místě bych mohl své zkoumání uzavřít, ale musí být ještě poukázáno na následující: Ze zednářské strany nyní slyšíme tvrzení: „My, švýcarští zednáři, nic takového nemáme a neznáme!”

K tomu konstatuji:

Neexistuje vůbec žádný švýcarský zednář nebo zednářstvo – **zednářstvo je internacionální**. Cokoli internacionálního přece nemůže být švýcarské! Proto je (ať již úmyslně nebo neúmyslně) falešné mluvit o nějakém švýcarském zednářství. Tyto lóže musí být v takovém případě správně nazývány

zednářstvo ve Švýcarsku!

Zednářstvo ve Švýcarsku není totéž co švýcarské zednářstvo! Práce lóží ve Švýcarsku představuje pouze jeden zlomek z práce světového zednářstva, a zednářstvo ve Švýcarsku není helvetské, nýbrž tvoří jen „sekcí Švýcarsko” ve světovém zednářství.

Zednářská práce ve Švýcarsku je tedy **stejně tak židovská**, jako kdekoli jinde ve světě!

Důkaz: Velkolóže *Alpina* pracuje s různými rituály, z nichž hlavní, určený pro vysoké stupně, je „Starý a Přijatý Skotský Rituál”. – Ten má 33 viditelné stupně, z nichž mnohé mají dnes pouze historický význam, což znamená, že v praxi již nejsou používány. Skotský Rituál je rituálem *Velkého Orientu Francie*. Zednářstvo ve Švýcarsku tedy pracuje podle tzv. Orient-systému. Jako přílohu (J 1-12) uvádím dvanáct dílčích fotokopii rozměrného plánu, který nese označení:

Tableau Synoptique des Trente-Trois Degrés de l'Ecossisme.

Tuileur des Trente-Trois Grades du Rite Ecossais Ancien et Accepté, arrêté formellement et officiellement dans la Séance du 15. Septembre 1875, par le Convent des Suprêmes Conseils du Rite Ecossais Ancien et Accepté Confédérés, réunis à Lausanne (Suisse) en Septembre 1875, et publié officiellement le 1er Juillet 1876 par le Pouvoir Exécutif de la Confédération des Suprêmes Conseils du Rite Ecossais Ancien et Accepté.

Lausanne 1875

(Překlad: Orientační tabule třiatřiceti stupňů Starého a Přijatého Skotského Ritu, úředně ustanovených na schůzi shromáždění Rady 15. září 1875 v Lausanne (Švýcarsko) sjednocením Nejvyšších Rad Starého a Přijatého Skotského Ritu, a úředně vyhlášených 1. července 1876 výkonnou mocí Jednoty Nejvyšších Rad Starého a Přijatého Skotského Ritu. Lausanne 1875.)

Tento velice významný dokument, jehož úřední lóžový charakter nikdo (dokonce ani zednáři) nemůže zpochybňovat, nám dává zcela jasný přehled o „skotství” a odhaluje zřetelnou formou jeho spojitosti se židovstvím. Z velkého množství podrobných údajů zde uvedu alespoň několik málo na ukázkou:

1) V sloupci, který je nadepsán Origine des Grades, tedy původ a historický význam těchto stupňů, čteme:
„Israélite Salomonien” (Šalamounský Žid) pro stupně 4, 5, 6, 7 a 8.
„Israélite Salomonique” (Šalamounův Žid) pro stupeň 12.
„Déiste Juif” (deistický, věřící Žid) pro stupně 13 a 14.
„Cabbalistique” (kabalistický a tedy pocházející z tajné židovské nauky) pro stupeň 28.

2) V sloupci, který má nápis Représentation des Présidents, a tedy říká, jaká postava ztělesňuje v lóžových dějinách Mistra Stolce, a uvádí i odpovídající stupeň, čteme:

„Zorobabel” v 16. stupni.

„Salomon, roi d’Israel” (Šalamoun, král izraelský) ve stupních 4, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 14... (to by snad mohlo stačit – *Fl.*)

Proto by se také museli Áron, Mojžíš a Adam spokojit každý s jedním stupněm (23, 24, 28).

Ještě malá poznámka: V tomto sloupci také s úžasem čteme u stupňů 30, 32 a 33 „Frédéric II, roi de Prusse” (Bedřich II., král pruský). Toto falšování dějin bylo v aktech zednářských lóží v Německu mnohokrát opakováno. Upozorňuji na to jen proto, abych předešel eventuálním „prohlášením” ze strany zednářstva k této záležitosti.

3) Podívejme se ještě alespoň krátce na přehlednou tabuli. Vidíme tam, že bratři 6. stupně nesou titul „Gardes de Salomo”, tedy strážci (garda) Šalamounova. To nemá, pokud vím, se švýcarskou národností nic společného, ale o to víc se židovskými dějinami!

4) Prohlédneme si ještě sloupec Mots sacrés, který podává posvátná hesla pro jednotlivé stupně: Vedle dvou sloupů Šalamounova Templu „Boaz” a „Jakin” pro 1. a 2. stupeň, vedle 25. stupně se svým „Mojžíšem” zde nacházíme Boha Židů v jeho téměř všech talmudských a ostatních podobách! V některých stupních pak nacházíme dokonce toto jméno v několika různých podobách vedle sebe. Tak například čteme „Jehova”, „IVUH” (kabalistický přepis pro Jehovu), a tak dále, např. ve stupních 4, 5, 6, 11, 12, 13, 14, 23, 24, 26, 28, 30 a 33.

Tím uzavírám pohled do této velice pozoruhodné tabule. Byl bych pánům „švýcarským” zednářům povděčen, kdyby mně mohli předložit k nahlédnutí nějakou takovou zednářskou tabuli se jmény ze švýcarské historie, jejích postav nebo něco podobného!

Nic takového ovšem není a nemůže být, protože v zednářstvu je **všechno židovské od začátku až do konce**, jak správně říká rabín Wise!

Tuto kapitolu *Znaleckého posudku* končím tedy závěrem:

Zednářstvo představuje v každém státě jistý protistát, tedy přesně tak jako Židovstvo. Zednáři jako „občané“ tohoto protistátu jsou sjednoceni v „transcendentní ideji“, v konečném cíli světového zednářstva, kterým je židovské světové království. Tyto jednotlivé protistáty jsou spojeny v jediný celek pod krycími jmény „samosprávných kulturních spolků“. Tedy i v tomto směru se organizují a postupují stejně jako Židé.

Zednářstvo užívá ve svých rituálech stejných slov a stejné řeči jako Židé. Zednářstvo má se Židy totožné svatyně, ideové představy a tužby. Zednářstvo je tedy stejně tak židovské, jako samo Židovstvo!

Nežidovští zednáři jsou tudíž moderní proselyté Židovstva, jsou adoptivními, bílými Židy.

Poznámka: Abych tímto *Znaleckým posudkem* nevzbudil dojem, že moje vývody jsou postaveny výhradně na poměrech v Německu, poukázal jsem také v této části své práce na výsledky studia zednářstva v Maďarsku. Kromě toho přináším ve III. dílu, 7 doslovné znění Pastýřského listu hlavy ruské pravoslavné církve metropolity Antonia, z 15./28. srpna 1932 o nebezpečí zednářských rejdu v ruských emigrant-ských kruzích.

XIII. Pravost *Protokolů* prokázána z mezinárodní součinnosti Židovstva

Švýcarský spolek židovských obcí (Schweizerische Israelitische Gemeindebund) a Náboženská obec v Bernu (Kultusgemeinde Bern) položily soudnímu znalci jako žalující strana následující podivuhodnou otázku:

„Jakým právem se mluví o jednotné židovské světovládě s jediným společným záměrem a cílem, když přece známe Židy kapitalisty i proletáře, Židy pravověrné, religiózní i liberální, sionisty i antisionisty, když existují rozbroje mezi religiózními sionisty (mizrachi) a revizionisty, a když navíc existuje občas i nejostřejší nepřátelství například mezi usedlými a přistěhovalými Židy?“⁶⁷

Podivuhodná není vlastně otázka sama o sobě, ale v ní předjímané zdůvodnění. Kdyby se mělo vycházet z takového hlediska, pak by v žádné zemi na světě neexistovala vláda s jednotnými plány a jednotně vyjádřenou vůlí. Žalobcem zmíněné rozporné vztahy a různé směry přece existují ve všech národech a státech, aniž by vylučovaly, že jejich vláda postupuje jednotně!

Tímto svérázným způsobem by mohl žalobce stejně tak dobře zpochybnit existenci britské říše, protože i v tomto světovém impériu jsou nepochybně rozdíly mezi kapitalistickými a proletářskými, mezi liberálními i konzervativními Angličany, mezi katolíky, anglikány, judaisty a mohamedány, v koloniích pak také mezi starousedlíky, přistěhovalci a domorodci.

Také rakousko-uherská monarchie se svými početnými národy a národnostmi, náboženstvími a sociálními vrstvami přece byla řízena jednotnou vládou s jednot-

⁶⁷ Viz k tomu otázku žalobce č. 4, díl II, B.

nými cíli a sotva lze zpochybňovat, že po vypuknutí války se všechny tyto složky obyvatelstva říše (více či méně ochotně nebo nadšeně) účastnily obrany společné vlasti.

1. Jednotná vůle Židovstva po moci

Židovstvo si nezřídilo žádný státní útvar (zvláštní případ Palestiny sem nepatří) a příslušníci židovského národa jsou státními občany různých zemí. Tato neexistence židovského státu také neumožňuje existenci nějaké oficiální židovské státní vlády. **To ovšem vůbec nevylučuje možnost tajného nejvyššího vedení, jehož existence je tím pravděpodobnější, že Židovstvo všech zemí světa postupuje v důležitých politických otázkách svorně, což by bez cílevědomého řízení jednotnými rozkazy z nejvyšších míst bylo prostě nemyslitelné!**

Právě v takových otázkách, dotýkajících se Židovstva celého světa, se projevuje **trvalá existence tajné židovské vlády** prostřednictvím svých exekutivních orgánů. Ve světové válce se zednářstvo zabývalo úkolem strhnout do ní i ty nejvzdálenější a nezúčastněné státy, a současně sloužilo jako speciální židovská organizace, která zajišťovala hospodářskou válku proti Německu.

Podle zprávy židovského vídeňského týdeníku *Die Wahrheit* z 23. a 30. listopadu a 7. prosince 1934 zasedala 26. listopadu 1934 v Londýně za předsednictví amerického právníka a předsedy *Anti-Nazi League* Samuela Untermyera konference s pozoruhodným názvem „Mezinárodní nestranná konference pro organizování a posílení bojkotu německého zboží a služeb v celém světě“. Untermyer zde naprosto otevřeně prohlásil, že se jedná o „mírovou, hospodářskou válku“.

Jak je tato nová válka beze zbraní myšlena, řekl v Paříži vycházející americký *New York Herald* z 27. listopadu 1934:

„Jak bylo jednomyslně rozhodnuto, smyslem organizace je zavést v každé zemi hospodářský bojkot proti Německu na tak dlouho, dokud nebude daný režim zbaven moci,⁶⁸ nebo dokud:

- 1) nebudou obnovena práva a vrácen majetek organizovaným odborům,
- 2) nebude ohlášeno vzdání se úmyslu zničit katolickou i protestantskou církev a deklarováno svobodné hlásání náboženské víry všech sekt,
- 3) dokud nebudou odvolány všechny protižidovské zákony i nařízení, a také dokud neskončí pronásledování a opovrhování Židů,
- 4) dokud nebude navrácen statut a majetek zednářským lóžím, a
- 5) dokud nebudou německým ženám navrácena všechna práva a privilegia, o něž je připravil současný režim.

⁶⁸ Rozpor mezi všemožně skrývanou podporou židovských mezinárodních sil Hitlerovi na cestě k moci a mezi podobnými „protihitlerovskými akcemi“ je jen zdánlivý! Cílem těchto kampaní bylo jednak odvrátit od sebe možné podezření, které už tehdy někteří němečtí vlastenci vůči Hitlerovi měli, ale především šlo o vmanévrování Německa do války z důvodů, o nichž zde už byla řeč. Typický je např. výrok gen. E. Ludendorffa: „Prorokuji Vám slavnostně, že tento neblahý člověk (Hitler) obrátí naši říši v trosky a náš národ uvrhne do nepředstavitelných běd a utrpení. Budoucí pokolení budou tímto jeho jednáním až za hrob prokleta...“ (Cit. ze studie dr. J. Příhody *Adolf Hitler, studie vyvolencovy krycí legendy*, vydané r. 1992 *Týdeníkem Politika*. Tato práce je přes nevelký rozsah znamenitým pramenem informací o jedné z nejpozoruhodnějších kapitol bohaté činnosti židovského zednářstva, o Hitlerově nacismu; pozn. editora.

Bylo dále rozhodnuto, aby světová organizace vytvořila ihned národní odbočky v těch zemích, v nichž dosud nejsou.”

Okamžitě se zde přímo vnucuje otázka, co má společného obnovení marxistických odborů a zednářských lóží, případně otázka katolické církve, se židovským celosvětovým bojkotem, s „hospodářskou válkou”?

Odpověď není složitá!

Žid Untermyer požaduje obnovení židovského vlivu v Německu cestou marxismu a zednářství, a současně **zdánlivě** vystupuje v zájmu křesťanství, čímž hledá v Německu všemožné spojence a snaží se takto prosadit obnovení podvrtné činnosti amerického *Mezinárodního sdružení opravdových biblických badatelů* (které, jak jsme si již ukázali, je přímo protikřesťanské). Toto všechno má prosadit „mírová, hospodářská válka”.

Ve stejnou dobu se sešla 13. listopadu 1934 v New Yorku administrativní komise *American Jewish Congress* a rozhodla vytvořit společně s *B'nai B'rith* „celosvětovou židovskou organizaci s názvem *Council of Jewish Delegations* (*Rada židovských delegací*) s úkolem zastupovat a prosazovat židovské zájmy ve *Společnosti národů*”. (Podle *Die Wahrheit* z 23. listopadu r. 1934.)

Protože však ve *Společnosti národů* jsou zastoupeny pouze vlády států, můžeme v této *Radě židovských delegací* oprávněně spatřovat organizaci, v níž **tajná židovská vláda poprvé dostala vnější, veřejný výraz**.

Věřím, že uvedené postačí k tomu, aby se plným právem mohlo mluvit o „židovské světové vládě s jediným společným záměrem a cílem”, která zastupuje výhradně židovské národní zájmy a řídí lid, jehož příslušníci jsou jenom na oko, z praktických důvodů, státními občany cizích států. „Američan” Untermyer je sám toho přímo zářným příkladem. Tento takzvaný americký státní občan organizuje ve spolku s tzv. anglickými, francouzskými, italskými a dalšími občany hospodářskou válku proti zemi, s níž všechny země těchto takzvaných státních občanů žijí v míru, a to všechno jen proto, že **světová židovská vláda na takovém míru nemá žádný zájem, nebo přesněji řečeno, protože překáží židovským záměrům a přáním**. – Židé celého světa jsou jen tak dalece patrioti, pokud mohou tuto obojetnost udržet v souladu se svým židovským patriotismem.

Důkazy:

„Ať jsme zde [v Anglii] narozeni nebo naturalizováni, stejně nejsme pravými Angličany. Jsme národem Židů vírou i rasou a žádní Angličané.” (Žid Moritz Goldstein v *Kunstwart* z března 1912.)

„Mám-li volit mezi povinnostmi k národu jako Angličan a jako Žid, pak musím volit to druhé.” (Žid Josef Cohn v *The Jewish World* ze 4. listopadu 1913.)

„Židé, kteří chtějí být vlasteneckými Angličany a dobrými Židy, jsou jednoduše křiklavou lží. – – – Britský patriotismus je plášť, který si oblékáme, abychom se pánům Angličanům více líbili.” (*Jewish Chronicle* z 10. prosince 1911.)

Plným právem můžeme zde místo slova „Angličan” dosadit libovolný jiný národ, v našem případě třeba „Švýcar”.

„Žid se nemůže nikdy asimilovat, a nikdy nemůže přijmout mravy a obyčeje jiných národů. Žid zůstane Židem za všech okolností a jeho každá asimilace je čistě

vnější, povrchní.” (Rabín Leopold Kohn, projev o sionismu v Petrohradě 30. července 1901, cit. podle Kämpfera: *Jüdische Selbstbekenntnisse*, str. 14.)

„V těsném sepětí mezi sebou, v přísné odloučenosti navenek – tak žijí ve svém napůl dobrovolném ghettu – ne jako žijoucí součást nějakého národa, ale jako cizí organismus v jeho těle.” (Žid Walther Rathenau, cit. podle *Impressionen*, Lipsko 1902.)

„Přišli jsme o svůj stát, ale ne o svoje státní vědomí a ústavu. Chráníme je jako ‚přenosný stát‘, který nám umožňuje i v diaspoře určitý druh národní autonomie.” (Žid Jakob Klatzkin v *Der Jude*, 1916, str. 9.)

Nádhernou ukázkou patriotického smýšlení nám nabízí Židy vysoce uznávaný spisovatel Arnold Zweig, když píše:

„Opovrhují státem, v němž žijí a podvádějí ho, pokud se dá nazvat podvodem pouhé obcházení obtížných, nesmyslných a hněv vyvolávajících předpisů, zákonů a nařízení. [!] Vždyť podvádět lze jen toho, jehož právo se uznává. Oni však [Židé] mají své vlastní předpisy, zákony a nařízení, které pro ně platí, které neobcházejí, ale zákony, které před ně staví zotročující stát, jsou nesmyslnou, nic neznamenající formalitou, na níž je pohrdání, lstivé jednání a podplácení jedinou přiměřenou odpovědí mocnějších a moudřejších.” (*Ostjüdisches Antlitz*, Weltverlag Berlin.)

Je po takových výrocích, které jsou jen nepatrnou ukázkou, ještě možné zapírat, že staré předpisy *Talmudu* a *Šulchan Aruchu*⁶⁹ o vztahu a smýšlení Židů o Nežidech v duchu židovského národa stále žijí?

A kdo si může dovolit prohlašovat *Protokoly sionských mudrců* za nepravé, když nepředepisují nic jiného než *Talmud* tam, kde říkají: „Nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli.” (1,26)

I těchto několik málo autentických citátů ze židovských úst ukazuje, že Židovstvo celého světa, spojené rasou a vírou, se považuje za zvláštní národ, který občanský patriotismus kteréhokoli státu v němž žije, zcela podřizuje národním židovským cílům a odmítá asimilaci, ztotožnění se s hostitelským národem. Každé tomu odporující vyjádření nebo jednání z taktických důvodů je jen **zdánlivé**. „Bud’te křesťany, když jinak nemůžete, ale zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích,” říká výstižně známý *Toledský dopis* (viz kap. X).

Jednotným a jednotlívým cílem tohoto krví a národní věroukou spojeného národa je dosažení panství nad všemi národy světa jako naplnění poslání, které mu bylo předáno jeho náboženstvím. O tom zde již byla řeč na jiném místě, a proto na doplnění svých výkladů pouze odkazuji na knihy Francouze Rogera Lambelina *L’Imperialisme d’Israel*, Bernard Grasset, Paris 1924, Rusa Grigorije Bostuniče *Jüdischer Imperialismus*, Landsberg am Lech 1935, Američanky L. Fryové *Waters Flowing Eastward*, Châton 1934, a Poláka dr. prof. S. Trzeciaka *Mesjanizm a kwestja żydowska*, Warszawa 1934, abych zde citoval jen několik málo hlavních děl z literatury celého světa.

Bylo to na III. sionistickém kongresu v Basileji r. 1899, kde Max Nordau (přesněji Südfeld) řekl:

⁶⁹ Srvn. citované zákony 31, 34 a 37 ze *Židovského zrcadla*, kap. IX.

„V židovské tradici se v nejrůznějších formách trvale udržuje myšlenka, že Židovstvo jako nepatrná menšina je oživující, podstatnou a jedinou rozhodující částí lidstva. Nikoli 22 tisícům, ale pouhé třístovce válečníků Gedeonových byla dána úloha rozdrtit Amalekitské. (Nadšený souhlas a potlesk.) Naši rabíni jsou ještě výlučnější a tvrdí, že osud celého našeho národa spočívá na 36 spravedlivých. (Souhlasné výkřiky, potlesk.)” – (Podle stenografického záznamu schůze vydal spolek *Verein Erez Israel* ve Vídni 1899.)

Je věcí Židovstva, hodlá-li objasnit, proč při zmínce oněch tří set, a především oněch 36 spravedlivých, propukl nadšený souhlas a potlesk.

Každopádně stojí za povšimnutí, že také Žid Rathenau mluví o třech stovkách mužů nejvyššího vedení! – Jak podle něho vypadá úplné panství Izraele, to naznačil v *Neue Freie Presse* z 25. prosince 1909:

„Na pracovním poli hospodářského vedení se vytvořila během jednoho lidského věku oligarchie, stejně výlučná a uzavřená, jako u starých Benátčanů. Tři stovky mužů, z nichž každý zná každého, řídí obratně hospodářské záležitosti kontinentu a vyhledávají si nástupce ve svém okolí. Zvláštní příčiny těchto neobyčejných jevů, které vrhají zákmit světla na temnotu budoucích sociálních trendů, zde nebudu rozebírat.”⁷⁰

Pozoruhodné také je, že ještě po letech byl zmíněn dopis Rathenaua v *Neue Wiener Journal* ze 14. prosince 1927 o této třístovce mužů:

„Můj milý a velevážený pane Wedekinde!

Váš duchaplný podnět mě velice živě zaujal. Ale dovolu, abych Vám důvěrně sdělil: Oněch skutečných tři sta mužů má ve zvyku svoji moc opatrně popírat – na každou výzvu odpovídají jen to jediné: Nevíme o ničem takovém, jsme obyčejní obchodníci jako všichni ostatní. Naproti tomu se ovšem ozve ne tři sta, ale tři tisíce nějakých komerčních radů, kteří obchodují s punčochami nebo umělým máslem, a kteří řeknou: To jsme my! Ba ne! Skutečná moc spočívá v anonymitě.” (Cit. podle *Hammer*, č. 623, 1928.)

Jistěže má Rathenau pravdu: Skutečná moc spočívá v anonymitě. Židovstvo již po staletí dobře ví, co zde jeden z jeho zasvěcenců Rathenau naznačil.

Proto je také tajná židovská vláda nejsilnější na světě do té doby, než bude své anonymity zbavena!

Úlohou této kapitoly však není mluvit o nepopíratelné skutečnosti jednotného nejvyššího vedení židovského národa, nýbrž zaujmout stanovisko ke zcela podivným argumentům, jimiž se žaloba pokouší odporovat faktu nepopíratelné existence tohoto vedení. Žalobce obešel otázku po existenci světové židovské vlády a žádá pouze vysvětlení zdánlivě nepříjemných podružností. Následující výklad ukáže, že existující rozpory mezi různými směry a skupinami Židovstva nejsou v žádném případě na překážku nebo ke škodě jednotných cílů, jednotného úsilí, anebo jeho v tichosti pracujícího jednotného vedení.

Nejdříve dám slovo židovskému spisovateli Arthuru Trebitschovi:

⁷⁰ Není pochyb, že Rathenau, pravděpodobně sám jeden z nejvýše zasvěcených, zde pro vybraný okruh posluchačů již naznačil podobu chystaných grémií tajné světové vlády ve formě dnešních CFR, Bilderbergů a Trilaterálů; pozn. editora.

„Švindl je hlavní zbraní hybného (židovského) ducha proti duchu substanciálnímu (árijskému), a to již od pradávna”, říká autor v knize *Deutscher Geist oder Judentum*, a na str. 62 pokračuje: „Kdo by se ujal práce napsat pojednání o tomto boji, musel by do jeho záhlaví napsat velkými literami slovo

ŠVINDL.

Švindlem jsou nejrozličnější politická hesla, za nimiž tento hybný duch skrývá svůj skutečný cíl světovlády, a bude jej skrývat tak dlouho, jak mu to bude nepřítel dovolovat. ... Ale dříve, než začneme zkoumat v nejrůznějších oblastech hospodářského a státního života, jak se Židům podařilo ošidit Árijce o prvorozenská práva, musíme si nejprve ukázat na několika příkladech, jak tento slabý, opovrhovaný a zdánlivě bezmocný Žid z ghetta pozvolna vnutil Němcům svoji vůli, aniž by Němci takové záhadné znásilňování vůbec postřehli.

Tento švindl původně několika jedinců vzrostl v hroznou moc až tehdy, když našel podporu celého zástupu soukmenovců, zasvěcených do společného cíle tohoto skvěle vymyšleného podvodu. — — —

A tak zatímco Němci se teprve a poznenáhlu učí a ještě musí mnoho učit, aby stáli zcela samozřejmě jeden při druhém, je pro Žida díky jeho základní struktuře i bez nějakého jednotícího tlaku mnohem snazší, spojit se se svými soukmenovci k práci na společném díle.

Tento dar vynikajícího vnitřního porozumění, souhry a těsné spolupráce byl již na samém počátku pronikání tohoto hybného ducha do německého životního prostředí. Pro takovou soudržnost mají Židé terminus technicus v hebrejském slově ‚chabrus‘, což doslovně přeloženo znamená ‚přátelství, příbuzenství‘. Přátelstvím ve smyslu tohoto hybného ducha se přece rozumí spolupráce na společném díle **podvádění a vykořisťování cizinců, tj. gójů**. A tento ‚chabrus‘ slouží k dosažení společného cíle, jímž je přelstění Árijců bez rizika odhalení a dopadení při činu. Proto je nesmírně důležité studovat a rozumět způsobům a postupům těchto ‚chabrusů‘ od jeho primitivních začátků až do nejjemnějších podrobností dnešních rafinovaných a zdokonalených forem. Právě studium počátků ‚chabrusu‘, jakési pramáti všech židovských hrůz, nám pak dovolí poznat a pochopit, čím a jak se stalo Židovstvo pánem světového hospodářství, politiky a duchovního života...”

A na str. 71 čteme: „Skutečný a pravý obraz o pozvolném vývoji a vzrůstu židovského panství a o jeho vnitřní podstatě si může utvořit jenom ten, kdo chápe vládu Židů jako tomuto neviditelnému ‚přátelství‘ podobnou organizaci, jako *Alliance Israélite* mistrovsky podřízené a ochotné zednářstvo, jako do všech oblastí života rozšířené a vniklé ‚chabrusy‘.”

2. Protiklady a rozpory mezi sionisty

Z okolnosti, že existují sionisté a antisionisté, religiózní sionisté (mizrachi) i revizionisté pak žaloba vyvozuje, že se nedá mluvit o nějaké židovské světové vládě s jednotnými cíli a jednotným úsilím.

Cílem světové židovské vlády je naplnění poslání Izraele sjednocením všech národů v jednom Bohu, jak se dr. Weizmann religiózně (to jest jasně) vyjádřil.

Tomuto nejvyššímu cíli vůbec není na překážku,

když jedni sionisté chtějí zřídit židovský stát v Ugandě nebo v Palestině a další jsou jiného názoru,

když se realsionisté a symbolsionisté mezi sebou dohadují o správnosti svého náhledu,

nebo když spolek *Tóře* věrných Židů (tzv. misrachi) usiluje o naplnění basilejského programu výlučně na základě *Tóry*, a tzv. revizionisté naopak požadují revizi Weizmannovy politiky ve smyslu návratu k Herzlově ideji židovského státu!

Formulací (a vůbec už položením) své otázky se zdá, že žalobce vychází ze stanoviska *Protokolů sionských mudrců*, podle nichž jsou Nežidé jen stádem ovcí a zvířaty, která vůbec nemohou nic tušit o židovských plánech, takže je možné jim takové otázky klidně předkládat! (Viz *Prot.* 11, 5 a 6)

Jak málo taková rozličná snažení a spory mezi jednotlivými proudy v Židovstvu souvisejí s otázkou nejvyšší židovské vlády, ukázalo mj. také říjnové jednání soudu v Bernu. Soudní rada dr. Max Bodenheimer je podle *Židovského lexikonu* jedním z prominentních vůdců revizionistů, kteří stojí v nejpříkřejší opozici ke směru, který reprezentuje Ch. Weizmann. A přece vystoupili oba před bernským soudem jako svědci „s jednotným cílem a společným úsilím“, totiž popřít pravost *Protokolů sionských mudrců*!

Jak se z „pravého Angličana“ – který byl ovšem stejně tak jako „pravý Francouz“ M. Joly byl ve skutečnosti španělským Židem – stává sionista Ha-Amova směru, ukazuje i v jiných ohledech poučný článek. Vyšel v židovských novinách *Frimorgen* v Rize, č. 206 z 3. září 1931, a zde jej cituji v částečném zkrácení:

„Herbert Samuel jako Žid a sionista

Mezi asimilovanými západními Židy často najdeme uvědomělé syny našeho národa, kteří jsou hrdí na svůj židovský původ a považují za samozřejmou obhajobu židovské cti. Herbert Samuel je bezpochyby takovým typem asimilovaného anglického Žida. Nikdy svoje židovství nezapíral, naopak při různých příležitostech vždy jednal a vystupoval jako opravdový vnuk hrdého španělského Žida z naší, v diaspoře žijící aristokracie, známé jako „grandezza“...

Bejlisův proces⁷¹ nedopřával Samuelovi klidu. Otevřeně polemizoval s ruským vyslancem baronem Heykingem, který se pokoušel bránit postoj své vlády v této ohavné záležitosti. Nepřipomíná vám Samuelovo jednání nejhrdějšího Žida posledních staletí, Theodora Herzla?

Státnické a politické události však brzy Samuela přiměly, aby se blíže zajímal o naše národní problémy.

⁷¹ K otázce rituální vraždy zde nezaujímám stanovisko. Jenom proto, že byl Bejlisův proces mnohokrát připomínán ze strany žalobce, poznamenávám krátce: V březnu 1911 byla v Kyjevě nalezena mrtvola dvanáctiletého Andreje Juščinského. Tělo bylo vykrvácené a neslo stopy 47 bodných ran. Na místě se nenalezly žádné stopy krve. Veřejnost označovala za rituálního vraha Žida Bejlise, který byl také z vraždy obžalován. Porotě byly položeny dvě otázky: Zda šlo o vraždu za zvláštních okolností, a zda pachatelem byl Bejlis. První otázku porota jednomyslně zodpověděla kladně, druhou záporně, protože chyběly nezvratné důkazy, že právě Bejlis byl pachatelem. Nejnovějším dílem ke sporné otázce rituální vraždy je kniha Christiana Loge *Gibt es jüdische Ritual-Morde? (Existují židovské rituální vraždy?)*, Lipsko 1934.

Weizmann, Sokolov, Achad Ha-Am i Členov již začínají svoji osvětovou práci v anglických obchodních a společenských kruzích...

Samuel se seznamuje se sionismem. Pozorně se zamýšlí nad *Dějiny Židů* od Graetze a prohlašuje, že se dává plně do služeb sionistického hnutí. Že se během dvou let našim vůdcům podařilo prosadit *Balfourovu deklaraci*, je v neposlední (a možná že v první) řadě zásluhou Herberta Samuela.

Již při tajných jednáních, která byla v oněch letech vedena v jeho sídle, naznačil Samuel směrnice budoucí sionistické politiky, které se staly známějšími pod jménem ‚weizmannismus‘.

Herbert Samuel byl vyslán do Palestiny jako znalec poměrů, aby pro anglickou vládu vypracoval plán tamější civilní správy. Před svým odjezdem do Palestiny přijal H. Samuel redaktora *Duar Hium* Bena Abiho a mj. mu v rozhovoru řekl:

„Mám v úmyslu vystavět si dům v naší zemi. Říkám v ‚naší zemi‘, protože Palestinu považuji také za svou zem. Můj přestup k sionismu znamenal skutečnou revoluci v mém životě. Nelituji, i když mne sionismus odtrhl od toho, co jsem považoval za svou klidnou budoucnost. Rozhodl jsem se napomáhat naplnění sionismu, a toto rozhodnutí nikdy nezměním.“

Ještě jedna zajímavá myšlenka vykristalizovala během tohoto rozhovoru: „Londýn a Jeruzalém,“ řekl tehdy, „může být, že budoucnost celého světa bude jednou záviset na těchto dvou městech.“

Vždy, když Samuel přišel do Tel-Avivu, navštívil tam v první řadě Achada Ha-Am. Promýšlel s ním všechny problémy Židovstva a často se omlouval, že jako vysoký komisař anglické vlády pro Palestinu nemůže jednat jenom podle vůle sionistické organizace a podle židovských zájmů... [!]

Samuel se vrátil do Londýna, a dnes je jedním z předních ministrů velkého britského impéria.”

Časopis *Jüdische Echo*, č. 13 z 22. března 1925 napsal o projevu, který přednesl sionistický vůdce dr. Alfred Klee před místní sionistickou skupinou v Mnichově:

„Jsme vůbec ještě Židé? – Touto otázkou zahájil řečník svůj projev. Dr. Klee si na ni sám odpověděl s přesvědčením o neúnavné síle židovského národa a o jeho hluboké víře. Ano, stali jsme se zase Židy. Pokus předchozích generací, udělat ze Židovstva pouhé torzo, položit jej na Prokrustovo lože ponáboženštění, úzkých státních hranic a lokálních záležitostí, naštěstí zcela ztroskotal. Pocit sounáležitosti se všežidovstvím [!!] zvítězil. Soudobí Židé se i v západní Evropě opět stali jedinou obcí, a jejich znamenitou vlastností se tak stává péče o posilování vědomí solidarity. Společné utrpení a osud jim dodávají neodolatelnou sílu. Solidarita ale vyžaduje odstranit rozlišování mezi Židy a Židy. Nenávidím, zvolal řečník, nenávidím slovo východní Žid, stejně jako nesnáším výraz západní Žid. Pro mne existuje jen a jediné veliká židovská pospolitost. A tak také existuje jenom jediná obec, která musí být středem veškerého židovského myšlení a života.“

3. Souhra mezi proletářskými a kapitalistickými Židy

Společným duchovním majetkem vzdělaného světa je vědomí, že marxismus ve všech svých podobách je nástrojem vysokých mezinárodních financí, ozbrojenou

paží Židovstva, které cílevědomě používá a pověřuje ji zvláštními úkoly podle potřeby a země jejího nasazení.

Odkazují na dílo Alfreda Rosenberga *Die internationale Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern* (*Mezinárodní vysoké finance jako vládce dělnického hnutí ve všech zemích*), které přikládám k soudním spisům, stejně jako základní dílo Wilhelma Meisters *Judas Schuldbuch*. Tyto knihy jasně dokazují souhru obou zdánlivě znepřátelených bratří. Omezím se zde proto na uvedení několika málo příkladů:

Židovský spisovatel Bernard Lazare píše ve svém *L'Antisémitisme*:

„Je mimo pochybnost, že [Židé] svým zlatem, svojí energií a talentem podporovali evropské revoluce. V průběhu těchto let jejich bankéři, průmyslníci, básníci a spisovatelé byli vůdci revolucí. I když se hlásili k různým idejím, usilovali o stejný cíl. **Když pracovali pro vítězství liberalismu, pracovali především sami pro sebe.**”

Ovšemže ano, takzvaný liberalismus patří k ideologiím, které Židovstvo vymyslelo, vypěstovalo a podporovalo; a samozřejmě že ne k užitku a dobru lidstva, ale naopak k jeho zničení, a tím k zajištění vlastní přednosti a výhod! – Bernard Lazare přesně vystihl ducha *Protokolů sionských mudrců*:

„Od té doby, kdy jsme do státního organismu vpravili jed liberalismu, změnili jsme jeho celý politický ráz; všechny státy jsme nakazili smrtelnou chorobou, podobnou rozkladu krve. Zbývá už jen počkat na konec jejich smrtelného zápasu.” (10,11)

Lazare ostatně zcela otevřeně přiznává:

- 1) že Židovstvo podporovalo všechny revoluce,
- 2) že tato podpora byla vykonávána na jedné straně penězi bankéřů, na druhé straně prostřednictvím lidových vůdců.

Sotva se dá ještě jasněji vyjádřit souhra mezi zdánlivě protichůdnými skupinami, mezi vysokými financemi a proletariátem.

V knize, která vyšla ve Švýcarsku pro titulem *Krieg und Internationale* (*Válka a internacionála*) píše její autor Žid Trockij-Bronštejn, že mu šlo především o „rozbití samostatných hospodářských útvarů národních států” a rovněž o „vytvoření mocné a odolné vlasti, republikánského svazu evropských států jako základu spojených států celého světa”.

Cíl tohoto bolševického Žida, odstranění hranic národních států, je přesně stejný, jaký sleduje *Alliance Israélite Universelle*, která se podle svých stanov vydává za pomocnou humanitární organizaci Židovstva, nebo jaký sleduje například *Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů*, jež zase naopak předstírá, že je křesťanskou denominací ke zvrácení křesťanství.

Poslechněme si ještě jednou, co již bylo na jiném místě citováno:

„Jeruzalém musí zavést nový řád místo dualistické říše císaře a papeže. Národy zmizí!” (*Archives Israélites*, č. 25, 1861.)

„To nám ukazuje, že se v nové mesiánské říši musí uskutečnit úplná reorganizace národů světa. Pro soudobé mapy s jejich hranicemi nebude v království žádné použití. Všechny národy světa bez ohledu na své nynější rozdíly se musí stát členy

jednoho z dílů neboli kmenů, které stvořil Pán. Žádné z dnes ještě používaných sociálních nebo národnostních označení pak nebude trpěno.” (*Rechtfertigung III*, str. 321 a 337.)

Přesně to, co vyhlásují *Bibličtí badatelé*, se stalo v bolševickém Rusku. Tradiční ruské říši bylo odebráno i její pradávné a přirozené jméno, a již neexistuje žádné Rusko, ale Svaz sovětských socialistických republik.

Bolševismus, *Alliance Israélite Universelle* a *Bibličtí badatelé* jsou ve skutečnosti hnutí, směry a organizace, které **zdánlivě** sledují zcela rozdílné záměry a účely (každopádně jsou přinejmenším založeny a vybudovány jako samostatné), a přece všechny mají jediný nejvyšší cíl:

Zřízení celosvětové univerzální říše pod vedením Židů!

To samé přirozeně stojí i v *Protokolech sionských mudrců*:

„Počítáme s účastí všech národů při kladení základů nové, námi navržené budovy.” (10,3)

„Odstraníme příčiny vašeho utrpení, kterými jsou národnosti, hranice a různé státní měny.” (10,4)

A přes takovou naprostou shodu se Židé ještě odvažují vznášet otázku po pravosti *Protokolů sionských mudrců*!

Pro nás je však nyní důležité pouze zjištění, že Židé různých vrstev a směrů, které stojí příležitostně ve vzájemném protikladu, jsou spojeni jediným společným, nejvyšším cílem. **Prostředky boje a cesty k dosažení cíle jsou různé, cíl a smysl tohoto boje je totožný!**

V pražském židovském časopisu *Selbstwehr*, duben 1923, čteme následující slova chvály na Trockého-Bronštejna, tohoto asi největšího vraha ruského národa:

„Jeho pevná vůle k moci vyvíjela obrovskou aktivitu. Snaha být všude první byla základním rysem jeho bytí. Trockého osobní ‚já‘ a revoluce jsou totožné pojmy. Všechno, co bylo mimo revoluci, bylo také mimo jeho ‚já‘, a proto ho nezajímalo. Dělníci ho interesovali jenom jako nezbytný objekt jeho aktivity a revoluční činnosti, jeho kolegové revolucionáři pouze jako prostředek, jehož spolupůsobením je možné uskutečnit Trockého snahy.”

Tato charakteristika Trockého pojetí rovněž zcela odpovídá *Protokolům sionských mudrců*:

„Budeme se lidu vydávat za osvoboditele z útlatku a slíbíme mu, že tento útisk odstraníme, když vstoupí do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, kterým poskytujeme prostřednictvím svého socialistického zednářstva všestrannou pomoc pod rouškou bratrství a všelidského sdružování.” (3,7)

Abychom nechali promluvit také Žida vysokých financí, uvádím zde, co napsal Walther Rathenau:

„Nevěřím, že je mnoho takových jako já, kteří tak soustavně připravovali prudkou změnu poměrů.” (Z dopisu ministru mimo službu dr. Südekumovi z 16. listopadu 1919, cit. podle sbírky *Rathenau's Politische Briefe*, Drážďany 1929).

„... že revoluce z onoho občanského a kapitalistického pořádku, který si po dvacet let ostřil své zbraně, udělala jednotný protikladný režim, který byl prosazován

a bude prosazen – všechno to, a teď bez jediného zvolání a pozdravu. Jak se mohlo stát, pane Holitschere, že v těchto dnech mě mládež Německa mívá bez jediného díku a bez pozdravu, mě, který jsem tuto revoluci ve skutečnosti vytvořil?” (Z dopisu dr. A. Holitscherovi z 21. listopadu 1918, citováno podle Holitscherovy knihy *Mein Leben in dieser Zeit*, Rowolth-Verlag, Berlín.)

„Sám o sobě bych byl tím méně kompromitován, než většina socialistů, a přece je můj vztah k socialismu, především ke mně nejbližšímu levému křídlu, velmi vážný.” (Z dopisu Peteru Hammesovi z 23. června 1919, cit. podle sbírky *Rathenau's Politische Briefe*.)

Ve své knize *Der Kaiser* (str. 55) nazývá Rathenau diktaturu zbožným přáním ruské revoluce, proti níž staví jako reálnou myšlenku budoucnosti, tj. jako **konečný politický cíl odstranění všech vrstev evropské společnosti ve formě jednotně socializovaného státu**. To je přesně stejná myšlenka jako u Trockého, pouze jinak vyjádřená. Konečný cíl „ruského” ministra Trockého i „německého” ministra Rathenaua je totožný a přesně odpovídá programu údajně padělaných *Protokolů sionských mudrců*.

Pražská *Tribuna* přinesla 5. března 1921 (cit. podle *Sjednání* z 1. 5. 1921) následující výrok českého sociálního demokrata Fleischnera:

„Rathenau shledává jako zcela správný můj názor, že Lenin převezme jeho válečné hospodářství. Dokládá to tím, že si bezprostředně poté u něho objednala sovětská vláda organizační plány pro jednotlivá hospodářská centra.”

Odkazuji zde dále na fakt, že revolucionář Radek-Sobelsohn byl poctěn Rathenauovou návštěvou, a dále na jeho výroky o sovětech při této příležitosti, které uveřejnil list *Liberté* dne 27. září 1920. Všechny údaje jsou obsaženy ve zvláštní brožůře o Rathenauovi, jež vyšla v edici *Sigilla veri*, a kterou také přikládám k soudním spisům.

Abych zde ukázal společnou hru velkokapitalistického a tzv. proletářského Židovstva ještě na jiném příkladě, cituji židovský list *Jüdische Presse* z 15. října 1920, kde se píše o dalším velkém židovském finančníku Jacobu Schiffovi:

„V rusko-japonské válce zásoboval (Schiff) kapitálově chudé Japonsko financemi, aby otrásl ruským carským režimem, stejně jako podporoval ruskou revoluci počátkem roku 1917.”

Zcela právem proto ve francouzském senátu prohlásil 13. května 1919 Gaudin de Villaine:

„Ruská revoluce i tato velká válka byly inscenovány vysokými financemi, ba dokonce tvrdím, že toto **velké společné tažení peněz proti křesťanskému Kříži má svůj původ v šílené touze Židů po světovládě. – – – Bolševismus není nic jiného než vzpurný a rozbíječský duch Talmudu**. Ruská revoluce byla židovskou revolucí, která byla podporována z Německa, této kolébky moderního Židovstva, a kati Ruska bolševici jsou více nebo méně všichni z rodu Judova!” (Citováno podle knihy W. Meistera *Judas Schuldbuch*, Mnichov 1921, str. 206.)

Ale i po ukončení revoluce je bolševické panství v každém směru podporováno světovým Židovstvem a jeho finanční aristokracií, protože bez dalekosáhlé morální, politické a finanční podpory světové židovské velmoci by se sovětský režim již

dávno zhroutil. Pod rozhodujícím vlivem židovských vysokých financí uzavřely státy obchodní dohodu, která podporuje zcela vyčerpané sovětské finance prostřednictvím anglických a francouzských [tj. židovských] kreditů, a v Americe kupují židovští finanční aristokraté bolševiky uloupené korunovační klenoty a nezměrné bohatství ruských galerií a klášterů. Tak Juda nejružnějšími cestami prostřednictvím peněz, které vyzískal v posledních sto letech od árijských národů, instaluje a udržuje bolševické vlády, které **zdánlivě** budují antikapitalistický systém.

A tak jenom svornou spoluprací zlaté internacionály, tiskové velmoci a zednářstva, jehož nejdůležitější osobnosti současně sedí na rozhodujících místech všech zemí, jenom takto se mohlo stát, že Sovětský svaz, postavený na dogmatu světové revoluce – byl přijat do *Společnosti národů*.

Jak konečně také i sionismus zasahuje do těchto otázek, ukazuje Arthur Holitscher. V listopadovém čísle *Neue Rundschau* 1921 popisuje svoji cestu do sovětského Ruska:

„Kdo měl to štěstí [!?] poznat současné sovětské Rusko srdcem i hlavou, tomu musela být zde v Karlových Varech [sionistický kongres] zřejmá přímo naléhavě překvapující paralela Moskva-Sion. Naše, v nehlubší podstatě utopická, na pochopení zákonů vzniku a vývoje postavená kultura, připravená již německými věstec-kými filosofy, a utvrzená německými praktiky a organizátory. Ale na vrcholu hnutí vidíme bouřlivě dopředu se deroucí, osvobozené, geniální východní Židy. Vůdcem současného světového sionismu je Rus, profesor Weizmann, hlavními muži exekutivy jsou Rusové Sokolov a Usiškin. Spolu s organizátory a budovateli Palestiny, Němcem Ruppinem a Lichtheimem tvoří jednotu, která je Židovstvem uznávána jako internacionála. – Vždyť vedle internacionály Říma a internacionály Moskvy dnes existuje pouze třetí internacionála Sionu, která se z náboženských kořenů vyvíjí ve světskou velmoc.“

4. Rozdíly v náboženských názorech

Je sice naprosto nepochopitelné, proč by existence různých náboženských směrů měla vylučovat předpoklad všežidovské světové vlády, ale protože to svou otázkou *Švýcarský spolek židovských obcí* nepřímou tvrdí, chtěl bych na jednom charakteristickém příkladu ukázat, že roztříštěnost Židovstva na různé náboženské skupiny nemá ani to nejmenší co dělat se solidaritou, s jakou Židovstvo pozoruje nežidovský svět.

Vídeňský židovský týdeník *Die Stimme* informoval 7. prosince 1933 o pohřbu, který se konal jen několik dní předtím na Ústředním vídeňském hřbitově. Pohřeb zázračného rabína Friedmanna z Czortkowa se stal velkou veřejnou demonstrací ortodoxního vídeňského Židovstva a zúčastnili se ho všichni členové představenstva vídeňské židovské obce a všichni rabíni. Před obřadní síní ústředního hřbitova se odehrávaly vzrušené scény, protože se každý ze shromážděných Židů chtěl dotknout rakve zemřelého. Policie musela důrazně vyzvat k zachování klidu a pořádku. Pytel s tisíci „quitteln“, jak psaly noviny, byl dán mrtvému do hrobu. „quitteln“ jsou lístky, na něž Židé píší svá přání a prosby, kterými měl zázračný rabbi zprostředkovat u Boha jejich splnění.

Nemám důvod zabývat se zde pověřivými zvyky dotýkání se rakve a lístečků s prosbami – zde jde o něco jiného!

Rabín Israel Friedmann totiž náležel k židovské sektě chasidů, tzn. „zbožných“, která je rozšířena především na jihozápadě Ruska, části Polska a východního Maďarska. Rabíni této sekty užívají titul „rebbe“ nebo „cadik“, podle chasidského učení jsou součástí Boha, sami jsou duchem božím, a proto jsou také neomylní. Každý z těchto rabínů žije i v okolních nuzných poměrech v blahobytu, má své vlastní dvořany a početné služebnictvo. Hodnost „cadiků“ je dědičná a syn takového „cadika“ je posvěcen již v matčině těle.

V hlavních rysech se chasidské učení neuchyluje od všeobecné mosaické věrouky, ale bylo ortodoxními rabíny tvrdě potíráno již od svého vzniku koncem 18. století. Samotný *Židovský lexikon* z roku 1927 „cadický“ kult odsuzuje a označuje ho za nezřízenou, egoistickou a zázračnou věrouku, která se zvrhává až v bludařství a šarlatánství. Jedná se tudíž o sektu, kterou talmudské Židovstvo celého světa **oficiálně** odmítá.

Přesto se však na pohřebním obřadu sešlo celé vídeňské Židovstvo včetně rabínů a **oficiálních** představitelů židovské náboženské obce. Jde zde jenom o další potvrzení jevu, který tato kapitola projednává:

Mezi sebou mohou Židé bojovat třeba na smrt, ale navenek vůči Nežidům postupují vždy a všude jednotně!

Sekta chasidů je ovšem zajímavá ještě v jednom ohledu. Roku 1800 člen této sekty, Noe Weingung, přestoupil v jižním Rusku k řeckým ortodoxním křesťanům, stal se mnichem v jednom rumunském klášteře a přijal řádové jméno Neofito. Roku 1803 vydal knihu s titulem *Der Untergang der hebräischen Religion (Pád hebrejského náboženství)* pod literárním jménem „Rabbi Moldavo“. Ve své knize se veřejně vzdává rituální vraždy a krvavých obyčejů, jejichž tajemství mu svěřil jeho otec a které jsou nejrozšířenější právě u chasidů.

Není zde místo ani vhodná příležitost, abych zaujímal stanovisko k této tak diskutované otázce rituální vraždy. Skutečností však zůstává, že ještě dnes je v mnoha chasidských rodinách vyznáváno v tajnosti držené učení, které předává otec vždy jen nejdůvěryhodnějšímu synovi. Podle *Židovského lexikonu* z roku 1927 vydal v Berlíně žijící hebrejský spisovatel Horodetzky knihu s názvem *Religiöse Strömungen in Judentum (Náboženské proudy v Židovstvu)* 1920, v níž píše o tajně předávaných naukách a uvádí, že se mu přes veškerou snahu nepodařilo (ač sám chasida) odhalit základ tohoto tajného učení. Pozoruhodné je, že autor knihy pochází z rodu zakladatele sekty chasidů Baal-šem-tova. Nicméně je jisté, že právě chasidi hráli mimořádnou roli v soudních procesech, týkajících se rituálních vražd, jako například člen chasidské rodiny Schneersohn, a stejně tak byl chasidou již zmíněný Mendel Bejlis, obžalovaný v posledním takovém procesu v Kyjevě (1911-1913).

Ačkoliv je tedy obviňování z rituální vraždy namířeno jen proti chasidům, které oficiální Židovstvo samo označuje za bludařskou sektu, spojuje přesto všechny Židy nejrůznějších směrů solidarita v tom smyslu, **že každé nařčení nebo obžalobu některého chasidy z rituální vraždy považuje Židovstvo za útok proti sobě jako celku a také jako celek na obranu takového sektáře vystupuje.**

Jen na okraj budiž zmíněno, že také nám známý Achad Ha-Am byl příslušníkem sekty chasidů.

Pokud jde o rozdíly mezi ortodoxním (tj. pravověrným) a liberálním čili reformním Židovstvem (které nedodrží jisté zastaralé náboženské předpisy), nemá to ani v nejmenším nic společného s politickými postoji a s politickým, mocenským úsilím Židovstva.

Snaží-li se tedy Židé takovými argumenty prokázat neexistenci jednotných politických cílů, pak konstatují, že se jim to takovým způsobem nemůže podařit.

5. Součinnost židovského tisku s bolševismem

Pro toto téma zde použiji článku *Der internationale Pressesumpf (Internacionální tisková kloaka)*, který uveřejnil v říjnu 1925 ve Vídni Géza Oláh:

„Během války, tedy v časech, kdy v zemích centrálních mocností nebylo běžně možné číst zahraniční noviny, protože jejich prodej byl zakázán (např. v Rakousku-Uhersku a v Bulharsku) v době, kdy zde chyběly především ruské noviny, zabýval se Žid ruským bolševismem.

Tedy v čase, kdy boj mezi Kerenským a Leninem vyvrcholil v létě 1917 dočasným Leninovým útekem, zaměstnával se židovský tisk téměř výhradně spíše podrobným líčením osudů ‚ruských‘ revolucionářů, než informováním o hrůzách, kterými procházely miliony Rusů dílem v sibiřských koncentracích, dílem na nekonečné frontě od Rigy až po Oděsu. Jako přílet vlaštovek zvěstuje blížící se jaro, stejně tak avizoval židovský tisk nadcházející sovětské panství, vítězství Sionu nad křesťanským Ruskem. – Již začátkem r. 1918 oplývaly židovské noviny v uherské části monarchie ódami na Lenina, kterého tento tisk měl za Žida. Židovský národní básník Joseph Kiss pozdravil Lenina ve svém týdeníku *A Hét* jako mesiáše! Jiná veličina maďarské židovské literatury, Alexander Brody, velebil bolševismus v listu *Az Est*, zatímco Andor Gábor-Greiner nechával zaznít svým chvalozpěvům v sionistickém týdeníku *Egyenlőség*.

Ve svých *Geschichte des Sionismus (Dějínách sionismu)* říká předseda sionistické exekutivy Nahum Sokolov: ‚Rusko nastoupilo cestu revoluce, která slibuje přinést všechna požehnání svobody a lidských práv.‘ Naděje na toto ‚požehnání‘ rostla ve všech židovských srdcích a židovský tisk šířil, co Nahum Sokolov hlásal a napsal: ‚V nových poměrech bude sionismus vyžadovat něco víc, než jen dosavadní pouhou propagandu – vyžaduje práci, politickou práci.‘ Což byla konečně pravda, propaganda bolševismu se nacházela v těch nejsprávnějších rukou.

‚Židovský tisk celého světa otevřel své stránky nejen novému učení, které hlásá požehnání svobody a lidských práv, ale volá také po politické práci.‘ – ‚Lenin odpocívá na vavřínech‘, napsaly noviny *Frankfurter Rundschau*, a vychvalovaly Radka-Sobelsohna, s nímž se Rathenau důvěrně stýkal. [K předchozí části: Radek, tzv. revoluční, proletářský Žid, a Rathenau, kapitalistický Žid. – *Fl.*] ‚Jestliže tedy uvažujeme o Maďarsku, pak se tamější události staly především proto, že Maďarsko bylo vedle Ruska jedinou evropskou zemí, která v hojné míře užívala požehnání sionisticko-bolševických práv svobody a humanity. Období mnichovské republiky rad není ve srovnání se 131 dnem trvání maďarské republiky rad víc než pouhou karnevalovou epizodou. V Německu není židovská otázka a židovské utrpení tak

velké a naléhavé jako v Maďarsku, kde například v Budapešti je každý druhý člověk na ulici Žid.'

Politickou práci vykonaly v Maďarsku zednářské lóže, především *Galilei-Klub*, jehož vůdcem byl pověstný Žid Oskar Jászi-Jakubovics, redaktor zednářského listu *Világ (Svět)*. V tomto klubu byla maďarská revoluce doslova připravena. Maďarští sionisté, respektive maďarské lóže se již dříve velice intenzivně zúčastnily konference v Zimmerwaldu. Spolupracovníci lóžového listu *Világ* byli prvními propagátory bolševismu, tak například br. Heinrich Guttman ve Stockholmu, br. Karl Benedek ve Švýcarsku a br. Edmund Fischer v Holandsku. Šéfredaktor tohoto listu a současně také ‚válečný zpravodaj‘ sionistického orgánu *Neues Pester Journal*, Lajos Magyar, přednášel o bolševismu ve *Svazu maďarských novinářů* a vychovával ze svých židovských kolegů novinářů bolševické agitátory. Lajos Magyar byl nepochybně jedním z nejnebezpečnějších bolševiků v Maďarsku. Jako takový byl po osvobození země od bolševismu odsouzen k několika letům vězení, ale později byl ještě s dalšími bolševiky vyměněn za maďarské válečné zajatce v Rusku, a to i přesto, že byl maďarským státním občanem!

Generálnímu štábu dodával tzv. maďarské bolševiky list *Az Est*. Přední spolupracovník těchto novin, Paul Kéri-Krammer, se stal ihned po předání moci Bélovi Kúnovi-Kohnovi hrabětem Károlyim skutečným tiskovým diktátorem a nechal ihned zastavit vydávání všech občanských novin v Maďarsku pod trestem smrti. Židovsko-socialistická vláda Jásziho-Jakubovicse a Kúnfi-Kunstöttera předtím nechala pro jistotu zničit tiskárnu křesťanských novin *Új Nemzedék*. Kéri-Krammer, stejně jako další redaktor zednářského listu *Az Est*, László-Löwy, byl později maďarským soudem odsouzen k trestu smrti provazem.

První z nich musel být vydán do Ruska a v současné době pracuje dál ve Vídni, zatímco László-Löwy byl spolu s třinácti dalšími bolševiky 20. října popraven. Není třeba zvlášť zdůrazňovat, že v době vlády Komuny, tj. Republiky rad vycházející noviny *Vörös Ujság (Rudé noviny)* a *Vörös Katona (Rudý voják)* byly rovněž redigovány a psány výhradně Židy. Z nejznámějších židovských redaktorů Maďarska, kteří sehráli vedoucí roli v období panství Republiky rad, si zde jmenujme alespoň některé: Joseph Pogány-Schwarz, lidový komisař vojenství, Siegmund Kúnfi-Kunstötter, redaktor socialistického listu *Népszava* a lidový komisař vyučování, a dále všichni spolupracovníci socialistického tisku bez výjimky.

Kdo by tvrdil, že existuje difference mezi druhou a třetí internacionálou, toho právě maďarské zkušenosti usvědčí z nepravdivosti takového tvrzení.

Existuje pouze vnějškově stěží zjiitelný rozdíl mezi sociální demokracií, bolševismem a sionismem. Snažení těchto tří politických sil je naprosto stejné. Postupují různými cestami ke společnému cíli – napomoci Judovi na světový trůn!

‚První událostí gigantických rozměrů byla ruská revoluce,‘ prohlásil vůdce sionistů Weizmann v Londýně, ‚druhou takovou událostí byla dohoda z Versailles se všemi svými důsledky až po dnešní dny, a tou třetí je Dawesův diktát.⁷² Židovský

⁷² Jak v této věci spolupracovaly židovské vysoké finance s tzv. vůdci proletariátu, viz blíže díl III, 8, 9 a 10.

tisk ale pracuje neúnavně dále, aby dosáhl konečného výsledku, kterým má být na-
prosté zničení.’

Mezinárodní sionistický tisk, který den co den chrlí zprávy o ‚fémových vraž-
dách‘, o ‚bílém teroru‘ a ‚pogromech‘,⁷³ nejenže zamlčuje masové vraždění v Rus-
ku, Maďarsku a Bulharsku, ale jde dokonce ještě dále a s bezdechou drzostí obha-
juje bolševickou justici, židovské vrahy a inkvizitory!

**Židovský demokratický i marxistický tisk celého světa je vědomým prů-
kopníkem a předvojem bolševismu.**

Neexistuje dnes ani jediná země, která by neměla svoje židovsko-bolševické no-
viny, když už pomineme, že také tzv. židovské občanské noviny a veřejné bolševic-
ké orgány a organizace stojí zcela ve službách této moci. Pokud jde o konečný cíl,
není vůbec žádný rozdíl mezi vídeňským komunistickým časopisem *Abend* a ví-
deňským sociálně-demokratickým listem *Arbeiterzeitung*, stejně jako není mezi so-
ciálně demokratickými novinami *Vorwärts* a komunistickou *Rote Fahne*. Hlavní
spolupracovník vídeňského sociálně demokratického tiskového orgánu a pozdější
tiskový šéf rakouského ministerstva zahraničí, Otto Pohl, byl důvěrným přítelem
Bély Kúna-Kohna, a nyní sedí jako rakouský vyslanec v Moskvě! Zprávy pana
Paula Scheffera v *Berliner Tageblatt* ze sovětského Ruska, v nichž označuje obča-
ny za ‚politický dobytek‘, stejně jako moskevské zprávy novin *Frankfurter Zeit-
ung*, které vychvalují sovětské vrahy jako ‚rázné hochy‘, to jsou také výmluvné do-
klady toho, v jak úzkém kontaktu je židovský tisk s bolševismem. ‚Občansky‘ se
tvářící část židovského tisku se snaží zakrývat pravdu o dnešním Rusku ‚objektiv-
ními‘ zprávami i komentáři a vydávat tuto arénu hrůzy a krve za ‚požehnání svobo-
dy a humanity‘. – ‚Skutečný obraz humanity,‘ říká nám o bolševických zvěrstvech
Frankfurter Zeitung. Židovský tisk nás seznamuje s ‚novým sovětským uměním‘,
s ‚novým sovětským divadlem‘, ‚novou sovětskou literaturou‘ a hlučně ukazuje
všelijaká (mnohdy pouze vymyšlená) veřejně prospěšná zařízení v Moskvě a Petro-
hradě, ale zamlčuje pouze jediné – **obrovský hřbitov, zvaný Rusko, a třicet mili-
onů zavražděných Rusů!**

Dnešní Rusko známe výhradně a pouze z líčení popisů a zpráv židovských novi-
nářů, kteří se mohou jako jediní v bolševickém Rusku volně pohybovat. Je samo-
zřejmé, že tito ‚novináři‘ pak nereferují o tom, co v Rusku viděli a slyšeli, ale pou-
ze prostředkují zprávy, které vydává propagandistické oddělení moskevského mini-
sterstva zahraničních věcí. Mnozí z těchto ‚korespondentů‘ v Rusku ani rusky ne-
umějí, a nemohou se seznámit ani s články ze samotných sovětských novin a časo-
pisů. Ostatně to nemají zapotřebí, protože páni Ruska nechávají psát tisíce a tisíce
článků ve všech jazycích světa, a tito ‚zahraniční korespondenti‘ je pak potřebují
pouze zaslat svým novinám do Německa, Rakouska, Anglie, Ameriky atd., za což
jsou ještě díky západním čtenářům skvěle placeni. Jestliže například čteme v židov-
ských novinách ‚původní zpravodajství od našeho zvláštního dopisovatele v Rus-
ku‘, pak nečteme nic jiného, než bolševiky vydaný propagandistický materiál. Čte-

⁷³ Těchto výrazů opravdu užíval židovský tisk pro opatření maďarské vlády, přijatých po potlačení
krvavé diktatury tzv. Republiky rad Bély Kúna-Kohna.

nář tak polyká doslova a do písmene pěkně zabalenou, pocukrovanou pralinku, naplněnou sovětským jedem.”

Tolik Géza Oláh ve svém článku s případným titulkem *Internacionální tisková kloaka*.

Intriky židovského tisku mají ovšem své směrnice také v *Protokolech sionských mudrců*:

„Jestliže se nám již dnes podařilo ovládnout veřejné mínění Nežidů takovým způsobem, že se na veškeré světové události dívají námi nasazenými barevnými brýlemi klamu, a jestliže již dnes nemáme žádné překážky vnikat do toho, čemu Nežidé ve své hlouposti říkají státní tajemství, jak bude teprve potom, až my budeme v osobě našeho panovníka uznávanými pány celého světa?” (12,5)

„Na prvním místě stojí úřední listy, kterým připadne úloha soustavně hájit naše zájmy. Jejich vliv proto bude poměrně nevelký.” (12,10)

„Na druhém místě jsou poloúřední listy, které mají za úkol získávat pro nás lidi lhotejné a váhavé.” (12,11)

„Na třetím místě jsou zdánlivě opoziční listy; alespoň jeden časopis musí stát v nejostřejší opozici proti nám. Naši nepřátelé budou tento zdánlivý odpor považovat za opravdový a odkryjí nám své karty.” (12,12)

„Hlupáci, kteří se domnívají, že následují mínění svého listu, budou ve skutečnosti zastávat naše mínění, nebo takové, které nám vyhovuje. V domnění, že zastávají směr svého tisku, budou ve skutečnosti kráčet za praporem, který před nimi rozvineme.” (12,13)

Spolupráce kapitalistických a proletářských Židů se dá dobře prokázat na rukopisu takzvaných občanských a liberálních listů. K tomu účelu vybírám dvojce přední noviny v německém jazyce, *Frankfurter Zeitung* a *Berliner Tageblatt*.

Frankfurter Zeitung, které jistě nejsou novinami proletářských revolucionářů, ale jednoznačně listem kapitalistického velkoobchodu, napsaly 30. října 1921 toto:

„V Moskvě už není tolik vidět ryzí idea obšťastňování světa, ale spíše praktické problémy státnického umění, které znamenají odklon od nejvyšších ideálů k naléhavým potřebám příštích dnů a hodin.”

„V tomto **převrstvení** společnosti, které se všude v Rusku uskutečnilo, je tato třída [tj. majetná] rozdrčena – ne snad nějakým plánovitým teroristickým ničením jejích osob a životů, nýbrž odnětím jejích dřívějších existenčních možností.” Citovaný článek nesl titulek *Obraz humánnosti!*⁷⁴

31. října 1921 píše *Frankfurter Zeitung*: „Mezinárodní uznání sovětské vlády by znamenalo, že veškeré morální rozhořčení, které proti ní svět zmobilizoval, již nebude použitelné.”

„Rusko ohlašuje... znovu svoji účast v evropském společenství národů a požaduje na něm své, dosud mu upírané místo. V zájmu světového míru a stávajícího po-

⁷⁴ Povšimněme si roku 1921: „Společnost” v Německu a Rakousku byla „převrstvena” plánovitě vyvolanou inflací. Podobná inflace byla v záloze připravena také pro Francii a Československo. Existují rovněž náznaky, že Anglie, severské státy a nakonec i Amerika měly být takto „suchou cestou” bolševizovány.

řádku [!] si musíme přát, aby ruský podnět [k dohodě se Západem] nezůstal bez účinku. Německo nemá v tomto případě žádný důvod k znepokojení.”

Tentýž list ze dne 25. listopadu 1921 volá po zastavení „záplavy předsudků a zajuatosti”: „Sověty zastávají poněkud extrémní dělnické zájmy...”

Stejně čitelně jako *Frankfurter Zeitung* se vyjadřuje také občansko-liberální *Berliner Tageblatt*, jehož několik zde namátkou vybraných citátů je mimo veškerou pochybnost.

19. listopadu 1922 se slavily „páté narozeniny” sovětské republiky. Korespondent tohoto „německého” listu, šábessgój Paul Scheffer takto popisuje tribunu před Kremlem:

„Tato rudá kazatelna [!] je pro masy symbolem vlády. Sovětská vláda nepotřebuje žádný sál a nekonečné, pompézní oslavy [má ke své práci požehnání celého Ruska], nýbrž náměstí tak obrovské, jako je Rudé náměstí v Moskvě, a na něm kazatelnou, tak jednoduchou a prostou, jak to vůbec jde, protože právě tato ukazuje, že všechna moc a čest přísluší lidu, ne vládě.

Naproti kazatelně [šábessgój neustále nazývá tribunu demagogů kazatelnou] stojí v řadách Rudá armáda. Přichází Trockij s rozzářenou tváří a vystupuje na schody... kráčí těžkým, volným krokem, který stejnoměrně udržuje po celou cestu přes obrovské náměstí, zaplněné a oživené početným shromážděním [židovských žurnalistů – *Fl.*]. Jeho silueta se po celé pětisetmetrové trase stává stále výraznější a zřetelnější... spojuje se s historickými reminiscencemi. Kazatelna se pomalu plní...”

Kromě zmíněného zpravodaje „občanského” listu byla přítomna také Židovka Klára Zetkinová-Zundelová, která otvírala r. 1932 slavnostně Německý říšský sněm [Reichstag], vedle ní stál Žid Radek-Sobelsohn „s malou dcerkou, jež podědila čilost otcova ducha”. Celá společnost nabyla příchodem Trockého „velmi civilní, trochu patriarchální ráz”.

Je to řečeno dostatečně jasně?

Zbývá poznamenat na okraj, že Radek-Sobelsohn byl původně vlakový lupič a skrýval se pod přijatým jménem Radek.⁷⁵

Bylo to však řečeno ještě zřetelněji. Šábessgój Scheffer pojednává o jednom projevu soudruha Zinovjeva, a říká: „Pečlivě rozvážené propagandistické záležitosti, teoreticky promyšlené až do těch posledních detailů, prakticky a s energií vyřčené a prováděné s použitím jakýchkoli prostředků.”

To je téměř přesně výrazivo *Protokolů sionských mudrců*:

⁷⁵ Karl Berngardovič Radek-Sobelsohn, polsko-ruský Žid, narozen ve Lvově r. 1885. Již jako čtrnáctiletý se stává členem haličské sociální demokracie a od r. 1903 i ruské. Roku 1907 vypovězen policejně z Ruska, r. 1917 se vrátil do Petrohradu. Jako levý komunista vystoupil proti brežskému míru a nesouhlasil s Leninem, který Radka uznával jako novináře a publicistu (byl členem redakční rady *Izvěstij*). Od r. 1923 se Radek orientoval na souvěrce Trockého a zastával řadu různých vysokých funkcí v sovětském aparátu. Jako trockista (vnitrostranická opozice trockisticko-zinovjevská) vytrvale útočil na Stalina. Přesto byl členem komise pro sestavení (stalinské) ústavy. Roku 1936 zatčen NKVD a ve známém procesu r. 1937 dostal deset let. Za zmínku ještě stojí, že r. 1919 byl zatčen Němci pro podezřelé kontakty s německo-židovskou „spartakiádou”. Podle slov své dcery Soni byl Radek roku 1939 zabit v lágru najatým vrahem; pozn. editora.

„Naše časopisy budou zdánlivě příslušet k nejrůznějším směrům – budou aristokratické, republikánské a dokonce i monarchistické listy – přirozeně jen do té doby, dokud existuje ústava.” (12,13)

Že je podle názoru znalců Žid často neopatrný a vyžvaní věci, které by měl raději zamlčet, to dokazují dva výroky *Frankfurter Zeitung* z 15. března 1922:

„Moskva neukazuje karty svým nepřátelům, ale ještě méně je ukazuje svým stoupencům. Vždyť mezi jejími přívrženci je značná část takových, jimž se právě nelíbí různé obraty sovětské vlády, a kteří by v úplném spojení se západním kapitalismem mohli spatřovat zradu bolševických zásad a ideálů.”

„Vůči takovým musí být zachováváno vnější zdání, a proto se jim říká, že další ústupky kapitalistům jsou vyloučené... a že se z Ruska nestane objekt vykořisťování velkými kapitalistickými syndikáty.”

Zde je tedy otevřeně ukázán klíč ke dveřím, za nimiž kapitalističtí Židé s Židy proletářskými čachrují s osudem svobodné země jako s objektem vykořisťování velkými kapitalistickými syndikáty. A jak taková hra za kulisami probíhá, ukázal *Berliner Tageblatt*, když v č. 27, roč. 1922, napsal:

„Souhra mezi Moskvou a ostatním světem bude mít stále jemnější a také komplikovanější podobu – tato souhra bude velice těsná.”

V rozsahu tohoto pojednání si zde můžeme bohužel osvětlit jen několik málo míst z celého temného území. Ale i z těchto drobných ukázek vidíme, že se v příšeří postupuje nejrozličnějšími způsoby a v nejrůznějších kostýmech, a že protivník je v samém středu nejlítějšího boje, jehož negativní působení sice pocítujeme, ale jehož hlavní, skuteční aktéři se dosud dokážou skrývat. Náš pomyslný reflektor může, znovu opakuji, bohužel posvítit jenom na přední hlídky protivníka, v tomto případě na dr. Weizmanna. Podle *Jüdische Rundschau* č. 4, roč. 1920, prohlásil:

„Řekli jsme rozhodujícím osobnostem: Budeme v Palestině, ať se vám to líbí nebo ne. Můžete náš příchod zpomalit nebo ztížit, ale bude pro vás lepší, když nám budete nápomocni, protože se jinak naše tvořivá síla promění v sílu ničivou, která uvrhne celý svět do chaosu.”

Jak jinak by chtěl a mohl tuto výhrůžku Weizmann uskutečnit, když ne ve spolupráci s proletářskými, revolučními Židy?!

Dílčí vysvětlení nám podává Radek-Sobelsohn ve své knize *Proletarische Diktatur und Terrorismus (Proletářská diktatura a terorismus)* z roku 1919: „Je nezbytné, mít na všech výhybkách a důležitých místech železničních systémů zástupce světového proletariátu.”

Podívejme se trochu blíže na některé z takových Židů, kteří sedí na oněch „důležitých místech”, a nemusí jít jenom o „železniční systémy”. Kenworthy, člen britské Dolní sněmovny a příslušník Labour Party, napsal v *Jewish Chronicle* (cit. podle *Weltkampf* č. 3, 1924, str. 41):

„Sionismus je spojen s myšlenkami a idejemi současnosti. — — — Když si položíím otázky: Jaký význam má sionismus pro britskou říši? Co je vlastně Angličanům do toho? — pak si musím takto odpovědět: Sionismus má pro britské zájmy nejvyšší význam! Nemělo by se zapomínat, že v Balfourově deklaraci byl dán slavnostní slib nejen britským Židům, ale Židům celého světa. Anglie dala své slovo a získala

si tak celosvětové sympatie Židů pro britskou politiku a britské úmysly. Každé vyhýbání se danému závazku by přineslo britským zájmům jen a jen škodu!”

Stejná výhrůžka, jakou již výše pronesl dr. Weizmann.

Pro potvrzení se teď podívejme třeba do Francie, o níž píše *Jüdische Rundschau* č. 55, roč. 1924:

„Z Londýna nám telegrafují: Prezident světové sionistické organizace dr. Weizmann, který pobýval od 1. do 4. července v Paříži, byl přijat ministerským předsedou Francie panem Herriotem a vedl s ním rozhovory o otázkách sionismu. Pan Herriot projevil o věc sionismu vřelý zájem a vyjádřil přání přijmout v srpnu ještě jednou dr. Weizmanna, aby s ním mohl sionistické problémy podrobněji konzultovat. Dr. Weizmann měl ve Francii rovněž schůzky s předními osobnostmi francouzského Židovstva, mj. s Léonem Blumem, vůdcem francouzských socialistů, který je, jak známo, jedním z nejhrolivějších členů výboru *Keren-Hajessod*.”

Nikdo se asi nemůže domnívat, že Chaim Weizmann mluvil s marxistou Léonem Blumem výhradně o počasí. Naopak, hrál s ním „jemně a komplikovaně” – ovšem zdá se, že ne dost „jemně”, jinak by takovou věc upovídané *Jüdische Rundschau* neprozradily.

Na jiné takové „výhybce” seděl M. Shimvell, přední židovský člen anglické Labour Party. *Jüdische Rundschau* čis. 23, roč. 1922, hrdě oznamují, kteří další Židé byli rozmístěni na politicky „důležitých místech” dalších stran. Uvádí tato jména:

Philipp Sassoon, bývalý sekretář min. předsedy Lloyd George, a také čachrář s opiem,

Walter de Frece,

Brunel Cohen,

Lionel Rothschild,

Samuel Samuel,

A. M. Samuel

z konzervativní strany, a dále

Alfred Mond,

Levy Lever, a

E. A. Strauss,

působící pro jistotu v liberální straně Lloyd George, a

Percy Harris,

z nezávislých liberálů.

Jeden z mnoha příkladů, jak Židé sedí na „rozhodujících místech”, naoko se navzájem potírají, a pokradmu se zdraví známým „augurským úsměvem”, dávají si tajná zednářská znamení a v případě potřeby také zednářské znamení nejvyšší nouze.

Jak jednotně pracují Židé na společném cíli, ukázali spolupracovníci časopisu *Revue Juive*, který začal vycházet 15. ledna 1925. V listu čteme: „Nacházíme s potěšením nejtěsnější spolupráci mezi Chaimem Weizmannem, Herbertem Samuellem, francouzským dělnickým vůdcem Albertem Thomasem a dánským židovským spisovatelem Georgem Brandesem.”

Že je každý Žid v každé zemi povinen jednat podle jemu stanovených zákonů, ukazuje dobře ústřední tiskový orgán československého sionistického sdružení *Die Selbstwehr*,⁷⁶ č. 1, roč. 1925, který píše: „Každý přemýšlivý Žid v každé zemi, dokonce i v takové, která byla za války nepřítelem Anglie, je vzhledem ke zveřejnění *Balfourovy deklarace* povinen hájit čest a velkomyslnost Anglie.”

A že se také všichni němečtí Židé postavili okamžitě za Balfourovu deklaraci vzdor jejich proklamovaným různicím, tedy za deklaraci, která v důsledku znamená okleštění Turecka,⁷⁷ válečného spojence Německa, potvrdil sionista Richard Lichtheim r. 1920 v Londýně. (Podle *Weltkampf*, roč. 1925, str. 79.)

Když už tedy Židé věřili, že jsou oprávněni vystupovat nepřátelsky proti spojenci Německa, neměli by ovšem potom prohlašovat za bezpráví, jestliže s nimi není někdy jednáno jako s poctivými německými občany!

Jüdische Rundschau nechávájí takto promlouvat (č. 3, roč. 1925) židovského marxistu Léona Bluma: „Byl jsem upřímně překvapen tím, co mi jednoho dne vyprávěl dr. Weizmann, a co byla hluboce pravdivá analýza. Řekl, že pokud se týká národního patriotismu, že se dá mluvit nejenom o jistém dualismu, ale mnohem spíše o pluralismu, a to téměř u každého člověka. A je tomu opravdu tak, jak pan dr. Weizmann říkal: Je možné zcela příslušet k nějaké zemi, a přitom se považovat za integrální součást jiné skupiny. Můžeme se zcela a úplně cítit být Francouzi, a přitom současně tělesně i duchovně přináležet k Židovstvu.”

Weizmann opravdu trefil hřebík na hlavičku:

Žid je především židovský patriot, a teprve potom patriot země, jejíž státní občanství právě má, a podle okolností svých zájmů ukazuje jednou ten, jindy onen patriotismus.

31. prosince 1924 Israel Cohen v *Prager Presse* napsal:

„Z dějin lidstva známe poměrně málo příkladů, kdy by v nich hrál nějaký vědec vynikající roli. Weizmann je jednou z takových výjimek. Jeho prvním a nejdůležitějším výbojem [!] byl Lloyd George. Tento lehce ovladatelný, hluboce věřící muž, jehož soukromým tajemníkem byl kromě toho Žid Sassoon, se nechal dosti snadno sionistickým vůdcem omámit. Těžší už bylo ‚dobýt‘ [!] Balfoura.”

Tedy znovu Žid na rozhodujícím místě. Bývalý politický odborník novin *Times* prohlásil ve svých vzpomínkách (cit. podle *Weltkampf* 1925, str. 332): „Výsledkem mých rozhovorů se sionistickými vůdci v Anglii, zvláště s dr. Weizmannem, panem Sokolovem a dr. Greenbergem, bylo navázání spojení s předními sionisty Ameriky, kteří dali svůj vliv do služeb plánu účasti Ameriky na světové válce.”⁷⁸

Roku 1925 psal *Weltkampf* na str. 425:

„Zaznamenáváme, jak byl už dávno zahájen boj burzy proti Itálii, aby byla snížena hodnota italské liry. Pozoruhodný je článek dnes již neexistujících mnichovských novin *Allgemeine Zeitung* z 18. ledna 1925, z něhož je zřejmé, jaké jsou to

⁷⁶ Dokladem promyšlené rozbíječské národnostní politiky je např. i skutečnost, že tiskový orgán československého sionistického sdružení vycházel v němčině; pozn. editora.

⁷⁷ Palestina byla tehdy součástí tureckého správního území; pozn. překl.

⁷⁸ Srvn. dokument Auer-Warburg, díl III, 8.

síly, považující národní Itálii za svého smrtelného nepřítele. Pobočná agentura listu o tom z Říma hlásí: Zednářské lóže jsou mezinárodním společenstvím. Sílu této mezinárodní solidarity Mussolini již brzy pocítí. Zdá se, že poslední pokles liry je právě obranou zednářských lóží vůči z rovnováhy vyvedeného režimu. V souvislosti s bojem lóží proti Mussolinimu je pak již pochopitelné, že vedoucí osobnost anglického zednářstva, Lloyd George, postavil tak ostře otázku po splácení peněz, zapůjčených Itálii.”

A tak všude vidíme a můžeme zdokumentovat spolupráci a souhru Židů na rozhodujících místech světové politiky, kteří si navzájem nahrávají do rukou bez ohledu na to, zda jinak jsou (nebo se vydávají) ortodoxními, reformními, zda jsou sionisty nebo antisionisty, pacifisty nebo válečnými štváči, nebo zda se vydávají za francouzské či německé vlastence.

Proč by potom měl být nepravý Toledský dopis, když je v něm Židům za účelem boje proti nežidovskému světu doporučováno obsazovat podle jejich tehdejších možností všechna důležitá místa ve společnosti. Jakže to znělo? – „Buďte obchodníky, buďte lékaři a lékárníky, staňte se duchovními a kanovníky, učňte ze svých dětí advokáty!”

Židé přesně následovali této rady o jejímž provádění v praxi píše anglický Žid Benjamin Disraeli ve svém románu *Conningsby* (Tauchnitz 1844):

„V tomto okamžiku vykonává židovský duch i přes staleté, tisícileté pronásledování a ponižování obrovský vliv na evropské dějiny. Nemluvím o zákonu Hebrejců, který již poslouchají, o jejich literatuře, proniklé židovským duchem, nýbrž mluvím o živoucí inteligenci Hebrejců. Uvidíte ještě, že v Evropě nebylo žádné větší duchovní hnutí, na němž by se Židé velikou měrou nepodíleli. První jezuité byli Židé. Tajuplná ruská diplomacie, která drží západní svět v obavách a nejistotě, je Židy řízena a jimi zorganizována. Mohutná revoluce, která se v tuto chvíli v Německu připravuje, jež ve skutečnosti není ničím jiným než druhou (a podstatně větší) reformací, a o níž v Anglii nemá nikdo zatím ani tušení, se rozbíhá zcela pod patronací Židů, kteří si zmonopolizovali profesorské stolce v Německu.” – – –

„Před nějakou dobou od nás Rusko požadovalo peníze. Mezi petrohradským carským dvorem a mojí rodinou nikdy nevznikly přátelské vztahy. Rusko mívalo své holandské konexe, které obyčejně vedly k tomu, že se tyto peníze díky našim machinacím dostaly k dispozici polským Židům (velmi cenná rasa, ale žijící dosud většinou v chudobě a degradaci) a to nebylo carovi pochopitelně příjemné. Přinejmenším vedly tyto okolnosti ke sblížení mezi Romanovci a Sidoniou [románové jméno Rothschilda – *Fl.*]. Rozhodl jsem se odcestovat osobně do Petrohradu. Hned po příjezdu jsem vedl rozhovor s ruským ministrem financí, hrabětem Cancrinem. Viděl jsem před sebou syna litevského Žida. Ruská půjčka souvisela se španělskými záležitostmi, a proto jsem se z Ruska odebral do Španělska. Cestoval jsem bez zastávky. I ve Španělsku jsem hned po příjezdu jednal se španělským ministrem seňorem Mendizabelem; okamžitě jsem v něm poznal jednoho z našich, syna pokřtěného aragonského Žida, válečného hrdinu a královského maršála, což bylo naprosto přirozené, protože kdo by měl být válečným hrdinou ne-li ten, kdo se koří Pánu zástupů?”

— — —

„A Soult je Hebrej?”

„Přirozeně, a stejně tak další, například francouzští maršálové, a to právě ti nejproslulejší, jako například Massena, jehož pravé jméno bylo Manasse. Ale zpět k mým příhodám. Výsledkem našich rozhovorů bylo, že měla být požádána některá severská mocnost o zprostředkování v našich záležitostech. Shodli jsme se na Prusku. Prezident rady odeslal příslušný dopis pruskému vyslanci, který se dostavil několik dní po našich rozhovorech. Hrabě Arnim vstoupil do místnosti, a já v něm hned poznal pruského Žida. Jak vidíte, můj milý Conningsby, svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami.”

Tolik z románu Benjamina Disraeliho, bývalého britského ministerského předsedy. Méně delikátně než Disraeli se o souhře mezinárodního Židovstva vyjádřil Arthur Trebitsch v knize *Deutscher Geist oder Judentum*, str. 123:

„Ale dnes, díky nepostradatelné pomoci nejcennější ze všech knih, *Protokolů sionských mudrců*, můžeme od základu pochopit, co sionisté udělali z politiky od svého proniknutí do veřejného života hostitelských národů: nástroj své všudypřítomnosti a všestranné přetvářky, jejíž pomocí se zakuklili ve všech stranách a frakcích pod krycími jmény pro ten či onen okamžik vhodných politických směrů a hesel, a právě tímto způsobem si nahrávají do rukou. Tím staví před oči hostitelských národů politické ‚dění‘ jako divadelní frašku, jako švindl, který až do dnešních dnů nebyl nic netušícími Němci odhalen!

Proto musím ještě jednou slovo **švindl** jasně a velkými písmeny postavit přede vše, co se v takzvaném politickém životě ne snad opravdu odehrálo, ale co bylo tak mistrovsky ukrýváno.”

(Poznámka autora: Jakých výsledků se tato souhra kapitalistických Židů s proletářskými židovskými vůdci dopracovala, najde čtenář v dokumentech III. dílu 8, 9 a 10 *Znaleckého posudku*.)

XIV. Pravost *Protokolů* prokázána z událostí posledních desetiletí

Následující čtyři pasáže (1-4) mi byly dány různými osobami k dispozici vzhledem k mému postavení znalce v bernském procesu. Zařazuji tyto materiály v nezkráceném znění do svého *Znaleckého posudku* a výslovně podotýkám, že jsou jeho nedílnou součástí.

1. *Protokoly sionských mudrců* – politický katechismus Židovstva

(Napsal prof. dr. Stanislaw Trzeciak z Varšavy, bývalý profesor katolické akademie v Petrohradě.)

Pravost jakékoli písemnosti se dá prokázat na základě vnějších důkazů a okolností. Pokud nejsou k dispozici, zbývají důkazy vnitřní.

V rozsáhlé židovské literatuře je množství spisů, jejichž autor je buď neznámý, nebo je skryt pod přijatým jménem. Těmto autorům vždy záleželo na tom, aby svými spisy šířili své nacionálně politické ideje a udržovali ducha svého národa.

Takto byla v židovském národě udržována naděje na příchod mesiáše, který vykoná pomstu na všech nepřátelích Židovstva, zlomí jejich moc a ujme se své panovnické vlády zřízením izraelského království, které pak obsáhne celý svět.

K tomuto druhu anonymních spisů židovské literatury starověku patří rovněž *III. kniha Sybilly, Kniha Henochova, Šalamounovy žalmy, Kniha jubilejí, Nanebevzetí Mojžíšovo*. (Srvn. Emil Schürer, *Geschichte des jüdischen Volkes*, díl III, vyd. 3., Lipsko 1898, a dr. Stanislaw Trzeciak, *Literatur und Religion der Juden zur Zeit Christi*, Varšava 1911, díl II, str. 338-347.)

S výše uvedenými spisy jsou duchovně zcela příbuzné *Protokoly sionských mudrců*, které mají jasný rys spiklenecké písemnosti, a jejichž autor nebo autoři nejenže nejsou uvedeni, ale rovněž musí být odstraněna každá stopa, která by mohla vést k jejich odhalení.

Bylo by jistě známkou naprosté neznalosti konspirativní činnosti, kdybychom snad předpokládali, že **všem** členům nějaké tajné zájmové skupiny jsou také známy **všechny** její cíle.

Židé byli a jsou národem, který vede svůj výlučný, vlastní život. Jejich národní život nese obecně mnohé známky konspirace, nebo přesněji řečeno **je skutečně silně konspirativní**. – Jako v každé konspirativní organizaci, existují také u Židů radikální kruhy, okruh přísně zasvěcených osob, které ač neznámy široké mase Židovstva, silně ovlivňují běh jeho národního života. Je to takříkajíc skutečná vláda ve vládě, stát ve státě, o němž filosof a autor několika židovských děl Hans Kohn říká: „Z pouhé vnitřní svobody si Židé staví říši, která bez jakéhokoli podkladu a zakotvení trvá dva tisíce let.” (Srvn. Hans Kohn, *Die politische Idee des Judentums*, Mnichov 1924, str. 43.)

Přirozeně, že v tomto státě musí být někdo, jenž vykonává legislativu a exekutivu; musí existovat nějaký vůdce tohoto národa. Jistý druh takové moci vykonává Sanhedrin, nejvyšší židovská rada. *Talmud* mluví velmi často o „mudrcích”, kteří rozhodují sporné rabínské záležitosti. Ale kdo a kde tito „mudrci” jsou, samozřejmě v *Talmudu* nenajdeme. Pravděpodobně byli členy Sanhedrinu, z čehož se odvozovala jejich vážnost a moc.

Talmud o „mudrcích” mluví jako o tak všeobecně (Židům) známé instituci, že považuje za nadbytečné nějaké bližší vysvětlování. „Mudrci říkají” nebo „mudrci prohlásili” – to *Talmudu* stačí, a stačí to také Židům. Nikdo se nevyptává, nikdo nebadá po tom, na jakém zasedání ten či onen rozsudek padl, a kdy a kde se tak stalo. Z celkových 63 traktátů *Talmudu* také není ani u jednoho uveden jeho autor!

Proč by měl tedy být novodobý spis, *Protokoly sionských mudrců*, nějakou výjimkou?

Rovněž tak nikdo nemůže očekávat, že by se nějak změnily názory a metody Židovstva; Hans Kohn přece říká jasně: „... Nevznikly zde žádné nové myšlenky, ale také nebyly žádné staré odvrženy, všechny jsou pojaty do celku. Avšak toto zahrnutí bylo tak násilné a těsné, že byly vlastně deformovány a zúženy.” (Hans Kohn, *Die politische Idee des Judentums*, Mnichov 1924, str. 43.)

Kdyby se tedy takovému spisu měla dát nějaká soudobá, moderní podoba, soudobý styl, pak by se právem mohlo mluvit o plagiátu, o padělku. Proto by také nikdo nemohl požadovat nějaké bližší údaje o původu takového, veskrze židovského díla, protože je to zcela nemožné. Jakákoli pátrání v tomto směru by nemohla nic přinést, naopak by celou věc spíše zatemnila.

Jediná správná cesta, která nás může přivést k pravdě, je postavení *Protokolů sionských mudrců* vedle ostatních židovských spisů od starověku do nejnovější doby, a porovnání, v jakém ohledu se kryjí s židovskými metodami a praxí v okolním světě Nežidů.

Jestliže se navzájem kryjí, potom je musíme považovat za pravé. V opačném případě je musíme uznat za padělek.

Když jsem ve své polské knížce *Talmud, bolševismus a projekt manželského práva v Polsku* (Varšava 1932) poukázal na to, že *Protokoly sionských mudrců* předpokládají a doporučují vnitřní rozklad nepřátelských národů, bylo mi řečeno, že to je „všechno jenom stará báchorka”. (Cit. podle polemické odpovědi dr. Trzeciakovi od dr. Akerberga *Talmud, bolševismus a projekt manželského práva v Polsku*, Varšava 1932, str. 11.)

Ve své replice pod názvem *Žid jako zastánce civilního sňatku a rozvodu pro katolíky*, Varšava 1932, str. 95, jsem prohlásil, že „zuřivé úsilí”, s nímž se Žid snaží vnutit katolíkům své zákony, které by tak nenapravitelně poškodily rodinný život v Polsku, je nejlepším důkazem toho, že i v tomto případě Židé **postupují zcela v duchu** *Protokolů sionských mudrců*.

V *Protokolech* se jasně říká:

„Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. ... Mohu zodpovědně prohlásit, že my děláme zákony, že my jsme soudci, že vynášíme rozsudky smrti i udělujeme milost, a že jako vrchní velitelé vojsk jsme pevně v sedle. Budeme vládnout pevnou rukou již dnes, protože držíme zbytky kdysi jediné mocné, ale dnes nás poslušné strany. Jsme nezměrně ctižádostiví, jsme pomstychtiví a nenávislní.” (9,4-5)

„... Zmocnili jsme se justice, volebního práva, tisku, osobních práv a především vzdělání, které je pilířem skutečné svobody.” (9,11)

Tehdy jsem v polemice odpověděl následovně:

„Jestliže jsou *Protokoly sionských mudrců* pouhou báchorkou, pak museli být ti, kdo tuto báchorku r. 1897 sepsali a r. 1905 uveřejnili tiskem, mimořádně jasnovidnými proroky, **protože se skutečně stalo již bezmála všechno to, co v nich bylo tehdy předpovědění!** – Dají-li Židé ruce pryč od polského zákonodárství, tedy od zákonodárství katolického národa, a přestanou-li obhajovat talmudistický ‚projekt manželského práva’ v Polsku (jak to s takovou kousavostí předvádí dr. Akerberg), pak ovšem podají důkaz toho, že se tyto proroci zmýlili přinejmenším ohledně zákonodárství, a dovolí to předpokládat, že jejich závěry jsou skutečně ‚báchorkou’.”

Na tyto jednoduché argumenty Židé již neodpověděli!

Ve své knize *Mesjanizm a kwestja żydowska* (*Mesianismus a židovská otázka*), Varšava 1934, str. 377, jsem vyličil čekání Židů na mesiáše od časů Kristových až do našich dnů. Na základě důkladného studia židovských spisů jsem ve své knize

doložil, že Židé vždy doufali a stejně tak i dnes stále očekávají, že mesiáš přijde jako mocný panovník, který zničí všechny nežidovské národy a zřídí světovou židovskou říši. Vedle toho jsou Židé navíc poučeni staletými zkušenostmi, že se nemohou trvale pohybovat ve sféře blouznivých nadějí, a že je nezbytné mít stále před očima praktický cíl. Této myšlenky se dotkl velký francouzský rabín Julien Weill, když mluvil o mesiánském pnutí mezi moderními Židy: „Povinností praktického mesianismu je starat se o to, co již doslova tluče na dveře domu Izraele,” (*Le Judaisme par Julien Weill, Paris 1931*, p. 168: ...le devoir messianisme pratique est là qui sollicite plus jamais la maison d' Israel), jinými slovy, co podněcuje izraelský národ k činům a jednání v určeném směru, kterým je příprava cesty mesiánského krále, což opět jinými slovy znamená světové panství Židů pod žezlem mesiáše z rodu Davidova.

To je skutečný a praktický mesianismus, který vede k uskutečnění toho, co má mesiáš naplnit, co se od něho devatenáct století očekává, a na co **čekají Židé dodnes!** – Program praktického mesianismu nacházíme přirozeně rovněž v *Protokolech sionských mudrců*.

Obsah *Protokolů sionských mudrců* souhlasí až do nejpřekvapivějších podrobností s vůdčími myšlenkami a cíli Židovstva, s výroky a prohlášeními předních židovských autorů a mužů, kteří udávají tón ve veřejném a politickém životě.

***Protokoly sionských mudrců* charakterizují doslova ohromujícím způsobem ideje praktického mesianismu.**

Možno to také vyjádřit tak, že ideje praktického mesianismu jsou osou, kolem níž se točí všechny výroky a instrukce *Protokolů sionských mudrců*. Všechna přání a naděje Židovstva, která nacházíme již v jeho starověkých spisech, jsou v *Protokolech sionských mudrců* nejen znovu vyřčena a stanovena, ale ještě spíše ukazují, kam a jak zaměřit úsilí na jejich uskutečnění.

Proto také ukazuje určitá část závěru *Protokolů* na prostředky, kterých se k dosažení cíle musí používat, případně na zásady, kterými je nutno se vždy řídit, aby jednou dosažená moc zůstala v židovských rukou.

Aby si čtenář mohl udělat obraz o pravosti tohoto spisu, předkládám dále porovnání závěrů a příkazů *Protokolů sionských mudrců* s výroky židovských učenců z rozličných zemí a dob, a navíc ještě s průběhem ruské revoluce a bolševického vládního systému v této zemi.

Podle vnitřních důkazů a na základě sledování skutečných událostí vidíme, že většina závěrů z *Protokolů* **již byla mnohokrát zrealizována**, a je tedy očividné, že *Protokoly* nemohou představovat nic jiného než skutečný program světového Židovstva.

Tyto materiály, známé pod názvem *Protokoly sionských mudrců*, byly odcizeny snad Herzlovi nebo lhostejno kterému jinému vůdci Židovstva, a je v nich následujícím způsobem popsán cíl mezinárodního Žida: „Až si král izraelský vloží na svoji posvátnou hlavu korunu, kterou mu nabídne celá Evropa, stane se patriarchou celého světa.” (15,30)

Proti takovému pozemskému pojetí mesiánského království platí pro nás slova Kristova: „Moje království není z tohoto světa!” – Zcela opačně ovšem tvrdí vrchní francouzský rabín Julien Weill, když mluví o osvobození Izraele: „Říše boží bude

z tohoto světa, když Izrael splní svoji úlohu, když se vlastní disciplinovaností povznes, a když bude pamatovat na to, aby ze všech sil napomáhal tomu, co se ve světě děje ve smyslu prorockého programu.” (Citováno podle *Le Judaïsme par Julien Weill*, p. 166: *Le royaume de Dieu est de ce monde, si Israël remplit son rôle c'est-à-dire s'il se maintient par sa discipline propre et s'il est à l'affût, pour y aider de toutes ses forces, de tout ce qui se fait au monde dans le sens du programme prophétique.*)

Oč se v tomto programu jedná, o tom jako obvykle již rabín Weill neříká nic. Místo něho to již dělají *Protokoly sionských mudrců*, kde čteme: „Proroci nám oznámili, že jsme samotným Bohem vyvoleni k vládě nad celým světem. – A Bůh nám dal také schopnosti toto dílo naplnit. Kdyby byl nepřátelský tábor geniální, potom by mohl s námi bojovat. Byl by to strašlivý a nemilosrdný boj, jaký svět ještě neviděl. Ostatně, genialita Nežidů by přišla pozdě.” (5,7)

Dále v *Protokolech sionských mudrců* čteme: „Náš budoucí stát, který jde cestou pokojného dobytí světa, nahradí válečné hrůzy nenápadnějšími, ale účinnějšími opravami a podobnými metodami až po použití teroru, jako prostředků k dosažení slepé poslušnosti.” (1,26)

Jako prostředek k „pokojnému dobytí” světa má sloužit také hospodářská válka, která vytvoří nezbytnou základnu pro židovskou hegemonii. „**Pak budou mezinárodní práva nadřazena právům národů.**” (2,1)

Kromě toho se musí politicko-společenskými intrikami a stavovskou řevnivostí mezi jednotlivými skupinami domácího obyvatelstva oslabit jejich síly a schopnost k odporu, a současně se tak bude posilovat Židovstvo, aby mohlo dosáhnout svého cíle. Musí být vyzbrojováni jedni proti druhým tak, aby se nepřítel navzájem zničil natolik, aby i vítěz opustil bitevní pole tak oslabený, že nutně musí podlehnout židovskému vlivu. To tedy jsou prostředky, které vedou k cíli.

„Abychom tyto mocichtivé svedli k zneužívání moci, rozeštvali jsme je navzájem podporováním jejich liberálních tužeb po nezávislosti. Dali jsme k tomu mnoho silných podnětů. Ozbrojili jsme všechny strany, a za cíl jsme jim postavili touhu po vládě. Vlivem těchto rozkolů jsme vlastně proměnili všechny státy na arény, v nichž se odehrávají krvavé boje a rozkoly. Nepořádky a z nich vzešlý úpadek se již brzy objeví na všech stranách.” (3,3)

„Bídou, závisí a nenávistí, které z toho pojdou, ovládneme lid a zničíme každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty.” (3,9)

„Až konečně přijde chvíle korunovace našeho světovládce, zničí a smetou ty samé ruce davu všechno, co by nám překáželo.” (3,10)

Přesně ty samé myšlenky nacházíme rovněž u Hanse Kohna, který hlásá nastávající konečný a rozhodující boj mezi židovským a nežidovským světovým názorem v knize *Die politische Idee des Judentums*, str. 44:

„Rozhodnutí boje, který byl po devatenáct století veden mezi židovským a nežidovským duchem (a dosud nebyl rozhodnut, protože nemůže být ukončen jinak než v mesiánské říši), se zdá být již opravdu blízko.”

Jako vítěz tohoto zápasu má zůstat na bojišti židovský národ jak podle slov židovských filosofů, tak i podle *Protokolů sionských mudrců*. Proto také *Protokoly*

již sebevědomě mluví o upevňování základů Davidovy královské dynastie. (Srovnej dr. Trzeciak: *Mesjanizm a kwestja żydowska*, str. 134-137.)

V tomto smyslu líčí také francouzský Žid Isidore Loeb triumf židovského imperialismu v mesiánské říši, když říká: „Bohatství všech národů se dostane do rukou Židů. Tyto národy budou jako zajatci v řetězech poslouchat židovský národ, budou se před ním klanět, králové budou vychovávat jeho děti a princezny Nežidů budou chůvami. Židé budou vládnout všem národům, povolají k sobě i národy, jež jsou jim neznámé, a které k nim budou spěchat. Bohatství moří a poklady těchto národů přejdou na Židy. Města a národy, které nebudou chtít Židům sloužit, budou zničeny.” (Isidore Loeb: *La littérature des Pauvres dans la Bible*, Paříž 1892, str. 219-221. Srv. také Jerzy Batault: *Kwestja żydowska*, překlad 5. francouzského vydání, Varšava 1923, str. 83.)

„Tužba budoucnosti bude odměnou současnosti. Národy, které nelze donutit násilím, se nám samy vzdají, a jejich zbraně jim vypadnou z ruky. Židé, kteří jsou poníženi, se pozvednou a zaujmou nejvyšší postavení mezi všemi národy světa. Židé ztratili svoji národnost; buď již žádné jiné národy nebudou, nebo se všechny národnosti sloučí v jediný národ.” (Isidore Loeb, str. 100. Srvn. také J. Batault, str. 84.)

Židé velice dobře vědí, že se jim národy poddají jen tehdy, a že jim zbraně vypadnou z rukou jen za těch podmínek, když je vnitřně rozervou anarchií a revolucemi, když jedna vrstva těchto národů bude bojovat proti druhé.

Jako znamenitá ilustrace *Protokolů sionských mudrců*, stejně jako blouznivých tužeb Židovstva obecně, nám poslouží následující:

V noci na 9. prosinec 1919 při srážce estonských a bolševických jednotek při estonské hranici padl jistý Zunder, velitel 11. střeleckého pluku bolševické armády. U tohoto muže byl nalezen dokument,⁷⁹ sepsaný v hebrejštině, a obsahující provokování k výborům světové židovské unie.

Text dokumentu zní, jak následuje:

„Synové Izraele! – Hodina našeho úplného vítězství se blíží. Stojíme v předvečer světového panství. To, o čem jsme dříve mohli jen snít, se nyní mění ve skutečnost. Ještě nedávno slabí a bezmocní, nyní díky všeobecnému světovému zhroucení s hrdostí zvedáme hlavu.

Přece však musíme zůstat opatrní, protože můžeme předpokládat, že po překročení námi zbořených oltářů a trůnů budeme muset ještě dále postupovat po určené cestě.

Autoritu a náboženství nám cizího kultu jsme zlomili propagandou, bezohlednou kritikou a výsměchem. Svrhli jsme cizí svatyně, otřásli jsme státy, národy a jejich kulturou i tradicí.

⁷⁹ Tento dokument byl 31. 12. 1919 současně otištěn v estonských novinách *Postmees* v Dorpatu a *Teetaja* v Revalu. Během mé nepřítomnosti v Erfurtu mi bylo telefonicky sděleno, že se objevily nějaké pochybnosti ohledně tzv. Zunderova dokumentu. Proto jsem dopisem z 26. 4. sdělil soudci: „Protože ve stanoveném termínu nemohu zjistit a náležitě objasnit, zda se v případě telefonátu nejedná opět o nějaký nový trik, jsem ochoten tuto pasáž vypustit ze svého znaleckého posudku do té doby, než budu moci zjistit a prokázat objektivní skutečnost. Připomínám ještě, že uvedená záležitost se nachází v posudku prof. dr. Trzeciaka. – *Fl.*”

Učinili jsme všechno pro to, abychom podrobili ruský národ židovské síle a donutili jej konečně kleknout před námi na kolena. Docílili jsme skoro všeho, ale musíme být opatrní, protože naším věčným nepřítelem je i nadále ztročené Rusko. Vítězství, dosažené nad ním naším géníem, se totiž může někdy v dalších pokoleních obrátit proti nám.

Rusko je uvrženo do prachu, je v naší moci, ale ani na chvíli nezapomínejme, že musíme být opatrní. Svatá starost o naši bezpečnost nám nedovoluje ani soustrasti, ani milosrdenství k Rusům.

Konečně jsme tedy uviděli bídu a slzy ruského národa! – Odejmulí jsme mu majetek a zlato, a tím jsme tento národ obrátili v bídné otroky!

Buďme opatrní a mlčenliví! – Nesmíme mít soucit s naším nepřítelem. Je nutné odstranit jeho nejlepší vedoucí osobnosti, aby pokořené Rusko nemělo vůdce! – Tím zničíme jakoukoli možnost odporu proti naší vládě. Je nutno probudit a podpořit stranickou nenávist a podnítit rozbroje mezi rolníky a dělníky. Války a třídní boj zničí kulturní hodnoty, vytvořené křesťanskými národy. Ale buďte opatrní, synové Izraele! – Vítězství je blízké, protože naše politická a hospodářská moc a vliv na národní davy sílí. Skupujeme všude státní dluhopisy a zlato, a tím vládneme na burzách.

Moc je v našich rukou, ale buďte opatrní! Nedůvěřujte zavádějícím a temným silám. Bronštejn [Trockij], Apfelbaum [Zinovjev], Rozenfeld [Kameněv], Štejnberg a mnoho dalších – ti všichni jsou věrnými syny Izraele. Najdete je ve všech revolučních komisariátech, kde všude hrají hlavní roli. Neopíjejte se ale vítězstvím, protože nás nemůže ochránit nikdo kromě nás samotných.

Synové Izraele, semkněte své řady a bijte se za naše věčné ideály!”

Toto svolání z tzv. Zunderova dokumentu objasňuje nejen citované výroky *Protokolů sionských mudrců*, ale stejným duchem je proniknuta celá židovská literatura. **Je obdivuhodné, jak krásně zde všechno souhlasí a doplňuje se navzájem!** – V *Protokolech sionských mudrců* čteme:

„Neustálý intenzivní boj o nadvládu i náhlé otřesy v hospodářském životě vytvoří, nebo již částečně vytvořily zklamané, chladné a odvahy zbavené lidské společnosti. Ty pak budou projevovat stále více nechuti ke skutečným politickým problémům a k náboženství. Jejich jedinou vůdčí myšlenkou bude vypočítavost a touha po zlatě, kterému se budou klanět jen proto, že jim zajišťuje hmotné požitky. Potom nás budou následovat i nižší třídy Nežidů; nikoli však z vlastního přesvědčení nebo ze ziskuchtivosti, nýbrž jen z nenávisti při pohledu na své přirozené privilegované soky v zápase o moc, na nežidovskou inteligenci.” (4,5)

„V celé Evropě i na ostatních kontinentech musíme podporovat šíření nejednotnosti, nepořádků a závisti. Z toho nám plyne dvojitý užitek. Jednak si všude získáme respekt, protože si všichni uvědomí, že máme moc vyvolat chaos nebo zavést pořádek podle našeho uvážení. Všichni si navyknu považovat nás za nutné zlo.

Za druhé zamotáme našimi intrikami všechny nitky, které jsme vpletli do vládních systémů politikou, hospodářskými smlouvami a finančními závazky. Abychom toho dosáhli, museli jsme vynaložit velkou dávku mazanosti a prozíravosti, nám ostatně vlastní. V oficiálních projevech budeme vždy zaujímat postoj pozorovatelů a vystupovat na oko čestně a ochotně.

Tím budou vlády Nežidů, které jsme již naučili takto uvažovat a pozorovat, nahlížet na věci tak, jak jim je my předložíme, a budou nás považovat za své dobrodince a zachránce lidstva.” (7,2)

„Při každém odporu nějakého státu proti nám musíme být vždy schopni vyhlásit mu válku prostřednictvím jeho sousedů. Kdyby se však tito sousedé spojili proti nám, odpovíme jim všeobecnou válkou.” (7,3)

„Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, jež prostřednictvím tisku zcela ovládáme až na bezvýznamné výjimky.

Shrnu v krátkosti náš plán na podmanění nežidovských států a vlád: ukážeme jednomu z těchto států svoji sílu hrůzou a terorem, a kdyby se proti nám chtěli všichni postavit, potom jim odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly.” (7,5-6)

Podobně mluví také zakladatel oficiálního sionismu, dr. Theodor Herzl, ve své knize *Der Judenstaat*, str. 29: „Proto také nemůže být nikdy zrušeno zákonné zrovnoprávnění Židů tam, kde již platí. Nejen proto, že by to bylo proti modernímu vědomí a pojetí, ale také proto, že by to okamžitě nahnalo všechny Židy, chudé jako bohaté, do rozbíječských a podvratných stran a hnutí. Ve skutečnosti se vlastně již proti nám nedá podniknout nic účinného.” – A tamtéž na str. 30 Herzl (nové vydání, Berlín 1918) pokračuje: „Jestliže poklesneme na podvratný proletariát, stáváme se Doddůstojníky všech revolučních stran, a současně roste strašná moc našich peněz.”

Stejně tak i v *Protokolech sionských mudrců* líčí Židé sami sebe jako nepřekonatelné a neporazitelné: „Jako mezinárodní moc jsme v současné době nezranitelní. Kdybychom byli napadeni třeba jediným nežidovským státem, zastanou se nás všechny ostatní.” (3,17)

V tomto bojovném duchu vystupují Židé i v Polsku: „Jakmile upozorujeme nutnost vystoupit společně ve všech zemích diaspory, představujeme i v dnešní podobě rozptýlení mohutnou bojovou sílu. Tato obranná [!?] síla židovských mas a bojový patos je ozvěnou a odleskem malého Judejce, který byl obležen mocným a vyzbrojeným Římem. ... Stará hebrejská krev dodnes neztratila nic ze své svěží síly, ze svého obranného [!?] instinktu a vzpurného ducha!... Zakořenili jsme se do pletiva zájmů všech států. Naše pružná židovská politická internacionála je schopna zasadit smrtelné rány každému z našich nepřátel.” (*Novy Dziennik*, Krakov, z 3. května 1933, záznam projevu Uri Cui Grinberga ve věci vystoupení Německa proti Židům.)

Jasně a zřetelně tedy vidíme, **jak všude vystupuje tentýž duch, tytéž myšlenky a ty samé cíle** nejen v *Protokolech sionských mudrců*, ale také v projevech židovských politiků všech možných zemí a obzvláště pak u Theodora Herzla, který o *Protokolech* jistě musel ledacos vědět! – **Všichni tito muži usilují stejnými prostředky dospět k totožnému cíli.**

Židovská taktika tedy spočívá především v tom, zničit vnitřní sílu nepřítele vyvoláváním vzájemných bojů a stavěním národů proti sobě podněcováním převratů a nepokojů.

Ještě zcela nedávno štváli Židé v Německu proti Polsku, dnes by zase naopak rádi poštváli Polsko proti Německu. Hned po nástupu nového režimu v Německu proti němu polští Židé všemi možnými způsoby vyvolávali nepřátelství a neporozumění. Když Polsko uzavřelo s Německem smlouvu o neútočení, byli Židé vzteky doslova bez sebe. Dosvědčuje to vystoupení krakovského rabína a předsedy klubu židovských poslanců v polském Sejmu dr. Ofiase Thona ze 6. listopadu 1934. Řekl v něm toto:

„Zdá se mi, že vláda by měla počítat s tím, že v Polsku je deset procent obyvatelstva židovského původu. Zda se to vládě líbí nebo ne, je lhostejné. Zůstává skutečností, že tři miliony, to jest deset procent obyvatelstva ve státě jsou Židé. Taková menšina již něco znamená. Vláda nemůže přehlížet pocity této menšiny a klidně se domlouvat s jejím nejzuřivějším nepřítelem.” (Noviny *Gazeta Warszawska* v článku „Tón rabína Thona“ z 12. listopadu 1934.)

Židé by si nepochybně bývali přáli, aby Polsko vyhlásilo válku jejich nepříteli, nepříteli Židů. Jen ať Nežidé klidně prolévají svoji krev za židovskou věc v Německu!

Z teorie, stejně jako z praxe tedy vidíme potvrzení zásad, obsažených v *Protokolech sionských mudrců!* – Stejná taktika, jakou doporučují *Protokoly*, je snadno pozorovatelná v židovském jednání i ve spisech jejich literátů. Jak jsme si již řekli, spočívá tato taktika v zneužívání nevědomosti a neznalosti nežidovských mas k vzájemnému štvání různých vrstev společnosti proti sobě navzájem, k vyvolávání převratů a revolucí. Židé všude podněcují národnostní protiklady a stavějí jeden národ proti druhému, aby z těchto rozepří, sporů a válek mohli jen pro sebe těžit výhody!

K cíli se tedy postupuje pomocí zchytralých úkladů, lstí a podvodů! – Vždyť přece *Talmud* učí: „Když člověk dostal chytrost, dostal také mazanost.” (Traktát Sota 21b.)

Účel světlí prostředky. Tuto zásadu vyznával také Jakob Lejbovič Frank Dobružki, vydávající se svého času v Polsku za mesiáše, když řekl: „Musíme podvod umět balit do sladkých slovíček, aby všechno připadlo do našich rukou.” (Kraushaar: *Frank und die polnische Frankisten*, Krakov 1895, díl II, str. 80.)

Protokoly sionských mudrců, stejně jako díla dalších židovských autorů, jsou rovněž zajedno v tom, že majetné vrstvy Nežidů musí být všemi možnými prostředky zkonfiskovány, aby tak jejich majetek mohl být převzat Židy!

„Šlechta Nežidů jako politická moc zmizela, nemusíme s ní nadále počítat, ale jako majitelka půdy je nám stále nebezpečná, protože je vzhledem ke svým příjmům nezávislá. Proto ji musíme za každou cenu půdy zbavit.” (6,3)

„Nejlepším prostředkem k tomu je zvýšení pozemkové daně a zadlužení půdy. Toto opatření přidrží šlechtu ve vytýčených mezích, v nichž by ovšem mohla i nadále být nezávislá. Ale nežidovská šlechta se na základě zděděných předsudků nebude umět přizpůsobit skromnějším poměrům a rychle tak půdu prohosподаří.” (6,4)

„Současně je nutné podporovat obchod a průmysl, a **obzvláště spekulaci**, jejíž hlavní úlohou je vytvářet protiváhu průmyslu, který by jinak rozmnožoval majetek Nežidů a osvobodil jejich půdu od dluhů u agrárních bank. Je potřebné, aby speku-

lace odčerpávala zisky průmyslu i zemědělství. Potom nám postupně vydá do rukou peníze celého světa, takže se z Nežidů stanou pouzí proletáři. Budou se před námi hrbít, aby si udrželi třeba jen nepatrné právo na obživu.” (6,5)

„Abychom zničili průmysl Nežidů, budeme podporovat spekulaci a touhu po všepohlcujícím přepychu.” (6,6)

Realizaci těchto bodů *Protokolů sionských mudrců* potvrzuje každodenní život v celém rozsahu!

V stejném smyslu také vydali své provolání tzv. *Nezávislí socialisté* v Polsku roku 1922. Jde o čistě židovskou stranu, která se do svých řad snaží získat také co nejvíce nežidovských dělníků. V provolání se můžeme dočíst:

„Masy židovských dělníků [?] musí být bezpodmínečně získány pro produktivní práci v průmyslu a zemědělství, protože jenom tímto způsobem mohou posloužit věci třídního boje o výstavbu socialistické společnosti. Tento boj musí společně vést celý proletariát.” (*Budoucnost*, sbírka dokumentů a písemností k dějinám židovského dělnického hnutí, bod 5. Srvn. také Rudolf Korsch: *Żydowskie ugrupowania wywrotowe w Polsce/Podvratné židovské organizace v Polsku*, Varšava 1925, str. 179 ad.)

Dobromyslnost a nevědomost domácího obyvatelstva jsou zneužívány k jeho demoralizování, oslabování, zbavování jej práce a půdního vlastnictví. Potom nastupují továrny a odbory. Pro Židy bylo a je vždy snadnější budovat bolševický stát na troskách národního společenství, v němž Židům připadá neomezená moc. **Domácí národ se pak stává – jak to vidíme na příkladu Ruska – jenom pouhým otrokem Židů!**

K uvedenému programu patří také následující:

„S ohledem na kapitály, které státům půjčujeme, budeme brát do zástavy jejich železnice, doly, lesy, hutě a továrny, ba musíme brát do zástavy i výnos daní těchto států. Rolnictví bude vždy největším bohatstvím každého státu, a velkostatkáři se budou vždy těšit úctě a vážnosti. Naše snahy tedy musí vést k tomu, aby se naši izraelští bratři zmocnili v co největší míře půdního vlastnictví. Pod záminkou, že chceme pomoci pracující třídě, musíme celou tíhu daní přenést na statkáře. Až se jejich půdní majetek dostane do našich rukou, stane se práce křesťanského proletariátu zdrojem nesmírného zisku.” (Cit. podle *Wiener Deutsche Zeitung* z 15. března 1901, a jde o výtah z brožury rakouského poslance Václava Březnovského, obsahující interpelaci v rakouském parlamentu 13. března 1901.)

Avšak nejspolehlivějším a nejpůsobivějším prostředkem, jak se zmocnit státní správy a majetku hostitelských národů, je pro Židy bezesporu **revoluce**. Již na první pohled to dokazuje průběh všech revolucí novověku, jimiž se vždy a všude právě Židé domohli vlivu a respektu! Obzvláště názorně to vidíme na revoluci v Rusku, zbědovaném, zničeném, podmaněném a jimi dosud ovládaném. **Je proto z jejich hlediska jen přirozené, že se všude snaží o rozdmýchávání a podporování revolucí a nepokojů, protože se tím přibližuje jejich vytoužená světovláda!**

Vícekrát již byla oznámena budoucí světová revoluce, a dokonce byl udán i čas jejího vzplanutí. Samozřejmě k ní musí být nejprve připravena půda a vhodná záminka v souladu s *Protokoly sionských mudrců*, které říkají:

„Takto vyvolaná nenávist se bude ještě stupňovat hospodářskými krizemi, které ochromí veškerý obchod, řemesla a průmysl. Když potom všemi tajnými prostředky a zlatem v našich rukou vyvoláme všeobecný hospodářský nedostatek a bídu, vrhneme do ulic nesmírné davy dělníků ve všech státech Evropy náraz. Tyto davy budou s rozkoší prolévat krev těch, k nimž ve své prostoduché nevědomosti chovali nenávist již od dětství, a jejichž majetky budou moci drancovat.” (3,13)

Připomeňme si zde ještě velkou hornickou stávkou v průmyslové Británii roku 1926, která měla za následek nezměrné hospodářské ztráty a nepokoje. Jak systematicky pracovaly tehdy síly Židovstva v Británii i v dalších zemích k převratu a rozkladu! Smysl a cíl tohoto obrovského úsilí je lehce srozumitelný z již zde citovaných zásad *Protokolů sionských mudrců*. Bolševická obchodní mise Arkos v Londýně tehdy byla jen dočasnou centrálou pro přípravu světové komunistické revoluce.

Jeden židovský list referuje o policejní prohlídce sídla obchodní mise Arkos a píše: „Z části nalezených dokumentů je zřejmé, že mise Arkos byla tajnou obchodní organizací mezinárodního významu. Vedle obchodních záležitostí měla především za úkol vyvolat převrat a svrhnout současnou vládu v Anglii, ale i v ostatních evropských zemích. Zřetelná spolupráce mezi ruskými, anglickými a dalšími komunisty byla zjištěna mimo jakoukoli pochybnost. Byl také policejně zabaven celý seznam jmen placených agentů v různých hlavních evropských městech.” (Cit. podle novin *Der Moment*, č. 113 ze 17. května 1927, a článek měl titul *Debata v anglickém parlamentu o policejní prohlídce v sídle sovětské obchodní mise*.)

„Celou akci Arkosu řídil Žid Rozengolc, který si stěžoval na barbarské chování anglické policie během prohlídky sídla mise.” (Tamtéž, tel. z Londýna od zpravodaje listu ze 16. května 1927.)

Samozřejmě, že pan Rozengolc měl vážný důvod ke stížnosti! Všechno přece bylo precizně připraveno a vypracováno ve shodě s *Protokoly sionských mudrců*: „Mohu vás ujistit, že nám k cíli zbývá už jen několik kroků. Urazíme již jen krátkou cestu a kruh Symbolického Hada, znamení našeho národa, se uzavře. Jakmile bude tento kruh uzavřen, všechny státy světa v něm budou sevřeny jako v pevném svěráku.” (3,1)

Policejní prohlídka sídla Arkosu přerušila Židem Rozengolcem tak pečlivě připravenou a *Protokoly sionských mudrců* oznámenou revoluci „současně ve všech evropských zemích” a zabránila „uzavření kruhu Symbolického Hada”, v jehož jedovatých zubech se má nakonec ocitnout celý svět.

Tehdejší židovští političtí vůdci sovětského Ruska byli zklamáni. Pokusili se svůj zármutek alespoň částečně napravit tím, že krátce nato proběhl ve dnech 15. a 16. července ve Vídni pokus o státní převrat. Ten měl podle Trockého ukázat, že světová revoluce je možná a proveditelná kdykoli a kdekoli.

Jiný židovský deník o tom napsal:

„Po událostech ve Vídni jsou zdejší interesanti názoru, že Trockého hvězda znovu září. Vídeň měla ještě jednou ukázat, že Trockij měl pravdu. Celou dobu prosazoval názor, že Evropa není stabilizována, a že musí být trvale udržován levicový kurs, který v každou dobu umožní vyvolat převrat v kapitalistických zemích. Stalini přivřenci se mu vysmáli. Pak ovšem přišly vídeňské události a znamenitě

upevnilly Trockého postavení.” (*Hajnt*, č. 165 z 24. července 1927, článek J. Klino-wa s titulem: Wieden, Berlin, Moskwa, czy Marx osadził by powstanie wieden-skie?/Vídeň, Berlín, Moskva, zda by Marx odsoudil vídeňské povstání?/)

Je úplně zřejmé, proč se Trockij a jeho soukmenovci tak energicky snaží o vyvo-lání světového převratu. Prodchnuti zásadami *Protokolů sionských mudrců*, samo-zřejmě znali výroky rabínova syna a posledního z falešných mesiášů, Jakoba Lej-boviče Franka Dobrutzkého. Ten řekl na neúspěch svého pokusu o založení židov-ské světové říše: „Moje hvězda se teď musí prosadit a svítit jiným způsobem.” (Kraushaar, *Frank und die polnische Frankisten*, díl II, str. 39.)

Na tomto „prosazení” své hvězdy lstí a násilím pracoval také Karel Marx, které-ho jiný Žid, Bernard Lazare, označil za „potomka a následníka řady skvělých rabí-nů a prozíravých talmudistů”. (*L’Antisémitisme*, str. 245-247; srvn. také J. Batault, *Kwestja żydowska*, str. 95 a dále.)

V Marxově socialismu byl ovšem „mesianismus cílem veškerého snažení”, jak tvrdí Žid H. Kohn (*Die politische Idee*, str. 41), jinými slovy, socialismus má vybo-jovat a zřídit mesianismus, „jehož univerzalismus je stále a ustavičně akcentován” (str. 61 a dále), právě tak jako v extrémním socialismu je trvale akcentováno pod-něcování světové revoluce, protože pouze tak je možné dosáhnout „cíle snažení” (str. 41).

Když uvážíme,

- že v čele revoluce v Německu stál Czereminski, řečený Maslov, správněji syn rabína Mardochaje (*Hajnt* ze 7. 3. 1928, č. 59: „Vůdcem německé komunis-tické opozice je syn rabína Mardochaje.”);

- že v čele revoluce v Rusku stáli odchovanci rabínské školy v Lidě⁸⁰ (*Hajnt* ze 3. 8. 1928, č. 182: „Zpráva o předčasné smrti učeného rabína /hagaon/ Polaczoka vyvolala v moskevských židovských kruzích hluboké pohnutí. Mezi vůdci židov-ského komunistického hnutí je mnoho jeho bývalých žáků, kteří u něho na rabín-ské škole studovali.”);

- nebo že „zbožný ortodoxní Žid a velký talmudský učenec dr. Iccok Stein-berg”, bývalý bolševický ministr školství, obdržel první cenu za nejlepší německé drama (*Hajnt* z 20. 1. 1927, č. 17);

- dále že jeden z nejskvělejších židovských revolucionářů z období před rokem 1905, Cukierman, jenž „v tichu rozjímal na modlitbách a jehož srdce patřilo Bo-hu, který čerpal svoji neslýchanou sílu z nábožných písní, jež podle svého zvyku zpíval v hebrejštině, a který studoval proroky” (*Hajnt* ze 4. 6. 1926, č. 127, J. Ma-zo, článek „Mé paměti“;

když se jenom tohle uváží a seřadí do souvislostí, pak není nijak těžké zjistit a po-chopit, kde vězí **hnací síla** všech těchto podvrtných hnutí.

Tyto kruhy zvláštních zasvěcenců předávají štafetu svého blouznění novým, mladým generacím a vedou tak příhodné pomatence k činům žádoucím směrem.

Když rabín Hama Ben Hanina v *Talmudu*, traktát Sanhedrin 98a, říká: „Syn Da-vidův [tj. mesiáš] nepřijde dříve, než přestane i to nejnepatrnější panství cizáků nad Izraelem,” pak musí být samozřejmě toto panství svrženo, protože teprve potom

⁸⁰ Lida, město asi 100 km jižně od litevského Vilna; pozn. překl.

může přijít mesiáš. Jelikož je však k tomu samotný Izrael příliš slabý, musí být k tomuto účelu využit každý druh a každá vrstva Nežidů, kteří snadno uvěří slibům, a sami, vlastníma rukama „zničí každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty” (3,9), a „smetou všechno, co by nám překáželo”. (3,10)

„Tyto davy budou s rozkoší prolévat krev těch, k nimž ve své prostoduché nevědomosti chovali nenávisť již od dětství a jejichž majetky nyní budou moci drancovat.” (3,13) – „Davy našemu národu neublíží, protože budeme samozřejmě znát okamžik výbuchu a včas učiníme potřebná opatření.” (3,14)

O významu a dosahu posledně citovaných slov *Protokolů sionských mudrců* nás nejlépe poučí jistý židovský publicista, který ve svém listu uvádí úřední doklad, hlášení tajné carské policie Ochrany z Petrohradu. Tato policejní zpráva byla předložena příslušnému policejnímu departementu pět měsíců před vypuknutím ruské revoluce 1917 a carské úřady jsou v ní informovány o nápadně masovém zavírání peněžních a hospodářských firem **výhradně židovských podnikatelů!**

V oficiální policejní zprávě stojí doslova:

„Pouze ty elementy, které jsou vždy současně barometrem všech politických událostí, počítají viditelně s příchodem naprosté anarchie. Těmito elementy jsou Židé. Vskrytu se snaží, byť i jen třeba na krátkou dobu, zlikvidovat svoje podniky a vysídlit do zahraničí.” (*Hajnt* z 22. července 1927, č. 164, článek Odhalené materiály k dějinám Židů v Rusku. Z Rudého archivu, díl 17, Ben Cion Kac.)

Na tuto zprávu však nepřišla žádná logická reakce kompetentních carských úřadů, i když by je přece znalost *Protokolů sionských mudrců* mohla a musela přivést na stopu příprav státního převratu. V každém případě se nic takového nestalo. Bohužel, kompetentní ruští státní činitelé, kterým byly *Protokoly sionských mudrců* předloženy, se spisu vysmáli a prohlásili je za „bajku”. Za svoji lehkomyšlnost zaplatili hroznou cenu, ale co je mnohem horší, zaplatil ji a platí i nadále celý ruský národ!

Zmíněná židovská předvídavá opatrnost, u jiných zcela neobvyklá, je naprosto samozřejmá, protože Židovstvo, které samo převrat připravovalo, nejlépe vědělo, kdy a v jaké formě vypukne. Proto židovští vůdci mohli svým lidem dát včas vědět, aby učinili nezbytná bezpečnostní opatření. Masa bohatých Židů pak pochopitelně využila každé příležitosti k vystěhování z Ruska a k uložení majetku do bezpečných nemovitostí v zahraničí.

Skutečně také během revoluce nebyli Židé sebeméně obtěžováni nebo dokonce ohrožováni vzbouřenou revoluční chátrou!

Právě naopak! – Masy ruských davů pod vedením Židů „drancovaly a ničily” v duchu *Protokolů sionských mudrců* výhradně moc a majetek Nežidů, a vraždily výhradně nežidovskou inteligenci!

Nikdo nikdy neslyšel a nemohl slyšet, že by během bolševické revoluce nějaký významnější Žid sebeméně utrpěl!

Když se tedy včas zabezpečili před každým rizikem a pomocí tisku a agitátorů se zmocnili „veřejného mínění”, vrhli se do provádění převratu v souladu s metodou, kterou předepisuje program *Protokolů sionských mudrců*:

V lednu 1917, tedy krátce před revolucí, dorazil vlakem do Petrohradu celý náklad nového vydání *Protokolů*. Brzy na to se dostal k veslu Žid Kerenskij⁸¹ a okamžitě nařídil zničit celý náklad jen zčásti vyprodaných knih. Ostatně, bolševici zuřivě slídili po každém exempláři *Protokolů sionských mudrců* během nesčetných domovních i osobních prohlídek a **vraždili bez výjimky každého, u něhož byl tento spis nalezen.**

Současně s vypuknutím revoluce využívala všudypřítomná ruka židovských bolševiků každé příležitosti k rozdmýchávání třídní nenávisti. Každý, kdo byl slušněji oblečený, umytý a nějakým způsobem dělal dojem „inteligenta“, byl přinejmenším podezřelý jako „buržuj“ a „nepřítel ruského lidu“. Ruský lid byl úlisnou židovskou propagandou lichotivě vynášen až do nebe, bylo vychvalováno jeho uvědomění a moudrost, a namlouvaly se mu přednosti, kterých ve skutečnosti neměl. Tuto metodu rovněž vřele doporučují *Protokoly sionských mudrců*:

„Jakmile tímto způsobem přesvědčíme lidi o významu vlastní osobnosti, zničíme tím křesťanskou rodinu a její výchovný význam. – – – Nepřipustíme, aby se prosazovali vynikající muži. Lůza pod naším vedením se už postará o to, aby k ní nemohli promluvit, nebo dokonce vyniknout, protože je zvyklá poslouchat jenom nás, kteří ji platíme za poslušnost a oddanost. Tím z lidu vytvoříme poddajnou a tvárnou masu, jež se nebude umět ani pohnout bez vedení našich agentů, kteří nahradí její dosavadní přirozené vůdce.“ (10,6-7)

V bolševickém Rusku byl tento bod *Protokolů sionských mudrců* realizován v jakési zhuštěné formě přímo ukázkově.

Zákonodárné shromáždění bylo rozehnáno a jakékoli debaty o ústavě okamžitě skončily. Přímoou cestou byla nastolena židovská vláda **jako předobraz budoucnosti zbytku světa** – opět podle *Protokolů sionských mudrců*:

„Až prostřednictvím námi všude ve stejný den vyvolaných převratů uznají všechny nežidovské vlády svoji neschopnost, staneme se svrchovanými pány – což si může ještě nějaký čas vyžádat, snad i celé století; pak se pečlivě postaráme, aby proti nám nemohlo být zosnováno žádné spiknutí.“ (15,1)

„Popravíme každého, kdo by chtěl náš nástup světovlády přivítat se zbraní v ruce.“ (15,2)

A přesně to se stalo v Rusku, kde byly systematicky vyhlazeny inteligentní vrstvy, přičemž všichni lidé v Rusku strašlivě trpěli. Těchto zločinů se téměř výhradně a z největší části dopouštěli židovští komisaři, dílem pro pocit vykonávání pomsty na Nežidech, dílem ze snahy vzbudit všude všeobecný strach a ochromení, které by obrátilo jejich vlastní lidi před spravedlivou odplatou Nežidů.

Za tím účelem byly rovněž rozehnány všechny spolky, organizace a zakázána jakákoli shromáždění. Tím bylo znemožněno případné dorozumění se omráčeného a usouzeného obyvatelstva. Seběmenší narušení bolševických opatření bylo trestáno, a to prakticky bez výjimky smrtí, čímž v tomto bodě židovští bolševici překonali i program *Protokolů sionských mudrců*, které říkají:

⁸¹ O židovském původu Kerenského kolují protichůdné zprávy. Bližší k tomu je v textu k obrazové příloze Kerenskij jako nový židovský mesiáš.

„Založení jakékoli nové tajné organizace bude rovněž potrestáno smrtí. Současné, nám známé tajné organizace, které nám vykonaly a ještě vykonají mnohé platné služby, rozpustíme, a jejich členy vyženeme z Evropy do ostatních dílů světa. Stejně naložíme i s nežidovskými příslušníky zednářských organizací, kteří o jejich činnosti již příliš mnoho věděli. Zednáře, které z nějakých důvodů tohoto osudu ušetříme, budeme udržovat v neustálém strachu z vyhnanství.” (15,2-3)

Z dvaceti sedmi předních ruských státníků, příslušníků zednářských lóží, se jich dvacet jeden větší nebo menší měrou podílel na únorové revoluci. (Srvn. prof. dr. Trzeciak *Mesjanizm a kwestja żydowska*, Varšava 1934, str. 172 a dále.) Velká část těchto mužů musela později uprchnout do zahraničí, nebo „zmizela beze stopy”, když se Židé v říjnové revoluci otevřeně chopili moci. Židé okamžitě vytvořili nové právní poměry, **doslova převzaté** z *Protokolů sionských mudrců*:

„Jakmile se staneme vládci a budeme moci poukázat na požehnání naší vlády, změníme všechny zákony. Naše zákony budou jasné, stručné a nezměnitelné. Nikdo tedy nebude potřebovat jejich výklad, aby jim porozuměl. Ústředním bodem bude absolutní poslušnost vrchnosti. Tuto poslušnost dovedeme k nejvyššímu možnému stupni.” (15,16-17)

„Volnost vyučování zcela zrušíme.” (16,7)

Také tento bod programu *Protokolů sionských mudrců* byl v bolševickém Rusku beze zbytku realizován.

„Vynaložili jsme obrovské úsilí, aby se nám podařilo podkopat důvěru Nežidů v jejich duchovenstvo, které nám jinak bylo největší překážkou v naší cestě. Dosáhli jsme znamenitého úspěchu, protože vliv duchovenstva na lid den ode dne klesá.

Dnes je prakticky všude uznána svoboda vyznání. Z toho plyne, že konečné zhroucení křesťanské víry je už jen otázkou několika roků. S ostatními denominacemi to bude ještě snadnější, ale zatím je předčasné zde o tom mluvit. Omezíme vliv duchovenstva do té míry, že bude v porovnání s dřívějším nicotný.” (17,2-3)

Tím je naprosto jasně vyloženo fyzické vyhlazení ruského duchovenstva a zničení náboženských a kulturních památek ruské křesťanské společnosti, v níž je nyní pod židovskou vládou dokonce i vyučování náboženství duchovními nebo laiky trestáno vězením a nezřídka i smrtí! – Rabíni ovšem mohou svůj úřad vykonávat nerušeně, ba jsou dokonce bolševickými úřady podporováni. Když už někde byla zbourána stará synagoga, pak jenom proto, aby byla na jejím místě postavena nová, větší a lepší.

V únoru 1928 přinesla židovská zpravodajská agentura zprávu z Moskvy, že ve městě Bobrujsk⁸² vychází rabínský časopis *Igdie Tora*, který slouží výhradně náboženským otázkám. Redaktorem tohoto časopisu je rabín Abramski. Zajímavé, byť i nikoli překvapující je, že časopis se tiskne v komunistické tiskárně *Komun-Trust* (podle listu *Hajnt* z 22. února 1928, č. 47, článek „Rabínský časopis v komunistické tiskárně“).

„Podle našeho programu bude každý třetí poddaný špehovat ostatní už z pouhého pocitu povinnosti, prokázat státu tuto službu. Řemeslo udavače již potom nebu-

⁸² Asi 100 km od běloruského Minsku; pozn. překl.

de pokládáno za nečestné a opovrženíhodné. Budeme ovšem přísně trestat falešná udání, abychom předešli zneužívání tohoto práva.

Naši důvěrníci budou pocházet z nejvyšších i z nejnižších vrstev. Budou se rekrutovat z řad hýřilů, úředníků, nakladatelů, majitelů tiskáren, obchodníků, dělníků i číšníků z kaváren. Tato policie nebude mít žádné výkonné právo, ale pouze úlohu udavačů, informátorů a svědků.” (17,7-8)

V bolševickém Rusku je udávání a špiclování rozvedeno do takové „dokonalosti”, že jeden nedůvěřuje druhému, dokonce ani v nejužším rodinném kruhu. Děti jsou režimem vedeny k tomu, aby denuncovaly vlastní rodiče, např. když je přistihnou, že se doma modlí a pod. Sousedé a blízcí lidé se navštěvují jen v případě mimořádné nutnosti.

Protokoly: „Zločince zatkneme při prvním, více nebo méně oprávněném podezření. Obava před případným justičním omylem nás nesmí vést k osvobození člověka, podezřelého z politického zločinu. V těchto případech musíme být opravdu nemilosrdní. Ve výjimečných případech můžeme shledat polehčující okolnosti pro obyčejného kriminálního zločince, ale v žádném případě nemůžeme být shovívaví k osobám, které se zabývají politickými záležitostmi, jimž nikdo kromě vlády nemůže rozumět. Nemusím zdůrazňovat, že dokonce zdaleka ani všechny vlády si neosvojily zásady státnického umění.” (18,7)

„Nikomu nedovolíme, aby se míchal do politiky...” (19,1)

„Abychom zbavili politické zločince aureoly mučedníků, posadíme je na lavici obžalovaných spolu s obyčejnými zločinci, zloději a vrahy. Potom bude veřejné mínění posuzovat obě tyto skupiny stejně opovržlivě.” (19,3)

I toto bylo zavedeno v bolševické praxi a mohu o tom vypovídat z vlastní zkušenosti. Kvůli nelidskému zacházení s válečnými zajatci v Murmanské oblasti jsem tehdy napsal protest. Následkem tohoto protestu byl podnět k mému stíhání pro špionáž. Sám Kerenskij podepsal osobně příkaz k mému zatčení, byl jsem uvězněn v „Kresty” v Petrohradě, ve vězení pro obyčejné zločince a hrozil mi trest smrti.

„... Zrušíme všechny burzy, protože nemůžeme připustit, aby byla naše moc podlamována změnami cen státních papírů. Zákonem zajistíme, aby kolísání kursů cenných papírů nemohlo podryvat autoritu naší vlády.” (21,7)

„Abychom lid přivykli poslušnosti, musí být veden ke skromnosti. Proto musí být omezena výroba luxusního zboží.” (23,1)

Trvale vnuceným životem v nejvyšší nouzi a nedostatku jsou masy domácího obyvatelstva v Rusku drženy v otrocké poslušnosti. Téměř každý je v Rusku donucen starat se výhradně o utišení hladu a zajištění těch nejzákladnějších životních potřeb. Privilegované vrstvy žijí naproti tomu v přepychu a nadbytku, nepředstavitelném i na západoevropské poměry.

V čase židovského povstání Bar Kochby (132-135 po Kr.) byla židovským symbolem hvězda, která znázorňuje mesiáše a jeho říši. Ve státním znaku bolševického Ruska je také hvězda.

Zatímco tedy zpupní Židé mají svoji šesticípu hvězdu jako znak a symbol jediného skutečného člověka, tedy Žida, nosí Nežidé z jejich příkazu hvězdu pěticípu jako znamení tupých eunuchů a otroků.

Z předchozích výkladů je tedy dostatečně zřejmé, že *Protokoly sionských mudrců* jsou v harmonickém souladu nejen se židovskými spisy starověku, ale i s díly nejnovější židovské literatury.

***Protokoly sionských mudrců* představují v podstatě syntézu toho, co různé židovské spisy říkají buď částečně nebo příležitostně. *Protokoly* souborně vyprávějí, co bylo a je nezměnitelnou židovskou představou a nadějí – totiž příchod mesiáše a založení celosvětové židovské říše. *Protokoly sionských mudrců* představují jen v poněkud křiklavějších barvách všechno to, co Židé dodnes očekávají.**

„My všichni očekáváme mesiáše,” prohlásil současný vůdce židovského lidu, Nahum Sokolov, r. 1933 ke svým souvěrcům ve Varšavě, jak uvedl židovský tisk. (*Der Moment*, Varšava, 17. prosince 1933.)

Bývalý rabín v Grodnu a Jekatěrinoslavi dr. Samarjahu Lewin utěšoval r. 1927 ve Varšavě syny Izraele, že již brzy spatří „mesiáše”, když prohlásil: „... pravím vám, že už mesiáš přijde. Teď a ne později.” (*Nasz Przegląd*, Varšava 1927, č. 31, článek dr. Lewina s titulem „O życiu palestyńskim“.)

Přirozeně, že mesiáši musí být upravena cesta, a pak přijde zcela jistě. Na přípravě této cesty a na ničem jiném pracuje židovské spiknutí. A najednou jsou v podobě *Protokolů sionských mudrců* jeho plány odhaleny, což vyvolalo obrovský poprask mezi Izraelem. Jasně to ukazuje současný proces v Bernu a snahy představit *Protokoly sionských mudrců* jako padělek, jako brakovou literaturu, která údajně uráží lidskou slušnost, vyvolává nepokoje ve společnosti atd.

Ve skutečnosti v nich nic takového není, snad s výjimkou toho, že jsou tam Nežidé označováni za „stádo ovcí” a za „zvířata” (11, 5 a 6).

V *Protokolech sionských mudrců* je také řeč o lstivých tricích a úskocích, aby „... oklikami bylo dosaženo toho, čeho rozptýlený židovský národ přímou cestou dosáhnout nemůže. Proto jsme museli vytvořit zednářství, jehož pravé cíle nežidovská hloupá zvířata nikdy nepochopí. Klidně je přijímáme do zednářských lóží, abychom jim nasypali písek do očí.” (11,5-6)

V očích vyvolených Židů je tedy ruský voják s pěticípou hvězdou na čele, ačkoli Židy brání, jenom obyčejným **otrokem, užitečným dobyt看kem**. Stejnými slovy je ovšem označován a hodnocen také **nežidovský zednář, který pracuje na vybudování světovládné židovské říše!**

Kdo chce kvůli těmto několika jednotlivým výrazům zakázat čtení a rozšiřování *Protokolů sionských mudrců*, musel by ze stejného a mnohem opodstatněnějšího důvodu, žádat také zákaz *Talmudu*, který přece všechny Nežidy a obzvláště křesťany uráží nesrovnatelně horšími nadávkami.

„Vy [izraelité] jste ovečkami na mých pastvinách, jste lidmi a nazýváte se lidmi. Ostatní národy světa ale nemají jméno lidí, nýbrž zvířat.” (*Talmud*, traktát Baba mecia 114b.)

Totéž, jen v poněkud pozměněné formě, zní:

„Vy (izraelité) znamenáte lidi, ovšem nejsou jimi gójové, Nežidé. – *Kniha Numeri* (19,14) mluví jasně o rituálním znečištění dotykem s mrtvým člověkem, z če-

hož vyplývá, že hroby gójů, Nežidů, zvířat neznečišťují.” (*Talmud*, traktát Jebamoth 60b.)

Nežidé jsou také nazýváni osly, „jejichž maso rovné je masu oslímu.” (*Talmud*, traktát Berakhoth 58a.)

„Dům Nežida roven je dobytčí stáji.” (*Talmud*, traktát Erubin 62a.)

Tedy i v tomto ohledu nesou *Protokoly sionských mudrců* jasnou známku **židovského ducha**. Jinak to ani není možné, protože

jejich předobrazem je *Talmud*!

Z politického hlediska jsou *Protokoly sionských mudrců* kvintesencí myšlenek židovských spisovatelů a myslitelů z nejrůznějších dob a zemí židovské diaspory, jsou spikleneckým programem rozhodujících židovských kruhů. O tomto spiknutí mluví René Groos v článku „La Question juive par un Juif“, *Le Nouveau Mercure*, Paříž, květen 1922, str. 11-24. Srovnej k tomu také A. Nečvolodov, *L'Empereur Nicolas II et les Juifs*, Paříž 1924, str. 244:

„Dvě internacionály, finanční a revolucionářská, pracují spolu horlivě, a **obě představují frontu židovské internacionály**. ... Zločinci se najednou objevili ve velkém počtu a s neuvěřitelnou nestydatostí. Požár Ruska jejich zločiny osvětluje svými plameny víc než jasně.

Existuje židovské spiknutí proti všem národům světa a proti základům pořádku, který ve světě představují. Toto spiknutí se všude pomalu dá na cestu, která vede přímo k moci. Ve Francii už skutečně vládne. ... Mýlím se snad, když zde mluvím o židovském království? Nic to nemůže dokázat jasněji a opravdověji, než bolševismus v Rusku a Maďarsku...”

Stejně případně posoudil židovskou spikleneckou činnost učený anglický Žid, dr. Oskar Levy: „Všechny neklid a sektářství vyvěrá výhradně ze židovského pramene z toho jednoduchého důvodu, že semitské ideje mají ke konci dobýt svět. ... My Židé nejsme nic jiného než ti, kteří svět ničí a kazí, my jsme jeho žháři a kati.” (*The World Significance of the Russian Revolution by Pitt-Rivers*, Oxford 1920, str. VI a X.) – Tato kniha mimo jakoukoli pochybnost prokazuje ruskou revoluci jako židovské dílo. V předmluvě ke knize napsal dr. Oskar Levy ona upřímná slova, jak jsou výše uvedena. (Srvn. Nečvolodov, str. 243.)

Slušný Žid se tedy přiznává k tomu, co jsme zjistili z cílů Židovstva, a co *Protokoly sionských mudrců* jmenovitě definují, totiž snahu Židů o světovládu prostřednictvím revolučního celosvětového převratu.

Proto nelze chápat *Protokoly sionských mudrců* **odděleně** od židovského ducha, stejně jako není možné žádným způsobem Židům vyhnat z hlavy jejich šílené ideje!

***Protokoly sionských mudrců* jsou tedy nejčistším projevem, emanací židovského ducha a programem vedoucích židovských kruhů v jejich spiklenecké světové politice.“**

Tolik z pojednání katolického vědce.

2. *Protokoly sionských mudrců* v teorii a praxi

Napsal K. C., londýnský právník
(překlad z angličtiny)⁸³

Bylo to v červnu 1933, kdy mi jeden můj přítel přinesl knihu s titulem *Protokoly sionských mudrců* se žádostí, abych mu po přečtení řekl jako právník svůj názor na její obsah. Nebudu zapírat, že jsem do té doby měl (samozřejmě z doslechu) jen velmi neurčitou vědomost, že se v této knize jedná o jistý druh programu židovské světovlády na útraty celého světa. Proto jsem se začal knihou zabývat blíže. Přečetl jsem si celé dílo podrobně, jak alespoň věřím, ale cítil jsem jistou nespokojenost. Kniha nesplnila moje očekávání. Pod dojmem slibu, daného příteli, jsem se rozhodl postupovat tentokrát kriticky, a začal jsem *Protokoly sionských mudrců* pročítat ještě jednou, velice pozorně slovo za slovem. Až teprve potom jsem pochopil, oč v knize jde, a proč jsem napoprvé neporozuměl.

Rozhodl jsem se napsat krátké pojednání o nebezpečí židovské světovlády. Moje rozhodnutí bylo motivováno především politickými důvody, ale bylo také výrazem znechucení nad stupiditou nežidovského světa, k němuž patřím i já sám stejným podílem viny.

„Ale vždyť ta kniha je podle židovského tvrzení padělek,” řekl mi později přítel, „a zde jsou údajné důkazy pro toto tvrzení.” Pročetl jsem si předložené materiály, a přestože bych dokázal většinu z těchto „důkazů” již na první pohled vyvrátit, rozhodl jsem se ve svém pojednání nevycházet z tohoto – kýmsi zredukovaného – materiálu.

Když bylo pojednání hotovo, předložil jsem je příteli. Rozhodl se je s mým souhlasem uveřejnit. Ale ještě dříve, než to skutečně udělal, vedli jsme spolu debaty o některých bodech mého pojednání. Záznam našich debat se nám pak zdál být jeho vhodným doplňkem, a proto jsme jej po vypuštění nepodstatných pasáží rovněž připravili k zveřejnění.

Základní myšlenkou mé drobné studie je snaha ukázat zájemcům o problematiku *Protokolů*, že nejsou a hlavně že nesmí být odkázáni jenom na toto dílo. Sám jsem poznal, že pouhá četba *Protokolů* bez studia ostatních pramenů jen výjimečně odhalí čtenáři ihned podstatu myšlenek dokumentu.

Jednotlivé body mého stručného pojednání se řadily v podstatě přirozeným, samovolným postupem:

- 1-4 Důkaz o existenci židovské otázky
- 5-9 Války a revoluce, které se Židům podařilo vyvolat
- 10 Odzbrojení
- 11-13 Tajné společnosti
- 14 Ostatní organizace
- 15-18 Vraždy
- 19 Bojové síly Židovstva
- 20-22 Tyranie tisku

⁸³ Protože se mi nepodařilo obstarat anglický originál textu této pasáže, jde tedy o překlad z němčiny; pozn. překl.

- 23-32 Tyranie peněz
- 33-35 Aristokracie, monarchie, demokracie
- 36-38 Intelektuálská nežidovská politická nemluvňata a jejich dětinské vládní formy
- 39-40 Náboženství
- 41-43 Pošetilost Nežidů, která toto všechno Židům nejen dovoluje, ale vysloveně usnadňuje

Důkaz o existenci židovské otázky

1. Nejprve vyjděme z tvrzení židovské strany, že neexistuje žádná zvláštní židovská otázka. Poslechněme si, co k tomu autoritativně říká Leo N. Levi v době, kdy byl prezidentem řádu *B'nai B'rith*, jedné z výhradně pro Židy rezervovaných zednářských organizací:

„Zdržel-li jsem se déle u tohoto předmětu, učinil jsem tak, poněvadž musím doznat, že bylo-li Židu odepřeno mnohé, na co měl právem nárok, často požaduje více, než mu náleží. Nejtvrdošijněji se opakuje věta, že židovská otázka neexistuje, že Žid je občanem jako každý jiný, a že pokud vyhoví zákonitým nařízením a neprohřeší-li se proti trestnímu ani civilnímu zákonu, nepodléhá jeho život nějaké veřejné kontrole. Tento výrok byl by zajisté odůvodněn, kdyby si Žid nežádal dále ničeho, než žít v klidu a pokoji; avšak žádá-li společenskou rovnoprávnost, musí si dát líbit, že celé jeho chování bude podrobena zkoušce, a neměl by být v tomto ohledu přecitlivělý. Nedostatek důslednosti a nevědomosti v zacházení se židovskou otázkou nenajdeme vždy na straně těch, kdož smýšlejí se Židy nepřátelsky.”

(Henry Ford, *Mezinárodní Žid*, díl II, str. 174, vyd. B. Kočí, Praha 1924, (*The International Jew*, The Dearborn publishing Co., Dearborn 1920.)

Dobře a rozumně řečeno, ale navíc to také autoritativně potvrzuje existenci židovské otázky. Kdyby takto nejen mluvili, ale skutečně smýšleli všichni Židé, mohli by Nežidé klidně spát dál!

2. Ale bohužel jsou také jiné židovské autority, které zpívají úplně jinou písničku. Poslechněme si Adolpha Crémieux, autoritu, nad níž větší bychom v židovském světě sotva našli. Právě on byl zakladatelem pověstné nejvyšší židovské organizace v Evropě, *Alliance Israélite Universelle*. Roku 1860 vydal pro své stoupence „Manifest“, v němž čteme následující:

„Sít, kterou Izrael rozprostírá nad celým světem, je každým dnem pevnější... Blíží se doba, kdy bude Jeruzalém poutním místem všech národů. ... Není daleko den, kdy všechna bohatství a poklady země budou majetkem dětí Izraele.”

Vidíme tedy, že sít, kterou Izrael rozprostřel nad celým světem, polapí brzy všechno bohatství světa a předá je do rukou jediného národa, který má přibližně 16 milionů jedinců. **Zbývajícím stovkám milionů lidí je přikázáno věřit, že židovská otázka neexistuje!**

3. Všimněme si sebevědomého tónu „Manifestu“. Vítězství je již téměř na dosah ruky. K zdůraznění tohoto bodu si ocitujme slova jiného Žida, německy píšícího spisovatele, dr. Münzera, z roku 1912:

„Zkazili jsme krev všech ras v Evropě. ... My jsme pány. Už nikdy nemůžeme být odsud vyhnáni. Zapustili jsme své kořeny hluboko do všech národů. ... Jejich moc jsme pošlapali a svrhli do bláta. Ze všech jsme si udělali blázny, všechno jsme ponížili, zkazili, rozbili.” (*The Cause of Anti-Jewism in the United States*, str. 9.)

4. Dala by se uvést ještě předlouhá řada svědectví podobného druhu, ale řekli jsme si už pravděpodobně dost, abychom mohli konstatovat, že ti, kdož mluví o neexistenci židovské otázky, vědomě nebo nevědomě lžou!

Války a revoluce

5. Nyní si ukážeme z jiných pramenů pravost židovských instrukcí ze 7. protokolu o vyvolávání a osnování válek a revolucí. Nejprve zde promluví Disraeli. Jeho výrok se vztahuje k revoluci, která se tehdy (1844) šířila Evropou a dosáhla vrcholu roku 1848:

„Ona mohutná revoluce, která se v tomto okamžiku připravuje v Německu... o níž se v Anglii tak málo ví, probíhá zcela pod vlivem Židů.”

6. Rovněž v souvislosti se židovskou snahou utopit civilizované státy ve válkách a revolucích, říká tentýž Disraeli v románě *Conningsby*:

„Dá se snadno vysledovat v poslední evropské revoluční explozi židovský vliv... Lid Boží drží pohromadě s ateisty. Nejhrabivější majitelé milionů se dávají dohromady s komunisty.”

7. Pro potvrzení těchto slov si uvedeme pasáž z knihy *Nomaden (Kočovníci)* od Kadmi Cohena, dalšího ze židovských spisovatelů:

„Celé židovské dějiny... jsou na každém kroku provázeny přítomností populistických hnutí, jejichž pravá příčina nemohla být nikdy odhalena. V Evropě 19. a 20. století je podíl Židů na všech revolučních dějích doslova rozhodující.” (Cit. podle *The Secret Powers behind the Revolution by Léon de Poncins*.)

8. Jiný Žid jménem Hennalin řekl r. 1917 v jedné newyorské přednášce:

„Ruská revoluce byla udělána Židy... To my Židé jsme inspirovali onu vražednou hordu. ... My Židé vyvoláváme úspěšně revoluce naší přesvědčivou propagandou, terorem, vraždou a lstí s jediným cílem – získat pro nás všude naprostou moc.”

Přední židovské noviny *American Hebrew* z 10. září 1920 napsaly:

„Všechno, k čemu v Rusku přispěla židovská nespokojenost a židovský idealismus, usilují tytéž dějinné kvality židovského rozumu a srdce dosáhnout i v jiných zemích.” (Cit. podle H. Forda, díl I, str. 221, něm. vydání.)

9. Pro účely tohoto pojednání postačuje zjištění, že chvástavé ujišťování 7. protokolu o schopnosti Židů vyvolávat války a revoluce, nachází do nejmenších podrobností potvrzení i v dalších židovských spisech a projevech. Citovaní svědkové jsou nanejvýš autoritativní a hodnověrní. Například pro revoluce obecně; speciálně pro druhou Francouzskou revoluci 1848 je to především Disraeli, ministerský předseda Velké Británie, pro maďarskou revoluci 1918 je to hlášení zákonodárského výboru v New Yorku, pro tureckou revoluci 1908 jsou to výpovědi různých zednářských autorit ve spisu paní Websterové *Příčiny světového neklidu*, Grant Richards Ltd., Londýn 1920, pro portugalskou revoluci 1910 je to dr. Friedrich Wichtl ve

Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik, a také projev jednoho z vůdčích zednářů, Furnemonta, Velkého mluvčího Velkého Orientu Belgie, publikovaný v bulletinu č. 5910 tohoto zednářského řádu.

Závěrem bych rád ještě upozornil na obsáhlý důkazní materiál z jednoho nevyvratitelného zdroje, kterým je kniha paní Websterové *Secret Societies and subversive movements (Tajné společnosti a podvratná hnutí)*, by Boswell Printing and Publishing Co., Londýn 1924.

Odzbrojení

10. Ačkoli *Protokoly sionských mudrců* tvrdějí, že Židé mají moc vyvolat války a revoluce, jsou rovněž nakloněni metodě použití k poražení národů všeobecné odzbrojení. *Protokoly* (5,10) říkají: „V současné době je výhodnější národy odzbrojovat, než je hnát do války.”

Tato jediná věta jednak **přiznává**, že Židé vyvolávají války podle libosti, a současně vyjadřuje myšlenku, že je pro židovské obchody s góji **někdy výhodnější** jejich odzbrojení. Proto je *Společností národů* a jejími pomocnými organizacemi nyní tolik voláno po kontrole zbrojení.

O skryté, avšak totální židovské kontrole zmíněných organizací máme důkazy v prohlášení Luciena Wolfa, jednoho z předních židovských zmocněnců na mírové konferenci ve Versailles. Wolf řekl:

„Jestliže by se měla *Společnost národů* rozpadnout, znamenalo by to, že se zřítila budova, kterou r. 1919 v Paříži tak pracně postavily židovské delegace Ameriky a Anglie.” (Cit. podle *Wake up Australia*, str. 20.)

Nezdá se však, že by toto jednoznačné přiznání udělalo nějaký dojem na povrchní mysl Nežidů!

Tajné společnosti

11. Nyní tedy přejdeme k tajným společnostem. Naším úkolem je zjistit, zda existují totožné myšlenky mezi nimi a *Protokoly*. V 15. protokolu vidíme, že Židé vedle svých, čistě židovských lóží, sloužících bez výjimky podvratným revolučním účelům, rádi také podporují a vítají zakládání nežidovských lóží, které ovšem svým vlivem řídí a ovládají. Podrobnosti k tomuto tématu najdeme v knihách již zmíněné paní Websterové *Tajné společnosti a podvratná hnutí* a *Příčiny světového neklidu*.

12. Dále 15. protokol současně potvrzuje důvod, proč Židé podporují zakládání oněch nežidovských lóží, když říká:

„Všechny lóže budou soustředěny pod jedno ústřední vedení, pouze nám známé, a budou spravovány našimi Mudrci. ... V lóžích shromáždíme všechny revolucionáře a volnomyšlenkářské elementy ze všech vrstev Nežidů. Tak se dozvíme ještě téhož dne i o nejtajnějších politických plánech a zařídíme se podle toho. Skoro všichni tajní agenti státní i mezinárodní policie budou zednáři...”

13. Bezostyšní mluvčí tajné vlády, kteří popírají existenci židovské otázky, mohou stejně tak dobře prohlašovat, že není a nebylo žádné židovské zednářstvo, nebo případně že zednářstvo je stejně neškodná a prospěšná organizace, jakou byly například nežidovské cechy stavitelů ve středověku. Ale 15. protokol jasně potvrzuje

židovství zednářské organizace. To máme ostatně doloženo i z jiných židovských pramenů. Dr. Isaac Wise, rabín a spisovatel, píše v časopisu *Israelit of America* ze 3. srpna 1855 zcela nedvojsmyslně:

„Zednářstvo je židovské zřízení, jehož historie, stupně, úřady, hesla i projevy jsou židovské od začátku až do konce.”

A co k tomuto tématu říká Disraeli? – V jedné své řeči v Aylesbury dne 20. září 1873 prohlásil:

„Mohu vás pánové ujistit, že všichni panovníci a všechny vlády musejí s touto mocností počítat. Nemáme co dělat pouze s císaři a kabinetem. Vezměte také v úvahu naše tajné společnosti, které mohou všechna jejich opatření v okamžiku zvrátit. Tyto společnosti mají všude své agenty, ke všemu odhodlané a oddané muže, kteří se nezaleknou vražd a jsou připraveni rozpoutat krveprolití a řeže.”

Ostatní organizace

14. O těchto organizacích se opět nejjasněji vyjadřují *Protokoly sionských mudrců* (9, 5-6):

„Získali jsme pro sebe utopisty všech odstínů – demagogy, monarchisty, socialisty i komunisty. Každý po svém a na svém místě podrývá poslední zbytky vládní moci a pokouší se svrhnout vládní pořádek. Těmito činy jsou již rozvráceny všechny státy, které chtějí mír, a aby ho dosáhly, jsou ochotny ke všem obětem. Ale my jim klid nedáme, dokud pokorně a zjevně neuznají naši svrchovanou mezinárodní vládu.”

Disraeliho slova jenom potvrzují výše uvedenou univerzalitu agentů Židovstva.

Vraždy

15. *Protokoly sionských mudrců* (15,13) říkají: „Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je tedy lepší urychlit smrt těch, kteří překáží našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců.”

Prostředkem k dosažení cílů tohoto „díla” jsou také vraždy, a Disraeli nám potvrzuje, že Židé těchto metod používají. Jednou z takových „překážek” ve smyslu *Protokolů* byl Židům americký prezident Lincoln. Připravil plán k zastavení úkladů židovských bankéřů vůči americkému měnovému systému. Vypracoval opatření, podle něhož by jednotlivé státy Unie mohly vydávat a přijímat peníze od obyvatel bez zprostředkování mezinárodních židovských bankéřů. Židé velice rychle pochopili, že by se tímto způsobem mohly Spojené státy vymanit z jejich područí. Bylo rozhodnuto o Lincolnově smrti. Nic pak už nebylo snadnější, než najít vhodného fanatika k provedení vlastního činu. Nepřeháním, řeknu-li, že Lincolnova smrt byla neštěstím pro celé křesťanstvo. Ve Spojených státech pak už nebyl nikdo, kdo by jej mohl nahradit. Díky své prohnanosti a špinavým praktikám dnes židovské banky ovládají celé bohatství Spojených států a využívají ho k totální kontrole celé společnosti.

Lincoln zkrátka věděl příliš mnoho o škodlivosti židovských bankéřů. Jeho finanční a hospodářská politika byla onou „překážkou” ve smyslu *Protokolů* a proto musel zemřít!

16. Garfield byl dalším z amerických prezidentů, kteří věděli víc, než bylo Židům pohodlné. Jeho zásada: „Kdo kontroluje finance národa, kontroluje také celý národ” ho postavila do řady těch, kteří musí být odstraněni, protože jsou překážkou v uskutečňování velkého židovského plánu. I v případě Garfielda tomu bylo stejně jako s Lincolnem, také nebylo těžké najít vhodného fanatika k jeho zavraždění.

17. Nyní si uvedeme třetí potvrzení pravdivosti slov *Protokolů sionských mudrců* i Disraeliho o vraždě jako vhodném nástroji židovské světovlády. Rakouský následník trůnu, arcivévoda František Ferdinand, byl zavražděn 28. června 1914. Bez mála dva roky před vraždou, 15. září 1912, vyšlo v pařížském časopisu *Revue Internationale des Sociétés Secrètes* následující:

„Jednou snad bude vrženo světlo na podivuhodný výrok jednoho vysokostupňového švýcarského zednáře, který na adresu rakouského následníka trůnu prohlásil: Je to významný muž. Ke své škodě je však odsouzen – zemře na stupních trůnu.”

Přání časopisu se vyplnilo a na zednářův výrok bylo vrženo dostatečně jasné světlo. Při křížovém výslechu pachatele atentátů se zřetelně prokázalo, že čin byl dílem zednářů. V tomto případě se jim nepodařilo zůstat v přítmí jako ve většině jiných.

Hrabě Černín ve své knize *Im Weltkrieg (Ve světové válce)* uvádí: „Arcivévoda (František Ferdinand) věděl naprosto přesně o velikosti nebezpečí atentátu na svůj život. Již rok před válkou mu bylo hlášeno, že zednáři rozhodli o jeho smrti.”

Také rakouský následník trůnu byl „překážkou” na cestě k dosažení světovlády. „Překážel” již pouhou svojí existencí. Jeho vražda byla zcela v duchu 15. protokolu a také v tomto případě nebylo nic lehčího, než najít vhodného fanatika, zejména Nežida, k provedení židovské práce!

18. Uvedené tři příklady vražd se vztahovaly k jednotlivým osobnostem. Ale židobolševická horda, která se zmocnila Ruska v letech 1917-1918 ukázala, co dokáže v oboru masového vraždění, sotva k tomu vycítí sebemenší příležitost. V časopisu *The Scotchman* ze 7. listopadu 1923 uveřejnil prof. Sarolea pozorování z doby svého pobytu v revolučním Rusku o zavražděných: 28 biskupů, 1 219 kněží, 6 000 profesorů a učitelů, 9 000 doktorů, 70 000 členů pořádkové a jiné policie, 12 950 majitelů pozemků, 193 290 dělníků, 535 250 příslušníků svobodných povolání a 618 000 rolníků.

Když už nemohou obhájci Židovstva tyto strašné skutečnosti popřít, říkají, že „oběti byly nezbytné”. Jistě, z jejich hlediska je v tom kus logiky. Pravým motivem těchto hrůzných činů je ovšem strach před odplatou! *Protokoly sionských mudrců* (5,16) říkají naprosto jasně:

„Nic není pro nás nebezpečnější, než osobní iniciativa. Když je obdařena silou ducha, pak může vykonat více než milión těch, mezi něž jsme zaseli rozkol...”

V podtextu je stejně jasně řečeno:

Proto zabíjejte především ty Nežidy, kteří by takové vlastnosti mohli potenciálně mít!

Bojové síly Židovstva

19. Vrátime-li se znovu ke konstatování, že Židé „vždy snadno nacházejí vhodné fanatiky k provedení svých záměrů“, musíme si přiblížit způsob, jakým tyto pomocné sbory verbují. *Protokoly* (3,7) říkají:

„... Budeme se vydávat za spasitele dělnictva, slíbíme mu osvobození z útisku, vstoupí-li do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, jimž poskytujeme svým socialistickým zednářstvem všestrannou pomoc pod rouškou bratrství a všelidské soudržnosti...”

Newyorský rabín J. L. Magnes prohlásil ve své řeči r. 1919 dostatečně zřetelně:

„Porovnejme současnou situaci v Německu s Ruskem; v obou zemích uvolnila revoluce obrovské tvůrčí síly. Jsme plni obdivu nad tím, v jak obrovském měřítku se Židé věnují této čilé činnosti.”

Rabín tedy obdivuje ducha a energii, s jakou se tito marodéři a ulejšváci vrhají na přivlastňování vítězství, dobytých Nežidy!

Tyranie tisku

20. Předem si musíme k otázce tisku ověřit z jiných zdrojů chlubitivé tvrzení *Protokolů* (2 a 12), že Židé kontrolují tisk celého světa. Různí autoři pravdivost tohoto výroku potvrzují.

Známý anglický socialistický politik Hyndmann napsal v lednu 1881 v časopisu *XIX. Century*:

„Tisk je v nejednom hlavním městě Evropy téměř zcela v jejich rukou.”

Francouz Rochefort, který zaujímal významné postavení v komunistické žurnalistice, řekl r. 1894:

„Pohleďte jen na tisk! Neexistují už žádné francouzské noviny, všechny jsou v rukou Židů.” (Cit. podle Léona de Poncins, str. 175.)

Paní Websterová, neobyčejně nadaná autorka spisů o tajných společnostech, napsala následující:

„Nebylo by vůbec žádným přeháněním prohlásit, že s výjimkou *Patriotu* nejsou v celé zemi jediné noviny, které by se odvážily psát o otázkách, dotýkajících se židovských zájmů.”

Prof. Lester T. Ward uvádí ve své knize *Čistá sociologie* slova amerického sociálního Johna Swintona, který na jednom novinářském banketu prohlásil:

„Nezávislý tisk již v Americe neexistuje, snad jen s bezvýznamnými výjimkami v malých městech. Žurnalisté to vědí, a já to vím také. Ale žádný z nich to upřímně neřekne. Předem vědí, že by mu již nikdy nic neotiskly. ... Kdybych se pokusil jenom jednou prosadit do vydání našich novin své skutečné mínění, během dne bych byl bez místa. ... Je to smutný osud newyorských novinářů, za kus chleba denně zrazovat a prodávat svou zemi a svoji rasu!” (Cit. podle Léona de Poncins, str. 172.)

Kniha *Das Jüdische Österreich (Židovské Rakousko)* spisovatele F. Trocasse z roku 1898 podává dobrý přehled o rakouském tisku:

„Židy ovládané noviny *Wiener Presse* jsou skutečně zlověstné a vykonávají smrtotonosnou práci. Do všech vrstev společnosti nasely zárodky nenávisti, nesvornosti, závisti, rozkladu a ničení.”

21. Rakouský spisovatel J. Eberle v knize *Großmacht Presse (Velmoc tisk)*, Vídeň 1920, obrací pozornost veřejnosti na skutečnost, že všechny velké tiskové kanceláře, prakticky jediný zdroj informací, jsou „... buď v židovském vlastnictví, nebo poslouchají příkazy svého židovského vedení.” – Dokazuje dále, že i menší, tzv. nezávislé tiskové agentury, jsou zásadně v židovských rukou. Říká k tomu:

„Také v případech, kdy v tisku není přímo vyjádřeno židovské mínění, je i tak rozhodující vliv na řízení novin směrem výhodným zednářům, vysokým finančním kruhům a podobně. Na ten či onen způsob se Židé těší neomezenému vlivu na veškerý rakouský tisk.”

Vidíme tedy, že nejen v politice a hospodářství, ale i v tisku dávají Židé přednost skrytému vlivu. *Protokoly sionských mudrců* (2,6) říkají jednoznačně: „... Tiskem jsme již dosáhli obrovského vlivu a přitom jsme zůstali ukryti v pozadí.”

22. Je zřejmé, že když se r. 1933 začalo Německo zbavovat cizorodé kontroly, bylo jeho prvním velikým úspěchem znovuzískání kontroly nad vlastním tiskem. Této výhodě se Anglie, Francie nebo USA rozhodně netěší. Co řekl výše Rochefort, totéž platí i o Velké Británii a Americe.

Tyranie peněz

23. Nejprve si musíme prostřednictvím naléhavých skutečností a svědectví prokázat oprávněnost tvrzení *Protokolů* o židovské kontrole všech finančních záležitostí. Jmenovitě jde o tyto pasáže:

Protokoly (5,8): „... Všechny součásti vládního mechanismu jsou udržovány v chodu silou, která je pouze v naší moci. Touto silou je zlato.”

Protokoly (20,20): „Tím, že jsme stáhli z oběhu zlato, vyvolali jsme hospodářské krize ve všech státech. Gójským státům byly odebrány obrovské sumy peněz...”

Protokoly (20,23): „Víte dobře, že zlatý základ měny byl osudný pro všechny státy, které jej přijaly, protože nemohly uspokojit potřebu peněz od té doby, kdy jsme z oběhu stáhli tolik zlata, kolik jen bylo možné.”

24. Není těžké poznat, kdo a co bylo vždy příčinou těchto pohrom! Častokrát jsme mohli pozorovat, jak bylo snižováno množství oběživa v jednotlivých státech se záměrem snížit koupěschopnost obyvatelstva. To mělo vždy za následek stagnaci průmyslu. Ta opět zcela zákonitě měla za následek nezaměstnanost. Nezaměstnanost dříve nebo později vyvolá neklid i požadavky po revolučním řešení – **a tady je důvod všech hospodářských krizí!** (20. protokol) – Sama historie států tedy zodpovídá otázku, kterou jsme si položili.

25. Skutečností zůstává, že zlato jako prostředek vyrovnávání zahraničních dluhů bylo staženo z oběhu vždy a všude, kde to jen bylo možné. Ve světě tyto dluhy obnášejí celkem kolem padesáti miliard liber. Toto množství zlata by proto muselo být logicky v oběhu. Věřitelé své zlato ovšem nikdy nemohou dostat zpátky. Vysvětlení je velice jednoduché: Toto zlato totiž vůbec neexistuje. Celkové množství zlata na zemi je odhadováno přibližně na dvě miliardy liber a je různým způsobem

vázáno. Proto také je zlato vzhledem k pojmům „oběh“ a „být k dispozici“ jasným podvodem!

26. Jaká je skutečnost, mluvíme-li o zlatu jako o měnovém standardu? Podívejme se na dva britské zákony, které se týkají zlatého základu měny, totiž zákony z let 1925 a 1931. První zákon dovoloval bance vyplácet nezmincovaným zlatem až do jisté stanovené váhy. To vedlo k nutnosti určit pevný poměr zlata k platné měně. Zákon z roku 1925 jej znovu určil na 3 libry, 17 šilinků a 10 pencí za unci ryzího zlata stejně tak, jako předtím zákon z roku 1844. Ale politici, kteří zodpovídají za tvorbu zákonů, prosadili nový zákon, který určil, že zlato nemá větší cenu než 78 šilinků za unci. Avšak zlato zákona „nedbalo“. Dnes, roku 1934, stojí unce zlata přibližně 136 šilinků. Vidíme, že cena zlata jako měnového standardu je stejně pochybená, jako jeho význam směnného prostředku k vyrovnávání zahraničních dluhů. Zákon z roku 1931 musel přispěchat zákonu z roku 1925 na pomoc, aby tak jen potvrdil absurdnost pokusu stanovit zlato jako základ měnového standardu. Nicméně i po těchto skutečnostech mluví stále ještě naši tzv. finanční odborníci o zlatu jako základu měny.

27. Toto je jen jedna z mnoha nepříjemných skutečností, které souvisejí s otázkou židovské kontroly peněžnictví. Uvedme si ještě výroky a písemné projevy některých nestranných autorit. Shodně nám potvrzují pravost myšlenek, vyjádřených v *Protokolech sionských mudrců*.

Sir Josiah Stamp, jeden z ředitelů *Bank of England*: „Ještě nikdy v dějinách nebylo soustředěno tolik moci v rukou malé skupiny lidí, jako v případě *Federal Reserve Board*. Tito lidé mají v rukou osudy celého světa a mohou také celý svět vrhnout do nestability.“

Podle jeho svědectví leží centrum světové finanční kontroly v New Yorku, a časté Stampovy cesty tam to jen potvrzují.

Z *Britské encyklopedie* vyjímám slova jednoho z největších znalců této problematiky, Gustava Cassela: „Autority z Federálního rezervního systému kontrolují nejen pohyb cenové hladiny v samotných Spojených státech, ale stejně tak i ve všech dalších zemích se zlatým měnovým standardem.“

William Jennings Bryan, vynikající americký státník, se sám dožil dne kdy litoval, že kdysi podporoval zřízení této instituce. Řekl to takto: „Federální rezervní banka, která měla být nejlepším pomocníkem amerických farmářů, je ve skutečnosti jejich nejhorším nepřítelem.“

28. Jiným uznávaným znalcem finančních otázek je Arthur Kitson, autor knih *Ein betrügerischer Standard (Podvodný standard)*, *Die Verschwörung der Bankiers (Spiknutí bankéřů)* a dalších. O trvající deflační krizi se vyjádřil: „Troufám si prohlásit, že... hlavní vina spočívá v zákonem určené kupní ceně zlata.“

To znamená, že jde o nedostatek oběživa, nebo-li řečeno slovy *Protokolů sionských mudrců*, o „stahování peněz z oběhu do bank“.

29. Citáty z *Protokolů sionských mudrců* nám ukázaly naprosto jasně, že **v otázce financí je svět rozdělen na dvě části, totiž na židovské finančníky a na zbytek světa!** Peníze byly vytvořeny proto, aby se staly poslušným sluhou průmyslu,

jak můžeme ještě dnes slýchat od politiků, ale ve skutečnosti **peníze ovládají průmysl**.

30. Abychom si ukázali skutečný vztah peněz a průmyslu, uvedeme zde ještě jeden zajímavý pramen. V oběžníku z roku 1877 sděluje *Svaz amerických bankéřů* svým členům:

„Aby bylo obyvatelstvo opatřeno dostatkem peněz, vydává vláda novou emisi bankovek a tím ohrožuje vaše osobní příjmy jako bankéřů a věřitelů.”

Vládní plán by zaopatřil dostatkem oběživa 99,99 % obyvatelstva Spojených států. Nepatrná zbývající menšina to však nehodlala připustit, a proto zahájila politickou akci proti vládě a oněm 99,99 % obyvatelstva.

31. Další důkaz židovského ducha podle hesla „Peníze nade vše” nám poskytuje korespondence mezi bratry Rothschildovými v Londýně a bankovním domem Ikleheimer, Morton & Vandergould v New Yorku. Tato korespondence byla uveřejněna 20. prosince 1931 v časopisu *The Bugle Call* v americkém státě Missouri. V dopisu, datovaném 28. červnem 1863, píše Rothschildové, že dostali od Johna Shermana, kongresmana USA, informaci, podle níž by měla být připravováným zákonem zřízena v USA Národní banka. Podle Rothschildů by to kapitalistům umožnilo jako nikdy předtím výhodně pracovat s penězi, protože by tato instituce dala bankéřům absolutní kontrolu nad národními financemi.

John Sherman to řekl takto:

„Ti nemnozí, kteří systému rozumějí, budou buď na jeho výhodách přímo zainteresováni, nebo se přinejmenším z jejich kruhů nemusíme obávat žádných potíží. Všichni ostatní, masy občanů, nejsou schopni pochopit výhody, které tento systém kapitálu umožňuje, takže přijmou toto břemeno bez reptání a dokonce bez nejmenšího tušení o tom, jak nebezpečný a škodlivý je jejich zájmům.”

Již samotný dopis jasně dokumentuje propast mezi národem a malou klikou, která představuje finanční moc. Odpověď pana Ikleheimera Rothschildům nám zase ukazuje skryté spojení finanční moci se zkorumpovanými ministry. Říká se v ní:

„Mister Sherman má pravdu, když si myslí, že by mohl získat hodně jak politiky, tak i finančně. Zatím hledá přátelské vztahy k lidem a institucím s velkými finančními prostředky, kteří v současné době ještě nejsou zcela srozuměni s jeho metodami. ... Mister Sherman ještě dokáže, že je nejlepším přítelem světových finančních zájmů v Americe.” (*Wake up Australia*, str. 8-9.)

Jinými slovy, považují ho za ideálního korupčního politika!

32. K potvrzení, že se moc peněz změnila ve skutečnou tyranii, ocitujme si slova Ch. Lindberga, jimiž ve svém vystoupení před Sněmovnou reprezentantů ve Washingtonu upozornil na oběžník, datovaný 11. březnem 1893 a vydaný *Svazem amerických bankéřů*, který svého času vykonal okružní cestu různými peněžními ústavy. Z politických důvodů, které zde není nutné blíže rozvádět, se *Svaz amerických bankéřů* rozhodl vyvolat umělý nedostatek peněz prostřednictvím deflace. Instrukce *Svazu* zněla takto:

„Zadržíte ihned třetinu svého obratu a vyberete třetinu svých pohledávek. Nedostatek peněz zavádějte mezi svými zákazníky opatrně, obzvláště mezi vlivnými ob-

chodníky. Podporujte požadavek svolání mimořádného zasedání Kongresu USA, aby zrušil nákupní klauzuli Shermanova zákona.”

Máme zde před sebou dokonalou ilustraci metod, jakými vlivné kruhy vyvolávají v intencích *Protokolů sionských mudrců* umělé finanční krize se všemi jejich důsledky!

Je snad zbytečné podotýkat, že toto všechno se nestalo v zájmu Spojených států, ale k prospěchu malé skupiny mužů, která má ve svých rukou hroznou moc peněz. Pro zdrcující většinu národa má jejich činnost neblahé, často tragické následky. Vždyť jenom tento popisovaný případ stál americké hospodářství se všemi jeho zdroji a pracovitým lidem čtyři nebo pět let, než se z úderu všemocných finančníků jakž takž vzpamatovalo.⁸⁴

Aristokracie, monarchie, demokracie

33. V další části si ukážeme, jak Židé odklidili aristokracii a monarchie, a jak na jejich místo nastolili parlamentní demokracie. Pro důkazy nemusíme chodit daleko, protože je nám nabízí sama historie. Skutečné historické události jsou nejlepším svědkem i žalobcem.

34. Není snad nepopíratelným faktem, že během několika málo let zmizely monarchie v Rusku, ve Francii, Německu, Španělsku, Portugalsku, Řecku, v Rakousku a v Číně? – 1. protokol sáhodlouze líčí, jak Židé na místo oslabených monarchií zavedou demokratické režimy. K jejich označení používají *Protokoly* opisu „liberalismus”. Tímto výrazem označují *Protokoly* ostatně všechno, co je rozvratné a co současně hanobí stávající vládní systém. Rozvratné již tím, že zavádí tzv. politické strany, které přirozeně dříve či později roztrhají vlastní ústavu na kusy. *Protokoly* (1,7) říkají naprosto výmluvně:

„Jestliže se stát oslabuje vnitřními boji (následek systému politických stran – K. C.), nebo ho občanské války vydávají napospas vnějšímu nepříteli, je ztracen. Je v naší moci! Nadvláda kapitálu, který je plně v našich rukou, jeví se pak tomuto státu jako záchranná kotva, jíž se musí i proti své vůli zachytit, aby neutronul.”

35. *Protokoly* (1,20): „Ponechají-li se národy samy sobě, totiž samozvancům, kteří z nich vyšli, pak se zničí stranickými rozkoly, živenými touhou po moci, pocitů, a z toho vzniklými nepořádky.”

A dále *Protokoly* (1,6):

„Popřejme lidu, aby si nějakou dobu vládl sám, a úplně se zničí.”

Opět nemusíme chodit daleko pro potvrzení. Stačí se jen podívat na **povýšence, kteří sedí v parlamentech a vládních kabinetech a s vytřeštěným výrazem obracejí zemi v ruiny.**

⁸⁴ Upozorňuji v této souvislosti na brožuru *König Midas (Král Midas)*, kterou vydalo nakladatelství U. Bodung-Verlag, Erfurt.

Intelektuálové jako politická nemluvňata a jejich dětinské vládní formy

36. Ačkoli někteří z těchto lidí byli sebráni přímo z ulice, jsou s nimi spojeni další, kteří mají vzhledem ke svému vychování a aristokratickému smýšlení slušnější původ. Ale do jaké kategorie patří, říkají jasně *Protokoly sionských mudrců* (2,2), když mluví o „pouhých pěšácích v šachové hře našich Mudrců”.

Protože nemají sebemenší ponětí o mechanismech moci (demokracie je přirozeně zlořádnou formou vlády), jsou na této cestě postrkování sem a tam agenty židovského komplotu, kteří stojí v pozadí a jež *Protokoly* označují jako „naše moudré a geniální rádce, kteří jsou od malička připravováni k úloze vládnout celému světu”.

Žádný myslící člověk by neměl tato slova přejít bez povšimnutí. Spočívají totiž na tvrdé skutečnosti!

37. *Protokoly* (10,12) říkají ohledně odklizení aristokracie a monarchií:

„... Tím se stal možným počátek republikánské doby, a my jsme pak nahradili skutečného vládce vládní karikaturou v podobě prezidenta, vybraného z davu, tedy z našich kreatur a otroků...”

Výstižně řečeno! Karikatura jako hlava státu!

38. A čeho že se dočkají tihle povýšenci? Nerušeně se těší ze své „demokratické” vlády a dělají jen to, co se od nich očekává. **Pod jejich správcovstvím se svět propadá do hospodářských, finančních a sociálních krizí, což umožňuje Židům postrčit svět ještě dále po šikmé ploše k totálnímu chaosu**, jak předvídají *Protokoly sionských mudrců*. Právem tedy mohou na jejich adresu říkat Židé: „Dobře provedené, správně pracují naši oddaní přísluhovači a pivní politici! Nevšímejte si hloupých poznámek o tom, že se v době konzumního blahobytu řítí svět do katastrofy. Vždyť právě to od vás očekáváme!”

Náboženství

39. Hlavní myšlenkou *Protokolů* je zničení náboženství Nežidů. *Protokoly* (4,3) říkají:

„... Musíme podkopat každou víru, odstranit z myšlení Nežidů víru v Boha a duši, a nahradit ji matematickými formulemi a úvahami o hmotných potřebách.”

To tedy patří k hlavní bojové linii souběžně se zničením hospodářských a kulturních elementů nežidovské společnosti.

40. Také v tomto směru podává bolševické Rusko pod židovskou vládou ten nejpádňější důkaz! Bolševická vláda neztrácela od samého počátku čas při realizování svých protináboženských záměrů (viz bod 18 tohoto pojednání). Zbytky toho, co ještě z náboženského života v Rusku zůstalo, likviduje nyní tzv. pětiletka.⁸⁵

⁸⁵ Autor zde naráží na tzv. pětileté plány v sovětském Rusku, jejichž nedílnou součástí byly ateistické kampaně. Organizovalo se masové udávání duchovních i věřících, ničení církevních budov a odstraňování religiózních symbolů. Pro českého a slovenského čtenáře nebude na škodu připomenout, jak byly v Masarykově tzv. první republice systematicky odstraňovány náboženské symboly ze škol a veřejných míst, i když tato ateizační kampaň z různých důvodů samozřejmě nedosáhla takových forem a intenzity, jako v otevřeně bolševickém Rusku; pozn. editora.

Pošetilost Nežidů, která toto všechno Židům nejen dovoluje, ale vysloveně usnadňuje

41. Nyní tedy máme přinést důkazy politické nevědomosti a neschopnosti křesťanů. Nejprve několik citátů z *Protokolů*:

„Dav, ať již jde o prostý nebo ne, je vždy veden jen velmi proměnlivými vášněmi, zvyky, tradicemi a sentimentálními teoriemi.” (1,10)

„Je vůbec možné, aby lidové masy mohly řídit státní záležitosti, aniž by na to mělo vliv soupeření a osobní zájmy? Je to nesmysl, neboť je-li plán rozdělen na tolik částí, kolik je různých mínění a osobních sobeckých zájmů v davu nebo v zúčastněných stranách, pak ztrácí tento plán na celistvosti a stává se nesrozumitelným a neproveditelným.” (1,20)

„Byli jsme první, kdo vrhl do davu heslo Volnost, rovnost a bratrství. ... Ani zdánlivě vzdělaní a inteligentní Nežidé nezpozorovali protichůdnost vnitřního smyslu těchto slov ve vztahu ke skutečnosti, ani nezpozorovali, že v přírodě není rovnosti... protože příroda sama vytvořila nerovnost síly, rozumu, inteligence, povahových sklonů i charakterových vlastností, a vše podřídila svým zákonům.” (1,28)

„... Nežidé však naproti tomu nejsou vedeni znalostí a nestranným posuzováním dějin, nýbrž jen teoretickými vědomostmi, kterým chybí kritické uvažování nad výsledkem.” (2,2)

„Nežidé se již nemohou obejít bez našich vědeckých rad; my se však vystříháme toho, abychom jim ukázali správnou cestu.” (3,11)

„... Všichni ti hlupáci, kteří si představují, že následují názory tisku své strany, budou zastávat ve skutečnosti naše mínění nebo takové, které vyhovuje jen nám. A v domněnku, že se řídí myšlenkami své skupiny, půjdou za praporem, který před nimi rozvineme.” (12,13)

42. Kdo by s těmito názory nesouhlasil? Kdo by mohl tvrdit, že politické plány mas jsou skutečně srozumitelné a proveditelné? A pokud by se takový člověk našel, jak by vysvětlil, že se svět neustále pohybuje na pokraji zhroucení? Čím by chtěl objasnit, že se tyto plány štěstí a hojnosti v praxi vždy mění v nedostatek a neštěstí pro miliony a miliony lidí?

43. Jak si potom po předvedení těchto důkazů ještě může někdo přát svěřit osud své země do rukou těchto povýšenců!? Nechť se každý takový dobře podívá, co se s jeho zemí a národem stalo!

Ne, a stokrát ne! *Protokoly sionských mudrců* jsou pravé, nezfalšované vyjádření židovského světového názoru.

Jejich pravost je prokázána skutečnými událostmi a potvrzena z nesčetných hodnověrných židovských i nežidovských pramenů.

Proto jsem je alespoň stručně shromáždil a uspořádal.

Závěrečný rozhovor o tomto pojednání

Přítel: „Myslíš si, že je zde shromážděn dostatek důkazů k potvrzení tvého stanoviska?”

K. C.: „Ano, je jich dost k tomu, aby z nich jasně vyplynula pravost obsahu *Protokolů sionských mudrců*.“

Př.: „Není mi jasné, proč jsi zde zcela vypustil argumentaci, která hovoří o padělku!“

K. C.: „To nebylo vůbec nutné! Každá taková argumentace se totiž točí pouze kolem zdroje, z něhož měly *Protokoly* vyjít. Na tomto základě pak Židé snadno označí každý pramen za původ padělku. Ve svém pojednání jsem se proto věnoval výhradně pravosti jejich obsahu a nechávám každému na vůli, aby si o pramenech *Protokolů* myslel, co chce.“

Př.: „Je v našem tématu ještě nějaký důležitý bod, který jsi do svého pojednání nezařadil?“

K. C.: „Ano, později jsem ještě na takový přišel. Týká se protokolů 20 a 23. Pojednávají o nezaměstnanosti a domnívám se, že autor *Protokolů* zde uhodil hřebík přesně na hlavičku. Přečtu ti je. Nejdříve *Protokoly* (20,21): ‚Centralizace průmyslu, která odňala výrobu řemeslníkům a vložila ji do rukou kapitalistů, zbavila lid i stát veškeré moci.‘ A *Protokoly* (23,3) říkají: ‚Lid, oddaný řemeslům, nezná zastavení práce, přizpůsobuje se životním podmínkám a vládu podporuje. Nezaměstnanost je pro každou svrchovanou vládní moc nebezpečná. Přestane, až my budeme pány!‘“

Př.: „To je pravda. Líčí to velmi přesně naše nynější potíže a současně vysvětluje jejich příčinu.“

K. C.: „Jak jsi jistě sám upozoroval, je tato dvojznačnost **nejvýznamnějším rysem** celých *Protokolů sionských mudrců*. Přednášející zde svým vybraným posluchačům popisuje správné a moudré zásady, jimiž se budou Židé řídit hned poté, co se zmocní světové vlády a současně jedním dechem líčí všechny ty...“

Př.: „... Promiň, dovol ať sám doplním... všechny ty mylné a falešné metody, které do našich křesťanských vlád **oni sami zanesli s jediným účelem, totiž s účelem jejich svržení a rozbití**. U nás v Anglii už jejich židovské monopoly a trusty dávno zničily každou drobnou výrobu, ale sami pro sebe Židé považují tuto drobnou produkci za vhodnou a prospěšnou.“

K. C.: „A mají pravdu. Můžeš jít klidně ještě dál. ... Pro nás Nežidy demokracii s jejími zhoubnými následky, pro sebe ale monarchii, podporovanou stálým poradním kabinetem, jehož členové by reprezentovali génia jednotného národa Izraele. Nám Nežidům ovšem vnutili kabinet, který zastupuje zájmy vnější nepřátelské moci prostřednictvím nekontrolovatelných a zkorumpovaných politiků. **Izrael je dnes rozptýlen po světě, ale je pospolitý. My Nežidé sice žijeme pospolu, ale jsme rozdělení a rozptýlení prostřednictvím demokracie a jejich politických stran.** To bychom si měli všichni uvědomit! Židé jsou geograficky rozptýlení, ale politicky jednotni.“

Každý národ, který se obrátí k demokracii, je geograficky jednotný, ale politicky roztržštěný, což pro něj znamená politickou, a později i národní smrt!”

Př.: „Zní to téměř paradoxně, ale takto jsem o věci ještě nikdy neuvažoval. Nicméně ti musím dát za pravdu. **To my jsme vlastně ten národ v diaspoře!** Pak už je snadné odpovědět na otázku, který z národů, židovský nebo náš, je připraven ten druhý ovládnout a potlačit!“

K. C.: „Opět jsi sám sobě odpověděl. Samozřejmě že pouze ten politicky jednotný! V tomto případě nehraje geografická jednota sebemenší roli. **Židé nám vnucují skutečné rozptýlení, zatímco sami jednotně připravují své světové panství.** Poslechni si, jak jasně to říkají *Protokoly* (11,7): „Nám pak, svému vyvolenému lidu, dal Bůh možnost, abychom se rozptýlili po světě beze škody pro nás. Co se jím jeví jako naše slabost, nám naopak dodává síly a blížíme se již k dosažení světovlády...”

A pokud jde o nás Nežidy, řekni sám, jakou cenu má pro nás v takovém případě geografická jednota, když jsme politicky nejednotni, rozštěpeni a rozptýleni?”

Př.: „Opravdu žádnou! Proto také mohou *Protokoly* (5,6) – dovol, abych tentokrát citoval já – sebevědomě a právem tvrdit: „Světový spolek Nežidů by nás sice mohl dočasně držet v šachu, ale jsme proti tomu pojištěni v nich tak hluboce zakotvenými neshodami, jež nelze odstranit. Způsobili jsme, že se Nežidé sváří pro zájmy národnostní i osobní. Vyvolali jsme nesváry náboženské, národnostní i rasové, které mezi nimi udržujeme již po dvacet století. Proto také žádný stát odnikud nedosáhne pomoci, protože se všichni budou domnívat, že spojení proti nám by bylo pro každého nevýhodné. Jsme již příliš mocní...”

K. C.: „Jak věci v této chvíli stojí, mají Židé s tímto tvrzením naprostou pravdu. Stejně tak musím bohužel konstatovat, že tento stav je **logickým následkem fenomenální hlouposti nás Nežidů.**”

Př.: „Pravda bývá někdy děsivá! Řekni mi ale, může existovat nebo snad dokonce existuje nějaká organizace nebo hnutí, které by vůbec bylo schopno národy o této strašlivé realitě poučit?”

K. C.: „Podle mého názoru to v **politické rovině** může být jenom nějaká forma **pocitivého** národního socialismu.”

3. *Protokoly sionských mudrců* a bolševismus

(Napsal E. von Engelhardt, vedoucí *Institutu pro studium židovské otázky* v Berlíně.)

V rámci předkládané práce jsem se pokusil ukázat na příkladě bolševismu shodu mezi směrnicemi, obsaženými v *Protokolech sionských mudrců* a jejich uskutečňováním světovým Židovstvem. Současně jsem se snažil prokázat pravdivost obsahu *Protokolů sionských mudrců*, a tím také jejich pravost.

Takové porovnání a podrobné srovnání považuji za mimořádně průkazné pro pravdivost obsahu *Protokolů*, protože právě na přelomu století, tedy v době, kdy byly poprvé zveřejněny, se začínaly fantasticky množit předpovědi a program světového bolševismu, neboť provedení tohoto programu bylo možné pouze průbojností a cílevědomostí Židovstva.

Takzvaná programová část *Protokolů sionských mudrců*, jinak řečeno otázka bolševismu a Židovstva, je pro všechny národy záležitostí mimořádně významnou, což snad nemusím blíže vysvětlovat.

Při svém projednání problému bolševismu a Židovstva se omezím na židovské, bolševické a za objektivní uznávané nežidovské prameny.

Ukážeme si, případně budeme citovat, následující osoby a prameny:

1. Moses Heß, průkopník sionismu a bolševismu,
2. M. Natanson, významný židovský revolucionář carského Ruska,
3. A. Amfiteatrov, ruský revolucionář a zednář o roli Židů v revolučním hnutí,
4. Á. Simanovič, židovský sekretář Rasputinův,
5. Prof. P. von Sokolowski o úloze Židů v ruském revolučním hnutí,
6. Výňatek ze souboru zpráv britského parlamentu z dubna 1919 o bolševismu,
7. A. S. Rappaport, *Pioneers of the Russian Revolution*
8. H. Fehst, Národnostní složení členů řídících orgánů SSSR z knihy *Bolschewismus und Judentum*, a konečně
9. L. M. Kaganovič, Stalinův zástupce a jeho pravá ruka.

Úvodem je třeba předeslat toto: Každému, kdo je jenom povrchně informován o problému bolševismu a sionismu (a mezi takové patří bohužel převážná část Ne-židů) bude jistě připadat podivné, že by mohly mít něco společného nebo dokonce identického takové jevy, jakými jsou na jedné straně bolševismus (úmyslně falešně označovaný za ruský fenomén!), a na druhé straně židovské organizace či hnutí, jako je třeba sionismus.

Proto se zde musím nejdříve vrátit až do poloviny 19. století k osobě, která bývá označována za jednoho z prvních průkopníků sionismu, ale také komunismu:

1

Touto židovskou osobností je „rudý rabín“ a sionista Moses Heß.

Z Herzlových *Deníků I* vyjímám následující hodnocení tohoto rabína (str. 628, pozn. z 15. 5. 1897):

„Přivedl jsem Kellnera na myšlenku napsat sérii literárních portrétů představitelů sionismu, Disraeliho, G. Eliota, M. Heße a dalších.”

Herzl pak pokračuje (*Deníky II*, str. 599, pozn. z 2. 5. 1901):

„Odjel jsem tedy... v úterý do Aussee, sjednal jsem nájem letního bytu a večer jsem už byl zase zpátky. Těch dlouhých dvanáct hodin jízdy tam a zpět mi výborně ukrátil Moses Heß svojí knihou *Rom und Jerusalem*, kterou jsem vlastně začal číst již roku 1898 v Jeruzalémě, ale práce a chvat toho roku mi nedovolily pořádně ji dočíst celou.

Tentokrát jsem byl uchvácen, nadšen. Jak ušlechtilý, jak vznešený to duch! Všechno, o co jsme se pokoušeli, tam již najdeme. Obtížná je pouze jeho hegliánská terminologie. Nádherná je naproti tomu jeho spinozovsko-židovská filosofie a jeho vlastenectví. Po Spinozovi Židovstvo nemělo člověka většího ducha, než tohoto polozapomenutého M. Heße!”

Nyní ocituji pasáž z předmluvy dr. Bodenheimera, sionisty a spolupracovníka T. Herzla, k druhému vydání Heßovy knihy (nakl. M. W. Kaufmann, Lipsko 1899, str. IV):

„... Když nyní znovu předkládáme německé veřejnosti po desetiletí bezmála již ztracený spis prvního průkopníka sionistické ideje, znějí nám jeho slova téměř jako poselství do budoucnosti nahlízejících proroků dávných časů...”

O Heßovi ještě uvedu třetí židovský posudek z nesmírně zajímavé knihy Žida R. Schaye *Juden in der deutschen Politik* (Židé v německé politice), vydané nakl. Der Heine-Bund, Berlín 1929:

„Moses Heß, ‚rudý rabín‘, jak ho nazval Arnold Runge, by si mohl tento ‚cejch‘ vlastně považovat za nedobrovolně prokázanou čest, protože ho označuje za nejstaršího německého [?] socialistu. Vždyť Moses Heß byl proniknut nejen činorodou komunistickou vůlí, ale byl také sebevědomým, do budoucnosti s důvěrou hledícím Židem. A pro toto všechno byl bezesporu svérázným, jedinečným zjevem své doby, v níž se mnozí židovští revolucionáři obraceli proti Židovstvu, doby, kdy mnozí židovští měšťáci ztráceli odvahu přiznat se ke svému původu, a v níž bylo židovské národní sebevědomí omezeno v časově izolovaných ortodoxních kruzích židovských učenců. V osobě M. Heße se po dlouhých vnitřních bojích zformovala socialistická vůle a židovské vědomí. Vědomí k syntetické jednotě, totiž k poznání, že židovský národ sehrál v procesu vývoje lidstva zcela zvláštní roli, a že má v lidských dějinách vyplnit své poslání... Píše: ‚Úlohou Židovstva je šířit ve světě myšlenky pokroku, posilovat naději na šábes dějin, na mesiánskou dobu, na čas míru; má za poslání bojovat proti zvlí, nemravnosti a všem ostatním překážkám, stojícím v cestě nejvyššímu cíli lidstva.‘ Víra v socialistickou budoucnost a v židovské historické naděje se v jeho osobní filosofii pojí v nedělitelnou jednotu. Přísliby proroků celému lidstvu nyní znovu ožívají v hloubavém duchu moderního Žida a jsou rovněž přísným napomenutím židovskému národu. Má-li Židovstvo vyplnit své poslání, musí nejdříve poznat samo sebe, musí pochopit, že je národem, a musí svoje národní bytí znovu oživit a prosadit. Proto se stal Moses Heß sionistou. ‚Masa židovského lidu se bude podílet na velikých historických hnutích moderního lidstva teprve tehdy, až bude mít svoji židovskou vlast.‘ V trýzni svých učenických let si vypracoval myšlenkový, ideologický systém, který mu měl objasnit celoživotní otázku po smyslu lidských dějin. Svě zodpovězení palčivé otázky později shrnul v knížce, vydané roku 1837 pod názvem *Die heilige Geschichte der Menschheit* (Posvátné dějiny lidstva). Heßovými učiteli a mistry byli Spinoza a Hegel, ale základem jeho myšlenkové stavby bylo židovství. Slavnostními slovy pak ukazuje židovskou státotvornou myšlenku jako cíl dějinného vývoje. V Židech znovu ožívá jejich staré zákonné právo... ‚Tento národ byl již od prvopočátku povolán k dobytí světa.‘

Hluboce ale zapůsobilo až jeho další dílo *Die europäische Triarchie* (Evropské trojvládí), které vyšlo roku 1841. Heß byl hegelianstvím zklamán. Tato filosofie se zdála být ještě tak ‚ospravedlněním bytí‘ nebo ‚koncem minulosti‘, ale již ne počátkem budoucnosti. Vždyť život je něčím víc než filosofováním, dějiny tvoří čin. Geniální intuicí se vypořádal s minulou dobou; samozřejmě s pochopitelným omylem všech revolucionářů, že uskutečnění konečného cíle je za dveřmi. Již tehdy jako první rozpoznal protiklad kapitálu a proletariátu coby dějinný element, a mohl proto, opět jako první, ukázat, že ‚Anglie dospěla k bodu, kdy propukají sociální revoluce‘. Francie se mu zdála být místem, kde se tyto revoluce připravují a prostředkují, a Německo mu bylo zemí, kde už byl položen základ. Evropská triarchie, Anglie, Francie a Německo, je v Heßově pojetí onen historický čin, to znamená jejich spojení do společného evropského státu. Tyto tři elementy musejí vzájemně

splynout v jeden. ... V Německu sociálně duchovní svoboda, protože zde převládá duch, ve Francii sociálně mravní svoboda, protože je zde tak silná volní stránka, a v Anglii sociálně politická svoboda, protože je zde nejvíce rozvíjen praktický duch. ... Ale Židovstvo je chápáno jako základní princip všech dějinných hnutí. ... **Židé zde musí být jako vražený bodák v těle západní civilizace.** ... Židé jsou kvasem této společnosti, určení od začátku k tomu, aby vtiskli svůj ráz všemu pohybu.'

Tímto spiskem Heß zavlekl socialistické myšlenky do Německa, oblékl je do roucha německé filosofie a podložil je hospodářskými argumenty. Svým dílem se stal Heß 'otcem socialismu'.

Heß poznal Marxe brzy po jeho příchodu do Bonnu na podzim r. 1847 a rychle pochopil jeho schopnosti a význam. V dopise svému důvěrnému příteli Bertholdu Auerbachovi píše: 'Dr. Karel Marx – tak se jmenuje moje modla, která zasadí poslední úder středověké víře a politice.'

'Jeho revoluční komunistické myšlenky rychle dobývají nová území, získávají si nové lidi.' Bakunin ho později nesmiřitelně nenáviděl, stejně jako nenáviděl všechny Židy i Němce za to, že ho zasvětil do učení francouzského socialismu, a že měl později citelný vliv na Marxův vědecký vývoj. [Viz k tomu knihu Th. Zlociste, *Moses Heß*.] Získával masy pro komunismus a připravoval cestu pro nastupující záplavu revoluční literatury a pro organizátorskou práci revolucionářských vůdců...

Nejsilněji zapůsobil Heß na čínorodé revolucionáře novohegeliánského ražení, kteří vrhali moře inkoustu na starý systém. Bylo to nutné, protože teprve tím se umožnilo spojení zbídačeného proletariátu a intelektuálů. Nicméně, ti nemohli ukázat vizi nového světa, duchovní přípravu jeho nové výstavby. To dokázalo právě Heßovo dílo. V tom předešel Marxe, který se mu ovšem brzy vyrovnal, a pak jej i překonal.

Na veřejných diskusních večerech, při nichž se scházela duchovní elita, propagoval stejně jako Engels komunismus s tím výsledkem, že brzy bylo celé město a okolí prodchnuto novými idejemi. To se zdálo být policii už příliš a proto zastavila pořádání diskusních večerů, a v červnu 1846 zastavil cenzurní úřad rovněž vydávání časopisu *Gesellschaftsspiegel*.

Krátce nato propukl v komunistické skupině prudký spor, vyvolaný především Marxovou panovačností a jeho snahou o vlastní uplatnění. Šéf partaje seděl v Bruselu a bohorovně vylučoval každého, kdo se nedržel přísně předepsaného kursu...

Jediným škrtem pera byl M. Heß postaven zcela na okraj hnutí. Muselo to pro něho být trpké především proto, že poctivě uznával obrovský význam Marxe pro hnutí. Navíc si byl dobře vědom toho, že Marxe a Engelse právě on přivedl na cestu komunismu a že oba ještě před krátkým časem zastávali takové názory, které mu nyní předhazují jako neomluvitelné selhání. Heß rovněž dobře věděl, že četné nosné myšlenky „Komunistického manifestu“ byly jeho duchovním dítětem. Propast, rozervená mezi Marxem a Heßem, se již nikdy úplně nezacelila...

22. dubna 1852 vydala pruská policie na Heße zatykač. Pokusil se uprchnout do belgického Lutychu, ale byl tam odhalen a vykázán. Putoval pak přes Holandsko a Francii, až nakonec opět zakotvil v Paříži. Chtěl se konečně usadit, vést klidný

život se svojí ženou Sibyllou, a věnovat se vědecké a spisovatelské činnosti. Jeho bojovnost byla zlomena, nikoli však jeho kritické schopnosti a vědomosti...

V tomto období dostala pro Heße otázka rasy a národa nový význam. Zastával názor, že rasy, které náležejí do organických sfér, se musí pozvednout do sociální jednoty svým hospodářským rozvojem. V tomto procesu vývoje ovšem má svůj zvláštní význam úloha a poslání. Co mohlo být Heßovi bližší, než z nového stanoviska probádat poslání židovského národa? Tak vznikla jeho kniha *Rom und Jerusalem*, odtud se datuje jeho vášnivé volání po znovuvybudování židovského národa: Jestliže má Židovstvo vyplnit své poslání, musí získat potřebné síly zřízením vlastního státu, který mohl povstat jenom na půdě Erez Israel. **Žádný mesiáš nepřinese svobodu, židovský národ se musí sám stát mesiášem lidstva.** Moses Heß umírá 6. dubna 1875, tiše a smířeně. Jeho posledním přáním bylo být uložen do hrobky svých rodičů v Kolíně nad Rýnem. Pařížští revolucionáři vyprovodili zemřelého na nádraží a svolali mu slib věrnosti a vděčnost.

Uplynulo několik desetiletí, než se Heßovy myšlenky dočkaly nového života. Když se nová židovská generace upomněla na národní charakter svého židovství a vyjádřila vůli po znovuvytvoření židovské reality v zemi svých otců, ožilo znovu i Heßovo jméno, a jeho génus znovu nabyl síly. Ale německý proletariát, kterému M. Heß věnoval největší kus své práce a svého života, pro něhož nesl všechna strádání exilu a pronásledování, není k tomuto ‚otci socialismu a předchůdci Marxe a Engelse‘ dosud stále spravedlivý a vděčný. Velký dík dluží bojující proletariát i po půlstoletí svému průkopníku M. Heßovi.“

Neváhám dodat, že tento „rudý rabín“ a sionista možná opravdu nechoval žádné zločinné nebo fantastické plány, jak skutečně bylo i přesvědčením a vírou tolika jiných židovských komunistických či sionistických vůdců, vycházejících z typicky židovské premisy vyvolenosti a posedlosti mesiánskou myšlenkou dobra pro celý svět...

Je to však příkaz sebezáchovného pudu, že i takoví Židé se svými svět oblažujícími úmysly budou u nás nacházet přirozenou nedůvěru! A to přesto, že i oni sami jsou většinou nevědomými nástroji cílevědomých, spíše po světovládě než po spáse světa toužících židovských kruhů.

Že shoda konečných cílů komunismu, respektive socialismu na jedné a sionismu na druhé straně je zdůrazňována i jinými směrodatnými židovskými autoritami, to potvrzuje i následující pasáž z přednášky Maxe Nordaua, kterou pronesl v Amsterdamu 17. dubna 1899. (Max Nordau, *Zionistische Schriften*, Jüdischer Verlag, Berlin-Köln-Leipzig 1909.) Naše ukázka je ze str. 264:

„Židovští proletáři, kteří se stali socialisty, si patrně představují, že musí sionismus odvrhnout proto, že se socialismus a sionismus vzájemně vylučují. Ovšem to je hrubý omyl! Vždyť přece socialismus má za nejvyšší cíl sbratření všech lidí bez ohledu na jejich původ, a přesně ten samý ideál vyznává také sionismus.“

Úplně stejnou myšlenku vyjádřil rovněž známý sionista dr. Gaster na odpoledním jednání III. sionistického kongresu v Basileji 17. 8. 1899 těmito slovy:

„My jsme ovšem měli před očima veliký ideál, nesrovnatelný s ideály, které ovlivňovaly jiné národy, a tento ideál jsme následovali odhodlaně po celá ta staletí. Vždyť my sníme o vlastní říši na Zemi, kde by vládla spravedlnost a láska, a my tu-

to **Boží říši na Zemi považujeme za věčný ideál židovského národa.** V tom se právě lišíme od úsilí ostatního světa, a také proto jsme vždy zůstali jiní než ostatní. Vždyť s námi se nemůže srovnávat žádný jiný národ.” (Viz *Stenografický záznam jednání III. sionistického kongresu v Basileji*, nakladatelství Verein Erez Israel, Vídeň 1899.)

Dnes už je ovšem dávno neoddiskutovatelnou skutečností, že židovská povaha a židovská činnost je ostatním národům neblahá, a že tyto škody v každém případě mnohonásobně převyšují nějaký případný užitek, plynoucí ze židovské činnosti.

Velmi zajímavým, chtělo by se říci spíše jedinečným zjevem je, když narazíme na případ, kdy židovská strana předkládá nějaký skutečně altruistický motiv. Příčina toho spočívá podle mého názoru v tom, že všichni Židé v sobě nesou ve větší nebo menší míře určité dědičné zatížení jako následek po tisíciletí trvající úmyslné izolovanosti a sňatků až donedávna téměř výhradně jen mezi sebou.

To je vedle rasové cizosti Židů také hlavní příčina jejich naprostého nedostatku smyslu pro dějiny, tradici a činnost nežidovských národů, která je – vědomě nebo nevědomě – zavádí na cestu nenávisti vůči těmto národům a jejich státnímu zřízení, kultuře a náboženství.

Musíme se postavit proti tomu, abychom sloužili jako pokusný objekt pro židovské, svět „obšťastňující“ světovládné snahy. Je k tomu velice dobrý důvod:

Sám obrovský židovský experiment bolševismu stál již evropské nežidovské národy mnohem více mrtvých, než kolik je všech Židů na celém světě dohromady!

2

Po Mosesu Heřovi nyní přejdeme k židovskému revolucionáři, který celou nihilisticko-komunistickou podvratnou práci proti carskému Rusku organizoval a řídil. Je to Mark Natanson, kterého Leninův židovský přítel a starý revolucionář Leo Dejč ve své knize *Úloha Židů v ruském revolučním hnutí* označuje za sběratele ruské země. Kniha vyšla rovněž ruský, nakladatelství Grani, Berlín 1923. Věnuje v ní Natansonovi celou kapitolu (str. 254-277) s názvem „Sběratel ruské země“.⁸⁶

„Všem lidem, kteří jsou seznámeni s naším revolučním hnutím, je známo, jak velkou roli v něm hrála společnost ‚čajkovci‘, o níž jsem se již zmiňoval. Ale zdaleka ne každý ví, že jejím zakladatelem nebyl N. V. Čajkovskij, nýbrž dvacetiletý student vojenské lékařské akademie M. A. Natanson. A byl to on, kdo položil základ k oné tajné organizaci, z níž vyšel velký počet známých ruských revolucionářů. Díky jeho přičinění se také později vynořily ještě další, u nás neméně známé společnosti, jako např. *Zemlja i volja* (*Země a svoboda*), z níž jak známo, později

⁸⁶ Toto čestné označení dal svého času ruský národ velkoknížeti „celého Ruska“ Ivanu Daniloviči Kalitovi (1328-1341). Kalita několikanásobně zvětšil rozsah svého panství nejen koupí, ale také bezohledným vyháněním původních obyvatel; pozn. E. von Engelhardt.

vznikla organizace *Narodnaja volja* (*Svoboda lidu*) a pojem Černyj pereděl,⁸⁷ který bezesporu také sehrál důležitou úlohu v revolučním hnutí Ruska.

Už jen z této skutečnosti je zřejmé, jak vynikajícím mužem své epochy M. A. Natanson byl. O to více se musí zdát zarážející, že již v dalším vývoji našeho hnutí nehrál žádnou významnější roli, a že mladším generacím jeho jméno více méně nic neříká.

To málo, co znám z jeho minulosti, zde podávám.

Mark, syn obchodníka z Kovna, se po absolvování tamějšího gymnázia vydal r. 1868 do Petrohradu, kde vstoupil na vojenskou lékařskou akademii. Tam přišel také do styku se dvěma studenty, Čajkovským a Serďukovem, s nimiž se po nějakém čase domluvil na založení kroužku vzdělaných a mravných lidí obou pohlaví.

Jak už víme, zjistilo III. oddělení [Ochrana, tajná politická policie], že skutečným iniciátorem tohoto kulturně vzdělávacího spolku je Natanson. Byl zatčen a administrativní cestou poslán k nucenému pobytu na dálném severu evropského Ruska. To bylo roku 1872.

Po uplynutí tříleté lhůty vyhnanství se Natanson r. 1875 objevuje znovu v Petrohradě. Jako ve všech ostatních městech ruské říše, panoval i zde mezi revolucionáři nepředstavitelný zmatek, způsobený rozbitím jejich organizací. Co ovšem měli jiní za nemožné, převzal Natanson na sebe. Ukázal se jako člověk, který uměl kolem sebe rychle soustředit zbytky rozbité organizace, získat nové stoupence, a tím položit základy jiné, která se činností a významem nejen vyrovnala skupině „čajkovců“, ale podle mínění mnohých ji ještě překonala.

Natanson se po návratu z vyhnanství samozřejmě nejdříve rozhlížel po nějakém prameni financí. Peníze k němu přicházely samy. Známý socialista Dimitrij Andrejevič Lisogub⁸⁸ mu dal k dispozici přiměřený majetek ve výši přibližně 200 tisíc rublů. Lisogub se jako jeden z prvních spojil s Natansonem, protože byl přesvědčen o jeho geniálních organizátorských schopnostech.

Mimo organizování dopravy a rozšiřování v zahraničí vydávaných děl Lavrova, Bakunina, časopisu *Vperjod* a dalších, byl první velkou akcí kruhů kolem Natansona únos knížete Kropotkina v létě 1876 z polní nemocnice, kde byl poté držen v internaci. Tato akce, provedená s velikým rizikem a s nasazením značných výdajů, patří k nejznámějším.

Jiným, neméně významným revolučním činem, k němuž došlo ještě téhož roku, byla demonstrace na Kazaňském náměstí, o níž jsem se již zmínil. Iniciátory demonstrace byli rovněž tzv. natansonovci.

Abych se s natansonovci sblížil (ale i z jiných důvodů), jel jsem na jaře 1877 spolu se Stefanovičem z Kyjeva do Petrohradu. Tam jsme byli přijati v konspirativním bytě Natansonova kruhu, což nám dalo výbornou příležitost k seznámení se s dosud nám neznámými lidmi.

V průběhu jednoho roku a několika měsíců po návratu z vyhnanství se Natansonovi podařilo vybudovat poměrně významnou organizaci, o čemž jsem měl mož-

⁸⁷ „Černyj pereděl“, černý předěl, přerozdělení. Tímto lidovým výrazem se označovala konfiskace půdy majitelům bez náhrady a její následné rozdělení všem, kteří na půdě sami pracovali; pozn. E. von Engelhardt.

⁸⁸ Podrobně o něm referuje v knize *Za polvéka*; pozn. E. von Engelhardt.

nost se sám přesvědčit. V organizaci se nacházely tehdy již významné osobnosti, které se později staly skutečně slavnými, jako např. Plechanov, Osinskij, Barannikov, A. Michajlov, Sundelevič a další.

Natansona jsme sice v Petrohradě nezastihli, ale jeho duch byl jakoby přítomen. ... Síle jeho ducha je možno děkovat, že již nadále nebylo vidět ztrátu víry ve věc revoluce, apatii a podobné jevy. Natanson vtiskl svoji pečeť všemu, s čím přišel do styku. Ve vzduchu bylo cítit brzký počátek silného revolučního rozmachu. Ale začátkem června téhož roku byl Natanson na Něvském prospektu kontrolován agentem Ochrany. Podařilo se mu ještě srazit špicla pěstí k zemi a dát se na útěk, ale byl za pomoci dalšího policisty zadržen a zatčen...

Nicméně přes veškerou snahu nemohla policie a státní zastupitelství najít žádné podklady k tomu, aby ho předali soudu, protože vlastně neměli žádné přímé důkazy v ruce. Museli se chtít nechtě spokojit s administrativním opatřením, aby Natansona opět poslali do vyhnanství. Tentokrát ale to již byla (v létě roku 1880) odlehlá oblast východní Sibíře.

Roky pobytu ve vyhnanství ani tentokrát nezlomily jeho neúnavnost v práci za sbratření lidí, to jest především v obstarávání peněz na tuto činnost. Sotvaže se na novém místě trochu porozhlédl, pustil se ihned do své oblíbené práce – sdružování roztržštěných sil a vytváření jednotné organizace.

Je dostatečně známo, že když v osmdesátých letech po rozbití skupiny *Narodnaja volja*⁸⁹ ustala v Rusku prakticky revoluční činnost, musel Natanson již potřetí začít budovat organizaci od samého začátku.

Ačkoliv byl Natanson po vyhnanství ve svém novém místě pobytu v Saratově pod přísným policejním dohledem, pustil se ihned do práce stejně tak mezi představiteli společnosti, jako mezi mládeží. Jakmile se mu opět podařilo zorganizovat schopné elementy ve větších městech volžské oblasti (v Saratově, Samaře a Nižním Novgorodu), odebral se r. 1892 do Petrohradu. Tam dokázal získat pro své záměry a myšlenky několik schopných spisovatelů v čele se známým N. Michajlovským. Poté vytvořil již třetí takovou organizaci ve svém životě, která si dala později velmi proslulé jméno *Narodnoje pravo* (*Právo lidu*).

Jako již před tím, vybudoval Natansonovi i tentokrát skutečně významnou organizaci, která měla k dispozici peníze, spojení, ilegální tiskárnu a pod. Brzy se přikročilo k vydávání vlastního listu *Svoboda lidu*. Když bylo bezmála připraveno první číslo, dostala vláda znovu odkudsi informaci o Natansonových plánech. Na jaře 1894 začala v různých městech Ruska vlna zatýkání, která vedla k úplnému rozbití ještě nedostatečně upevněné organizace. Velký počet jejích členů, včetně Natansona, byl obvyklou administrativní cestou odeslán na Sibiř.

Jako důkaz mimořádných Natansonových schopností navazovat vlivná spojení a styky může sloužit následující epizoda: Při domovní prohlídce byla u něho nalezena vizitka jedné vysoce postavené osobnosti, s níž byl v dobrém kontaktu. Když byl Natanson odeslán, jak jsem již řekl, znovu na Sibiř, napsal pak dotyčný hodnostář gubernátorovi Jakutské oblasti dopis s intervencí v Natansonův prospěch.

⁸⁹ Pozn. von Engelhardt: *Narodnaja volja* vznikla roku 1879 jako výsledek rozštěpení organizace *Zemlja i volja*. Byla nejsilnější ze všech organizací, vytvořených extrémním křídlem ruské inteligence.

Skutečně se také Natansonovi ve vyhnanství nevedlo příliš zle; zastával funkci účetního na stavbě železnice v okolí Bajkalského jezera. Dostával velmi slušný plat a těšil se pověsti vážené a vlivné osoby...

Znovu tedy musel tento neúnavný muž přečkat dlouhých osm let v sibiřském vyhnanství, a teprve po uplynutí určené lhůty se opět vrací na přelomu našeho století zpátky do evropského Ruska. Nejprve na jih, do Baku, později také do dalších měst oblasti. Tentokrát nemusel s obnovením organizace začínat od nuly, protože zde byly již dvě: sociálně-demokratická a socialisté-revolucionáři (eseři), mezi nimiž si mohl zvolit. Vzhledem ke svým kontaktům, ale i tradici a názorům, stál Natanson blíže té druhé, a skutečně také brzy po svém vstupu zaujímal v této straně vážené postavení jako člen jejího ústředního výboru.

Ze svého postavení ve vedení sociálně-revoluční strany začal Natanson pracovat podle své obvyklé energie na vytčeném cíli, kterým bylo sjednocení jeho strany se sociálními demokraty na straně jedné, a s liberály, kteří si říkali osvoboždenci [členové skupiny *Osvobožděnije truda*] na straně druhé. Za tímto účelem procestoval západní Evropu a vedl jednání s různými politickými vůdci.

Setkal jsem se s Natansonem u Plechanova během jeho návštěvy r. 1905, tedy bezmála třicet let po našem prvním setkání v Petrohradě.

Přede mnou seděl zcela bělovlasý mrzout, v němž jsem sotva poznával mladého Natansona. Ale nezměnila se jen barva jeho vlasů, i on sám byl jiný. Už nebyla viditelná jeho dřívější schopnost ovlivňovat své okolí a podřizovat si je. Naopak z něho bylo cítit něco jakoby nesympatického, u něho dříve nevídaného: podlézavost a snaha přizpůsobit se. Doslova z něho číselo neupřímnost a nespolehlivost.

Zmíněná jednání nakonec nevedla k předpokládanému cíli, tj. ke sjednocení. Nicméně alespoň s liberály se Natansonovi podařilo dohodnout jakousi formu spolupráce. Krátce po ztroskotání vyjednávání vyšlo najevo, že sociální demokraté projevili prozíravost, když nedali na Natansonovy licoměrné sliby. V jeho blízkosti se totiž zabýval záležitostmi sociálně-revoluční strany známý agent policie Asev.

V tomto případě nezklamal Natanson jenom vedení své strany, ale především jej zklamal jeho cit pro revoluční čistotu. Dokonce už když měl v ruce jasné důkazy proti tomuto špiclovi, ještě ho spolu s Černovem obhajoval. Vycházel při své argumentaci z machiavelistických zásad a prohlašoval, že není vhodné agenta odhalit, protože „pracuje“ na dvou frontách a jeho služby mohou být sociálně-revoluční straně prospěšné.

Přešly další čtyři roky. Během války se Natanson zúčastnil konference v Zimmerwaldu, kde spolu se sociálním demokratem Akselrodem patřil k posledním žijícím představitelům sedmdesátých let. Ještě později, během revoluce, se Natanson přidal k levému křídlu sociálně-revoluční strany.

Jako její delegát zemřel Natanson ve Švýcarsku. Pokud je mi známo, bylo to roku 1920.

Ačkoliv Natanson po založení organizace *Narodnaja volja* jako politik ustoupil do pozadí, nelze popřít, že v sedmdesátých letech sehrál jednu z hlavních rolí v ruském revolučním hnutí. V dějinách této epochy patří jeho jménu nejčestnější místo. Mezi židovskými revolucionáři oné doby byl Natanson bezesporu nejvýznamnější postavou.”

Jako další doklad úlohy Židovstva v první bolševické revoluci v Rusku (1905-1906) uvedu nyní předmětné pasáže z nanejvýš pozoruhodné brožury ruského revolucionáře a zednáře A. Amfiteatrova *Der Ursprung des Antisemitismus in Russland (Příčiny antisemitismu v Rusku)*, vydané nákladem Stühr'schen Buchhandlung, Berlíně 1906.⁹⁰ Citace jsou z II. dílu s titulem *Das Judentum als Geist der Revolution (Židovstvo jako duch revoluce)*, str. 39:

„Instinkt nepřátelství bývá často zdvořilejší nežli všechny projevy přátelské náklonnosti. K takovým komplimentům můžeme počítat také tvrzení vlády, že Židé dělají revoluci, ačkoli Židovstvo již revoluci zaplatilo bezmála tragickými oběťmi. Ano, Židé udělali revoluci, dělají revoluci a budou ji dělat tak dlouho, dokud revoluce nepřebuduje svět k socialismu, dokud nepadnou všechny despocie a buržoazní konstituce pod náporem demokratické rovnosti, v jejímž duchu genius židovských ebionitů již osm století před Kristovým narozením vylepšil staré kočovnické zákony 2. knihy Mojžíšovy socialistickými paragrafy. Židé musí dělat pasivní nebo aktivní revolucionáře, protože sociální revoluce ve jménu spravedlnosti odpovídají charakteru jejich učení a dějin mezi ostatními národy.”

Str. 41: „Dvakrát triumfovalo židovstvem ztělesněné sociální svědomí nad světem ohně, meče a zlata. Poprvé tehdy, když se zrodil evangelický ideál. V druhé periodě právě žijeme. Je to období, v němž se Evropa, vyzbrojená dogmaty Židy zrozených a vychovaných socialistů zbavuje okovů církví, států, stavů a nerovností tříd pro takový Nový Jeruzalém, který ve svých viděních spatřil jako první Žid Jošua, a Marx vypracoval plány k jeho zřízení. Ano! – Židovstvo je revoluční silou tohoto světa.” – – –

Str. 48: „Je již příliš pozdě budovat nové státy, když socialisté miliony rukou pracují na rozbití států starých – a jmenovitě jsou to židovské ruce na prvním místě a v prvních řadách.” – – –

Str. 50: „Ve starověku byla vůdčí myšlenkou Izraele idea chrámu a jako taková zůstala i v představách středověkého Židovstva, které se mnohokrát nechalo svést mesiášským zvěstováním různých entuziastů, částečně bláznů, někdy přímo šarlatánů. A jako taková ještě místy žije v temných chatrčích některých západních a jihozápadních oblastí Ruska, kde starci s biblickými plnovousy ještě dodržují kultovní rituály a jejichž brady jsou zaslzené v hodinách rituálních vzpomínek na ztracený Jeruzalém. – – –

Ale děti a vnuci těchto starců jsou již společenstvím, jsou sociální demokracií, jsou uvědomělým proletariátem. Je velice pravděpodobné, že již není příliš daleko chvíle, kdy se v řadách vše proletářské armády oboří na budovu křesťanství a nahradí jeho poražené symboly rudou vlajkou s heslem: Proletáři všech zemí světa, spojte se!”

Str. 51: „... Závěrem svých vývodů ještě musím vyslovit přesvědčení, že se přestavba Evropy týká Židů jako národa, nikoli jako státu. Socialistická síla, protistátní

⁹⁰ Existuje také kniha A. Amfiteatrova s titulem *Mojo masonstvo*, která je uvedena v seznamu literatury díla V. Ivanova *Od Petra I. až po naše dny*, Charbin 1934, str. 601; pozn. E. von Engelhardt.

síla, přece nemůže sama proti sobě vytvářet takové prostředky a zřízení, proti kterým ve všech zemích a po tolik století bojovala. Neúnavně hlodající ničitel veškeré státnosti, Židovstvo, je koncentrátem osvobozující ideje celého lidstva.”

Str. 53: „V blížících se dnech proletářského vítězství se Židovstvo nebude skrývat v kdovíjakých koutech, ale zaujme při hostině na oslavu vítězství čelné místo, které mu jako nejstaršímu bojovníku vítězné armády právem náleží.”

4

Na tomto místě bych chtěl poukázat na velice poučnou knihu Žida Árona Simanoviče, bývalého Rasputinova „sekretáře”, která vyšla poprvé rusky v Rize⁹¹ a později v němčině r. 1928, Verlag-Hensel & Co. Rozsah této práce mi nedovoluje přinést z ní výtah. Musím se zde omezit na stručné konstatování, že obsahuje otřesné svědectví o systematické, ničivé a podvrtné práci ruského Židovstva před světovou válkou i během ní pomocí nevybíravých prostředků, jakými jsou korupce, podvody, podrývání každé autority, i vlastizrada. Tato činnost Židovstva mimořádnou měrou přispěla k vítězství bolševismu v Rusku.

Cílevědomá a směrnicím *Protokolů sionských mudrců* plně odpovídající spolupráce všech vrstev a organizací Židovstva s konečným, čistě židovským cílem, by měla být výstražným příkladem pro všechny ostatní národy!

5

Nyní ocituji několik ukázek z knihy jednoho z nejlepších německých znalců Ruska, prof. Paula von Sokolowského, *Die Versandung Europas*, Verlag Deutsche Rundschau GmbH, Berlín. Pasáže jsou z kapitoly s názvem *Die Ostjuden als führende Kraft (Východní Židé jako vedoucí síla)*:

„Hlavní oporu židovské revoluce tvořila mezi ruským obyvatelstvem především polointeligence – intelektuální vrstva lidí. ... Židé byli tvůrci a podporovateli revoluce. ‚Od nás máte svého Boha,‘ vychloubali se, ‚a od nás také dostanete správnou pozemskou vládu.‘ I přes jisté množství reálně existujících, zapřísáhlých, ba zoufalých nepřátel carského režimu, by bez této židovské činnosti nikdy nemohlo dojít k děsivé celoruské revoluci. Bez židovského vedení a organizování by nebyla ani vlna poštovních a železničních stávek r. 1905 schopna otrástit autoritou vlády.

Ruská opozice především děkuje Židům za organizování tisku! S až úžasnou obratností vytvořili židovští novináři a spisovatelé alegorický sloh, jehož pomocí dokázali oklamat i nejpřísnější cenzuru. ... Kromě této práce Židé neúnavně vyhledávali každou příležitost k navazování kontaktů s radikálními živly v zahraničí, a tuto výsadu si žárlivě střežili. Židé jistým způsobem vlastně představovali diplomatický zahraniční sbor revolucionářů v Rusku, což vyplývá z jejich internacionálního působení. Bezesporu byly pro účely revoluce mobilizovány obrovské finanční prostředky!

⁹¹ V nakladatelství *Istoričeskaja bibliotěka*. Obsah této knihy je pojednán v následující části *Znaleckého posudku* pod názvem „Zpověď malého sionského mudrce“. Jeden exemplář německého vydání je připojen k *Posudku* jako zvláštní příloha.

Ze židovského hlediska byly ovšem peníze, vložené do ruské revoluce, velice dobře investované!

Konečně také zasadila židovská organizace ruské vládě další těžkou ránu tím, že vnesla do tajné politické policie nebezpečný rozklad. Vznikl tak nový typ agenta, o němž se nedalo říci, zda slouží zájmům vlády nebo revolucionářů. Skutečností je, že tito lidé jako oficiální tajní policisté souběžně předávali všechny důležité informace revolucionářům, a že dokonce spolupůsobili při provádění některých politických atentátů. Zvláštní roli v tomto smyslu sehrál např. známý agent Asev, a jmenovitě také Zubatov⁹² v Moskvě.

Zvlášť obratně postupovali Židé při přidělování osobních rolí ve velkém dramatu, který připravovali. Žid nikde přímo nezaujímal viditelné postavení a raději přenechával tato místa mužům, jejichž národní ruský původ i náboženství byly mimo pochybnost. S oblibou používal takových osob, které nosily vysoké tituly nebo dokonce patřily přímo ke dvoru. Návnadou pro obyčejné lidi byla obrovská reklama v tisku, jejíž hřmotný halas mohl u méně přemýšlivých skutečně vyvolat pocit bezmála nesmrtelnosti vychvalovaných osob.

Proto dávala židovská kabinetní práce přednost neuspokojeným učencům a inteligentům, kteří se v pošetilé samolibosti domnívali takto získat významnou roli ve společnosti. Tím a ovšem ještě jinými prostředky byla nenápadně sjednocena celá, jinak velmi rozličnými důvody motivovaná opozice, která později pod názvem *Konstitučně-demokratická strana* (tzv. kadeti) sehrála tak neblahou roli. **Mozek této strany byl židovský** a pozdější politická vražda, organizovaná ruskými konzervativci, ukázala, že její původci dobře věděli, proč si za oběť vybrali dva Židy, Gercenštejna a Jollose.

Určitá, bohužel nezanedbatelná část ruské inteligence byla rovněž židovským tiskem z důvodů politické využitelnosti vtahována do socialistických idejí. A právě z tohoto okruhu omezených a polovzdělaných jedinců se rekrutovali nejzuřivější fanatici těch několika elementárních socialistických pouček, které jim pronikly do hlavy.

Ve svých hlavních rysech byl židovský program bezesporu připraven již koncem panování cara Alexandra III. (Tedy kolem r. 1894 – v. E.)

Žádný jiný z neruských národů carského Ruska neměl ani zdaleka tolik politické podpory v zahraničí jako právě Židé, **především zásluhou židovsko-demokratického tisku ve všech státech Evropy a Ameriky.** Porovnejme si to například s tím, co všechno vytrpěli Poláci, zvláště po svém neúspěšném povstání, aniž se o tom tisk v Anglii nebo ve Francii zmínil, s výjimkou několika neurčitých vyjádření. Stal se snad tehdy někdo v mocné německé říši o útisk německého obyvatelstva v baltských zemích? Byla zavřena světoznámá německá vysoká škola i množství škol středních, a německá vláda a tisk se snažily udržet tuto „vnitřní záležitost“ carského Ruska mimo vědomí německého národa...

Zcela jinak ovšem bylo, když se mělo něco stát ruským Židům!

Převrácení pouličního krámků nějakého židovského šejdiře kdesi v západoruském městečku se stalo ihned světodějnou událostí! Z Německa, Anglie, z Francie

⁹² Zubatov, četnický plukovník, zakladatel tzv. policejního socialismu; pozn. překl.

a především z Ameriky přicházely hlučné protesty, ruské vládě byly ihned činěny nejrůznější výtky a hrozilo se i vypovězením úvěrů! A to všechno bylo postaveno na náboženské a kulturní vzájemnosti Židů, i když specificky židovská kultura již na Západě dávno neexistuje. Mezi ‚oběťmi‘ ruských událostí a jejich ‚obránci‘ bylo jen velice pochybné kulturní a osobní spojení, ale zde šlo o něco jiného, o vzájemnou podporu a udržení židovské rasy, s níž vystoupili jednotně všichni soukmenovci.

Prostřednictvím systematického nátlaku byla revoluční inteligence postupně donucena podřít své myšlení a činnost židovským příkazům.⁹³

Co ovšem mohli Židé Rusům nabídnout, nebyla státotvorná idea a vůle k překonání vnitřních i vnějších obtíží, ale cesta ke zmatkům a krvi!

Při své podvrtné revoluční činnosti se Židé pochopitelně nemohli vázat na jedinou politickou stranu. Proto vytvářeli podle potřeby jednu za druhou, a nepoužitelné bezohledně odhazovali. Tak postupně vystoupali po všech schodech opozice od kadetů až po komunisty, aniž by se dalo někdy určit, u kterého programu se zastaví... Jenom tím je vysvětlitelné, že Židům nestačí ani daný komunistický stát a vidí jako svůj další cíl světovou revoluci prostřednictvím III. internacionály...”

6

Cenné údaje o roli Židů v bolševické revoluci přináší anglická *Bílá kniha*⁹⁴ o bolševismu z roku 1919, z níž zde uvedu několik nejzajímavějších pasáží.

Rusko č. 1 (1919)

Sbírka hlášení o bolševismu v Rusku, (London, published by His Majesty's Stationery Office). Předloženo parlamentu na příkaz Jeho Veličenstva, duben 1919.

Dokument č. 6⁹⁵

Sir M. Findley panu Balfourovi
(telegram, přijato v září 1918)

Christiania (Norsko)

Následně k hlášení holandského vyslance v Petrohradě, které dnes přišlo, se zvláštním zřetelem na situaci britských poddaných, kteří se nacházejí pod jeho ochranou:

„V Moskvě jsem vedl opakovaně jednání s Čičerinem a Karachanem. Celá sovětská vláda se dostala na úroveň zločinecké organizace. Bolševici nahlízejí, že jejich čas je pryč a zachraňují svoji kariéru zločinným šílenstvím.

Nebezpečí je veliké, a proto považuji za svoji povinnost obrátit pozornost britské vlády i všech ostatních na skutečnost, že když nebude učiněn v Rusku neodkladně konec bolševismu, bude tím ohrožena civilizace na celém světě...

Jsem hluboce přesvědčen, že potlačení bolševismu má pro svět nejvyšší důležitost, neboť když nebude potlačen hned v zárodku, neodvratně se v té či oné formě

⁹³ Přímo vzorovým dokladem těchto slov jsou např. pasáže z díla Rusa A. Amfiteatrova, uvedené výše v kapitole XIV, 3, 3 tohoto *Znaleckého posudku*.

⁹⁴ Anglická *Bílá kniha* vyšla také česky s titulem *Bolševism v Rusku* v pražském nakladatelství Jana Laichtera r. 1920; pozn. překl.

⁹⁵ Ve zkráceném vydání *Parliamentary Paper*, vydaném téhož roku 1919, chybí právě toto místo z hlášení holandského vyslance. Považuji to za typické; pozn. E. von Engelhardt.

rozšíří po celé Evropě, **protože bolševismus je organizován a prováděn Židy, kteří nejsou vázáni k žádnému národu a vidí svoji úlohu ve zničení stávajícího řádu věcí ke svému vlastnímu prospěchu.** Jedinou možností, která by mohla toto nebezpečí odvrátit, je společná akce všech mocností.”

Dokument č. 11

Hlášení o poměrech v Rusku (2). Zpráva Mr. H., 14. říjen 1918

Politické poměry

„V distriktech okupovaných a spravovaných sovětskou vládou je 90 % obyvatelstva jednoznačně proti vládě a nanejvýš 5 % ji podporuje. Těchto 5 % obyvatel tvoří především během revoluce se navrátilí uprchlíci, kteří jsou z největší části rasově **neruského** původu...”

Dokument č. 12

Sir Findley panu Balfourovi
(telegram)

Archangelsk, 27. listopadu 1918

„Jsem pevně přesvědčen, že jednáním s bolševiky ničeho nedosáhneme. Stále znovu a znovu ukazují, že neznají žádných skrupulí, a v případě, že není možné je za jejich zločiny potrestat a násilím od nich osvobodit svět, nezbývá než jednat s nimi jako s vyvrheli...”

Dokument č. 26

Pan Alston earlu Curzonovi
(telegram)

Vladivostok, 23. ledna 1919

„Bolševici se už nadále nemohou vydávat za stranu s extrémně komunistickým názorem. Tvoří poměrně malou, privilegovanou skupinu, která ostatní obyvatelstvo terorizuje, protože drží monopol na ozbrojenou moc a potravinové přiděly. Tato skupina nebo vrstva je složena především z vojáků a dělníků, a vykazuje vysoké procento neruských elementů, jako například Lotyšů, Estonců a Židů. Ti posledně jmenovaní jsou obzvláště početně zastoupeni na nejvyšších postech...”

Dokument č. 38

Generál Knox ministru války
(telegram)

Omsk, 5. února 1919

„Ohledně vyvraždění carské rodiny v Jekatěrinburku jsou po ruce další důkazy, z kterých vyplývá, že v tamnějším místním sovětu byly dvě názorové skupiny, z nichž jedna se snažila carovu rodinu zachránit. Druhá skupina je tvořena pěti Židy, z nichž dva se rozhodli vraždu provést. Tito Židé jménem Vajnen a Safarov doprovázeli Lenina při jeho cestě Německem do Ruska.

Pod záminkou, že ruská stráž z carova okolí ukradla 70 tisíc rublů, byla mezi 8. a 12. tm. z carova doprovodu odstraněna. Potom byla nahrazena domácí stráží v počtu třinácti mužů, z nichž bylo deset Lotyšů a tři Židé. Dva z těchto Židů se jmenují Laipont a Jurovskij...”

„Drahý lorde!

Pobýval jsem deset let v Rusku a prožil jsem v Petrohradě celou revoluci... měl jsem bezpočet příležitostí studovat metody bolševiků. Jejich bolševismus začal z Německa vedenou propagandou [tedy ne německou!] a pokračoval i pokračuje díky činnosti **mezinárodních Židů**...”

7

Zajímavý je také náhled proslulého anglického Žida A. S. Rappaporta. Ve své knize *Pioneers of the Russian Revolution*, vydal Paul Stanley, Londýn 1918, píše na str. 228:

„Jednou ze skupin obyvatelstva, jehož nespokojenost a opozice vůči carskému režimu přispěla i násilným způsobem k pádu autokracie, byli právě Židé. V mnohem větší míře než třeba Poláci, Lotyšci nebo kterákoliv jiná národnost v obrovské říši Romanovců byli **Židé nositeli revoluce** z roku 1917...”

Str. 230: „Mnozí se domnívají, že to byly ruské pogromy, které udělaly ze Židů revolucionáře a zahnal je pod prapor demokratické revoluce. To popírám zcela energicky, a moje popření se opírá o dokonalou znalost židovských dějin a židovské psychologie.”

Str. 248: „Není přehnané tvrdit, že jen malá, ba zcela nepatrná část svobod, jichž bylo dosaženo ruskými liberály v letech 1905-1906, byla získána díky Židům.”

Str. 250-252: „V tomto obrovském boji, který ruský lid svedl proti carismu, proti autokracii, proti potomkům ‚opilého kretěna‘ Petra III., měli Židé svůj skutečný podíl. Jeden spisovatel, který sám uvádí, že je Nežid, píše v časopisu *La Revue* toto: ‚Heroismus, který v tomto gigantickém zápase Židé prokázali, upomíná na jejich houževnatý odpor proti římské říši. Znovu ukázali světu, že jejich duch obětí, odvahy a génia, kterým se vyznamenali v bojích proti římskému císaři Titovi, ještě v židovské duši žije.⁹⁶ Znovu se dokázali obhájit v těžkém existenčním boji.’” – Autor článku pak pokračuje: „Rusko děkuje za největší část svých svobod Židům. Bez nich by se ruští liberálové svého vítězství nikdy nedočkali.

Heroismus členů *Bundu* nejenže nadchl revolucionáře, ale posloužil jako vzor všem bojovníkům za svobodu, všem průkopníkům ruské revoluce.

V celé obrovské ruské říši neexistovala jediná politická organizace, která by nebyla Židy řízena nebo ovlivňována.

Sociální demokraté, sociálně-revoluční strany, socialistická strana Poláků – všechny měly **Židy mezi svými vůdci**. Plehve měl pravdu, když řekl, že boj za politickou emancipaci v Rusku a židovská otázka jsou identické.”⁹⁷

Str. 251: „Za vlády cara Alexandra II. se Židé těšili zvláštním výhodám, ale přesto se účastnili osvobozenického hnutí. Během sedmdesátých let se židovská inteligence spojila s ruskou, stejně jako byl židovský proletariát připraven ke společ-

⁹⁶ Srvn. *La Revue*, leden 1906, str. 31.

⁹⁷ Srvn. Ular, *La Révolution Russe*, Paříž, str. 290.

ným akcím s proletariátem ruským. Proto také mohlo hnutí za svobodu a rovnost, tj. hnutí revoluční, počítat mnoho Židů mezi své stoupence. Jména jako Sundelevič, Mloděckij, Wittenberg, Kogan-Bernštejn a především Geršuni, stojí v řadě jmen průkopníků svobody na předních, čestných místech.⁹⁸ *Bund* organizoval v Rusku nesčetné stávky; jenom v letech 1897-1900 jich bylo 312, jichž se účastnilo 27 890 dělníků.⁹⁹ Když říkám, že byl *Bund* proletářsko-dělnickou organizací, není tím myšleno, že by k němu patřili jen fyzicky pracující. Již jsem se zmínil, že existuje dvojí proletariát: fyzicky a duševně pracujících, a možná že ti druhí vytrpěli za carismu ještě více, než ti první. Duševně pracující proletariát může být označen jako ‚la misère en habit noir‘. Početní členové *Bundu* patřili právě k intelektuálnímu proletariátu. Stoupenci *Bundu* nikdy neváhali být bojovníkům za svobodu příkladem vlastní obětavostí. Tím si zasloužili hrdý název průkopníků ruské revoluce. Trpěli a krváceli na oltáři ruské svobody a hrdinně bojovali za své židovské bratry. Byli zavíráni do vězení, posíláni do olovených dolů a vyháněni na Sibiř. Oběti této revoluční strany jsou mnohem větší, než oběti ostatních sociálně-demokratických stran. Byly to celé legie židovských revolucionářů, které padly za oběť carskému molochu. Krví svého srdce napsaly dějiny ruského boje za svobodu. Počet vězněných a vyhnaných členů *Bundu* činil v letech 1897-1900 přibližně 1 000 osob, v letech 1901-1903 již 2 180. Tak například od března 1903 do listopadu 1904 prošli vězením v Alexandrovském 384 političtí vězni.

Uvedu podíl vězňů podle jejich národnosti v procentech: **53,9 % Židů**, 26,4 % Rusů, 10,4 % Poláků, 5,9 % Gruzínů, 1,5 % Estonců, Lotyšů a Litevců a 1,9 % ostatních národností. Mezi ženami bylo **64,3 % Židovek**.¹⁰⁰

Plehve měl pravdu když říkal, že osmdesát procent revolucionářů v Rusku tvořili Židé!”

Str. 254: „Netroufám si s jistotou tvrdit, že kdyby bývali měli Židé rovná práva a nepodléhali zvláštním předpisům, že by i tak nepředstavovali velkou část revolučních sil.

V celé své historii byl duch Židovstva revoluční a vždy připraven k bourání stávajícího pořádku, ale k bourání s cílem na ruinách znovu stavět. Duch Židovstva je pokrokový a revoluční, a již do svého národního základu dostal sémě univerzalizmu, kterému bylo určeno vykvést a vydat plody v přítomné době. Výš, stále výš – to je heslem židovského ducha.”

Str. 262: „Proto byli Židé největšími nepřáteli carismu, a proto stáli v řadách průkopníků revoluce z politických, náboženských i psychologických důvodů.”

Str. 269: „Ruští Židé, kteří mají plné právo na titul průkopníků ruské revoluce a kteří dalekosáhle přispěli ke svržení autokracie, by již neměli dovolovat šířit lži o své minulosti.”

Na tomto místě musím upozornit na jednu důležitou skutečnost, že totiž Židé nebyli revolucionáři **jenom** v Rusku (kde podléhali zvláštním zákonům, které je chránily před hněvem ostatního obyvatelstva), ale že byli „průkopníky revoluce” i **ve všech ostatních státech**, a to dokonce i v takových, kde již po generace měli

⁹⁸ Srvn. E. Semenoff, *Une Page de la contre-révolution*, Paříž 1908, str. 36.

⁹⁹ Srvn. Eberlin, *Les juifs Russes*, str. 43.

¹⁰⁰ Srvn. Eberlin, str. 47; Melnik, *Russen über Russland*, Frankfurt 1916, str. 585-586.

zaručena plná občanská práva. **I v těchto zemích Židé vždy organizovali a vedli podvratná komunistická hnutí!**

V rámci svého stručného pojednání nemohu bohužel uvést podrobný materiál o této části židovské otázky. Pouhý dotaz u příslušných policejních úřadů nebo nahlednutí do policejních archivů všech států, především Polska, Rumunska, Maďarska, USA a pod., by přinesl pro Židovstvo velice nepříjemné skutečnosti. Musíme si povšimnout ještě jedné okolnosti: V souvislosti s poznáváním činnosti Židovstva roste dnes téměř ve všech zemích odpor a obrana vůči Židům. To má pak opět za následek, že i ty kruhy Židovstva (především západního), které se dosud chovaly k bolševismu poměrně zdrženlivě, začínají ve vítězství komunismu ve svých zemích, tedy ve světovém komunismu, vidět jedinou možnou záchranu před odplatou za všechny své zločiny.

8

Již dříve naznačené spojitosti mezi Židy řízeným bolševismem a vysokými financemi jsou kapitolou samy pro sebe a nemohou zde být vyčerpávajícím způsobem podány. Přesné a objektivní představení komunistické židovské podvratné činnosti se objevilo, pokud je mi známo, v knižní formě zatím jenom v Německu. Jde o knihu bývalého sociálního demokrata F. O. H. Schulze, *Jude und Arbeiter*, Nibelung-Verlag, Berlín 1934.

Za nejlepší práci na téma bolševismus a Židovstvo je asi právem považována stejnojmenná kniha pobaltského Němce H. Fehsta, *Bolschewismus und Judentum*, Eckart-Kampf-Verlag, Lipsko 1934.¹⁰¹

Z tohoto díla vybírám následující údaje:

„Národnostní skladba členů ústředních orgánů SSSR

Podíl Židů na celkovém počtu obyvatel SSSR představuje pouze 1,8 %. Nositelkou politické moci v Sovětském svazu je komunistická strana a počet jejích členů tvoří zhruba jen 1 % celkového počtu obyvatel státu. Budeme se tedy nejdříve věnovat stranickým orgánům.

1. Stranický aparát

- a) Politbyro ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu (dále jen VKS/b).

Celkem devět členů (desátým byl zavražděný Kirov), z nich:

4 Rusové (44,5 %), Molotov, Kalinin, Vorošilov, Andrejev

3 Židé (33,3 %), L. Kaganovič, Kujbyšev, S. Kosior

2 Gruzíni (22,2 %), Stalin, Ordžonikidze

- b) Sekretariát ústředního výboru VKS/b

Celkem má tři členy (čtvrtým byl Kirov), z nich:

1 Gruzín (33,3 %) Stalin, generální sekretář

1 Žid (33,3 %) L. Kaganovič

1 nejasná národnost (33,3 %) Ždanov

¹⁰¹ Rovněž tato kniha je připojena k *Posudku*.

- c) Orgbyro ústředního výboru VKS/b
 Celkem devět členů (Kirov byl desátým), z toho:
 2 Rusové (22,2 %) Ježov, Kosarev
4 Židé (44,5 %) Kaganovič, Stěckij, Kujbyšev, Šverník
 1 Gruzín (11,1 %) Stalin
 2 nejasná národnost (22,2 %) Ždanov, Gamarnik
- d) Výbor stranické kontroly ÚV VKS/b (dříve CKK)
 Předsedou výboru a ústřední kanceláře je Žid Kaganovič. Celkem má 61 členů,
 z toho:
 22 Rusů (36,1 %)
35 Židů (57,3 %)
 4 ostatní neruské národnosti (6,6 %)
 V čele výboru stojí byro se sedmi členy, z nich:
 3 Rusové (42,8 %)
3 Židé (42,8 %)
 1 Lotyš (14,4 %)
- e) Plénium ústředního výboru VKS/b
 Celkem 71 člen a 68 kandidátů. Z členů je:
 32 Rusů (45,1 %)
27 Židů (38,0 %)
 12 ostatních neruských, příp. neurčitých národností (16,9 %)
- f) Kontrolní a revizní komise ÚV VKS/b
 Celkem 22 členové, z toho:
 7 Rusů (31,8 %)
11 Židů (50,0 %)
 4 ostatní neruské národnosti (18,2 %)

2. Státní aparát

- a) Rada lidových komisařů (Sovnarkom)
 Celkem 21 lidový komisař, z toho:
 8 Rusů (38,1 %), Molotov (předseda), Čubar (náměstek předsedy), Vorošilov (obrana a námořnictvo), Bubnov (lidové vzdělávání), Lobojev (dřevoprůmysl), Andrejev (doprava), Pachomov (vodní doprava), Antipov (pošta a telegraf),
8 Židů (38,1 %), Kujbyšev (náměstek předsedy), Litvinov-Wallach (zahraničí), Rozengolc (zahr. obchod), Černov (zemědělství), Kalmanovič (správa sovchozů) Ljubimov (lehký průmysl), Kaminskij (zdravotnictví), Jagoda (vnitro, dříve čeka resp. GPU),
 4 ostatní neruské národnosti (19,0 %), Mežlauk (Lotyš, nám. předsedy a ved. plánovacího úřadu), Rudzutak (Lotyš, nám. předsedy), Ordžonikidze (Gruzín, těžký prům.), Mikojan (Armén)
 1 neurčité národnosti (4,8 %)
- Kromě toho je:
 Předsedou Všeruské odborové rady Šverník, Žid

Předsedou Státní banky a členem Státní rady pro práci a obranu (STO) Marjasin, Žid

Předsedou obilního výboru při Sovnarkomu a členem STO Klejner, Žid.

b) Komise svazové kontroly při Sovnarkomu (dříve RKI – dělnická inspekce)

Předsedou komise je Žid Kujbyšev,
sekretářem komise je Žid Manfred.

Komise má 70 členů, z toho:

30 Rusů (42,8 %)

35 Židů (50,0 %)

5 ostatních neruské národnosti (7,2 %)

V čele komise stojí byro s 11 členy, z toho:

3 Rusové (27,2 %)

7 Židů (63,6 %)

1 neurčité národnosti (9,2 %)

c) Zástupci SSSR v zahraničí

Z 18 zplnomocněných sovětských vyslanců v zahraničí je **10 Židů a 2 Položidé** (66,6 % Židů a Položidů).

Německo: Surič (Žid), Anglie: Majskij (Žid); Francie: obchodní atašé Rozenberg (Žid); Itálie: Poťomkin (Rus); Rakousko a Maďarsko: Petrovskij (Žid); Řecko: Kobeckij (Žid); Polsko: Davťjan (Armén); Litva: Karskij (Žid); Lotyšsko: Brodovskij-Bratman (Žid); Finsko: Štejn (Žid); Japonsko: Jureněv (Žid); Švédsko: Kolontai (Položidovka); Estonsko: Ustinov (Rus); Norsko: Beksadjan (Armén); USA: Trojanovskij (Položid); Írán: Pastuchov (Armén); Afghánistán: Mělnikov (Rus); Mandžusko: generální konzul Slavickij (Žid).

Obchodní zástupci SSSR v zahraničí jsou bez výjimky Židé. Někteří z nejdůležitějších jsou:

Německo: Vejcer; Anglie: Ozerskij; Francie: Ostrovskij; Itálie: Levenson.

Pro upřesnění obrázku si ještě musíme připočítat nejdůležitější ze zástupců lidových komisařů, tedy Židy, kteří jako účastníci jednání nejvýznamnějších orgánů ve skutečnosti rovněž patří k vládnoucímu centru. Jsou to:

Zahraníčí: Stomoňakov (Žid?), těžký průmysl: L. M. Kaganovič, lehký průmysl: Fuksman, zemědělství: Cilko a Levin, vnitro: Agranov, lidové vzdělávání: Epštejn, dřevoprůmysl: Grjunštejn, zahr. obchod: Frumkin a Dvolajskij, doprava: Polonskij.

Komunistická internacionála byla již odedávna citadelou světového Židovstva. V současné době je vedení této mezinárodní zločinecké organizace v rukou Židů Manuilského a Pjatnického.

Mezinárodní ateistické hnutí je řízeno Židem Gubelmanem-Jaroslavským.

Kdybychom sečetli členy politbyra, sekretariátu a orgbyra Ústředního výboru VKS/b, Radu komisařů (včetně předsedy Státní banky) a obou výborů stranické kontroly, to znamená členy skutečného mocenského jádra v SSSR, dojdeme k číslu **padesáti osob, z nichž některé zastávají i několik stranických a státních funkcí současně.** Z nich je 17 Rusů (34 %), **24 Židů (48 %)**, 6 ostatních Nerusů (12 %) a 3 osoby nejasné národnosti (6 %). Kdo tito lidé jsou, to jsme si již ukázali.”

Rozhodující role židovského elementu ve vedení sovětského komunismu je i z těchto neúplných údajů dostatečně jasně prokázána!

9

Na závěr si ještě uděláme letný obrázek židovských mocenských pozic v SSSR z poslední doby. Jeden z předních židovských listů východní Evropy, varšavské noviny *Der Moment* (č. 260 B) z 13. listopadu 1934 přinesly článek s nadpisem „Lazar Mojsejevič Kaganovič – Stalinův zástupce a jeho pravá ruka“. Se zájmem tam čteme:

„Spolupracovník newyorského židovského listu *Tog (Den)* B. Z. Goldberg, který je v současné době na cestách po zemi sovětů, přinesl charakteristiku Žida Kaganoviče, zástupce J. V. Stalina.

Podívejte se na toto jméno a dobře si je uložte v paměti: Lazar Mojsejevič! – Je to veliký člověk, tento Lazar Mojsejevič, a jednou bude pánem nad zemí ruských carů!

Lazar Mojsejevič Kaganovič je Stalinův zástupce. Když je Stalin pryč, zaujímá jeho místo. I kdyby se Stalin dožil sto dvaceti let, bude Lazar Mojsejevič jednou Stalinem, je totiž o deset let mladší. Lazar Mojsejevič bude Stalinovým nástupcem. Ujistil mne o tom jeden Žid, který není nic méně a nic víc, než Kaganovičův švagr.

Kaganovičův švagr sám také není jen tak leckdo. Patří k nejvyšším stranickým kruhům, i když oficiálně nezastává žádný vysoký úřad. Náhodou jsme se setkali v jednom kolchozu a dlouho jsme si povídali o Kaganovičově mišpoche [tj. rodině – v. E.].

Začal mi vyprávět o komunistech, o tom, jaká mazaná hlava, jaký mudrc je Lazar Mojsejevič, jak je inteligentní a praktický, jak neřekne ani jediné zbytečné slovo a jak přímočaře se drží cesty Marxe, Engelse a Stalina. Věřím, že je opravdu korunným princem.

Nyní je například Stalin na dovolené, léčí se v Soči. Když se Stalin zotavuje a uklidňuje, nechce slyšet o žádných státnických záležitostech. A kdo je na Stalinově místě? – Lazar Mojsejevič!

Pořádala se nedávno letecká přehlídka na Rudém náměstí. A kdo na přehlídkové tribuně zaujal Stalinovo místo? – Lazar Mojsejevič!

Kdo organizoval sjezd spisovatelů a kdo dával slavnostní banket pro spisovatele v čele s Gorkým? – Opět Lazar Mojsejevič!

Rodina Kaganovičových pochází z Rabna, malého městečka v Kyjevské gubernii. Kdo si vzpomene na Šolem Aleichema [známý židovský spisovatel, píšící v jidiš – v. E.], ten ví také o Rabně. Jeho otec byl inspektorem na statku jednoho šlechtice a zemřel již před dlouhou dobou. Matka, která zemřela teprve nedávno, byla obyčejná, prostá Židovka. Matku pochoval, jak mi sám vyprávěl, v Kyjevě (ale nejsem si tou věcí docela jist), nikoli na židovském hřbitově, ale v Mariánském parku, kde odpočívají hrdinové revoluce.

Lazar Mojsejevič pochází ze čtyř bratrů a tří sester. Jeden jeho bratr je pobočník Ordžonikidzeho, komisaře pro těžký průmysl, jednoho z nejvýznamnějších resortů v SSSR. Další Lazarův bratr je tajemníkem oblastního výboru v Gorkém [Nižním Novgorodu – v. E.]. Třetí bratr šéfuje padesáti rozdělovnám potravin v Kyjevě.

Lazarovy sestry se provdaly. Jedna bydlí v Moskvě, zbývající dvě v Kyjevě. Lazar Mojsejevič je dnes stár 43 roky. Jedna jeho dcera, která bude mít brzy 21 let, je nyní Stalinovou ženou.¹⁰²

V čem spočívá Kaganovičova velikost a moc?

Veliký učenec právě není, i když v žádném případě není tak nevzdělaný, jak si mnozí myslí. Původním povoláním je příštipkář, ale i při práci se neustále vzdělával. A co je hlavní, zná Marxe, Engelse a Lenina.

Veliký řečník také není, i když nemluví právě špatně. Spisovatel také není.

Tak co vlastně je?

Je vynikající organizátor jako Stalin, ve věci komunistické strany stojí pevně, a strana je vždy spravedlivá. Ve svém myšlení nemá ani stín levé či pravé úchyvky.

Stalin, to je Marx, kategoricky mi řekl Kaganovičův švagr, a Lazar Mojsejevič kráčí pevně ve Stalinových šlépějích.

Když se zdvihal ukrajinský nacionalismus (to byla ona známá Skrypnikova aféra), a když se zjistilo, že komunistická strana Ukrajiny je silně šovinistická a pomýšlí dokonce na odtržení Ukrajiny od Moskvy, byl vyslán Kaganovič s úkolem přebudovat ukrajinskou komunistickou stranu a také ji od základu přebudoval. On to **umí**, protože byl v těch **nejhorších letech po revoluci členem česky**.

A je také dobrý k Židům, ten náš Lazar Mojsejevič. Když se měla zavírat synagoga v Rabně, přišli za ním místní Židé. Lazar je přijal a dal jim ještě na tři roky možnost užívat synagogu k modlitbám.

Vidíte jak je dobré, mít takového muže na rozhodujícím místě!”

Věřím, že jsme si tímto krátkým pojednáním mohli udělat alespoň letmý pohled na problém bolševismu a Židovstva. Mimořádný význam *Protokolů sionských mudrců* spočívá podle mého názoru v tom, že tato kniha může při porovnávání se skutečnými událostmi (samozřejmě za předpokladu jejího masového rozšíření) významně snížit nebezpečí rozšíření bolševismu do ostatních států! Poznané nebezpečí je jen poloviční nebezpečí!

Kdyby bývalo svého času vzbudilo Nilusovo zveřejnění *Protokolů* ve vládních kruzích odpovídající pozornost a kdyby byla včas přijata náležitá opatření proti nositelům tohoto moru, **nikdy by nedošlo k tragédii, zvané bolševismus!**

Lidstvo by bylo za tuto cenu ušetřeno milionů mrtvých a nevýslovného utrpení. Vlády ostatních zemí by měly – dřív, než bude i pro ně příliš pozdě – vyvodit z ruských zkušeností nezbytné důsledky.

4. Zpověď malého sionského mudrce

(Harald Siewert, Berlín.)

Ve svém článku k probíhajícímu židovskému procesu v Bernu, který byl zveřejněn v prosinci 1934, dává jeho autor Alfred Rosenberg za pravdu mému závěru, že totiž absolutní jistotu o autorství *Protokolů sionských mudrců* již asi nikdy mít nebudeme. Důvod je zřejmý. Úředníci carské vlády a policie, kteří měli vědomost o získání dokumentu, již nežijí, stejně jako účastníci proslulé tajné basilejské konference v rámci sionistického kongresu, jako jsou Herzl, Nordau a další.

¹⁰² Jde o Rózu Kaganovičovou, sestru Kaganovičů; pozn. překl.

Kromě toho udělala nepochybně židobolševická vláda okamžitě po uchopení moci v Rusku všechno myslitelné, aby odstranila zbývající stopy. Vždyť je prokázáno, že předbolševická vláda Položida Kerenského dala ihned po svém uchopení moci zabavit vagón se zásilkou celého nákladu nového Nilusova vydání *Protokolů* a náklad nechala spálit přímo na nádraží.

Klade se tedy pro tento proces základní otázka: Co je pro rozhodnutí o pravosti *Protokolů* důležitější – zda na základě neurčitého paragrafu a rozporných výpovědí svědků formálně vynesení soudní rozsudek, nebo **skutečné světové události, které se za posledních třicet let odvíjejí přesně tak, jak předvídají *Protokoly*?**

Mezi jinými funguje v Bernu jako jeden z nejdůležitějších svědků známý sionistický vůdce dr. Chaim Weizmann. Je opravdu přijatelné předpokládat, že se pan Weizmann bude držet pouhé pravdy, když se jedná o tak důležitou věc celého Židovstva? Někteří z nás si ještě pamatují, jak se jiný souvěrec dr. Weizmanna, jeho skorojmenovec dr. Weißmann, „německý státní sekretář“, chladnokrevně dopustil křivé přísahy proti státu v aféře „Lachmann“. Tradice přece právě Židy zavazuje v takovýchto případech nevypovídat pravdu. Nejen tedy historické události, nýbrž i stovky židovských autorů nás více než dostatečně přesvědčují o tom, že směrnice *Protokolů* jsou v dokonalém souladu s názory a činností Židovstva.

Náhodou se mi krátce před procesem dostala do ruky drobná knížka, která vyšla již roku 1928 v jednom berlínském nakladatelství.

Spisek svého času nevzbudil skoro žádnou pozornost a jeden jeho výtisk zůstal v zastrčeném koutě krámků drobného antikváře.

Jde o otřesný dokument své doby, který si rozhodně zaslouží pozornost veřejnosti! V knížce s titulem *Rasputin, der allmächtige Bauer (Rasputin, všemocný mužik)* najdeme téměř bod za bodem všechny pasáže *Protokolů sionských mudrců* potvrzené v praxi!

Autorem knížky je Žid Áron Simanovič, pravá ruka a tajemník Rasputina. Psal ji v době, kdy pro větší část tehdejších mocných platila tatáž zásada, která je obsažena v *Protokolech* (10,2.): „Lid má obzvláštní úctu k politickým géniům, a jejich násilné činy doprovází slovy: Jaká sprostota, ale jak šikovně udělaná. Jaká lumpárna, ale jak dobře a odvážně provedená.“

Z výšin svého ducha a přesvědčení o vlastních státnických schopnostech nám Simanovič líčí své „hrdinské“ činy v Rusku. V 1. kapitole s titulkem „Jak jsem přišel k carskému dvoru“ říká rovnou:

„Stalo se poprvé v ruských dějinách, že si obyčejný Žid z provincie zajistil přístup ke dvoru a vliv na státní záležitosti. ... Povoláním jsem klenotník a původně jsem měl malý obchod v Kyjevě. Ale roku 1902 jsem se definitivně rozhodl přesídlit do Petrohradu. Život v provinčním městě mi nic neříkal. ... Ještě v Kyjevě jsem navázal početné známosti ve vyšších kruzích, naučil jsem se umění v jednání se státními úředníky a v jejich podplácení. Tyto zkušenosti měly později velkou cenu pro moji další činnost.“

Pro srovnání *Protokoly sionských mudrců*. Je tam doslova psáno:

„Proto nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli.“ (1,26)

Dále Simanovič vypráví, že jeho příbuzní byli solidní řemeslníci, obchodníci, a že vedli skromný život.

„Naproti tomu já jsem člověk zcela jiného ražení. Rád jsem se vždy pohyboval v klubech, kabaretech [stejně jako Isidor Weiss blahé paměti!] a na závodních [tak jako Leo Barmat!], kde jsem se setkával s lidmi ze všech společenských vrstev. Hráčská vášeň je vlastnost, která lidi svádí dohromady a smazává společenské a národnostní rozdíly. Stejně tak dělá ty, kdož jí propadli, méně vybíravé na okruh svých známých a na způsob, jakým si opatřují prostředky na svou nákladnou libůstku. Brzy jsem se v tomto světě cítil jako doma a rovněž jsem dokázal využít takto nabytých známostí k rozšíření svých obchodních záležitostí.”

Protokoly (13,4): „Aby lid nemohl o politice rozumně uvažovat, zaměstnáme jej kromě toho zábavami, hrou, divadlem, zálibami, hospodami a jinými středisky rozptýlení.”

Díky Simanovičově talentu „navazovat známosti a uzavírat přátelství bez ohledu na sociální a národnostní rozdíly” se mu skutečně podařilo navázat známost s různými lidmi z dvorních kruhů a vzbudit v nich zájem o své záležitosti, které se ovšem netýkaly jen obchodu.

„Zvláštní význam měla pro mě,” píše Simanovič, „dobrá známost s carským maitre d’hôtel, Francouzem Poinctem, který se u dvora těšil velké vážnosti. Společně s tímto výborným mužem jsme založili exkluzivní šachový klub, který byl vlastně kasinem. ... Podařilo se mi získat si přízeň a důvěru mnoha vysoce postavených osobností a byl jsem zasvěcen do četných tajností dvorního života. Netrvalo dlouho, kdy jsem si byl jist, že mám pevnou půdu pod nohama. Moje sebevědomí rostlo. ... Prostřednictvím princezny Orbelliani jsem pak byl představen carevně. ... Znal jsem její pověstnou šetrnost a proto jsem šperky, které si ode mě kupovala, nabídl za mimořádně nízkou cenu. Po každé takové koupi si ověřovala u dvorního klenotníka Fabergeta, zda je cena přiměřená. Když se pak dvorní klenotník podíval tak nízké ceně, měla z toho carevna dvojnásobnou radost. Je samozřejmé, že pro mne byla přízeň carevny hlavní věcí. ... Bylo mým cílem získat si oblibu těchto lidí a to se mi také skutečně podařilo. Ti se pak vždy snažili ukázat svůj vděk za moje dobré služby.”

Protokoly (1,32): „Naše vítězství je snadné, protože jsme dokázali díky vztahům k lidem, kteří jsou pro nás nepostradatelní, rozechvít ty nejcitlivější struny lidského nitra, totiž lakotu a neukojitelné sobecké touhy člověka. Každá z těchto slabostí je schopna zabít jakéhokoli podnikavého ducha a vůli lidstva a dát je do područí těch, kteří si jeho podnikavost koupí.”

V kapitolách 2-5 popisuje Simanovič příchod Rasputina do Petrohradu, líčí suggestivní sílu jeho osobnosti, která dokázala například vyvolat zástavu krve u hemofilického¹⁰³ následníka trůnu, i děsivě rychlý vzrůst jeho vlivu u dvora. Simanovič se s Rasputinem seznámil u vlivné dvorní dámy Vyrubovové, která si od něho vyžádala jakousi obchodní radu. Píše o tom dále:

¹⁰³ Hemofilie je dědičná choroba, projevující se poruchou srážlivosti krve a tím i zvýšeným sklonem ke krvácení vůbec; pozn. překl.

„Brzy jsme se spřátelili. Zvláště mi v tom přišla vhod ta okolnost, že Rasputin postrádal základní smysl pro finanční stránku života a nerad se těmito věcmi zabýval. ... Zpočátku byl živ jenom z nepravděpodobných a nejistých dárek panovníka.

Nyní potřeboval moji pomoc a tam byl původ našeho přátelství. Převzal jsem zajišťování materiální stránky jeho živobytí a Rasputin mi byl vděčný, že se o nic nemusí starat. Zanedlouho jsem pro něho byl nepostradatelný! Takto jsem se stal nejen jeho sekretářem, ale i správcem a ochráncem...

Byl jsem zasvěcen do všech jeho záležitostí a tajemství. Když byl Rasputin nepoddajný, často jsem na něho křičel a on se choval jako školáček, který rozbil okno. O tomhle samozřejmě veřejnost nic nevěděla, ale rozneslo se rychle, že Rasputinovým prostřednictvím dokážu u cara, u carevny, ministrů i u dalších významných osobností **prosadit téměř všechno.**”

Protokoly (5,5): „Jsme mistry v umění ovládat masy i jednotlivce pomocí frází a umělých teorií, sociálních otázek i jinými prostředky, kterým Židé nikdy neporozumějí.”

V 8. kapitole pak Simanovič píše, že Rasputinův způsob života pohltit obrovské spousty peněz.

„Nepřetržitě jsem sháněl potřebné prostředky. Poslední dobou vyplácelo ministerstvo vnitra na carův příkaz Rasputinovi měsíčně 5 000 rublů, které ovšem při jeho pijáctví a hostinách v drahých restauracích zdaleka nestačily. Ani moje vlastní příjmy nestačily na krytí jeho potřeb.

Proto jsem Rasputinovi obstarával peníze z jiných zdrojů, které však nemohu nikdy prozradit, abych nepoškodil své souvěrce.”

„Často se stávalo,” pokračuje Simanovič, „že poslal [Rasputin – H. S.] chudáky k židovským milionářům, jako byli například Ginzburg, Solovějčik, Manus, Kaminka a další s písemnou prosbou, aby dotyčným ubožákům pomohli. Tyto prosby byly zpravidla vyslyšeny. Když M. Ginzburg navštívil občas Rasputina, vzal mu tento všechny peníze, jež měl Ginzburg při sobě, a rozdal je chudákům a žebrákům, kteří se pravidelně zdržovali v jeho okolí.”

Zpočátku ještě Rasputin nebyl vědomým nástrojem Simanovičovým, protože nejdříve musel být k jeho záměrům připraven. V 16. kapitole s názvem Rasputin a Židé Simanovič píše:

„Ani snad nemusím zdůrazňovat, že moje přátelství s Rasputinem mělo pro mne největší cenu především vzhledem k židovským záležitostem, které si brzy vyžadovaly značnou část mého času a byly mou hlavní starostí. Zpočátku ovšem Rasputin dával najevo jistou zdrženlivost právě v židovských věcech. Když šlo o jiné záležitosti, prakticky vždy jsem u něho našel porozumění, ale zdálo se mi, že židovským věcem nedůvěřuje. Často mi vyprávěl, že si car před ním stěžoval na Židy. Když ministři neustále mluvili o židovském nebezpečí a o židovském revolučním hnutí, car Nikolaj II. byl ustaraný a nevěděl, co si s tím má počít. Bylo to krátké, ale pro Židy velice nebezpečné období. Již jsem se vážně obával, že se z Rasputina stane nepřítel Židů, a nasadil jsem všechny své síly a energii k tomu, abych ho obrátil jiným směrem.”

Že se Simanovičovi nakonec podařilo obrátit Rasputina žádoucím „jiným směrem“, dokazuje 8. kapitola, v níž líčí audienci prosebníků a žadatelů:

„Když přišli generálové, řekl k nim [Rasputin – H. S.] jízlivě: ‚Páni generálové, vím, že jste zvyklí být všude přijímáni jako první. Ale zde před námi stojí bezprávní Židé a já zařídím nejprve to, co je pro ně potřebné. Udělám pro ně všechno.‘”

„Moji souvěrci mi důvěřovali,” pokračuje pak Simanovič, „protože jsem mohl **Rasputinovým jménem** podnikat v naší věci nezbytné kroky.”

Simanovičovi se rychle podařilo vybudovat rozsáhlou organizaci k získávání informací o potřebách a situaci Židů ve všech částech Ruska. V 15. kapitole o tom mluví takto:

„V posledních letech před revolucí byla organizace zcela hotová. Nešetřil jsem penězi ani námahou. V mé organizaci byli zaregistrováni **všichni** rabíni, židovští politici, obchodníci, a dokonce i všichni studenti.

Abych byl v stavu našim lidem pomáhat, navázal jsem spojení se všemi příslušnými orgány a dovolím si tvrdit, že brzy nebyl v Rusku jediný resort, v němž bych nedokázal leccos prosadit. ... Dopisy, které Rasputin psal podle mého diktátu, zněly obvykle takto: ‚Milý, drahý ministře, mamá [carevna – H. S.] si přeje, aby tento židovský student mohl studovat doma v Rusku a nemusel kvůli studiu odcestovat do ciziny, kde by se z něho mohl stát revolucionář. Ať raději zůstanou pohromadě. Tvůj Grigorij.‘ Obstaral jsem povolení k pobytu bez výjimky všem Židům, kteří se na mne obrátili.”

Všechno toto se opět dělo podle zásad, vytýčených v *Protokolech sionských moudrců* (1,25): „Násilí musí být zásadou, přetvářka a lest pravidlem pro vlády...”

„Povolení k pobytu,” pokračuje Simanovič, „jsem obstarával nejen lidem, kteří opravdu provozovali řemeslo, ale i takovým, kdo o něm neměli ani ponětí. Takové jsem nechával kvůli možnému přezkoušení registrovat jako tovaryše. Jako klenotník jsem měl podle zákona rovněž právo na několik tovaryšů a také jsem toho práva hojně využíval i přesto, že jsem v Petrohradě vůbec neměl dílnu.”

V 16. kapitole Simanovič dále píše:

„Jedním z nejhorlivějších a nejenergičtějších obránců židovstva byl Moses Ginzburg, který získal v Port-Arthuru obrovské jmění a později se v Petrohradě věnoval různým židovským záležitostem.”

Tento Ginzburg tvrdil, že válka přinesla Židům podstatné zhoršení jejich situace. Muselo se tedy konečně vystoupit proti nepřátelům Židovstva, mezi než patřil také velkokníže Nikolaj Nikolajevič.

Simanovič vypráví:

„Nyní nám přišlo vhod, že jsem měl v Petrohradě navázané výborné vztahy. Musel jsem jich využívat nejen ke zlepšení situace jednotlivých Židů, ale především pro **zájmy celého židovského národa**. Židovská obec rozhodla nasadit všechny své vztahy, prostředky a síly k prosazení rovnoprávnosti Židů. Peníze k tomu nescházely. Židé byli rozhodnuti věnovat **obrovské sumy** peněz každému, kdo by jejich snahy podpořil.

V případě, že bych se zasloužil o zrovnoprávnění Židů, mohl jsem se stát nejbohatším mužem v Rusku [!], a mimoto by bylo moje jméno navždy zaneseno do židovské *Pinkes* [pamětní knihy – *Fl.*].”

Simanovič proto navrhl uspořádání konference židovských představitelů s Rasputinem. Ginzburg vyslovil s touto myšlenkou ihned souhlas a žádost účastnit se konference. Schůzka se pak skutečně konala v Ginzburgově sídle a v dohodnutý čas na ni Simanovič přivedl Rasputina.

„Byli zde shromážděni opravdu vynikající představitelé Židovstva, mezi nimi i svými velkorysími dobročinnými dary proslulí penězníci, jako již zmíněný baron Ginzburg, dále právník Sliosberg, Leo Brodskij, Gerasim Šalit, Samuel Gurevič, bankovní ředitel Mandel, Varšavskij, Poljakov a mnoho dalších.” – A pokračuje: „Když se Rasputin objevil v Ginzburgově salonu, připravili mu přítomní čestné uvítání. Někteří z nich slzeli dojetím.” [Vzdor všem svým milionům tihle pánové samozřejmě nezapomněli bédovat – *H. S.*] V té době byl již Rasputin poslušným školáčkem svého učitele Simanoviče. Prohlásil k přítomným představitelům Židovstva doslova v intencích *Protokolů sionských mudrců*:

„Židovská otázka musí být vyřešena lstí a podplácením. Pokud jde o mne, můžete být zcela bez obav. Poskytnu vám všemožnou pomoc.”

Rasputinova moc u dvora tehdy právě vrcholila.

„Společně s Rasputinem jsme přišli na myšlenku,” píše Simanovič stále v téže 16. kapitole, „postavit vlastní kandidáty na ministerské úřady. Takové kandidáty, kteří by nebyli zaměřeni antisemitsky a mohli nám poskytnout významné služby v **provádění našich plánů.**”

A skutečně se záměr podařil. Nejprve se Židé vrhli na svržení nepohodlných generálů. První přišel na řadu generál Ruzskij. V 17. kapitole o tom čteme:

„Boj mezi Rasputinem a generálem Ruzským skončil Rasputinovým vítězstvím. Generál se viděl nucen odstoupit a svoji žádost o propuštění motivoval zdravotními důvody.”

Jako další přišel na řadu vrchní velitel ruské armády, velkokníže Nikolaj Nikolajevič, který patřil k nejzásadnějším nepřátelům Židů. V bytě židovského advokáta Sliosberga (19. kapitola) byl pro Rasputina uspořádán slavnostní oběd. Ve stanovený den se u Sliosberga opět shromáždili někteří židovští představitelé, jako například baron Ginzburg, Moses Ginzburg, Blankenštejn a Mandel.

„Židovští mluvčí, většinou staří pánové s dlouhými bradami, vyprávěli během oběda Rasputinovi dojmavě o pronásledování Židů velkoknížetem Nikolajem Nikolajevičem a dalšími pohlaváry. Jejich líčení udělalo na Rasputina silný dojem. Byl viditelně otřesen... náhle povstal a pokřičoval se. To u něj znamenalo, že sám sobě slibuje pomoci nám. Hluboce pohnut oznámil, že během deseti dnů odstraní Nikolaje Nikolajeviče z funkce vrchního velitele ruských armád v případě, že neodejde sám. Potom car převezme vrchní velení nad vojskem a pak již snad budeme moci něco pro Židy udělat, dodal závěrem Rasputin.

Všichni přítomní byli Rasputinovým slavnostním slibem rozechvěni. Navrhl jsem uvolnit 100 tisíc rublů jako dar Rasputinově rodině. Můj návrh byl jednomyslně přijat. Rasputin se ještě vyjádřil, že bude neprodleně informovat cara o svém úmyslu.

Příští den složil Moses Ginzburg v bance pro obě Rasputinovy dcery po 50 000 rublech.

S radostným úžasem jsme sledovali, jak Rasputin drží své slovo. Ještě před uplynutím deseti dnů byl velkokníže Nikolaj Nikolajevič odvolán carem z funkce vrchního velitele a převelen ke kavkazským jednotkám.”

Po generálech pak přišli na řadu ministři. Jak přivodil pád ministra vnitra Maklakova, o tom vypráví Simanovič v 25. kapitole následující:

„V domě č. 14 na Fontánovém nábřeží jsem otevřel nový klub. Zahájení provozu bylo skutečně slavnostní. Jako zakladatel klubu vystupoval hrabě Tolstoj a prezidentem klubu byl zvolen baron Roop. V představenstvu klubu zasedli kozácký důstojník Bermondť [který se stal později po povýšení vrchním velitelem Severozápadní bílé kozácké armády knížetem Bermondtem-Avalovem], hrabě Musvič-Šadurskij, tehdy plukovník kyrysnického pluku, a bývalý prokurátor Rozen. V klubu, který samozřejmě sloužil především jako vhodné místo schůzek našich stoupenců, se hrálo jenom lotto.”

O klubu píše Simanovič ještě dále:

„Čas od času jsme v klubu pořádali společenské večírky a koncerty. Staral jsem se o to, aby Rasputin náš klub navštěvoval tak často, jak to jen bylo možné. Doufal jsem, že jeho návštěvy v klubu nám pomohou pojistit si takto jeho podporu.”

Přesto ale existovali ministři, kteří se nehodlali sklonit před Rasputinem a jeho bandou. K nim patřil právě ministr vnitra Maklakov, o němž Simanovič tvrdí, že si svojí lokajskou povahou získal carovu přízeň!

Líčí to těmito slovy:

„Ministr vnitra Maklakov dal jednou svému úředníku Nikolajevovi, který byl jeho zmocněncem pro zvláštní úkoly, příkaz provést revizi účtů klubu. Nikolajev nám důvěrně prozradil, že cílem jeho pověření od ministra je najít záminku k úřednímu uzavření klubu. Nejprve jsme nechtěli Rasputina do této záležitosti zasvětit. Sekretář klubu pan Rozen byl právním poradcem velmi vlivného reakcionářského *Spolku archanděla Michaela*. Žertovali jsme dokonce o tom, že si Maklakov pro tuto okolnost netroufne proti klubu vystoupit. Rozen se ale rozzuřil a prohlásil, že si už najde vhodnou cestu, jak udržet Maklakova v příslušných mezích. Přesto jsme po dvou dnech dostali od petrohradského starosty výměr o uzavření klubu pro porušení stanov. To se rovnalo vyhlášení války! Rozhodli jsme o svržení vzpurného ministra. ... Vyslali jsme ke starostovi deputaci, složenou z hraběte Tolstého, Rozena a Bermondta. Starosta naši delegaci přijal velice zdvořile a s politováním sdělil, že k zavření klubu došlo bez jeho přičinění. On sám nemá proti klubu žádných námitek, ale uzavření nařídil ministr vnitra. ... Rozjel jsem se tedy za Rasputinem a vyličil mu co možná nejpodrobněji náš rozhovor se starostou. Abych ho popíchl, dodal jsem, že se Maklakov vyjádřil o klubu jako o „Rasputinově hnízdě”, a dále že prohlásil, že si tam „zloděj koní Rasputin pořádá své pitky a výstřednosti”. ... Podáři se mi Rasputina rozzuřit. ... Odebral se okamžitě do Carského Sela, aby si u cara postěžoval na Maklakova. ... Před svým odjezdem ještě telefonicky požádal cara, aby si na něho udělal čas, protože přijde ve velice důležité věci.

Ministr vnitra byl okamžitě propuštěn... způsob, jakým vystoupil proti ministrovi, zajistil Rasputinovi jistou popularitu. Všichni státní úředníci se pak snažili Rasputinovi vycházet vstříc a zalíbit se mu.”

Jiný ministr vnitra, který na sobě pocítil mocnou ruku Rasputina a Simanoviče, byl Chvostov. Ačkoliv byl do úřadu jmenován více méně Rasputinem, potají proti němu pracoval a dokonce se i pokusil nastrojit na něho prostřednictvím mnicha Iliodora atentát. V 27. kapitole nás Simanovič zpravuje následovně:

„Už jsem zde uvedl, že car nesplnil svůj slib o zavedení konstitučních reforem ve státní dumě a zrovnoprávnění cizozemců. Rasputin se 6. ledna pokusil ještě cara přimět k vyhlášení příslušných státních aktů. Nicméně ke splnění slibu se mu cara pohnout nepodařilo.”

Zklamáný Rasputin odjel od cara ke svému příteli, metropolitovi Pitirimovi. Ten spolu s předsedou vlády Stürmerem vypracoval dopis carovi, spolupodepsaný rovněž Rasputinem, v němž požadovali, aby „vyhověl požadavku doby a zavedl očekávané změny“. Simanovič tento historický dokument osobně odvezl do Carského Sela.

V *Protokolech sionských mudrců* (15,5) stojí psáno:

„Pevná vláda musí neustále povznášet svoji vážnost. Toho dosáhne jen poukazováním na svoji neochvějnou sílu, vzbuzováním dojmu naprosté nezranitelnosti a tajuplné převahy, i tím, že je vyvolena Bohem. Takovou je až do našich časů autokracie ruského cara, která spolu s papežem je naším jediným nebezpečným nepřítelem na světě.”

Právě zde je vysvětlení onoho „jiného zdroje“, z něhož Simanovič obstarával peníze pro Rasputina a který nesměl „nikdy prozradit“. Židům tak cizí, nesnesitelné a nepřijatelné křesťanské samoděržaví ruského cara mělo být nejdříve podvráceno konstitucí a pak svrženo úplně, což se také skutečně stalo.

Ministr vnitra Chvostov se dozvěděl, že Simanovič byl doručitelem dopisu a poslal jej bez okolků na Sibiř do vyhnanství. Rasputinova moc se ovšem ukázala jako mnohem větší než ministrova. Na Rasputinovu přímluvu u cara byl nejenom povolán zpět Simanovič, který se právě nacházel na etapní stanici v Tveru, ale byl také odvolán ministr Chvostov. Ani to ještě nestačilo k ukojení pomstychtivosti a Chvostov byl rovněž zbaven všech řádů a vyznamenání...

„Musím ještě poznamenat,” píše Simanovič v závěru 26. kapitoly, „že Chvostov měl znamenitý důvod mě nenávidět. Roku 1915 jsem tehdejšímu poslanci státní dumy knížeti Gelovanimu doručil dokument, z něhož vyplývalo, že se Chvostov pokoušel inscenovat protižidovské štvánice. Tento dokument jsem obdržel od Běleckého za slib prosadit jej do postu ministra vnitra. Kníže Gelovani předal dokument poslanci Kerenskému, který zařídil jeho zveřejnění. Dokument vzbudil mimořádný rozruch.

Kerenskij vedl v státní dumě zuřivý boj proti reakcionářským stranám a nevynechal jedinou příležitost proti nim vystoupit. O dění v dumě jsme byli pravidelně informováni poslancem Karaulovem.”

Pak následuje mimořádně zajímavá 27. kapitola s názvem Boj proti antisemitské propagandě:

„Dlouholetý ministr spravedlnosti Ščeglovitov měl mimořádně škodlivý vliv na cara. S úžasnou vytrvalostí se ho snažil přesvědčit, že všichni Židé jsou nakaženi socialismem. ... Vražda chlapce Juščinského poskytla ministrovi a ostatním nepřítelům záminku [!?] k vyvolání procesu s Bejlisem ve věci rituální vraždy. Proces ale neměl nakonec očekávaný výsledek a vyzněl pro jeho původce nepříjemně.

Rasputin Ščeglovitova přímo nenáviděl a bezohledně jej při každé příležitosti napadal.”

Výsledkem procesu bylo nakonec propuštění Ščeglovitova, což nebyl při tajném vlivu Židů žádný zázrak, jak ukazuje již samotná Simanovičova kniha.

Z téže kapitoly si ještě jeden odstavec zaslouží citování:

„Často se stávalo, že když se s ministry mluvilo o nutnosti ulehčit Židům jejich situaci, odpovídali: ‚Gurland je bohužel proti tomu!‘ Tento pan Gurland hrál podivnou roli. Sám Žid, syn jednoho rabína z Oděsy, přestoupil až jako dospělý ke křesťanství. Patřil k nejhorším nepřítelům Židů. Tou dobou byl šéfredaktorem vládního listu *Rossija*. Podporoval staroruskou stranu a také otevřeně agitoval proti změnám u dvora. Přesto měl u cara velký vliv v židovské otázce. Dokonce se domnívám, že Gurland byl skutečným prapůvodcem Bejlisova procesu.¹⁰⁴ Každopádně byl neoficiálním vůdcem antisemitské propagandy v tomto případě.”

Od pana Simanoviče bylo velice neopatrné uvádět, že totiž „syn rabína, který teprve v dospělosti přestoupil ke křesťanství”, za prvé věděl o tajných židovských zvycích podstatně více než jiný obyčejný smrtelník, a za druhé že ho k přestupu ke křesťanství a boji proti svým vlastním souvěrcům vedly velice závažné důvody.

V 29. kapitole s názvem Jak došlo k jmenování ministra píše Simanovič zcela otevřeně:

„Když byla rozhodnutí obzvlášť těžká, přišel nám někdy na pomoc Manasevič-Manujlov [syn chudého Žida, r. 1916 tajemník ministerského předsedy Stürmera – H. S.] ... Tak například Stürmer sám byl jmenován předsedou vlády z jeho podnětu. Manasevič-Manujlov nám jej představil jako ‚starého zloděje a podvodníka‘ a zaručil se, že Stürmer vyplní každé naše přání.

Hledali jsme především takové lidi, kteří by byli schopni uzavřít separátní mír s Německem. Se Stürmerem jsme vyjednávali dosti dlouho. Teprve když se nám zdál dostatečně zpracovaný, zařídili jsme jeho jmenování. Mluvilo pro něho také to, že byl židovského původu. Jeho otec nabyt vzdělání v rabínské škole ve Vilně, později ale přestoupil ke křesťanství a stal se gymnaziálním učitelem. Původně jiného jména, přijal teprve později jméno Stürmer. Věřil jsem, že Stürmer nebude židovským snahám po zrovnoprávnění klást žádné překážky, a moje očekávání se splnilo.”

V 37. kapitole k tomu následuje doplnění:

„V posledních předrevolučních letech už byla všechna jmenování a odvolání ministrů prováděna na můj a Rasputinův popud. Při výběru našich kandidátů byly rozhodující dvě věci – totiž zda nám dotyčný může napomoci při uzavření separátního míru s Německem, a zda nám pomůže ulehčit situaci Židů.

¹⁰⁴ Opravdu vzorný příklad židovské „logiky”. Prapůvodcem procesu proti Židovi přece „nemůže” být židovský pachatel vraždy, ale vždy „antisemita”.

Ještě před Rasputinovou smrtí jsem plánoval dopomoci svému právnímu poradci, vrchnímu prokurátorovi senátu Dobrovolskému, na post ministra spravedlnosti.

Byl to obtloustlý, podle vnějšího vzhledu dobromyslně přihlouplý člověk. Jeho pomocí se ale v senátu dalo mnohé prosadit. Peníze miloval nade všechno a za finanční dárky se odvděčoval dobrými protislužbami. Proto měl pro mě takovou cenu. Petrohrad se ostatně jen hemžil lidmi jeho ražení.

Chtěl jsem Dobrovolského prosadit do úřadu ministra spravedlnosti, protože jsem věřil, že již z vděčnosti za své jmenování udělá všechno, co po něm budu požadovat. Pro spojitost s jakousi špinavou aférou neměl Dobrovolskij ve vládních kruzích dobrou pověst. V důsledku toho bylo pro mne skutečně těžké prosadit jeho jmenování a také to potom vzbudilo dosti nepříjemnou pozornost v tisku i ve společnosti.”

Jakže se to říká v *Protokolech sionských mudrců*?

„Než budeme moci svěřit vládní místa bez nebezpečí našim židovským spoluobčanům, obsadíme je lidmi, jejichž minulost a povaha jsou tak špatné, že vznikne propast mezi nimi a národem. Ti potom budou mít strach z vězení nebo vyhnanství, nebudou-li poslouchat našich příkazů a hájit naše zájmy až do krajnosti.” (8,6)

Věren zásadám *Protokolů* nezapomněl Simanovič ani na tisk. Dal dohromady Rasputina s hrabětem Wittem (23. kapitola), a rezultat jejich rady byl následující: Dimitrij Rubinštejn a ostatní židovští bankéři nakoupí akcie časopisu *Novoje vremja*. Operace byla také rychle provedena.

„Akcii časopisu formálně nakoupil Witte a postoupil je Rubinštejnovi. Ten se radoval, že takto konečně přestanou protižidovské kampaně a hrabě Witte byl šťasten, že ustanou nepřetržité útoky tohoto časopisu proti němu, které ho značně poškozovaly na veřejnosti.”

„Je třeba donutit vlády Nežidů, aby svým jednáním podporovaly naše široce založené plány, které se již blíží ke svému vítěznému uskutečnění. Činí to dojem, jako by vlády samy ustupovaly veřejnému mínění. To jsme ve skutečnosti potají organizovali my sami pomocí oné velmoci, kterou znamená tisk. Ten je ostatně, až na bezvýznamné výjimky, úplně v našich rukou.”

To neříká Simanovič, ale *Protokoly sionských mudrců* (7,5).

V 31. kapitole Simanovič píše:

„Když někdy [Rasputin – H. S.] mluvil o své budoucnosti, radil jsem mu důrazně, aby v pravý čas opustil Petrohrad i cara dříve, než jeho nepřátelé ztratí trpělivost.

Vlastním v Palestině kousek půdy a snil jsem o tom, že strávím stáří v zemi svých praotců. [Tedy přece jenom sionista! – H. S.] Rasputin měl také slabost pro Svatou zemi a schvaloval můj plán na přesídlení do Palestiny. Vždyť jsme již tak dlouho vedli v Petrohradě pochmurný, nezdravý a nebezpečný život, a doufali jsme dočkat se po splnění úkolů této odměny. Rasputin svůj úkol viděl v dosažení míru, já v uskutečnění židovské rovnoprávnosti.”

„Musel jsem cara nutit,” říká Rasputin, „aby dodržel slib. Přislíbil dát národu ústavu. Kdyby své slovo splnil, měly by všechny národnosti Ruska stejná práva, ale nyní jsme museli nejdříve myslet na uzavření míru.” – „Mírová dohoda je velice těžká věc,” odpověděl jsem mu, „udělal bys lépe, kdybys začal nejdříve se židov-

skou rovnoprávností. Ta by uzavření míru velice ulehčila. Podaří-li se vyřešit židovské problémy, potom **dostanu od amerických Židů takové peníze, které nás oba zabezpečí.**”

Když Simanovič přišel na stopu spiknutí, které nakonec stálo Rasputina život, dal mu ještě jednu radu:

„Řekni papá a mamá [tj. carovi a carevně], ať ti dají milion anglických liber [klobouk dolů před Simanovičovým apetitem – *H. S.*], a pak můžeme oba opustit Rusko a přesídlit do Palestiny.”

Podle názvu 33. kapitoly byl poslední kartou Protopopov, ministr vnitra:

„Naše naděje, vkládané do cara, byly v troskách.” [Hlavně ovšem proto, že si car nechtěl sám kopat hrob vyplněním všech přání podařeného páru Simanovič-Rasputin – *H. S.*] „Ocitli jsme se ve velice stísněné situaci. Rozhodli jsme se proto neobracet se již nadále při provádění našich plánů na nespolehlivého cara, ale na ministry. Bylo možno je snadněji ovlivňovat a získávat na naši stranu prostřednictvím řádů, vyznamenání a peněžních pozorností. Jako hlavní cíl jsem vždy v první řadě viděl ulehčení situace Židů, a považoval jsem proto za schůdnější spíše dosáhnout pro Židy svobodu pohybu a rovnoprávnost, než změnu celého režimu...”¹⁰⁵ Když jsme prosadili jmenování Protopopova ministrem vnitra, přijali jsme od něho slib zasazovat se za židovské zájmy.”

V téže kapitole říká na jiném místě:

„Při domovní prohlídce, která se u mne konala těsně po vypuknutí revoluce, bylo nalezeno množství Protopopovových směnek. Nalezly se rovněž směnky velkoknížat, ministrů a vysokých státních hodnostářů. Vyšetřující soudce mě chtěl obvinít z korupce. Vysvětlil jsem mu, že z toho nemůžu být obviněn, protože zastávám pouze post ‚Žida bez portefeuille’.”

Po Rasputinově smrti car, izolován a opuštěn i svými příbuznými, propadl naprosté apatii. Podléhal zcela Simanovičovu vlivu, který prostřednictvím svých poskoků, ministra Protopopova a masivně podplácené dvorní dámy Vyrubovové prosazoval jmenování všech ministrů a státních úředníků. Tato praxe nakonec přivedla cara do zkázy.

Na str. 211 říká Simanovič naprosto otevřeně:

„Často se stávalo, že dostávala [Vyrubovová] drahé osobní dárky. Tak například dostala od paní Rubinštejnové 50 000 rublů, od paní Bejnensonové 25 000 rublů, od bankéře Manuse 200 000, od Nachimova 30 000 a od Popova 10 000 rublů. Ode mne osobně dostala Vyrubovová různé cenné brilianty, smaragdy a pěkné stříbrné šperky.”

Konec všeho toho bylo Židy připravované definitivní zhroucení carské říše.

Krátce poté, tedy v době Kerenského vlády, se Simanovičovi jako sekretáři nenáviděného Rasputina zdálo, že mu půjde o vlastní krk. Byl zatčen.

V 48. kapitole na str. 303 sám píše:

¹⁰⁵ Tato pozoruhodná věta dokazuje, že Simanovič byl pro skutečné vládce světové židovské politiky pouze výhodně použitelným dobrodruhem, který nepochopil konečný smysl taktiky vůči Rusku. Tím je také vysvětlen jeho další osud, jak ukazuje pokračování tohoto oddílu.

„Advokát Sliosberg podal u Kerenského protest proti mému zatčení. Zastával názor, že mohu vystupovat pouze jako svědek. Po tomto zákroku jsem byl přemístěn z vězení, kde byli drženi zatčení ministři, do provizorního vězení v jedné z lóží jednacích sálů bývalé dumy. V sále panoval nepředstavitelný chaos. Sliosberg mi prostřednictvím svého syna vzkázal, že si nemusím o svůj další osud dělat žádné starosti, protože **Židé, jimž jsem prokázal tak důležité služby, mi pomohou.**”

Po přechodné internaci v Petropavlovské pevnosti byl Simanovič, jak se dalo čekat, definitivně osvobozen.

Po nějakých těch dobrodružstvích a „záležitostech” v Kyjevě a Oděse zakotvil jako tolik jeho východních soukmenovců v Berlíně, kde také roku 1928 vydal svou knihu.

Do té doby bylo o těžko představitelném vlivu tohoto Žida v carském Rusku známo jen velice málo.

Připomeňme si již citovanou pasáž z *Protokolů sionských mudrců* (8,6):

„Než budeme moci svěřit vládní místa bez nebezpečí našim židovským spoluobratřím, obsadíme je lidmi, jejichž minulost a povaha jsou tak špatné...” atd.

Nedává snad poválečná doba v Německu rovněž dostatek podobných příkladů? Kdo byl např. tehdy skutečným pánem berlínského policejního prezidia? Všemi mastmi mazaný Žid a „doktor” Bernhard Weiß neboli Zörgiebel. A kdo vykonával podobnou moc v tehdejší Prusku? „Doktor” Weißmann neboli Otto Braun.

Dříve, než byly tyto řádky předány veřejnosti, prověřil jsem všechny Simanovičovy údaje. Výsledek vyzněl **jednoznačně pozitivně**. Až na pochopitelné hrozné přehánění situace ubohých Židů v Rusku je v jeho knize všechno vylíčeno naprosto pravdivě. Dokonce i takové detaily, jako například legendy o carské rodině, které svého času v Rusku kolovaly, hodnotí Simanovič přesně jako legendy.

Konflikt mezi velkoknížetem Alexandrem Michajlovičem a carevnou, k němuž došlo krátce před revolucí, popisuje sám velkokníže ve svých o pět let později vydaných memoárech (r. 1933) přesně v Simanovičově duchu. Je velice nepravděpodobné, že by velkokníže tuto v němčině vydanou Simanovičovu knihu četl, a je už naprosto vyloučené, že by podle ní upravoval své paměti!

Jedna vysoká a úctyhodná ruská osobnost, která měla svého času velice blízko k carskému dvoru, se vyjádřila k předloženému Simanovičově spisku takto:

„Ta kniha mě doslova šokovala, ale musím bohužel potvrdit, že je to prakticky všechno pravda.”

Když tedy Židovstvo nad Simanovičem bouří a nadává mu, musíme mu být vděční za jeho upřímnost a otevřenost (viz *Znalecký posudek*, díl III, 12).

XV. Závěrečný výsledek zkoumání

1. *Protokoly sionských mudrců* jsou tajný politický dokument. Jeho autor není znám. Ve věci autorství je možno předkládat více či méně podložené domněnky, ale nelze uvést žádný nezvratný důkaz.

2. *Protokoly sionských mudrců* obsahují stejný machiavelistický program, jaký ukázal Maurice Joly ve svých *Dialogích ze záhroby mezi Machiavellim a Montesquiueuem* ve skryté, umělecké symbolice krátce po založení *Alliance Israélite Universelle*.

3. *Protokoly sionských mudrců* se v opisu dostaly roku 1901 do rukou ruských spisovatelů Butmiho a Niluse. Butmi je uveřejnil koncem roku 1901 a Nilus pak poprvé roku 1905.

4. Je třeba rozlišovat mezi dvojími tajnými dokumenty, které mají za předmět obsahu boj proti nežidovským státům a národům za účelem nastolení židovského panství, světové mesiánské říše.

a) Nejstarší dokument koloval mezi předáky ruských Židů a je ve své nejčistší podobě znám jako tzv. Řeč rabína o gojimech, kterou zveřejnil r. 1900 mladočeský poslanec Březnovský. Podobný tajný dokument byl již mnohem dříve znám francouzskému revolucionáři Maurici Jolyemu, který jej přepracoval roku 1864 ve své *Dialogy*. Jolyho *Dialogy* obsahují velmi zřetelné stopy zmíněného židovského dokumentu a dokonce identické myšlenky. Roku 1868 byl dokument přepracován Goedschem v románu *Biarritz*.

b) Novějším tajným dokumentem jsou *Protokoly sionských mudrců*. Oba programy jsou sestaveny nezávisle na sobě, to znamená, že autor nepoužil pro svou práci ani původní text „Řeči rabína o gojimech“, ani jeho přepracování v románu *Biarritz*. Autor použil a vycházel pouze z Jolyho *Dialogů*. Důkazem toho je okolnost, že se v *Protokolech sionských mudrců* objevují myšlenky staršího programu pouze tak, jak je přináší *Dialogy*, a že ostatní vývody, jichž Joly v *Dialogích* nepoužil, nepřešly ani do *Protokolů sionských mudrců*.

5. Od vydání Jolyho *Dialogů* roku 1864 se politické a hospodářské poměry ve světě podstatně změnily. Změny se v *Protokolech sionských mudrců* odrážejí především v pasážích o projednávání otázek průmyslu, tisku a finanční, měnové a daňové politiky. Tyto vývody také ukazují autora *Protokolů* jako skvělého kritika poměrů s geniálním smyslem pro odhad budoucích možností. Současně prozrazují člověka, naplněného láskou ke svému židovskému národu.

6. *Protokoly sionských mudrců* nemají nic společného s tzv. sionistickým programem z roku 1897. Jsou programem tzv. symbolického, duchovního sionismu, který je založen na příslibu mosaického náboženství, podle něhož budou všechny národy sjednoceny Izraelem. Naproti tomu tzv. reálný, politický sionismus směřuje k vytvoření domovského státu Židů v Palestině. O tomto programu, který byl stanoven roku 1897 v Basileji na I. sionistickém kongresu, není v *Protokolech sionských mudrců* ani zmínky. Reálný, politický sionismus pod vedením Theodora Herzla požadoval pouze lokální židovský stát v Palestině jako první krok na cestě ke světovládě. Symbolický, duchovní sionismus, jehož nesporně nejvýznamnějším vůdcem byl Achad Ha-Am, usiluje o mesiánskou světovládu bez okliky přes palestinský židovský stát. Na oficiálním sionistickém kongresu v Basileji roku 1897 stály oba směry v nejostřejším rozporu.

7. O osobě autora *Protokolů sionských mudrců* můžeme, jak již řečeno, vyslovovat pouze domněnky. Ty vedou ovšem v první řadě k vůdci symbolického sionismu,

Achadu Ha-Am. Ten založil v Oděse tajný řád Bene Moše (Synové Mojžíše), který se řídil podobnými pravidly a rituály, jako zednářské lóže. Podle *Židovského lexikonu* byli v řádu organizováni „pouze vyvolení, duchovně vysoko stojící jedinci, kteří spatřovali svůj životní smysl a cíl v osvobození izraelského národa a země”. Bezprostředně před I. basilejským kongresem se řád sám rozpustil, protože zřejmě splnil svůj úkol. Je nasnadě domněnka, že *Protokoly* jsou vlastně jistým druhem seminární práce tohoto tajného spolku, která byla vypracována na příkaz a pod vedením Achada Ha-Am. Jednotlivá témata byla nejspíš projednávána na schůzích tajného bratrstva a potom sepsána do formy schůzovních protokolů.

8. *Dialogy* Maurice Jolyho vykazují v mnoha důležitých ohledech až nápadnou shodu s pasážemi a myšlenkami Herzlových spisů *Deníky* a *Židovský stát*. Toto zjištění je rovněž důkazem, že Jolyho *Dialogy* jsou produktem židovského ducha. Právě tak prokazatelné jsou nápadné podobnosti mezi Herzlovými spisy a *Protokoly sionských mudrců*, což konsekventně dokazuje židovské autorství *Protokolů*. Pozoruhodné Herzlovo vyprávění o lodi „Sion” a dialogy mudrců v jeho románu *Staronová země* přímo vnucují předpoklad, že Herzl věděl o souvislostech mezi *Dialogy* a *Protokoly*, a že chtěl ve svém románu (pod fiktivním jménem **JOE LEVY**) postavit Jolymu oslavný pomník.

9. Teze, podle nichž byly *Protokoly sionských mudrců* údajně sepsány ruskými autoritami generálem Račkovským a spisovatelem Nilusem, aby carovi poskytly záminku k pozastavení liberálních reforem a vyvolaly protižidovské nálady, jsou **naprosto neprokazatelné**. Naopak mnoho důležitých skutečností mluví přímo proti tomu.

a) *Protokoly sionských mudrců* jsou neúplné. Jejich porovnáním s *Dialogy* se dají zjistit rušivé výpadky. Obzvláště chybí úvod, a na konci díla samotným autorem (16, 7) ohlášený výklad realizace programu *Protokolů*. Je vyloučené, že by nějaký ruský státní úředník předložil tak torzovité dílo své vládě nebo dokonce carovi (kapitola IV, 1).

b) Mnohé vývody *Protokolů sionských mudrců* přímo vylučují, že by se mohlo jednat o spis ruských úřadů (kapitola IV, 1).

c) Butmim a Nilusem uveřejněné *Protokoly sionských mudrců* zůstaly po celý čas carského režimu v Rusku (a ještě po něm až do roku 1920) prakticky nepovšimnuty. Dokazuje to jasně Segel (kapitola IV, 1). Rozšiřování *Protokolů* nebylo carskou vládou žádným způsobem podporováno.

d) Proti ruskému autorství *Protokolů sionských mudrců* pro účely carských úřadů také mluví ta skutečnost, že se v nich nenachází žádná zmínka vztahu k Rusku, kde přece židovská otázka hrála mimořádnou roli.

10. Všechny sionistické kongresy proběhly paralelně. Během každého kongresu zasedala souběžně **tajná konference**, jak prozradil mj. také rabínův zástupce v polském městě Skoki. Různé skutečnosti toto sdělení potvrzují.

a) Na sionistickém kongresu v Basileji roku 1899 se podle schůzovního protokolu konala rovněž zvláštní porada představitelů řádu *B'nai B'rith*.

b) Na sionistickém kongresu v Basileji 1903 podle publikace zednáře dr. Maretzkého uspořádali členové řádu *B'nai B'rith* podobnou zvláštní schůzi.

- c) Podle E. Jouina byl na rok 1897 předem svolán kongres řádu *B'nai B'rith*.
d) Theodor Herzl sám napsal, že v Basileji roku 1897 byl jeden kongres veřejný a jeden důvěrně tajný.
e) Svědek v tomto procesu, Max Bodenheimer, který byl osobně účastníkem I. sionistického kongresu roku 1897, uvedl, že proběhla tajná schůze asi 40-50 delegátů. V tomto případě se ovšem nejednalo o důvěrné zasedání sionistického kongresu, jehož se zúčastnil více než dvojnásobný počet delegátů, ale o mimořádnou schůzi jisté podskupiny, která pak zřejmě zasedala ještě roku 1899 a 1903.

11. Židovské tvrzení, že *Protokoly sionských mudrců* nemohly být v žádném případě záležitostí I. sionistického kongresu, protože jeho jednání bylo veřejné a zápisy z něho o *Protokolech* nic neříkají, vypadá tedy ve světle uvedených příkladů přinejmenším nepřesvědčivě.

Protokoly sionských mudrců přirozeně nebyly projednávány na veřejných zasedáních I. sionistického kongresu, ale při jednáních **souběžného, tajného kongresu zednářů řádu *B'nai B'rith***. Tato skutečnost také vysvětluje, proč *Protokoly sionských mudrců* nesou poznámku: „Podepsáno sionistickými reprezentanty 33. stupně“ (podle Niluse), a proč Butmi ve svém vydání výslovně podotýká: „Nezaměňovat se zástupci (politického) sionismu!“ – Rovněž to objasňuje, proč byl dokument sepsán ve francouzštině a odeslán do frankfurtské zednářské lóže.

12. Židovský světovládný program není ovšem obsažen jen v těchto dvou zmíněných dokumentech, jejichž pravost Židé popírají, ale je zcela jasně rozvinut ve spisech *Mezinárodního sdružení opravdových biblických badatelů*, jejichž pravost je nepopíratelná. Prostřednictvím podvracení křesťanského náboženství a podněcováním mas proti státní křesťanské moci chtějí *Bibličtí badatelé* revolucionizovat národy a zničit křesťanské státy za účelem zřízení mesiánské královské říše pod židovským vedením. Přesně to samé požadují *Protokoly sionských mudrců*. Oficiální Židovstvo se k organizaci *Biblických badatelů* staví se sympatiemi. V *Židovském lexikonu* o jejich učení stojí, že „zvroučňuje křesťanství a odpovídá pravému smyslu *Bible*“. *Protokoly sionských mudrců* se rovněž obracejí ke smyslu *Bible*, který podle židovského pojetí slibuje vyvolenému národu vládu nad světem. Proto tedy uznávat učení *Biblických badatelů* a současně popírat *Protokoly sionských mudrců* je rozpor sám o sobě, protože když učení *Biblických badatelů* je „pravé“, potom jsou *Protokoly sionských mudrců* rovněž pravé.

13. Jedna pasáž *Protokolů sionských mudrců* (9,14) o vyhození podzemních drah do vzduchu je ze strany Židů uváděna jako hlavní důkaz proti pravosti tohoto dokumentu. Vyvrácení židovské argumentace je rozvedeno v II. dílu *Znaleckého posudku* v „Odpovědích soudního znalce na otázky položené žalobou“, otázka b 8. Jako příklad takových teroristických akcí uvádím třeba zničení sofijské katedrály výbušninou. Na doklad toho, jak tyto kruhy doslova překypují krvavými a vražednými fantaziemi, cituji ve stručnosti, co píší *Bibličtí badatelé* o nadcházejícím zničení křesťanských států:

„Všechna prorocká zjevení vedou k závěru, že tento boj bude strašným krveprolitím.“ (*Studie Písma VII*, str. 305.)

„Smysl napsaného (v těchto proroctvích) bude do písmene naplněn v bouřlivém krveprolití, jehož pouhou předehrou je světová válka.” (*Studie Písma VII*, str. 393.)

„Kostely a ulice křesťanských měst budou v doslovném smyslu plné zabitých v onom čase utrpení.” (*Studie Písma VII*, str. 560.) – Připomínám, že při atentátu na sofijskou katedrálu bylo místo činu skutečně „plné zabitých”.

„Mrtvoly, které budou ležet všude kolem na ulicích, budou muset být odstraněny. ... Mrtví nebudou pohřbíváni s vojenskými poctami, nýbrž zahrabáni jako zvířecí zdechliny. ... Na odstraňování mrtvol budou určeny zvláštní čety dělníků.” (*Ospravedlnění II*, str. 338-341.)

14. „Žádná mezinárodní židovská organizace nikdy neměla nic společného s plány na uchvácení světovlády,” prohlásil 2. listopadu 1934 před zdejší soudem dr. Chaim Weizmann „podle pravdy”.

V rozporu s jeho prohlášením je prokázáno:

Mezinárodní židovské organizace se světovládnými plány jsou *Alliance Israélite Universelle* a řád *B'nai B'rith*. Všechny ostatní podpůrné organizace Židovstva jsou zednářské. Mezinárodním hnutím ve službách Židovstva je komunismus a bolševismus, mezinárodní mocenskou základnou Židovstva jsou vysoké finance, světový tisk a svedený proletariát.

15. Všechny politické události – a zvláště pak posledních desetiletí – probíhají pod **mezinárodním židovským vlivem a až přímo zarážejícím způsobem podle směrnic *Protokolů sionských mudrců***. Jejich program byl již téměř beze zbytku realizován v bolševickém Rusku pod židovským vedením.

16. Židé po léta bojovali proti šíření *Protokolů sionských mudrců* jejich skupováním nebo potlačováním, a nepřímo obrovským množstvím článků a knih. Byla to drobná, vytrvalá válka s použitím mnohdy povážlivých prostředků od překrucování skutečností, až po skandalizování lidí. Nejhorší je ovšem fakt, že mezitím zemřely všechny osoby, které o vzniku *Protokolů sionských mudrců* musely nebo mohly něco vědět. Jmenovitě Rusové Račkovskij, Butmi a Nilus, Francouzi Jouin a Lambelin, Němci zur Beek a Fritsch, Židé Achad Ha-Am, Nordau, Herzl a Trebitsch. – A teprve po jejich smrti vzneslo Židovstvo před soudem otázku pravosti *Protokolů sionských mudrců*!

17. Uzavírám památnými slovy židovského spisovatele Arthura Trebitsche z jeho knihy *Deutscher Geist oder Judentum*, str. 74, z části, věnované tomuto tajnému židovskému dokumentu:

„Kdo podobně jako autor všechny v oněch tajných aktech vyjádřené myšlenky, záměry a cíle z našeho politického, hospodářského a duchovního života vypožoroval, může s naprostou rozhodností vystupovat jako zastánce toho, že jde o pravé a nezfalšované vyjádření světového panství hybného, usilovného ducha, o vyjádření tak pravé a nezfalšované, že by žádný árijský mozek, poháněn antisemitskou záští jakékoli síly za účelem padělání a pomlouvání, nikdy nebyl schopen takové bojové metody, takové plány, úklady a podvody vymyslet.”

DÍL II

A. Odpovědi soudního znalce na otázky, položené V. soudním dvorem v Bernu

Pět otázek soudce

Otázka 1

Otázka: Jsou *Protokoly sionských mudrců* (jejich bližší označení viz výše) padělkem?

(Poznámka v závorce nahoře se vztahuje k bodu 1 dopisu V. soudního dvora ze dne 8. srpna 1934 na soudního znalce, který zní: „V jednom shromáždění, které uspořádaly *National Front* a *Heimatwehr* 13. června 1933 v Bernu, byly zájemcům nabízeny tzv. *Sionistické protokoly*, Hammer-Verlag, Lipsko 1933, opatřené předmluvou a doslovem Theodora Fritsche a označené jako program mezinárodní tajné vlády.” Tolik na vysvětlenou – *Fl.*)

Odpověď: Takto označené *Protokoly* **nej**sou v žádném případě padělkem. Titulní strana citovaného vydání nese poznámku: „Přeloženo z anglického originálu, který se nachází v Britském muzeu.” Protože je tedy vydání *Protokolů* v nakladatelství Hammer-Verlag jen německým překladem anglického vydání, které samo zase vychází z ruské práce prof. Niluse, nemůže být v tomto případě vůbec řeč o nějakém padělkem nebo padělání. To by bylo možné pouze v případě, kdyby německý překladatel úmyslně předložil chybný, tedy falešný překlad. Nic takového dosud nikdo nevrátil ani neprokázal.

Stejně je tomu také v případě dalšího německého vydání *Protokolů* od Gottfrieda zur Beek, který pro svůj překlad do němčiny vycházel bezprostředně z ruského textu Nilusova vydání *Protokolů* z roku 1911, což sám v předmluvě uvádí.

Otázka by tedy byla srozumitelná nebo zodpověditelná pouze v tom případě, kdyby profesor Nilus, z jehož vydání vycházejí prakticky všechny překlady, sám *Protokoly* jako falzifikát vytvořil nebo vydal.

Také na takto pojímanou otázku musím odpovědět **ne**, protože Nilus nebyl autorem inkriminovaného textu, nýbrž jej pouze přeložil do ruštiny z francouzského rukopisu, který mu byl předložen. Že prof. Nilus i z jiných důvodů nepřichází jako falzifikátor v úvahu, prokázali svědci hrabě du Chayla, Sergej Svjatikov a Pavel Miljukov v říjnovém jednání (1934) tohoto soudu.

Písemnost, kterou prof. Nilus pro svoji práci použil, nenese ovšem žádné označení autora, je tedy anonymní, a její autor (nebo autoři) nebyl dodnes spolehlivě určen.

Vzhledem k těmto okolnostem mohu soudem předloženou otázku zodpovědět pouze prostřednictvím doplňujících otázek, které zní:

1) vztahuje se otázka soudu, tak jak byla položena, na falzifikát autorství *Protokolů*, nebo se vztahuje k jejich textu? Pokud ano, pak:

2) vztahuje se otázka soudu pouze na samotný text *Protokolů* v jejich doslovném znění, rozděleném do 24 oddílů čili protokolů, nebo

3) na celý text inkriminovaného díla včetně různých předmluv a komentářů, s nimiž v různých podobách, zemích a jazycích vyšlo v průběhu tří desetiletí?

Již toto samotné rozrůznění ukazuje, jak pečlivě a opatrně by měla být položena otázka po pravosti knihy, jejíž autor chtěl vzhledem k povaze věci zůstat v anonymitě. Protože se v tomto případě mimo každou pochybnost jedná o anonymní, tajný politický dokument, plyne z toho automaticky také nemožnost vynášet apodiktický, nezvratný rozsudek o pravosti nebo podvrhu díla. Se stejně nepatrnými vyhlídkami na smysl takového počínání jako v případě *Protokolů* by zůstal ten, kdo by se obrátil na soud se žádostí o právně závazné určení pravosti autorství či falza *Illiady* bájným Homérem, nebo třeba v případě *Nového zákona*, který je připisován učedníkům Ježíše Krista.

Tudíž předmět vyvolaného soudního sporu by snad mohl být materií pro vědeckou nebo teologickou při, ale z **právního hlediska je irelevantní**. Z pohledu práva existuje v daném případě jedna jediná skutečnost, kterou lze jen konstatovat: *Illias* a *Nový zákon* jsou zde a staly se podkladem mnoha závažných světonázorů, náboženského přesvědčení i uměleckých koncepcí. Toť vše!

Také v případě *Protokolů sionských mudrců* musí právu postačovat konstatování, že tato strašlivá koncepce světovládného programu je zde. Je-li spis někým označován za brakovou literaturu, má zcela vedlejší význam, protože se sotva podaří mimo jakoukoli pochybnost prokázat, že autor své dílo zfalšoval. Již samotný pojem „autor by mohl zfalšovat své dílo“ považuji za *contradictio in adjecto*, za významový protimluv!

Soudím a odpovídám proto, že první otázka soudu nemá právní závažnost a že by mohla být nanejvýš předmětem literární nebo vědecké kontroverze. Zcela jinak je tomu ovšem v případě **tajného politického dokumentu**! A právě s ním máme v našem případě co dočinění.

Tolik k předmětu všeobecně. Nyní jej rozdělím do jednotlivých podrobností a rozeberu mnou blíže položené doplňující podotázky.

1) Jestliže se vztahuje otázka soudu po padělání *Protokolů* na autora nebo autory původního textu, potom se nabízí logicky následující myšlenky:

Každému z nás je po prosté úvaze jasné, že zfalšování (nebo pravost) nějakého díla nemůže být projednáváno nebo dokonce dokázáno v případě, že by autor díla zůstal v anonymitě, a že učinil náležitá opatření proti možnému prozrazení svého autorství. Ovšem dílo, které se stalo duchovním majetkem veřejnosti, je již na svém autorovi zcela nezávislé a jeho obsah a myšlenky v něm obsažené nelze nadále tajit a zalhávat. Tají se jen samotný autor díla. Jak potom vůbec může někdo mluvit o případném zfalšování? (O plagiátu bude řeč dále.)

V nesčetných vydáních *Protokolů*, která se mi dostala do ruky, nebyl nikdo konkrétní za autora označen. Ve všech těchto vydáních najdeme jen předmluvy a komentáře, jež **nepocházejí** od původního autora *Protokolů* a přinášejí pouze více nebo méně vědecky podložené, více či méně pravděpodobně znějící domněnky nebo osobní názory pisatelů předmluv na možného autora prapůvodního textu.

Nic není ostatně markantnější, než právě tato stále narůstající nejistota o pravém autoru *Protokolů*. Vždyť skutečný autor mohl tím snadněji zůstat v záměrné anonymitě, čím později byla otázka po pravosti nebo zfalšování *Protokolů* vážně nadhována před soudem. Podle zákonů přírody logicky ubylo osob, které by mohly poskytnout záchytné body při pátrání po skutečném duchovním otci *Protokolů*, když

navíc případní ještě žijící spolutvůrci jistě mají životní zájem na tom, aby smazali všechny stopy a svedli pátrání klamným směrem.

Kdyby tomu tak nebylo, nepochybně by si současní žalobci již dávno pospíšili s vyvoláním soudního sporu. To by jim ovšem opravdu muselo jít pouze o zjištění vědecké, historické pravdy.

Představme si třeba, že by se ihned po rozšíření řeckých antických ság začalo pátrat po jejich básníku, nebo že by se vzápětí po sepsání svatých knih křesťanstva začalo pátrat po literárním původu těchto epochálních děl. Velmi pravděpodobně bychom dnes s jistotou znali odpověď na otázku po Homérovi, o apoštolech a jejich pokračovatelích.

V případě *Protokolů sionských mudrců* považuji za mimořádně důležitou právě tu okolnost, že se otázkou pravosti tohoto díla po celá desetiletí nikdo vážně nezabýval. Achad Ha-Am, Herzl, Nilus, generál Račkovskij, Gottfried zur Beek, Jouin a mnoho dalších, kteří o *Protokolech* leccos věděli, jsou bez výjimky mrtví.

Ale nejen pro tyto „časové“ potíže je pátrání po autorovi *Protokolů* tak mimořádně těžké a nebezpečné. V tomto případě se nejedná o nějaké hrdinské ságy starých Řeků, které se šířily od úst k ústům, ani nejde o Boží zjevení, jehož veřejné šíření považoval každý křesťan za svoji samozřejmou povinnost. Dokonce se nejedná ani o pouhý anonym, nýbrž jde o **politický dokument, držený v nejpřísnější tajnosti**, dotýkající se doslova celého světa, a jehož text představuje podklad a návod pro ďábelské spiknutí. **Pouze toto je podstatné ve věci otázky pravosti nebo falza.** Autor nebo autoři si nepochybně od počátku nemohli přát, aby se obsah *Protokolů* dostal mimo úzký okruh vybraných zasvěcenců.

Od autorů (nebo autora) *Protokolů* jistě nemůžeme očekávat, že by byli tak naivní, aby neobklopili dílo nejpřísnějším tajemstvím a pojistkou k zahlazení možných stop, a že by nepočítali s možností vyzrazení dokumentu nějakou nešťastnou náhodou. Pro tento případ si připravili bojové heslo „padělek“, s nímž je možno podle potřeb libovolně manipulovat. Pokud by se v tomto soudním sporu nepodařilo žalující straně udržet a prosadit fikci o padělku, pak hrozí celému spiknutí zhroucení, jehož důsledky by byly znát i daleko mimo ghetto.

Pro nezaujaté znalce je jasná jedna skutečnost: **Kniha *Protokolů sionských mudrců* je v celé své nestvůrnosti přístupná všem. Skutečnost, že její autor není znám, nemůže být žádným oprávněním k manipulacím ve smyslu jejího prohlášení za padělek.**

2) Vztahuje-li se otázka soudu po padělání či pravosti *Protokolů sionských mudrců* pouze na jejich obsah, pak je zjištěno následující:

Srovnáme-li *Protokoly* a v nich obsažené plány se světovými událostmi za posledních zhruba třicet let od jejich zveřejnění, pak **zřetelně vidíme, jak překvapivě souhlasí realita s jejich obsahem** a jak je současně nepravděpodobné, že by *Protokoly* mohly být dílem nějakého sice zlovolného, ale nadlidsky jasnovidného falzifikátora.

Materiál shromážděný v tomto *Znaleckém posudku* poskytuje nad slunce jasnější obraz vnitřní pravosti *Protokolů sionských mudrců*, a proto mohu s nejlepším svědomím konstatovat:

Zdrcující množství hmatatelných shod mezi textem *Protokolů sionských mudrců* a skutečnými událostmi je tak masivní, že se zde o nějakém „zfalšování“ nedá vůbec mluvit!

3) Vztahuje se snad otázka soudu po falšování *Protokolů* na různé předmluvy a komentáře, přinášející rozličné hypotézy, jak jsou veřejnosti známy z velkého počtu vydání *Protokolů* v posledních třiceti letech?

Z příslušného odborného materiálu, který se mi podařilo ve vyměřené časové lhůtě shromáždit, mohu jasně doložit, že *Protokoly* byly tištěny již nejméně v šestnácti jazycích devatenácti různých států. Osobně jsem měl možnost prostudovat čtyřicet různých vydání. Konečný celkový počet těchto vydání může být několika násobně vyšší. Pak je zcela samozřejmé, že se tyto nesčetné předmluvy a komentáře navzájem liší, ba že si dokonce někdy vzájemně odporují a že vyjadřují nejroztříštěnější tvrzení a domněnky. Vždyť pocházejí z per autorů mnohých zemí a zabývají se relativně rozsáhlým časovým rozpětím a tématem, které svou tajuplností a zřejmou hrozbou nebezpečí pro veškeré politické, hospodářské a etické vztahy představuje materiál, který musí vzbudit palčivý zájem každého myslícího člověka.

Nejsou snad komentáře a výklady k *Illiadě* také nejroztříštěnějšího druhu a úrovně, aniž by koho napadlo vyvozovat z toho závěr o „zfalšování“ této epopie? A není snad *Bible* nejroztříštěnějšími způsoby komentována? Který soudce a jaký soud by se odvážil rozhodnout zde o nějakém „falšování“?

Závěrečný výrok na třetí podotázku zní tedy takto: Ani různost názorů jednotlivých vydavatelů na původ, historii, ba dokonce ani na samotný smysl *Protokolů sionských mudrců* nedají **žádný podklad** k závěrům o nějakém falšování tohoto díla.

Vzhledem k tomu, že jsem soudem položenou otázku osvětlil a prokázal z různých stran a pohledů, a dále vzhledem k tomu, že žádný z těchto pohledů **neprokázal** zfalšování *Protokolů*, ba dokonce ani pravděpodobnost takové možnosti, věřím, že jsem se své úlohy zhostil v tomto bodě beze zbytku. Přísežný soudní znalec hledal pravdu, aby soudce mohl vyslovit rozhodnutí práva.

V zájmu práva a pravdy si nemohu na tomto místě odepřít prohlášení, že otázka falza nebo pravosti nemůže mít v případě této žaloby žádný právní význam. Předmětem žaloby v tomto trestním jednání je otázka uznání *Protokolů sionských mudrců* za tzv. brakovou literaturu. Do nejasné kategorie brakové literatury mohou být jistě zařazeny nejroztříštější knihy, a je přitom zcela lhostejné, zda jde či nejde o falzifikáty.

***Protokoly sionských mudrců* jsou (řečeno s Arthurem Trebitschem) nejpravějším, nezfalšovaným vyjádřením po světovládě prahnoucího židovského ducha.**

Souhrnem všeho zde řečeného odpovídám tedy takto:

1) *Protokoly sionských mudrců*, vydané nakladatelstvím Hammer-Verlag pod titulem *Zionistische Protokolle*, **nemohou** být v žádném případě nějakým falzifikátem, protože se jedná o pouhý překlad cizího díla.

2) Rovněž anonymní spis, který se dostal do rukou prvnímu ruskému vydavateli *Protokolů*, nemůže být označen za falzifikát, protože:

Zfalšované by mohly být *Protokoly sionských mudrců* jen tehdy, **kdyby bylo neodůvodněné** mluvit o světovládné chtivosti židovského národa.

Pravé naopak jsou *Protokoly* tehdy, jestliže můžeme brát jako skutečnost snahu Židovstva po hospodářské, později i po politické nadvládě. Důkaz toho, že obsah *Protokolů sionských mudrců* není ani v nejmenším rozporu se židovským smýšlením, politickými názory a jednáním, jsem podal, jak věřím, v již postačující míře v I. dílu svého *Znaleckého posudku*.

Otázka 2

Otázka: Jsou *Protokoly sionských mudrců* plagiát?

Odpověď: Pojem plagiátu z hlediska trestního práva (protože jenom tím se může soudce a tedy i soudní znalec zabývat) lze použít pouze tam, kde využívání cizího materiálu, cizího myšlenkového a duchovního bohatství na sebe bere formu krádeže nebo podvodu. Podle právní definice plagiátu je skutková podstata naplněna tehdy, jestliže např. spisovatel nebo jiný umělec vydává dílo jiného za své vlastní.

Proto v našem případě o plagiátu v právním smyslu nemůže být řeč. Jedná se nanejvýše o použití staršího díla k vlastní duševní práci. Literární „plagiáty” tohoto typu pozůstávají převážně ve využití dané, literárně nebo jinak umělecky užité myšlenkové látky nebo námětů, které byly již dříve spisovateli, básníky nebo jinými umělci objeveny či vymyšleny. Je zde samozřejmě tak či onak skutečnost vypůjčení si cizí látky, ale motiv jejího přepracování a nového vlastního oduševnění je vždy na prvním místě.

Takových případů „literárních plagiátů” známe každý sta a sta, aniž by komukoli z nás napadlo vyvolat kvůli tomu nějaký soudní spor. Tento druh „plagiátů” v literárním, nikoli právním slova smyslu, je v dějinách literatury dosti rozšířený. „Plagiátoři” přebírali odjinud myšlenky, scény a dokonce i téměř celý obsah děl autorů předcházejících generací, a patřili k nim i vyslovení velikáni ducha všech dob. Žádný z nich ovšem nebyl postaven před soud. Kdo má dostatek trpělivosti přečíst si odborné eseje o historii literárních plagiátů, užasne, kolik světoznámých klasiků si „vypůjčilo” náměty a myšlenky pro svá díla odjinud. Abych jmenoval alespoň nejznámější: Shakespeare (*Julius Caesar*), Goethe (*Clavigo*), Rabelais (*Gargantua*), ale i další, snad menší, ale neméně populární velikáni jako např. Wedekind (*Bismarck*), Fritz von Unruh (*Flügel der Niké*), A. France (*Gallio*), Bourdet (*La Prisonnière*), D'Annunzio (*Più che l'amore a Forse che si forse che no*), Meyrink (*Goldmachergeschichten*) atd. Dokonce Molière, který si vypůjčil celou scénu (*Cyrano de Bergerac*), komentoval tento svůj plagiát úsečnou drsností: „Beru si dobré tam, kde dobré nacházím.”

Žádného soudného člověka však ještě proto nenapadlo mluvit v takových případech zcela vážně o plagiátorství, o krádeži duševního majetku, nebo tyto literáty proto dokonce pohánět před soud.

Je jasné, že pokud je smyslem takového „plagiátu” použití cizího duševního výkonu pro své vlastní dílo a je za tím účelem tajen a zakrýván pramen, jehož bylo použito, pak se může jednat o trestný čin zcizení duševního výkonu ve smyslu právním. To bývá ovšem v případech více či méně zřejmého úmyslu využít cizího myšlenkového bohatství k získání vlastní literární pověsti nebo majetkového prospěchu. Musí zde tedy být zřejmý prospěchářský či jinak podvodný úmysl, aby bylo možno mluvit o skutečném plagiátu. Když židovský literát Hoffmannstahl du-

chaplně napsal, že literární plagiát je otázkou taktu, pak k tomu můžeme dodat, že pouze plagiát se sobeckým a nečestným cílem patří před soudce.

Ačkoli ve III. dílu tohoto *Znaleckého posudku* prokazují, že velická část myšlenkového obsahu *Protokolů sionských mudrců* v mimořádné míře souhlasí s textem Jolyho *Dialogů*, cítím se po již řečeném oprávněn prohlásit, že *Protokoly* nejsou žádný plagiát, a to z následujících důvodů:

Je zcela **neprokazatelné**, že by autor *Protokolů* sledoval využitím pasáží z textu Jolyho *Dialogů* **vlastní zjištěné cíle**.

Je zcela **neprokazatelné**, že by autor *Protokolů* **chtěl toto užití cizího díla zatajit**. Proti takovému předpokladu mluví naopak dvě okolnosti. Součástí spisu žalující strany je článek z *Times* (18. 8. 1921), v němž se píše:

„Kdo porovná text *Protokolů* s *Dialogy*, je mu na první pohled zřejmé, že se padělatel nijak příliš nesnažil zakrýt pramen svého podvrhu. Nejenom části vět, ale někdy dokonce i celé věty jsou identické, řazení témat a myšlenková osnova jsou totožné, zkrátka ani stopy pokusu nějak obměnit postavení jednotlivých pasáží. Padělatel zcela opomněl zakrýt nějak svoje „provinění“ vůči Jolyho *Dialogům*.“

Zde si noviny *Times* samy protirečí, když na jedné straně nazývají autora *Protokolů* padělatelem, falzifikátorem, a na druhé straně tvrdí, že padělatel nechtěl svůj čin zakrýt. Ve skutečnosti totiž autor *Protokolů* chtěl použití *Dialogů* právě tak málo skrývat, jako skrýval Joly použití *Vladaře* od Machiavelliho ve svém díle.

Mezi autorem *Protokolů* a autorem *Dialogů* M. Joly nacházíme pouze jeden zdánlivý rozdíl. Joly totiž na str. 3 svých *Dialogů* píše jmenovitě o *Vladaři* (*Traité du Prince*) a nechává postavu Machiavelliho o své knize mluvit. Naproti tomu autor *Protokolů sionských mudrců* Jolyho *Dialogy* jako použitou předlohu nikde nezmiňuje.

To má zcela jednoduchý důvod. V dílu I, kap. V. *Znaleckého posudku* jsem upozornil na to, že nám známý text *Protokolů* je **neúplný**. Mimořádně dobře to dokazuje hned úvodní věta 1. protokolu, kde zřetelně vidíme, že při pořizování textu byla úvodní slova textu vypuštěna nebo vypadla. První věta tedy zní: „Zanechme planých frází, uvažujme o vnitřním smyslu každé myšlenky a osvětleme si stav věcí porovnáním a závěry.“ Proto chybí tyto „fráze“ v nám známém textu *Protokolů sionských mudrců*, na rozdíl od *Dialogů* M. Jolyho. Stejná věta, jako jsme citovali z úvodu *Protokolů*, stojí v *Dialogích* na str. 8, ale až jako závěr rozsáhlého, sedmistránkového úvodu, v němž je právě zmiňován Machiavelliho *Vladař*. Jestliže tedy autor *Protokolů* téměř doslovně použil speciálně vývody 1. dialogu pro svůj 1. protokol, ale zpracování sedmistránkového úvodu *Dialogů* chybí, musí se dojít k logickému závěru, že někde na oněch chybějících stranách cituje svoji předlohu stejně tak, jako Joly *Vladaře*. Mluvíme-li tedy o nám známém textu *Protokolů*, mluvíme vlastně o torzu, o zkomoleném díle, jehož úvodní část chybí, tedy právě ta část, v které je téměř jistě jmenována předloha *Protokolů*, na níž jsou zbudovány.

Důkaz o tom, že autor *Protokolů* v jejich chybějící části Jolyho knihu nejmenuje a že byl tedy plagiátorem v právním slova smyslu, je prakticky nemožné podat. Nicméně logická pravděpodobnost, že je tam Jolyho kniha uvedena, je mimořádně velká.

Maurice Joly zemřel r. 1878, *Protokoly* spatřily světlo světa v roce 1897. Protože Joly je mrtev a autor *Protokolů* není znám, nemůže již nikdo vyloučit, že se svého času nám neznámý autor *Protokolů* s Jolyem nedomluvil na přepracování jeho *Dialogů* na jasně formulovaný politický program. Joly, Crémieux a celý okruh jejich známých již nejsou naživu. Mrtvi jsou také všichni, kteří by o vzniku *Protokolů* měli nebo museli vědět.

Asi to není pouze náhoda, že Židovstvo po celých 35 let odráželo obviňování z autorství *Protokolů sionských mudrců* pouze zalháváním a zveřejňováním falešných či matoucích „důkazů“ opaku, a že teprve nyní, kdy jsou všichni informovaní protivníci mrtvi, vyvolává soudní proces o pravost *Protokolů*. Je tedy opravdu těžké a vlastně bezpředmětné mluvit o nějakém plagiátu nebo krádeži, kdy již jsou neprokazatelné osobní vztahy autora *Protokolů* s Jolyem nebo jeho přáteli, sám autor *Protokolů* není znám a z jeho díla máme jen neúplný překlad, v němž navíc chybí právě část, která je nejdůležitější pro důkaz či vyvrácení plagiátorství.

Ovšem ještě mnohem důkladněji než s Jolyho spisem koresponduje obsah *Protokolů* jednak s přísně tajnými dokumenty o židovském úsilí po světovládě (viz díl I), jednak se až šokujícím způsobem naplňuje v současném dění bolševického Ruska i ve všech ostatních zemích křesťansko-árijské civilizace.

Chce snad někdo tváří v tvář těmto realitám tvrdit, že *Protokoly sionských mudrců* jsou plagiátem na světovládné plány vyvoleného národa? – Nebo že jsou snad *Protokoly*, které veškeré dění tak dokonale předjímají, plagiátem na budoucnost?

Jsou zde ještě dvě věci:

a) právní ochrana před plagiátem je podle zákonů většiny zemí zaručena ve smyslu literárního zcizení díla a vztahuje se i na jeho dědice. Tedy v našem případě na dědice Maurice Jolyho.

b) v záležitosti *Protokolů sionských mudrců* se v žádném případě nemůže jednat o plagiát, protože po všem zde již řečeném je naprosto jasné, že *Protokoly nejsou ničím jiným, než reprodukcí vlastního světového názoru Židovstva nebo přinejmenším jeho rozhodující části*. Interpretace vlastní vyvolenosti k mesiášskému poslání, přesvědčení o oprávnění k použití veškerých prostředků pro naplnění tohoto cíle, tj. k vládě nad všemi národy světa, je z čistě právního hlediska světový názor, ideologie jako každá jiná. Potom ovšem z téhož hlediska nemohou být *Protokoly sionských mudrců* žádným plagiátem!

Také zde, stejně jako v případě „zfalšování“, musí být mimoto jasně řečeno, že mně jako soudnímu znalci, seznámenému s celou problematikou, není jasné, jaký význam má pro výsledek procesu celá takto vznesená otázka: plagiát nebo originál! Trestní oznámení zní na prohlášení *Protokolů sionských mudrců* za brakovou literaturu. A jak již bylo řečeno, mohou být do této kategorie řazeny nejružnější druhy písemností bez ohledu na to, zda jsou či nejsou plagiáty.

Otázka 3

Otázka: Pokud jsou *Protokoly* plagiát, jaké jsou jejich prameny? Jaký je jejich původ a autorství?

Odpověď: Zodpovězení této otázky zcela jasně vyplývá z I. dílu *Znaleckého posudku*.

Opakuji tedy pro přehlednost jenom stručně: *Protokoly sionských mudrců* nejsou žádným plagiátem.

Jsou pouze nám zatím posledním známým zpodobněním židovského světovládného programu, který již dříve našel svůj výraz v „Toledském dopisu“, jehož hlavními myšlenkami odpovídá „Manifest“ I. A. Crémieux, a je rovněž obsažen v tajném dokumentu (nebo dokumentech), jenž po staletí koloval v kruzích ruských rabínů. Opis takového dokumentu zveřejnil roku 1900 mladočeský poslanec Václav Březnovský. Ale již dříve se dostal opis tohoto (nebo téměř totožného) dokumentu do rukou Maurici Jolyho a spisovateli Goedschemu. Joly zpracoval dokument roku 1864 ve svém díle *Dialogy*, spisovatel Goedsche pak ve známé Hřbitovní řeči v románu *Biarritz* r. 1868.

Autor *Protokolů* použil pro svou práci **výhradně** *Dialogy* M. Jolyho, nikoli již zmíněnou pasáž „Hřbitovní řeči“.

Tato zjištění jsou zevrubně doložena již v I. dílu, kap. VI tohoto *Znaleckého posudku*.

Prostřednictvím úplatku, zrady nebo zcizení se dostal opis tohoto tajného politického dokumentu do rukou carských úřadů, a byl uveřejněn roku 1901 G. Buttim a roku 1905 prof. S. A. Nilusem.

Otázka 4

Otázka: V jakém vztahu jsou *Protokoly* k I. sionistickému kongresu v Basileji roku 1897?

Odpověď: K oficiálnímu sionistickému kongresu v Basileji r. 1897 a k jeho oficiálnímu programu **nejsou** *Protokoly sionských mudrců* v žádném vztahu.

V I. dílu, kap. VII *Znaleckého posudku* jsem prokázal, že *Protokoly sionských mudrců* jsou politickým programem tzv. duchovního sionismu, případně zednářstva. **Souběžně se sionistickým kongresem roku 1897 v Basileji probíhalo také zasedání vedoucích zednářů**, na němž bylo přijato rozhodnutí o konečné podobě textu *Protokolů*. Jsem přesvědčen, že jsem pro toto konstatování přinesl už v kapitole VIII tohoto *Znaleckého posudku* dostatek důkazového materiálu.

Otázka 5

Otázka: Spadají z literárního hlediska *Protokoly sionských mudrců* pod pojem braková literatura?

Odpověď: Samotný pojem „braková literatura“ je v zákonodárství různých států rozličně určován a interpretován. Příslušná ustanovení jsou obvykle právě to, co se nazývá (možná trochu obhrouble, avšak výstižně) gumovými paragrafy, což znamená, že znění příslušného zákona je tak nejasné, tak obecně a vágně definované, že vlastně ponechává soudci na volném uvážení, co za brak považovat a co ne.

V našem případě máme co dělat s článkem č. 14 trestního zákona kantonu Bern o „opatřeních proti šíření brakové literatury, filmů a jiných forem projevu“. Zákon říká toto:

„Je zakázáno nabízení, prodej, zapůjčování, veřejné vystavování či propagování, stejně jako každá jiná forma veřejného zpřístupňování zejména takových tiskovin a spisů, jejichž forma a obsah jsou schopny podněcovat ke zločinu nebo k němu dávat návod, narušovat obecné mravy, hrubě se dotýkat přirozeného pocitu studu a zdrženlivosti nebo vyvolávat jiný takový zhoubný vliv a účinek.”

Zákaz se jmenovitě týká knih, tiskovin všeho dalšího druhu, hudebních forem, plakátů, inzerátů a ostatních písemných, zvukových či obrazových zpodobnění.

Je zcela zřejmé, že příliš řídká a neurčitá síť tohoto textu dává ne právě rozumnému a inteligentnímu soudci možnost, zahrnout pod pojem „brak” značnou část světové literatury. Spisy Rousseaua, Voltaira, Engelse, Marxe, Lassalla, Bakunina, Adlera, Kautského, Trockého a dalších by jistě mohly při doslovné aplikaci tohoto článku zákona spadat pod pojem „braková” literatura. A zcela určitě pak např. dvojsmyslné příběhy *Tisíce a jedné noci*, obrazy Stefana Grosse, nemluvě o už dílech Boccaccia, Börneho, Heineho, Zoly, Wedekinda, Prévosta, Margueritta či Schnitzlera. Nepatřila by pak snad do této kategorie stejným právem díla židovských skladatelů Leo Falla, Kálmána-Kohna, Oskara Strausse a mnoha dalších, kteří v kýčovitě podobě přepracovali do svých operet krásné lidové písně a melodie?

Nepochybně ano, ale přesto (nebo snad právě proto) jsou veledíla bolševických revolučních „spisovatelů”, nestydatých „umělců” a literárních „estétů”, mnohdy na kšeft sériově fabrikovaná, k dostání zde ve Švýcarsku v každém tzv. lepším knihkupectví.

Žid Marx zde tedy smí svými bolševickými teoriemi „podněcovat ke zločinu a dávat k němu návod”, Žid Trockij může „vyvolávat nepokoje”, Žid Gross se smí „hrubě dotýkat přirozeného pocitu studu” a Žid Schnitzler tedy může „dávat návod k narušování obecných mravů”.

Když však křesťan, Árijec, odhalí a rozšiřuje jeden z nejnebezpečnějších tajných dokumentů, který dává přímý a jasný návod na zotročení a zničení jeho národa, rasy a náboženství se všemi hrůznými následky, pak najednou rozšiřuje brakovou literaturu?!

Každému nestrannému, nepředpojatému člověku musí být toto měření dvojitým loktem nepochopitelné! – A my dodáváme, že je takto celý kulturní svět 600 milionů křesťanských Árijců zcela vědomě obětován a že zanikne pod útokem sice malé, ale dobře organizované skupiny spikleneckého bratrstva.

Kdybych psal tak, že bych demoralizoval, štal proti cti, víře, společenskému pořádku a zesměšňoval kulturní i duchovní dědictví našich předků, byla by to braková literatura?

Kdybych se snažil svojí prací zachránit světový pořádek a křesťanského ducha naší civilizace odhalením ďábelského komplotu, měla by být potrestána banda konspirátorů nebo já?

Klesli jsme tedy tak hluboko, že již opravdu nedokážeme rozeznat právo od bezpráví?

Přejdeme ale k dalším jednotlivostem:

Předně musí být zjištěno, zda předmětem žaloby a vyvolaného sporu je skutečně **pouze** kniha nakl. Hammer-Verlag *Die Zionistischen Protokolle. Das Programm der internationalen Geheimregierung*, 13. vydání, Lipsko 1933.

Tato kniha je tvořena čtyřmi částmi: 1) Předmluva Theodora Fritsche, 2) Úvodní slovo od téhož autora, 3) Die Protokolle der gelehrten Ältesten von Zion, což je vlastní text *Protokolů*, přeložený z angličtiny. Jméno překladatele není uvedeno. 4) Doslov od Fritsche.

Kniha tedy sestává z vlastního textu *Protokolů* a dále z různých vývodů Theodora Fritsche.

a) Zabývejme se nejdříve samotným textem *Protokolů*.

Obžalovací spis *Švýcarského spolku židovských obcí a Náboženské obce v Bernu*, datovaný 26. 6. 1933, **vůbec nerozlišuje** mezi vlastním textem *Protokolů* a Fritschovými dodatky, mluví obecně o pomluvách a utrhaní na cti, které kniha údajně obsahuje, aniž by toto tvrzení jakkoli podložil a dokazoval. Doplňující žaloba ze dne 31. 8. 1933 říká:

„Odhlédneme-li již od toho, že tento spis je falzifikát, používaný jistými lidmi k podněcování nejširších lidových mas proti Židům, obsahuje také perfidní nařčení proti celému Židovstvu. Když například na str. 29 čteme, že podzemní dráhy velkoměst jsou od Židů zařízeny tak, aby mohly být ve vhodný čas vyhozeny do vzduchu a tím zničena města Nežidů se všemi jejich organizacemi a archivy (jako by přitom nezahynuli i Židé), vtírá se otázka, zda je vůbec možné, aby něčemu takovému kultivovaný člověk uvěřil.”

To je tedy **jediná věta** z celých *Protokolů*, kterou žaloba uvádí na důkaz, že dílo patří mezi brakovou literaturu, a tato jediná věta je ještě navíc chybně citována. Dotyčný odstavec (9,14) zní totiž v napadené knize takto:

„Můžete namítnout, že v případě předčasného odhalení našich plánů se proti nám zdvihne vlna ozbrojeného odporu. Pro tento případ máme připravena tak strašná odvetná opatření, že ochromí i nejstatečnější srdce. Brzy budou ve všech hlavních městech vybudovány podzemní dráhy, které můžeme v případě potřeby vyhodit do vzduchu a zničit tak všechna města s jejich státními institucemi i kulturními poklady.”

Žaloba přikládá pasáži o podzemních drahách zvláštní důležitost. Nejenže je pro ni jediným důkazním materiálem z textu *Protokolů*, ale je také tématem zvláštní otázky žalobce (B, b8) na soudního znalce. Stejně tak jako se pokoušel pan Benjamin Segel zaujímat stanovisko k falešně interpretovaným tvrzením, posouvá i žalovaná strana smysl textu. Vždyť v inkriminované knize není psáno, jak tvrdí žaloba, že by Židé podminovali podzemní dráhy, aby mohli vyhodit města do vzduchu, nýbrž pouze že ve vhodném okamžiku zbudované podzemní dráhy mohou být použity k teroristickým účelům. Také vsunutá poznámka, že by při takovém atentátu přece zahynuli i Židé, ukazuje dobře prostředky, kterých žalující strana používá.

Vždyť v těch samých *Protokolech* (3,14) vydání Hammer-Verlag se píše:

„Tyto davy našemu národu neublíží, protože budeme samozřejmě znát okamžik výbuchu a včas učiníme potřebná opatření.”

Že se židovský žalobce odvažuje vznést k soudu žalobu, postavenou na takovýchto vývodech a „důkazech“, to lze vysvětlit jedinečně zaslepením a ohloupením nežidovských národů, zejména za posledních sto let.

V tomto smyslu se k tomu přímo dokonale vyjadřují *Protokoly* (2,2):

„Nežidovská inteligence se bude honosit svým vzděláním bez vlastní logické kontroly, čímž uskuteční získané znalosti vědy, zkombinované našimi agenty úmyslně tak, abychom docílili výchovy Nežidů v nám potřebných směrech.“

Žaloba se tedy ani nenamáhá vyvrátit obsah a vnitřní smysl obsahu *Protokolů sionských mudrců*, nýbrž vytrhává a předkládá nepodstatné detaily bez souvislostí, jak jsme viděli na uvedeném příkladu.

Věta o podzemních drahách není navíc to nejhorší, co je v *Protokolech sionských mudrců* obsaženo a zdaleka se nevyrovná tomu, když židovský národ již ve starém Římě zosnoval krvavá pronásledování křesťanů, nebo když v novější době instaloval strašlivé diktatury v Maďarsku pod vedením Židů Bély Kúna a Tibora Szamuelyho; o Rusku raději ani nemluvě. Protože kdybych měl teoreticky srovnávat, pak by i při takovém hypotetickém vyhození podzemních drah¹⁰⁶ do vzduchu sotva zahynulo tolik desítek milionů lidí, kolik jich bylo velice reálně v bolševickém Rusku zastřeleno, umučeno nebo utýráno hladem. **Pokud tedy vůbec nějaký národ nemá právo si naříkat na pronásledování, tak je to právě národ židovský** – přinejmenším od té doby, kdy si již ve všech státech zajistil dokonalou emancipaci.

Je to mírně řečeno troufalost, když nechává za brakovou literaturu prohlásit *Protokoly sionských mudrců* zástupce židovského národa, ačkoliv právě z tohoto národa prokazatelně pocházejí ti nejhorší štváči, agitátoři, krvaví revolucionáři a masoví vrazi.

Stejně tak opovážlivé je, když právě zástupce židovského národa vznese obvinění z rozšiřování brakové literatury, ačkoli nebyl a není na světě žádný druhý národ kromě Židů, který by sepsal a rozšířil tolik písemností, „jejichž forma a obsah jsou schopny podněcovat ke zločinu nebo k němu dávat návod, narušovat obecné mravy, hrubě se dotýkat přirozeného pocitu studu a zdrženlivosti, nebo vyvolávat jiný zhoubný vliv a účinek“.

Neexistuje žádné jiné náboženství, jehož posvátné knihy by obsahovaly tolik opovržení vůči jinověrcům, tolik amorálních protimluvů a obscenit jako právě 2 500 rabíny v průběhu staletí sepsaný *Talmud* a z něho vycházející *Šulchan aruch*, dodnes platný náboženský kodex Židů!

Vzdávám se předem snahy uvést zde všechny citáty, ale odkazuji alespoň na čtyři spisy z novější doby, jejichž tvrzení se dosud Židovstvo nepokusilo vyvrátit:

dr. Erich Bischoff, *Das Buch vom Schulchan Aruch* (*Kniha o Šulchan aruchu*), Hammer-Verlag, Lipsko 1929;

¹⁰⁶ Myšlenka o podzemních drahách je ostatně v *Protokolech* vyjádřena poněkud utopicky a vychloubačně. Není to tak jednoduchá věc, jak je líčeno, vyhodit do vzduchu celá města. Zdá se, že autor *Protokolů* nebyl ani ženista, ani pyrotechnik. Ovšem zmínka přivolává vzpomínku na zcela reálnou událost vyhození sofijské katedrály do povětří.

dr. Erich Bischoff, *Das Blut in jüdischen Schrifttum und Brauch* (Krvavé obyčeje v židovském písemnictví), Verlag Beust, Lipsko 1929;

Alfred Rosenberg, *Unmoral im Talmud* (Nemoralnosti v Talmudu), Mnichov 1920;

Alfons Luzsénszky, *Der Talmud in nichtjüdischer Beleuchtung* (Talmud v nežidovském světle), Budapešť 1931.

V druhé jmenované knize dr. E. Bischoffa je uveden velký počet citátů z *Talmudu*, které obsahují tolik neslušností a oplzlostí, že je Bischoff raději přeložil do latiny, aby u neodborné veřejnosti nevyvolal pohoršení.

Luzsénszkyho dílo podává v šesti svazcích asi 400 autentických citátů z *Talmudu*. U osudu tohoto díla se na chvíli zastavím. V předmluvě autor píše, že byl krátce po vydání díla roku 1923 obžalován ze zločinu ohrožování veřejné mravnosti. Stejně jako je tomu nyní v případě vydání *Protokolů* nakl. Hammer-Verlag, neměl ani Luzsénszky v úmyslu vydáním brakové literatury vyvolávat nenávist vůči Židům, nýbrž jak sám říká: „... představil jsem *Talmud* veřejnosti jenom proto, aby tito lháři nemohli nadále tvrdit, že je stejně svatou knihou jako *Evangelium*.” – Luzsénszky byl obvinění soudem zproštěn. Ve zdůvodnění rozsudku se říká:

„Královský soud zjistil a rozhodl, že všechny ohavnosti, obsažené v překladu, který vydal obviněný Luzsénszky, v *Talmudu* skutečně jsou. Soudní znalci shodně označili jeho překlad za precizní...”

Krátce na to dostal Luzsénszky od několika Židů pohlednici s nechutnými urážkami. Jeho žaloba pro nactiutrhání byla úspěšná a dotyční Židé byli odsouzeni k peněžitým pokutám.

Pro nás je ovšem zajímavější znalecký posudek renomovaného budapešťského orientalisty, univerzitního profesora dr. Michaela Kmoska, z jehož práce vyjímám:

„Na první otázku soudu, zda citáty z *Talmudu*, které ve své práci Luzsénszky uveřejnil, souhlasí přesně s originálním textem, odpovídám výslovně a s nejlepším svědomím ano. Obsahovým výchozím bodem *Gemary* (část *Talmudu*) je princip, podle něhož Nežidé nejsou lidmi, ale pouhými zvířaty. Pokud se týče otázky, zda se *Talmud* zmiňuje výslovně o křesťanství, pak je mimo jakoukoli pochybnost zjištěno, že v *Talmudu* je na mnoha místech textu řeč o Kristu v jednoznačně urážlivém smyslu, stejně jako se tam v tomto smyslu mluví o svatých Otcích, například o Origenovi, Epiphanovi, Janovi z Damašku a podobně, což potvrzují sami mnozí židovští autoři novější doby, když uvádějí, že dotyčná místa *Talmudu*, která takto mluví o Kristu, jsou vztahována na našeho Spasitele.

Na druhou otázku soudu tedy musím uvést, že vůči křesťanům nepřátelsky a nenávistně laděné výroky jsou v textu *Talmudu* tak početně a tak jednoznačně obsaženy, že o jejich smyslu je bezpředmětné diskutovat...”

Tolik ze znaleckého posudku prof. dr. Kmoska.

Jsem připraven předložit soudu nesčetné pasáže z *Talmudu* a *Šulchan Aruchu*, jimiž musí být i dosti otrlý člověk otřesen a pobouřen, a které jsou mimo jakoukoli pochybnost ve smyslu § 14 švýcarského zákoníku o brakové literatuře schopny „podněcovat ke zločinu, narušovat obecné mravy a hrubě se dotýkat přirozeného pocitu studu a zdrženlivosti”.

Pokud nebudou tyto písemnosti, podle nichž se ostatně až dodnes vyučuje v židovských vzdělávacích ústavech, projednány a posouzeny podle znění citovaného zákona, zdá se mi být doslova na hlavu postavené, prohlásit soudně *Protokoly sionských mudrců* za brakovou literaturu, protože rovněž tak vycházejí z talmudského ducha arogantní nafoukanosti vyvolenců a nenávistného opovrhování křesťanstvím.

Uveřejnění *Protokolů sionských mudrců* nemůže být ničím jiným, než varováním křesťanského lidstva před plány jeho tajných, ale zarytých nepřátel.

Nyní jsem nucen přeskočit celá staletí tohoto nepřátelství a poukázat na současné židovské písemnictví, které rovněž dodává bezpočet důkazů o tom, jak cynickým způsobem zahrnuje židovská literatura špínou nežidovské národy; nejvíce ze všech asi německý. Jeden seznam „vzdělávací“ literatury nabízí například brožuru s názvem *Kulturbolschewismus*.¹⁰⁷

Kdyby existovala nějaká Nobelova cena za brakovou literaturu, pak by si ji plným právem zasloužilo drama německého Žida Carla Einsteina *Die schlimme Botschaft* (*Neblahá zvěst*), Ernst Rowohlt-Verlag, Berlín 1921. Ve dvaceti obrazech se v něm odehrává zajetí a ukřižování Ježíše Krista. Vlastní část ukřižování byla podle tohoto scénáře dokonce zfilmována jednou židovskou společností. Pouze jako doklad zde s osobní nechutí ocituji některé scény z této nanejvýš odporné věci:

5. obraz (str. 18) „Ježíš a dva Židé“

První Žid: Bezpochyby jsem jeho přítel, byli jsme po léta v obchodním spojení.

Druhý Žid: Nepochybně jsem i já jeho přítelem, vždyť jsem poslouchal jeho vývody.

První Žid: Právě z přátelství jsem mu stáhl košili, protože on také vždy pomáhal chudým.

Druhý Žid: (*sráží Ježíše k zemi a strhává mu sandály*) Chudí nejsou schopni mít majetek, protože se ho pro svoji slabost nedomůžou. Moje dcera bude v jeho sandálech tančit jako Nižinskij. Stepové variace v rabínových sandálech! Tohle musí výslovně stát v programu!

První Žid: Z jeho košile si moje žena udělá noční úbor. To už vidím ten kšeft. Všechny ženské z okolí budou u nás kupovat noční košile „à la Ježíš“.

13. obraz: (str. 37) „Dobrý kšeft“

První obchodník (*k Marii*): Prodej nám kříž toho tvého mladého. Uděláme ti nejlepší cenu...

Druhý obchodník: Nejlepší cenu na světě, protože za námi stojí světové konsorcium.

Maria: Kříž, na kterém můj Syn vykrvácel, na němž dokonal...

První obchodník: Tomu je to přece už jedno! Buď ráda, že to dřevo neshnije jen tak bez užitku. Dej nám ten kříž, nebo tě udáme úřadům!

Druhý obchodník: Neužila jsi si snad už dost s tím tvým parchantem?

Maria: Můj Pane, ať se stane, jak Ty chceš...

První obchodník: Tedy slibuješ, že nám ten kříž necháš!

¹⁰⁷ Brožura byla přetištěna jako příloha šestisvazkové knižnice *Sigilla veri*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1934, a přikládám ji rovněž k dokumentům *Znaleckého posudku* pro soud.

14. obraz (str. 38) „Pět hřebů”

Sázkový agent: Momentík prosím, teď se přijímají sázky, při kolikátém hřebu zemře.

Občan: Jen aby v tom nebyl podvod jako vždycky. Nakonec ještě bude omilostněn a my o své peníze přijdeme.

Burzián: Kdepak, stabilita burzy vyžaduje kromě jiných opatření také Ježíšovu smrt. Teprve tím dostane řízený pokles akcií patřičný závěr!

Filmová hvězda Pissy Puck: Musím si pořádně zblízka prostudovat jeho předsmrtné křeče. ... Umění především!

Ředitel společnosti: Tak dnes v noci ho trhnou! Fotograf z Ilustrovaného zpravodaje bude připraven. Ježíše ukřižují v přítomnosti naší superelegantní hvězdy Pissy Puck. Kostým od Poireta, klobouček od Pêcheura.

Občan: (*ukazuje na Krista*) Ten člověk vypadá tak zpustle; typická fyziognomie sprostého zločince!

Žena: Ten to má napsáno na čele.

Magdalena: Teď zavrával...!

Občan: Určitě je opilý!

(*Je slyšet tlumené rány a hlasy*): Lez nahoru, dobytku! Zvedněte toho chlapa!

Sázkový agent: Za deset minut se zavírá totalizátor. Sázky se přijímají už jen pět minut!

15. obraz (str. 44) „Dva učenci”

První učenec: Pohleďte na ten předpotopní hmyz!

Druhý učenec: Jen sledujte pozorně popravu, pane kolego, abyste mi mohl potvrdit moji teorii o záchvěvech levého varlete u umírajícího mužského individua. ... Všimněte si, jak je celý vodnatý, je to jistě syfilitik. ... Měřte přesně, pánové, a nezapomeňte na krevní zkoušku. Tento nádherně degenerovaný exemplář musí být ihned dopraven do mého anatomického ústavu.

17. obraz (str. 51) „Obchodník v autě před křížem.”

Obchodník: Konečně jeden zajímavý subjekt.

Druhý obchodník: Jenže holt ne pro naše lidi. Zatracený vrták. Kdyby to alespoň nebyl Žid...

Pissy Puck: Vlastně je tohle téma expresionistické, je to tak? Ovšem Maria to hraje mizerně. (*K Marii*) Milá paní, musíte to dělat asi takhle... (*předvádí*): Dejte do toho víc zoufalství...!

První obchodník: Pissy, ty to děláš líp než ta Matka Boží, mnohem líp. Lidi, zato ten chlap, jak se honem jmenuje... jo, správně, Ježíš, ten to podává...

Maria: Ponechte mě, prosím vás, u mého syna!

Druhý obchodník: Prima, dáme jí stipendium padesát marek; jsem přece velkorysý!

Manažer: (*k Ježíšovi*) Přenechte mi právo na vaše memoáry. Dám vám zálohu na pět vydání a patnáct procent z celkové tržby!

Ježíš: (*sténavě*) Sto procent!

Manažer: No to snad ne! Váleční hrdinové se spokojují se třiceti procenty!

Ježíš: Sto procent!

Manažer: Dočista zpitoměl!

Takto „dílo“ pokračuje dvaceti obrazy více či méně stejně nechutně, tak vypo-
dobňuje židovský spisovatel nejposvátnější událost křesťanstva, a samozřejmě že
se našel nakladatel, který takové bahno rozšiřuje. Ovšem na tom jim není dost! –
Takzvaně německý, židovský spisovatel Arnold Zweig, popisuje ve své nové knize
Bilanz der deutschen Judenheit 1933, Querido-Verlag, Amsterdam 1934, údajně
vysoké zásluhy Židů o německý národ, a mimo jiné píše na str. 262:

„Připomeňme si spisovatele Carla Einsteina, jehož nespornou zásluhou je mj.
odkrytí a zhodnocení významu a krásy exotické plastiky.“

Na tomto místě není vhodné mluvit o politice, ale jednu otázku si nemohu od-
pustit; který morálně a právně myslící člověk by mohl mít německému národu za
zlé, že je pohoršen na nositele a šířitele takových názorů a idejí?

Tyto židovské sprostoty jsou tím horší, že nejde o ojedinělou výjimku, nýbrž
právě naopak.

Ahasvers fröhliches Wanderlied (Veselá tulácká píseň Ahasverova) nám prozra-
zuje, v čem spočívá tato posměvačná a rozkladná „práce“. Píseň byla uveřejněna
v již zmiňované brožuře *Kulturbolschewismus*, která je přiložena k soudním spi-
sům. Mohu se proto omezit na ocitování jejího závěru:

Přec jen jsem chytrý dosti,
jak na strunu hrát k rozeznění,
neřestí vašich, vaší nepravosti,
k vlastnímu svému potěšení.

Veselé já hry si hraji,
jimi má pýcha, zpupnost zrají.

Prazvláštní, subtilní,
vám skryté cíle kata,
k nimž pobízí mne
temná krev Asiata.

Autorem je Paul Mayer-Heidelberg a báseň byla otištěna v berlínském týdeníku
Die Aktion z ledna 1913.

b) Nyní si podrobněji probereme vyjádření a závěry Theodora Fritsche, připojené
k textu *Protokolů* v inkriminovaném vydání.

Obžalovací spis prohlašuje:

„Vydavatel *Sionistických protokolů* Theodor Fritsch napsal v doslovu následují-
cí: „Z textu vyplývá jeden jediný, nevyhnutelný požadavek – Židovstvo nesmí být
u nás déle trpěno! Je tedy věcí cti každého národa toto lupičské plemeno vyříznout
z národního těla, protože již svojí pouhou přítomností všechno zamořuje, národy
duchovně i tělesně oslabuje a křiví, stejně jako otravuje duchovní ovzduší, které
dýcháme. Hebrej je rozený padělatel, špion a zrádce. Je-li mu ponechán prostor, za-
motá a rozvrátí všechny lidské vztahy, a to již svým samotným smýšlením, které
kolem sebe šíří. Ještě více však svými promyšleně systematickými intrikami, jak je
vypodobnil právě v těchto *Sionistických protokolech*.““

Také v tomto případě vznáším námitku proti způsobu, jakým žaloba věc přednáší. Staví záležitost tak, jako by citované dvě věty vystihovaly celý obsah doslovu ke knize. Pravdou naproti tomu je, že ony dvě věty představují jen zanedbatelnou část Závěrečného slova (str. 66-78), a že těmto dvěma větám předchází deset stran tištěného textu, na nichž Theodor Fritsch důkladně zdůvodňuje své stanovisko, než konečně dospívá k citovaným větám.

Je zcela zřejmé, že v inkriminovaných Fritschových větách obsažený odsudek Židů nemůže spisu *Sionistické protokoly* dodat charakter brakové literatury, protože v souvislosti s citovaným závěrem znění § 14 bernského zákona není „schopen podněcovat ke zločinu, dotýkat se obecné mravnosti nebo vyvolávat jiný takový účinek”.

Obě věty jsou jenom **nezbytným a veskrze oprávněným projevem kritiky plánu, obsaženého právě v *Protokolech* a tomuto plánu plně odpovídající činnost židovských osobností v posledních desetiletích**. Napadené věty přece neříkají v podstatě nic jiného, než to, co podobně vyjádřili výjimeční muži historie, jako např. Tacitus, Diodor, Kant, Herder, Goethe, Napoleon, Fichte, Moltke, Mohamed, Luther, Bruno, Voltaire, Bedřich Veliký, Arndt, Bismarck, Feuerbach, Schopenhauer, Lagarde, Wagner a mnozí další. Ostatně na str. 69 se Theodor Fritsch výslovně odvolává na varovné hlasy těchto velkých lidí, jejichž výroky na adresu Židovstva si může každý přečíst v knize *Handbuch der Judenfrage*, Hammer-Verlag.

Žalobce však zde dává přednost vytržení těchto dvou vět z textu, užívá je potom k podložení své žaloby a zamlčuje, že nejen Fritsch samotný, ale i mnozí vynikající velikáni, jejichž jména vyslovuje kulturní svět s úctou, vynesli nad Židovstvem tožný odsudek.

O tom, že by pro tyto dvě citované věty měly být *Sionistické protokoly* prohlášeny za brakovou literaturu, nemůže být proto ani řeč. – Rovněž domněnku, že by inkriminovaná kniha mohla sloužit jako návod nebo podněcování ke zločinu, případně že by byla schopna vyvolat pobuřující účinek a podobně, žaloba **ani v tom nejmenším neprokázala**.

Zřejmě za tím účelem uvádí žaloba články z časopisu *Der Eidgenosse* z 1. a 15. dubna, z 1. a 15. června a 1. července 1933. Články jsou zřetelně antisemitsky laděny, ale pro tuto kauzu je podstatné, že v nich není ani slovo o knize *Sionistické protokoly* ani o textu *Protokolů sionských mudrců*. Totéž lze ve stejném smyslu irrelevantnosti k našemu případu říci i o poslední velké vlně antisemitsky laděných článků. Napsali je například dr. Lueger, farář Stöcker a spisovatel Drumont v době, kdy o *Protokolech sionských mudrců* ještě nebylo nic známo. Tyto články píše kriticky o všem možném (o *Talmudu*, o nebezpečí zednářstva, marxismu, vzpomínají například, že již starověký Tacitus označil Židy za vyvrhele lidské společnosti), jenom o *Protokolech sionských mudrců* nemluví. Články jsou projevem názorů lidí nejširších kruhů všech možných národů, kteří rozpoznali škodlivý vliv židovské politiky ve válkách a poválečných krizích, a k těmto správným názorům došli i bez znalosti *Protokolů sionských mudrců*.

Aby mohla žaloba nechat *Protokoly* prohlásit za brakovou literaturu na základě nálezu, že jejich obsah je „schopen podněcovat a navádět ke zločinu”, prohlašovala při loňském říjnovém jednání tohoto soudu, že pronásledování Židů v Rusku bylo

následkem uveřejňování a šíření *Protokolů*. V tomto smyslu se vyjádřilo také přinejmenším několik svědků žaloby.

Svědék Burcev například před soudem tvrdil, že *Protokoly* byly úmyslně užity jako rozbuška k hrozným pogromům v roce 1919 (cit. podle *Jüdische Rundschau* z 2. 11. 1934).

Svědék Nikolajevskij prohlásil, že *Protokoly* byly otištěny již r. 1903 v novinách *Znamja*. Vydavatelem těchto novin měl být známý pogromščík¹⁰⁸ Kruševan v Kišněvě, který prý bezesporu nese veliký podíl viny na vlně pogromů (cit. podle *Jüdischer Rundschau* z 2. 11. 1934).

Svědék hrabě du Chayla vypověděl, že prý zveřejnění *Protokolů* zapříčinilo vlnu pogromů.

Proti těmto nepodloženým výpovědím se odvolávám na autoritativní *Židovský lexikon*, který pod heslem „Pogromy“ píše následující:

„Před r. 1881 došlo v Oděse k pogromům jen třikrát: 1821, 1859 a 1871; mimo to pak ještě k méně závažnému pogromu v Akermanu r. 1862. Avšak od r. 1881 se staly téměř pravidelnou záležitostí. Toho léta se od dubna do června valily lavinovitě ve větších i menších městech, především pak na jihu a jihozápadě Ruska. ... V červnu 1882 vydal ministr vnitra zvláštní oběžník, kterým pohnal gubernátory k osobní odpovědnosti za takové incidenty. Od té doby nedošlo za přibližně dvacet let k žádné takové události až do kišněvského pogromu o velikonočních r. 1903. ... Pak následovaly další pogromy: v srpnu 1903 v Gomelu a v dubnu 1904 v Žitomiru. Masovou záležitostí se však pogromy staly teprve v druhé polovině října 1905, bezprostředně po zveřejnění ‚Říjnového manifestu‘. ... Mezi 18.-29. říjnem vypukly pogromy v 660 větších i menších městech, místy i na vesnicích. ... V průběhu roku 1906 byly pogromy v Białystoku a Sedlci. ... Se začátkem občanské války začaly také na podzim 1917 další antisemitské excesy. ... Za vlády hejtmana Skoropadského (květen-listopad 1918) došlo rovněž k několika pogromům, vyvolaných odpůrci jeho režimu. Hlavní vlna pogromů začala v lednu 1919 a trvala dobré dva roky.”

Jak jsem již na jiném místě uvedl, tvrdil naproti tomu Benjamin Segel (str. 102), že *Protokoly sionských mudrců* byly v Rusku naprosto neznámé, že je také nenašel ani v jediném židovském časopisu, a že je vůbec nezmiňuje *Židovská encyklopedie*, která vyšla v ruštině před válkou. Teprve roku 1920 zahájily *Protokoly sionských mudrců* své triumfální tažení světem z Berlína.

Rovněž *Židovský lexikon* píše pod heslem „Protokolle der Weisen von Zion“ toto: Kniha se dočkala mnoha různých vydání, ale přesto zůstala bez povšimnutí širší veřejnosti jak v Rusku, tak i v zahraničí. Teprve po skončení světové války, zhroucení Ruska a Ústředních mocností, dosáhla mimořádné proslulosti.”

Ani v tomto heslu *Židovského lexikonu*, stejně jako ani v pasážích o pogromech, není **seběmenší zmínka** nebo jen narážka o tom, že by *Protokoly sionských mudrců* sehrály jakoukoliv úlohu v protižidovských násilných vystoupeních!

Proto zjišťuji a konstatuji, že při žádné z protižidovských násilností až do začátku roku 1920 nehrály *Protokoly sionských mudrců* sebemenší roli!

¹⁰⁸ V něm. originálu zde stojí slovo „der Pogromheld“; pozn. překl.

Protokoly i přes své pozdější značné rozšíření v mnoha zemích nedosáhly takového účinku, jaký se jim nyní snaží Židovstvo dodatečně připsat, aby tím získalo argument v boji s jemu tak nesmírně nepřijemným, kompromitujícím spisem.

Například jenom v Německu vyšla za posledních dvacet let rozsáhlá literatura o Židovstvu a antisemitismu. Ale jenom zcela zanedbatelný zlomek této literatury vznikl na podkladě *Protokolů sionských mudrců*; v naprosté většině nejsou buď vůbec zmiňovány, nebo alespoň ideově využity. Vždyť není žádným tajemstvím, že skutečně obrovský význam *Protokolů* **není dodnes ani zdaleka chápán a uznáván**. To se nechtě podařilo až teprve tomuto zinscenovanému bernskému procesu. Ať již vyzní rozhodnutí soudu jakkoli, vědomí, že *Protokoly sionských mudrců* obsahují nezfalšovaný židovský politický program a že jsou nejdůležitějším tajným politickým dokumentem již zůstane a rozšíří se do širokých vrstev křesťanské společnosti.

Soudní znalec C. A. Loosli dospěl ve svém znaleckém posudku k závěru, že *Protokoly* spadají z literárního hlediska pod pojem „braková literatura“, a to pod onen zvláště nebezpečný druh brakové literatury, která je schopna svým působením na čtenáře „vyvolat ohrožení stávajícího pořádku, dotknout se mravů a jemnocitu, a vyvolat i jiná nebezpečná ohrožení“.

S tímto snadným „závěrem“ jsou stanoviska katolických teologů v nejostřejším rozporu!

Pod titulem *Das Judentum und die Schatten des Antichrist (Židovstvo a stíny Antikrista)*, Verlag-Styria, Štýrský Hradec 1933, vydal katolický duchovní Gaston Ritter knihu o *Protokolech sionských mudrců*. Pro vydání obdržel autor církevní schválení k tisku od ordináře knížete-biskupa dr. Pawlikowského ve Štýrském Hradci 20. června 1933.

Farář Ritter cituje ve své knize podstatná místa z *Protokolů* a staví se bezvýhradně za jejich pravost. Mimo jiné píše:

Str. 11: „Proč je Izrael rozšiřováním *Protokolů sionských mudrců* tak podrážděn? Protože nám *Protokoly* odhalují gigantický plán na zřízení světové židovské říše prostřednictvím obrovského, celosvětového spiknutí. Dohady o pravosti *Protokolů* jsou naprosto zbytečné a jalové, od Židů mazaně podněcované a vyvolávané; bohužel ne vždy bez úspěchu. Skutečné události ve světě od r. 1897 nedovolují jiné vysvětlení, než se zděšením konstatovat, že existuje tajná světová vláda, která všechny tyto události řídí – velké stejně jako malé.“

Str. 17: „*Protokoly sionských mudrců* přiznávají (a skutečné události dokazují), že světové Židovstvo je centrálně řízená, internacionálně organizovaná politická moc, která bez ohledu na čas a oběti uskutečňuje své světovládné plány.“

Str. 57: „Uskutečňování gigantického programu zničení všeho stávajícího, a to včetně víry v Boha, bije doslova do očí a konkrétní výsledky tohoto ničení má také každý před očima. **Tyto „úspěchy“ Židovstva přece nejsou žádným falzifikátem!**“

Str. 65: „Jistě, slyšíme tak často říkat: Celé *Protokoly sionských mudrců* jsou jen vymyšlenou bajkou! Jak hloupě lidé papouškují po Židech: Výplod duševně nemocných antisemitů, chorobný výtvar slabomyslného mozku, návod k podněcování rasové nenávisti, atd. – Pro Boha věčného! – Naprostý úspěch tohoto plánu, jeho

nejpřesnější uskutečňování v každodenní realitě přece není žádnou bajkou! Plán *Protokolů sionských mudrců* byl a je **důkladně, bezohledně a cílevědomě prováděn, krok za krokem, desetiletí a staletí, v Evropě stejně jako v Americe nebo Asii až po poslední ostrůvek v širém moři**. Může se tak snad dít bez vůdčího plánu, bez centrálního řízení? Ubohý pošetilec, který by tomu uvěřil, který by neviděl nebo nechtěl vidět síť, svírající celý svět!”

Bezprostředně po vydání knihy ji židovská strana prohlásila za pobuřující spis a vídeňský židovský týdeník *Die Wahrheit* dokonce 1. prosince 1933 tvrdil, že autor zcela jasně prozradil svůj úmysl, vydáním knihy předejít a ovlivnit výsledek procesu v Bernu a jeho očekávaný rozsudek obrátit v absurdum, protože dogmaticky prohlašuje „dohady o pravosti *Protokolů* za jalové a bezpředmětné”. – Chaim Bloch z Vídně, spolupracovník časopisu *Die Wahrheit*, se obrátil na biskupa Pawlikowského dopisem, v němž vyjádřil svůj úžas nad tím, že vysoký církevní hodnostář udělil své svolení k tisku knize, která obsahuje důkazy o úmyslu vyvolávat nenávist vůči Židům. Ale krátce poté zaslal biskup Pawlikowski židovskému stěžovateli prostřednictvím svého sekretáře otevřené vyjádření, že biskupské povolení k tisku bylo uděleno proto, že Ritterova kniha neobsahuje nic, co by bylo v rozporu s katolickou vírou a mravy.

Jestliže tedy tak významná křesťanská církevní autorita oficiálně prohlásí, že kniha, která zveřejnila obsah *Protokolů sionských mudrců* a obhazuje jejich pravost, neporušuje křesťanskou víru a mravy, pak takové závažné prohlášení nemůže zůstat nepovšimnuto – přinejmenším tehdy, pokud ještě žijeme v křesťanských státech a ne v područí židovsko-mesiášské světovlády.

Soudní znalec C. A. Loosli tudíž bohužel přistupuje zaujatě na židovské stanovisko, když tvrdí, že uveřejnění *Protokolů* ohrožuje mravnost zcela v protikladu se stanoviskem církevní autority, jež je více než kdo jiný kompetentní ve věcech morálky a víry, a která v uveřejnění *Protokolů sionských mudrců* žádné ohrožení mravů neshledává.

Druhý takový představitel katolické Církve a přesvědčivý obhájce pravosti *Protokolů sionských mudrců* je zemřelý papežský prelát msgre E. Jouin z Paříže, který napsal a vydal řadu děl o *Protokolech* a Židy řízeném zednářství. Jedna z jeho prací nese název *Le Péril Judéo-Maçonnique, I. Les Protocols des Sages des Sion*, Paříž 1920 (poslední vydání je z roku 1934). Kniha obsahuje mj. první francouzské vydání *Protokolů sionských mudrců*. Přetiskuje rovněž text dopisu kardinála státního sekretáře Gasparriho autorovi ze dne 20. června 1919, v němž kardinál sděluje, že Svätý Otec blahopřeje E. Jouinovi jako přednímu bojovníku Církve proti zednářství a uděluje mu své papežské požehnání.

Také zmíněné Jouinovo vydání textu *Protokolů sionských mudrců* bylo opatřeno církevním souhlasem k tisku.

Dále bych zde chtěl vzpomenout emeritního profesora Teologické akademie v Petrohradě dr. Stanislaw Trzeciaka z Varšavy, který svou odbornou studií také vystoupil pro pravost *Protokolů sionských mudrců*. Jeho práce je přetištěna v tomto *Znaleckém posudku*. Rovněž dílo dr. Trzeciaka má církevní souhlas k tisku!

Na těchto několika příkladech vidíme, že se významní teologové Rakouska, Francie a Polska jasně vyslovili pro pravost *Protokolů sionských mudrců*, a že pro

své vývody obdrželi závazné a neodvolatelné imprimatur kompetentních církevních autorit. Imprimatur bylo uděleno proto, že katoličtí církevní představitelé neshledali ve zveřejnění *Protokolů sionských mudrců* nic, co by snad mohlo ohrozit víru, mravy a právní pořádek!

S odvoláním na uvedené skutečnosti tedy odpovídám na otázky soudem mně předložené,

že *Protokoly sionských mudrců* nespádají ve smyslu znění dotyčného zákona pod pojem „braková literatura“:

1) Text *Protokolů* neobsahuje nic, co by mohlo odůvodnit použití § 14 zákona.

2) Ani vývody Theodora Fritsche v doslovu knihy nenaplnují skutkovou podstatu trestného činu ve smyslu zákona.

3) Pokud by soud označil spis *Protokoly sionských mudrců* za brakovou literaturu na základě dvou inkriminovaných vět T. Fritsche v doslovu knihy, musel by současně označit a odsoudit jako brakovou literaturu všechny spisy velikánů literatury minulosti i současnosti, které obsahují podobné nebo ještě ostřejší odsudky Židovstva.

Pouhá okolnost, že se Židovstvo cítí dotčeno Fritschovými výroky, nezakládá podle mého nejlepšího právního vědomí a přesvědčení žádný důvod k použití citovaného zákona o brakové literatuře.

B. Odpovědi soudního znalce na otázky, položené žalobou

Osmnáct otázek žalobce

a) Původ *Protokolů sionských mudrců*

Otázka 1

Otázka: Nacházejí se v sionistickém programu, který byl zveřejněn I. sionistickým kongresem v Basileji r. 1897 (nebo některým z následujících sionistických kongresů), nějaké podklady pro konstatování, že sionističtí předáci někdy vyvíjeli revolucionářskou nebo jinou podobnou činnost v zemích židovské diaspory, a že se nespokojovali pouhou agitací ve prospěch sionistického hnutí?

Nezní snad správně oficiální program sionistů takto: Vytvoření právně zajištěného domovského státu v Palestině?

Odpověď: Musím zde hned úvodem prohlásit, že takto položená otázka vychází z nesprávného stanoviska a tím zavádí projednávanou záležitost na zcela falešnou kolej.

V celé otázce pravosti nebo nepravosti *Protokolů sionských mudrců* se vůbec nejedná o sionistický program ani o cíle sionistických vůdců, nýbrž o ideologii a úsilí Židovstva jako celku.

Proto také není v *Protokolech sionských mudrců* o sionistickém programu nebo o sionistech nikde řeč! Pouze podpisová doložka v závěru *Protokolů* mluví o sionistických reprezentantech 33. stupně, pod čímž se rozumí (jak jsem zde již dříve uvedl v kap. XV) vysokostupňové zednářstvo.

Jestliže je tedy inkriminované vydání *Protokolů* označeno titulem *Die zionistischen Protokolle*, pak to jen vypovídá o tom, že jejich vydavatel vycházel z předpokladu, že *Protokoly sionských mudrců* byly přijaty na sionistickém kongresu. Ani ruská, anglická, francouzská, italská, ani německá vydání (od Gottfrieda zur Beek) nepoužívají tohoto výrazu; nazývají dílo *Mudrci ze Sionu*.

V sionistickém programu z roku 1897 se tedy samozřejmě nenacházejí žádné doklady pro tvrzení, že by se sionističtí vůdci někdy zabývali revoluční činností v zemích židovské diaspory.

Právě tak odpovídá skutečnosti, že **oficiální** sionistický program zní: Vytvoření právně zajištěného domovského státu v Palestině.

Nicméně musí být se vším důrazem konstatováno, že existence oficiálního, pro širokou (a tedy i nežidovskou) veřejnost určeného programu ještě vůbec nevylučuje existenci zcela jinak přizpůsobeného neoficiálního programu, stejně tak jako v **oficiálním programu vyjádřené** nepolitické stanovisko **nemusí odpovídat** politickým skutečnostem a politické činnosti. Odkazuji v této souvislosti na případ *Alliance Israélite Universelle*, která prokazatelně **provádí reálnou politiku, ačkoli je tato světová židovská organizace podle svého oficiálního programu nepolitická!**

Rovněž tak můžeme mít plným právem za prokázané, že i zednářské lóže, které jsou Židovstvem silně prostoupeny a ovlivňovány, se zabývají reálnou světovou politikou, **ačkoli jsou podle svých oficiálních statutů také nepolitické!**

Pro náš případ má však rozhodující význam skutečnost, že existují dva typy, dva druhy sionismu, přičemž žaloba vytrvale mluví pouze o jednom z nich a druhý zamlčuje.

V I. dílu, kap. VII, *Znaleckého posudku* se v této souvislosti odvolávám na Arthura Trebitsche, který se skutečnou znalostí židovské taktiky píše, že nelze než znovu a znovu zdůrazňovat, že **existuje dvojí sionismus**: reálný a symbolický. Máme zde tedy reálný sionismus, který bývá také označován jako politický, a jehož zakladatelem a představitelem byl Theodor Herzl, zatímco představitelem druhého směru, nazývaného někdy duchovní sionismus, byl Achad Ha-Am. Tzv. sionistický program, o němž mluví otázka žaloby, je pouze programem Herzlova reálného, politického sionismu. Revoluční a podvrtná činnost, již se Židovstvo v diaspoře tak vášnivě zabývá, je výsledkem činnosti symbolického sionismu. Ten je také dnes v Židovstvu jediný rozhodující, protože politický sionismus je od smrti Th. Herzla a od uskutečnění jeho palestinského programu překonán.

Proto je takovéto formulování otázky zavádějící!

Otázka 2

Otázka: Existují v literatuře o *Protokolech sionských mudrců* nějaké podklady pro tvrzení, že A. Ginzberg (literárním jménem Achad Ha-Am) byl autorem toho, co stojí v *Protokolech*?

Měl Achad Ha-Am v sionistických kruzích skutečně „vedoucí“ postavení nebo byl pouze uznávaným spisovatelem židovské literatury bez jakéhokoli politického vlivu?

Odpověď: V celé obsáhlé literatuře o *Protokolech* je na zmiňovaný způsob řeč právě o Achadu Ha-Am tolikrát, že mi naprosto uniká, proč žaloba tuto otázku vůbec klade! Z písemností, které se Achadem Ha-Am zabývají, zde tedy jmenuji alespoň:

L. Fryová: *L'Auteur des Protocols Achad Ha-Am et le Sionisme*, Edition La Vieille-France, Paříž 1922, překlad do němčiny Theodor Winberg, Mnichov 1923;

E. Jouin: *Les Protocols de 1901 de Butmi*, Paříž 1922 (str. 199);

R. Lambelin: *Protocols des Sages de Sion*, Paříž 1931 (str. XXXII);

G. zur Beek: *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, Mnichov 1933 (str. 8).

Již jen z těchto děl dostatečně vyplývá, že Achad Ha-Am zaujímal v sionistických kruzích velice významné postavení. Výraz „vedoucí postavení“ ovšem může vést k chybnému chápání. Vždyť člověk nemusí zastávat právě nějaké významné postavení, aby přesto mohl být uznávaným vůdcem svého národa.

Každopádně je třeba k druhé části otázky zdůraznit, **jak propastnou neznalost židovských věcí předpokládá žaloba u nežidovských kruhů!** Představovat Achada Ha-Am jako uznávaného židovského spisovatele bez sebemenšího politického vlivu, jak se o to žaloba formulací své otázky zřejmě snaží, to už opravdu zachází příliš daleko!

Židovský lexikon věnuje Achadu Ha-Am velmi obsáhlou pasáž, rozdělenou do tří oddílů:

1. Jeho sionistické učení.
2. Jeho náboženská filosofie.
3. Jeho literární význam.

Již samotné řazení jednotlivých oddílů ukazuje, že *Židovský lexikon* přikládá největší význam jeho činnosti na sionistickém, tedy politickém poli, a teprve na druhém, případně třetím místě pojednává o jeho práci filosofické a literární.

Achad Ha-Am byl představitelem tzv. symbolického, duchovního sionismu, a stál tím v nejostřejším protikladu k Herzlovi, který zastupoval reálný, politický sionismus. O významu a cílech obou těchto směrů jsem zde již podrobně pojednal v I. dílu.

Z hesla „Achad Ha-Am“ v *Židovském lexikonu* vyjímám:

„Se svým duchovním sionismem musel Achad Ha-Am vytáhnout do pole hned proti třem protivníkům, proti Choveve Zion, proti Herzlově sionismu i proti autonomismu. ... Z nedůvěry k vedení Choveve Zion zakládá tajný sionistický spolek Bene Moše (Synové Mojžíše). Vlastní kolonizaci Palestiny, která by si vyžádala nasazení veškeré energie, musí podle něho předcházet duchovní revoluce. Nově vzniklý tajný spolek svádí neustálé, těžké vnější i vnitřní boje a konflikty, a proto se sám r. 1896 rozpouští, jak Achad Ha-Am udává: ‚... následkem povyku z Basileje‘. Proti Herzlově sionismu vystoupil Achad Ha-Am kriticky hned od počátku. Osobně se zúčastnil I. sionistického kongresu v Basileji, vedl tam mnohá jednání s dr. Herzlem, ale nemohl se ztotožnit s jeho ideou židovského státu ani s jeho velkými politickými hesly. ... Teprve když se ve světovém sionismu začaly důrazněji prosazovat duchovní a kulturní tendence, sblížil se Achad Ha-Am poněkud více s oficiálním sionismem. Jeho posledním oficiálním vyjádřením k sionistickému problému bylo stanovisko k ‚Balfourově deklaraci‘.“

Pod heslem „Bene Moše“ píše *Židovský lexikon*:

„Tajná židovsko-nacionální liga, založená r. 1889 v Oděse Achadem Ha-Am. Liga si vzala za cíl shromážďovat pouze vysoce vzdělané a duchovně ušlechtilé osobnosti, které považují za životní smysl osvobození národa a země Izrael podobně, jako kdysi Mojžíš. Protože liga kladla na své členy nejvyšší osobní požadavky, byla organizována jako zednářský řád. Přijetí nového člena do řádu předcházela složitá a zdoluhavá ceremonie. Člen se přísahou zavazoval věrností předpisům řádu. Řád Bene Moše měl také svá tajná poznávací znamení a pozdravy.“

Jak uvádí ve své knize L. Fryová, Achad Ha-Am, tajný vůdce Židovstva, založil tento řád se svými žáky a následovníky za tím účelem, aby se stal jakýmsi seminářem pro vytvoření *Protokolů sionských mudrců*. Tím by se dalo snadno vysvětlit, proč jsou *Protokoly* sestaveny ve formě jednotlivých přednášek, neboli sezení.

Z uvedeného tedy mohu oprávněně konstatovat, že Achad Ha-Am byl zakladatelem a vůdcem tajné politické organizace.

V souvislosti s „Balfourovou deklarací“ z 2. listopadu 1917, již anglická vláda souhlasí se zřízením židovského státu v Palestině, uvádí E. Jouin v *Les Protocols de 1901 de Butmi* na str. 200, že Achad Ha-Am byl autorem deklarace.

Velice pozoruhodná je zde skutečnost, že se Židovstvo snažilo ihned zastříti a zamlčet skutečnou politickou činnost Achada Ha-Am. To prokazuje ještě dnes nejenom způsob kladení otázky žalobou, ale mimo jiné i výpověď svědka rabína dr. Ehrenpreise, který prohlásil, že Achad Ha-Am přihlížel basilejskému kongresu jako pozorovatel z ústraní galerie hostů. Tím se ovšem dostává do rozporu předně s citovaným sdělením *Židovského lexikonu*, dále se spisem *Der Zionisten-Kongreß in Basel (Sionistický kongres v Basileji)* od J. Nebocata, Riga 1897, podle něhož je Achad Ha-Am uveden na prezenční listině pod svým občanským jménem A. Ginzberg, Oděsa, a konečně také odporuje informaci z renomované *Jewish Encyclopedia*, která píše: „Roku 1897 se Achad Ha-Am zúčastnil sionistického kongresu v Basileji, kde však co nejostřeji oponoval ideám, zastupovaných tam Herzlem.“

Achad Ha-Am tedy rozhodně nebyl pouhým „pozorovatelem na galerii“, nýbrž se aktivně účastnil kongresu a prosazoval tam svoje názory proti Herzlovi. Že však basilejský kongres nebyl žádným shromážděním filosofů a literátů, kteří se zabývali teoretickými a hospodářskými problémy, nýbrž výhradně důležitými otázkami politiky židovského národa – to nemůže dost dobře zalhat ani náš dr. Ehrenpreis!

Osobně vlastním skupinovou fotografií účastníků I. sionistického kongresu ve formě tabla (viz obrazová příloha), na níž vidíme snímek Achada Ha-Am bezprostředně pod centrálním portrétem Theodora Herzla.

Zcela jasně se vyslovil Žid L. Baron r. 1918:

„Činnost Achada Ha-Am dala v posledních 25 letech nově probuzenému židovskému sebevědomí jasný výraz. Stál pevně za svými idejemi, a jeho základní myšlenky prosadily samotný sionismus. Tisíce Hebrejců na celém světě jsou jeho žáky a následovníky, aniž by si to mnohdy uvědomovaly. Sionismus v něm spatřoval svého významného vůdce.“

Jak se tedy rýmuji výše uvedená slova s nevinně postavenou otázkou žaloby, zda Achad Ha-Am „byl pouze uznávaným židovským spisovatelem bez skutečného politického vlivu“?

Ve skutečnosti byl Achad Ha-Am mnohem více, než jen jedním z politických vůdců Židovstva, jak je zřejmé z článku, který přinesly noviny *Frimorgen* v Rize (č. 206 z 3. září 1931) a byl věnován politické činnosti anglického vysokého komisaře pro Palestinu, Žida lorda Samuela. V článku čteme:

„Weizmann, Sokolov, Achad Ha-Am a Členov zahájili přesvědčovací kampaň v anglických společenských a vládních kruzích. ... Během přísně tajných jednání s lordem Samuelem, která se konala v jeho rezidenci, vypracoval již lord Samuel hlavní směrnice budoucí sionistické politiky, kterým se později říkalo ‚weizmanismus‘. ... Každopádně je jisté, že kdykoli lord Samuel přijel do Tel-Avivu, jeho první návštěva vždy platila Achadu Ha-Am. Společně zde promýšleli všechny problémy Židovstva, a některé své kroky omlouval lord Samuel tím, že jako britský vysoký komisař nemůže jednat vždy jenom podle vůle sionistických organizací a v jejich zájmu.“

Z právě řečeného zcela jasně vyplývá, že v řadách sionistických politiků zaujímal Achad Ha-Am dokonce tak významné postavení, že i vysoký představitel anglické vlády s ním nepřetržitě konzultoval otázky židovské politiky.

A že Achad Ha-Am nebyl pouhý teoretizující knihomol, jak by ho Židovstvo chtělo veřejnosti prezentovat, aby tak smazalo stopy, vedoucí od tohoto tajemného vůdce k politice *Protokolů*, vyplývá také z následujících slov sionistického předáka M. Nordaua:

„Svobodu si představoval jako ghetto, jenom role se obrátí. Například pronásledování bude dále pokračovat, ale jeho obětmi v tomto případě již nebudou nadále Židé, ale Nežidé.“ (Citováno podle Gottfrieda zur Beek, 16. vyd., str. 10.)

Achad Ha-Am byl tudíž vedle Herzla a Nordaua bezesporu **nejvýznamnějším vůdcem Židovstva**, obzvláště po válce a po Herzlově smrti. Abych zde uvedl další doklad o významu tohoto muže, připojuji ještě další židovské materiály o Achadu Ha-Am:

1) Překlad z ruského vydání *Jevrejskoj encyklopediji* 1914 v Petrohradě, vydavatelé dr. L. Kacnělson a baron D. G. Ginzburg, díl III, str. 479-486:

„Achad Ha-Am, (vl. jménem Ginzberg, Ašer Isajevič). Vynikající židovský publicista a myslitel, narozen r. 1856 ve Skviru v Kišněvské gubernii, v zámožné rodině ortodoxních chasidů. Dostalo se mu tradičního náboženského vzdělání a již jako šestnáctiletý na sebe upozornil mimořádnou znalostí *Talmudu* a rabínské literatury. Především ho přitahovala filosofická díla španělsko-arabského období. Rodiče svého jediného syna oženili již v sedmnácti letech, ale Achad i po sňatku zůstal v rodičovském domě a doplňoval svoje vzdělání. Roku 1878 odjel do Oděsy, kde se připravoval ke složení závěrečných zkoušek.

Právě tam se poprvé seznámil s pracemi revolucionáře Pisareva, který se v té době těšil mezi židovskou inteligencí veliké popularitě. Gymnaziální předměty však mladého Achada Ha-Am neuspokojovaly. Rozhodl se přejít na nějakou zahraniční univerzitu, a tak r. 1882 odjíždí do Vídně, odkud se však brzy vrací na přání svých rodičů.

V rozmezí let 1882-1884 se mu podařilo poznat Vídeň, Berlín a Vratislav; roku 1884 se znovu vrací do Oděsy, kde se stává členem *Kruhu přátel Palestiny*... V revolučních letech 1905-1906 se Achad Ha-Am zúčastnil kongresu *Svazu pro rovnoprávnost* a zastával myšlenku, že se ruští Židé musejí semknout pod vlastním praporem a napřít všechny síly k uznání rovnoprávnosti nejen každého jednotlivého Žida, ale také Židovstva jako národa ze strany státu. K uskutečnění tohoto cíle shledával Achad Ha-Am za oprávněné použít každého dosažitelného prostředku bez ohledu na demokratické principy a zákony. (Viz *Voschod*, 1906, č. 11.)

Hned ve své první práci, zaměřené proti politickému sionismu, vyslovuje Achad Ha-Am myšlenku, která se pak jako červená nit táhne celým jeho politickým a myšlenkovým životem, že „... se svědomí vzpírá představě, že po takových tragédiích a bezpříkladných utrpeních by se Židovstvo nyní na konci tisíciletí mělo spokojit se zřízením nějakého slabého, bezvýznamného státu. Představme si, že jsme již dosáhli svého cíle. ... Otázka je, zda nás založení židovského státu může vůbec osvobodit? Opravdu jsme jen proto tolik vytrpěli a přestáli během tisíciletí tolik soužení a zkoušek, abychom nakonec založili nepatrný stát, který by byl hracím míčem v rukou velmocí, a my bychom se museli spokojit s postavením malého, opovrhovaného národa?“ (Cit. z knihy *Auf dem Scheidewege*, díl III, str. 53.)

Takové bezpříkladné utrpení národa musí mít přece i nějaký hlubší smysl. Ten spatřuje Achad Ha-Am v tom, že podle jeho přesvědčení má židovský národ v celých svých dlouhých dějinách jasně určené poslání: Židovstvo je nezištným, nesobeckým nositelem veliké ideje, „národního ideálu“, který pak osvobodí tento svět. Tímto ideálem je podle jeho přesvědčení „ústřední myšlenka“ starých proroků, tedy absolutní spravedlnost pro celý svět. Aby se tato idea spravedlnosti mohla prosadit a dosáhnout „úplného triumfu“, musí se jí celý národ na všechny časy upsat a stát se dobrovolně jejím nejvěrnějším nositelem. Tuto obrovskou úlohu vložili proroci na bedra malého, ale jim milého národa, a tím se stal ideál „absolutní spravedlnosti“, který je ovšem stále ještě hudbou budoucnosti, „národní ideou“ Židovstva. (*Auf dem Scheidewege*, díl I, str. 182-3.)

V kompozici *Die Umwertung der Werte* (*Přehodnocení hodnot*), věnované studii nadčlověka od Friedricha Nietzscheho, komentuje Achad Ha-Am v čistě kantovském duchu ideu „absolutní spravedlnosti“, v jejímž jménu na sebe musí národ dobrovolně vzít nekonečné utrpení, aby se „jeden ze sta“ stal cennějším člověkem. Poslání židovského národa vidí v tom, že by se takto stal „národem proroků“, jenž z pokolení na pokolení ztělesňuje nejvyšší typ mravnosti, stane se národem, který nese nejtěžší a nejpevnější závazek mravnosti bez ohledu na to, zda tím lidstvu přináší výhody nebo škody, pouze ve jménu existence tohoto nejvyššího typu. „Absolutní pravda jako nejvyšší cíl, jako nejvyšší stupeň dokonalosti národního charakteru tudíž nepodléhá vůli lidstva. Spravedlnost jako pravda, která je převedena v čin, to znamená povznesení člověka nad všechny city v srdci i nad všechny prospěchářské sklony a postoje nejen k sobě samému, ale i k ostatním, a která jediná tak umožňuje objektivně a chladnokrevně posuzovat každou věc a poznávat její skutečnou podstatu. ... Na absolutní pravdu můžeme nahlížet jako na duchovní vlastnost nadčlověka, který se ani v nejmenším nemusí vázat ohledy na mínění většiny. Tato absolutní spravedlnost vyřazuje na povrch, sama si razí cestu a proto vůbec nepočítá

s praktickými důsledky, ať už jsou dobré nebo zlé ve vztahu k okolnímu světu.” (*Auf dem Scheidewege*, díl II, str. 72 a 77.)

2) Z knihy *Achad-Haam am Scheidewege* (*Achad Ha-Am na rozcestí*) I. díl, kterou z hebrejštiny přeložil Israel Friedländer, druhé doplněné a upravené vydání, Jüdischer Verlag, Berlín 1913, vyjímám část úvodního slova překladatele:

„... Kdo sleduje nepředpojatě vývoj moderního sionismu od smrti svého nezapomenutelného tvůrce, musí připustit, že se pomalu ale jistě rozjíždí po dráze, kterou mu určil Achad Ha-Am již na samotném začátku své činnosti s geniální prozíravostí a bezohlednou neohrožeností...”

Pro pochopení židovské taktiky je důležitá věta, která stojí na str. 147:

„Tato taktika, vzbuzovat a živit soucit a podporu Židům s poukazem na jejich prospěšnost pro ostatní lidstvo, je také nám ruským Židům dostatečně známa. Rovněž naši rusky píšící židovští spisovatelé se ustavičně ze všech sil snaží přinášet prostřednictvím nejrůznějších grafů a výpočtů důkazy, že Židovstvo je ‚dojnou krávou‘, která se musí hájit, protože ‚nám dává máslo‘...”

Kdyby se ale nedopatřením měla odkrýt národní jednota a souručenství, které nepřetržitě existuje mezi např. francouzským Židem a jeho soukmenovci v ostatních nežidovských zemích i v zemi jejich otců (jež je logicky v příkrém rozporu s francouzským vlastenectvím), potom se jako vždy zahálíme do opatrného mlčení a omotáme je morálním nátlakem, který jim zavře ústa a uvede je do naprostého zmatku.”

Tolik alespoň z několika ukázek.

Achad Ha-Am byl tedy každopádně **jednou z nejmocnějších osobností Židovstva novější doby**. Byl velkým politickým protihráčem dr. Herzla. Tím spíše je nápadné, že Theodor Herzl ve svých *Denících*, v nichž zaznamenával mnohdy až bezvýznamné maličkosti až dětinskosti, se nikde ani jediným slovem nezmiňuje o Achadu Ha-Am! Rovněž ve svých zápiscích z basilejského kongresu o něm nikde nepíše! Však také Benjamin Segel ve své knize o *Protokolech sionských mudrců* neztratil ani slovo o tomto prvním a nejvýznamnějším představiteli symbolického sionismu. Naproti tomu je ovšem podle údajů obou židovských lexikonů jasné, že se Achad Ha-Am basilejského kongresu zúčastnil, a že na něm došlo k bouřlivým výměnám názorů mezi ním a Herzlem. Proto je nanejvýš pravděpodobné, že příslušné pasáže z Herzlovy knihy o Achadu Ha-Am a jeho poradách v Basileji byly vydavatelem *Deníků* vypuštěny. **Tento předpoklad byl formulací otázky žalobce jenom potvrzen!**

Na položené dvě otázky žalobce odpovídám tedy takto:

1) V literatuře o *Protokolech sionských mudrců* se nachází nespočetně opěrných bodů a důvodů pro předpokládané autorství *Protokolů* Achadem Ha-Am.

2) Achad Ha-Am nebyl v žádném případě pouhý uznávaný autor židovské literatury, nýbrž byl velice významným politikem, který měl rozhodující vliv na formování židovské politiky.

Byl vedoucím představitelem symbolického sionismu, tedy právě toho směru, který sledují *Protokoly sionských mudrců*.

Otázka 3

Otázka: Nevyplývá ze zasedacích protokolů sionistického kongresu, stejně jako z výpovědí dosud žijících účastníků, že jeho veškerá jednání probíhala ve světle nejširší veřejnosti a přístupnosti pro každého?

Odpověď: Jistě, to ze zasedacích protokolů vyplývá. Otázka je však postavena tak, že se **musí** odpovědět pouze ano. Avšak právě průběh a výsledky jednání, která neprobíhala ve světle nejširší veřejnosti, nejsou obsažena v zasedacích protokolech kongresového jednání. Svědek dr. Max Bodenheimer, účastník basilejského kongresu, vypověděl před soudem, že se konalo **tajné** zasedání, které na rozdíl od oficiální části jednání samozřejmě nebylo přístupné komukoli. Už jenom z této výpovědi dosud žijícího účastníka kongresu vyplývá pravý opak toho, co by chtěla žaloba na svoji otázku slyšet. Odkazují žalobu také na I. díl, kapitolu VIII *Znaleckého posudku*, odkud vyjímám:

1. Theodor Herzl ve svých *Denících*, díl I, str. 595, píše jasně, že jeden kongres bude veřejný a druhý důvěrně tajný;

2. že roku 1897 byl do Basileje svolán kongres řádu *B'nai B'rith*;

3. že sionisté při nejrůznějších příležitostech pořádali tajné porady a zasedání, např. tajné porady u lorda Samuela o sionistické politice, nebo tajný protokol sionistické konference v Charkově roku 1903, nebo tajné porady bratří z *B'nai B'rith* na sionistickém kongresu v Basileji r. 1899, a dále pak separátní zasedání téhož řádu na sionistickém kongresu v Basileji r. 1903, z nichž žádné oficiální protokoly k dispozici nejsou;

4. že podle důvěryhodného svědectví rabínova zástupce R. Fleischmanna vyplývá, že všechny sionistické kongresy probíhaly tak říkajíc dvojmo. Jednou pro veřejnost a jednou v nejužším kruhu vyvolených.

Otázka 4

Otázka: Existují nějaké indicie pro tvrzení, že během tří zasedacích dnů basilejského kongresu 1897 proběhla také nějaká tajná jednání?

Odpověď: Tato otázka byla dostatečně zodpovězena a vysvětlena již v odpovědi na předchozí otázku.

Každopádně proběhlo během zasedání I. sionistického kongresu také **tajné** shromáždění, což potvrzuje přinejmenším výpověď svědka Bodenheimera a informace z Herzlových *Deníků*.

V I. dílu, kap. VII, *Znaleckého posudku* jsem prokázal, že *Protokoly sionských mudrců* vůbec nebyly věcí sionistického kongresu, nýbrž **kongresu zednářů**.

Otázka po domnělých tajných zasedáních kongresu sionistů, při nichž by byly vypracovány *Protokoly sionských mudrců*, ztrácí vzhledem k dokladům *Znaleckého posudku* význam!

Otázka 5

Otázka: Existují neshodnosti a rozdíly v 7. (1922) a 8. vydání (1923) *Protokolů* od Gottfrieda zur Beek na jedné straně, a na straně druhé mezi 15. vydáním (1933) téhož spisu od Theodora Fritsche?

Odpověď: Naprosto mi uniká smysl toho, proč žaloba vyzývá soudního znalce, aby konfrontoval textaci různých vydání *Protokolů sionských mudrců*. Nechci žalobě podsouvat úmysl, že by požadavkem předložení vyčerpávající studie rozdílu textů hodlala zpochybnit vlastní text celého spisu, ale jiný výklad se nenabízí.

Nepochybně existují v textech různých vydání *Protokolů* od G. zur Beek a Th. Fritsche jisté rozdíly. Tyto rozdíly však pro obsahový význam díla naprosto nejsou podstatné a jsou snadno vysvětlitelné tím, že zur Beek překládal do němčiny přímo z ruského vydání prof. Niluse, zatímco Fritsch vycházel z anglického překladu ruského textu knihy *The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Zion*, Spottiswoode & Eyre, Londýn 1919. Anglický překladatel zacházel s ruským textem poměrně volně a proto také ani výsledek Fritschova překladu do němčiny nesouhlasí doslovně s vydáním *Protokolů* od G. zur Beek.

Rozhodující je pouze to, že podstata obsahu zmiňovaných textů *Protokolů sionských mudrců* nebyla těmito rozdíly v překladech nijak dotčena!

Obě zmíněná vydání Gottfrieda zur Beek se vzájemně liší především textem předmluv. Beek sám v 8. vydání píše na str. 5: „Úvodní slovo k 7. vydání *Protokolů* jsem pro toto 8. vydání v některých bodech doplnil.” – Další rozvádění odpovědi na tuto otázku by bylo možné pouze tehdy, kdyby se dotazující strana vyjádřila jasně, co má být jmenovitě zodpovězeno.

Otázka 6

Otázka: V čem se odchyluje komentář Theodora Fritsche ke knize *Mezinárodní Žid*, vydání 7., díl I, str. 166, od vydání *Protokolů sionských mudrců*, uvedených v otázce 5?

Odpověď: Jedná se zde o původ, případně objevení *Protokolů sionských mudrců*.

Především musím konstatovat, že kniha Henryho Forda *Mezinárodní Žid* nemá s Theodorem Fritschem vůbec nic společného. Židovstvo mnohokrát tvrdilo, že si Henry Ford nechal svoji knihu napsat od Theodora Fritsche. To není pravda! V nakladatelství Hammer-Verlag, jehož majitelem je Theodor Fritsch, vyšel pouze německý překlad anglického originálu této knihy od Paula Lehmann. Fordova kniha *Mezinárodní Žid* je v podstatě souhrnem článků o židovském nebezpečí, které vycházely v průběhu let 1919-1920 ve Fordově listu *The Dearborn Independent*. Tyto články nebyly podepisovány Henry Fordem, a jejich pravděpodobným autorem je spisovatel Cameron.

Kniha *Mezinárodní Žid* byla Židovstvem již mnohokrát označena za komentář k *Protokolům sionských mudrců*. Žid B. Segel píše v knize *Protokoly sionských mudrců* o Fordově studii *Mezinárodní Žid* (str. XXIII) toto: „Velmi zevrubný a ‚důkladný‘ komentář k *Protokolům sionských mudrců*...”

Protože Židovstvo a jeho obhájci čerpají téměř všechny své argumenty ze zmíněné Segelovy tendenční knihy, mluví tedy také žaloba o „Fritschově komentáři”.

Ve skutečnosti se však na str. 166 (předmětné Fritschovy knihy) jedná o poznámku pod čarou. Navíc ani jejím autorem není Theodor Fritsch, a jde pouze o přetisk zprávy pařížského časopisu *La Vieille France*.

Toto bylo nutno předeslat vlastnímu zodpovězení otázky, aby zde byly zřejmé matoucí metody žaloby.

Podle časopisu *La Vieille France* sepsal *Protokoly sionských mudrců* Achad Ha-Am v hebrejštině a na zednářském kongresu v Basileji roku 1897 byly přeloženy do francouzštiny. Jeden opis se dostal zásluhou generála Račkovského, tehdejšího šéfa ruské zahraniční policie, do rukou ruského ministerstva zahraničních věcí. Podle tohoto opisu (nebo opisu tohoto opisu) pak vypracoval profesor Nilus jejich ruský překlad a uveřejnil poprvé r. 1905.

V předmluvě k 15. vydání *Protokolů sionských mudrců* se Th. Fritsch zabývá historií jejich původu jen zcela letmo. Připomíná pouze, že roku 1901 při domovní prohlídce objevila ruská policie rukopis v hebrejském jazyce, jehož překladem do ruštiny byl pověřen orientalista prof. Nilus. Fritsch však neuvádí, odkud čerpá tuto informaci.

Jiný výklad nabízí Gottfried zur Beek. Podle něho poslal generál Račkovskij své agenty na ohlášený sionistický kongres do Basileje. Jeden z agentů zjistil, že po jeho skončení má jistý Žid dopravit nějaké písemnosti do frankfurtské zednářské lóže. Agenti Žida podplatili a přiměli ho k přerušení cesty na smluveném místě. Během krátké zastávky byly písemnosti podle časových možností opsány z francouzského originálu. Pořízené opisy pak odeslal generál Račkovskij neprodleně do Petrohradu.

Informace *La Vieille France* i Gottfrieda zur Beek si nijak neprotiřečí; navzájem se doplňují a pomáhají přiblížit se skutečnosti. Beek se totiž zabýval především otázkou, jak se zmocnil generál Račkovskij textu *Protokolů*; samozřejmě že měl v ruce pouze francouzský přepis. *La Vieille France* k tomu upřesňuje, že původní hebrejský text byl pro sionistický kongres přeložen do francouzštiny. Zmiňují se o tom jen proto, že Benjamin Segel přináší na str. 21-28 své knihy nanejvýš závadějící údaje. A jak jsem již uvedl, je právě tato kniha pro Židovstvo téměř jediným zdrojem argumentů.

S ohledem na sdělení *La Vieille France* (č. 218, 31. 3. – 6. 4. 1921) tedy dochází Gottfried zur Beek k závěru, že autorem *Protokolů* byl Achad Ha-Am.

Existuje ještě mnoho dalších zpráv o původu a historii odhalení *Protokolů sionských mudrců*.

Prohlašuji tímto otázku žaloby za zcela zbytečnou. Projednávaná otázka 6 žaloby nemá nic společného ani s předmětem procesu v tom smyslu, zda jsou *Protokoly* brakovou literaturou, ani nemá co činit s otázkou pravosti tohoto spisu.

Jistá je pouze skutečnost, že prof. Nilus r. 1901 obdržel francouzský opis této písemnosti od maršálka šlechty A. Suchotina. Jak se k ní předtím Suchotin dostal, není známo. Všechny údaje k této nejasné záležitosti se bohužel zakládají na neověřitelných sděleních a dohadách. Temno kolem celé věci asi nebude již nikdy zcela rozptýleno, protože člověk, kterému se podařilo tento smrtelně nebezpečný dokument ze židovských rukou vyrvat, již téměř jistě nežije a za svého života učinil nepochybně veškerá možná opatření proti odhalení své totožnosti, počítaje v to zcela

jistě různé klamné informace a pověsti. Byl si velice dobře vědom, že by ho v případě odhalení čekala jistá smrt z rukou zednářů.

Odhalit skutečnou pravdu o původu a autorovi *Protokolů sionských mudrců* bude viditelně o to obtížnější, že Židovstvo chytře počkalo se zahájením procesu na dobu, kdy nebudou naživu žádné osoby, které se buď touto otázkou zabývaly nebo na ni přímo znaly odpověď.

Jmenovitě uvádím gen. Račkovskij, gen. Kurlov, S. Nilus, Achad Ha-Am, Th. Herzl, M. Nordau, A. Trebitsch, Th. Fritsch, G. zur Beek, E. Jouin, G. Butmi, R. Lambelin.

Otázka 7

Otázka: Jaký je původ *Protokolů sionských mudrců* podle francouzské knihy R. Lambelina *Protocols des Sages de Sion, traduits directement du russe et précédés d'une introduction par Roger Lambelin*, Edition B. Grasset, Paris 1933?

Odpověď: Otázka žaloby, jaký je podle citované knihy R. Lambelina původ *Protokolů*, je do té míry postavena tak nejasně, že není vůbec zřejmé, co je vlastně jejím smyslem. Má se dotazujícímu jednat o hospodářsko-politické vztahy, z nichž *Protokoly* vzešly, nebo snad o otázku jejich původu na základě knihy *Dialogů* Maurice Jolyho, o basilejský kongres nebo konečně třeba o zprávy ohledně zcizení rukopisu *Protokolů sionských mudrců*?

V úvodu své knihy se ptá sám Lambelin na str. XVIII slovy: „Jaký je tedy původ a význam *Protokolů*?” Autor konstatuje jen tolik, že *Sionistický svaz* uspořádal roku 1897 v Basileji kongres, na němž stanovil podklady a směrnice k dobytí světa Židy. Podle něho pak různé sekce a komise kongresu zapsaly své jednotlivé zasedací protokoly, nazvané souhrnně *Protokoly sionských mudrců*, bezpochyby určené k informování vybraných zasvěcenců. Dále se pak odvolává na prof. Niluse, který v předmluvě k vydání *Protokolů* z roku 1917 uvádí, že mu r. 1901 předal tehdejší maršálek černigovské šlechty Alexej Nikolajevič Suchotin výtahy z těchto zasedacích protokolů. Tyto písemnosti se rovněž dostaly do rukou spisovatele Butmiho.

O tom, jak se Suchotin k textům dostal, existují podle Lambelina dvě verze. Podle jedné žena nebo milenka jednoho ze zasvěcenců text opsala a předala nějakému Nežidovi, aby varovala před židovským nebezpečím. Podle druhého názoru byly dokumenty odcizeny z tajné skrýše nejmenovaného sionisty v jednom alsaském městě. Lambelin ještě ujišťuje, že oba ruští překladatelé jsou ctihodní a věřící muži.

Co následovalo po zcizení dokumentu ze židovských archivů, píše dále Lambelin, vyplývá z oběžníku sionistického výboru z roku 1901, v němž dr. Herzl hořkuje nad ztrátou, díky které se křesťané seznámili s obsahem tajného dokumentu.

Poznamenávám, že jako první se o tomto oběžníku zmiňuje prof. Nilus ve svém vydání *Protokolů* z roku 1917. Podle něho Herzl v oběžníku prohlásil, že „jedna vysoce důvěrná informace nebyla přes upozornění udržena v tajnosti a dostalo se jí nežádoucí publicity”. Právě tak píše o záležitosti E. Jouin v knize *Les Protocols des Sages de Sion*, Paříž 1920, str. 13.

Všechny dřívější domněnky a předpoklady autorů různých vydání *Protokolů*, pokud se týče jejich vztahu ke kongresu sionistů v Basileji 1897, jsou **překonány a opraveny důkazy, snesenými v této práci!**

Každopádně způsob, jakým se opis *Protokolů* basilejského zednářského kongresu dostal k Butmimu a Nilusovi, je juridicky neprokazatelný!

Otázka 8

Otázka: Porovnáním textu *Protokolů* s knihou Nežida Maurice Jolyho *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu* z roku 1864 zjišťujeme, že důležité a rozsáhlé pasáže *Protokolů* jak podle Fritschova, tak i Beekova vydání jsou prakticky totožné. Jak se nechá tato podobnost a totožnost textů vysvětlit?

Odpověď: Předně musím vznést ostrý protest proti takovéto formulaci otázky žalobou! Jde o stejný způsob matoucího taktizování, jako v případě knihy *Confrontation der Geheimnisse der Weisen von Zion mit ihrer Quelle Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu*, vydané oddělením právní ochrany Švýcarského spolku židovských obcí v Basileji r. 1933.

Tímto zavádějícím způsobem je u čtenáře nebo posluchače bezděčně vyvoláván dojem, jako by Th. Fritsch nebo G. zur Beek vyfabrikovali *Protokoly* z textu Jolyho *Dialogů*.

Skutečný stav věci je následující:

Jak jsem již uvedl v I. dílu, kap. I, vydal poprvé v Rusku *Protokoly sionských mudrců* spisovatel G. Butmi r. 1901, vydání profesora Niluse vyšlo poprvé roku 1905. Bezmála všechny pozdější překlady do ostatních jazyků vycházejí z Nilusova vydání.

Teprve koncem r. 1919 byly *Protokoly* vydány v německém a anglickém překladu. Německé vydání Gottfrieda zur Beek s titulem *Die Geheimnisse der Weisen von Zion* v Charlottenburku r. 1919 je překladem ruského Nilusova vydání z roku 1911. Anglická verze *Protokolů* vyšla v nakladatelství Spottiswoode & Eyre v Londýně 1919 a vychází z ruského Nilusova vydání z roku 1905, jehož jediný známý exemplář se nachází v Britském muzeu. Tento anglický překlad převzal Theodor Fritsch a vydal jej v němčině pod titulem *Die Zionistische Protokolle*.

Proto tedy na výše formulovanou otázku, proč souhlasí pasáže *Protokolů sionských mudrců* Beekových i Fritschových vydání s knihou Maurice Jolyho *Dialogy*, nelze odpovědět jinak, než že jsou překladem ruského Nilusova vydání *Protokolů*.

G. zur Beek i Th. Fritsch sami o sobě neměli s M. Jolym samozřejmě vůbec nic do činění. Nevěděli o Jolyho díle, ani o souvislosti jeho *Dialogů s Protokoly sionských mudrců*. Tato souvislost nebyla známa ani profesoru Nilusovi. Podle vlastního svědectví v jeho vydáních víme, že obdržel od maršálka šlechty Suchotina svazek písemností, které obsahovaly text *Protokolů sionských mudrců* ve francouzském jazyce. Jeho práce spočívala pouze v jejich překladu do ruštiny!

Otázka 9

Otázka: Jsou k dispozici nějaké důkazy, že by *Protokoly sionských mudrců* vznikly v Rusku z politické potřeby, zvláště z popudu reakčních kruhů?

Odpověď: Ne, pro tuto tezi **neexistují** ani sebemenší důkazy! Odkazují zde proto na I. díl *Znaleckého posudku*, kde sám uvádím na pravou míru příslušná tvrzení Segela, Stracka a článků v novinách *Times*.

Segel se k této otázce zřetelně vyjádřil. Jako ve všech ostatních záležitostech je i toto jeho tvrzení falešné, tendenční a zcela neprokazatelné!

V I. dílu, kap. IV, 1, uvádím, že carské Rusko nemohlo mít s autorstvím *Protokolů* nic společného, protože:

1) by se nemohlo stát, že by vydání Butmiho i Niluse mizela z trhu zásahem neviditelné ruky;

2) Nilus sám by si jinak nestěžoval, že ho vydání rukopisu (který obdržel roku 1901 a jenž mohl uveřejnit až o čtyři roky později) stálo obrovské množství neuvěřitelných potíží a nehod;

3) Segel uvádí na str. 202, že *Protokoly* nebyly v Rusku až do r. 1920 vůbec známy ve veřejnosti, a

4) *Protokoly* jsou neúplné dílo, torzo rozsáhlejšího spisu, jehož stav je sice snadno vysvětlitelný cestami, jimiž byl vyrván ze židovských archivů, ale který současně vylučuje domněnku, že by mohl být memorandem nějakých ruských úřadů nebo zájmových skupin vlády nebo carovi.

Jediným takzvaným důkazem židovské strany je podezírání a pomlouvání již zemřelého generála Račkovského i jeho spolupracovníků. Jeho čest je posmrtně vláčena blátem a je mu dávana nálepka podvodníka a rutinovaného padělatele. Úlohou udělat z generála Račkovského obětího beránka byla v tomto procesu pověřena všestranně použitelná princezna Radziwiłłová.

b) Obsah *Protokolů sionských mudrců*

Otázka 1

Otázka: Poskytuje prohlášení knihovníka Britského muzea, že se ve sbírkách nachází exemplář Nilusova vydání *Protokolů* z roku 1906, nějaký důkaz pro pravost jejich obsahu?

Odpověď: Ne!

Považuji tuto otázku za úhybný manévř ve snaze odvést pozornost falešným směrem. Především konstatuji, že i z čistě věcného hlediska uvádí žaloba nepřesné údaje. Zmíněné Nilusovo vydání *Protokolů* nevyšlo r. 1906, ale 1905. V roce 1906 byla tato kniha zařazena do fondů knihovny Britského muzea. O tom jsem se podrobněji zmiňoval v I. dílu *Znaleckého posudku*. Případ později přiměl pastora Münchmeyera k opakovanému dotazu do Londýna. Fotokopii odpovědi Britského muzea z roku 1928 pak přetiskl zur Beek ve své knize s poznámkou: Doklad o existenci *Protokolů sionských mudrců* v Britském muzeu v Londýně.

Formulací otázky je záležitost odsouvána na falešnou kolej. Prohlášení londýnského knihovníka se vztahuje **pouze na fakt** existence výtisku *Protokolů* v Britském muzeu a nedokazuje samozřejmě nic o pravosti jeho obsahu. Otázka je však položena tak, aby byl nezasvěcený čtenář přesvědčen, že žalovaná strana chce pro-

kázat pravost obsahu *Protokolů* pouze na základě sdělení knihovníka Britského muzea.

Otázka 2

Otázka: V 15. Fritschově vydání *Sionistických protokolů* je na str. 5 přetištěna fotokopie úředního potvrzení správnosti překladu jednoho článku ze švédských novin *Nation*.¹⁰⁹ Lze mít za to, že zveřejněním tohoto úředního potvrzení chtěl Fritsch u čtenářů vzbudit dojem, že se vztahuje na pravost *Protokolů*?

Odpověď: Ne!

Notářské ověření pouze potvrzuje fakt, že uveřejněný německý text je přesným překladem švédského novinového článku. Je jím tedy potvrzena pouze přesnost překladu! Otázka žaloby se viditelně pokouší podsunout¹¹⁰ Th. Fritschovi úmysl, vzbudit u čtenáře dojem, jako by se potvrzení týkalo pravosti *Protokolů*. Z předmluvy Th. Fritsche přece nic takového ani v náznaku nevyplývá! Říká naprosto zřetelně, že na základě článku švédských novin, který obsahuje řeč švédského vrchního rabína dr. Ehrenpreise, máme potvrzenou pravost *Protokolů sionských mudrců*, ale neříká ani slovem, že by jejich pravost byla potvrzena notářem.

Formulace poznámky je jasně plodem rabínské rabulistiky!

Theodor Fritsch tedy pouze v němčině uveřejnil článek švédských novin a komentoval ho ve stejném duchu jako švédský časopis.

V této věci musí být ještě řečeno, že se předpovědi dr. Herzla naplnily dvacet let před válkou a **nemohou** tedy být **v žádné souvislosti** s basilejským kongresem roku 1897, jak chce snad řeč dr. Ehrenpreise naznačit. Odkazují proto na I. díl, kap. IV, a opakují jen v nejnutnější stručnosti:

Americko-židovské noviny *Jewish News* uveřejnily 19. září 1919 článek s titulem „Proroci promlouvají“. Obsahem článku je projev sionisty Maxe Nordaua, přednesený v kruhu důvěrníků v Paříži 1903. Nordau tam mj. uvedl: „Vždyť Herzl věděl, že se nacházíme v předvečer strašné krize, která zachvátí celý svět. Snad již brzy se musí sejít nějaká forma světového kongresu. ... Dovolte, abych vám řekl pouze tato slova: Herzl... sionistický kongres... anglický návrh o Ugandě... nadcházející světová válka... mírová konference... Palestina!“ (Úplný text je v knize E. Jouina *Le Péril Judéo Maçonnique*, Paříž 1925, díl V, str. 10.)

Tedy k tomuto proroctví sionisty a zednáře Herzla se vztahuje vývod dr. Ehrenpreise. Přiznejme si však současně, že jde o proroctví – a kdo by to dnes mohl nevidět –, které se naplnilo.

Světová válka a mírová konference zajistily Židům Palestinu, která má být podle všech výroků Židů od *Bible* až po dnešní časy středem budoucí světové říše, příslibené Židům jejich kmenovým bohem a jeho proroky. **Přesně stejný cíl sledují také Alliance Israélite Universelle, Protokoly sionských mudrců, Mezinárodní sdružení biblických badatelů a světové zednářstvo.** Když tedy dr. Ehrenpreis mlu-

¹⁰⁹ Noviny se mimochodem nejmenují *Nation*, ale *Nationen*.

¹¹⁰ Na tomto místě musím rozhořčeně odmítnout pokus hanobit čest Theodora Fritsche ještě po jeho smrti. Kdo měl štěstí znát tohoto muže, a čest zvat se jeho přítelem, ten ví, o jak vzácném a nezištném člověku mluvím. Fritsch měl jediný životní cíl – štěstí svého i všech ostatních árijských národů.

ví o „dávno předem stanoveném cíli“, konečně dosaženém „sjednocení Židovstva“ a o „nové stránce v dějinách Izraele“, vzdává tím hold právě těm myšlenkám, které jsou tak jasně obsaženy v *Protokolech sionských mudrců* i činnosti výše zmíněných organizací. Z toho pak tedy Fritsch nikoli neprávem usuzuje, že slova vrchního švédského rabína jenom potvrzují pravost obsahu *Protokolů*.

Otázka 3

Otázka: V *Protokolech sionských mudrců* jsou Židé a zednáři líčeni jako spiklecká pospolitost. Je expertům známo, že v Německu existovaly zednářské lóže, které byly dokonce antisemitsky orientované? Pokud ano, jak se nechá tento rozpor vysvětlit?

Odpověď: Takto formulovaná otázka je viditelně zaměřena k účelu, mít existenci antisemitsky orientovaných lóží v Německu za danou skutečnost.

Ani *Velkolóže Pruska Royal York*, zvaná též *Zur Freundschaft*, ani *Velká Zemská Lóže Zednářů Německa Berlín*, ani *Velká Národní Lóže Berlín*, zvaná *Zu den drei Weltkugeln* nejsou antisemitsky zaměřeny. Na celém světě, a především v Německu, **neexistuje žádná antisemitská zednářská lóže**. Zednářstvo lze rozdělit z tohoto hlediska pouze do tří hlavních skupin:

- 1) lóže, které přijímají za členy výhradně mosaické Židy, jako je např. čistě židovský řád *B'nai B'rith*;
- 2) lóže, které přijímají nejen Židy, ale i Nežidy, jako např. lóže *Alpina* zde ve Švýcarsku, a konečně
- 3) lóže, které přijímají pouze křesťany; lhotejno, zda se jedná o árijské křesťany nebo pokřtěné Židy.

Podrobnější odpověď na položenou otázku je obsažena v I. dílu, kap. XII, *Znaleckého posudku*.

Otázka 4

Otázka: Jakým právem se mluví o jednotné židovské světové vládě s jediným společným záměrem a jediným společným cílem, když přece známe Židy kapitalisty i proletáře, Židy pravověrné, religiózní i liberální, sionisty i antisionisty, když existují rozbroje i mezi religiózními sionisty (misrachi) a revizionisty, a když navíc existuje občas i nejostřejší nepřátelství např. mezi usedlými a přistěhovanými Židy?

Odpověď: Existence vzájemných politických i náboženských bojů mezi jednotlivými židovskými skupinami **není ani v nejmenším** nějakým důkazem proti existenci jednotného cíle v boji proti společnému nepříteli. Ve všech národech všech států přece existují nejrůznější hospodářské, společenské, kulturní i politické skupiny, které spolu nemilosrdně bojují a pronásledují se mnohdy s nejhorším nepřátelstvím. A přece tyto vnitřní rozpory nebrání v případě ohrožení vnějším nepřitelem v ustavení společné obranné fronty.

Také Švýcarsko je složeno z nejrůznějších národů, z kapitalisticky i proletářsky orientovaných politických stran, z náboženských společností různých směrů a byt'

se i jejich zájmy někdy tvrdě střetávají, přesto je pojí všechny dohromady jedna společná vlast a láska k ní.

Proč by tedy právě v případě Židů měl být z jejich stranickosti vyvozován závěr o neexistenci jednotného společného vedení, je opravdu těžko pochopitelné!?

Stejně jako u všech ostatních národů, nepředstavují ani u Židů vnitřní stranické rozdíly žádnou překážku pro existenci jednotného vedení a strategie v boji proti Nežidům.

Podrobněji jsem pojednal téma této otázky v I. dílu, kap. XIII o mezinárodní součinnosti Židovstva.

Otázka 5

Otázka: Jsou nějaké důkazy pro to, že v *Protokolech* obsažené myšlenky, totiž židovský komplot a spolupůsobení světového zednářstva, jsou nějakým způsobem totožné s knihou sira Johna Retcliffa *Biarritz*, v níž autor líčí projev vrchního rabína na pražském židovském hřbitově?

Odpověď: Také tato otázka je vědomě zavádějící. V opačném případě bych byl nucen konstatovat, že žalobci není znám stav projednávané věci.

Samozřejmě, že myšlenka takového komplotu *Protokolů* **není odvozena** z románu sira Retcliffa *Biarritz*.

Za prvé není v inkriminované kapitole „Hřbitovní řeč“ na pražském židovském hřbitově jediným slovem, dokonce ani v náznaku řeč o zednářstvu.

Za druhé jsem už v I. dílu, kap. VI, *Znaleckého posudku* vyčerpávajícím způsobem vysvětlil a doložil, že *Protokoly sionských mudrců* vycházejí **výhradně a jedi-ně** z Jolyho *Dialogů*, nikoli tedy třeba z románu *Biarritz*. Také ty vývody *Protokolů*, které nejsou převzaty z *Dialogů*, v žádném případě nepocházejí z románu *Biarritz*.

Spojení mezi zednářstvem a Židovstvem jsem důkladně pojednal v dílu I.

Otázka 6

Otázka: Odhlédneme-li od jistých obsahových rozdílů, existuje nápadná shoda některých míst mezi *Protokoly* a Jolyho pamfletem. Není taková shoda prokazatelná i v podobnosti formy vyjádření myšlenek obou těchto děl?

Odpověď: Otázka dokazuje, že žalobce buď nemá ani tušení o souvislosti obou knih, nebo nechce tyto znalosti projevit.

Vždyť *Protokoly* nejenže na různých místech a v nápadné formě odpovídají *Dialogům*, ale jsou větším dílem z *Dialogů* přímo převzaty. Početné věty a pasáže, nikoli jen „různá místa“, jsou doslovně převzaty. Porovnání obou knih ve III. Dílu *Znaleckého posudku* to nezvratně dokazuje. Pak již nepřekvapuje, že i formy vyjádření jednotlivých myšlenek jsou shodné. Jen velice zřídka nacházíme místa, v nichž *Protokoly* vyjadřují rozdílné pohledy a názory. V takovém případě, kde autor nepřebírá myšlenky *Dialogů*, nevyjadřuje prakticky vlastní, odlišné stanovisko.

O obsahové spojitosti *Dialogů* s *Protokoly* píše oddělení právní ochrany Švýcarského spolku židovských obcí r. 1933 v předmluvě spisu *Confrontation* následující:

„*Protokoly* následují chronologicky po Jolyho díle. Textové změny jsou bezvýznamné a zanedbatelné. Jenom tam, kde Machiavelli-Napoleon o sobě mluví jako o diktátorovi, používá padělatel výraz ‚my‘ nebo ‚Židé‘ případně ‚naši Mudrci‘.” – (K tomu viz můj komentář v dílu I, kap. III, 11.)

Tak tedy na jedné straně *Švýcarský spolek židovských obcí*, který v tomto procesu vystupuje jako žalobce, se ve své *Confrontation* snaží vyvolat dojem, jakoby *Protokoly* a *Dialogy* navzájem zcela odpovídaly v tom smyslu, že stačí pouhé nahrazení jednoho výrazu jiným, aby z *Dialogů* rázem vznikly *Protokoly*, a na druhé straně tentýž *Švýcarský spolek židovských obcí* staví svou otázku tak, že to u soudu musí vyvolat dojem, jakoby jenom „některé” pasáže obou děl byly totožné. Navíc *Švýcarský spolek* užívá ve své *Confrontation* o Jolyho knize výraz „dílo”, avšak v otázce před soudem používá pro zvýšení dojemového účinku výraz „pamflet”.

To je přinejmenším nekorektní, protože Joly sám píše v předmluvě ke své knize: „Nejedná se zde ani o hanopis (libelle), ani o pamflet (pamphlet).”

Otázka 7

Otázka: V *Protokolech sionských mudrců* je řeč o tzv. Panamském skandálu a prezidentovi, který je jeho prostřednictvím kompromitován. V této souvislosti se tedy jedná o francouzského prezidenta Émila Loubeta, který však nastoupil úřad teprve 19. února 1899. Jak si vysvětlit tento rozpor, když přece *Protokoly* vznikly už roku 1897?

Odpověď: Tento rozpor je snadno vysvětlitelný tím, že žaloba ve svých otázkách vychází z matoucí knihy Benjamina Segela a přebírá jeho chybné domněnky.

V *Protokolech sionských mudrců* je sice řeč o Panamském skandálu, ale ani jediné slovo o Loubetovi. To tam vložil pouze Segel. Proto je také první věta otázky formulována tak, aby se mohlo dojít k osobě prezidenta Loubeta. V *Protokolech* (10,14) je totiž doporučováno „... vybírat pro volby prezidentů takové osoby, v jejichž minulosti je ukryta nějaká panama”. – V *Protokolech* tedy není řeč o nějakém konkrétním prezidentovi!

Zatímco *Protokoly* mluví zcela obecně, snaží se otázka žaloby přivést téma na určitého, konkrétního prezidenta. Doufám, že soud takovéto kladení zavádějících otázek náležitě ocení!

Odkazují proto pouze na vyčerpávající projednání tématu v dílu I, kap. III, 4, z něhož jasně plyne, že tzv. Panamský skandál začal již r. 1889, že už roku 1893 byl uzavřen první soudní proces v této aféře, a konečně že už od té doby, tedy ještě dávno před vznikem *Protokolů* r. 1897, patřil výraz „panama” k okřídleným řečením!

Otázka 8

Otázka: V *Protokolech* dále stojí, že pro případ potřeby mají sionští mudrci po ruce strašlivý prostředek, totiž pomocí tunelů podzemních drah vyhodit do povětří města Nežidů s celým jejich majetkem a zařízením. Jak lze takový bod programu označit?

Odpověď: Tento programový bod lze označit a chápat ve skutečnosti pouze jako repliku pasáže Jolyho *Dialogů*, v níž zastává myšlenku použití i těch nejkrajnějších prostředků teroru. Otázkou žaloby zmiňované místo je v *Protokolech sionských mudrců* (9,14) a koresponduje s Jolyho vývodem na str. 88 jeho *Dialogů*. Mluví se tam o potlačení posledního možného odporu proti diktatuře. Machiavelli říká: „Teď přišel okamžik k rozpoutání hrůzovlády, která zasáhne veškeré obyvatelstvo a ochromí i nejstatečnější srdce.“ – Montesquieu mu namítá: „Jak to chceš udělat? Řekl jsi mi přece, že zabrániš krveprolití!“ – Na to Machiavelli: „Zde se přece nebudeme bavit o falešné humanitě. Společnost je ohrožena a má právo bránit se. ... Neptej se mě, co se bude dít; je zkrátka nezbytné, aby se jejich srdce jednou pro vždy zastavila hrůzou.“

Podstata obsahu je tedy v *Protokolech* i u Jolyho totožná. Pouze jako příklad bylo v *Protokolech* uvedeno vyhození podzemních drah do povětří. Tedy stejně jako u Jolyho prostředek teroru, který „jistě ochromí i nejstatečnější srdce jednou pro vždy“.

Židovský klasik historie *Protokolů* Benjamin Segel píše na str. 116, „že takovou hloupost mohl napsat autor *Protokolů* jen ve stavu naprosté opilosti“ a že Joly měl ve své knize na mysli pouze krveprolití, které rozpoutal Napoleon III. po svém státním převratu (?), a tudíž by nikomu hrozná vize atentátu na podzemní dráhy nemohla přijít r. 1896 nebo 1897 ani při nejbujnější fantazii na mysl. Segel píše doslova:

„Žádného člověka by přece v oněch letech (1896/97) nemohlo napadnout, že skoro všechna hlavní města světa budou provrtána tunely podzemních drah. Teprve šest nebo sedm let po otevření podzemní dráhy v Berlíně roku 1903 začaly některé horké hlavy prorokovat, že tohoto příkladu budou dříve či později následovat i ostatní hlavní města. To se ale dodnes nestalo a ‚gójové‘ mohou tedy klidně spát.“

Neinformovaný člověk má tudíž ze Segelových slov nabýt dojmu, že v roce sepsání *Protokolů* (tedy 1897) ještě žádné podzemní dráhy neexistovaly, a že první podzemní dráha byla otevřena až v Berlíně roku 1903 a ostatní města teprve budou tento příklad následovat.

Cituji z knihy *Weltreich der Technik (Svět techniky)* od Arthura Fürsta, nakl. Ullstein, Berlín 1924, že „již r. 1863 byla otevřena londýnská podzemní dráha, že již v sedmdesátých letech byly projednávány přípravy podzemní dráhy ve Vídni, že příslušný zákon o stavbě byl přijat 12. července 1892 a 16. února 1893 byla zahájena stavba, dále že r. 1886 zprovoznili tunelové dráhy v Liverpoolu, že r. 1895 začala firma Holzmann stavbu částečně podzemní dráhy v Berlíně-Treptowu, že k miléniové výstavě v Budapešti r. 1896 byla rovněž otevřena podzemní dráha, a konečně že práce na pařížské podzemní dráze, ukončené r. 1900, byly zahájeny již před rokem 1897“.

Byly to tedy právě naopak projekty a již uskutečněné stavby takových drah v letech před r. 1897, které nejspíš přiměly autora *Protokolů* k převzetí těchto technických vymožeností do svého sabotérského programu. Dnes by se jistě autor *Protokolů* zmínil o jedovatých plynech a paprscích smrti, protože tyto teroristické prostředky zaměstnávají fantazii současníků. Benjamin Segel nestoudně falšuje jasné

skutečnosti. Jeho kniha patří k nejdokonalejším ukázkám špatné židovské literatury a mohla by se směle označit za nesvědomitý padělek *Protokolů sionských mudrců*.

Je politováníhodné, že kolega soudní znalec pan C. A. Loosli ve svém spisu o sionských protokolech *Zlí Židé* doporučuje (na str. 34) právě Segelovu knihu všem, kteří se chtějí poučit o zfalšování *Protokolů*, a na str. 166 jde dokonce tak daleko, že označuje Segelovu argumentaci za „vzorně důkladnou“!

K samotné otázce žaloby ještě poznamenávám, že poté, co tajemník sovětského vyslanectví ve Vídni, Žid dr. Goldenstein, zorganizoval pumový atentát a 16. 4. 1925 zničil katedrálu v Sofii,¹¹¹ lze plným právem tento bod programu *Protokolů sionských mudrců* označit za reálnou možnost realizace plánů těchto světovládných židovských teroristů!

Otázka 9

Otázka: Je tedy souhrnně z výše řečeného dostatečně jasně prokázáno, že *Protokoly sionských mudrců* jsou nepravé a zfalšované v tom smyslu, že nevyjadřují ani kulturní, společenské nebo hospodářské cíle Židovstva?

Odpověď: Ne, to **nebylo** ani v nejmenším prokázáno!

Navíc je zde otázka formulována neobyčejně opatrně, když mluví pouze o kulturních, společenských a hospodářských cílech. Nejdůležitější ze všech cílů, politický, je zde zamlčen!

Ohledně bližšího zodpovězení otázky odkazují na doklady a vývody I. dílu *Znaleckého posudku*.

¹¹¹ Viz Essad Bey: *Die Verschwörung gegen die Welt (Spiknutí proti světu)*, Berlin 1932, str. 206.

DÍL III

1. Doslovné znění *Protokolů sionských mudrců* a porovnávané pasáže *Dialogů*

1. dialog

Str. 8 – Machiavelli: Zanechme tedy všech planých frází i příměrů, a přidržíme se myšlenek. Nyní zde pojednám o svém systému a pochybuji, že jím můžeš otrást, protože je zbudován na závěrech mravních a politických zkušeností věčné pravdy.

Instinkt ke zlu je u lidí vždy silnější než k dobru. Člověk se spíše přiklání ke zlému; strach a násilí ho ovládají více než rozum...

Každý člověk touží po moci a každý by chtěl být despotou, kdyby mohl. Všichni nebo téměř všichni jsou ochotni obětovat práva jiných vlastnímu zájmu.

Kdo drží v mezích tyto divoké šelmy, které se nazývají lidmi? Na počátku lidské společnosti to byla hrubá, bezohledná síla, a později zákon, což je opět síla, jen uspořádaná do formy. Probádal jsi všechny historické prameny, všude je podstatou práva síla.

Politická svoboda je jenom relativní představa. Je životní nezbytností, aby státy byly ovládány stejně jako jednotlivci.

1. protokol

1) Zanechme všech planých frází, uvažujme o vnitřním smyslu každé myšlenky a osvětleme si stav věcí porovnáním i závěry. V tomto myšlenkovém směru se budu snažit vysvětlit naši soustavu nejprve z vlastního hlediska, a potom z hlediska nežidovských představ.

2) Je nutné vědět, že je mnohem více lidí se zlými a nízkými pudry, než obdařených ušlechtilými city. Z těchto důvodů přinese větší úspěch násilí a zastrasování, než učené projednávání.

3) Každý člověk touží po moci a každý by chtěl být diktátorem, kdyby jen mohl, ale ve skutečnosti je jenom málo takových, kteří by obětovali vlastní prospěch pro všeobecné dobro.

4) Co drželo v mezích divoké šelmy, nazývané lidmi? Co je až dosud ovládalo? Na počátku sociálního řádu se lidé podrobili slepé a brutální síle, a později zákonu, který není ničím jiným, než násilím ve skryté podobě. Z toho vyvozují v souladu se zákonem přírody, že podstata práva spočívá v síle.

5) Politická svoboda není skutečností, ale jen pomyslnou představou. Musíme ovládat umění, jak tohoto pojmu použít, když je pro nás potřebné lákadlem této ideje získat na svoji stranu masy lidí, jestliže hodlají svrhnout vládnoucí stranu. Celá věc je usnadněna, když protivník svoji moc udržuje myšlenkou svobody, takzvaného liberalismu, a této myšlence obětuje část své moci. V té chvíli triumfuje naše učení: jakmile je vláda oslabena, chopí se jí podle zákona přírody ihned jiné ruce, aby slepá síla davu nezůstala ani jediný den bez vůdce. Nová moc nastoupí jednoduše na místo moci staré,

Str. 9 – Machiavelli: Znáš národy, které jsou schopné udržet svobodu v mezích? Pokud svoboda potrvá, promění se v nesváry. Začnou společenské nepokoje, občanská válka, a stát je ztracen, ať už se rozpadne následkem vnitřního oslabení nebo padne za kořist vnějšímu nepříteli.

Za takových okolností dá lid přednost despotismu před anarchií.

Státy mají dvojího nepřítele, vnitřního a vnějšího. Jaké zbraně použijí ve válce proti vnějšímu nepříteli? Budou si snad dva generálové z nepřátelských stran prozrazovat navzájem bojové plány, budou si snad nabízet plány nočních útoků, přepadů nebo bojů s použitím přesily? To jistě ne, takoví protivníci by se zesměšlili. A nepoužil bys těchto útoků, lsti a nezbytných prostředků vojenské vědy proti vnitřnímu nepříteli, proti buřiči? Jistě, mohlo by se s ním zacházet trochu mírněji, ale v zásadě půjde o totéž. Je možné vést rozumovými argumenty masy, které se nechávají vést pouze pocity, vášněmi a předsudky?

Pokud by se svěřilo vedení státních záležitostí samovládcí, oligarchii nebo konečně i lidu samotnému, pak by nebyly žádné války, žádné obchodní pod-

oslabené liberalismem.

V současné době nahradila vláda zlata vládu liberálních systémů. Kdysi byly doby, kdy panovala víra v Boha.

6) Myšlenka svobody se nedá uskutečnit, protože nikdo neví, jak ji rozumně užívat. Dopřejme lidu, aby si nějaký čas vládl sám a samospráva ho úplně zničí. Okamžitě vypuknou nesváry, které se změní v sociální boje, až nakonec státy a jejich moc shoří v požáru válek.

7) Když se takový stát oslabuje otřesy nebo ho vnitřní rozepře vydávají napospas vnějšímu nepříteli, je ztracen:

Je v naší moci. Nadvláda kapitálu, který je zcela v našich rukou, se mu jeví jako záchranné lano, kterého se musí i proti své vůli chopit, aby neutronul.

8) Každému, kdo by chtěl na základě svých liberálních představ namítat, že takové zásady jsou nemravné, bych položil tuto otázku: Když má stát dva nepřátele, vnějšího a vnitřního, je vůči vnějšímu dovoleno – bez ohledu na morálku – použít všech bojových prostředků. Když je přípustné zatajit nepříteli útočnou a obrannou strategii, noční útok nebo použití převahy ozbrojených sil, proč by se takové metody měly považovat za nemravné, když se použijí proti horšímu nepříteli, který chce zničit sociální řád a blahobyt společnosti?

9) Může snad zdravě uvažující člověk doufat, že povede s úspěchem davy pouhým napomínáním a přesvědčováním, když je pro lid, uvažující vždy jen povrchně, podsouvání demagogie o svobodě mnohem lákavější?

10) Dav se nechává vést malichernými vášněmi, pověřčivými představami, zvyky, tradicemi a sentimentálními zásadami. Tím se stává hračkou stranic-

niky, žádná vnitřní reforma, kdyby se nepoužívalo těchto prostředků, jejichž užívání, jak se mi zdá, odmítáš. Co bys dělal, kdyby tě francouzský král pověřil provedením třeba té nejméně důležité státní záležitosti?

Str. 10 – Machiavelli: Má snad politika něco společného s morálkou? Viděl jsi někdy stát, který by byl spravován podle zásad, jež jsou mravními principy občanského života? Pak by přece byla každá válka zločinem, i kdyby byl její důvod spravedlivý; – – – nic by nebylo zákonné, kromě toho, co bylo jako zákon vyhlášeno!

Platí i pro současnost, co jsem již řekl: Každá vláda je postavena na násilí, nebo – což je vlastně totéž – na negaci práva.

Str. 11 – Machiavelli: Ostatně nevidíš, že slovo „právo“ je zcela neurčitý pojem?

Kde právo začíná a kde končí?

Uvedu ti jeden libovolný stát jako příklad. Špatná organizace veřejných pravomocí, bezuzdnost demokracie, bezmocnost zákonů vůči buřičům a všude panující nepořádek brzy takový stát zničí. Pak vystoupí z řad šlechty nebo z lidu jeden odvážný muž, potlačí ústavní práva, vloží svoji ruku na zákony, přebuduje všechny instituce – a dárce své zemi dvacet let míru. Měl právo udělat to, co udělal?

Měli Peisistratos, Brutus, Caesar nebo Augustus, tito odvážní muži, právo na své straně? Ve skutečnosti své zemi posloužili, zachránili ji a zabezpečili na staletí.

Str. 12 – Machiavelli: Z toho dobře vidíš, že ve státních věcech jde účel před

kých rozkolů, které předem vylučují možnost rozumné dohody.

11) Každé rozhodnutí mas závisí na náhodě. Davy ovšem nemají ani tušení o politických tajnostech, a proto dělají naprosto nesmyslná rozhodnutí, čímž připravují zárodek anarchie ve státní správě.

12) Politika nemá nic společného s morálkou. Panovník, který se dává vést morálkou, nejedná politicky a jeho vláda stojí na hliněných nohou. Kdo chce vládnout, musí se uchýlovat ke lsti a pokrytectví. Poctivost a upřímnost – tyto ctnosti občanského života – jsou v politice chybami, které svrhnou krále z trůnu spolehlivěji, než nejmocnější nepřítel. Necht' tyto ctnosti zůstanou znakem nežidovských států, ale pro nás se za žádných okolností nesmějí stát vůdčí myšlenkou.

13) Naše právo spočívá v síle. Slovo „právo“ je jenom prázdný, neurčitelný pojem. Ve skutečnosti znamená pouze toto: Dejte mi co chci, abych dokázal, že jsem silnější než vy.

14) Kde právo začíná, a kde končí? Ve státě, kde je vláda špatně uspořádána, kde se zákony a panovník stali bezmocnými pro nespočetná práva, která stvořil liberalismus, nacházím nové právo, totiž právo silnějšího, které nám umožňuje vložit ruku na stávající zákony, na celý vládní pořádek, na změnu všech institucí, a nakonec i právo na uchopení moci nad těmi, kteří se ve jménu liberalismu sami zřekli v náš prospěch práv, jež měli k udržení své moci.

15) Zatímco se všechny vlády kymácí, naše moc je stále silnější, protože byla tak dlouhou dobu neviditelná, takže ji žádná síla již nemůže odstranit.

16) Ze současných zlých poměrů, které jsme dočasně museli zavést, vzejde

právem, a můžeš z toho vyvodit, že dobré může povstat ze zlého. — — —

Věnuji méně pozornosti dobrému a morálnímu, než nutnému a užitečnému. — — —

Všechno může být dobré i špatné, podle toho, jaký užitek z toho plyne. Účel ospravedlňuje prostředky;

a když se mě teď zeptáš, proč jako republikán dávám vždy přednost absolutismu, pak ti odpovím, že každá moc, která není v rukou jediného člověka, je slepá a dříve nebo později se rozplyne. Byl jsem ve své vlasti svědkem vrtkavosti a ničemnosti davu a jeho neschopnosti pochopit podmínky svobodného života;

prohlašuji ti, že národ, ponechaný sám sobě, se může jen zničit,

že nikdy nedokáže vykonávat státní správu, rozhodovat, vést války.

dobrodiní naší nesvrhnutelné vlády, která znovu obnoví normální chod národního života, jehož mechanismus byl pochroumán liberalismem.

Účel světí prostředky. Při našich plánech se nesmíme příliš starat o to, co je dobré a morální, ale spíše co je nutné a užitečné.

17) Máme před sebou projekt, který jako správný válečný plán vytyčuje strategickou linii. Od něho se nesmíme ani v nejmenším odchýlit, nechceme-li přijít o ovoce staleté práce.

18) Abychom dosáhli svého cíle, musíme počítat nejen s ničemností, nerozhodností a vrtkavostí davu, ale také s tím, že nemá schopnost obeznámit se se skutečnými podmínkami blahobytu. Musíme vědět, že dav je bez úsudku a nakloněn tomu, nechat se vláčet sem a tam. Slepec nemůže vést slepce bez rizika, že se oba zřítí do propasti. Proto si mohou z davu vyšlí vůdci bez znalosti tajů vysoké politiky jenom namlouvat, že by dokázali vést lid jinam než do záhuby.

19) Jen osobnost od mládí vychovávaná k samovládě může rozumět slovům, z nichž je složena naše politická abeceda.

20) Jsou-li národy ponechány samy sobě, to jest na těch, kteří se nad ně povýšili, zničí se rozpory mocichtivých stran a nepořádky, které z toho vzejdou.

Je vůbec možné, aby masy rozhodovaly klidně a bez závistivé řevnivosti o státních záležitostech, aniž by to bylo současně poznamenáno osobními zájmy? Jsou schopné ubránit se vnějšímu nepříteli? Je to jasně nemožné, protože plán rozdělený na tolik částí, kolik je názorů v davu, ztrácí jednotnost a je nesrozumitelný a neproveditelný.

Str. 13 – Machiavelli: Staré Řecko zářilo nejvíc právě při soumraku svobod.

Bez despotismu římské aristokracie a později bez despotismu císařů by nikdy nevznikla nejskvělejší civilizace Evropy. – – –

(Poznámka: O alkoholu a pijáctví Joly nikde nemluví. Odstavce 23 a 24 jsou původním dílem autora Protokolů. – Fl.)

2. dialog

Str. 15 – Montesquieu: Slyším od tebe pořád dvě stejná slova: lest a násilí. – –
– Když tedy máš násilí jako základ a lest jako zásadu vlády, když tedy vůbec nebereš v úvahu zákony lidskosti, pak je zákoník despotismu zákoníkem divé zvěře. Ale nevěřím, že bys právě toto považoval v hloubi duše za nezměnitelný osud, protože uznáváš existenci dobra a zla. Držíš se zásady, že dobro pochází ze zla a že je tedy dovoleno páchat zlo, jestliže se tím dosáhne

21) Jenom nezávislý panovník může vypracovat dalekosáhlé plány a řídit kola státního stroje. Z toho plyne, že vládu země, má-li být praktická a úspěšná, musí mít v rukou jenom jediný, zodpovědný člověk.

Civilizace nemůže existovat bez absolutního despotismu, protože ten není řízen masami, ale pouze jejich vůdcem bez ohledu na to, kdo jím je.

22) Masa je barbarská a projevuje to při každé příležitosti. Když dostane svobodu, rychle ji přemění v anarchii, která je tím nejvyšším projevem barbarství.

23) Jen se podívejte na ta alkoholem opojená zvířata, kterým „svoboda“ nabídla možnost jeho neomezeného konzumování. Nesmíme dovolit, aby naši lidé takto někdy klesli.

24) Nežidé jsou otupeni alkoholem. Jejich mládež je zhlouplá studiem klasiků a předčasným hýřením, do něhož je lákána našimi náhončími v bohatých rodinách: domácími učiteli, služkami, vychovatelkami, různými zaměstnanci a v neposlední řadě také sváděna našimi ženami v zábavních střediscích Nežidů. K posledně jmenovaným počítám rovněž takzvané dámy z lepší společnosti, které tak rády napodobují lehkomyšlnost a přepych těchto našich žen.

25) Naším heslem je: „Síla a pokrytectví“! Jen síla sama může mít v politice úspěch, zvláště je-li používána státníkem s nepostradatelným talentem. Násilí musí být zásadou, přetvářka a lest pravidlem pro vlády, které nechtějí složit svoji korunu k nohám představitelů nějaké nové moci.

26) Zlo je jediným prostředkem k dosažení dobra. Proto nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli. V politice

dobrá. Netvrdíš tedy: Je dobré samo o sobě nedržet slovo, používat úplatky, násilí a vraždy, nýbrž říkáš: Může se zrazovat a vraždit, když je to nutné, a vzít jinému majetek, když je to prospěšné. — — —

Str. 16 – Machiavelli: Neřekl jsi ale ty sám, že v despotických státech je strach nutný, ctnost nepotřebná a čest nebezpečná, a že je nezbytná slepá poslušnost?

Str. 17 – Montesquieu: Ano, to jsem řekl, ale když zjistím takové strašné podmínky, jimiž se tyto tyranské vlády udržují, udělám všechno, abych je odsoudil. — — —

Každý tyran jedná nejen pro vlastní prospěch, ale i ve jménu povinnosti. Zrazuje svoji povinnost, ale odvolává se na ni. Tvé učení o užitečnosti je stejné jako prostředky, jichž užívá.

(Poznámka: Autor Protokolů přešel bez povšimnutí následující strany 18-27, tj. konec druhého a začátek třetího dialogu. V této části knihy nechává Joly převážně Montesquieua rozvíjet své náhledy. Montesquieu zde mj. říká, že Machiavelliho učení je bez filosofického zdůvodnění a že násilí a lest nemohou být správnými zásadami. Nakonec i nejsvévolnější moc se musí opřít o právo, protože morálka a právo jsou jediným základem státnického umění.

Těchto úvah nemohl autor Protokolů použít, ale nahradil je vývody o významu rovnosti lidí, a to tak šikovným způsobem, že přerušení obou dialogů není prakticky patrné. – Fl.)

ce je třeba uchvátit bez váhání cizí majetek, jestliže nám to pomůže k podrobení majitele a k posílení vlastní moci.

Náš stát, který jde cestou pokojného dobytí světa, dá podnět nahradit válečné hrůzy nenápadnějšími, ale účinnějšími popravami, až po udržení teroru jako prostředku k dosažení slepé poslušnosti. Spravedlivá, ale bezohledná přísnost je nejdůležitějším mocenským prostředkem každého státu.

27) Je nutné uplatňovat program násilí a lsti nejen proto, že je to pro nás výhodné, ale především, že je to naší povinností a že jen tak dosáhneme vítězství. Učení, založené na chladnokrevných výpočtech, je stejně účinné jako prostředky, jichž používá. Proto nezvítězíme a nepodrobíme všechny naší nadvládě jenom těmito metodami, ale také bezohlednou přísností naší nauky. Stačí, aby si vlády uvědomily, že jsme neúprosní a jejich neposlušnost zmizí.

28) Byli jsme první, kdo vrhl do davu heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“. Tato slova bezmyšlenkovitě opakují nevědomí papoušci, kteří se k této návnadě seběhli ze všech stran a zničili tím blahobyť světa i skutečnou osobní svobodu, jež byla v minulosti tak dobře chráněna před násilím spodiny. Ani zdánlivě vzdělaní a inteligentní Nežidé nepostřehli rozpornost vnitřního smyslu těchto slov ve vztahu ke skutečnosti, stejně jako nezpozorovali, že v přírodě neexistuje rovnost, protože příroda sama vytvořila různost rozumu, povah i schopností, a všechno si podřídila svým zákonům. Nepochopili, že síla davu je slepá a že jím zvolení po-

3. dialog

Str. 28 – Montesquieu: Od doby, v níž jsi žil, pokročil svět kupředu. Národy se pokládají za pány svých osudů,

de facto i de iure odstranily veškerá privilegia a šlechtu, zavedly jednu – pro tebe novou – zásadu, zásadu rovnosti;

výšenci jsou v politice stejně slepí jako dav sám, protože jenom zasvěcenec, i kdyby byl třeba hlupák, je schopen vládnout. Naproti tomu nezasvěcenec, byť by byl geniální, nerozumí politice. To všechno ušlo pozornosti Nežidů.

29) Na těchto základech spočívaly dynastické vlády. Otec odkazoval svému synovi tajemství politiky tak, že se toto tajemství nemohlo dostat mimo členy panujícího rodu. Průběhem času se toto ústní předávání tajemství státnického umění vytrácelo, což přispělo k našemu úspěchu.

30) Heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“ jsme pomocí našich tajných agentů vrhli do řad celých legionů, které teď nadšeně nesou náš prapor. Tato slova jsou však hlodajícími červy, která zničila blahobyť Nežidů, protože všude narušovala klid, mír a svornost, a podkopávala základy jejich států. Brzy uvidíme, že to povede k našemu vítězství.

Mimo jiných výhod jsme však tím dosáhli triumfu prvního řádu: Zrušili jsme privilegia, jinými slovy zničili jsme vlastní podstatu nežidovské šlechty, která byla jedinou oporou těchto národů a států proti nám.

31) Na troskách rodové šlechty jsme vytvořili šlechtu intelligence a peněz. Za hlavní znak této nové aristokracie jsme prohlásili bohatství, které ovšem závisí jen na nás, a vědu, jejíž směr určují naši Mudrci.

32) Naše vítězství pak bylo usnadněno tím, že jsme dokázali zahrát na nejcitlivější struny nám nepostradatelných lidí, totiž na lakotu, vypočítavost, žádostivost a neukojitelné sobectví člověka. Každá z těchto lidských slabostí je totiž schopna ubít jakéhokoli podnikavého ducha a dát vůli lidí do područí tomu, kdo si ji koupí.

spatřují v těch, kteří jim vládnou, pouze své zástupce, prostřednictvím občanských zákonů prosadili zásadu rovnosti, kterou jim nikdo nemůže vzít. Lpí na těchto vymoženostech jako na vlastní krvi, protože jejich získání je stálo tolik vlastní krve.

Str. 28 – Před chvílí jsme zde mluvili o válkách. Stále ještě zuří, to mi nemusíš připomínat. Ale začátkem pokroku je už to, že války nedávají vítězi právo na soukromý majetek v dobytých územích. Právo, o němž jsi zatím sotva slyšel, totiž mezinárodní právo, upravuje vzájemné vztahy států stejně, jako občanské právo každého státu upravuje poměr poddaných mezi sebou.

(Poznámka: Dále na stranách 28-32 se Montesquieu zabývá konstitučním vládním systémem a rozdělením státní moci na zákonodárnou, soudní i výkonnou, a probírá jejich podstatu.

Na tomto místě se autor Protokolů odchyluje od Jolyho, a kromě toho mluví pouze o výkonné moci, tj. o správě vládních úředníků a dosavadních zákonů, které pro něho mají pouze teoretický význam. Vyvolává to dojem, že se originální francouzský text Protokolů zcela opíral o Jolyho a že při jeho opisování vypadly některé podstatné výklady. – FL.)

33) Pojem svobody poskytl možnost přesvědčit masu, že vládce není ničím jiným než pouhým správcem zemského vlastnictví, tedy vlastnictví lidu a že může být odložen jako pár obnošných rukavic. A skutečnost, že je možné odvolat představitele a vládce národa, jej vydává do naší moci; jeho zvolení totiž závisí na nás.

2. protokol

1) Pro naše záměry je bezpodmínečně nutné, aby války nepřinášely územní zisky. Tím sklouznou na hospodářskou rovinu a donutí státy uznat moc našeho panství. Válčící strany budou za tohoto stavu věcí vydány napospas naší mezinárodní agentuře, těm milionům očí, které neomezují žádná hranice. Pak budou mezinárodní práva nadřazena právům národů podobně, jako občanské právo každého státu upravuje poměr poddaných mezi sebou.

2) Činitelé, které zvolíme pro jejich otrockou poslušnost, nebudou ve skutečnosti rozumět vyššímu státnickému umění. Stanou se šachovými figurami ve hře našich Mudrců a geniálních poradců i odborníků, vychovávaných od mládí k vládě nad celým světem. Vy již víte, že tito odborníci si při studiu dějin a pozorování událostí osvojili vědomosti, potřebné k vládě podle našich plánů. Nežidé naproti tomu se při svém rozhodování nenechávají vést znalostmi a nestranným posuzováním dějin, ale pouze teoretickými vědomostmi, kterým chybí kritické uvažování nad výsledkem. Proto s nimi vůbec nemusíme počítat. Necháme je, aby se určitý čas ještě bavili a žili v naději na nové zábavy. Jen ať i nadále věří, že jsou pro ně nejdůležitější věcí teoretické zákony, které jsme jim předložili. Jejich slepou víru v tyto zákony v nich

Str. 31 – Montesquieu: Úspěch tohoto důkladně promyšleného systému, jehož mechanismus je vypracován na tisíce způsobů podle přirozené povahy toho kterého národa, na nějž bude aplikován, spočívá ve schopnosti spojit pořádek se svobodou, dát do souladu setrvalost s pohybem a zajistit účast všech občanů na politickém životě při současném potlačení každého projevu ulice.

Str. 33 – Montesquieu: Moc, která byla v tvém století ještě neznámá a v mém byla vidět sotva v náznaku, vstoupila na kolbiště. Tou mocí je tisk. – – – Takovou cestou vystupuje na veřejnost každé ideové hnutí v moderních národech. Tisk zastává ve státě jistým způsobem policejní funkci. Ukazuje na potřeby a požadavky, vyjevuje stížnosti lidu a odkrývá případy úřední svévolle a zneužívání pravomoci. – – – Jaký prostor pak podle tebe zůstává v takto organizované společnosti pro ctižádost vladařů a pro tyranii vůbec? V žádném případě nepodceňuji všechna utrpení, která si vyžádal triumf tohoto pokroku. V době revoluce ve Francii byla svoboda utopena v potocích krve a znovu obnovena teprve v době restaurace.

ještě utvrdíme pomocí našeho tisku. Nežidovská inteligence bude hrdá na své vědomosti a sama uvede do praxe všechny vědecké teorie, které sestavili naši náhončí, aby vedli ducha Nežidů směrem, který nám vyhovuje.

3) Nemyslete si, že toto tvrzení jsou jen prázdná slova. Vzpomeňte na jen úspěch, jaký nám přinesly teorie Darwin, Marxe a Nietzscheho. Demoralizující vliv těchto teorií je vám již dnes zcela zřejmý.

4) Je nutné počítat s povahou, vlastnostmi a moderními duchovními směry národů. Jen tak se můžeme vyvarovat chyb v politice a veřejné správě. Vítězství naší soustavy, jejíž dílčí aspekty musíme přizpůsobovat povaze národa v němž působíme, by nebylo korunováno úspěchem, kdyby se neopíralo o soulad vztahů minulosti k přítomnosti.

5) Tisk je v současných státech velmoc, která ovládá veřejné mínění. Jeho úlohou je poukazovat na zdánlivě oprávněné požadavky a stížnosti lidu, rozdmýchávat nespokojenost a nenápadně tlumočit naše intence.

6) Tisk je zosobněním takzvané svobody. Ale vlády nežidovských států nedokázaly využít jeho veliké moci, a proto upadl do našich rukou. Tiskem jsme dosáhli obrovského vlivu, a přitom jsme zůstali ukryti v pozadí.

7) Díky tisku jsme ve svých rukou shromáždili zlato, i když nás to stálo mnoho slz a krve v našich řadách. Ale každá oběť z naší strany vyváží před Bohem tisíce Nežidů.

4. dialog

Str. 36 – Machiavelli: Neuplyne ani celých dvě stě let, a vládní systém, který tak obdivuješ, bude v Evropě sotva pouhou historickou vzpomínkou stejně jako všechny ostatní přežilé věci.

Str. 37 – Machiavelli: Dovol, abych pro začátek podrobil tvůj mechanismus malé zkoušce. Představil jsi mi rovnováhu tří složek výkonné moci a každé z nich jsi určil přísně vymezenou úlohu – jedna má dělat zákony, druhá je má provádět a třetí uplatňovat. Podivuhodná věc, tahle tvoje ústavní houpačka! O všechno ses postaral, všechno jsi upravil do regulí, všechno – až na pohyb. Vítězstvím tvého systému by nebyla činnost, pohyb, ale ustrnulost, kdyby měl tvůj mechanismus pracovat přesně. Při první příležitosti, při selhání jediného z oněch tří článků by se všechno dalo do pohybu. Opravdu věříš, že by jednotlivé složky moci zůstaly dlouho v ústavních mezích, které jim předepisuješ, a že by je dříve či později nepřekročily? – – – Dokážeš si představit panovníka, jenž by bez výhrad přijal pasivní roli, kterou mu určuješ? Panovníka, který by potají nemyslel na to, svrhnout navzájem se potírající složky, jež ho omezují v jeho činnosti?

Ve skutečnosti bys takto proti sobě popudil všechny síly, vyvolal nepokoje a vyzbrojil tak všechny strany. Vystavil bys státní moc útokům všech ctižádostivých snah a ze státu udělal arénu, v níž budou bojovat znepřátelené strany. Brzy by všude zavládl nepořádek.

Str. 39 – Machiavelli: Neúnavní žvanilové promění parlamenty v řečnické turnaje. Drzí žurnalisté a bezuzdní po-

3. protokol

1) Mohu vás ujistit, že nám k cíli zbývá již jen několik kroků. Urazíme jen krátkou cestu a kruh Symbolického hada, znamení našeho národa, se uzavře. Jakmile bude tento kruh uzavřen, všechny státy Evropy v něm budou sevřeny jako v pevném svěráku.

2) Základy současného konstitučního zřízení budou brzy rozvráceny, protože jsme je podkopali a zbavili opory. Nežidé si představovali, že tato opora je velmi pevně vybudována, a doufali, že bude trvalá. Vždyť vůdce, který neprávem uzurpuje moc, je proti lidu chráněn jen jeho zástupci. Ti však promarnili svou příležitost domýšlivostí nad vlastní mocí, která je bez zodpovědnosti a kontroly. Jejich moc měla oporu jenom v teroru, který panuje v palácích. Protože však vládci již nemají žádné bezprostřední spojení se svým lidem, nedokáží se také ochránit proti uchvatitelům moci. Jakmile jsme oddělili a postavili proti sobě prozíravou moc královskou a slepou sílu davu, ztratily obě naráz svůj význam a jsou bezmocné jako slepec bez hole.

3) Abychom tyto ctižádostivé svedli k zneužívání moci, rozeštvali jsme všechny síly navzájem podporováním jejich liberálních tužeb po nezávislosti. Dali jsme k tomu mnoho silných podnětů. Ozbrojili jsme všechny strany a za cíl jsme jim postavili touhu po vládě. Vlivem těchto rozkolů jsme vlastně proměnili všechny státy v arény, v nichž se odehrávají stranické boje a rozkoly. Nepořádky a z nich vzešlý úpadek se brzy objeví na všech stranách.

4) Neúnavní žvanilové přeměnili parlamentní zasedání na řečnické produkce. Drzí žurnalisté a nestydatí pomlou-

mlouvači budou den co den napadat panovníka, vládu, ministry a osoby vysokých postavení. — — —

Existují obrovské skupiny lidí, které jsou bídou a těžkou prací spoutány více, než v dobách otrokářství. K čemu jsou, ptám se, těmito lidem tvoje představy o parlamentarismu, a jak přispívají k jejich štěstí? Tvůj velkolepý politický vývoj stejně zase jen vede k triumfu menšiny, která za své výsady děkuje téže náhodě, jako stará šlechta svému urozenému původu.

Jaká je v tom výhoda pro proletáře, přetíženého prací a zkroušeného těžkým údělem, že nějaký mluvka může řečnit o právu a žurnalista o něm psát? Vytvořil jsi práva, která zůstanou pro lid navždy prázdným pojmem, protože nikdy neporozumí tomu, jak jich využít. Tato práva, která sice zákon masám zaručuje, ale jejichž skutečné užití jim nedovoluje tlak poměrů, jsou pro ně jen trpkou ironií a výsměchem jejich osudu.

(Poznámka: Spojitost Protokolů s Dialogy je na tomto místě [str. 40-42] poměrně volná, protože autor Protokolů rozvíjí své myšlenky jiným směrem. Nicméně je zde souvislost potud, kde oba spisy pojednávají o šlechtě, významu práce, nerovnosti lidí a jejich schopností. Toto zjištění postačuje jako důkaz, že autor Protokolů zpracovával Jolyho knihu stránku po stránce. Aby však nebyl porušen kontext s předchozí částí Dialogů, uvádím zde podstatné části. — Fl.)

vači denně napadají státní správu. Zneužívání moci připravuje zhroucení všech konstitucí, které se již dnes kymácejí pod ranami rozzuřeného lidu.

5) Lid je dnes bídou přikován k těžké práci mnohem pevněji, než tomu bylo v dobách otroctví nebo roboty. Z toho nebo onoho se mohl nějakým způsobem osvobodit, ale duchovní bídy se nezbaví. Do konstitucí jsme vložili práva, jež jsou pro lid úplně bezcenná, která mohou existovat jen v jeho představách, ale nikdy je nemůže uplatnit v praxi.

Jaká je to výhoda pro proletáře, přetíženého prací a trudným údělem, že v demokracii mají žvanilové právo poučovat a novináři právo psát vedle vážných věcí kdejaký nesmysl? Jaký význam má ústava, když z ní proletariát nemá jiný užitek, než že smí sbírat droby z našeho stolu, které mu velkomyslně poskytujeme v podobě volebního práva, aby si mohl vybírat mezi našimi náhončími? Republikánská práva jsou pro tyto nešťastníky jen trpkým výsměchem, protože chomout každodenní práce jim znemožňuje jejich užívání a zbavuje je jistoty stálé existence, závislé spíše na stávkách, které jsou organizovány zaměstnavateli a jejich soudruhy.

6) Lid pod naším vedením odstranil šlechtu, která byla jeho přirozeným ochráncem a živitelem, protože její vlastní zájmy byly v úzkém vztahu s blahobytem národa. Po pádu výsad šlechty je lid pod jařmem zbohatlých lichvářů a povýšenců, kteří jej nemilosrdně utlačují.

7) My se budeme lidu vydávat za osvoboditele z útlatu a navrhneme mu, aby vstoupil do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, které všestranně podporujeme prostřednictvím so-

Str. 40 – Montesquieu: Jak opovržlivě smýšlí tenhle Machiavelli o lidském pokolení a úpadku moderních národů. Všemocný Bože, nemohu uvěřit, že bys je stvořil tak nízké a špatné. Ať si Machiavelli říká co chce, podceňuje základy a podmínky dnešní civilizace. Práce je dnes nejvyšším obecným zákonem, tak jako zákon Boží. A spíše než znakem závislosti lidí na sobě, je mnohem více prostředkem jejich společenského sjednocení, prostředkem jejich rovnosti.

Politická práva rozhodně nejsou žádným preludem pro lid v těch státech, kde nejsou uznávány výsady šlechty, a kde jsou všechna povolání otevřena každému.

Není pochyb o tom, že nerovnost ve schopnostech, majetku a postavení mezi jednotlivými lidmi sebou nevyhnutelně nese také určité rozdíly v požívání jejich práv. Ale nestačí už sám fakt, že tato práva zde jsou, k uplatňování jejich filosofického smyslu svéprávnosti člověka tak, jak je to jenom možné?

Str. 41 – Machiavelli: Tvůj politický systém spočívá na tom, že si různé mo-

cialistického zednářstva pod rouškou bratrství a humanity.

8) Šlechta, která měla přirozeným právem podíl na výsledcích práce lidu, měla také samozřejmý zájem na zdraví a spokojenosti pracujících. Náš zájem je zcela opačný – způsobit zhoršení situace Nežidů.

9) Naše moc spočívá především v trvale špatné výživě a následné tělesné slabosti dělníka, protože jen tak ho podrobíme naší vůli, a současně si zajistíme, že nikdy nebude mít sílu se nám vzepřít. Hlad dává kapitálu mnohem více práv nad dělníky, než dávala zákonitá vláda panovníkovi a šlechtě. Bídou, závistí a nenávistí ovládneme lid a zničíme každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty.

10) Až přijde konečně chvíle korunovace našeho světovládce, zničí a smetou ty samé ruce davu všechno, co by nám ještě překáželo.

11) Nežidé se odnaučili myslet bez našich vědeckých návodů. Proto také nedomysleli hlavní zásadu školního systému, na němž budeme trvat, až přijde náš čas. Na školách se musí učit jediná a nejdůležitější ze všech věd, to jest nauka o sociální výstavbě státu a postavení člověka ve společnosti, která vyžaduje poznání o dělbě práce, a následně rozdělení lidstva na kasty a třídy.

Každý musí bezpodmínečně pochopit, že vlivem různé činnosti a postavení nemůže existovat rovnost lidí, a dále že odpovědnost před zákonem rovněž nemůže být stejná, poškodí-li jednotlivec svým jednáním celou kastu, nebo jen svou vlastní, osobní čest.

12) Naše pravá věda o sociální organizaci života, do jejíhož tajemství nedá-

censké skupiny, z nichž se skládá společnost, nahodile rozdělí okruh své působnosti a snahu po sociálním uplatnění budou rozvíjet žádoucím směrem. –

– –

Str. 42 – Machiavelli: Ty tedy chceš nechat lidi různých tříd společnosti vykonávat vliv na veřejné záležitosti podle jejich schopností a vzdělání. Chceš tedy občany osvobodit prostřednictvím volebního práva, a přitom držet lid na uzdě pomocí téhož práva, odstupňovaného podle výše daňového přiznání. Šlechta nabízí kouzlo svého vznešeného vystupování a trůn oslňuje paprsky své nádhery. Zachováš tedy všechny tradice, všechny vzpomínky, celý kult povýšenosti. Navenek se jeví obraz monarchistické společnosti, ale doveďeno do důsledků, je všechno demokratické, protože ve skutečnosti nejsou žádné rozdíly mezi třídami a práce je základem veškerého bohatství. – – – Všechny tyhle krásné věci jsou už dávno pryč nebo se rozplynou jako sen, protože dnes platí nový princip, který všechna stávající zřízení odstraní rychlostí blesku. Tím principem je suverenity lidu. – – –

Str. 43 – Machiavelli: S naprosto nevyhnutelnou důsledností strhne lid na sebe veškerou moc. Udělá to však proto, aby si ji udržel? Kdepak! Po něko-

me Nežidům nikdy nahlédnout, ukáže, že činnost musí být rozdělena tak, aby člověk nepociťoval nesoulad mezi obdrženou výchovou a jím vykonávanou prací. Znalost této nauky dovede lid k dobrovolnému podrobení se vládní moci a státnímu sociálnímu pořádku. Při dnešním stavu vědy a směru, který jsme jí dodali, lid slepě věří tištěnému slovu a jeho prostřednictvím hlásaným bludům. Dělá si klamné závěry, které mu díky jeho nevědomosti našeptáváme a nechává se snadno infikovat nenávistí proti všem třídám, které se mu zdají být vyšší než ta jeho, protože nikdy nepochopí skutečný význam každé třídy pro organizaci společnosti.

13) Takto vyvolaná nenávist se bude ještě stupňovat hospodářskými krizemi, které ochromí veškerý obchod, řemesla a průmysl. Když potom všemi tajnými prostředky a zlatem v našich rukou vyvoláme všeobecný hospodářský nedostatek a bídu, vrheme do ulic nesmírné davy dělníků ve všech státech Evropy naráz. Tyto davy budou s rozkoší prolévat krev všech těch, k nimž chovali nenávist již od dětství, a jejichž majetky nyní budou moci drancovat.

14) Našemu národu však neublíží, protože budeme samozřejmě znát okamžik výbuchu a včas učiníme potřebná opatření.

15) Ukázali jsme si, že pokrok zavede všechny Nežidy na platformu rozumu. Náš despotismus bude takového rázu, že vyloučí jakékoli povstání nejen spravedlivou přísností, ale především odstraněním liberalismu ze státního zřízení.

16) Když lid viděl, že může ve jménu svobody docílit na panovnících ústupky a nejrůznější práva, začal si představovat, že je sám pánem a strhl moc

lika dnech opojného nadšení se z omrzelosti a únavy vrhne do náruče prvního dobrodruha.

Ve své vlasti jsi roku 1793 viděl, jak francouzští hrdlořezové naložili s monarchií. Lid potvrdil svoji suverenitu popravou vlastního krále, ale se svými právy neuměl naložit; naservíroval je Robespierrovi, Barrasovi a Napoleonovi.

Uznávám, že jsi veliký myslitel. Ty však neznáš bezmeznou podlost lidu, který se plazí před mocí, ale je nemilosrdný vůči slabým, je nemilosrdný k přestupkům a shovívavý vůči zločinům, je neschopen snášet protiklady svobodného společenského řádu a raději mučednický snáší násilí odvážného despotismu. V okamžitém záchvatu hněvu kácí trůny, ale volí si vůdce, kterým promíjí takové násilnosti a zvůli, za jaké by – třeba ještě v mnohem menší míře – ochotně popravil dvacet králů.

Str. 44 – Machiavelli: Hledej si spravedlnost, právo, spolehlivost, řád a úctu k zásadám tvého parlamentního mechanismu u nerozvážných, nevychovaných a nevzdělaných mas, kterým předříkáš: Vy jste právo, vy jste moc, vy rozhodujete o osudech státu. Ó ne, já vím dobře, že chytrý Montesquieu, ten opatrný státník, který tyto zásady stanovil, zná následky toho všeho pro budoucnost a do „Ducha zákonů“ nenapsal ani slovo o dogma-

na sebe. Ale jako všichni slepci narazil na nepřekonatelné překážky. Hledal tedy znovu pána a vůdce, ale k původnímu se vracet nechtěl. Tím položil vládní moc k našim nohám.

Připomeňme si jen francouzskou revoluci, které jsme dali jméno „Velká“. Tajemství jejích příprav dobře známe, protože byla dílem našich rukou. Od té doby jsme lid vodili od zklamání ke zklamání takovým způsobem, aby se nakonec odvrátil i od nich a přijal vůdce z krve Sionu, kterého světu chystáme.

17) Jako mezinárodní moc jsme v současné době nezranitelní. Kdybychom byli napadeni třeba jedním nežidovským státem, zastanou se nás všechny ostatní.

18) Nekonečná podlost nežidovských národů jen podporuje naši nezávislost. Tyto národy se plazí před mocí, jsou nemilosrdní vůči drobným přestupkům a shovívaví vůči zločinům. Nedokážou snést nerovnosti a protiklady svobody, ale mučednický snášejí tyranii, uvalenou na ně despotou. Trpně přijímají od svých ministrů a vlád – skutečných tyranů – takové zneužívání moci, za které, a mnohdy podstatně menší, by klidně popravili dvacet králů.

19) Jak vysvětlit tak podivný jev, jakým je nedůsledné chování davu vůči zdánlivě stejnému sledu událostí? Jediným vysvětlením této skutečnosti je zdůvodnění diktátorů, kteří svými náhončími přesvědčují lid, že každé zneužívání moci se děje za účelem sledování vyššího cíle, kterým je všeobecný blahobyt národa, bratrství, sjednocení a rovnost. Přirozeně že nikdo lidu neprozradí, že toto sjednocení se má uskutečnit jen pod naší vládou. Vidíme tedy, že lid odsuzuje spravedlivé a odpouští zločincům, a tím se jen stále

tech suverenity lidu. — — —

Str. 45 — Machiavelli: To, co víš o minulosti stejně jako já, mě opravňuje k tvrzení, že zásada suverenity lidu ničí každou stabilitu a dává požehnání časově neomezeným revolucím.

Zásada suverenity lidu vrhá společnost do otevřeného boje proti všem autoritám, zákonu a dokonce i proti Bohu. Tato zásada je ztělesněním násilí, které mění masu v divoké šelmy, jež usínají, jakmile se napijí krve, a pak už je lze spoutat,

protože takový je nevyhnutelný chod věcí u té společnosti, která svůj rozvoj postaví na základě této zásady. Suverenity lidu vyvolává demagogii, a demagogie anarchii, která vede zpátky k despotismu. Despotismus je podle tebe barbarstvím, jenže sám vidíš, že se národy vracejí k barbarství cestou civilizace. — — —

(Poznámka: Příslušné pasáže Protokolů ve vedlejším sloupci o zednářství byly do díla vsunuty jejich autorem. O zednářství není v dialogu nikde řeč. — Fl.)

Str. 46 — Machiavelli: Svoboda mohla být v jisté době pro blaho lidu neškodná, kdy ještě nebyla zpochybňována

více utvrzuje v sebeklamu, že si může dělat co chce.

Za těchto okolností lid ničí každou stabilitu a vždy vyvolává jenom nepořádek.

20) Slovo „svoboda“ strhává lidskou společnost do boje proti každé vrchnosti a autoritě, ať už Boha nebo přírody. Až my budeme pány světa, vyškrtáme toto slovo ze slovníku jako přežilý symbol hrubého násilí, který mění lid v divoké bestie. Když se však tato zvíře napije krve, usne a dá se snadno spoutat; když ji nedostane, neusne a chce ničit.

4. protokol

1) Každá republika prochází různými stupni vývoje. V prvním se podobá slepci, který naráží na každou překážku. Druhým stupněm je demagogie, která vzápětí vyvolá anarchii. Ta má za následek tajný a skrytý, nikdy však zákonný, otevřený, a proto zodpovědný despotismus, ne legální, spojený s odpovědností, nýbrž neviditelný, ale přesto citelný. Tento despotismus je vykonáván nějakou tajnou organizací, která pracuje tím spíše bez skrupulí, protože se skrývá za nejrůznější nastrčené náhončí. Častá výměna těchto agentů může být organizací jen prospěšná, protože jim ušetří vyplacení odměn za dlouholeté služby.

2) Kdo a jak by mohl zničit takovou neviditelnou moc? Právě v její neviditelnosti je síla našeho panství. Viditelné zednářství je jen pláštíkem k zakrytí našich cílů. Vlastní strategický plán naší neviditelné moci nebo dokonce pravé ústředí zůstane světu provždy utajeno.

3) Rovněž svoboda by mohla být pro blaho lidu zatím neškodná, kdyby se opírala o víru v Boha a víru v bratrství

zásada autority, náboženství bylo absolutním pánem lidského ducha

a lid byl veden svými duchovními pastýři. Kdyby za těchto okolností došel k politické samostatnosti, bylo by to bez nebezpečí, protože by se tak stalo v souladu se zásadami, na nichž spočívá veškerý společenský život.

Str. 47 – Machiavelli: Ale v tvých velkých státech, které se zabývají jen průmyslem, jejichž obyvatelstvo žije bez víry, v dobách, kdy se lid neuspokojuje válkami a jehož činnost je nucena obracet se směrem dovnitř, může být svoboda jenom příčinou rozvratu a rozpadu. — — —

Únavou z ideálů a otřesů revolucí vznikla zklamaná a netečná společnost, která se přestala zabývat otázkami politiky a víry, a nezná jiný zájem, než honbu za materiálními požitky, společnost, která žije jenom svým prospěchem a nezná žádné jiné náboženství než zlato, jejíž prodejná morálka v tom soutěží se Židy, které si vzala za vzor. Věříš opravdu, že nižší třídy společnosti se pokusily získat moc a vládu jenom z lásky ke svobodě?

Je to pouze nenávist vůči majetným. Konečným cílem je zde výhradně vyrvání jejich bohatství, které představuje prostředek k ukájení požitků, po nichž tak lační. — — —

lidí. Musela by se však zbavit atributu rovnosti, který je v rozporu se zákony přírody, jimž všichni podléháme.

Duchovní pastýři by mohli prostřednictvím víry vést lid k míru a skromnému blahobytu, kdyby se tito vůdci sami podřídili božskou Prozřetelností stanovenému rozdělování pozemských statků. Proto musíme podrýt každou víru, především odstranit z mysli křesťanů víru v Boha a nahradit ji materiálními úvahami a potřebami.

4) Abychom Nežidy odvedli od vnímání skutečnosti a přemýšlení, musíme je zaměstnat obchodem a podnikáním. Tak se každý národ i jednotlivec bude starat jen o svůj zisk a v zaujetí vzájemných zápasů nepostrehnou společného nepřítele.

5) Aby však svoboda společnost Nežidů úplně podkopala a zničila, je nutné postavit obchod a průmysl na základech spekulace. Tím dokážeme, že veškeré bohatství, které průmysl čerpá z půdy, nezůstane v rukou nežidovských průmyslníků, ale ocitne se právě pomocí spekulace v našich pokladnách.

6) Intenzivní boj o nadvládu a prudké otřesy v hospodářském životě přetvoří lid na zklamanou, vyhaslou a bezcitnou společnost. Ta pak bude projevoval absolutní odpor k vysoké politice a k náboženství. Její jedinou živou touhou bude vypočítavost a honba za zlatem, kterému se bude klanět jen proto, že je prostředkem k hmotným statkům. Tehdy nás budou následovat nižší třídy Nežidů v boji proti nežidovské inteligenci, která je naším mocenským konkurentem; ne snad z nějakého vnitřního přesvědčení, a dokonce ani ne ze ziskuchtivosti, ale z nenávisti vůči přirozeně privilegované vrstvě vlastního národa.

Str. 48 – Machiavelli: Jakou vládní formu bys chtěl dát společnosti, v níž korupce pronikla všude, v níž je možno získat majetek jenom úskokem a podvodem, kde je morálka udržována jen pomocí přísných trestů, a ve které bylo dokonce i vlastenectví nahrazeno jakýmsi občanským kosmopolitním světovým názorem?

Pro tyto společnosti, skutečné kolosy na hliněných nohou, vidím jedinou možnost záchrany ve zřízení centralistickém, v němž vláda bude mít k dispozici veškerou státní moc. Jde tu o hierarchickou státní správu, podobnou Římské říši, která veškeré jednání jedince řídila jako kolečka stroje zákonodárným systémem, jenž odstranil všechny svobody, slovem, v mocném despotismu, který je schopen v každou chvíli a na každém místě ihned rozdrtit jakýkoli projev odporu nebo nespokojenosti. — — —

5. dialog

Str. 51 – Montesquieu: Jsem na rozpácích, Machiavelli, jak ti odpovědět, protože v tvých slovech cítím jakýsi ďábelský výsměch, který mě přivádí k domněnce, že tvoje vývody nejsou v souladu s tvými skutečnými myšlenkami. — — —

Str. 55 – Montesquieu: Dokud národy uznávaly suverenitu Boží vůle, podrobovaly se bez reptání absolutismu. Ale ode dne, kdy jim byly přiznány a slavnostně pak oznámeny zásady vlastních práv, v nichž liberální zřízení mohlo ničit společenský řád, a politika jako nástroj panovníka byla svržena ze svého výsadního postavení, byla také veškerá vladařská moc degradována na věc veřejnou.

5. protokol

1) Jakou vládní formu dát společnosti, v níž korupce pronikla do všech vrstev, kde je majetek získáván úskoky a prostředky více méně lstivými, kde panuje nemravnost, kde může být morálka udržována jen tresty a přísnými zákony, a ne dobrovolným uznáváním mravních zásad, a kde víra v kosmopolitismus zničila všechny vlastenecké a náboženské city?

Je reálné, dát takové společnosti jinou vládu než despotickou, jejíž zásady vám později vysvětlím?

2) Vytvoříme pevnou centralizaci vlády, abychom do svých rukou sdružili všechny sociální síly. Veškerá odvětví politického života našich poddaných upravíme pomocí nových zákonů tak, že budou kolečky jediného stroje. Tyto zákony postupně odstraní všechny ústupky a svobody, které jsme Nežidům propůjčili. Tím naše vláda vyústí v tak silný despotismus, že bude vždy a všude schopna umlčet projevy nám nepřátelských nebo nespokojených Nežidů.

3) Mohlo by se namítnout, že tato despotická soustava není v souladu se současným rozvojem civilizace. Dokážu, že opak je pravdou.

4) V časech, kdy národy pokládaly své panovníky za ztělesnění Boží vůle, podrobovaly se bez reptání samovládě. Ale od chvíle, co jsme jim začali našeptávat ideu vlastních práv, začaly se na své panovníky dívat jako na obyčejné smrtelníky. Milost Boží byla odstraněna z korunovaných hlav, a lid, jemuž jsme odňali víru v Boha, svrhl panovnickou moc do prachu. Tímto dnem padla veškerá autorita, protože

Umění vládnout se změnilo na pouhou otázku státní správy. — — —

(Poznámka: Další Montesquieuovy vývody o pojmu suverenity přechází autor Protokolů bez povšimnutí a na jejich místo vkládá pojednání o neporažitelné moci Židů a nemohoucnosti národů. — Fl.)

6. dialog

Str. 63 – Machiavelli: Kdo vytvořil panovníky?

Montesquieu: Samozřejmě národy...!

Machiavelli: Víš přece, že je psáno:

přešla na lid, jemuž jsme ji vzápětí sebrali.

5) Jsme mistry v umění ovládat masy i jednotlivce pomocí šikovně vyložených frází a umělých teorií, sociálních opatření i jinými duchaplnými prostředky, kterým Nežidé nikdy neporozumí. Toto naše umění pramení ze schopnosti správného analyzování pojmů a přesného pozorování na základě bystrého úsudku. V tom nemáme sobě rovných, stejně jako ve schopnosti připravovat politické plány. V tomto ohledu se s námi mohou měřit jenom jezuité. Dokázali jsme však v očích nemyslicího lidu zbavit jezuity důvěry, protože jejich organizace byla viditelná, kdežto my jsme vždycky v našich tajných společnostech pracovali skrytě. Ostatně, není světu lhostejné, má-li jako hlavu katolíka nebo samovládce z krve Sionu? Ale našemu vyvolenému národu tato otázka lhostejná není.

6) Po jistou dobu by nás mohlo držet pod kontrolou nějaké celosvětové sdružení nežidovských národů, avšak proti tomu jsme chráněni jejich nevykořenitelnými neshodami a různicemi. Zapřičinili jsme, že se Nežidé sváří pro národní a osobní zájmy. Vyvolali jsme náboženské, rasové a národnostní nesváry, které mezi nimi udržujeme již dvacet století. Proto také žádný stát nedostane od nikoho pomoc, protože se každý bude domnívat, že by takové spojení proti nám poškodilo jeho vlastní zájmy. Jsme již příliš silní, než aby se s námi nemuselo počítat. Žádný stát dnes nemůže uzavřít třeba i tu nejbezvýznamnější smlouvu bez naší tajné účasti.

7) Per me reges regnant, skrze mne vládnou králové. Proroci nám oznámili, že jsme samotným Bohem vyvoleni k vládě nad celým světem. A Bůh nám

Per me reges regnant, což doslova znamená – Bůh dosazuje krále.

Montesquieu: To je výklad podle potřeby panovníků, ale ne smysl *Písma*. Bůh ustanovil suverenitu, ale nikoli suverény. – – –

Str. 56 – Montesquieu: Dnes stojí věci tak, že se vládní moc ukazuje být víc, než jen motorem organizovaných sil. – –

Str. 68 – Montesquieu: V životě moderních společností hraje průmysl tak významnou roli, že již nelze o žádném z tvých stanovisek vážně uvažovat, aniž by se vliv průmyslu vzal v úvahu. – – –

7. dialog

Str. 72 – Machiavelli: Více než o samotné potlačování lidu se dnes jedná o jeho odzbrojení. Jde spíše o rozdmýchávání politických vášní než o jejich utlumování, o zneužití a využití sil lidu, než o boj proti nim.

Nejde ani tak o potlačení myšlenek a idejí, jako spíše o jejich zavedení na falešnou stopu a vhodné použití. – – –

Hlavní tajemství vlády spočívá v podlamování veřejného ducha, než ve vyvolávání myšlenek a zásad, jimiž se dnes dělají revoluce.

Ve všech dobách se národy, stejně jako jednotlivci, spokojovaly pouhými slovy. Proto je možné vytvořit takové klamné, zdánlivé zřízení, které sice odpovídá slovům a představám, ale ve skutečnosti je zase jen přeludem.

Str. 73 – Machiavelli: Je zapotřebí talentu k osvojení veškeré volnomyslné rétoriky, jíž je užíváno v boji proti vlád-

také dal schopnosti toto poslání naplnit. Kdyby byl nepřátelský tábor geniální, potom by mohl s námi bojovat. Byl by to strašlivý a nemilosrdný boj, jaký svět ještě neviděl. Ostatně, genialita Nežidů by přišla pozdě.

8) Všechny součásti vládního mechanismu jsou udržovány v chodu silou, která je výhradně v naší moci. Tou silou je zlato. Věda o národním hospodářství, vypracovaná našimi Mudrci, mluví jasně o dávné moci zlata nad trůnem.

9) Abychom měli volné ruce, musí kapitál získat monopol nad průmyslem a obchodem. To se už realizuje pomocí neviditelných rukou ve všech končinách světa. Tato výsada přinese kapitalistům obrovskou politickou moc stejně jistě, jako lidu útisk.

10) V současné době je důležitější národy odzbrojovat, než je vést do válek. Je důležitější vyvolané vášně obracet v naši výhodu, než je tlumit, je důležitější zmocnit se cizích myšlenek a vydávat je za vlastní, než je potlačovat.

11) Podstatným problémem naší vlády je oslabit ducha veřejnosti kritikou, odvyknout masy myslet a v planých slovech utopit sílu každé myšlenky, protože z přemýšlení se rodí vzdor.

12) Ve všech dobách lid i jednotlivci ztotožňovali slova se skutky. Spokojovali se s tím, co se náhodou bezprostředně podobalo vyřčeným slovům, ale málokdo vydržel pozorovat, zda se slova shodují se skutky ve veřejném životě. Proto zřídíme instituce, které budou okázale prezentovat svoji činnost ve smyslu pokroku.

13) Převezmeme liberální názory ze všech směrů i stran a poučíme naše politické agenty, aby se jim přizpůso-

dě. Tou je pak nutné krmit lid až do omrzení, až do úplné otupělosti.

Dnes se hodně mluví o síle a významu veřejného mínění, a já ti ukážu, že je tomuto mínění možné předhodit úplně všechno, když znáš tajné nitky. Ale dříve, než můžeš veřejné mínění ovládnout a řídit, musíš jej omámit a znejistit šířením protimluvů takovým způsobem, aby se jeho pozornost odvrátila žádoucím směrem a veřejné mínění bylo nakonec úplně zmateno.

Jedním z největších tajemství politického umění je schopnost využít všech předsudků a vášní lidu, a vyvolat takové zmatení všech zásad, že si neporozumějí navzájem ani lidé, kteří mluví společnou řečí a jsou spojeni stejnými zájmy. — — —

Str. 74 — Machiavelli: Panovník se musí především postarat, aby odstranil politické strany, které všude znemožňují projevy individuálních schopností a tvořivých sil.

V důsledku toho automaticky poklesne obecná úroveň charakteru a všichni budou bezmocni proti útisku.

Absolutní vláda nebude žádným nahodilým jevem, ale nutností. Tyto politické zásady nejsou nic nového, ale jsou prostředkem, jehož bude nutno užívat.

bovali. Ti potom budou tak dlouho mluvit, až svými řečmi každého unaví a znechutí.

14) K ovládnutí veřejného mínění především musíme masy neustále uvádět v úžas předkládáním zcela protichůdných názorů tak dlouho, až Nežidé v tomto labyrintu úplně zabloudí, a usoudí, že je nejlepší nemít vůbec žádné politické přesvědčení. Vždyť politickým otázkám lid nesmí vůbec rozumět, nýbrž jenom ten, kdo vládne. To je první tajemství.

15) Druhým tajemstvím, nezbytným k úspěchu naší vlády je rozmnožit a podporovat chyby, vášně a zmatky, a rozložit společenská pravidla do té míry, aby se v tomto chaosu nikdo nevyznal a lidé se nemohli spolu domluvit.

Tato politika nám umožní rozsévat nesváry na všech stranách, rozdrobit kolektivní síly, jež se nám dosud nechtějí podrobit, a hlavně zbavit odvahy každou individuální tvořivou sílu, která by byla schopna zničit naše dílo.

16) Není pro nás nic nebezpečnější, než osobní iniciativa. Když je vybavena tvořivou silou ducha, je mocnější než milion těch, mezi které jsme zaseli rozkol.

Výchovu Nežidů musíme řídit tak, aby jim beznadějně klesly ruce do klína před úlohou, jež vyžaduje osobní rozhodnutí.

17) Síly, které vyvolává neomezená osobní svoboda, ztrácejí na své působnosti v okamžiku, kdy narazí na svobodu jiného jedince. Z toho vznikají těžké morální otřesy, zklamání a ztráta odvahy.

18) Těmito prostředky unavíme Nežidy tak, že se budou cítit nuceni nabídnout nám mezinárodní vládu, která dokáže bez použití násilí pohltit všechny

Zbytek už zcela jednoduše zařídí policie a vhodné předpisy.

Str. 75 – Machiavelli: V tvých krásných a dobře organizovaných společnostech jsi pouze nahradil absolutní monarchii mocným kolosem, který nazýváš státem, a jehož paže se rozprostírají do všech stran. Chudina v něm všude naráží na mocné instituce tyranie, v jejichž stínu se stále znovu rozvíjí despotie. – – –

Pomocí zákonů zřídím mohutné finanční monopoly, jakési sběrače obecného jmění, na nichž bude závislý veškerý osud soukromého majetku do té míry, že v první den politické katastrofy zmizí stejně, jako státní úvěr. Ty jsi národohospodář, Montesquieu, proto zvaž pečlivě význam této myšlenky.

Jakmile budu hlavou vládní moci, zaměřím všechny své výnosy a nařízení k jedinému cíli – prokázat a zajistit převahu státu a udělat z něho suveréna, který je ochráncem, záštitou a dobrodincem. – – –

Str. 76 – Machiavelli: V současnosti šlechta jako politická moc zmizela. Ale jako vlastník pozemků je vládní moci ještě nebezpečná, protože půda jí dává nezávislost. Bude tedy nutné ji tohoto majetku zbavit a dokonce přivést úplně na mizinu. Zcela k tomu postačí zvýšit pozemkovou daň, tím dostat zemědělství do naprosté závislosti a

co nejvíce podporovat obchod i průmysl, ale především spekulaci, protože příznivý rozvoj průmyslu by mohl vést k nebezpečí vzniku nových, nezávislých majetků.

vlády národní, a tím zřídít nejvyšší moc.

Na místě stávajících vlád ustavíme nestvůru, která si bude říkat administrativa nejvyšší vlády. Její paže se roztáhnou do všech stran jako pevné kleště, a stane se tak všemocným zřízením, že se jí všechny národy budou muset podrobit.

6. protokol

1) Brzy zřídíme mohutné monopoly, hotové sběrače obrovského bohatství, na nichž bude závislý majetek Nežidů do té míry, že státní úvěry zmizí hned první den po politickém zhroucení. Prosím zde přítomné národohospodáře, aby pečlivě zvážili dosah tohoto plánu.

2) Musíme všemi možnými prostředky přesvědčit Nežidy o nezbytnosti naší svrchované vlády tím, že ji budeme neustále označovat za ochránce a dobrodince všech, kteří se jí dobrovolně podrobí.

3) Nežidovská šlechta jako politická moc zmizela; s ní nemusíme nadále počítat. Ale jako majitel půdy je nám stále nebezpečná, protože je vzhledem ke svým prostředkům nezávislá. Proto ji musíme za každou cenu půdy zbavit.

4) Nejlepším způsobem k tomu je zvýšení pozemkové daně, které povede k zadlužení půdy. Toto opatření dostane půdu do bezpodmínečné závislosti. Nežidovská šlechta se na základě zděděné nezpůsobilosti nebude umět přizpůsobit skromnějším poměrům a rychle půdu prohospodaří.

5) Současně je nutné podporovat obchod, průmysl, a zvláště spekulaci, jejíž hlavní úlohou je vytvářet protiváhu průmyslu, který by jinak rozmnožoval soukromý majetek, zlepšil stav země-

Proti velkopřemyslníkům a továrníkům se bude s úspěchem postupovat naváděním k bezuzdnému luxusu, prostřednictvím zvyšování mezd,

a současně důkladně a šikovně vedeným útokem na základy produkce. Tyto zásady ti nemusím podrobněji vysvětlovat, protože sám víš nejlépe, za jakých okolností se tohle všechno dá provést.

Řečmi o vlastních zájmech lidu, o jeho tužbě po svobodě a rozpravami o vysokých hospodářských problémech se dá snadno, když se chce, zakrýt skutečný cíl.

Je asi zbytečné, abych dodával, že udržování silné pravidelné armády je nezbytnou součástí tohoto systému, aby ve státě nebyl nikdo jiný, než proletariát, vojáci a několik milionářů.

Str. 77: Toto se týkalo vnitřní politiky státu. Ve vnější politice se musí z jednoho konce Evropy k druhému vyvolávat revoluční nepokoje a nepořádky. Z toho budou dvě značné výhody: Za prvé tyto do zahraničí zanesené nepokoje odvrátí pozornost lidu od domácího útisku a současně to v ostatních státech vzbudí úctu k naší vládě, která prokáže, že podle libosti může

dělství a vymanil půdu z dluhů u agrárních bank. Je potřebné, aby spekulace odčerpávala zisky průmyslu i zemědělství. Potom nám postupně vydá do rukou peníze celého světa, takže se z Nežidů stanou pouzí proletáři. Budou se před námi hrbit, aby si udrželi třeba jen nepatrné právo na existenci.

6) Abychom zničili průmysl Nežidů, budeme podporovat spekulaci a touhu po všepohlcujícím přepychu.

7) Zvýšíme mzdy dělníků, ale užitek z toho jim již neponecháme. Současně zvýšíme ceny potravin a jiných denních nezbytností pod záminkou, že upadá zemědělství a chov dobytka.

8) Kromě toho budeme podvracet základy produkce tím, že dělníky podníme k anarchii a alkoholismu, a současně z půdy všemi prostředky vytlačíme nežidovskou inteligenci.

9) Aby si Nežidé předčasně neuvědomili pravý stav věcí, zmateme je předstíráním snahy o pomoc dělnické třídě, čímž ve skutečnosti začneme realizovat naše pravé hospodářské plány.

7. protokol

1) Zbrojení a posilování úlohy policie je nezbytnou součástí našeho plánu. Musíme docílit stavu, kdy v žádném státě nebude kromě nás nikdo, nežli proletářské masy, policie, vojsko a několik nám oddaných milionářů.

2) V celé Evropě i na ostatních kontinentech musíme podporovat šíření nejednotnosti, nepořádku a nenávisti. Z toho nám plyne dvojí užitek. Za prvé si všude získáme respekt, protože si všichni uvědomí, že máme moc vyvolat chaos nebo zavést pořádek podle našeho uvážení. Všichni si navyknou považovat nás za nutné zlo.

vyvolávat chaos nebo nastolit pořádek.

A především zamotám prostřednictvím kabinetních intrik všechny nitky evropské politiky a postavím státy navzájem proti sobě. Nevěř, že by taková obojetná licoměrnost mohla panovníkovi uškodit. Alexandr VI. nikdy neopomněl klamat ve svých diplomatických jednáních, a měl trvale úspěch, protože ovládal umění lstivosti.

V takzvané oficiální řeči je nutné stále znovu dávat najevo zdání počestnosti a uznalé ochoty.

Národy, které se vždy spokojí s pouhým vnějším zdáním věci, budou považovat panovníka, který tomuto umění rozumí, za mudrce.

Str. 78 – Machiavelli: Na každou agitaci uvnitř státu se musí odpovědět válkou směrem ven, na každou hrozící revoluci válkou všeobecnou;

protože se v politice liší slova a skutky, musí být panovník při svých činech dostatečně obratný, aby skryl skutečné plány za proklamovanými záměry. Musí navenek budit zdání, že jedná pod tlakem veřejného mínění, zatímco v tajnosti bude provádět své připravené podniky.

Shrnu-li tedy celý náš systém do jediné věty, pak to znamená, že revoluce udržíme na uzdě pomocí anarchie, teroru, bankrotů a konečně i všeobecnou válkou. Sám můžeš vidět, jakou sílu představuje v moderní politice umění slova. Jsem dalek toho, podceňovat sílu

Za druhé našimi intrikami zamotáme všechny nitky, které jsme vplekli do vládních systémů politikou, hospodářskými smlouvami a finančními závazky. Abychom toho dosáhli, museli jsme projevit v jednání a obchodě velkou dávku mazanosti a prozíravosti.

V takzvaných oficiálních projevech budeme zaujímat postoj pozoratelů a vystupovat na oko čestně a ochotně.

Národy a vlády Nežidů, které jsme takto naučili uvažovat, pozorovat a nahlížet věci, je budou přijímat tak, jak jim je my předložíme a ještě nás budou považovat za dobrodince a zachránce lidstva.

3) Při jakémkoli odporu nějakého státu vůči nám musíme být vždy schopni vyhlásit mu válku prostřednictvím jeho sousedů. Kdyby se však tito sousedé proti nám spojili, odpovíme jim válkou všeobecnou.

4) Základem úspěchu každé politiky je udržení záměrů v tajnosti. Slova diplomatů nemají být v souladu s tajnými záměry a činy.

5) Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, které prostřednictvím všemocného tisku zcela ovládáme. Až na několik výjimek, se kterými nemusíme počítat, je tisk skutečně již na nás zcela závislý.

6) Shrnu v krátkosti náš systém k podmanění nežidovských vlád v Evropě: Ukážeme jednomu z těchto států svou sílu atentáty a terorem, a kdyby se chtěli proti nám všichni postavit, potom jim odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly.

tisku a podle potřeby budu využívat i řečnických tribun.

Ale nejdůležitější je vyzbrojit se takovými prostředky, kterých by mohl proti nám použít nepřítel. Nebudu se spoléhat pouze na nezkrotné násilí demokracie, ale musím využít i všech triků a mazaností právníckého umění. Když by mělo padnout rozhodnutí, které by se mohlo zdát nespravedlivé nebo opovážlivé, musí být zahaleno do takových slov, která mu dodají výraz nejvyšší morálky a spravedlnosti.

Str. 79 – Machiavelli: Moc, o které sním, musí prostupovat všemi silami a talentem civilizace, v jejímž středu žije. Musí se obklopit publicisty, advokáty, státoprávními odborníky a muži praxe i státní správy, krátce lidmi, kteří až do základů znají všechna tajemství, všechny obory společenského života, mluví všemi jazyky a studovali všechny společenské vrstvy.

Takové lidi musíme všude získávat, protože nám mohou prokázat překvapivě dobré služby prostřednictvím geniálních metod, jichž v politice užívají.

Tím vytvořím celý svět národohospodářů, bankovních odborníků, průmyslníků, kapitalistů, mužů s odvážnými projekty, a hlavně milionářů, protože

8. protokol

1) Musíme se vyzbrojit všemi bojovými prostředky, jakých by proti nám mohl použít nepřítel. Musíme si až do nejjemnějších podrobností osvojit všechny taje a finesy právníckého umění. Nesmíme se bát rozhodnout spor i tehdy, kdyby se rozsudek mohl zdát opovážlivý a nespravedlivý. Jenom je přitom důležité podat rozsudek takovou formou, aby vyhlížel jako výraz nejvznešenějších zásad morálky a práva.

2) Naše vláda se musí obklopit všemi mocenskými prostředky civilizace, odpovídajícími prostředím a společností, v níž působíme. Obklopí se zkušenými právníky, publicisty, odborníky na státní správu, diplomaty a vůbec lidmi, vychovanými v našich odborných školách.

3) Tito lidé budou znát všechna tajemství sociálního života i politické slovní obraty všech jazyků. Budou obeznámeni s podstatou lidské přirozenosti se všemi jejími citlivými strunami, na něž budou umět dokonale zahrát. Tyto struny vyjadřují podstatu inteligence, dobrých i špatných vlastností, snažení, ctností, neřestí a specifika jednotlivých tříd, vrstev a činností nežidovských národů.

4) Rozumí se samo sebou, že tito spolupracovníci naší vlády nebudou vybíráni z řad Nežidů, kteří jsou zvyklí vykonávat svoje správní povinnosti bez toho, aby se starali o výsledek. Státní úředníci z řad Nežidů jsou zvyklí podepisovat akta bez čtení a pracují buď kvůli prospěchu nebo z osobní ctižádosti.

5) Svoji vládu obklopíme světem národohospodářů. Nauka o národním hospodářství je hlavní vědou, kterou se Židé učí. Dále budeme mít kolem sebe

nakonec se o všem bude rozhodovat v cifrách.

Co se týče nejvyšších státních postů, je třeba dbát na to, aby byly svěřovány především takovým mužům, jejichž minulost a charakter vytváří propast mezi nimi a lidem, kteří se budou obávat ztráty svého postavení, protože budou vědět, že jim v takovém případě hrozí smrt nebo vyhnanství a budou tedy hájit stávající až do posledního dechu.

Str. 80: Představ si teď na chvíli, že už mám k dispozici všechny duchovní i materiální prostředky, o nichž jsem hovořil, a jmenuj mi nějaký libovolný národ. Ve své knize „Duch zákonů“ jsi považoval za nejdůležitější zásadu neměnit charakter daného národa, pokud si tento chce udržet svoji původní sílu. Nuže tedy, nepotřebuji ani dvacet let, abych i ten nejnepoutanější evropský charakter zcela změnil. — — —

(Poznámka: Montesquieu na to dále namítá, že to ovšem předpokládá použití těch nejstrašnějších forem násilí. Machiavelli mu odpovídá [str. 83], že toho se snadno docílí cestou státního převratu. Za předpokladu, že bude úspěšný, pokračuje ve svých vývodech, jak následuje. Místo slov o státním převratu zde autor Protokolů používá obrazného rčení o držení býka za rohy. — Fl.)

8. dialog

Str. 85 – Machiavelli: Všimni si dobře, jak tedy vypadá moje situace. Potlačil jsem rázem každou moc s výjimkou své vlastní. Pokud by snad ještě existovaly obtíže, pak je to čistě formální záležitost.

štáb bankovních odborníků, kapitalistů, průmyslníků, a především milionářů, protože o všem se nakonec rozhoduje mocí peněz.

6) Dokud nebude bezpečné svěřit vládní místa našim židovským spoluobratřím, obsadíme tato místa lidmi, jejichž minulost a charakter jsou tak špatné, že mezi nimi a lidem vznikne propast. Takoví lidé budou mít strach z vězení nebo vyhnanství, pokud by neuposlechli našich příkazů, a budou naše zájmy hájit až do posledního dechu.

9. protokol

1) Při uplatňování našich zásad musíme přihlížet k přirozené povaze dotyčného národa, mezi nímž se nacházíme a působíme. Aplikace stejných metod u různých národů by nám nepřinesla úspěch dříve, než upravíme podle našich potřeb výchovu národních mas. Budeme-li však postupovat promyšleně, uvidíte, že během nějakých deseti let změním charakter i toho nejpevnějšího národa. Pak můžeme klidně počítat další národ mezi nám poddané.

2) Jakmile nastoupí naše vláda, nahradíme bojové heslo „Volnost, Rovnost, Bratrství“ heslem jiným, ale pouze změním jeho význam několika slovy, jako například „právo na svobodu, rovnost a bratrství“. Tím budeme držet býka za rohy.

3) Už jsme zničili všechny vlády kromě naší, i když mnohé z nich ještě formálně existují. Když bude některý stát proti nám něco namítat, bude to jen z vnějších důvodů, ale v každém případě s naším vědomím nebo dokon-

Ve skutečnosti už nemůže existovat žádná překážka mé vůli. Konečně se nacházím v mimozákonném postavení, které staří Římané nazývali pěkným a pregnantním slovem „diktatura“.

To znamená, že nyní mohu dělat co chci, protože jsem zákonodárce, vykonavatel soudní pravomoci, a jako vojévůdce sedím pevně v sedle. Tak jsem zvítězil pomocí jediné strany, to znamená, že tohoto výsledku jsem mohl dosáhnout pouze vyvoláním hluboké nejednotnosti. – – – Budou zde politické elementy všeho druhu: trosky kdysi vítězné, nyní mnou poražené strany, rozpoutané vášně a nenávisť, všeobecný teror, lidé všech možných názorů a přesvědčení, lidé, kteří chtějí nastolit starý režim, demagogové, anarchisté a utopisté všech druhů, z nichž každý na svém místě bude pracovat na svržení stávajícího právního řádu.

Str. 86 – Machiavelli: Jaký bude mít taková situace následek? Dvojí: za prvé bude země volat po klidu za každou cenu a neodmítne ten, který jí nabídne; za druhé nebude mezi těmito soupeřícími stranami žádná skutečná moc, ale spíše jenom jediné – lid.

Nuže, nyní jsem vítězným pretendentem. Teď přijmu veliké historické jméno, které bude silně působit na obrazotvornost lidu, jako Peisistratos, jako Caesar, ba dokonce jako Nero. Jinými slovy – opřu se o lid. To je abeceda každého uzurpátora.

ce s naším souhlasem, protože takový antisemitismus zatím potřebujeme k udržení závislosti našich níže ustanovených bratří. O tom se zde nebudu šířit, protože jsme tuto věc již dostatečně projednali.

4) Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. Naše svrchovaná vláda se nachází v tak mimozákonném postavení, že se dá všeobecně označit pregnantním slovem „diktatura“. Mohu s klidným svědomím prohlásit, že my děláme zákony, že my jsme soudci, že vynášíme rozsudky smrti, udělujeme milost a že jako vrchní velitelé vojsk jsme pevně v sedle.

5) Budeme vládnout pevnou rukou, protože držíme trosky kdysi jediné mocné, ale dnes nám už podrobené strany. Jsme nezměrně ctižádostiví, jsme pomstychtiví a nenávistní. Z nás vychází vše pohlcující teror a hrůzovláda, a slouží nám lidé všech názorů a ideologií.

6) Získali jsme utopisty všech odstínů – demagogy, monarchisty, socialisty i komunisty, a všechny jsme zapřáhli pro sebe. Každý po svém a na svém místě podrývá zbytky bývalé vládní moci a pokouší se zvrátit současný vládnoucí řád. Jejich činností jsou rozvráceny všechny státy, které touží po klidu, jemuž jsou ochotny přinést nejvyšší oběti. Ale my jim nedáme pokoj, dokud pokorně a veřejně neuznají naši svrchovanou vládu.

7) Lid bude úpět a požadovat řešení sociálních problémů na bázi mezinárodní dohody. Národy nám vydalo do rukou jejich roztržnění do jednotlivých politických stran, protože k vedení stranických bojů jsou nezbytné peníze, které se všechny nacházejí v našich rukou.

8) Mohlo by snad být i nebezpečné,

Slepá síla davu, která dodala všechny prostředky, mi takto dovolí provádět beztrestně cokoli. To je ten vzhled věci, to je to jméno, za nímž se všechno skryje. Věř mi, lid se bude zatraceně málo starat o zákonnost mého postavení a ústavní práva! Do stranických rozepří vnesu klid, a sám uvidíš, jak budu dále postupovat. — — —

Str. 87: Nemám v úmyslu okamžitě zničit všechna stávající ústavní zřízení, ale nepozorovaně se jich zmocním krok za krokem, abych do nich zanesl chaos a nepořádek. Tím je změním a ovládnou justici, volební právo, tisk, individuální svobodu a vzdělání.

Na místě stávajících zákonů nechám vzniknout novým, ale staré zákony zatím nebudu odstraňovat, nýbrž je těmito novými budu podle svého vykládat a tím je zcela nahradím. — — —

kdyby se spojila síla moudrosti vůdců se slepou silou davu. Ale proti tomu jsme se již dříve pojistili postavením překážky mezi obě tyto síly v podobě teroru, který proti sobě vzájemně užívají.

9) Proto zůstává slepá moc lidu naší oporou. Jenom my sami budeme jejími vůdci a povedeme ji k našemu cíli.

10) Aby se ruka tohoto slepce nevymlkla našemu vedení, musíme občas býti ve styku s lidem. Když už ne přímo, pak prostřednictvím našich nejoddanějších náhončích. Jakmile bude naše vláda uznána, budeme na veřejných místech mluvit k lidu a poučíme jej o politických otázkách v tom smyslu, jaký budeme považovat za potřebný. Jak budeme kontrolovat, co se učí na obecných školách? Snadno, protože všechno, co řekne naše vláda nebo panovník, se rychle rozšíří po celé zemi hlasem lidu.

11) Abychom předčasně nezničili státní zřízení Nežidů, dotkli jsme se jich opatrně a uchopili jen některé důležité orgány státní správy. Tyto resorty byly dříve striktně, ale spravedlivě vymezeny. V nich jsme však liberalismem zaseli svévoli, chaos a nezákonnosti. Zmocnili jsme se justice, volebního práva, tisku, osobních práv a především vzdělání, které je pilířem skutečné svobody.

12) Zdemoralizovali a otupili jsme mládež Nežidů tím, že jsme ji vychovávali podle zásad a teorií, jež sami pokládáme za falešné, ale které jsme záměrně vpravili do jejich myšlení a vědomí.

13) Dosáhli jsme překvapivých úspěchů tím, že jsme protimluvně vykládali text zákonů, aniž bychom měnili jejich věcný smysl. Nejprve jsme smysl zákonů překroutili a pak dokonale za-

Str. 88 – Montesquieu: Budiž, ale co uděláš první den po svém státním převratu?

Machiavelli: Po úspěšném převratu ovšem není ještě všechno hotovo. Někdy není zcela jasné, jaká je skutečná síla uzurpátora. Může být podrobena zkoušce, může proti ní povstat i ozbrojený odpor. Pak přichází okamžik, kdy rozpoutám takovou hrůzu, že zachvátí veškeré občanstvo a ochromí i ta nejstatečnější srdce. — — —

Neptej se raději, co se stane; je nutné, aby jednou pro vždy strach všechny ovládl a usadil se v nich. — — —

Str. 92 – Machiavelli: Již dříve jsem ti říkal, že národy i jednotlivci posuzují věci podle zdání a nikoli podle jejich skutečného významu. To je v politice základní pravidlo a moudrost, kterou se řídily všechny režimy.

Jistě neopomeneš promluvit ke mně o základu rozdělení státní moci, o svobodě projevu a tisku, o svobodě vyznání, o individuální svobodě, právu spolčovacím a shromažďovacím, o rovnosti před zákonem, o zásadě nedotknutelnosti vlastnictví a domova, o petičním právu, schvalování daní, odstupňování trestů a nepřípustnosti zpětného působení zákonů. Stačí, nebo si přeješ ještě víc?

Montesquieu: Jsem přesvědčen, že to zcela postačí přivést tvoji vládu do nepřijemné situace.

Str. 93 – Machiavelli: Právě v tom se hluboce mýlíš, protože nevidím sebe-menší nevýhodu v proklamování těchto zásad, naopak je pojmu do úvodní části své ústavy.

temnili, takže se vlády ve spleť zákonodárství vůbec nemohly vyznat.

Z toho jsme pak vyvodili teorii o volném výkladu práva podle vlastního uvážení.

14) Můžete namítnout, že se proti nám v případě předčasného odhalení našich plánů zdvihne vlna ozbrojeného odporu. Pro tento případ máme připravena tak strašná odvetná opatření, že ochromí i nejstatečnější srdce. Brzy budou ve všech hlavních městech vybudovány podzemní dráhy, které můžeme v případě potřeby vyhodit do vzduchu a zničit tak všechna města s jejich státními institucemi i kulturními poklady.

10. protokol

1) Tentokrát začnu opakováním již řečeného, a prosím vás, abyste si připomněli, že vlády i národy posuzují věci jen podle jejich vnější stránky. Jak by mohli také pochopit hlouběji vnitřní smysl, když jejich představitelé myslí jenom na zábavy? Pro naši politiku je nesmírně důležité tuto skutečnost znát. Tato znalost nám může být užitečná, když si současně promluvíme o rozdělení moci, o svobodě slova, tisku, svobodě svědomí, o spolčovacím a shromažďovacím právu, o nedotknutelnosti vlastnictví a domova, o zdaňování, o rovnosti před zákonem a zpětné působnosti zákonů. To všechno jsou otázky, o nichž se nikdy nesmí před lidem mluvit otevřeně. Když už je jejich přetřásání nevyhnutelné, pak se musí podávat pouze v náznacích a obecně podobě s ujištěním, že všechny tyto zásady moderního práva uznáváme. Smysl takové zdrženlivosti spočívá v tom, že obecně a nejasně formulovaný princip nám ponechává možnost vyjmout z něho ten nebo onen bod, aniž by si toho někdo povšiml, zatím-

Montesquieu: Ale jak se chceš vyhnout uplatňování těchto zásad, když z nich hodláš učinit preambuli ústavy?

Machiavelli: Podívej se, já jsem pouze řekl, že tyto zásady oficiálně vyhlásím, ale nikdy jsem netvrdil, že je hodlám brát doslovně. Omezím se na pouhé prohlášení k lidu, že tyto velkolepé zásady moderního práva uznávám a potvrzuji.

Str. 94 – Montesquieu: Potom mi ovšem dosah tohoto jednání není jasný.

Machiavelli: Hned ti ukážu, jaký to má význam. Kdybych totiž tato práva jasně vyjádřil a zaručil, potom bych si omezil rozsah svých možností a volnosti jednání. To přirozeně nechci. Tím, že tato práva výslovně nejmenuji, vyvolám zdání, že je hodlám zaručovat, a současně je mohu ve zvláštních případech zcela pominout. Toho snadno dosáhnu prohlášením těch kterých práv za společensky nebezpečná. – – –

Str. 96 – Machiavelli: Lidé mají, nevím proč, jakýsi tajný obdiv ke smělym géniům násilí. Při všech násilnostech, jimiž se talentovaní lumpové projevují, je lid obdivuje a nekárá je, když říká: Může být, že to vlastně není správné, může být, ale jak je to šikovně sehráno, dokonalé divadlo! – – –

9. dialog

Str. 97 – Montesquieu: Počítáš tedy s tím, získat lidi pro nově založené dílo, které chystáš?

Machiavelli: Ano, bez pochyby! Divíš se tomu? Učiním dokonce ještě něco mnohem lepšího! Nechám si veřejnost schválit a uznat všechno násilí, kterého jsem se proti státu dopustil, a vhodně volenými slovy jim řeknu: Všechno šlo dosud špatně! Zničil jsem vše, co toho bylo příčinou. Zachránil jsem vás

co od jasně vyjádřeného zákona není možno odstoupit.

(Poznámka: Joly projednává toto téma šířeji. Uvedl jsem zde dialog v celém rozsahu záměrně, protože nabízí znamenitý náhled do ryze židovského myšlení tohoto otce Protokolů. – Fl.)

2) Lid má zvláštní oblibu a úctu k politickým géniům a jejich násilné činy komentuje slovy: Jaká sprostárna, ale jak šikovně udělaná. Jaká lumpárna, ale jak dobře a odvážně provedená.

3) Počítáme s účastí všech národů při kladení základů nové, námi navržené budovy. Proto musíme především získat odvážné a duchovně silné náhončí, kteří dokáží odstranit všechny překážky na naší cestě.

4) Až provedeme státní převrat, řekneme lidu: „Až dosud šlo všechno špatně, všichni trpěli. My ale odstraníme příčiny vašeho utrpení, kterými jsou národnosti, hranice a různé státní mě-

– chcete mě soudit? Máte naprostou volnost odsoudit mě nebo ospravedlnit!

Montesquieu: Říkáš „volnost“ pod zřejmým nátlakem teroru a ozbrojené síly?

Machiavelli: Není třeba! Věř mi, že mne za to ještě budou obdivovat.

Montesquieu: Ano, tomu věřím.

Machiavelli: Tento lidový consensus bude základem mé vlády a prostředkem mé moci!

Zavedu volební právo bez rozdílu stavu i majetku s rázně organizovaným absolutismem.

Montesquieu: Ano, a současně jedním rázem zničíš jednotu a smysl křesťanské rodiny, degraduješ volební právo, odstraníš tím vliv vzdělaných, samostatně myslících osobností a uděláš z pouhého čísla absolutní většiny slepou moc, kterou budeš ovládat podle svých přání.

Machiavelli: Prosadím tím pouze pokrok, po němž dnes všechny národy Evropy tolik touží. – – –

Str. 100 – Montesquieu: Jak má lid vědět, co má dělat a jak daleko jdou jeho povinnosti?

Machiavelli: Řekni mi, kde je nějaká trvalá ústava, hodná toho jména, která by byla výsledkem rozvahy lidu?

Ústava musí vzniknout v hlavě jediného muže, jinak je předem odsouzena ke zmaru, protože jí bude chybět vnitřní jednotu a logická souvislost jednotlivých částí, praktická cena, bez níž bude pouze výrazem všech možných chybných názorů i pojetí. Ještě jednou

ny. Jistě, můžete nás odsoudit, ale bude váš odsudek spravedlivý, když ho vynesete dříve, než nám dáte možnost, abychom vám ukázali své dobré úmysly?“ Potom nás uvítají s jásotem a ponесou nás triumfálně na ramenou.

Všeobecné hlasovací právo, na něž jsme navykli i nejnižší vrstvy společnosti a kterého jsme použili jako nástroje k dosažení moci, nám ještě jednou – samozřejmě naposled – prokáže službu a rozhodne, že jednomyslným přáním lidstva je poznat nás dříve, než nás bude soudit.

5) Za tímto účelem musíme přivést k volebním urnám všechny lidi bez rozdílu stavu a majetku, abychom pro sebe získali absolutní většinu, kterou bychom nikdy nedostali od vzdělaných vrstev.

6) Jakmile tímto způsobem přesvědčíme lidi o významu vlastní osobnosti, zničíme tím křesťanskou rodinu i její výchovný význam.

7) Nepřipustíme, aby se prosazovali vynikající muži; lůza pod naším vedením se již postará o to, aby k ní nemohli promluvit, protože tato lůza je zvyklá poslouchat jenom nás, kteří ji platíme za poslušnost a poddanost. Tím z lidu vytvoříme tak slepou a poddajnou moc, že nebude schopna pohnout se bez vedení našimi agenty, kteří nahradí její dosavadní vůdce. A lid se podrobí, protože bude vědět, že zisk, odměny a různé jiné výhody budou záviset od těchto nových předáků.

8) Vládní plán musí být dílem jediné osoby, protože kdyby na něm pracovalo více mozků, chyběla by mu jednotnost. Proto plán smíme znát pouze my, ale nesmíme o něm diskutovat, abychom neporušili jeho vznešený význam, nenarušili vztahy mezi jednotlivci

jednou opakuji, že ústava musí být dílem jediného člověka; nikdy tomu nebylo jinak.

Uvidíš, že vůbec nemám zapotřebí zbourat tvoje zřízení až do základů, abych tak dosáhl svého cíle. Úplně mi postačí, když změním jeho hospodářskou základnu a vzájemné vnitřní souvislosti.

Str. 102 – Machiavelli: Prakticky všude najdeš pod různými názvy, ale s přibližně stejnými pravomocemi, reprezentativní ministerstva, senát, zákonodárné shromáždění, státní radu a nejvyšší soud. Připadá mi zbytečné, abych právě tobě vysvětloval mechanismus státního aparátu, který znáš lépe než já. Je jasné, že každé z těchto zřízení plní důležitou roli ve výkonu vládní moci. Mohl bys namítnout, že důležitá je úloha těchto institucí, nikoli jejich označení. Činnost všech těchto zřízení je nezbytně nutná a musí být prosazována násilím. To není nutné vysvětlovat. — — — — —

Plní totiž ve státním organismu stejnou funkci jako jednotlivé orgány v lidském těle. Proto je nelze zrušit; změním pouze jejich politickou povahu, ale instituce zůstanou zachovány. — — —

vými částmi a praktickou hodnotu i tajný smysl jednotlivých ustanovení. Kdyby se o tomto plánu diskutovalo, porušil by se nesprávným chápáním jednotlivců, kteří nepronikli do jeho podstaty a neznají jeho hluboký smysl a souvislosti. Naše plány musí být jasné a logicky postavené. Z toho plyne, že nesmíme geniální dílo našich vůdců vydat napospas davu, ba ani je přednést omezenému okruhu lidí.

9) Náš plán nepředpokládá okamžité zničení již stávajících zřízení. Nejdříve změníme jejich hospodářskou základnu, a tím také další vývoj, který potom již půjde námi určeným směrem.

10) Skoro ve všech státech vidíme totožná zřízení, jen s rozdílnými názvy: sněmovny, ministerstva, senáty, státní rady, zákonodárné a výkonné sbory. Nemusím vám zde vysvětlovat činnost jednotlivých institucí, protože je dobře znáte. Dejte jen dobrý pozor na skutečnost, že každé z těchto zřízení je ve vládním systému důležité, přičemž mám samozřejmě na mysli funkce, nikoli instituce samotné; ty nejsou důležité. Tato zřízení mají mezi sebou rozdělené vládní složky, tedy moc správní, zákonodárnou a výkonnou. Zastávají ve státním aparátu stejné úlohy jako jednotlivé orgány v lidském těle. Je-li ochromena činnost jedné z těchto institucí, pak stát podobně jako lidský organismus onemocní a umírá.

11) Od té doby, kdy jsme do státního organismu vpravili jed liberalismu, změnili jsme celý jeho politický ráz; všechny státy jsme nakazili smrtelnou chorobou, podobnou rozkladu krve. Zbývá už jen počkat na konec jejich smrtelného zápasu.

Str. 104 – Machiavelli: V mých očích nejsou tvé parlamentní vlády ničím jiným, než školou hádek a zárodkem neplodných agitací, v nichž se vyčerpává životní síla národa, kterou už tak odsoudila k bezmocnosti řečnická tribuna a tisk. — — —

Přijmout do ústavy zásadu, že panovník není odpovědný, znamená prakticky podvést vědomí celistvosti a nastolit fikci, která nepochybně podlehne zběsilosti revoluce.

Ze své ústavy proto na prvním místě vyškrtnu zásadu odpovědnosti ministrů. Vládce, kterého ustavím, bude sám odpovědný před národem.

V tvém parlamentním systému mají poslanci právo tvořit zákony, což je zdroj největšího zneužívání. Proto ze své ústavy škrtnám veškerou parlamentní iniciativu. Jen vládci bude příslušet udílení zákonů. — — —

12) Z liberalismu povstaly konstituční státy, které nahradily dosavadní samovládu, Nežidům prospěšnou a přirozenou.

Konstituce, jak víte, jsou semeništem nejednotnosti, diskusí, svárů a jalových stranických rozbrojů; slovem ideální školou pro oslabování států. Volební boje, tiskové polemiky a kampaně přivedly vlády k nečinnosti a nemohoucnosti, a tím je změnily na nepotřebné a zbytečné.

Tak konečně přišla doba republik a my jsme mohli nahradit skutečného vládce karikaturou v podobě prezidenta, vybraného z našich kreatur a otroků, tedy z davu. To byla nálož, kterou jsme položili pod Nežidy, lépe řečeno pod nežidovské národy.

13) Již v blízké budoucnosti uděláme z prezidenta úředníka, odpovědného ústavě. Potom se nebudeme muset nijak omezovat při provádění našich zájmů, protože všechna odpovědnost za naše konání padne na tuto námi nastrčenou figurku. Proč by nám mělo záležet na tom, že nastane chaos nebo že se nedá najít vhodná osoba prezidenta, když tyto zmatky stejně vedou k rozpadu státu?

14) Abychom toho dosáhli, zařídíme zvolení takových prezidentů, jejichž minulost skrývá nějaký temný čin, nějakou „panamu“. Takoví potom budou věrnými vykonavateli naší vůle ze strachu před odhalením, a také z přirozené tužby každého člověka, uchovat si výsady a pocty, související s postavením prezidenta.

15) Poslanecká sněmovna sice bude volit, podporovat a ochraňovat prezidenta, ale vezmeme jí právo navrhopat nebo pozměňovat zákony, protože toto právo propůjčíme prezidentovi, loutce v našich rukou.

Str. 106 – Montesquieu: Ty sám ses prohlásil za jediného odpovědného. Považuješ se snad za anděla? Pro mě si jím třeba bud', ale nebojíš se, že budeš činěn odpovědným za každý budoucí zlořád? – – –

Machiavelli: Před politickými stranami mě již chrání dvě základní práva, která jsem pojal do své ústavy: Možnost odvolat se přímo k lidu, a dále vyhlášení výjimečného stavu; jako nejvyšší armádní velitel přece disponuji veškerým represivním aparátem.

Při prvním náznaku odporu proti mé moci mi bajonety zjednájí zadostiučinění a u volebních urn si nechám znovu potvrdit obnovení své autority. – –

– – v

Str. 107 – Machiavelli: A protože mimo mne nemůže nikdo zavést zákon, nemusím se obávat takového, který by směřoval proti mé autoritě, a tím jako jediný držím klíče od svatyně moci. – –

Poslanecké sněmovně již neponechám právo ke změnám zákonů.

Str. 108 – Machiavelli: Počet poslanců snížím na polovinu. Tím také o polovinu omezím politické vášně i politické nepřátelství.

Vyhradím si právo jmenování prezidentů, viceprezidentů a sboru poradců.

Trvalé zasedání sněmovny omezím na několik měsíců v roce. – – –

Neplacené poslanecké mandáty zruším. Budu dbát, aby poslanci dostávali plat.

Dodávám jen, že jako jediný pán represivního aparátu mám právo svolávat a rozpouštět poslaneckou sněmovnu. V případě rozpuštění parlamentu

Prezident pak bude ovšem cílem všech útoků. Propůjčíme mu proto výsadu odvolávat se přes hlavu zákonodárného shromáždění přímo k lidu, to znamená obracet se ke slepé většině.

16) Mimo to prezidentovi propůjčíme právo vyhlášovat výjimečný stav. Tuto výsadu odůvodníme tím, že prezident jako nejvyšší velitel armády musí mít možnost chránit novou republikánskou ústavu, neboť bude jejím odpovědným zástupcem.

17) Tím budeme mít v ruce klíč od svatyně a nikdo kromě nás nebude řídit zákonodárnou moc.

18) Jakmile instalujeme novou republikánskou ústavu, odebereme poslancům právo interpelace ve vládních věcech pod záminkou ochrany státních politických tajemství.

19) Také snížíme počet poslanců na co nejmenší možnou míru, což ve stejném poměru sníží možnost politických vášní.

20) Do činnosti prezidenta bude náležet potvrzování předsedy a místopředsedů poslanecké sněmovny a senátu. Kromě toho omezíme stálé zasedání parlamentu na několik měsíců v roce.

Mimo to prezident jako hlava výkonné moci bude oprávněn svolávat a rozpouštět parlament.

budu hledět jeho opětné svolání co nejvíce odkládat. — — —

Není příliš výhodné, aby osoba vládce byla stále ve hře a byla v ní znát jeho ruka. Bude-li to nutné, musí být jeho činnost kryta autoritou vysokých hodnostářů, obklopujících trůn.

Str. 110 – Montesquieu: Je radost sledovat, jakou úlohu ve svém státě přisuzuješ senátu a státní radě.

Machiavelli: Před tvým ostrovtipem se opravdu nedá nic ukrýt.

Str. 115 – Montesquieu: Jinak řečeno, vyhrazuješ si právo rozbít všechno co jsi udělal, vzít všechno, co jsi dal, změnit svoji vlastní ústavu, nebo ji dokonce nechat úplně padnout, když to uznáš za vhodné.

Str. 110 – Montesquieu: Právě jsi mluvil o trůnu. Jak vidím, jsi už králem, ale ještě jsme v republice. Ten přechod neprojde jen tak nepozorovaně.

Machiavelli: V okamžiku, kdy budu mít v rukou veškerou moc, nechám se prohlásit králem. Je to jen otázka vhodné situace. Já budu panovníkem. Zda se tak stane před nebo až po vyhlášení mé ústavy, je vedlejší. — — —

10. dialog

(Poznámka: Na stranách 111-117 se Machiavelli zabývá postavením senátu, který má plnit pouze roli kulis, určených k zakrývání skutečné činnosti vládce. Tím senátu odebrává jakoukoli skutečnou působnost, stejně jako státní radě, o které pojednává od str. 118.

Autor Protokolů tuto pasáž přechází bez povšimnutí a vkládá do své práce krátké pojednání o způsobu rozbití

21) Aby však nemohl být prezident volán k odpovědnosti za všechny tyto nezákonnosti dříve, než provedeme naše plány, navedeme ministry a ostatní úředníky z prezidentova okolí, aby jednali na svoji odpovědnost bez ohledu na prezidentská nařízení. Tuto roli svěříme senátu nebo státní radě, nikoli jednotlivým osobnostem.

22) Prezident bude stávající zákony, které připouštějí různý výklad, podávat v našem smyslu. Když mu přikážeme, zruší je třeba úplně. Bude mít právo navrhopvat a připravovat výjimečné zákony, a dokonce i měnit ústavu pod záminkou, že je nezbytné zabezpečit blaho státu.

23) Tato opatření nám totiž umožní postupně odstraňovat to, co jsme museli pojmout do ústavy ve fázi našeho uchopení moci. Nenápadně tak dospějeme k odstranění všech ústav, a jakmile přijde čas, podřídíme všechny vlády našemu vlivu.

24) Je možné, že náš samovládce bude uznán dříve, než bude odstraněna ústava. To by se mohlo stát tehdy, kdybychom lid, unavený nesváry a nemožností vlád pošťovali, a ten by zvolal: „Svrhněte je a dejte nám panovníka, který by nás sjednotil a odstranil příčiny všech rozporů, totiž státní hranice, státní dluhy a náboženství, krále, který zabezpečí klid a mír, jaký nám nemohou dát naši dosavadní vládci a vlády.“

25) Víte sami dobře, že takové všeobecné povstání je možné jen tehdy, když nenecháme státy na pokoji a když postavíme zeď mezi lid a vládu. Musíme proto celý svět rozešťávat hádkami, nesváry, zápasy, nenávisť a

stávajících států za účelem jejich podřízení světové židovské moci.)

Str. 117 – Machiavelli: Co je to státní rada? Pouhý přelud politického tělesa, určený k předávání moci vladaři. – – –
Str. 118 – Machiavelli: Je pouhou redakční radou.

Když státní rada vydá nějaké nařízení, byl to vládce, kdo je vydal. Když rada udělá nějaké rozhodnutí, byl to opět vládce, kdo rozhodl. Dnes by se spíše řeklo, že jde o státní správu, která je, jak známo, soudcem i stranou v téže vlastní věci. – – –

Str. 120 – Montesquieu: Takže si to shrňme! Ty vytvoříš právo 1) formou návrhů zákonodárnému sboru, 2) formou výnosů, 3) prostřednictvím senátních rozhodnutí, 4) v podobě všeobecných nařízení, 5) formou rozhodnutí státní rady, 6) formou ministerských výnosů a konečně 7) i formou státního převratu. – – –

Str. 120 – Machiavelli: Tys plně nepostřehl, že moje ústava pro značné množství v ní garantovaných práv již dohrála svoji roli, protože bude neslučitelná s nově zavedeným řádem věcí. Především jde o svobodu tisku, o právo spolčovací a shromažďovací, o nezávislost úřadů, o všeobecné volební právo a mnoho dalších záležitostí, které z ústavy buď zcela zmizí, nebo se musí od základu změnit.

velkou bídou, musíme vyvolávat hladomor a očkovat choroby, takže Nežidům potom jako cesta z bídy zůstane jediné východisko: touha po našich penězích, to jest po naší vládě.

26) Kdybychom však národům dopřáli oddechu, vytoužený okamžik se nám už nikdy nevrátí.

11. protokol

1) Státní rada bude mít za úkol zdůrazňovat vládní moc. Bude zákonodárným sborem jen zdánlivě, protože ve skutečnosti bude pouhou redakční komisí na úpravu zákonů a vládních nařízení.

2) Důležitou částí programu námi navržené ústavy je vydávat takové zákony, které dají do našich rukou soudnictví a státní správu. Tato činnost se bude projevovat:

- a) v osnovách zákonů pro zákonodárné sbory,
- b) v prezidentských výnosech, ve formě všeobecných nařízení, usneseníh senátu a rozhodnutích státní rady formou ministerských výnosů,
- c) ve formě státního převratu, provedeného ve vhodný okamžik.

3) Když jsme si v hrubých rysech načrtli postup jednání, přikročím nyní k projednání těch opatření, která nám napomohou prosadit vládní soustavu v našem smyslu. Těmi jsou svoboda tisku, právo spolčovací a shromažďovací, svoboda vyznání, volební právo a mnohé jiné věci, které musejí zmizet z lidského vědomí, nebo budou muset být důkladně změněny ihned po vyhlášení nové ústavy.

Str. 121 – Machiavelli: Musí se však k tomu obezřele zvolit vhodný okamžik, protože chybný krok v této věci může všechno pokazit. Ve svém pojednání o vladaři jsem definoval základní tezi, která v takových případech slouží jako neměnné pravidlo: Uzurpátor musí naráz použít veškerou přísnost, kterou vyžaduje jeho bezpečnost, aby se k tomu nemusel vracet, protože svůj čin již nemůže napravit. Byla-li změna k horšímu, nebude mít na nápravu čas; byla-li k lepšímu, nepoděkují poddaní za změny, ale budou je považovat za donucení.

Str. 122 – Machiavelli: Hned druhý den po vyhlášení své ústavy vydám řadu nařízení s platností zákona, která jedním rázem zruší všechny svobody a práva, protože jejich užívání by bylo nebezpečné.

Montesquieu: Okamžik je jistě zvolen správně. Země je ještě ochromena strachem z tvého převratu, nikdo se nevzepřel tvé ústavě a nikdo ti nemůže nic odepřít, protože pro svá nařízení nic nežádáš a všechno si bereš. Ale přiznám se ti, že i přes tvrdost tvé ruky a tvůj orlí zrak nevěřím, že by se země proti tobě nezdvihla v očekávání nějakého dalšího převratu, který máš za kulisami v rezervě.

Machiavelli: Mýlíš se. Země bude schválně přede mnou zavírat oči, protože její lid bude po všech předchozích událostech zmaten a unaven. Bude dychtit po klidu tak, jako touží písek pouště po velkém dešti, který následuje bouři.

Montesquieu: Používáš opravdu pěkné, řekl bych básnické obrazy pro popis svých plánů, ale tohle zachází přece jen daleko...

Svoje pozměňovací nařízení v tomto smyslu budeme moci totiž vyhlásit jen v tomto okamžiku, protože pozdější změny našich zákonů by nám mohly být nebezpečné. A řekněme si proč: Když se takové změny provedou s přehnanou přísností, mohlo by to vést k pochybnostem a obavám, že se budou opakovat. Kdybychom však svoje nařízení dodatečně zmírnili, bude lidu jasné, že uznáváme svoje chyby, což by zničilo víru v neomylnost naší vlády. Mohlo by se to také vykládat jako naše slabost, s níž děláme ústupky, za které nám nikdo nepoděkuje, protože se všem budou zdát samozřejmé. Jedno i druhé by poškodilo vážnost nové ústavy.

4) V okamžiku jejího vyhlášení, kdy je lid ještě zcela ve strachu a bezradnosti omámen provedeným státním převratem, v něm musíme vzbudit přesvědčení, že jsme tak mocní a nezranitelní, že s jeho míněním vůbec nemusíme počítat. Lid musí být přesvědčen, že nejen nebudeme brát ohledy na jeho přání a názory, ale jsme rozhodnuti kdykoli a kdekoli potlačit sebemenší pokus o opozici. Musí pochopit, že jsme jedním rázem na sebe strhli veškerou moc a že se o ni s nikým v žádném případě nebudeme dělit. Potom se lid bude cítit úplně poražený a rezignovaně bude očekávat vývoj událostí.

5) Nežidé jsou stádem ovcí a my jsme vlky. Dobře víte, co se stane, když se vlci dostanou do ovčince.

Str. 123 – Machiavelli: Naopak, již spěchám se slavnostním ujištěním, že hned po rozbití stran vrátím lidu všechny mnou potlačené svobody.

Montesquieu: Na splnění tohoto slibu se ovšem také může čekat věčně.

Machiavelli: Dost možná. – – –

Montesquieu: Takže ty přímo hlásáš potlačení všech svobod. – – –

Machiavelli: Nic nepotlačuji přímo. K čemu by potom byla politika, ne-li k tomu, aby se oklikou dosáhlo toho, co je přímou cestou nedosažitelné!

Str. 124 – Machiavelli: Základy mé budovy jsou již položeny, síly připraveny, a zbývá jen dát je do pohybu.

11. dialog

Str. 125 – Machiavelli: Ve své knize „Duch zákonů“ správně poznamenáváš, že slovo „svoboda“ je pojem, který se dá vykládat velmi rozdílným způsobem. V tvém díle čtu následující tvrzení: „Svoboda je právo činit to, co zákony dovolují.“ S tímto pojetím se zcela ztotožňuji a ujišťuji tě, že moje zákony dovolí jen to, co být musí. – – –

Str. 126 – Machiavelli: V naprosté většině parlamentních zemí má tisk zvláštní schopnost vyvolávat proti sobě nenávist, protože slouží téměř výhradně

Budou opět nečinní, protože jim slíbíme, že dostanou zpět všechna uloupená práva ihned po poražení všech nepřátel klidu a míru, a po rozpuštění politických stran.

Nemusím vám doufám říkat, jak dlouho si na obnovení svých práv počkají.

Proč jsme vymysleli a vypracovali takovou politiku a našeptali ji Nežidům bez toho, aniž bychom jim dali možnost poznání jejího pravého smyslu? Abychom oklikami dosáhli toho, čeho náš rozptýlený národ přímou cestou dosáhnout nemůže.

6) To byl základ naší zednářské organizace, jejíž pravé cíle nežidovská zvířata vůbec netuší. Klidně je přijímáme do zednářských lóží, abychom jim nasypali písek do očí.

7) Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na samotný práh světové moci.

8) Nezbývá už mnoho vykonat, abychom na těchto základech vztyčili její budovu.

12. protokol

1) Slovo „svoboda“ je možno vykládat různě. My jej vykládáme takto: svoboda je právo dělat to, co zákon dovoluje. Takový výklad pojmu nám dává volnost rušit nebo ukládat zákony podle naší vůle v souladu s naším programem.

2) Jakou roli hraje tisk? Pomáhá nám k probouzení vášní a vyvolávání strannických rozporů. Je prázdný, nespravedlivý, lživý, a většina lidí vůbec ne-

nejprudším, samolibým a exkluzivním vášním, protože vědomě lže, je nespravedlivý a bez výjimky prodejný! Je to pravda, stejně jako je pravda, že tisk je bez veškeré šlechetnosti a patriotismu, jenže – stejně většinu obyvatelstva jakékoli země nepřivedeš ke skutečnému poznání, i když právě tomu by měl tisk sloužit. – – –

Str. 127 – Montesquieu: Proto bude lepší, když následně přejdeš k praktickým prostředkům tím, že tisku nasadíš náhubek. Myslím, že je to zcela odpovídající výraz.

Machiavelli: Vskutku, to je zde zcela správné slovo! Ostatně, není to jenom žurnalistika, kterou budu držet v pevných mezích!

Montesquieu: Pak ovšem budeš drábem všeho tisku. – – –

Str. 128 – Machiavelli: Jistě pochopíš, že není k ničemu mít pod kontrolou tisk, kdybych měl být současně terčem útoků knih a ostatních tiskovin. – – –

Str. 129 – Machiavelli: Tak tedy poslyš, jak to udělám: Podřídím veškerý stávající i budoucí tisk takovým fiskálním opatřením, kterými tyto výrobce veřejného mínění udržím v potřebných mezích.

Politické listy podřídím kolkové dani a budu od nich požadovat záruku. Novinové podnikání bude díky této dani brzy tak málo výnosné, že se jím bude někdo zabývat jen po zralém uvážení.

Montesquieu: Takové opatření asi nepostačí, protože politické strany nebudou hledět na výdaje.

Machiavelli: Buď bez starosti, protože mám v rukou prostředky, kterými je umlčím. – – –

Str. 132 – Machiavelli: Dva rozsudky v jednom roce budou mít za následek zákaz příslušného listu. – – –

ví, čemu vlastně slouží.

3) Spoutáme tisk a budeme jej držet na uzdě.

Stejně tak naložíme s ostatními tiskovinami, protože by nemělo smysl vykonávat dozor nad časopisy, když bychom zůstali vystaveni útokům knih a brožur.

Ze zpracovávání veřejného mínění, které dnes stojí tolik peněz, uděláme pomocí cenzury vydatný zdroj příjmů pro náš stát.

Zavedeme zvláštní tiskovou daň, a při zakládání novin nebo tiskárny budeme požadovat kauci, kterou se bude ručit za případný útok proti naší vládě prostřednictvím tisku. Jestliže v něm přesto budeme napadeni, potrestáme nemilosrdně každý útok vysokými pokutami. Daně, kauce a pokuty budou současně pro stát zdrojem velkých příjmů. Je pravda, že především stranické listy se nebudou bát peněžitých pokut, ale již při druhém takovém útoku list prostě potlačíme. Nikdo už pak nebude moci beztrestně napadat naši neomylnou politiku. Jako záminku k zastavení příslušného listu uvedeme, že bezdůvodně pobuřuje veřejné mínění. Pro-

Str. 134 – Machiavelli: Nechci, aby moje říše byla znepokojována zprávami z ciziny. Jakým způsobem se tyto zprávy a novinky dostávají do země? Prostřednictvím malého počtu informačních kanceláří, které shromažďují zprávy a rozesílají je do všech částí světa. Těchto agentur se prostě musím zmocnit, a tím budou všechny zprávy pod kontrolou mé vlády. – – –

Str. 135 – Machiavelli: Každý, kdo se zabývá knihtiskařstvím, nakladatelstvím nebo prodejem knih, si musí nejprve opatřit úřední povolení, které mu vláda může kdykoli odebrat buď přímo, nebo cestou soudního řízení.

Montesquieu: Pak ale budou tito živnostníci v podstatě státními zaměstnanci. Nástroje ducha se stanou pouhými zbraněmi státní moci! – – –

sím vás, abyste měli stále na paměti, že některé listy, jež nás budou napadat, byly námi založeny. Ty ovšem budou kritizovat jen takové věci, které chceme sami odstranit.

4) Žádná zpráva se nesmí dostat na veřejnost, aniž by prošla naší kontrolou. Tohoto úspěchu jsme dosáhli již dříve tím, že všechny zprávy světa jsou dodávány prostřednictvím několika tiskových agentur, které navzájem spolupracují. Tyto agentury brzy přejdou úplně do našich rukou a uveřejní jen takové zprávy, které jim předepíšeme.

5) Jestliže se nám již dnes podařilo ovládnout veřejné mínění Nežidů takovým způsobem, že se na všechny světové události dívají námi nasazenými barevnými brýlemi klamu, a jestliže již nemáme žádné překážky vnikat do toho, čemu Nežidé ve své hlouposti říkají státní tajemství, jak bude teprve potom, až budeme v osobě našeho panovníka uznávanými pány celého světa?

6) Vraťme se ještě k budoucnosti tisku.

Kdo se bude chtít stát vydavatelem, knihkupcem nebo tiskařem, musí si opatřit povolení, které mu v případě neposlušnosti ihned odebereme.

7) Pomocí těchto opatření se nástroj myšlení stane výchovným prostředkem v rukou naší vlády, která nedovolí, aby masy byly nadále falešně zpravovány o požehnání pokroku. Kdo z nás by nevěděl, že toto zdánlivé dobrodiní pokroku vede přímou cestou k blouznění, z něhož pramení anarchistické vztahy lidí mezi sebou i vůči vrchnosti, protože pokrok, přesněji řečeno idea pokroku, vyvolává nejrozmanitější představy o samostatnosti, aniž by jim stanovila hranice. Všichni takzvaní

Str. 135 – Machiavelli: Chtěl bych se ještě vrátit k fiskálním opatřením. Kolkovou daň zavedu nejen na noviny, ale rovněž na takové knihy, které budou mít méně než určitý počet stran. Kniha, která jich bude mít například méně než 200 až 300, bude považována za brožuru. Myslím, že rozumíš výhodě takového opatření. Na jedné straně tím omezím množství drobnějších spisů, což současně znamená závislost žurnalistiky, a na druhé straně ty, kteří by se chtěli vyhnout vyšším daním, donutím zaměřit se na vydávání dlouhých a promyšlených pojednání. Taková díla se budou těžko prodávat, nebo je pro jejich rozsah lidé nebudou číst. — — —

Tento daňový systém jednak odstraní domýšlivost literátů a rovněž zastraší vydavatele, protože budou podléhat trestní zodpovědnosti za obsah knih. Předem tě ujišťuji, že spisovatel, který by byl tak nerozvážený, že by chtěl uveřejnit nějaké protivládní dílo, nenajde žádného nakladatele. — — —

Před přijetím nové knihy do tisku se budou nakladatelé důkladně rozmyšlet a poptávat na všech stranách, takže se vláda včas dozví o chystaném tisku nějaké nevhodné knihy. Můžeš mi věřit, že nakladatelé budou produkovat jen takové, jaké se od nich očekávají. — — —

12. dialog

Str. 139 – Machiavelli: Vidím možnost zneškodnit tisk tiskem samotným. A protože moc tisku je tak veliká, co musí udělat moje vláda? Sama se stane

Všichni takzvaní liberálové jsou anarchisty; ne-li přímo svým jednáním, tedy alespoň myšlením. Každý z nich se honí za přeludem svobody a upadá do svévole, přičemž protestuje jen pro fakt samotného protestu.

8) Nyní se budeme zabývat knihami. Zatížíme je, stejně jako všechny ostatní tiskoviny, kolkovou daní podle počtu stránek, a také budeme požadovat složení kauce. Knihy s menším počtem stran než třicet zdaníme dvojnásobnou taxou. Takové knihy budou zařazeny mezi brožury, čímž jednak omezíme počet takových spisků, které roznášejí nejhorší jed, a na druhé straně tím přimějeme spisovatele k psaní tak dlouhých spisů, že je už jen pro jejich vysokou cenu bude málokdo číst.

Naproti tomu to, co budeme vydávat my, abychom lid vychovávali námi určeným směrem, bude velice levné a čtené téměř každým.

Daně zkrátí chuť spisovatelů k psaní a ti se strachem z trestu naučí opatrnosti, čímž se dostanou do závislosti na nás. Kdyby se i přesto pokusil někdo proti nám psát, nenajde vydavatele.

Před přijetím nějakého díla do tisku se vydavatel bude muset obrátit na úřady se žádostí o povolení; tím se také včas dozvíme o každém chystaném útoku a zneškodníme jej tak, že k příslušné věci vydáme prohlášení.

9) Protože jsou knihy a časopisy dva nejdůležitější výchovné prostředky, bude naše vláda majitelem většiny listů. Tím odstraníme zhoubné působení

žurnalistou. — — —

Str. 140 – Machiavelli: Vyjdu z počtu opozičních tiskovin. Jestliže jich bude deset, musím mít hned dvacet provlád-
ních listů. Když jich bude dvacet, já
jich budu mít čtyřicet. Když jich bude
čtyřicet, já jich musím mít osmdesát. —

— — —

Davy nesmějí mít ani tušení o této tak-
tice, protože by se jinak celý plán zh-
routil a veřejné mínění by se odvrátilo
od listů, které moji politiku otevřeně
zastávají.

Mnou vydávané listy rozdělím do tří
nebo čtyř skupin.

Na prvním místě budou listy, jejichž
zaměření je vysloveně úřední. Jejich
úlohou bude veřejně do krajnosti hájit
moji linii. Předem upozorňuji, že ne-
budou mít ani zdaleka největší vliv na
veřejné mínění.

Str. 141 – Machiavelli: Do druhé řady
postavím kohortu novin, které budou
mít poloúřední charakter, a jejich úko-
lem bude dostávat na moji stranu masy
náladových a lhostejných lidí. — — —

V dalším sledu půjdou noviny, které
budou nejsilnější pákou mé moci. Ne-
ponesou ani poloúřední, natož úřední
charakter a zaměření, samozřejmě jen
navenek, ale budou také svázány s mo-
jí vládou; viditelně pro jednoho, nevi-
ditelně pro ostatní.

V každém společenském směru a hnutí
budu mít sobě oddaný tiskový orgán:
V aristokratické straně budu mít list
monarchistický, v republikánské repu-
blikánský, v revoluční straně zase re-
volucionářský a podle potřeby třeba
i anarchistický.

Stejně jako indický bůh Višnu budu
mít i já sto rukou, z nichž každá bude
vnímat i nejjemnější odstín každého
pohybu ve všech vrstvách a hnutích

tisku a získáme si tak rozhodující vliv
na lid.

Když povolíme deset časopisů, pak sa-
mi založíme třicet jiných a tak dále.

Veřejnost ovšem nesmí ani tušit pravý
stav věcí, a proto budou naše časopisy
zastávat zdánlivě protichůdná stano-
viska a směry, aby si získaly důvěru a
přetáhly protivníky na naši stranu. Tím
je dostaneme do oprátky a zneškodní-
me.

10) Na prvním místě budou stát úřední
listy, kterým připadne úloha soustavně
hájit naše zájmy. Jejich vliv proto bu-
de poměrně nevelký.

11) Na druhém místě budou poloúřed-
ní listy, jejichž úkolem bude získávat
pro nás lidi lhostejné a váhavé.

12) Na třetím místě budou stát zdánli-
vě opoziční listy; alespoň jeden časo-
pis musí stát v nejostřejší opozici proti
nám. Naši nepřátelé budou tento zdán-
livý odpor považovat za opravdový a
odkryjí nám své karty.

13) Naše časopisy budou náležet k nej-
různějším směrům; budou aristokrati-
ké, republikánské, a dokonce i anar-
chistické listy – přirozeně jenom do té
doby, dokud bude existovat ústava.

Tak jako indický bůh Višnu, budou
mít tyto časopisy sto rukou, jimiž se
budou dotýkat změn pohybu veřejného
mínění. Každým jeho záchvěvem bu-

společnosti. Všichni budou stát na mé straně, aniž by to někdo tušil. Ti, kteří budou věřit, že noviny mluví jejich řečí, budou i tak mluvit jen mým jazykem. Kdo se bude domnívat, že hájí názor své strany, bude hájit pouze moji stranu, a ti, co věří, že kráčí pod svým praporem, budou stejně pochodovat jen pod mým. — —

Str. 142 – Montesquieu: Pak se ovšem musím ptát, jak všechny tyto vládou neviditelně spojené skupiny tisku povedeš a udržíš pohromadě?

Machiavelli: To je pouhá organizační otázka, jak hned uvidíš. Zřídím například pod názvem „Oddělení pro tisk a noviny“ společné akční centrum, kde bude určována taktika a bojová hesla.

— — —

Str. 143 – Machiavelli: Buď ujištěn, že z takto řízených novin nikdy nevzejde žádné ohrožení mé vlády, protože se budou zabývat jalovými polemickými rozepřemi a diskusemi v úzce vymezených hranicích kritiky panovnického domu.

Montesquieu: Jakou výhodu v tom tedy vidíš?

Machiavelli: Významným výsledkem bude například to, že nechám většinu lidí říkat: Jen se podívejte, jak jsme svobodní, jak se může volně mluvit pod tímto vedením, které bylo neprávem osočeno, a místo aby pomlouvače potrestalo – jak by jistě mohlo –, raději to mlčky strpí. Dalším, neméně důležitým výsledkem bude, že vyvolá poznámky např. tohoto druhu: Pohleďte, jak dalece nás povzbuzují základní principy této vlády, její zásady a vznešenost.

— — —

Str. 144 – Machiavelli: Pomocí skryté

dou řídit veřejné mínění směrem nám vhodným, protože rozrušený člověk snadno ztrácí soudnost a nechává se ovlivňovat vším možným. Hlupáci, kteří se domnívají, že následují mínění svého listu, budou ve skutečnosti zastávat naše mínění, nebo takové, které nám vyhovuje. V domnění, že zastávají směr svého tisku, budou ve skutečnosti kráčet za praporem, který my před nimi rozvineme.

14) Abychom takové množství časopisů mohli řídit žádoucím směrem, musíme k tomu účelu pečlivě vybudovat zvláštní organizaci a pod označením např. „Ústřední tiskový svaz“ pak soustředíme literární svazy a spolky, kde naši agenti budou nenápadně vydávat bojová hesla a signály k útoku.

15) Takový tisk bude psát o naší politice povrchně, bude sem tam přetřásat různé otázky, aniž by se dotýkal podstaty. Polemiky v úředních listech nám budou sloužit k tomu, abychom dodatečně jasněji vysvětlili to, co jsme v původním prohlášení nemohli otevřeně uvést. Budeme to přirozeně dělat jen tehdy, když to pro nás bude výhodné.

16) Tyto útoky nám budou sloužit také k přesvědčení lidu, že má svobodu projevu. Naši agenti tak budou mít rovněž prostor k prohlášením, že opoziční tisk jen tlachá, protože nemá žádné věcné argumenty proti našim opatřením.

17) Těmito metodami, které veřejnost nikdy nerozpozná, upoutáme pozornost a získáme její důvěru.

Tento postup nám rovněž umožní po-

závislosti těchto listů na vládě budu moci řídit veřejné mínění ve všech otázkách vnitřní i zahraniční politiky zcela podle své vůle. To já rozdráždím nebo uklidním lidské duše, přesvědčím je nebo zmatu, to já budu pro i proti, já budu pravda i nepravda. Fikci vyhlásím za skutečnost a nechám ji podle okamžité potřeby znovu upravit. Tímto způsobem také budu mít dokonalý přehled o trendech a náladách ve veřejnosti a mohu si vyzkoušet předem chystané projekty, porovnání a vymezení pojmů, jedním slovem vypouštěním pokusných balónků, jak tomu říkáte ve Francii. Těmito prostředky úspěšně bojuji proti svým nepřátelům, aniž bych dal všanc svoji moc, protože když v těchto listech vypustím jakoukoli nehoráznost, nemůže být se mnou spojována; v krajním případě se od ní mohu energicky distancovat. — —

Str. 145 – Machiavelli: Měl bys vědět, že žurnalistika je jistým druhem zednářství. Ti, kdož z ní žijí, jsou více nebo méně spojeni, a podobně jako staří augurové nevydávají snadno tajemství svých orákul. A kdyby snad zradili, nic si tím nepomohou, protože téměř všichni mají nějakou skvrnu na své cti. Připouštím, že v jistém okruhu lidí hlavního města nejsou tyto věci tajemstvím, ale jinak to nikdo netuší a rozhodující většina půjde s důvěrou ve stopách vůdců, které jsem davům dal zase já.

Str. 146 – Machiavelli: Co na tom záleží, že v hlavním městě zná určitý okruh lidí mé triky s žurnalistikou? Jde tu především o provincie, kde se její vliv nejvíce uplatní. Vždy se mi podaří vyvolat ve veřejném mínění správnou náladu a každá moje rána bezpečně najde cíl. Provinční tisk mi musí patřit

dle libosti rozjitřit nebo uklidnit veřejnost v jakékoli politické otázce. Dokážeme přesvědčit stejně, jako zmást; jednou budeme tisknout pravdu, jindy falešné zprávy, jednou tvrdit to nebo ono, po druhé měnit podle toho, jaký účinek bude zpráva mít na veřejné mínění. Přitom však předem pečlivě prozkoumáme půdu, na níž se pustíme.

Proti našim protivníkům budeme vždy ve výhodě, protože v důsledku našich opatření nebudou mít k dispozici noviny, v nichž by mohli své mínění volně vyjádřit. Díky tiskovému zákonu je zcela umlčíme.

Proti pokusným balónkům našich polouředních novin v případě potřeby energicky vystoupíme prostřednictvím časopisů třetí kategorie.

18) Dnešní žurnalistika je svým způsobem zednářství. Všichni členové redakcí jsou navzájem vázáni profesním tajemstvím. Podobně jako staří augurové se žádný z nich neodváží toto tajemství prozradit, nedostane-li k tomu příkaz. Má-li být totiž někdo připuštěn do novinářských kruhů, musí za sebou mít nějaký hanebný čin, který by ho v případě indiskrece znemožnil před veřejností. Protože je tento čin znám jen úzkému okruhu lidí, roste ve většině zemí prestiž novinářů a stávají se předmětem obdivu.

19) Především počítáme s provinciemi. Je pro nás nezbytné, abychom tam vzbudili touhy a naděje, které budou v protikladu s požadavky měst. Těm je pouze předložíme jako zvláštní požadavky provincií bez toho, aby se města dozvěděla, že my jsme jejich původci. Dokud ještě naše moc není úplná, je

bezvýhradně a nebude v něm existovat žádný odpor a diskuse. Guvernéři provincií budou v té věci pravidelně dostávat pokyny. Tisk v celé zemi musí naráz vyvolat žádoucí vliv a účinek, a vykonat nátlak na hlavní město mnohdy ještě dříve, než to samo bude tušit. Z toho vidíš, že veřejné mínění v hlavním městě není tak důležité, abych se jím nějak zvlášť zabýval.

Str. 149 – Machiavelli: Stejně jako si nepřeji, aby země byla pobuřována zprávami ze zahraničí, nedovolím ani zneklidňování zevnitř, třeba i jen historkami ze soukromého života. Dojde-li k nějaké neobvyklé sebevraždě, k finanční aféře nebo zločinu státního nějakého úředníka, nedovolím novinám o tom psát. Zamlčování takových věcí je veřejným mravům prospěšnější než jejich veřejné přetřásání.

Pro pochopení smyslu mého systému je nutné vědět, jakým způsobem má tisk spolupůsobit v mé oficiální politice. Když potřebuji například vyřešit nějakou domácí nebo zahraniční otázku, zpracovávají listy veřejné mínění po několik měsíců takovým způsobem, aby nakonec oficiální vyřešení otázky každému připadalo jako samozřejmé. Každý z mých nasazených listů se vynasnaží přesvědčit svou stranu, že přijaté řešení je pro ni nejvýhodnější.

Str. 150 – Machiavelli: Všechno, co není uvedeno v úředních dokumentech, budou moje listy podávat náležitě vysvětlujícím způsobem. Co zde bude jen naznačeno, vyloží poloúřední listy otevřeněji. Hlavní věcí při tom je, nedostat se do rozporu s vlastním tvrzením.

Montesquieu: Jak to? Po tom, co jsi prve říkal, vystupuješ nyní právě s takovou zásadou?

Machiavelli: Jistě, a tvůj údiv mně do-

pro nás nezbytné, aby velká města závisela na náladách venkova, to znamená na většině obyvatelstva, řízené našimi náhončími. Nesmíme připustit, aby v rozhodujícím okamžiku velká města diskutovala o hotových věcech, protože ty byly již přijaty většinami v provinciích.

20) Jakmile přijde čas našeho nástupu vlády, nedovolíme tisku, aby nadále přinášel zprávy o zločinech. Lid musí věřit, že nová vláda je tak silná a žádoucí, že dokonce i zločinnost ustala. Dojde-li už ke zločinu, nesmí o něm vědět nikdo jiný než oběť a náhodní svědkové.

13. protokol

1) Starost o denní chléb nutí Nežidy mlčet a dělá z nich naše pokorné služebníky. Ti z Nežidů, které zaměstnáme v tisku, budou pak na náš příkaz psát o všem, co sami nemůžeme sdělit v úředních listech. A zatímco se bude o věci polemizovat, vyhlásíme připravené zákony a předložíme je veřejnosti jako hotovou věc. Nikdo se neodváží žádat jejich odvolání již jen proto, že je označíme za zlepšení dosavadního stavu. Tisk mezitím obrátí pozornost veřejnosti k jiným otázkám. Víte přece dobře, že jsme lid navykli hledat stále něco nového. Nekonečně hloupí političtí dobrodruzi se ihned vrhnou na tyto nové problémy, aniž budou tušit jejich podstatu. Otázky vysoké politiky nejsou známy nikomu jinému než těm, kdo je po staletí studovali a ovlivňovali.

2) Z toho všeho vidíte, že chceme ovládnout veřejné mínění jen proto, abychom usnadnili chod našeho státního

kazuje, že jsi mi nerozuměl. Jsou to přece slova, která musí být v souladu, nikoli jednání a činy. Jak chceš požadovat od lidových mas, aby rozhodly, zda je počínání vlády logické? Stačí to přece jen prohlásit! Proto chci, aby se různé části mé politiky jevily jako přirozené odvíjení jediného kolektivního myšlení, které je spojeno nezměnitelným cílem. — — —

Str. 151 – Machiavelli: Nezapomenu, že působím v době, která věří, že se všechny problémy společnosti dají vyřešit pomocí průmyslu, a která se neustále zabývá otázkami zlepšení životních podmínek dělnické třídy. Tyto tendence budu podporovat tím spíše, že v nich vidím výborný prostředek k odvedení pozornosti od záležitostí vnitřní politiky.

Masy souhlasí s touto nečinností, ale jen s podmínkou, že jim vláda nabídne divadlo neúnavné činnosti, podobné horečce, že jim bude před oči nepřetržitě stavěn proud novinek, překvapení, šlágrů a podobně, které je v tomto divadle udrží na sedadlech. Je to velice zvláštní, ale je to tak.

Str. 152 – Machiavelli: Této vlastnosti mas se budu bod za bodem přizpůsobovat. Nechám v tisku přetřásat a studovat otázky obchodu, průmyslu, umění, zprávy o projektech, rozpočtu, změnách i různých zlepšeních, aby jejich halas přehlušil hlasy čtených a plodných spisovatelů. Řekne se lidu, že jim národohospodářská věda přinesla štěstí, a teoretiky, utopisty a řečníky již nenechám veřejně promluvit. Blaho národa pak tedy bude jediným předmětem mých projevů. Buď budu hovořit sám, nebo prostřednictvím svých nejlepších ministrů a spisovatelů. Potom ovšem budeme neúnavně mluvit o velikosti země, o jejím pokroku a vzne-

stroje. Stejně tak dobře poznáváte, že stojíme v té nebo oné záležitosti o souhlas s našimi slovy, nikoli s činy. Proto stále prohlašujeme, že naši politiku řídí pouze starost o veřejné blaho.

3) Abychom neklid lidu odvedli od politických otázek, dáme mu náhradní podněty v podobě otázek hospodářských a průmyslových, aby se jimi vyčerpal. Lid si opravdu rád odpočine od – jak se on domnívá – politické činnosti, k níž jsme jej přiměli za účelem boje proti nežidovským vládám. Stačí, aby tyto nové otázky považoval za politicky důležité.

4) Aby lid nemohl o politice nikdy rozumně uvažovat, rozptýlíme jej kromě toho zábavami, hrami, a ostatními náruživostmi. Brzy začneme vypisovat soutěže všeho druhu v oblasti umění a sportu. Zájem o nové podniky dokonale odvrátí mysl lidu od otázek, v nichž bychom se s ním dostali do konfliktu. Jakmile lidé postupně odvyknou samostatnému myšlení, budou mluvit výhradně ve smyslu našich idejí, protože my budeme jedinými, kdo jim předloží nové myšlenkové směry; samozřejmě že jen prostřednictvím takových osob, které nebudou podezírány z nějakého spojení s námi.

5) Úloha liberálních utopistů skončí uznáním naší svrchované moci. Do té doby nám ovšem ještě budou prokazovat dobré služby. Obrátíme jejich myšlení k fantastickým teoriím, o nichž se budou domnívat, že jsou nové a pokrokové. Heslem pokroku jsme již zmátli mozky nemyslicích Nežidů. Není mezi nimi jediného, který by pochopil sku-

šenosti jejího poslání.

Ani na chvíli nepřestaneme poučovat o zásadách moderního práva a velkých otázkách, které dnes hýbou lidstvem. Z mých spisů bude dýchat nekonečný entuziasmus a svět objímající svoboda myšlení.

Západní národy milují orientální způsob vyjadřování, a proto musí mít všechna úřední sdělení a oficiální proklamace obraznou formu. — — —

Str. 153 – Machiavelli: Národy nemilují bezbožné vlády, a proto nikdy ve svých projevech k publiku neopomenou zdůraznit, že moje činy jsou pod ochranou a přízní Boží, čímž obratně spojím hvězdu své moudrosti s osudem země.

Postarám se, aby byl při každé příležitosti zdůrazňován rozdíl mezi mojí vládou a režimem mých předchůdců. To bude nejlepší způsob, jak vyzdvihnout vlastní prospěšnost a také význam svých činů, a tak podnítit s tím spojenou vděčnost lidu.

Je velice důležité umět zdůrazňovat chyby svých předchůdců a současně hned ukázat, že jsem se jim uměl pro-

tečnou podstatu věci, snad s výjimkou materiálních záležitostí. Přitom je tak snadné pochopit, že když jde o jedinou pravdu jako takovou, nemůže v ní být přece žádný pokrok v jimi chápaném smyslu slova. Jako každá falešná myšlenka, slouží i pojem pokrok jen k zakrývání pravdy, kterou známe pouze my, vyvolený národ.

6) Až nastolíme naši vládu, budou vybraní řečníci přetřásat velké otázky, které hýbaly světem, než konečně přešly pod naše blahodárné vedení.

Kdo by v tom okamžiku mohl pojmout podezření, že všechny tyto otázky byly námi vyvolány na základě politického plánu, jehož se nikdo po tolik staletí nedopátral.

14. protokol

1) Až my budeme pány světa, nestrpíme žádné jiné náboženství než našeho jediného Boha, s nímž je spjat náš osud, protože jsme vyvolený národ a náš osud je osudem celého světa. Z toho důvodu zničíme každé jiné náboženství. Jestliže tím dáme vznik novým bezbožníkům, tento přechodný jev nemůže zhatit náš plán. Bude sloužit jako výstraha příštím generacím, které přijmou mosaické učení, vedoucí nás k panství nad celým světem. Potom můžeme představit onu tajemnou pravdu, na níž spočívá celá síla naší víry.

2) Při každé příležitosti budeme uveřejňovat pojednání, v nichž budeme srovnávat naši požehnanou vládu s těmi dřívějšími.

Přednosti míru, vybojovaného staletými boji a nepokoji, dají vyniknout blahodárnému charakteru naší vlády.

Bezohledně budeme v těch nejživějších barvách vytýkat chyby, kterých se nežidovské vlády během svého pano-

zíravě vyhnout. Tím se bude šířit odpor k dřívějšímu vládnímu systému, až nakonec ten stávající bude neodstranitelný a trvalý.

Nejenže pověřím určitou část tisku neustálým zdůrazňováním své slávy i moci, a přesouváním odpovědnosti za chyby evropské politiky na ostatní vlády, ale rovněž chci, aby velký díl těchto chvalozpěvů vypadal jako ozvěna zahraničních listů, jejichž zprávy – bez ohledu na to, jsou-li či nejsou pravdivé – budou moje listy přetiskovat. Na pravdivosti nezáleží; stačí, když budou mé politice skládat hold. –

— —

Str. 154 – Machiavelli: Moje zásady, myšlenky a jednání budou představovány se svatozáří mladistvé svěžesti a duchem nového pořádku v protikladu k neschopnosti a nedostatkům starého zřízení. — — —

Mimo politiku budu ostatně vždy dobrotivým panovníkem, před nímž je možno klidně probírat všemožné otázky filosofie a náboženství. Ohledně náboženství je zásada svobody svědomí jen jistým druhem šílených představ. Bez nebezpečí ovšem není možno tomu nechat volný průběh.

V civilizačně nejpokročilejších evropských zemích vedl objev knihtisku k produkovaní bezbožné, bezduché, až špinavé literatury; to je velké zlo, které

vání dopouštěly. Tím vyvoláme takovou nechuť vůči nim, že lidé dají dobrovolně přednost míru v našem poddanství před vychvalovanou svobodou. A to tím spíše, že je svoboda tak krutě mučila, vzala jim podmínky existence a nakonec je vydala napospas dobrodruhům, kteří si s ní nevěděli rady. Zcela zbytečná střídání vlád a systémů, k nimž jsme je podněcovali, abychom rozvrátili jejich státní správu, je natolik unaví, že budou raději od nás snášet jakákoli ponížení, než aby byli znovu vrženi do dřívějších otřesů a bídy.

Budeme obzvláště důrazně poukazovat na chyby, jichž se nežidovské vlády dopouštěly a jimiž působily lidstvu staletá utrpení. Všechny jejich projekty sociálního pokroku byly totiž jen utopiemi, a Nežidé nezpозorovali, že všechny takové plány pokaždé jenom zhoršily a nikoli zlepšily všeobecné vztahy lidí.

3) Síla našich zásad a opatření spočívá v tom, že vyniknou jako výrazný kontrast k svrženému řádu a společenským poměrům.

4) Naši filosofové budou vykládat o všech nedostacích křesťanského náboženství, ale neřeknou nic o pravém smyslu naší víry, protože ji kromě našich lidí stejně nikdo nepochopí. A naši lidé toto tajemství nikdy neprozradí.

5) V takzvaných pokrokových zemích jsme podnítili vydávání hloupých, nestoudných a oplzlých knih. Po převzetí moci tuto literaturu ještě nějaký čas

by šlo snadno a rychle odstranit, ale neudělám to.

Str. 155 – Machiavelli: Teď už asi rozumíš, proč chci vladaře obklopit všelím rojem publicistů, státních úředníků, advokátů, agentů a právníků, kteří jsou potřební pro sestavování vyhlášek a příkazů, o nichž jsem mluvil, a kteří silně ovlivňují ducha národa. – – –

13. dialog

Str. 158 – Montesquieu: Potlačil jsi všechny hlasy kromě svého. Umlčel jsi všechny strany, dobrá, ale neobáváš se spiknutí?

Machiavelli: Ne, protože bych byl málo prozíravý, kdybych je všechny naráz neodzbrojil. Začnu tím, že pošlu po stovkách do vyhnanství ty, kteří můj nástup k moci přivítali se zbraní v ruce. – – –

Založení nějaké tajné organizace nebo připojení se k takové bude nemilosrdně potrestáno.

Str. – 159 Montesquieu: Dobrá, v podstatě to platí o budoucích tajných společnostech, ale co uděláš se stávajícími?

Machiavelli: Prostřednictvím státní policie nechám vypovědět ze země všechny organizace, které se na tom podílely. Ty společnosti, které nebudou policejně zjistitelné, postavím pod stálý tlak strachu z prozrazení, protože nechám uzákonit vypovězení administrativní cestou.

Montesquieu: To tedy znamená bez řádného rozsudku.

Machiavelli: Proč říkáš „bez řádného rozsudku“? Copak rozhodnutí vlády není řádným rozsudkem? Buď ujištěn, že vláda bude mít málo slitování s buřiči.

připustíme, aby tak vynikl kontrast mezi ní a učením našich autorit.

Naši Mudrci, vychovaní k vedení Nežidů, připraví přednášky, pojednání a články, jimiž získáme vliv na jejich ducha tak, abychom jej mohli řídit nám vyhovujícím směrem.

15. protokol

1) Až prostřednictvím námi všude ve stejný den vyvolaných převratů uznají všechny vlády svoji neschopnost, staneme se svrchovanými pány, což si může ještě nějaký čas vyžádat, snad i celé století. Pak se již postaráme, aby proti nám nemohlo být zosnováno žádné spiknutí.

2) Popravíme každého, kdo by chtěl náš nástup světovlády přivítat se zbraní v ruce. Založení jakékoli nové tajné organizace bude rovněž potrestáno smrtí.

Rozpustíme současné, nám známé tajné společnosti, které nám už vykonaly a ještě vykonají mnoho platných služeb, a jejich členy vyženeme z Evropy do ostatních částí světa.

3) Stejně naložíme i s nežidovskými příslušníky zednářských organizací, kteří o jejich činnosti již příliš mnoho vědí. Zednáře, které z nějakých důvodů tohoto osudu ušetříme, budeme udržovat v neustálém strachu z vyhnanství.

Vydáme zákon, jímž budou všichni stávající členové tajných společností zásadně vypovězeni z Evropy, sídla naší vlády. Rozhodnutí vlády bude konečné a bez možnosti odvolání.

V zemích, jejichž obyvatelstvo je rozpolceno rozepřemi, se musí pořádek zavést bezohlednými prostředky. Jestliže je k nastolení pořádku nezbytný jistý počet obětí, pak musí být přineseny.

Tím budou poddaní utvrzováni v přesvědčení, že se musí poslouchat, a nikdo si netroufne o tom pochybovat.

Poté, co Sulla zaplavil Itálii krví, mohl se zase klidně objevit v Římě jako obyčejný soukromník a nikdo mu nezkřivil na hlavě ani vlas. — —

Str. 161 – Montesquieu: Vraťme se ještě k předchozí záležitosti. Zničil jsi tedy tajné společnosti...

Machiavelli: Příliš pospícháš, příteli. Nic takového neudělám. Nemíchej pořadí a význam věcí.

Montesquieu: Tomu nerozumím.

Machiavelli: Zakázal jsem takové tajné společnosti, jejichž charakter a činnost nestojí pod kontrolou mé vlády, ale jinak nemám v úmyslu zbavovat se znamenitého prostředku tajného vlivu, který může sehrát velmi prospěšnou úlohu, když se s ním umí zacházet.

Mám dokonce v úmyslu přiznat jistému počtu těchto společností nějakou formu zákonného práva na existenci, nebo ještě lépe jejich sjednocení pod

4) Do společnosti Nežidů jsme zaseli semeno sváru a nepokojů tak hluboko, že pořádek bude možno obnovit jen nemilosrdným zásahem. Přitom se nesmí hledět na počet obětí, protože jde o budoucí dobro. Úlohou každé vlády, která se odvolává na svoji legitimitu, je nejen užívat svých práv, ale především plnit své povinnosti bez ohledu na množství obětí.

5) Pevná vláda musí neustále povznášet svoji vážnost. To docílí nejlépe neustálým poukazováním na svoji moc a neotřesitelnost, čímž vyvolá žádoucí dojem vlastní nezranitelnosti a tajuplné vyvolenosti Boží. Takovou byla až do našich časů autokracie ruského cara, vedle papežství náš jediný vážný protivník na celém světě.

Připomeňte si jen krví zalitou Itálii, která Sullovi, původci těchto jatek, nezkřivila ani vlas na hlavě. Lid zbožňoval Sullu, který mu způsobil tolik běd, a jeho neohrožený návrat do Itálie mu dodal nedotknutelnosti. Lid se neodvážil sáhnout na muže, kterého chrání kouzlo jeho statečnosti a duševní síly.

6) Dokud pevně neuchopíme svrchovanou vládu nad světem, budeme všude zakládat a rozmnožovat zednářské lóže. Do nich přilákáme všechny, kteří hrají nebo by mohli hrát vynikající úlohu ve společnosti. Lóže jsou pro nás znamenitým prostředkem k získávání informací a vykonávání našeho vlivu.

7) Všechny zednářské lóže soustředíme pod jedno vedení, které bude známé jenom nám a v němž budou pouze naši Mudrci. Všechny lóže budou mít

společné vedení, které já budu dosazovat.

Tím budu mít pod kontrolou mnohé revoluční elementy v zemi. Lidé totiž, z nichž se takové společnosti skládají, pocházejí ze všech národů, tříd a stavů. Jejich prostřednictvím budu průběžně informován o všech temných politických intrikách.

Jistým způsobem půjde o doplňující článek mé policie, o níž hned promluví.

Tento podzemní svět tajných společností je plný nemyslicích hlav, jimž nepřikládám sebemenší význam, ale právě v tomto prostředí se nabízí nejlepší možnost k získávání vědomostí a vydávání impulsů různým hnutím a společenským pohybům.

Str. 162 – Machiavelli: Jestliže se někde objeví nepokoje a rozbroje, je to moje ruka, která je vyvolala. Když se někde připravuje spiknutí, jsem to já, kdo je jeho hlavou. – – –

(Poznámka: Odstavce 9-10 jsou vsuvkou autora Protokolů. Joly zde již o zednářství dál nemluví. – Fl.)

své představené, aby jimi byly kryty skutečné řídicí osobnosti; jenom ony budou oprávněny k vydávání hesel. V lóžích shromáždíme revolucionářské a liberální elementy ze všech vrstev. Tím se také dozvíme ještě týž den o všech tajných politických plánech a zařídíme se podle toho.

Téměř všichni agenti státní i mezinárodní policie budou členy zednářských lóží, protože jsou pro nás nepostradatelní. Policie je vhodná nejen k zásahům proti nepoddajným, ale bude nás také výborně krýt v našich vlastních záměrech provokování neklidu a nespokojenosti.

Většina lidí, vstupujících do tajných společností, jsou obvykle šplhouni, dobrodruzi a obecně lidé všeho schopní, které nebude nijak těžké získat pro naše záměry.

8) Až po světě vypuknou nepokoje, neznamená to nic jiného, než že jsme je vyvolali za účelem zničení nežádoucí jednoty a svornosti. Kde snad dojde k nějakému spiknutí, znamená to opět pouze to, že jeho hlavou je některý z našich oddaných agentů.

9) Je přirozené, že jenom náš národ může vést a řídit zednářstvo, protože jenom my víme, jaký je konečný cíl a smysl jeho činnosti.

Nežidé naproti tomu nerozumějí ničemu, dokonce ani bezprostředním výsledkům. Obvykle se jen spokojují s okamžitým uspokojením vlastní samolibosti při provádění svých plánů, a nepozorují, že nevyšly z jejich hlav, ale byly jim námi podsunuty.

10) Někteří Nežidé vstupují do lóží buďto z obyčejné zvědavosti nebo v očekávání nějakého prospěchu, jiní

Oh, můj milý Montesquieu, ty nemáš nejmenší ponětí o neschopnosti a dětinské prostotě většiny mužů evropské demagogie.

Tihle tygři mají beránčí duši a v jejich prázdných hlavách se prohání jen vítr.

Sní o tom, že každá osobnost se musí rozplynout v symbolické jednotě. Požadují uskutečnění plné rovnosti prostřednictvím moci, která ovšem může být jen tehdy neodvolatelná a definitivní, spočívá-li v rukou jen jediného muže. — — —

(Poznámka: Machiavelli [str. 163-165] prohlašuje, že musí být zrušeno právo shromažďovací a spolčovací, a že bude zakázáno setkání více než 15-20 osob. Dále se pak zabývá pravomocemi soudů.

zase s nadějí na uskutečnění svých nespelnitelných snů. Touží po úspěchu a potlesku, a proto jim budeme do omrzení tleskat. Dopřejme jim toto potěšení, protože tím jistěji pak můžeme využít pro ně osudného klamu, kdy si myslí, že oni jsou otcem myšlenky, a nepozorují, že jim byla vnuknuta někým jiným.

Vůbec si, pánové, neumíte představit, jak lehce lze i ty nejinteligentnější Nežidy přivést lichocením až do stavu směšné naivity a jak snadno jim lze vzít všechnu odvahu i nejmenším neúspěchem; například jen tím, že se nedočkájí potlesku. Tehdy se stávají našimi nejoddanějšími služebníky, protože vědí, že jejich úspěch závisí na nás. Zatímco naši lidé se nestarají o jiný výsledek, než o takový, který souvisí s provedením našich plánů, Nežidé jsou ochotni klidně obětovat své zájmy pro dosažení zdání vnějšího úspěchu. Takový charakterový rys Nežidů nám mimořádně ulehčuje naši úlohu, být jejich pány.

Tento zdánlivý tygr má beránčí pokoru a v jeho prázdné hlavě není nic než vítr.

11) Nasadili jsme jim do hlavy i další výmysl, představu, že každá osobnost se musí rozplynout v symbolické jednotě, v kolektivismu. Zatím nepřišli a také nikdy nepřijdou na to, že tato představa je v přímém rozporu se základním zákonem přírody, který od počátku stvoření zná jenom navzájem rozdílné bytosti, jimž propůjčuje individualitu.

Nedokazuje už jen ta skutečnost, že přijali od nás takový nesmysl, nízký stupeň jejich duševních schopností v porovnání s námi? To je současně nejlepší zárukou našeho vítězství.

12) Jak důvtipní byli naši staří Mudrci,

Naproti tomu Protokoly na tomto místě mluví jen o nepřekonatelném židovském důvtipu a nutnosti odstraňování politických odpůrců vraždou. – Fl.)

Str. 165 – Machiavelli: Především musíš vědět, že nepovažuji za nutné vyhlašovat početné trestní zákony. Vždyť takových již bylo dříve vyhlášeno mnoho a dosud jsou v platnosti. – – –

Str. 166: Pokud ovšem jde o nové, mají vládou ve formě jednoduchých dekretů nařízené zákony, nebude jejich uplatňování tak snadné, protože v zemích, kde soudci jsou nesesaditelní, bude snaha vlády o získání vlivu na výklad zákonů narážet na odpor. – – –

když nám řekli, že k dosažení cíle se nesmíme bát použít žádného prostředku, ani nemáme počítat oběti. Nikdy jsme nepočítali oběti těchto nežidovských zvířat, i když mezi obětovanými bylo také mnoho našich lidí. Tím jsme ovšem našemu národu zajistili ve světě tak mocné postavení, že se o tom nikomu ani nesnilo. Poměrně nečetné oběti z našich řad zachránily národ před zkázou.

13) Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců. Rozsudky smrti vynášíme a provádíme v zednářských lóžích tak, že nás nikdo mimo lóže nemůže ani v nejmenším podezírat.

Ani samotné oběti se nikdy o svém odsouzení nedozvědí, a jakmile je to nezbytné, umírají zdánlivě přirozenou smrtí. Protože je to lóžovým bratřím dobře známo, nikdy si netroufnou proti tomu vystoupit.

Tímto opatřením jsme v zednářstvu vykořenili sebemenší nutkání k neposlušnosti nebo odporu. Nežidům sice kážeme liberalismus, ale náš lid a naše náhončí udržujeme v bezpodmínečné poslušnosti.

14) Svým vlivem jsme omezili respekt k nežidovským zákonům na minimum. Úctu k zákonům podkopaly především naše liberální výklady a spory o hlavních zásadách politiky a morálky. Soudy již dnes rozhodují podle námi vštěpených názorů, a tedy podle našeho přání. Jako prostředníků k provádění našich záměrů používáme osob, které s námi nejsou v žádném viditelném spojení, dále pomocí tiskových zpráv a jinými prostředky. Samotní členové senátu a jiní vysocí státní úředníci slepě poslouchají naše rady.

(Poznámka: Machiavelli nyní přechází bezprostředně k pojednání o posílání soudců do výslužby. Naproti tomu autor Protokolů na toto místo vsunul samochvalu vyvoleného národa a několik vět o trestech za zneužití úřední moci a postavení. – Fl.)

15) Čistě zvířecí duch Nežidů není schopen pozorování a analyzování pojmů. Ještě méně je uzpůsoben k předvídání výsledků, k nimž může vést uskutečňování stanovených zásad.

Tento rozdíl mezi naší rozumovou schopností a pudovou, zvířecí povahou Nežidů je jasným důkazem našeho vyvolení Bohem. Nežidé se nechávají vést pouhým zvířecím instinktem. Oni sice vidějí, ale nejsou schopni předvídání, snad s výjimkou materiálních záležitostí. Je tedy jasné, že sama příroda nás určila za vládců na Zemi.

16) Jakmile přijde doba našeho otevřeného panství a budeme moci poukázat na požehnání naší vlády, změníme všechny zákony. Naše zákony budou jasné, stručné a nezměnitelné. Nikdo tedy nebude potřebovat jejich výklad, aby jim porozuměl.

17) Ústředním bodem bude absolutní poslušnost vrchnosti. Tuto poslušnost dovedeme až k nejvyššímu možnému stupni. Odpovědnost všech vůči svému svrchovanému vládci vyloučí jakékoli zneužívání zákona.

18) Odstraníme také zneužívání úřední moci podřízenými úředníky, protože tresty za to budou tak přísné, že nikdo nebude mít chuť si něco takového vyzkoušet. Budeme pozorně sledovat jednání všech správních úředníků a činitelů, neboť na jejich činnosti závisí správný chod státního aparátu. Sebelepší nekázeň v těchto kruzích vede k všeobecnému nepořádku. Každý případ porušení nebo zneužití zákona bude exemplárně potrestán.

Každá zpronevěra, každá nezákonnost úředníků zmizí ihned po první ukázkě přísného trestu.

19) Úcta k naší svrchované vládě vyžaduje účinné, to jest přísné tresty za sebelepší přestupek, který by tuto

Str. 166 – Machiavelli: Vydám nařízení, podle něhož budou soudci po dosažení určitého věku posíláni do výslužby. Nepochybuji, že i v tomto případě budu mít veřejné mínění na své straně, protože je trapná podívaná, jak takový starý soudce není pro duševní slabost schopen rozhodování právě v těch nejdůležitějších a nejtěžších otázkách svého úřadu. — — —

Str. 168 – Machiavelli: V zájmu pořádku je nezbytné, aby soudci stáli vždy na straně vlády. Bylo by vůbec nejhorší, kdyby měl být vladař znepokojován pobuřujícím rozsudkem, který by v celé zemi okamžitě vyvolal odpor proti jeho vládě. — — —

Moje metoda odstraní ducha odporu, který je stále tak nebezpečný v soudcovských kruzích jako přežitek dřívějších poměrů.

Str. 169: Díky této metodě se dostanou do úřednického stavu četné nové elementy, které budou již proniknuty duchem mého panování. — — —

úctu mohl narušit. Když bude viník přísně potrestán, nebude to v podstatě nic jiného, než trest neposlušného vojáka na bitevním poli státní správy ve službách vrchnosti, zásad a zákonů. Tyto principy totiž ukládají lidem ve vedení státního organismu, aby svoje osobní výhody nekladli nad své veřejné povinnosti.

20) Naši soudci budou vědět, že jakákoli shovívavost znamená jen opouštět princip spravedlnosti, a proto budou odkládat všechny ohledy. Shovívavost a mírnost jim může být ke cti v soukromém životě, ale nikdy ne ve veřejné službě, která je pedagogickou zásadou života státu.

21) Naši soudci po dovršení 55. roku věku nezůstanou ve svých úřadech, a to ze dvou důvodů. Jednak mají starci sklon lpět na získaných zvycích a hůře se podřizují novým poměrům, jednak nám rychlejší výměna zaručí jejich povolnost. Kdo si bude chtít udržet své postavení, bude nás muset slepě poslouchat.

Soudce si budeme obecně vybírat z takových lidí, kterým je jasné, že jejich posláním je užívat zákonů a trestů, a ne se dát unášet představami o liberalismu na úkor státu, jak to dnes činí právě Nežidé.

22) Systém, založený na časté výměně úředníků, zničí soudržnost mezi nimi, takže budou hájit zájmy vlády, od níž závisí jejich osud a existence. Nová generace soudců bude již vychována tak, že nebude trpět sebemenší prohřešek proti naší vládě.

23) Protože si současní nežidovští soudci neuvědomují své povinnosti vůči státu a vládě, hledají na každém zlo-

Str. 170 – Machiavelli: Budu tvrdě potírat každou myšlenku nebo názor, které by mohly být nebezpečné mým rozhodnutím k jakémukoli případu. Panovník, který takto jedná, si vynutí trvalou úctu ke své vůli. – – –

14. dialog

Str. 173 – Machiavelli: Nyní bych chtěl ještě krátce promluvit o kasačním soudním dvoru. Odvolací soudní dvůr je něco víc než obyčejný soud. Jistým způsobem představuje čtvrtou moc ve státě, protože je oprávněn v poslední instanci vykládat smysl zákonů. Tako-

činci nějakou polehčující okolnost. Je to tím, že dnešní vlády při jmenování soudců zapomínají vzbudit v nich smysl pro povinnost, svědomitost a vůbec pro význam jejich práce. Tak jako zvířata posílají své mladé hledat si kořist, stejně tak svěřují nežidovští vládci svým poddaným vysoké úřady, aniž by jim vysvětlili podstatu jejich poslání. Tím si vlády podkopávají autoritu jednáním svých vlastních úředníků.

24) Z toho musíme vyvodit pro naši vládu další zásadu. Liberalismus vyloučíme ze všech důležitých oblastí státní správy, na nichž bude záviset společenská výchova poddaných. Taková místa vyhradíme jen těm, kdo budou speciálně připraveni pro práci ve státní službě.

25) Mohlo by se snad namítnout, že předčasné posílání starších úředníků na odpočinek neúměrně zatíží státní pokladnu. Na to odpovídám takto: dříve než budou penzionováni, najdou se jim místa v soukromých službách, kde si budou moci ztrátu příjmu vynahradit. Mimo to budou v našich rukou peníze celého světa, takže na výdaje nemusíme tolik hledět.

26) Protože naše samovláda bude důsledná, bude respektován každý projev její svrchované vůle, a každý bude bez reptání poslouchat. Ostatně si žádného reptání nebo nespokojenosti vůbec nebudeme všimati. Kdyby měly přerůst v nějaký odpor, použijeme exemplárních trestů.

27) Právo odvolání si ponecháme jen pro vlastní účely, jinak ho zrušíme. Protože soudnictví je výsadním znakem a právem panovníka, nemůžeme připustit domněnku, že námi jmenovaní soudci mohou vynést chybný rozsudek. Soudce by ovšem byl v tako-

vý soudní dvůr, zcela nezávislý na vládě, ji může díky své suverenitě a volnosti disponovat právem svrhnout prakticky kdy bude chtít.

(Poznámka: Dále pak Joly probírá, jak z takového odvolacího soudu udělat poslušný nástroj. – Fl.)

Str. 179 – Montesquieu: S postupem našich rozhovorů vidím, že se tvoje vláda stává víc a víc patriarchální. Přinejmenším jí přisuzuješ takové morální kompetence. Jenom nevím, zda by ti za tuto péči, kterou líčíš v geniální formě, uměli být všichni vděční.

Machiavelli: Konečně jsi tedy donucen uznat, že jsem vzdálen používání nějakých barbarských vládních metod, jak jsi mi na počátku našich hovorů připisoval. – – –

Machiavelli: Z toho vidíš, že u mne nebude hrát nátlak a donucování žádnou úlohu. Hlavní oporu své moci budu hledat tam, kde ji dnes každý nachází – v právu.

Str. 180 – Montesquieu: V právu silnějšího...

Machiavelli: Právo, jemuž je nutno se přizpůsobit, je vždy právem silnějšího. Neznám žádnou výjimku z tohoto pravidla.

15. dialog

(Poznámka: Tento dialog je na str. 180-192 a pojednává o volebním prá-

vém případě neveřejně přísně potrestán za neznalost svých povinností, takže by se podobný případ asi neopakoval.

Znovu zdůrazňuji, že budeme hlídat každý krok naší státní správy, aby lid byl s námi spokojen. Má přece právo na dobrou vládu a státní správu.

28) Naše vláda bude stále vyvolávat a podporovat dojem patriarchální otcovské starostlivosti v čele s našim panovníkem. Naš národ i naši poddaní v něm budou vidět otce, jehož úlohou je bdít nad všemi jejich potřebami, otce, který upravuje jejich vzájemné vztahy i vztahy k vládě. Tím vyvoláme v lidu přesvědčení, že když chce žít v klidu a míru, nemůže bez svého otce nic podniknout. Samovládu našeho panovníka bude lid ctít a zbožňovat, zvláště když se přesvědčí, že jeho úředníci jednají pouze v mezích svých povinností a slepě plní jeho rozkazy. Naši poddaní budou šťastni, když uvidí, že každá otázka jejich života je upravena tak, jak to dělají moudří rodiče, kteří své děti vychovávají k poslušnosti a k plnění povinností. Vždyť lid je vzhledem k tajemstvím naší politiky skutečně jen malým dítětem.

29) Jak vidíte, náš despotismus je založen na právu a povinnosti. Právo žádat plnění povinností je nejvznešenější úlohou vlády, která s poddanými jedná jako otec s dětmi. Současně je tento despotismus založen na právu silnějšího, aby svou mocí vedl společnost k pořádku, který je zase postaven na přirozeném zákonu poslušnosti. Všechno na světě je podrobené buď nějakému člověku, okolnostem či vlastní povaze, vždy však něčemu silnějšímu. Proto musíme bez váhání obětovat každého, kdo poruší takový pořádek, protože výchovná síla spočívá v pří-

vu. V obsahu knihy je Jolym tato část uvedena pod titulem: „Potíže, jichž je nutno se vyvarovat při zavádění všeobecného hlasovacího práva. Jmenování předsedů všech správních těles musí být z tohoto volebního práva vyjmuto. Kandidáti musí být před volbou zavázáni přísahou. Voliči nesmějí mít možnost domluvit se na jednotné volbě. Voliči se nesmějí domlouvat na uzavřených shromážděních. Rozbití kruhů voličů všude tam, kde se rýsuje náznak opozice. Jak získávat voličské hlasy, aniž by byly přímo kupovány. O parlamentní opozici, o parlamentní strategii a o umění dosáhnout nebo zničit schopnost usnášení se zákonodárců.“ Roztomilý program, který z volebního práva dělá stínovou komedii, nemá v Protokolech odpovídající protějšek. – Fl.)

16. dialog

Str. 194 – Machiavelli: Pokud se týče univerzit, jsem se současným stavem poměrně spokojen. — — —

Str. 195 – Machiavelli: Ujistil jsem se, že univerzity všude ztratily svou autonomii a staly se z nich více méně veřejné úřady, vydržované státem. — — —

Rektoři a členové profesorského sboru všech stupňů budou jmenováni vládou, a proto s ní budou svázáni a na ní závislí. — — —

Považuji za velice důležité odstranění výuky ústavního práva. — — —

Nepřeji si, aby z univerzit vycházela mládež, hloupě snící o politice.

Str. 196: V osmnácti letech se na politiku pohlíží jako na nevázanou zábavu. Taková výuka by jenom kazila ducha

kladném trestání zla.

30) Až si král izraelský vloží na svoji posvátnou hlavu korunu, kterou mu nabídne Evropa, stane se patriarchou celého světa. Nevyhnutelné ztráty, jichž si tato cesta k cíli vyžádala a vyžádá, nikdy nedosáhnou počtu obětí, které padly na oltář velikášství staletého panování nežidovských vladařů a států.

31) Náš panovník bude v neustálém styku s lidem. Bude k němu hovořit z tribuny a pověst o jeho slávě se rychle rozšíří po celém světě.

16. protokol

1) Abychom znemožnili každé slučování sil kromě našich vlastních, musíme změnit systém univerzit a přebudovat je na jiném základě. Rektoři a profesori budou do nejmenších podrobností připraveni ke své činnosti podle tajného programu, od kterého se nebudou smět odchýlit.

Budou vybírání s mimořádnou pečlivostí a existenčně musejí být zcela závislí na vládě.

2) Z vyučování odstraníme především výuku státního práva a všech politických otázek.

Tyto věci budeme učit jen malý počet nejschopnějších mužů, vybíraných ze zasvěcených kruhů.

Z univerzit nebudou nadále vycházet holobrádkové, kteří se domnívají, že vytvoření ústavy je stejně snadná věc jako napsání kabaretní komedie či frašky, a chtějí se míchat do politických

mládeže a zásobovala jej látkou, která je nad jeho rozumové schopnosti. S takto špatně vykládanými a chápanými pojmy by se vychovali jen mizerní státníci, utopisté, jejichž duševní nedostatečnost by přecházela do opovázlivosti jejich činů.

Generace, vyrůstající pod mojí vládou, je nezbytné vychovávat v úctě k stávajícímu zřízení a lásce vůči panovníkovi. — — —

Jsem přesvědčen, že ve školách se všeobecně děje velká nepravost, když se zanedbává výuka soudobých dějů. Je přece přinejmenším stejně důležité učit se o vlastní době tak, jako třeba o Periklově epoše. Budu vyžadovat, aby se na školách vyučovaly dějiny mé říše už za mého života.

Takto si panovník získá srdce své generace.

Montesquieu: Takto by sis chtěl zajis-

otázek, jimž nerozuměli ani jejich otcové.

3) Špatná znalost politických dějů většiny lidí vychovává pouze utopisty a špatné občany, jak můžete sami vidět podle výchovy Nežidů. Museli jsme do jejich výchovné soustavy vložit zásady, které jim rozvracejí sociální řád. Jakmile se chopíme vlády, vyloučíme z vyučování všechno, co by mohlo vyvolávat nepořádek.

Z mládeže vychováme dítku poslušná své vrchnosti, která ve svém panovníkovi budou spatřovat ochránce klidu a míru.

4) Na místo studia klasiků a dějin, které obsahují víc špatných než dobrých příkladů, zavedeme vyučování o základech budoucnosti. Z paměti národů vyhladíme všechny vzpomínky na minulost, které nám jsou nepříjemné, a zachováme pouze takové, jež stavějí na odiv všechny chyby nežidovských vlád. Hlavním předmětem výuky bude studium praktického života, sociálního zřízení, vzájemného poměru lidí ve společnosti a potírání egoismu, který je kořenem všeho zla.

5) Vyučovací program bude odstupňován podle jednotlivých povolání, protože vyučování nesmí nikdy mít jednotný charakter. Tato zásada je nesmírně důležitá. Vzdělání každého stavu bude přesně vymezeno jeho speciálním určením a povahou povolání. Vynikající jedinci vždy uměli a budou umět povznést se do vyššího stavu a zaujmout místa těch, jimž náležejí podle původu a povolání. Půjde ovšem o výjimky. Vy dobře víte, jaké katastrofy to způsobilo, když toto Nežidé dopustili jako obecnou zásadu.

6) Aby poddaní svého panovníka ctili a milovali, musí se na školách i na veřejných místech neustále zdůrazňovat

tit trvalé ospravedlnění svých činů?

Machiavelli: Samozřejmě, že na sebe nenechám pohlížet svrchu.

Další prostředek, kterého použiji, bude boj proti svobodě vyučování, jímž dosáhnu toho, čeho nelze dojít přímou cestou.

Str. 197: Na univerzitách bude celá armáda profesorů, která se dá ve volném čase využít k dalšímu šíření správné výuky. Přiměji všechny profesory, aby v době volna pořádali v každém významnějším městě přednáškové kursy, čímž podpořím nejen výuku, ale posílím i vliv a autoritu vlády. – – –

Montesquieu: Jinými slovy, tím uhasíš a ubiješ ve svůj prospěch poslední záblesky samostatného myšlení.

Machiavelli: Tím neubiji vůbec nic...

Montesquieu: Připustíš snad nějakou jinou výuku kromě své, aby se věda mohla stejnými prostředky a bez omezení stát obecně dostupnou?

Machiavelli: Co tě to jenom napadá, chceš snad, abych povolil nějaké kluby?

(Poznámka: Je kuriozní, jak autor Protokolů vulgarizuje výraz „obecně dostupná věda“, když přechází k zásadám názorného vyučování. – Fl.)

Str. 198 – Machiavelli: Právnické povolání vychovává chladné a bezohledné charaktery, které se jen zavile drží svých praktik. Vytváří duchy, posuzující jednání vlády čistě právnicky. Advokát, stejně jako soudce, nemá vyšší

význam jeho činnosti pro obecné blaho a jeho dobré úmysly.

7) Volnost vyučování zcela zrušíme. Žáci budou mít povinnost scházet se i se svými rodiči ve školních klubech. V těchto klubech ve chvílích volna budou profesori volně přednášet o problémech vzájemného poměru a vztahu lidí, o podstatě a významu dobrého příkladu a škodách, které přináší bezuzdná soutěž; tedy o filosofii nových, světu dosud neznámých učeních. Tyto nauky budou sloužit jako prostředek k obracení lidí, aby přijali naši víru. Když jsem vám tedy objasnil náš současný i budoucí program, přejdu nyní k výkladu o principech těchto teorií.

8) Ze staletých zkušeností víme, že lidé žijí pod dojmem myšlenek a idejí, nechávají se jimi vést, a že se pomocí různých prostředků nechají v každém věku snadno získat pro ideje jiné, mnohdy i zcela protichůdné.

Z této okolnosti pro nás plyne výhoda možnosti odstranit i ten poslední zámkut samostatného myšlení Nežidů, které již tak dlouho řídíme nám žádoucím směrem. Tento způsob duchovního zotročení má svůj výraz v tom, čemu říkáme názorné vyučování, které vychovává z Nežidů poslušná zvířata, jež musí nejprve něco vidět, aby to pochopila. Již nyní se Bourgeois, jeden z našich nejschopnějších agentů, zasažuje o takový nový způsob vyučování ve Francii.

17. protokol

1) Právnické povolání dělá z lidí jen chladné a bezohledné jedince, kteří neznají žádné zásady lidskosti. Jejich profese je nutí dívat se na věci naprosto neosobně a jen z pozice zákonů. Advokáti se navíc naučili pohlížet na

mysl pro sociální potřeby. — — —

Str. 199 – Machiavelli: Vydám nařízení, které bude i při vší vyjádřené úctě k nezávislosti soudnictví a advokacie právníky nutit, mít pro výkon svého povolání panovníkův souhlas. Ve zdůvodnění tohoto nařízení již nebude těžké dokázat poddaným, že tento způsob jmenování soudců poskytuje spolehlivou záruku, protože tento stav se rekrutuje z řad občanů. — — —

Str. 200 – Montesquieu: Nuže, podívejme se, co uděláš s duchovenstvem. — — — Neznám pro tvoji vládu nic nebezpečnějšího, než tuto moc. — — — Nezapomeň, že křesťanské učení je učení svobody. — — —

Str. 201 – Machiavelli: Není mi zcela jasné, proč děláš z kněžstva apoštoly svobody. Nikdy jsem si toho nevšiml. Naopak právě v duchovenstvu jsem vždy spatřoval přirozenou oporu absolutní moci. — — —

Kdyby ovšem duchovenstvo využívalo svého vlivu k tajnému odboji proti mé vládě,

Str. 202 – Machiavelli: potom jsem připraven vyvolat církevní schizma. — — —

Str. 203 – Machiavelli: Víím dobře, že by duchovenstvo mohlo proti mně pracovat svým tak těžko postižitelným vlivem. Ale v takovém případě najdu

proces jen z hlediska svého prospěchu a málokdy jim jde o skutečnou obranu práva. Obvykle se snaží ze zjištěných důvodů dosáhnout osvobozujícího rozsudku a používají k tomu všech právnických triků. Tím znemravňují celý smysl zákonů.

Proto důkladně omezíme okruh jejich činnosti a uděláme z nich výkonné jen úředníky státní moci. Advokáti budou mít přímý styk se svými klienty, stejně jako se soudci; jednotlivé soudní případy budou posuzovány pouze na základě výsledků předběžného vyšetřování. Jejich honorář nebude záviset na výsledku procesu. Tím se dosáhne objektivní, nestranné obhajoby, která nebude vycházet z očekávaných výhod, ale z právního přesvědčení. Tímto systémem se rovněž odstraní korupce, jež dosud umožňovala vítězství té straně, která víc zaplatila.

2) Vynaložili jsme obrovské úsilí, aby se nám podařilo podkopat důvěru Nežidů v jejich duchovenstvo, které nám jinak bylo největší překážkou v naší cestě. Dosáhli jsme znamenitého úspěchu, protože vliv duchovenstva na lid den ode dne klesá.

3) Dnes je již prakticky všude uznána svoboda vyznání. Z toho plyne, že konečné zhroucení křesťanské víry je už jen otázkou několika roků. S ostatními denominacemi to bude ještě snadnější, ale zatím je předčasné o tom zde mluvit. Omezíme vliv duchovenstva do té míry, že v porovnání s minulostí bude prakticky nicotný.

cesty a prostředky, jak této činnosti zamezit u samotného papežského stolce.

Str. 204 – Machiavelli: Stačilo by mi k tomu pouze ukázat Svatému stolci prstem na morální stav svého lidu, který sténá pod jařmem Církve, ale dokáže je zlomit, odtrhnout se od katolické jednoty a vrhnout se do náruče řeckých nebo protestantských schizmatiků.

Montesquieu: Tedy místo činu výhrůžka...

Machiavelli: Velice se mýlíš, Montesquieu! Jediná role, kterou chci sehrát, jediné poslání, které mi jako katolickému panovníkovi přísluší, spočívá právě v tom, být ochráncem Církve. –

Str. 205 – Machiavelli: Kdyby však mělo dojít k ohrožení suverenity papeže a byl by vyhnán z církevního státu, jak jsme v minulosti již zažili, pak by ho moje bajonety vrátily zpět a zajišťovaly by mu bezpečný pobyt po tak dlouho, dokud bych byl naživu.

Montesquieu: Vskutku, to by byl přímo mistrovský tah, protože kdybys takto umístil v Římě svoji trvalou posádku, disponoval bys Svatým stolicí jako nějakou provincií svého království.

4) Až přijde čas definitivně zničit papežství, ukáže lidu naše neviditelná ruka na papežský stolec.

Kdyby však lid chtěl proti papeži vystoupit silou, zakročíme sami proti tomu pod záminkou, že není vhodné prolévat krev.

Tímto úhybným manévrem totiž pronikneme do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustíme dříve, dokud zcela nezlomíme moc papežství.

5) Potom se král Izraele stane pravým papežem světa, patriarchou internacionální církve.

6) Než bude mládež přechodného období vychovávána k naší pravé víře, nebudeme otevřeně útočit proti víře stávající, nýbrž ji budeme podrývat kritikou, a zaséváním pochybností a rozkolů.

Všeobecně bude náš tisk zlehčovat a kritizovat vládní záležitosti, náboženské otázky a neschopnost Nežidů opovrhlivým způsobem, který je našemu geniálnímu národu vlastní.

17. dialog

Str. 207 – Montesquieu: Teď už rozumím tvému přirovnání o Višnovi. Máš sto rukou jako tato indická modla a každý tvůj prst se dotýká koleček stroje. Dokážeš tedy všechno vidět stejně tak, jako se umíš všeho dotýkat?

Machiavelli: Samozřejmě, protože ze své policie udělám tak obrovskou instituci, že v mé říši jedna polovina obyvatel bude hlídat tu druhou. – – –

Str. 208 – Machiavelli: Pro příklad ti uvedu některé z podob, pod nimiž bude moje policie vystupovat v zahraničí. Rozmařilci z dobré společnosti při zahraničních dvorech, kteří budou lichotit panovníkům i rádcům a sledovat všechny jejich intriky, vypovězení revolucionáři, – – – založení vlastních politických novin v hlavních městech, majitelé tiskáren a nakladatelé, kteří budou tajně subvencováni a budou zblízka sledovat prostřednictvím tisku pohyby myšlenek ve společnosti.

Str. 211 – Machiavelli: A pokud jde o vnitrostátní policii, obnovím „černý kabinet“. Listovní tajemství již nesmí sloužit k ochraně spiklenců. – – –

7) Naše vláda bude podobná indickému bohu Višnovi; stovky jejích rukou se budou dotýkat koleček sociálního stroje. Budeme o všem informováni i bez oficiální policie, kterou jsme Nežidům zřídili tak, že vládám vlastně jenom brání v přístupu k důležitým informacím. Podle našeho programu bude každý třetí poddaný špehovat ty ostatní z pouhého pocitu povinnosti prokázat státu tuto službu. Řemeslo udavače již pak nebude pokládáno za nečestné nebo opovržením hodné. Budeme ovšem přísně trestat falešná udání, abychom předešli zneužívání tohoto práva.

8) Naši důvěrníci budou pocházet z nejvyšších i nejnižších vrstev. Budou se rekrutovat z řad požitkářských úředníků, nakladatelů, majitelů tiskáren, obchodníků, dělníků i služebnictva. Tato policie nebude mít žádné výkonné právo, ale pouze úlohu udavačů, informátorů a svědků. Prověřováním dodaných zpráv a vystavováním zatykačů bude pověřen zvláštní útvar policie. Vlastní zatčení bude vykonávat četnictvo nebo místně příslušná policie.

9) Kdo by však něco věděl o podezřelých politických věcech a neoznámil to, ten bude obžalován ze spoluúčasti. Stejně tak, jako jsou již dnes naši souvěrci povinni z vlastního popudu oznámit kahalů odpad od víry nebo činnost proti němu, budou v naší světové říši všichni poddaní povinni oznamovat provinilce stejným způsobem.

10) Tak odstraníme každé zneužívání úřední moci, nespravedlnost a korupci,

zkrátka všechny chyby, které jsme našimi teoriemi dostali do myšlení a jednání Nežidů. Jak jinak bychom totiž mohli dosáhnout svého cíle, vnést nepořádek a chaos do nežidovské státní správy? Důležitým pomocníkem jsou nám v tom právě státní úředníci. Musíme v nich podporovat jejich nejhorší vlastnosti, totiž sklony k zneužívání svěřené moci a k podléhání korupci, čímž potom nakazí dříve či později i ostatní.

18. protokol

1) Až usoudíme, že je vhodné zostrit policejní opatření, která jsou však vždy pravým jedem pro vládní prestiž, vyvoláme prostřednictvím našich zkušených řečníků a lidových vůdců umělé nepokoje a nespokojenost. Tito náhončí najdou souhlas většiny davu, ale pro nás to bude pouze vhodná záminka k omezení svobod, k zatýkání a domovním prohlídkám, které budou provádět naši agenti, zahníždění v řadách nežidovské policie.

2) Mnozí odbojníci jednají z pouhé záliby v tajnůstkářství a pocitu spikleneckví. Proto je necháme na pokoji dotud, pokud nepřistoupí ke skutečným činům. Zatím se spokojíme s tím, že budeme o jejich chování informováni nastrčenými zpravodaji. Musíme mít totiž na paměti, že příliš častým odhalováním spiknutí klesá prestiž vlády, protože vzbuzuje dojem státní bezmocnosti, což je ještě škodlivější než

Str. 211 – Machivalli: V mojí říši budou atentáty! A dokonce musí být! Možná, že budou i skutečné atentáty, v tom směru nemohu nic zaručit, ale mohu zařídit, že bude docházet k atentátům uměle vyvolaným. V jisté situaci to může být výborný prostředek zvýšení sympatií lidu ke svému vladaři, kdy jeho obliba mizí. A v okamžiku, kdy je duch veřejnosti zastrašen, naskytá se příležitost k zostrění policejních opatření. Vymyšlená spiknutí, jichž se ovšem může užívat pouze s nejvyšší opatrností, dávají ještě jednu výhodu: možnost zakrýt jimi skutečné atentáty, vykonávat domovní prohlídky a sledovat podezřelé osoby. — — —

Str. 212 – Ostatně, mám v úmyslu nasadit své policejní agenty do všech společenských kruhů. — — —

Str. 213 – Machiavelli: Existují lidé ze všech vrstev, kteří tuto práci budou vykonávat z pouhé záliby.

(Poznámka: Tyto dvě poslední věty patří k několika málo případům, kdy autor Protokolů přebírá pasáže od Jolyho až z následujícího kontextu. Machiavelli zde totiž již dál nemluví o spiklencích, ale o své tajné policii. Tento posun se ovšem týká jen několika řádků. – Fl.)

Str. 212 – Nic nemá větší cenu, než život vladaře. Musí být proto obklopen nespočetnou stráží, to znamená množstvím spolehlivých mužů, ale současně musí být tato tajná tělesná stráž maskována tak šikovně, aby nevzbudila dojem, že panovník má strach ukázat se na veřejnosti.

Str. 212 – Bylo mi řečeno, že v Evropě jsou tato bezpečnostní opatření prováděna tak, že panovník zdánlivě klidně vejde na ulici do davu jako obyčejný soukromník. To ovšem znamená, že je ve skutečnosti obklopen dvěma či třemi tisíci ochránců. – – –

Str. 231 – Když je nějaký nešťastník

bezprávi samo o sobě. Dobře víte, jak jsme podryli autoritu nežidovských panovníků častými atentáty, které zosnovali naši náhončí, slepé ovce našeho stáda. Tak snadno se dali svést ke zločinu liberálními frázemi, jen když jsme těmto zločinům dodali politického zdání. Tím, že jsme přinutili státní představitele k přijetí otevřených policejních opatření, donutili jsme je vlastně přiznat veřejně svoji slabost.

3) Náš panovník bude chráněn skrytou stráží. Nesmíme nikdy připustit vznik dojmu, že není schopen potlačit ihned každé spiknutí nebo že se musí dokonce ukrývat. Kdybychom připustili rozšíření takové myšlenky mezi Nežidy, znamenalo by to rozsudek smrti pro panovníka nebo někdy v budoucnosti dokonce pro jeho dynastii.

4) Chráněn svou svatozáří, bude náš panovník užívat své moci jen pro blaho poddaných, a nikoli pro vlastní výhody nebo pro výhody svého domu. Každý bude přesvědčen, že v osobě panovníka je zaručeno blaho lidu, království a pořádek ve státě. Proto je veřejná ochrana panovníka v podstatě přiznáním slabosti vládní organizace.

5) Kdykoli se náš panovník objeví na veřejnosti, bude vždy obklopen davem zvědavců, kteří jakoby náhodou budou v prvních řadách kolem něho a budou ostatní udržovat v náležité vzdálenosti pod záminkou udržení pořádku. Tento dobrý příklad naučí lidi držet se při takových příležitostech v odstupu.

Kdyby se chtěl nějaký prosebník přiblížit k panovníkovi, aby mu mohl předat svoji prosbu, musí ji převzít naši lidé a před očima žadatele předat vladaři. Každý pak uvidí, že byla panovníkovi postoupena a on sám se pak o jeho záležitost postará.

Královská moc je jen tehdy vážena a

utiskován, řekne si: Kdyby to jen věděl král! – A když se žádá spravedlnost, když se doufá ve vyšší pomoc, řekne se: Král se to jistě dozví. – – –

(Poznámka: Zde se setkáváme s jediným případem, kdy autor Protokolů používá pasáže, která je u Jolyho o více než sto stran dále, totiž v 25. dialogu – Fl.)

Str. 214 – Na osobních svobodách nebudu nic měnit. – – –

Str. 215 – Montesquieu: Pokud bude státní zájem nebo jiná naléhavá potřeba vyžadovat, aby někdo byl na místě zatčen, jak to jen hodláš provést, když je v zákoníku zaručena ochrana osobní svobody a každému zatčení musí předcházet zákonné formality a záruky proti zneužívání?

Machiavelli: Promiň, ale když slibuji ctít osobní svobodu, nevylučuji tím jistě změny, které jsou nutné k výkonu práva. – – –

uznávána, když může lid říkat: Kdyby to věděl král...! nebo: Král se o tom jistě dozví...!

6) Veřejná, viditelná stráž však ničí aureolu tajuplné panovnické moci; s trochou odvahy může každý buřič, který si je vědom své síly, provést atentát. Nežidům jsme sice namluvili opak, ale my víme, k jakým koncům je přivedl právě způsob otevřené ochrany panovníků.

7) Zločince zatkneme při prvním, více či méně oprávněném podezření. Obava před případným justičním omylem nás nesmí vést k osvobození člověka, podezřelého z politického zločinu. V těchto případech musíme být opravdu nemilosrdní. Výjimečně můžeme shledat polehčující okolnosti pro obyčejného kriminálního zločince, ale v žádném případě nemůžeme být shovívaví vůči osobám, které se zabývají politickými záležitostmi, jimž nikdo kromě vlády nemůže rozumět. Nemusím zdůrazňovat, že zdaleka ne všechny vlády si osvojily zásady státnického umění.

19. protokol

1) Přestože v zásadě nikomu nedovolíme míchat se do politiky, připustíme podávání návrhů a podnětů ke zlepšení situace lidu. Získáme tím dokonalou vědomost o nesnázích a myšlenkách našich poddaných. Jejich nesnáze pak buď odstraníme, nebo ukážeme nepochopení a neschopnost navrhovatele.

2) Pro dobře organizovanou vládu je vzpoura jenom štěkáním psa na slona. Když taková vláda nestaví svou moc pouze na policii, ale i na vyrovnaných sociálních vztazích, potom pes štěká na slona jen proto, že nezná jeho sílu. Stačí sílu jen ukázat: pes přestane štěkat a bude vrtět ohonem okamžitě, jakmile slona uvidí.

Str. 216 – Nebudu dělat rozdíl mezi obyčejným a politickým deliktem. V mé říši bude zavřen drzý žurnalista společně s obyčejným zlodějem a před soudem usedne na téže lavici obžalovaných. Politický spiklenec tam bude sedět vedle padělatele a vraha. To bude výborná změna zákonných zvyklostí, protože když veřejnost uvidí, že je se spiklencem jednáno stejně jako s obyčejným zlosynem, bude oběma také stejně opovrhovat.

Str. 217 – Montesquieu: Zničíš základy veškeré morálky. Ale co ti vlastně na tom záleží! – – –

18. dialog

Str. 219 – Montesquieu: Zbývá ještě vyřešit nejtěžší ze všech problémů, totiž finance.

Str. 220 – Machiavelli: Ani tato otázka přirozeně že nezůstala stranou mých úvah. Vždyť jsem ti už řekl, že nakonec o všem rozhodují cifry. – – –

Montesquieu: Vzpomínám si, jak jsem napsal ve svém „Duchu zákonů“, že pro absolutního monarchu musí být zásadou, ukládat svým poddaným jenom únosné daně.

Machiavelli: Opravdu neznám spornější otázku, než je tato. Jak by podle tvého názoru mohla být udržována pompa monarchistického panstva, lesk a reprezentace dvora, aniž by národu byla uložena těžká oběť? – – –

Str. 222 – Montesquieu: V despotických státech existuje v zákonech stanovená fikce, podle níž se daně mohou předepisovat naprosto svévolně. Vždyť z právního hlediska je panovník vlastníkem veškerého majetku svých poddaných. – – –

3) Abychom zbavili politické zločince aureoly mučedníků, posadíme je na lavici obžalovaných spolu s obyčejnými zločinci, vrahy a zloději. Potom bude veřejné mínění posuzovat obě tyto skupiny stejně opovržlivě.

4) Podařilo se nám prosadit – a myslím s plným úspěchem –, že Nežidé vůči politickým zločincům nepostupují podle našich zásad. Dosáhli jsme toho pomocí tisku, přednášek a našeho vyučování historie, v němž líčíme povstalce jako mučedníky pokroku a blaha lidstva. Tímto trikem jsme znamenitě rozšířili řady stoupenců liberalismu a dostali tisíce Nežidů pod náš prapor.

20. protokol

1) Teď pojednám o finančním programu, který jsem si vyhradil až na konec svých výkladů, protože je nejobtížnějším a nejdůležitějším bodem naší soustavy. Než začnu, rád bych vám připomněl, že se veškerá činnost nakonec projeví ciferně.

2) Jakmile se staneme pány, bude naše samovláda odkázána na vlastní rozpočet a ve vlastním zájmu se uchrání ukládání příliš vysokých daní svým poddaným, neboť zde bude hrát roli otce a ochránce.

Protože je státní správa nákladná, bude nezbytné zabezpečit potřebné prostředky. Proto tedy musí být otázka rovnováhy státního rozpočtu projednána velmi pečlivě.

3) Panovník bude v našem vládním systému považován za jediného vlastníka všeho movitého i nemovitého majetku, což se dá v praxi snadno provést. Vyhlásí zcela zákonné vyvlastnění veškerého hotového majetku za účelem regulování oběhu peněz ve státě. Z toho vyplývá, že nejlepším prostředkem je progresivní zdaňování. Bohatý bude

Str. 225 – Machiavelli: Jako základ svého jednání beru proletariát, jehož masy prakticky nic nevlastní. Proto nebudou státem téměř zatěžovány. Fiskální opatření se nebudou dělnickou třídou příliš zabývat.

Montesquieu: Necháš tedy, opíraje se o suverénní vůli nemajetných, platit bohaté. To je tudíž výkupné, které masa ukládá bohatství. – – –

(Poznámka: V následující pasáži je pouze zcela volná souvislost mezi oběma spisy, kdy je sice v obou řeč o finančním hospodářství státu, ale tyto otázky jsou někdy zcela odlišné, a probírány jen částečně.

Hlavním předmětem zájmu Protokolů je zde zavedení progresivního zdanění majetku, progresivního zdaňování prodeje a dědictví kolky, shromažďování rezerv ve státní pokladně, použití přebytku v rozpočtu pro veřejné práce, zřízení účetního dvora, odstranění dvorských reprezentačních povinností a recepcí, řízení oběživa a vytvoření měny na základě hodnoty práce spolu s odstraněním zlatého základu měny v budoucí světové židovské říši.

Naproti tomu se Joly na str. 225-243, tj. v druhé části 18. dialogu a celém 19. dialogu zabývá hlavně státním rozpočtem. Podle obsahu 19. dialogu na

muset pochopit, že jeho povinností je zřeknout se části svého nadbytku pro společné blaho státu. Vláda mu za to zaručí nedotknutelnost ostatního majetku a právo na poctivý zisk z onoho nadbytku. Říkám výslovně „poctivý“, protože kontrola majetku zabrání dosud zákonem chráněnému podvodu a zlodějně.

4) Tuto sociální reformu musíme provést shora, protože doba je k tomu zralá a taková rozumná reforma zaručuje veřejný mír.

5) Daně ukládané chudým jsou vždy zárodkem revolucí a poškozují vládu, která jen honbou za drobnostmi ztrácí mnohem víc. Daň z majetku mimoto zabrání i vzrůstu soukromého jmění u těch, do jejichž rukou jsme se snažili tento majetek shromažďovat jako protiváhu nežidovské vládní moci a jejím financím.

6) Progresivní daň, určená výši kapitálu, bude přinášet větší výnos, než dnešní daň stejnoměrná. Dosavadní systém je však zatím pro nás výhodný, protože mezi Nežidy vyvolává neklid a nespokojenost.

7) Moc našeho panovníka bude spočívat v rovnováze, která státu zaručuje klid. Proto musí majetná vrstva postoupit část svých příjmů k zajištění pravidelného chodu státního stroje. Státní výdaje musí krýt především ti, kteří to mohou nejsnáze unést.

8) Tím podvážeme z velké části příčinu nenávisti chudých vůči bohatým, takže nemajetní v nich takto budou spíše vidět nutné podpůrné zdroje a pilíře míru i blahobytu.

9) Aby nebyly vzdělané vrstvy obyvatel příliš nespokojeny s novou daňovou soustavou, budeme jim předkládat podrobný výkaz státních výdajů, ovšem s výjimkou výdajů na potřeby ad-

str. 233 Jolyho knihy je v něm uvedeno toto:

19. dialog

„Záruky, které podle Montesquieua nabízí státní rozpočet. – Nutnost rovnováhy příjmů a výdajů. – Oddělené hlasování o rozpočtu příjmů a výdajů. – Zákaz dodatečných a mimořádných kreditů. – Hlasování o rozpočtu podle jednotlivých kapitol. – Účetní dvůr. – Odpověď Machiavelliho. – Finanční hospodářství státu je ve všech svých částech takové, aby nejlépe odpovídalo učení machiavelismu.

Machiavelli chce ponechat účetní dvůr, ale pokládá ho za takřka bezmocné zřízení. Vysmívá se rovnoměrnému čerpání státních výdajů a kouzlům účetnictví.

Ruší zákony, které zaručují rovnováhu státního rozpočtu, jeho přísnou kontrolu a omezování výdajů.“

Je zcela nepravděpodobné, že by autor Protokolů přešel celý 19. dialog bez povšimnutí. Blíže pravdě nejspíše bude předpoklad, že při opisování Protokolů byla jedna část vypuštěna. – Fl.)

ministrace a trůnu.

10) Panovník sám nebude mít soukromý majetek, neboť bude pokládán za vlastníka celého státu. Dvojí majetek panovníka by si vzájemně odporoval, protože jeho soukromé vlastnictví by ho morálně připravovalo o právo na majetek občanů.

11) Ze státních prostředků bude vydržován pouze následník trůnu. Ostatní členové královské rodiny budou muset zastávat placené státní funkce nebo mít jiné zaměstnání, které jim zajistí vlastní příjem. Výsada příslušnosti ke královské rodině jim nebude dávat právo žít na státní útraty.

12) Nabytí majetku a dědictví bude zatíženo progresivní daní. Pokud se movitý majetek převede bez daňového kolku a zaplacení převodní daně, bude ručit původní majitel, a to ode dne doby převodu až do chvíle, kdy byl převod zjištěn. Každý týden se budou u místních daňových úřadů předkládat převodní smlouvy, které budou opatřeny jménem a adresou původního i nového majitele. Od jisté výše převáděného majetku bude povinná registrace obou zúčastněných stran. Daň z prodeje předmětů denní spotřeby bude malá a vybírána předem formou kolku, který bude mít stanovená procenta z hodnoty daného předmětu.

13) Spočítejte si, o kolik předčí výnos těchto daní současné důchody nežidovských států.

14) Státní banka bude shromažďovat rezervní fond do stanovené výše. Všechno, co přesáhne tuto hranici, bude vráceno do oběhu. Náklady na veřejné práce budou hrazeny z těchto přebytků. Protože řízení těchto prací bude

Str. 234 – Montesquieu: Korunou řádného finančního hospodářství bude zřízení účetního dvora, jistého druhu odvolacího soudu s úkolem trvale rozhodovat o všech příjmech, vydáních a jejich kontrole. – – –

svěřeno vládě, vzbudí zájem dělnické třídy o státní zakázky. Část těchto fondů bude také určena pro podporu vynálezů a zlepšování výroby.

15) Ve státní pokladně nebude dovoleno přechovávat žádné částky mimo tento fond, který bude důkladně rozpočten. Peníze jsou v zásadě určeny pro oběh a každá překážka v jejich funkci se podobá nedostatku oleje ve stroji.

16) Nahrazení části hotových peněz cennými papíry už úplně podvázalo veřejný úvěr a výsledky toho již můžete pozorovat.

17) Zřídíme rovněž kontrolní účetní úřad, aby se vláda mohla kdykoli okamžitě přesvědčit o stavu účtů státních příjmů a vydání. Z tohoto přehledu budou vyjmuty pouze neuzavřené účty běžného účetního měsíce a dosud nepředložená vyúčtování měsíce minulého.

18) Jedinou osobou, které by okrádání státní pokladny nepřineslo žádnou výhodu, bude sám panovník jakožto její majitel. Proto také kontrola státní pokladny z jeho strany bude zárukou před možnými zpronevěrami.

19) Odstraníme všechny reprezentační povinnosti, které mrhají drahocenným časem panovníka a odvádějí jeho pozornost od státních záležitostí. Jeho moc nebude závislá na oblíbencích, kteří se tísní kolem trůnu, aby mu dodali ve vlastním zájmu lesk a pompu, ale nestarají se o státní záležitosti.

20) Stažením peněz z oběhu jsme ve všech státech Nežidů vyvolali hospodářské krize. Odňali jsme státům obrovské sumy, a ty jsou nyní nuceny obracet se k našim kapitalistům se žádostmi o půjčky. Placení úroků z těchto půjček zničilo finance států a podrobilo je našemu kapitálu.

21) Koncentrace kapitálu do rukou finančníků zničila drobnou výrobu, vysála veškerou produktivní sílu národů, a tím i bohatství států.

22) Množství oběživa nyní neodpovídá čisté spotřebě na obyvatele, a proto také nemohou být uspokojeny potřeby pracujících lidí. Vydávání nového oběživa musí být v přímém poměru k růstu obyvatel, protože i děti je hned od narození nutné počítat za spotřebitele. Nová úprava oběhu peněz je prvořadou životní otázkou celého světa.

23) Víte dobře, že zlatý základ měny byl osudný pro všechny státy, které jej přijaly, protože nemohly uspokojit potřebu peněz od té doby, kdy jsme z oběhu stáhli tolik zlata, kolik jen bylo možné.

24) Naše vláda musí založit měnu na podkladě hodnoty práce, přičemž je lhostejné, zda oběživo bude papírové nebo kovové. Množství oběživa bude souhrnem normální spotřeby všech obyvatel. Zvýšíme je, kdykoli se někdo narodí, a stejně tak je snížíme při každém úmrtí. Každá provincie, každý kraj bude zodpovídat za tento rozpočet.

25) Aby každý státní úřad měl včas k dispozici potřebné peníze, určí výši příspěvku a jeho výplatní den vládní nařízení, takže nebude možné zvýhodnění nějakého úřadu ministerstvem na úkor úřadu jiného.

26) Rozpočty státních příjmů a výdajů budou postaveny vedle sebe, aby je bylo možné navzájem porovnávat.

27) Naše reformy financí nežidovských států budeme provádět tak, aby nikoho neznepokojily. Poukážeme na nutnost reformy vzhledem k následkům nepořádků, zahrnutých ve finanční politice nežidovských států. Hlavním zdrojem tohoto chaosu je

20. dialog

Str. 245/246 – Machiavelli: Co je to vlastně ten tvůj každoročně schvalovaný rozpočet? Nic jiného, než předběžné regulování. Věci ovšem budou mít následující průběh: celkový rozpočet, který byl schválen na počátku roku, přijme kredit např. 800 milionů. Jak-

mile se přiblíží konec prvního pololetí, nebudou již finanční skutečnosti odpovídat původním představám. Pak bude komoře předložen opravený rozpočet, který k původní cifře přidá dalších 100 nebo 150 milionů. – Potom následuje dodatečný rozpočet, který přidá dalších 50 nebo 60 milionů. Konečně pak dojde k závěrečnému vyúčtování, v němž bude znovu přidáno dalších 15, 20 nebo 30 milionů. Stručně řečeno, při konečném zúčtování dosáhne schodek až třetiny předpokládaných výdajů. Tyto cifry pak budou formou zákona schváleny, a tím dojde zcela logicky každých deset let ke zdvojnásobení nebo dokonce ke ztrojnásobení rozpočtu. – – –

Str. 249 – Montesquieu: Pokračujme! Když se tvé výdaje zvýší, musí se přece také ve stejném poměru rozmnožit zdroje tvých příjmů. – – –

Machiavelli: Udělám jen totéž, co dělají všechny státy – vypůjčím si.

Str. 250 – Montesquieu: Právě tam jsem tě chtěl dostat! Je nepochybně jen velice málo vlád, které nejsou nuceny si půjčovat, ale stejně tak jistě by k nápravě stačila šetrnost ve spotřebě. Bylo by nanejvýš nemorální a nebezpečné, zatěžovat budoucí generace obrovským dluhem, který nebude v žádném rozumném poměru k předpokládaným příjmům.

A jak se tedy budou půjčky provádět?

zvyk odhadovat rozpočet pouze přibližně a navíc s mechanicky stoupajícím trendem. Takto nezodpovědně vypracovaný rozpočet se daří s námahou udržet do první poloviny roku. O revidovaném rozpočtu se pak dává hlasovat a povolené úvěry se vyplácejí v následujících třech měsících. Potom se předkládá dodatečný rozpočet a žádá se o další úvěr, aby bylo vůbec možno provést konečné vyúčtování. Protože je rozpočet pro následující rok založen bez příslušných rezerv na celkovém vydání roku předchozího, může schodek dosáhnout proti minulému roku zvýšení o třicet procent, takže se státní rozpočet za každých deset let ztrojnásobí. Takový bezstarostný postup nežidovských vlád končí prázdnotou státní pokladnou. Pak nastává období půjček, které pohltí zbývající fondy a uvrhnou všechny státy do úpadku.

28) Pochopíte, že takové finanční hospodářství, které jsme Nežidům doporučili, nebudeme u nás trpět.

29) Každá státní půjčka je vždy znamením nemohoucnosti a slabosti vlády, která nedovede použít svého práva. Půjčky visí nad hlavami států jako Damoklův meč, a vlády, místo aby uložily daně podle nastalé potřeby, žebrají s nataženýma rukama u našich bankéřů. Zahraniční půjčky jsou pijavicemi na tělech států, které se nedají setrást, ledaže by odpadly samy nebo by je stát odstranil mocensky. Avšak vlády nežidovských států tyto pijavice neodstraňují, naopak je rozmnožují, a tím si samy podřezávají žíly jako sebevrazi.

30) Co jiného než pijavice je taková půjčka, zvláště pak zahraniční?

Půjčka vlastně představuje státní dlu-

Vydáváním dluhopisů, což znamená ze strany vlády závazek vyplácet určitou rentu, která je v odpovídajícím poměru k vypůjčenému kapitálu. Jestliže tedy bude půjčka například pětiprocentní, znamená to, že stát zaplatí během dvaceti let částku, odpovídající vypůjčenému kapitálu, po čtyřiceti letech to již bude dvojnásobek, po šedesáti letech trojnásobek, přičemž stát bude pořád ještě dlužit původní kapitál.

Zbývá mi už jen dodat, že stát, který takto donekonečna zvyšuje svůj dluh, aniž by něco podnikal pro jeho snížení, zůstane nakonec bez možnosti dalších půjček nebo musí vyhlásit bankrot.

hopisy, které nesou úrok v poměru k vypůjčené sumě. Nese-li dluhopis pětiprocentní úrok, je během dvaceti let znovu zaplacen. Za čtyřicet let je zaplacen dvakrát, za šedesát let třikrát. A přitom je původní kapitál nesplacen a dluh zůstává.

31) Z toho plyne, že vlády jsou pak nuceny ubohým poplatníkům vyrvat poslední haléř na splácení úroků cizím kapitalistům, místo aby tutéž sumu vybrali předem na daních, z nichž se žádný úrok neplatí.

32) Pokud byly půjčky čistě vnitřní záležitostí státu, nechávali Nežidé klidně plynout peníze z kapes chudých do pokladen bohatých. Od té doby, kdy si na naši radu začaly vlády vypůjčovat v zahraničí, začalo státní bohatství proudit do našich rukou a všichni Nežidé jsou nám poplatní.

33) Nedbalost nežidovských panovníků ve státních záležitostech, neznalost finančních problémů, úplatnost a nespolehlivost jejich ministrů je zadlužila u našich bankéřů do té míry, že se nás už nikdy nezbaví. Vy, pánové, sami dobře víte, kolik námahy a finančních obětí to stálo, než jsme je přivedli k těmto koncům.

34) Jakékoli překážky v oběhu peněz nebudeme trpět. Nebudou žádné státní dluhopisy s výjimkou jednoprocených. Toto nízké zúročení zaručí, že stát nebude vysáván pijavicemi. Jenom průmyslovým společnostem povolíme vydávat dluhopisy, protože tyto podniky budou schopny platit úroky ze svých zisků. Stát ve srovnání s průmyslem nemá z vypůjčených peněz žádný zisk, protože používá peníze vý-

Str. 252 – Machiavelli: Nezapomínej, že veřejné finanční hospodářství je také záležitostí tisku.

Str. 253 – Jak znamenitou službu mohou vykonat svému vládci úřední sdělení, je-li obklopen obratnými muži!

Od svého ministra financí budu požadovat, aby o cifrách mluvil s naprostou srozumitelností, a stylisticky se vyjadřoval v dokonalé čistotě. Je dobré bez ustání opakovat to, co je pravda, že se dnes hospodaření s veřejnými financemi odehrává v plném světle veřejnosti.

— — —

Náš účetní systém, ovoce dlouholetých zkušeností, se vyznačuje jasností a určitostí jednání. Znemožňuje zpronevěry a nedává nikomu možnost – od posledního úředníka až po hlavu státu – použít i tu sebemenší částku k jinému účelu, než na jaký byla určena.

hradně na vydání.

35) Tyto průmyslové papíry si zakoupí sám stát, a tímto způsobem se změní z dlužníka, který splácí úroky z půjček, na solidního věřitele.

Zamezí se tím poruchám v oběhu peněz. Lenost a příživnictví, které nám byly užitečné v časech nežidovských států, nebudou naší vládou trpěny.

36) Neschopnost čistě zvířecího myšlení Nežidů je zřejmá. Vůbec jim nepřišlo na mysl, že pokud si vypůjčí na úrok, musí tento kapitál i s úroky a úroky z úroků stejně odebrat ze státní pokladny, aby nám je mohli splatit. Nevidějí, oč výhodnější by bylo tyto peníze vybrat přímo od svých poplatníků, jimž se žádné úroky neplatí!

Právě to je nejjasnějším důkazem převahy našeho ducha, když jsme jim dokázali vyložit otázku státních půjček tak, že oni v tom nakonec vidí pro sebe výhodu!

37) Až nadejde doba naší svrchované vlády, vytvoříme rozpočet na základě svých staletých zkušeností, získaných na úkor nežidovských vlád. Náš rozpočet bude jasný, určitý a prokáže výhody této naší nové soustavy. Zamezí všem nepřístojnostem, jimiž jsme sice zkrotili Nežidy, ale které naše vláda nebude trpět.

38) Náš účetní systém bude zřízen tak, že ani panovník, ani poslední úředník státní správy nebude mít příležitost zpronevěřit sebemenší obnos nebo ho užít k jinému účelu, než k jakému byl určen rozpočtem.

39) Bez pevného plánu nelze vládnout. I hrdinové hynou, vydají-li se bez odpovídající výzbroje na cestu, o níž nevědí kam vede.

40) Nežidovské vlády, které jsme naučili zanedbávat státnické povinnosti na

Str. 254 – Machiavelli: Na začátku rozpočtového roku vystoupí představitel finanční správy s tímto proslovem: „Až do dnešního dne nic nezměnilo vyhlídky státního rozpočtu. Aniž bychom se vystavovali omylu, můžeme plným právem doufat, že poprvé za mnoho let bude státní rozpočet i přes zatížení půjčkami v rovnováze. Tento žádoucí stav, který byl dosažen za mimořádně těžkých podmínek, je nejlepším důkazem, že se vzrůst veřejného majetku ani na okamžik nezpomaluje.“ – Není to snad dobře řečeno?

Str. 257 – Machiavelli: Daňový poplatník se nad nevyrovnaným rozpočtem rozčiluje mnohem méně, když se mu tato věc stále znovu opakuje a lze to tak dělat až do omrzení, aniž by se ztratila jeho důvěra. – – –

21. dialog

Str. 261 – Machiavelli: Obávám se, že máš jistý předsudek vůči (vnitřním) půjčkám, a přitom jsou v mnohém ohledu dobré a užitečné. Spojují rodiny s vládou a dávají soukromníkům výbornou investiční možnost. Moderní národohospodáři dnes uznávají, že veřejný dluh stát neochuzuje, ale naopak obohacuje.

Str. 262 – Machiavelli: V současnosti je vhodnější si v bankách nepůjčovat. Místo obchodování s kapitalisty je lépe obracet se na veřejnost: tedy na bohaté, chudé, na řemeslníky a obchodníky, zkrátka na každého, komu právě přebývá jediný haléř.

Konečně bude otevřen takzvaný veřejný úpis, a aby si každý mohl koupit rentu, bude vypsán i na zcela malé no-

honosných recepcích, zábavách a slavnostech, nám sloužily jako krycí pláštík.

Hlášení oblíbenců a úředníků, kteří zastupovali panovníka navenek, byla ve skutečnosti vypracovávána jen našimi agenty a uspokojovala jen povrchní pozorovatele, protože slibovala úspory státních výdajů, s čímž byl krátkozraký dav zcela spokojen.

Nežidovští čtenáři našich finančních zpráv by se bývali mohli zeptat: Jak by se tedy mělo dosáhnout úspor? Novými daněmi místo půjček? Ale takové otázky nikdo nikdy nepoložil.

Sami dobře víte, pánové, kam taková nedbalost zavedla nežidovské vlády a k jakému finančnímu rozvratu dospěly nežidovské státy i přes obdivuhodnou pracovitost svých národů.

21. protokol

1) Ve své poslední přednášce chci ještě pojednat otázku vnitřních půjček. O zahraničních půjčkách, které naplnily naše pokladny nežidovskými penězi, již mluvit nebudu, protože v našem státě nebudou žádní cizinci a žádné zahraničí.

2) Díky korupci státních úředníků i nedbalosti nežidovských vlád jsme dokázali vybrat z půjček dvakrát i třikrát víc, než nám příslušelo, a to tím, že jsme vládám půjčovali i peníze, které ani samy nepotřebovaly. Kdo jiný by tohle dokázal? Nyní přejdu k objasnění podrobností vnitřních půjček.

3) Pokud chce stát půjčku, předloží vláda upisovací listiny ke koupi dluhopisů. Tím se stanou vydávané státní

minály. Bude možno zakoupit renty za 5, 10, 1 000, ba i za celý milion franků. Hned druhý den po vydání cena těchto papírů stoupne a zájemci se o ně budou doslova rvát. Po několika dnech budou pokladny přeplněny a nikdo nebude vědět, kam s penězi. V tom okamžiku se vyhlásí opatření, aby i přes tuto skutečnost byly peníze od zájemců nadále přijímány, protože to bude mít znamenitý vliv na veřejné mínění, které uvidí, že upisovaná částka byla již několikanásobně překročena. Upisování překročí mnohdy částku 200 nebo 300 milionů. Dovedeš si představit, jak skvěle to posílí důvěru ve vládu.

Str. 264 – Montesquieu: Pomyslel jsi na to, že jednou budeš muset peníze vyplácet zpět?

Str. 265 – Machiavelli: Bez pochyby! Nastal čas, abych ti vysvětlil, jakým způsobem budu zadlužení čelit. Mám k tomu různé prostředky, především daně.

Montesquieu: To znamená nový dluh, aby starý mohl být zaplacen. – – –

Str. 266 – Machiavelli: Ostatně jsou ještě i jiné prostředky, např. konverze. – – –

Řekne se majitelům státních papírů: Dosud jsem vám vyplácel za váš kapitál 5 procent, což byly úroky z vašich rent. Nyní budu vyplácet jen 4,5 nebo 4 procenta. Buď se s tímto snížením spokojíte, nebo si vezměte svůj kapitál zpět.

Montesquieu: Kdyby se jim peníze vrátily, byla by to ještě poměrně slušná metoda.

Machiavelli: Bez pochyby bude vráceno všechno každému, kdo o to požádá. Ale s tím si nedělám žádné velké starosti. Strádalové již mají své neměnné zvyklosti. Uložili své peníze, důvěřují

papíry všem přístupné. Jejich nominální hodnota bude stanovena na 100 až na 1 000, a prvním upisovatelům bude poskytnuta sleva. Nazítří se cena uměle zvýší pod záminkou, že poptávka převyšuje nabídku. Za několik dní se ohlásí, že státní pokladna je přeplněna a dále se bude upisovat již jen výjimečně. Proč se to tedy vůbec dělá? Upsaná částka vysoko převyšuje uložený obnos; veřejnost má tudíž důvěru ve vládní finanční politiku.

4) Jakmile je komedie dohrána, stojí vláda před ohromnou zátěží dluhu. Aby z něho bylo možno vyplácet úroky, uzavřou se nové půjčky, které ovšem dluh nezlikvidují, ale naopak ještě zvýší.

A když vláda možnosti půjček vyčerpá, nezbyvá jí nakonec než uložit nové daně, které ovšem neuomoří dluh, ale kryjí pouze vyplácení úroků. Tyto daně tedy představují pouze zadlužení, jímž se má zaplatit dluh jiný.

5) Potom ovšem přijde čas snížení ceny státních dluhopisů a jejich úročení, ale tím dluh nezmizí. Kromě toho je snížení úrokové sazby možné pouze se souhlasem věřitelů. Nabídne se tedy těm, kdo se snížením nesouhlasí, navrácení upsaných peněz. Kdyby všichni věřitelé žádali navrácení vkladů, upadl by stát do vlastní pasti, protože by nemohl všechny věřitele uspokojit. Protože naštěstí Nežidé vědí málo o finančních otázkách, raději souhlasí se snížením hodnoty papírů z obavy před rizikem z nového umístění svých vkladů. Tím dávají vládě do rukou prostředek ke snížení schodku.

Při zahraničních půjčkách si Nežidé podobné věci nemohou dovolit, proto-

státu, a raději se spokojí s menším úrokem na jistotu. Kdyby každý požadoval své peníze zpět, pak bych navlékl státní pokladně oprátku na krk. Ale to se nikdy nestane, a tímto opatřením se zbavím dluhů za několik set milionů.

Str. 267 – Montesquieu: To je ovšem nemorální říkat lidu cokoli se ti zamane. Vynucená půjčka otřese důvěrou veřejnosti.

Machiavelli: Pchá, to pak vůbec neznáš drobného střadatele.

Nyní ještě krátce k jinému způsobu zadlužení. Již jsem ti dříve řekl, že stát má k dispozici majetek spořitelny. Kapitál získám z takto uložených peněz, s výjimkou krátkodobých vkladů. Když stát nebude schopen ani po delší době takto získané peníze vrátit, konsoliduje jednoduše tzv. plovoucí dluhy.

Montesquieu: Víím, co to znamená – stát vlastně řekne věřitelům: Vy chcete svoje peníze, které již ovšem nemám, a proto místo nich dostanete dluhopisy.

Machiavelli: Zcela správně. Takto stát bude konsolidovat všechny dluhy, jejichž placení nemůže dostát.

Str. 268 – Montesquieu: Tvůj způsob, jakým zprostitíš stát dluhů, je přinejmenším podivný.

Str. 269 – Montesquieu: Metoda, kterou svému peněžnímu hospodářství předepisuješ, ovšem zákonitě povede k poklesu papírů na zahraničních trzích a nejhlubšímu propadu kursů dokonce i na burze v tvé vlastní říši.

Machiavelli: To je zjevný omyl. Vážená vláda, jakou bude ta moje, se v zahraničí stále musí těšit důvěře. Uvnitř státu bude síla mé vlády nadále uznávána. Kromě toho si nepřeji, aby kredit mého státu závisel na nějakém ustrašeném obchodníkovi s kůžemi. Ovládnou burzu burzou. Pod záminkou půj-

že dobře vědí, že my bychom žádali navrácení peněz. A doznatý státní bankrot by byl nejlepším důkazem, že mezi vládou a lidem není jednota.

6) Nyní vás žádám o mimořádnou pozornost tomu, co přednesu, i tomu, co bude následovat. V současné době jsou všechny vnitřní půjčky v podobě takzvaných plovoucích dluhů, jejichž splatnost je vázána kratším nebo delším časovým termínem. Tyto půjčky se uskutečňují za přibírání peněz, uložených ve státních bankách a spořitelnách. Protože tyto peníze bude mít vláda delší čas k dispozici, poslouží jí ke splácení úroků ze zahraničních půjček, a tyto částky budou podloženy státními bony. Těmi se pak budou hradit schodky státních pokladen nežidovských států.

7) Jakmile my budeme pány, všechny tyto finanční podvody zmizí, protože by byly proti našim vlastním zájmům. Zrušíme rovněž všechny burzy, neboť nemůžeme připustit, aby bylo naše panství podlamováno změnami cen státních papírů. Zákonem zajistíme, aby kolísání kursů cenných papírů nemohlo podřývat autoritu naší vlády. Rovněž zákonem určíme, že kursovní cena papírů se musí rovnat ceně nominální. Každý vzestup kursu papírů má vzápětí za následek jejich pokles. Proto jsme na začátku způsobili vzestup papírů nežidovských států, abychom je pak srazili dolů a zmocnili se jich.

8) Burzy nahradíme mohutnými stát-

čování peněz průmyslu zřídím ohromné úvěrové ústavy, jejichž skutečnou úlohou bude udržovat kurs papírů podle potřeb vlády. Protože tyto finanční monopoly budou schopny vrhnout na trh, nebo ve stejném poměru skoupit cenné papíry za 400 nebo 500 milionů, stanu se trvalým pánem kursů. Co tomu plánu říkáš?

Montesquieu: Pak budou tvoji ministři a oblíbenci dělat opravdu pěkné kšefty! Tvoje vláda tedy bude spekulovat se státním tajemstvím na burze?

Str. 323 – Machiavelli: Jak jsem ti již ukázal, souhra těchto strašných událostí, před nimiž by se odvrátil i nejstatečnější duch, toto dílo, které může provést jen samo peklo, to všechno se už děje pod sluncem světa, v současné hodině a na místě, které jsme my dva už dávno svou smrtí opustili.

(Poznámka: Tato pasáž z 25. dialogu byla autorem Protokolů použita již na tomto místě. – Fl.)

22. dialog

Str. 271 – Montesquieu: Máš ve svých rukou největší moc dnešního světa, peníze. Jejich pomocí můžeš pro sebe získat, cokoli budeš chtít. S takovým strašlivým prostředkem můžeš vykonat veliké věci, o tom nepochybuji, ale musíš konečně dokázat, že dobré může vyjít ze zlého.

Machiavelli: Právě to ti chci teď ukázat!

Str. 272 – Machiavelli: Tím největším z mých dobrodiní bude, že dám lidu vnitřní klid a mír. Pod mým panstvím budou potlačeny zlé vášně. Dobří se budou těšit bezpečí, zlí budou žít ve

ními úvěrovými ústavami, jichž úkolem bude určovat hodnoty průmyslových papírů podle potřeb vlády. Tyto ústavy budou schopné v jediném dni hodit na trh nebo nakoupit papíry v ceně 500 milionů. Tímto způsobem dostaneme do závislosti všechny průmyslové podniky, a umíte si sami představit, jakou moc nám to zajistí.

22. protokol

1) Všim, co jsem vám zde přednesl, jsem se snažil vykreslit obraz minulých i současných dějů, a ukázat, jak všechno osudově spěje ke svému určení. Výsledky uvidíte již v blízké budoucnosti. Seznámil jsem vás s naším poměrem k Nežidům a s tajemstvím naší finanční politiky. Zbývá už jen málo, co bych k tomu dodal.

2) V našich rukou je největší moc současné doby – peníze! Během dvou dnů je můžeme v libovolném množství stáhnout z oběhu. Potřebujeme si ještě nějak jinak dokazovat, že naše panství je předurčeno Bohem? S tímto bohatstvím jsme schopni dokázat, že všechno zlo, které jsme museli během mnoha staletí udělat, poslouží k dosažení štěstí a míru lidstva, tedy k pořádku. Možná, že k tomu bude zapotřebí ještě nějakého násilného opatření, ale nakonec bude pořádek nastolen.

3) Prokážeme, že my jsme těmi dobrodinci, kteří dali zmučenému světu pravý blahobyť a svobodu. Dáme mu možnost těšit se klidu a míru, ovšem s podmínkou, že svět bude ctít naše zá-

strachu.

Svoboda nespočívá ve svévoli, stejně jako důstojnost a síla není ve vzpouře a převratu.

Str. 272 – Machiavelli: Moje panování bude pokojné uvnitř, a navenek pak slavné. — — —

Str. 273 – Machiavelli: Sláva je již sama o sobě znamenité zboží. Je mocnější než nahromaděný kapitál. Slavnému panovníkovi patří všechno, je postrachem svých sousedů a pánem Evropy. Jeho vliv je nepřemožitelný a jeho moc se nikdy neomezuje právem. — — —

Str. 275 – Montesquieu: Absolutní vládce by přesto neměl opomenout příležitost vydat zákony, které podporují morálku a zavádějí skromnost a slušnost. — — —

Str. 276 – Machiavelli: Dodám podnikatelskému duchu nebývalý rozmach. Moje říše bude rájem obchodu. Povedu spekulaci na nové, dosud neznámé cesty a možnosti. Osvobodím řadu živností od úředních regulí. Řezníci, pekaři i divadelní podnikatelé budou svobodní. — — —

Str. 277 – Machiavelli: Neustále se budu zabývat stavem národa. Moje

kony.

Současně prokážeme, že svobodu nelze vykládat jako stav libovůle a nemravnosti, v němž si každý může dělat co chce. Stejně tak osobní svoboda člověka neznamena právo šířit podvrtná učení. Skutečná svoboda spočívá v nedotknutelnosti osoby za předpokladu respektování sociálních zákonů. Důstojnost člověka spočívá v poznání vlastních práv a nikoli ve fantastických představách o významu vlastního „já“.

4) Naše vláda bude slavná, protože bude mocná, sama bude vládnout a povede lid. Nebude ve vleku stranických vůdců a táborových řečníků, kteří vykřikují prázdná hesla, nazývají je hlubokými zásadami, ale ve skutečnosti se jedná o utopie. Naše vláda zavede pořádek, v němž spočívá štěstí lidstva. Stane se předmětem mystického zbožňování a národy se jí budou vděčně klanět. Skutečná moc se nesmí zastavit před žádným právem, dokonce ani před právem Božím. Pak se nikdo nepováže pokusit se vzít jí třeba i jen malý kousek její síly.

23. protokol

1) Abychom lid přivykli poslušnosti, musí být veden ke skromnosti. Proto musí být omezena výroba luxusního zboží. Tím obnovíme morálku, zkaženou honbou za marnivostmi.

2) Budeme znovu podporovat řemeslnou výrobu, která tak podlomí sílu velkopřemyslu. Je to nutné již proto, že majitelé továren často, třeba i nevědomě, popouzejí dělníky proti vládě.

3) Lid, zabývající se řemeslnou výrobou, nezná žádné přerušení práce, je

vláda mu zajistí práci. — — —

23. dialog

Str. 282 – Machiavelli: Znáš snad nějaký jiný prostředek, jímž by se dala ve velkých evropských společnostech zavést zásada vůle většiny jinak, než rukou jediného muže? A protože neexistuje žádný jiný prostředek než absolutní moc, řekni mi, jak jinak by se mohla zbavit chyb, k nimž je odsouzena právě těmito zásadami. Ne, můj milý, já přece nejsem žádný svatý Vincenc z Pauly. Moji poddaní nepotřebují andělskou duši, ale pevnou ruku. — — —

Str. 282 – Jsem uprostřed bujarých společností, které jsou schopny svou touhu po požitcích vynucovat i zbraní, neznají žádnou Boží nebo vlasteneckou autoritu a nechťejí znát žádné náboženské závazky. — — — Myslíš, že bych použil své moci, abych zabránil jejich pádu? Ne, ponechám je při jejich způsobu života, protože se tím ještě rychleji zničí. — — —

Str. 283 – Machiavelli: Já jsem tou paží, já jsem mečem revoluce, který řídí smršť konečného rozpadu. To já držím na uzdě duchovní síly, jejichž hybnost je v podstatě násilnickým instinktem, a pod pláštěm zásad stejně myslí jenom na loupeže. Když udržím tyto síly v kázní a pořádku, když zabráním jejich vzrůstu v zemi – i kdyby to mělo být jen na jedno století –, nezasloužil jsem se už jen tím o svoji vlast? — — —

svázán se stávajícím společenským zřízením, a proto podporuje vládu, pro níž je nezaměstnanost největším nebezpečím. Jakmile přejde moc do našich rukou, přestane také nezaměstnanost hrát svoji dosavadní úlohu.

4) Opilství bude zakázáno zákonem jako zločin proti lidské důstojnosti, protože vlivem alkoholu klesá člověk na úroveň zvířete.

5) Ještě jednou opakuji, že lid poslouchá slepě jen silnou a zcela nezávislou moc, která se s mečem v ruce brání sociálním nátlakům. K čemu by byl panovník s andělskou duší? Lid v něm naopak musí vidět zosobnění síly a moci.

6) Nynější vlády živoří uprostřed námi znemravnělé společnosti, která popírá i Boží autoritu a z níž šlehají plameny anarchie. Náš panovník bude muset nejdříve uhasit tento šířavý plamen, a bude-li to třeba, zničit společnost za cenu krveprolití, aby ji mohl znovu vybudovat v podobě dobře organizované armády, která bude uvědoměle bojovat proti každé nákaze, jež by mohla ohrozit státní organismus.

7) Posláním našeho Bohem vyvoleného panovníka je zničit všechny zlé síly, které se rodí z ducha zvířecího a nikoli lidského, z pudů a ne z inteligence. Tyto síly v současné době triumfují krádežemi a násilnostmi, které provádějí ve jménu svobody a práva. Zničily veškerý sociální řád, aby mohl z jeho trosek povstat trůn krále židovského. Ale jejich úloha skončí v tom okamžiku, kdy se náš panovník ujme vlády.

Pohled'te jen výše a skloňte se pak před tím, na jehož čele je osudové znamení předurčení! — — —

Str. 284 – Montesquieu: Stojíš pod Boží ochranou, protože on sám řídí tvoji hvězdu!

24. dialog

Str. 297 – Machiavelli: Nyní mně již zbývá jen pojednat o jistých zvláštnostech svého umění a zvyklostech jednání, které propůjčí mému panování historickou trvalost.

Potom budou odklizeny z jeho cesty, aby mu nepřekážely.

8) Teprve pak budeme moci říci lidu: Děkujte Bohu a skloňte se před tím, na jehož čele je znamení Prozřetelnosti a jehož hvězdu řídí sám Bůh, aby jen on a nikdo jiný vás vysvobodil z moci hříchu a zla.

24. protokol

1) Nyní si povíme o prostředcích, jimiž upevníme Davidovu dynastii na věčné časy.

Budeme postupovat podle stejných zásad, které našim Mudrcům daly schopnost bojovat proti všem obtížím světa a dodaly jim sílu řídit myšlení lidstva směrem jejich vůle.

2) Na panovnický úřad bude připravováno více členů Davidova rodu, ale nebudou se stávat panovníky podle dědičného práva, nýbrž jen podle svých osobních předpokladů a vlastností. Jenom jim budou svěřena hluboká tajemství státnického umění a celá soustava našich plánů. Dáme však bedlivý pozor, aby se nikdo nepovolaný o těchto tajemstvích nedozvěděl. Cílem tohoto postupu je jistota, že vládní moc takto připadne jenom panovníkovi, který je zasvěcen do tajů státnického umění.

3) Jenom tito vyvolení budou vyučeni v praktickém používání plánů, které jsme zde probírali a jež jsou vypracovány na základě staletých zkušeností. Jenom oni budou zasvěceni do závěrů, k nimž jsme došli na základě pozorování politických, sociálních a hospodářských vztahů. Stručně řečeno, jenom oni budou znát pravý duch zákonů, daných samotnou přírodou, které upravují vzájemné vztahy lidí.

4) Příímí potomci panovníka budou vyloučeni z následnického práva, proká-

Str. 297 – Především si přeji, aby moje plány zůstaly skryty i mému nejbližšímu okolí. Budou zřejmě teprve při vlastním provádění mých nařízení, která budu vždy vydávat v posledním okamžiku před jejich realizací. Borgia se choval stejně, sami jeho ministři nevěděli nic, a okolí bylo odkázáno jen na pouhé domněnky. – – –

Str. 298 – Machiavelli: Panovník ztělesňuje v očích národa Prozřetelnost, jejíž cesty jsou navždy neznámé. – – –

Str. 300 – Machiavelli: Obzvláště důležité je, aby vladař, který svoji moc odvozuje z duchovní síly, v ní také nezbytné duchovní prameny nacházel. – – –

Str. 301 – Machiavelli: Pokud se mne osobně týče, budu k lidu mluvit zřídka, pravděpodobně jednou za rok nebo jen občas při zvláštních příležitostech. – – –

Str. 306 – Machiavelli: Náklonnost k něžnému pohlaví prospívá panovníkovi mnohem víc, než by sis dokázal představit. – – –

Str. 308 – Machiavelli: V principu ale

ží-li během zaučování lehkomyšlnost, přílišnou slabost nebo jiné sklony, které se neslučují s vládní autoritou; tedy vlastnosti, jež by je činily neschopnými dobré vlády nebo by byly nebezpečné vážnosti trůnu.

5) Naši Mudrci svěří vládní žezlo jenom těm, kteří prokáží schopnost panovat s potřebnou tvrdostí, ba bude-li to nutné, i krutostí.

6) V případě choroby, pomatení nebo jiné neschopnosti musí být panovnické žezlo předáno jiným, způsobilejším rukám.

7) Panovníkovy záměry pro přítomnost, a tím spíše pro budoucnost, musí zůstat utajeny i jeho nejdůvěrnějším rádčům. Jenom sám panovník a tři zasvěcenci budou znát tyto plány.

8) V osobě panovníka, který je ztělesněním své vůle i vůle lidu, bude každý spatřovat zosobnění Osudu a jeho nevyzpytatelných cest. Nikdo nesmí vědět, co panovník svými opatřeními sleduje a nikdo se nesmí opovážít zmařit jeho neznámé cíle.

9) Vladařova duševní úroveň musí samozřejmě odpovídat významu jemu svěřených plánů. Proto také nastoupí na trůn teprve až po přezkoušení schopností, kterému bude podroben našimi Mudrci.

10) Aby lid svého panovníka znal a miloval, musí k němu promlouvat na veřejných místech. To povede k velice důležitému souladu obou sil, které jsou v současné době prostřednictvím teroru odděleny. Tento teror byl pro nás nevyhnutelný, protože jen tímto rozdělením sil jsme si obě podrobili.

11) Král židovský se nesmí nechat ovládat vášněmi, zvláště pak nemravnostmi. Nesmí podléhat zvířecím pudům, které oslabují duševní schopnosti. Nemravnost více než každá jiná vašeň ni-

budu panovníkem s morálními zásadami. Nedovolím, aby byly překročeny určité hranice. Budu si vážit obecné zdrženlivosti všude, kde si to jen budu přát. Různé špinavosti v mechanismu státní moci mi neublíží, neboť vyřizování nepříjemných správních záležitostí přesunu na jiné.

čí duševní způsobilost a jasné posuzování věcí, protože odvádí myšlení k nízkým a chlípným pudům lidské přirozenosti.

12) Světovládce ze svatého sémě Davidova, sloup veškerého lidstva a jeho záštita, musí obětovat všechny osobní vlohy jen pro blaho svých poddaných. Náš panovník musí být vzorem bezúhonnosti.

2. Hřbitovní řeč

(Výňatek z románu sira Johna Retcliffa *Biarritz*, I. svazek, kapitola „Na židovském hřbitově v Praze“, str. 146-166, vydal Deutscher Volksverlag, Mnichov 1924.)

(146)

„Bud’te pozdraveni, Vy roše bathe aboth¹¹² dvanácti šebatim¹¹³ Izraele,” řekl hluboký hlas.

„I ty bud’ pozdraven, Synu zatracení!”

„Sto let minulo. Odkud přicházejí nefiim?”¹¹⁴

„Přicházím, odkud vane vítr a kde je rozptýlen lid Adonaje, jehož praotcům přislíbil vládu nad všemi!”

(147)

„Jste připraveni k vyplnění tohoto příslibu pro nadcházejících nových sto let?”

„Ano, jsme připraveni!”

„Nuže, dejte odpověď za ty, které zde zastupujete! Šebet Juda?”¹¹⁵

„Amsterdam,” odpověděl silný, pevný hlas.

„Šebet Benjamin?” – „Toledo,” ozvalo se dutě.

„Šebet Levi?” – „Worms.”

„Šebet Manasse?” – „Budapešť.”

„Šebet Gad?” – „Krakov.”

„Šebet Simeon?” – „Řím.”

„Šebet Zebulon?” – „Lisabon.”

„Šebet Ruben?” – „Paříž.”

„Šebet Dan?” – „Cařihrad.”

„Šebet Aser?” – „Londýn.”

„Šebet Issachar?”

¹¹² Náčelníci, hlavy kmenů.

¹¹³ Kmeny, rody.

¹¹⁴ Panovníci, vládci rodů.

¹¹⁵ Kmen, pl. šebatim.

Opodál za houštím stojící muži nemohli rozumět jménu, které vyslovil bručivý, slabý hlas osloveného.

„Šebet Neftali?“ – „Praha.“

(148)

„A já, představitel vypuzených a kočovných,” řekl nakonec tazatel tichým hlasem, „vypuzený, který se toulá světem a který vás svolává k dílu odplaty a příslibu, danému semeni Abrahámově, příslibu, odebraného mu syny Ukřižovaného! Který z vás je z rodu Áronova,¹¹⁶ povstaň, vyzkoušej náčelníky a shromáždí radu!”

Muž, který přišel jako první, popošel dopředu a posadil se na hromádku kamení. Jeden po druhém pak přistupovali k němu a šeptali mu sedmislabičné slovo, jímž byl označován strážce hřbitova. Na zašeptané jméno první muž pokaždé souhlasně přikývl.

Potom se všichni zase vrátili na svá místa.

„Bratři,” řekl levita, „naši otcové vytvořili spolek, jehož zasvěcenci se každých sto let scházejí na hrobě Velkého mistra kabbaly, učení, které vyvoleným propůjčuje moc na zemi a panství nad všemi pokoleními ze semene Izmailova. Osmnáct století bojuje lid Izraele o panství, jež bylo přislíbeno Abrahámovi a které nám vyrvál Kříž. Ani pod patou našich nepřátel, ani pod útrapami, útlakem a smrtí Izrael nikdy tento boj nevzdal. A protože byl Abrahámův lid rozptýlen po celém světě, bude mu také celý svět patřit! Moudří mužové našeho lidu vedou tento boj už po staletí, krok za krokem se lid Izraele zdvihá ze svého pádu, a jeho moc, kterou vykonává skrytě i otevřeně nad trůny a národy, stále roste. Náš je bůh země, kterého nám pro útěchu udělal Áron na poušti, Zlaté tele, před nímž se klaní odpadlíci!”

„Slyšíme,” zabručeli kolem dokola.

„Jestliže nám patří všechno zlato světa, patří nám také veškerá moc. Tím je současně naplněn příslib, daný Abrahámovi. Zlato je oním novým Jeruzalémem, zlato je panství nad světem. Je mocí, je odplatou, je požitkem a rozkoší – zlato je tedy vším, čeho se lidé obávají a co si přejí mít. To je skutečné tajemství kabbaly, učení ducha, které vládne světu, to je naše budoucnost! Osmnáct století patřilo našim nepřátelům, další staletí budou patřit Izraeli. Již po páté v tomto tisíciletém boji, k němuž jsme se konečně odhodlali, se shromáždili mudrci tajného svazu na tomto místě, aby se poradili o nejvhodnějších prostředcích, které nám čas a hříchy našich nepřátel nabízejí – a pokaždé za oněch pět set let mohl nový Sanhedrin oznámit další vítězství Izraele.¹¹⁷ Avšak dosud žádné století se nemohlo těšit z takových úspěchů, jako právě toto. Proto věříme, že se již přiblížil okamžik, po němž všichni dychtíme, a že můžeme říci: Budoucnost je naše!”

¹¹⁶ Kmen Levi.

¹¹⁷ Síla židovských peněz byla odedávna bezmála všemocná, ale kdykoli se Židé pokusili převzít do svých rukou také vnější, viditelnou moc, vždy bez výjimky následoval po krátkém období vítězoslavné zpupnosti hluboký pád. Takovým bodem v historii je starověk, ranný středověk a období křížových výprav. V našem století se Židé cítí být tak silní, jako ještě nikdy před tím. Emancipací vzrostl jejich vliv do obrovských rozměrů a dnes sviští otrokářské biče Židů nad zády všech národů světa nikoli už jen v obrazném, ale v doslovném smyslu.

„Když mezitím nepřijde štvance na Židy,” řekl se zatrpklým posměchem ten, který nezastupoval žádný kmen a zdál se v tomto shromáždění hrát roli advocata diaboli.¹¹⁸

(150)

„Temné doby tohoto nebezpečí jsou pryč. Pokrok takzvané kultury křesťanských národů je nejlepší ochranou našich úmyslů a tužeb. Dříve, než vyslechneme radu a názor jednotlivých kmenů, shrneme si prostředky materiální moci našeho národa v současné době, hotový kapitál, který má Izrael k dispozici. Jmenujte nyní naše nejbohatší muže na sedmi nejdůležitějších trzích Evropy, a uveďte, jak vysoko je odhadováno jejich jmění. Začne Paříž!”

„Fould & Co.,” ozve se tiché, klidné hlášení, „20 milionů franků, A. J. Stern & Co. 30 milionů, G. L. Halphen & Co. 20 milionů, Anton Schnapper 15 milionů, Samuel von Haber 7 milionů, H. J. Reinach 7 milionů, J. E. Kann & Co. 5 milionů, Bischofsheim, Goldschmidt & Co. 15 milionů, M. Cahen d’Anvers také 5 milionů, dohromady tedy 124 miliony franků. K tomu ještě můžeme připočítat menší bankovní domy s přibližně 80 miliony, takže celkový kapitál v rukou Izraele jenom v Paříži obnáší více než 200 milionů franků.”

„Tato částka představuje sedmačtyřicátý díl státního dluhu Francie,” dodal Syn zatracení. „A ještě Pereire Mirés, kteří patří k našincům, jsou odhadováni svým majetkem na 30 milionů.”

„Nuže dále! Zpráva z Londýna?”

„Moses Montefiore 2 miliony liber, Moses a syn, Bischofsheim, Goldschmidt a bratři Sternové, každý po milionu liber, R. Raphael a syn 0,8 milionu liber, Louis Cohen a syn, Samuel Montague, každý po 0,5 milionu liber, dohromady tedy 6,8 milionu liber. Dále menší domy v City přes 4 miliony, to je celkem 11 milionů liber v Londýně, neboli 260 milionů franků.”

„Konstatuji, že mluvčí vynechal dům Rothschildů, knížat burzy!”

(151)

„Ovšemže, ti musí být jmenováni zvlášť,” prohlásil levita. „Teď tedy zpráva z Vídně!”

„Moritz Königswarter 14 milionů zlatých,” začal vypočítávat třetí hlas, „Hermann Todescos S. 15 milionů, M. L. Biedermann & Co., Max Springer, Ephrussi & Co. a Eduard Wiener, každý 1,5 milionu, Ludwig Ladenburg 2 miliony, Fr. Schey 2,5 milionu a Leopold Epstein 3 miliony, dohromady tedy 46,5 milionu, pak menší domy 14 milionů, úhrnem tedy 61 milion zlatých ve Vídni, to jest 152 miliony franků.”

„Rakouské státní půjčky jsou levné! 2 288 milionů zlatých státního dluhu. Při bankrotu se musí majetek našinců zdvojnásobit!”

„Berlín!”

„S. Bleichröder, Mendelssohn & Co., H. C. Plaut a S. Herz, každý milion tolarů, N. Reichenheim a syn, a Liebermann & Co., každý po 2 milionech, Hermann Gerson a M. C. Levy po 1,5 milionu, Joel Meyer 1,25 milionu, Moritz Güterbock 0,75

¹¹⁸ Advocatus diaboli, doslova d’áblův zástupce, má v kolegiu sv. Církve pro svatořečení roli opo-
nenta, jehož námitky musí církevní hodnostáři vyvrátit, aby mohla být slavnostně vyhlášena
kanonizace; pozn. překl.

a Louis Riess 0,5 milionu, dohromady tedy 13,5 milionu. Menší domy pak ještě 10 milionů, tedy celkem zhruba 24 miliony tolarů, neboli 90 milionů franků.”

„Tedy dvanáctý díl státního dluhu je v našich rukou. Přesto však je i tato suma příliš nízká, vzájemný poměr se musí změnit.”

„Hlášení z Hamburku!”

„H. B. Oppenheimer 4 miliony, J. E. Oppenheimer, bratři Jaffé a Pintus Nathan syn, každý po 2 milionech marek, synové Behrensovi 1,5 milionu, dále Ferdinand Jacobson, synové Samuela Levyho, L. R. Veit & Co., A. Alexander, Lieben Königswarter, M. M. Warburg, Konsul H. Jonas & Co., Julius Leser, Martin M. Fränkel, každý po milionu, Mendelssohn Bartholdy 3 miliony marek, v Altoně Amsel Jacob Ree milion, Hesse Newmann také milion, W. S. Warburg 2 miliony; dohromady 27,5 milionu. S ostatními bankovními domy přibližně na 40 milionů marek, neboli 75 milionů franků.

(152)

„Ale majetek křesťanských bankovních domů je bohužel ještě větší! Naši lidé se stále ještě v tom naježeném říšském městě nemohou rozvíjet!”

„Frankfurt nad Mohanem!”

„B. H. Goldschmidt 7 milionů zlatých, Marcus Königswarter, Jacob S. H. Stern a Gebrüder Sulzbach po 2 milionech, Lazarus Speyer Ellissen 1,5 milionu, E. Moses Kann & Co. 1 milion. Ti menší spolu s loterijními společnostmi asi 8 milionů. K tomu pak knížata kapitálu, spojené domy Rothschildů v Londýně, Paříži, Frankfurtu a Vídni s nejméně 100 miliony – to jsou celkem 123 miliony zlatých, neboli 260 milionů franků.”

„Bankovní dům E. M. Ginzburg v Petrohradě je odhadován na 2 miliony rublů, naše domy v Římě a Neapoli na 20 milionů livrů, v Amsterdamu pak Hollander a Lehven, dále Lippmann, Rosenthal & Co., Becher & Fould, Wertheim & Gompertz na 40 milionů zlatých. Sečteme-li toto všechno dohromady, pak prokazatelně obnáší majetek Izraele jen v deseti hlavních městech 1 165 milionů franků. K tomu přicházejí města druhého řádu! Bratři, můžeme tedy právem prohlásit, že největší kapitalisté Izraele – když nepočítám náš lid – disponují v Evropě kapitálem 2 000 milionů franků.”¹¹⁹

Souhlasné zamručení bylo odpovědí těchto dvanácti.

„To představuje při 3,5 milionech Židů v Evropě 600 franků na hlavu,” poznamenal představitel ‚vypuzených‘. – „Ale proti těmto 3,5 milionům lidí s jejich penězi zde stojí 265 milionů nepřátel v Evropě, to je 500 milionů pěstí!”

(153)

„Hlava zvítězí nad pěstí, tak jako dosud vždy vítězila. Práce je otrokem spekulace, síla je sluhou rozumu. Kdo by chtěl popírat, že vychytralost je darem našemu národu?”

„Je lakotný, ješitný, domýšlivý a požitkářský!”

„Kde je světlo, najde se i stín! Ne nadarmo dal Adonaj, náš Pán, svému vyvolenému národu houževnatost hada, lstivost lišky, bystrozrak sokola, paměť psa, píli mravence a bobří věrnost pospolitosti. Byli jsme zajatci u vod babylonských a stali jsme se ještě silnějšími! Náš chrám byl rozmetán, a my jsme jich vystavěli tisíce!

¹¹⁹ Nad současnými čísly by dnešní občánkové západních zemí už jenom poděšeně spráskli ruce.

Osmnáct století jsme byli poníženi v prachu a blátě jako otroci, ale naše hlava vyrostla nad všechny národy. Nyní si tyto národy podmaníme a budou nám otročit tak dlouho, dokud bude trvat svět!”

„Roste u nás počet těch, kteří přijímají křest,” pokračoval neústupně hlas pochybovače.

„Blázen!” řekl levita, „cožpak tě tvoje putování všemi zeměmi nepoučilo, že voda neomývá ducha, ale jenom tělo? Jen nechte pastorační a misijní společnosti křesťanů pošetile vyhazovat své peníze! Nespočítaly snad již domýšlivé noviny Times, že obrácení jediné židovské duše stojí anglikánskou misii 250 tisíc franků? Nemodlíme se snad my sami (154) na Den smíření¹²⁰ za odloučené bratry? Opravdu, věř mi, že Žid nebude nikdy křesťanem, ale naopak křesťan se stane na dlouhé generace Židem následkem smíšení krve.¹²¹ Pokřtění Židé jsou stupínky, po nichž náš národ může šplhat cestou, která mu dosud byla uzavřena; vždyť každý takový drží při nás a ne při nich, jimiž nejsou vzdor křtu ani tělem, ani duchem. Jinak by je musel Izrael vypudit jako malomocné.”

Oněch dvanáct v kruhu tiše mumlalo slova prokletí. Doktor cítil, jak mu ruka Itala silně a křečovitě tiskne rameno!¹²²

„Mlč a naslouchej!”

„Bratři,” ozval se znovu levitův hlas, „už je čas, abychom podle stanov našeho zakladatele řekli, každý podle svých zkušeností za posledních sto let, jakou cestou má být Izrael veden, aby došel svého konečného cíle.

My, moudří a vědoucí jsme vůdci, kteří vedou slepé zástupy. My jsme stavitelé, kteří spojují a vrší mrtvé kameny věže tak vysoko, že ční až do nebes.”¹²³

„Babylonská věž byla zbořena a rozmetána rukou toho, jehož jméno nesmím vyslovit,” řekl „vypuzený”.

„Naše stavba spočívá na základech příslibu, jehož se dostalo Abrahámovi! Teď má slovo kmen Ruben! Pověz, jak získá Izrael moc a vládu nad všemi národy Země, která mu náleží?”

(155)

Jasný, ostrý hlas, který zněl možná až trochu řezavě, řekl následující:

„Panovníci všech evropských zemí jsou dnes zadluženi. Tyto dluhy spravuje a řídí burza. Takové obchody se však dělají pouze s mobilním majetkem, a proto musí být veškerý kapitál v rukou Izraele. Jak jsme zde již slyšeli, byl položen dobrý

¹²⁰ Den smíření, „Jom Kippur”, nejdůležitější židovský svátek, připadající na poslední z deseti postních dnů, které začínají (židovským) Novým rokem; pozn. překl.

¹²¹ Pronikání židovské krve do árijských národů dosáhlo v posledních padesáti letech děsivých rozměrů. Takto byla systematicky likvidována křesťanská šlechta, a spodina nežidovských národů – zvláště ve velkoměstech – nese zcela jasné rysy tohoto procesu.

¹²² „Doktor” a „Ital” jsou vedlejší postavy této části románu, náhodní svědci popisované hřbitovní scény; pozn. překl.

¹²³ Co zde autor románu více méně intuitivně pocítuje nebo se snad i dozvěděl od židovských renegátů a co líčí v této velice důležité kapitole, bylo o třicet let později slovo za slovem potvrzeno v *Protokolech sionských mudrců*. Autor byl v každém případě znamenitý znalec světovládné židovské politiky a byl rovněž důkladně obeznámen s *Talmudem*, který je dodnes platným židovským zákoníkem. Také Herzlův román *Židovský stát* odhaluje podobným způsobem židovského ducha i duši.

základ k tomuto cíli. Tím, že vládneme burzám, jsme také pány veškerého majetku a moci států. Proto musí být vládám usnadněno zadlužování, abychom tak stále pevněji svírali státy křesťanů ve svých rukou. Kde je to jen možné, musí náš kapitál brát do zástavy státní instituce: železnice, doly, výnosy daní, úřady a jiné státní domény. Dále je burza prostředkem převodu majetku a úspor drobných lidí do rukou kapitalistů. Proto budeme střadatele navádět k burzovní hře. Termínové obchody v cenných papírech jsou velice šťastným vynálezem našeho národa, a i když se burziáni také podvádějí navzájem, stejně nakonec zaplatí účet ten, kdo k tomuto cechu nepatří.”

Hlas, který se jistě často ozýval na velké pařížské burze, zmlkl.

„Jsou přítomní srozumění s míněním našeho bratra?” zeptal se levita.

Souhlasné zamručení znamenalo odpověď.

„Slovo má kmen Simeon!”

Vážný hlas, jehož zvuk svědčil o trvale hlubokém zamyšlení, pronikl k uším posluchačů.

„Vlastnictví půdy bude vždy tvořit železný, nezničitelný majetek každé země. Samo o sobě propůjčuje moc, úctu a vliv. Vlastnictví půdy tedy musí přejít do rukou Izraele. Nebude to těžké, protože ovládáme mobilní kapitál.“

(156)

„První snahou Izraele proto musí být vypuzení současných vlastníků z půdy. Pro nás jsou nejvíce nebezpeční vlastníci velkých pozemků. Musíme proto všemožně usnadňovat možnost zadlužení mladým šlechticům ve velkých městech. Strachem ze skandálu pak můžeme ruinovat aristokratický majetek a oslabovat význam šlechty. Pozemkový majetek musíme především dostat do pohybu, čímž z něho uděláme zboží. Čím více budeme působit směrem na co nejčastější dělení velkého pozemkového majetku, tím snáze a levněji jej dostaneme do rukou. Na delší dobu musí být odebrán kapitál hypotékám a rozšiřována jejich nejistota. Pod záminkou ulehčení práce chudším vrstvám musí být ve státě a v obcích přesunovány daně a náklady výhradně na vlastníky půdy. Jakmile bude půda v našich rukou, musí nám lopota křesťanských nájemců a zemědělských dělníků přinášet desetinásobný zisk.”

„Syn ztracení” se jízlivě zasmál. „Tvoje rada je dobrá, ale není nová. Zeptej se třeba v Paříži nebo ve Vídni, kdo je tam majitelem domů. Damno,¹²⁴ můj vynález, je skvělým prostředkem k ruinování majitelů!”

Znovu prošlo shromážděním souhlasné zamručení.

„Kmen Juda. Řada je na tobě!”

Hlas, který zazněl, měl jaksi vemlouvavý, skrytě útočný tón.

„Řemeslnický stav, stejně jako vlastnictví půdy, jsou síly, které stojí v cestě Izraeli a proto musí být ruinovány. Řemeslník nesmí být ničím jiným, než obyčejným dělníkem. Nejlepším prostředkem k tomu je neomezená volnost živností, takže továrník nastoupí místo mistra.“

(157)

„Protože továrníci sami nepracují, ale zabývají se spekulací, mohou si tímto způsobem dítko Izraele přivlastnit všechny obory práce. Jejich kapitál a obratnost jim

¹²⁴ Lat. damnum = ztráta, újma, zde srážka zvl. při hypotekárním prodeji a při inkasování směnek; pozn. překl.

takto nahradí pracovní vloh. Přeměnou řemeslníků v naše továrenské dělníky současně ovládneme masy k politickým účelům. Kdo bude tomuto systému odporovat, musí být zničen konkurencí! Veřejnost je nemyslicí a nevďěčná masa, která své řemeslníky nechá v tomto boji na holičkách, jen když bude mít možnost koupit zboží u továrníků o něco levněji.”

Živý souhlas nového Sanhedrinu potvrdil, že správnost této koncepce je už dávno pochopena a následována.

„Nyní je řada na mně,” řekl levita. „Mluvím jménem kmene Áron.”

„Přirozeným protivníkem Izraele je křesťanská církev a je tedy nezbytné ji podvrátit. Usnadňuje nám to její rozpolcení. Proto musíme všemožně podporovat volnomyšlenkářství, pochybnosti, bezvěrectví a spory. Odtud ona vytrvalá válka v tisku proti křesťanskému duchovenstvu neustálým podezíráním a výsměchem. Jedním z hlavních pilířů církve je škola. Musíme bezpodmínečně získat vliv na výchovu křesťanské mládeže a proto je třeba nejprve oddělit školu od církve. Pod heslem pokroku a rovnoprávnosti všech náboženství musíme dosáhnout přeměny křesťanských škol na bezvěrecké. Potom se mohou izraelité stát učiteli na všech školách a křesťanská výuka bude omezena na soukromí. Protože masy nemají k náboženské výchově jinak čas a náboženské cítění (158) vyšších stavů je otřeseno, brzy úplně ustane. K tomu přistupuje agitace pro zrušení vlastního majetku církvi i škol a jeho převod do vlastnictví státu, tedy dříve či později do rukou Izraele!”

Souhlasné mumlání doprovázelo slova tohoto řečníka – nikdo se neozval proti jeho vývodům. Ten pak pokračoval.

„Zástupce kmene Issachar má teď slovo!”

Ozval se třaslavý, kmetský hlas.

„Bratři by měli také působit pro zrušení ozbrojených sil. Drsná vojenská služba není nic pro syny Izraele; ne každý je Gedeon! Armády jsou oporou trůnu a školou zatvrzelého patriotismu. Nikoli meč, ale duch a peníze musí vládnout. Proto musíme využít každé příležitosti k znevažování a podezírání vojenského stavu mezi lidem a musíme se snažit mezi ně vložit nedůvěru a rozkol. K vytvoření policie postačí žoldáci, kteří ochrání majetné před nemajetnými.”

„Lev Judeje nechal zaznít svému hlasu,” řekl „Syn zatracení” posměšně. „David přemohl Goliáše. Národy budou napříště chodit v županu místo v kyrysu válečníka. Jedna facka na burze nahradí bitevní vřavu!”

V kruhu shromážděných se zdvihl odpor proti jízlivému posměchu, ale hlas nejstaršího je uklidnil.

„Je synem Belialovým! Může si říkat co chce, ale udělá to, co rozhodne rada šebatim. ... Kmen Zebulon může promluvit!”

Temně rachotivý hlas pak řekl následující:

(159)

„Náš národ je v zásadě konzervativní, lpící na starém a pevně vyzkoušeném. Ale náš prospěch nyní vyžaduje horlivé navazování styků, to znamená řízení hnutí, která teď otřásají světem. Nelze popírat, že naše doba přináší tlak reforem, ale základní myšlenkou těchto změn je reforma materiální, to znamená úprava materiálních poměrů potřebných tříd. Té však musí přinést oběť majetnické vrstvy, především kapitál, který je ovšem v rukou Izraele. Proto je jeho úlohou a povinností, podílet se

rozhodující měrou na financování hnutí, která by přenesla tuto otázku z oblasti sociálních reforem na pole politiky. Zde jsou masy tupé a slepé, a nechají se snadno vést křiklouny. Ale kdo umí křičet tak hlasitě a chytře jako Izrael? Proto byli naši lidé vždy nahoře na tribunách, v popředí novin i křesťanských spolků! Čím více bude takových spolků a shromáždění davů, tím více nespokojenosti a nechuti k práci. Z toho plyne nutnost zbídačení národů, tedy jejich zotročení těmi, kdož mají peníze, což současně přispěje k vzrůstu našeho bohatství. Mimo to nám každé hnutí přináší peníze, protože ruínuje malého člověka a zvětšuje dluhy. Slabost trůnu zaručuje posilování naší moci a vlivu. Proto udržujeme neustálé nepokoje! Každá revoluce úročí náš kapitál a posouvá nás blíže k cíli!”

Po těchto slovech zavládlo na dlouho mlčení, zatímco každý člen tohoto tajuplného Sanhedrinu uvažoval o jejich dosahu.

Syn Belialův nechal opět zaznít svůj sípavý smích. „Děsíte se krve? Není to přece vaše krev!”

(160)

Pak jeden z přítomných zamručel na souhlas a ostatní se postupně přidávali.

„Synu z kmene Dan, jsi na řadě!”

Odpověď už v samotném hlasu mluvčího prozrazovala nižší typ Žida.

„Veškerý obchod, v němž se jedná o spekulaci, musí být v našich rukou. Je to naším vrozeným právem. Především musíme ovládat obchod s lihem, olejem, vlnou a obilím. Pak máme v rukou polní hospodářství a půdu. Všude se umíme postarat o svůj příjem a když snad následkem toho povstane bída a nespokojenost, snadno dokážeme svalit vinu na vlády. Hokynářství a drobná výroba, vyžadující hodně námahy při malém zisku, může klidně zůstat v rukou křesťanů. Mohou se mořit a plahočit tak, jak to bylo osudem vyvoleného národa po staletí.”

Tato řeč vlastně ani nepotřebovala souhlas. Levita vyvolal dalšího zástupce.

„Kmen Neftali!”

Slova, která následovala, zněla břitce a jistě.

„Všechny úřady a hodnosti ve státě nám musí být volně přístupné. Jakmile bude prosazen tento princip, přirozená zchytralost a nepoddajnost židovských uchazečů se už sama postará o to, aby právě naši lidé měli na těchto postech skutečný vliv. Je jasné, že se přitom jedná pouze o úřady, nesoucí sebou moc, veřejné pocty a výhody. Postavení, která vyžadují práci a znalosti, si mohou klidně podržet křesťané. Proto také Izrael opovrhne podřízenými místy. Justice je pro nás předmětem nejvyššího zájmu a advokacie znamená pro náš lid velký krok kupředu, protože přesně odpovídá duchu zchytralosti i potřebě moci a vlivu na poměry našich přirozených nepřátel. Proč by Žid nemohl být ministrem pro náboženské záležitosti, když už jsou našinci v mnoha státech ministry financí?”

(161)

„Nezapomeňte na Hamanovu šibenici!¹²⁵ Vzpomeňte na osud Süße a Lippolda!” ozval se varovný hlas.

„Pchá, to je jenom krákání havrana z dávných časů, které jsou už za námi! Není snad jeden z našeho národa velkým ministrem ve Francii, kterého si váží i samotný císař?”

¹²⁵ Viz *Starý zákon* (Est 3,1 ad.); pozn. překl.

V odpověď zaznělo osvobozující, souhlasné zahučení, po němž řečník hned pokračoval.

„Naši muži se musejí stát zákonodárci státu. Všude musí být odstraněny výjimečné zákony gójů pro děti Izraele, přičemž si samozřejmě ponecháme víru a předpisy našich otců. Nyní již nepotřebujeme žádné zákony na svoji ochranu; starejme se o zákony, které nám přinesou jen prospěch! Liberální zákon o bankrotech, přijatý v zájmu humanity, bude pravým zlatým dolem v našich rukou. Především se musíme postarat, aby ve všech zemích padly zákony proti lichvě s mazaným poukazem, že pak budou peníze levnější. Peníze jsou zboží jako každé jiné a zákony samy nám musí dát právo zvyšovat jejich cenu, když to bude náš zájem vyžadovat.”

„Nechť promluví zástupce kmene Benjamin!”

„Co bych ještě já mohl dodat k radě tak moudrých mužů? Izraeli také náleží čest a sláva. Proto se musí snažit pronikat na přední místa všech spolků a společností, které přinášejí čest a pocty bez potřeby podstupování jakéhokoli nebezpečí. Musíme se vrhnout na všechna odvětví vědy a umění, která nejvíce vyhovují charakteru našeho národa. Židé mohou být velkými herci, filosofy a komponisty, protože ve všech těchto oborech je volný prostor pro spekulativní uvažování. Naši lidé kolem umění se již starají o náležité vychválení a velebení našich umělců. Ve vědních oborech je to především medicína a filosofie, které si vyhradíme pro sebe, protože poskytují největší prostor teorii a spekulaci. Lékař zase vniká do tajemství rodin a tím má v rukou životy našich nepřátel.”

(162)

„Kmen Aser! Řada je na tobě!”

„Musíme požadovat povolení manželství mezi Židy a křesťany. Z toho může mít Izrael pouze prospěch, i když to znečišťuje jeho krev. Naším synům a dcerám musí být dovoleno ženit se a vdávat do mocných, předních rodin křesťanů. My dáme své peníze a dostaneme za ně vliv. Spříznění s křesťany na nás nebude mít žádný dopad, ale my získáme nad nimi moc. To za prvé. Za druhé je nezbytné, abychom chránili čest našich žen a ukájeli své nízké pudy raději na ženách našich nepřátel. My máme peníze, a za ně se koupí i ctnost. Žádný Žid by nikdy neměl dělat nevěstku ze ženy svého národa. Pokud už chce vyhovět svým zakázaným choutkám, jsou k tomu přece dost dobrá křesťanská děvčata.”

„K čemu by jinak byly zaměstnávány hezké křesťanské děvečky v prodejnách a obchodních domech?” prohodil kousavě do jeho řeči reprezentant „principu zla”. „Ty, co se nepřizpůsobí našim žádostem, nebudou mít práci, tedy žádný chléb. Musíme přece našim mladým mužům dopřát nějaké to potěšení. Jen jděte do některého z velkoměst a uvidíte, že tamější lidé nepotřebují čekat na vaši moudrost. Dělník se může spokojit s námi odloženým šatstvem. Udělejte z křesťanského manželství namísto svátosti obyčejnou smlouvu, a jejich ženy a dcery se vám samy vrhnou do náruče!”

(163)

Cynismus jeho slov se neminul účinkem u těchto nejprísnějších ochránců starého učení o čistotě mravů.

„Co říká Zákon?” ozval se hlas jednoho z dvanácti.

„Za zneuctění ženy našeho národa je trest smrti! Zhanobení panny může být odčiněno peněžní pokutou, pokud dívka nebyla zasnoubena. Jinak následuje rovněž trest smrti! Tělesné obcování s otrokyní posuzuje zákon mírněji, její tělo patří pánovi!”

„Jsou snad gójové něco lepšího než naši otroci?”

Tato slova opět vyvolala souhlasné zamručení.

„Kmen Manasse může promluvit!”

Poslední řečník pozvedl významně ruku a během své řeči jí pohyboval pomalu sem a tam, jako by tímto gestem chtěl zdůraznit význam svých slov. Jeho hlas byl nepříjemně skřípavý, jaký obvykle patří člověku nestřídmému a opovážlivému.

„Jestliže jsou peníze první mocností světa, pak je tisk druhou mocností. K čemu jsou zde vyřčené rady a názory bez pomoci tisku?! Pouze když budeme mít tisk ve svých rukou, dosáhneme cíle. Naši lidé musejí vládnout dennímu tisku. Jsme obratní, vychytralí a máme peníze, kterých umíme užívat pro naše cíle. Proto také musíme mít všechny velké politické noviny, které dělají veřejné mínění, kritiku, nižší literaturu a divadlo. Tím se dostaneme krok za krokem blíž ke křesťanům a můžeme potom diktovat světu, čemu má věřit, čeho si má cenit a co má ztracovat. (164) V tisícerych formách necháme v novinách přetřásat bolestné výkřiky Izraele a jeho žaloby na útlak! Potom – byť i jednotlivě je každý proti nám – bude masa jako celek ve své tuposti vždy za námi! S tiskem v našich rukou můžeme podle libosti změnit právo v bezpráví, z ostudy a hanby můžeme kdykoli udělat čest a přednost. Můžeme otrásat trůny a rozbít rodinu. Můžeme podrýt důvěru ve všechno, co bylo našim nepřátelům dosud svaté a nedotknutelné. Můžeme ruinit důvěru a vyvolat vášně. Můžeme dělat válku stejně jako mír a darovat slávu i pohanu. Můžeme talent vychválit a pozvednout stejně snadno, jako pronásledovat a uštít až k smrti. Kdo má v rukou tisk, má také v rukou ohlávku národů. Když má Izrael peníze a vliv, pak už jen zbývá zeptat se, kdy si vložíme na hlavu ataroch,¹²⁶ který nám právem patří, a kdy vstoupíme na chiffe¹²⁷ zaslíbení a máchneme žezlem své moci nad všemi národy světa!”¹²⁸

Téměř bouřlivý, pochvalný souhlas následoval tato slova a naslouchající několik minut nemohli dobře slyšet, co bylo dále řečeno. Konečně se znovu zvedl levita a vyzval k utišení.

„Roše bathe aboth dvanácti šebatim¹²⁹ vyřkli moudrá a závažná slova. Tato slova jsou ukazatelem budoucího času, když je syn ‚Neúnavného‘ vepsal do paměti a semene lidu Izraele, který počal vyrážet na východě i na západě, na poledni i na půlnoci jako mohutný strom. (165) Vy necht’ jste chereb¹³⁰ Izraele, jímž zničí své ne-

¹²⁶ Ataroch, panovnická koruna.

¹²⁷ Chiffe, trůn.

¹²⁸ Tento vyhlazovací plán je už do té míry téměř beze zbytku a s takovou cílevědomostí a důsledností na nežidovských národech v posledních desetiletích realizován, že by bylo možné přiznat autorovi románu přímo jasnovidecké schopnosti budoucího vývoje. Každý čtenář si přece může sám přezkoumat jednotlivé body a teze, aby konečně zpozoroval, jak se proti němu postupuje.

¹²⁹ Ve dvacátém století se z těchto „dvanácti” stalo poznenáhlu tři sta vůdců, „kteří znají jeden druhého a kteří obratně řídí osudy kontinentů”, jak ve své slabé chvíli prozradil jeden z těchto „cílevědomých”, Walther Rathenau.

¹³⁰ Chereb, tj. meč.

přátele! Sémě Jákobovo musí držet pospolu ve štěstí, bohatství i moci, jako spolu drželo v neštěstí a nebezpečí. Jeden musí pomáhat druhému. Kam vkročí jeden, musí jej následovat druhý, jeho bratr! Kde jeden upadne do neštěstí, musí mu ostatní pomáhat! Jestliže se někdo z nás dostane do rozporu se světským zákonem, musí mu ostatní bratři pomoci, pokud žil v souladu s našimi zákony. Byť i někdo seděl deset let ve vězení, může se pořád ještě stát bohatým mužem, před nímž se budou klanět panovníci a knížata gójů. Když je někdo proti nám, jsme my všichni proti němu. Ruka našeho Pána nás po čtyřiceti letech vyvedla z pouště k panování v zemi Kanaán a jeho ruka nás také povede po pětáctyřicetkrát čtyřiceti letech našeho putování z vyhnanství k vládě nad zeměmi, které jsou pětáctyřicetkrát větší než země Kanaán! Když bude Izrael následovat radu, o níž rozhodl Sanhedrin kabbaly, pak budou moci naši vnukové, kteří se za sto let¹³¹ sejdou na tomto místě u hrobu zakladatele našeho spolku, oznámit Velkému rabbimu, že už jsou skutečnými panovníky světa, a že lidu Izraele byly vyplněny přísliby a zaslíbení. (166) Obnovte svoji přísahu, synové Zlatého telete, a rozejděte se opět do všech směrů větru!”

Modravé světlo od hrobu Velkého rabbiho zazářilo jasněji, a za zpěvavého mumlání oněch třináct odcházelo, přičemž každý odhodil na hromádku kámen, který přinesl pod svým pláštěm.¹³²

3. Řeč rabína o gojimech¹³³

(Podle stenografického protokolu rakouského parlamentu, XVII. schůze, 22. zasedání z 13. března 1901, str. 1282.)

Interpelace

poslance V. Březnovského a jeho kolegů na pana ministra spravedlnosti, týkající se konfiskace brožury

Rabín o gojimech

1) Přešly již doby trpkého, bolestného pronásledování a ponižování, které izraelský lid snášel s heroickou trpělivostí, neboť civilizace křesťanů udělala velký pokrok. Ten je naším nejpevnějším štítem, za který se můžeme skrýt a sami nepozorování rychle překročit onen čas, který nás dělí od našeho vznešeného cíle.

2) Pohledme jen na materiální situaci Evropy, kterou si vytvořili sami izraelité počátkem tohoto století, takže disponují obrovskými kapitály v Paříži, Londýně, Vídni, Berlíně, Amsterdamu, Hamburku, Římě, Neapoli i jinde.

3) Všude jsou díky svým miliardám pány Rothschildové, Židé, nemluvě již o tom, že v každém městě druhého a třetího řádu disponují výnosnými fondy, takže

¹³¹ Všechno jde ovšem ještě rychleji a při své příští schůzce na židovském hřbitově v Praze se už bude Juda možná nalézat na troskách světa pod svým panstvím.

¹³² Podle tradice dávají Židé svým zemřelým na hrob kameny, aby jimi mohli v případě setkání na věčnosti kamenovat Krista. Podivný obyčej je doložen v židovské literatuře; pozn. editora.

¹³³ Obsah prakticky totožné řeči byl otištěn v pojednání *Žydzie Kahaly* ve Lvově r. 1875. Uvádí to česká brožura *Ujařmení světa Židy*, signovaná V. B. (nakl. V. Kotrba v Praze, druhé vydání, nedatováno), která je překladem Jarmonkinova článku v ruském časopisu *Zarja*; pozn. editora.

se nikde nemůže bez synů Izraele provést žádná finanční operace ani žádný jiný důležitý podnik.

4) Burza zaznamenává a reguluje dluhy, a my jsme většinou všude pány těchto burz. Musíme se snažit, abychom toto zadlužování co nejvíce usnadňovali a tím se stali pány všech cen. S ohledem na kapitály, které státům půjčujeme, budeme brát do zástavy jejich železnice, doly, lesy, hutě i továrny, ba musíme brát do zástavy i výnos daní.

5) Rolnictví bude vždy největším bohatstvím každého státu. Velkostatkáři se budou vždy těšit účtů a vážnosti. Naše snahy musí tedy vést k tomu, aby se naši izraelští bratři zmocnili v co největší míře pozemkového vlastnictví.

6) Pod záminkou, že chceme pomáhat pracující třídě, musíme celou tíhu daní přenést na statkáře. Až jejich pozemkový majetek dostaneme do rukou, stane se práce křesťanského proletariátu zdrojem nesmírného zisku.

7) Všemi prostředky musíme co nejvíce omezit vliv křesťanské církve, která byla odjakživa naším největším nepřítelem. Za tím účelem musíme vzbudit v srdcích věřících svobodomyslné touhy, zavést pochybnosti, rozkol a náboženské rozepře.

8) Každá válka, každá revoluce, každá politická nebo náboženská změna nás přibližuje k okamžiku, kdy dosáhneme nejvyššího, vytouženého cíle.

9) Obchod a spekulace. Tyto dva vydatné zdroje zisku nikdy nesmíme nechat vyrvat z rukou Izraele, a především je nutno chránit si obchod s alkoholem, máslem, chlebem a vínem, protože tím se staneme neomezenými pány zemědělství. Staneme se také dodavateli obilí. A když potom z bídy vznikne nespokojenost a nevole, vždycky dokážeme svalit odpovědnost na vlády.

10) Všechny veřejné úřady se musí stát přístupné Židům. Jakmile se my staneme úředními osobami, dosáhneme podlézavosti a prozíravosti našich lidí pravého vlivu a moci. Je samozřejmé, že jde pouze o takové posty, které jsou spojeny s mocí, počtami a privilegií. Úřady, jež vyžadují vědomosti a práci, spojené s nepříjemností, můžeme přenechat křesťanům. Nejdůležitější je resort spravedlnosti.

11) Advokátská kariéra nám poskytuje nejlepší příležitost, abychom se mohli pochlubit svými vědomostmi, a současně nám dovoluje vnikat do soukromých tajemství našich největších nepřátel, křesťanů! Těmito znalostmi je potom můžeme dostat do závislosti na nás.

12) Proč by Židé nemohli být ministry školství, když už jsou tak často ministry financí? Musíme se také dostat do zákonodárných sborů, abychom tam mohli zabránit přijetí zákonů, které by gójové vydali proti jediným pravověrným synům Abrahámovým.

13) V tomto směru se náš plán blíží uskutečnění. Vlivem pokroku jsme byli téměř všude uznáni a byla nám přiznána stejná práva jako křesťanům. Čeho však musíme ještě dosáhnout a co musí být předmětem naší ustavičné snahy, je prosazení zákona o mírnějších podmínkách soutěže. Tím se zmocníme zlatého dolu, který bude přinášet mnohem větší výnos než rýžoviště v Kalifornii.

14) Lid Izraele musí obrátit své snažení k oné mocenské příčce, z níž pramení čest a úcta. Nejúčinnějším prostředkem k tomu je účast na všech průmyslových a finančních operacích. Přitom je ovšem nutno dávat pozor na hrozbu soudního stí-

hání následkem nějaké nástrahy nebo svodu. Je tedy třeba při spekulaci prokázat onu formu mazanosti a cit, který pro to máme vrozený. Nesmíme zůstat pozadu v ničem, co by nám mohlo zajistit vynikající postavení ve společnosti. Filosofie, medicína, právo a politická ekonomie, jedním slovem všechna odvětví vědy, umění a literatury – to vše je nám polem, kde nám úspěch může přinést bohatou úrodu. Teprve potom postavíme naše schopnosti do patřičného světla.

15) Naše schopnosti jsou nerozlučně spojeny se spekulací. Například přednes nějakého hudebního díla, třeba i dost slabého, nám poskytne nejlepší příležitost, abychom vyzvedli Žida, který je jeho tvůrcem a jeho hlavu ověnčili gloriolou slávy. Co se týče medicíny a filosofie, ty rovněž musí tvořit součást našeho duchovního bohatství.

16) Lékař je zasvěcen do nejintimnějších tajemství rodiny, a tím máme v rukou zdraví a životy našich nejhorších nepřátel, křesťanů.

17) Musíme podporovat uzavírání manželství mezi Židy a křesťany, protože židovský národ tím může jen získat. Určité množství nečisté krve, přinesené takto do našeho Bohem vyvoleného národa, ho nemůže zničit a naše dcery tímto manželstvím dosáhnou spojení s rodinami, které mají moc a vliv. Výměnou za naše peníze dosáhneme vlivu na své okolí. Toto přiblížení se křesťanům nás nesvede z cesty, kterou jsme si vytyčili, ale naopak to z křesťanů při trošce opatrnosti udělá naše ochránce.

18) Bylo by žádoucí, aby si izraelité k sobě jako metresy nebrali ženy našeho svatého náboženství, a doporučuje se jim, aby si k této úloze vyhledávali křesťanské panny.

19) Největší význam by mělo nahrazení svátosti manželství jednoduchým civilním obřadem, protože potom by se křesťanské ženy daly úplně na naši stranu.

20) Jestliže má hlavní moc na zemi zlato, pak je určitě nutné zmínit se na druhém místě o tisku. Co zmůže zlato bez tisku? Protože výše uvedené zásady nemůžeme bez tisku uskutečnit, je nevyhnutelné, aby se vedení časopisů dostalo do rukou našich lidí.

21) Peníze a obratnost ve volbě prostředků, kterými si zkorumpované osobnosti nakloníme, z nás udělají pány veřejného mínění a vydají nám lid do rukou.

22) Když takto vytrvale půjdeme krok za krokem kupředu, zatlačíme křesťany a zničíme jejich vliv. My budeme světu předepisovat, koho má ctít, komu důvěřovat a co má zavrhnout. Povstanou-li někteří jedinci a zaplaví nás kletbami, pak nic netušící poddajné masy se nás zastanou a ujmou. Až se staneme neomezenými pány tisku, potom bude pro nás velmi snadné změnit pojmy cti, ctnosti, charakteru a posvátnosti rodiny, která byla až dosud nedotknutelná, a již zasadíme první ránu k úplnému zničení. Potom budeme moci zničit všechno, co křesťany – naše nepřátele – povznášelo v jejich víře a důvěře. A až si z vášní vytvoříme potřebnou zbraň, budeme moci vyhlásit boj všemu, čemu se až dosud vzdávala čest a úcta.

23) Každý syn Izraele musí pochopit jednotlivé body těchto pravých zásad a musí je zachovávat. Tak vzroste naše moc jako veliký strom a jeho větve ponesou ovoce, to jest bohatství a vliv. To bude náhrada za hrozný osud, který Izrael po staletí snášel. Když někdo z nás udělá krok vpřed, musí ho další následovat. Pokud se však dostane na scestí, musí mu někdo z nás pomoci. Když je Žid před křesťan-

ským soudem, je nutné, aby se ho bližní ujali a pomáhali mu. Ale jen tehdy, pokud žil podle předpisů, které Izrael již tak dlouho zachovává.

24) Náš lid věrně uchovává náboženské zvyky svých praotců.

25) Náš zájem vyžaduje, abychom ukazovali porozumění pro sociální otázky, zejména pro takové, které by směřovaly ke zlepšení poměrů pracujících tříd. Ve skutečnosti ovšem musíme usilovat o to, abychom se zmocnili této stránky veřejného mínění a udávali její směr.

26) Zaslepenost davu a jeho sklon k tomu, aby se nechával klamat patetickými frázemi, nám umožní snadno se jej zmocnit. Dopomůže nám k tomu popularita a důvěra v jistých kruzích. Mezi našimi lidmi snadno najdeme takové, kteří dokáží své vyumělkované city zahalit do takové výřečnosti, jako upřímný křesťan své skutečné přesvědčení.

27) Je nutné, aby proletář byl Židům nakloněn a podřízen těm, kdo mají peníze. My jej potom budeme podněcovat k revolucím a převratům. Každá taková katastrofa nás ve svém snažení přivede blíž k cíli, k onomu cíli, jímž je panování nad celým světem, jak bylo prorokováno našemu otci Abrahámovi.

(Přetisk z brožury *V židovských chapadlech.*)

Poznámka interpelujících poslanců:

„Jsme toho názoru, že ani ta nejohavnivější řeč proti Židům nedokáže našemu národu otevřít oči tak, jako tato řeč rabína, poučujícího své souvěrce o tom, jak si má Židovstvo počínat, aby dostalo góje do své moci. Tato řeč objasní čtenáři mnohé skutečnosti. Mimo jiné mu bude jasné, proč se některé politické strany Židů tak houževnatě drží. To, co českému lidu o Židech říkáme, dostává se zde potvrzení z kompetentních úst židovského rabína, a sice ne právě toho z nejbezvýznamnějších.“

Vídeň, 5. března 1901

Václav Březnovský

4. Řeč rabína ve Lvově

(Podle *Der Bauernbündler*, tiskového orgánu dolnorakouského *Selského spolku* č. 133 z 1. listopadu 1912.)

Křesťané, probud'te se!

Žluté nebezpečí! Kdo z nás už o něm neslyšel! Od té doby, co Čína a Japonsko vystoupily ze své uzavřenosti před světem, mluví se o žlutém nebezpečí a míní se, že kdyby tyto miliardové národy skutečně jednou napadlo vykonat v Evropě návštěvu, podobně jako kdysi divoké Huny, pak by ovšem slovo návštěva dostalo nový, hrozný smysl.

Zatímco však z vůle Boží toto žluté nebezpečí leží od nás dostatečně daleko, jsme v posledních dnech jako úderem blesku z čistého nebe upozorněni na jiné „žluté“ nebezpečí, na nebezpečí židovské, a sice prostřednictvím samotného rabína. Před krátkou dobou byl uspořádán ve Lvově sionistický (mladožidovský) kongres, na němž přednášející rabín pronesl následující řeč, která pak byla později otištěna v jedné z polských novinách:

„Bratři!

Devatenáct století bojují Židé o světovládu, jíž sám Hospodin přislíbil Abrahámovi a jeho potomkům. Skutečnost, že Židé jsou rozptýleni po všech kontinentech, dokazuje, že jim tyto země náležejí. Jsme účastníky impozantního představení. Izrael se stává den ze dne mocnější. Zlato, před nímž se lidstvo klaní, je už téměř úplně v rukou Židů. Všechny státy jsou u nich zadluženy. Jako záruku za půjčené peníze mají Židé doly, železnice, továrny a veškerý další státní majetek. Pokrok a civilizace jsou hradby, které kryjí Židy a pomáhají jim uskutečňovat své plány. Nejdůležitější světová finanční centra, burzy v Paříži, Londýně, ve Vídni, Berlíně, Hamburku i Antverpách jsou naše. Přerostli jsme o hlavu okolní národy. Nyní se především musíme zmocnit půdy. Křesťanští dělníci ji budou obdělávat a zajišťovat nám enormní zisky.

Když se mnozí Židé nechávají pokřtít, zvětší to jen naši sílu, protože pokřtěný Žid nikdy nepřestane být Židem. Hlavním nepřítelem Židů je katolická církev. Pro to jsme na tento strom naroubovali ducha svobody a neposlušnosti. My jsme také vyvolali boje mezi jednotlivými křesťanskými konfesemi. Především budeme bezohledně bojovat proti katolickému kléru zahrnováním posměchem a skandálními historkami, abychom jej světu zošklivili. Zmocníme se vyučováním. Bohatství církve se musí stát kořistí Izraele. Lékaři, soudci a vyšší úředníci musí být Židé. Nerozlučitelnost křesťanského manželství musí zmizet. Francie už je naše, nyní je na řadě Rakousko. Přejde doba, kdy křesťané budou prosit, aby se směli stát Židy, ale Juda se od nich s opovržením odvrátí.“

Co říkáš, křesťanský lide, na tuto svým způsobem tak dokonalou řeč? Nejhorší by bylo se nad tím jen usmát, protože co rabín řekl, je sice bezmezná nestoudnost, ale bohužel také **naprostá pravda**. Rabín jenom vyslovil to, co si Izrael – tedy celý židovský národ – myslí a oč vši mocí usiluje.

Otevřme konečně oči a rozhlédněme se kolem – bohužel je to tak. Nesmíme se jen spoléhat na pomoc Boží, aniž bychom si nechtěli pomoci také sami. Kdo nechce slyšet, měl by již teď litovat svých dětí a vnuků.

5. Těsné vztahy Židovstva a sionismu se zednářstvím

(Přetisk z časopisu *Reichswart* č. 14 z 8. 4. 1922. Napsal hrabě E. Reventlow.)

7. března 1922 jsem uveřejnil v *Deutsche Tageblatt* následující článek:

„Před nějakým časem jsme se na tomto místě zabývali světovou organizací sionistů. V této souvislosti byl také zmíněn židovský řád *B'nai B'rith*, a jako důsledek tohoto článku přišla od čtenářů řada dotazů na podstatu a činnost zmíněného řádu.

Název *B'nai B'rith* znamená ‚Synové smlouvy‘. Řád je čistě židovský a byl založen roku 1843 v New Yorku. Tam také má až dodnes svoje těžiště i ústředí. Do Německa byl řád uveden roku 1882.

Německo představuje VIII. řádivý distrikt a r. 1885 byla založena *Velkolóže pro Německo VIII*. Zajímavé je stanovisko zednářstva v Německu k tomuto řádu. Roku 1887 označil sjezd německých velkolóží řád *B'nai B'rith* za tajnou společnost a bylo přijato rozhodnutí, že žádný člen jejich lóží nesmí být příslušníkem řádu *B'nai*

B'rith. V průběhu let ovšem židovský řád neustále posiloval svoji moc a vliv, a to i na zednářstvo v Německu. Výsledkem toho bylo, že *Svaz velmistřů zednářských lóží Hamburk-Bayreuth-Frankfurt* požádal o uznání řádu *B'nai B'rith*. Již r. 1906 na sjezdu německých velkolóží prosadil *Svaz velmistřů* uznání *B'nai B'rith* za zednářský řád a dovolil jednotlivým lóžím navazovat s ním bratrské kontakty. Staropruské velkolóže hlasovaly proti tomuto uznání, ale byly přehlasovány. Je nápadné, jak se tomuto rozhodnutí podrobily bez nejmenšího protestu! Důslednější by jistě bylo, kdyby staropruské lóže ohlásily svůj odchod ze svazku německých velkolóží, zvláště když jejich členové představovali rozhodnou většinu německého zednářstva. Politováníhodný postoj pruských velkolóží na sjezdu německých velkolóží roku 1906 by sám o sobě ještě nebyl rozhodující pro vztah německého zednářstva k tajnému židovskému řádu a k postoji pruských zednářských velkolóží vůči mezinárodnímu Židovstvu vůbec. Především tím utrpělo těžkou újmu svého charakteru.

Dnes již má *B'nai B'rith* v Německu osmdesát lóží, které jsou podřízeny výše zmíněné *Velkolóži pro Německo VIII*.

Smyslem činnosti řádu *B'nai B'rith* je **židovská světová politika velkého stylu**. Citují: „Byl vytvořen za účelem sjednotit Izraelity takovým směrem, který by rozvíjel nejvyšší zájmy Židovstva nejúplnějším a nejčestnějším způsobem.” V normální řeči je to tedy cíl ovládnutí světa: politicky, hospodářsky a v neposlední řadě i kulturně. V Německu se Židé snaží – což je z jejich hlediska pochopitelné – mluvit o řádu *B'nai B'rith* pouze tehdy, když se to zdá být zcela nevyhnutelné. Potom je řád představován jako čistě dobročinné zřízení, což je jistě chytré a účelné, když tomu Němci šmahem věří. **Svým původem je *B'nai B'rith* dovrшителем, resp. pokračovatelem *Alliance Israélite Universelle***, o níž lze opravdu těžko tvrdit, že by byla dobročinná a nepolitická. Další spojitost s ostatními světovými židovskými organizacemi jasně vyplývá ze slov, která padla na IV. sionistickém kongresu: „Sionisté jsou morálními dědici *Alliance Israélite Universelle*.”

Bylo to právě v období, kdy *Alliance* ztrácela vliv na vedení židovských záležitostí a řád *B'nai B'rith* byl v Německu ještě bez mocenských pozic. Na tomto příkladu si můžeme znovu ukázat, jak židovské organizace bez ohledu na to, jak se nazývají a jaké cíle proklamují, navzájem spolupracují a ukazují vždy jen jinou tvář velkého židovského Prótea.¹³⁴

V pamětním spisu řádu *B'nai B'rith* při příležitosti oslav dvacetiletého trvání napsal G. Karpeles mj. toto: „Idea zednářstva vyšla z nezbytné potřeby Židovstva. Proto také vedou jeho kořeny až ke králi Izraele nejvznešenější krve, přejímá podstatnou část jeho ceremoniálu ve výstavbě Šalamounova templu a často používá téže frazeologie a symbolů.”

Z těchto důvodů Židovstvo vedle sebe trpí zednářstvo, protože je přesvědčeno, že jeho učení je učení celého lidstva, jehož nositelem jsou děti Izraele.

V jiném spisu *B'nai B'rith* bylo o tomto „řádu, obepínajícím celý svět” napsáno, „že nad ním slunce nezapadá”. Dále se tam říká, že „jeho základní myšlenky jsou prastaré a spočívají na principech jednoty celého lidstva, a na rovnosti všech práv a povinností”. Tyto prastaré „principy” se staly v rukou dětí Izraele nebezpečnou

¹³⁴ „Próteus”, v řecké mytologii věštecký mořský stařec, který vystupoval v nejrůznějších podobách; pozn. překl.

výbušninou, prostředkem k podněcování a organizování revolucí; to vše vždy pod znamením hvězdy Judovy. Dále autor vykládá, jak se Židé v Německu těšili znamenitým úspěchům, které umožnil rozklad francouzského státu. Ale v sedmdesátých letech byli vystaveni vlně antisemitismu, jež ohrozila všechny dosavadní možnosti. Židovský ‚Clausewitz‘ jim tehdy moudře poradil: ‚Stáhněte se zpátky do svých obydlí, dokud bouře nepřejde.‘ V této tísní hledalo Židovstvo nějakou střechu, pod níž by se před bouří skrylo, a našlo ji v templu řádu *B'nai B'rith*. Co se ostatně týče rovnosti práv a povinností, tak stejně jako kdysi si Židé i dnes nárokují všechna práva, ale nikdy nejsou ochotni převzít na sebe odpovídající povinnosti, které by nějak omezovaly jejich mezinárodní postavení a používané prostředky. **Zásada o rovnosti práv a povinností je heslem, závazným jen pro hloupé hostitelské národy.**

Po svržení židovské hrůzovlády v Maďarsku pod vedením Bély Kúna policie zabavila archivy tamějších zednářských lóží. Ačkoliv lóžoví bratři samozřejmě mnoho důležitých materiálů zničili nebo ukryli, byla přesto kořist rozsáhlá, a její zpracování vyšlo knižně roku 1921 pod titulem *Die Freimaurerei in Ungarn (Zednářstvo v Maďarsku)*. Autorem prvního svazku s názvem *Die Verbrechen der Freimaurerei (Zednářské zločiny)* je Adorján Barcsay. Autor zde mimo jiné cituje vyjádření velmistra řádu *B'nai B'rith*: ‚Mezi dělníky musíme podnitit ducha vzpoury. Budou to oni, které pošleme na barikády a současně se musíme postarat, aby jejich požadavky nikdy nebyly splněny, protože potřebujeme nespokojenost dělníků k rozbití křesťanské společnosti a k rychlému nastolení anarchie. Musí přijít okamžik, kdy křesťané sami budou úpěnlivě prosit Židy, aby převzali vládu do svých rukou.‘

Takové výroky nejsou nijak překvapující, protože přesně odpovídají linii vítězného tažení organizovaného světového Židovstva. Právě řád *B'nai B'rith* je jedním z jeho mohutných ztělesnění, a nemůže se ani v Německu zapírat jako sionistická organizace ať v době míru, nebo za války. Způsob práce a obrovské úspěchy těchto organizací spočívají v souběžně řízené a jednotně vedené činnosti ve všech zemích a na všech kontinentech, tedy ve všežidovské činnosti prostřednictvím internacionalismu. Proto jsou a zůstanou již svojí podstatou smrtelnými nepřáteli těch národů, které se rozmýšlejí slepě se podrobit jejich svévoli a jež se nechtějí stát poslušnými oky jejich svět obepínající sítě.“

Na to jsem obdržel 11. března následující dopis:

„Velevážený pane hrabě,

ve čtvrtek 7. tm. vyšel z Vašeho pera v novinách *Deutsche Tageblatt* článek s titulkem *I.O.B.B.*¹³⁵ Protože téměř všechna v článku vyjádřená stanoviska odporují skutečností, dovolujeme si vznést dotaz, zda byste byl ochoten setkat se se spolupodepsaným Velkým sekretářem rady dr. Goldschmidtem na Vámi určeném místě a čase k osobnímu rozhovoru a dal nám možnost seznámit Vás s materiály, které by vnesly světlo do skutečných okolností a přiměly Vás k uveřejnění tiskové opravy.

V dokonalé úctě

Velkolóže pro Německo VIII, Nezávislý Řád B'nai B'rith.

¹³⁵ „I. O. B. B.“, zkratka z plného názvu řádu *Independent Order B'nai B'rith*; pozn. překl.

Timendörfer, tajný justiční rada
Goldschmidt, zdravotní rada, sekretář.”

Odpověděl jsem následující:

„Velevážený pane prezidente,
potvrzuji příjem Vašeho listu z 10. tm. Nepovažuji však za vhodné přijmout Váš návrh. Jednak je rozdíl mezi Vámi zastávaným stanoviskem a mým příliš veliký, ale především jsem názoru, že tento předmět by neměl být projednáván nikde jinde, než na veřejnosti. Při obrovském významu, jaký tyto otázky mají, a také vzhledem k zájmu veřejnosti o ně věřím, že právě Vy a Vámi zastupované kruhy holdujete modernímu trendu projednávat a probírat všechny otázky obecného zájmu na veřejnosti.

Ponechávám proto zcela na Vaší vůli, zda hodláte zaujmout v tisku stanovisko k mým vývodům o řádu *B'nai B'rith*.

V dokonalé úctě oddaný
hrabě E. Reventlow.”

Zkrátka dostal list *Deutsche Tageblatt* následující dopis:

„Ve věci článku s titulkem *I.O.B.B.*, který vyšel v č. 56 Vašich novin ze dne 7. tm. žádáme s odvoláním na § 11 tiskového zákona zveřejnění následující opravy:

„Článek hraběte Rewentlowa v č. 56 *Deutsche Tageblatt* se zabývá nezávislým řádem *B'nai B'rith*.

1) Není pravda, jak se v tomto článku tvrdí, že řád *B'nai B'rith* provozuje světovou židovskou politiku velkého stylu. Naopak je pravdou, že se řád *B'nai B'rith* podle svých stanov nezabývá žádným politickým ani religiozním úsilím a cíli, a tyto zásady nikdy neporušil. Jeho působení je čistě humanitární. Ve zmíněném článku jsou slova programového obsahu vyjádřena nejasně, a je k nim připojena poznámka: To je tedy cíl ovládnutí světa politicky, hospodářsky a v neposlední řadě i kulturně. Tato v článku uvedená slova programu ve skutečnosti znějí takto: Sjednotit izraelity k usilování o nejvyšší, ideální dobro lidstva. Tato slova nedovolují žádný jiný výklad, než starost řádu o humanitární stránku lidstva.

2) Není pravda, že by řád *B'nai B'rith* byl dovršením, případně pokračováním *Alliance Israélite Universelle*. Pravdou je, že řád *B'nai B'rith* nemá žádné vztahy k *A.I.U.* ani k sionismu.

3) V Maďarsku neexistuje ani jediná lóže *B'nai B'rith*. Proto je také citát z knihy pana Adorjána Barcsaye, týkající se výroku velmistra *B'nai B'rith*, naprosto bezpředmětný a popírá sám sebe. Internacionalita řádu je čistě humanitární, podobně jako je internacionalita katolické či protestantské církve čistě náboženská.

V plné úctě
Velkolóže pro Německo VIII, Nezávislý Řád B'nai B'rith
za prezidenta
Dr. Kuznitzki

Dr. Goldschmidt, zdravotní rada.“

Na dopis jsem odpověděl v listu *Deutsche Tageblatt*:

„Takováto oprava sice neodpovídá znění tiskového zákona, ale s mimořádnou radostí využiju žádosti k tomu, abych ukázal veřejnosti, co si dnes Židé v Německu

troufají požadovat, a současně jaká je věčná podstata jejich žádosti o tiskovou opravu.

Tudíž k bodu „světová politika“ je třeba opravit takto: Není pravda, že by řád *B'nai B'rith* byl „čistě humanitární“ spolek. Řád byl založen a pracuje s cílem vytvářet jednotící ústředí pro společné zájmy Židovstva. O tom obsahují písemnosti řádu, přestože jsou mimořádně opatrně stylizovány, jasné doklady. V novinách *Freimaurer-Zeitung* ze 3. července 1897 řekl bratr Paul Richter v jednom chvalozpěvném článku o řádu *B'nai B'rith*: „Právě tak jako pro zednářstvo, stejně i pro řád *B'nai B'rith* není praktická dobročinnost hlavním cílem. Je to cíl, který je pouze stavěn na oči veřejnosti. ... Skutečné cíle řádu jsou zcela jiné povahy!“ Dr. Paul Richter pak dále rozvíjí to, co je potvrzeno i v písemnostech řádu, že totiž první lóže *B'nai B'rith* v Německu vznikla ze strachu před antisemitskou vlnou oné doby. Mateřská lóže řádu *B'nai B'rith* v USA měla ovšem v plánu větší cíle. V době, kdy je uváděla v život, neexistovaly žádné antisemitské proudy ani ve Starém, ani v Novém světě!

Zemřelý exprezident *B'nai B'rith* dr. Maretzki napsal na str. 335 svých řečí a pojednání o řádu: „Náš řád obepíná celou zeměkouli...“ Ve své knize *Geschichte des Ordens 1882-1907 (Historie řádu 1882-1907)* říká na str. 85: „Je přece v intencích řádu sjednocovat Izraelity, odmítat každou odstředivou myšlenku, protože pouze v semknuté jednotě je základ moci, vlivu (!), vystupování a úspěšného zasahování.“

V pamětním spisu ke slavnosti dvaceti let trvání řádu *I.O.B.B.*, který vydala *Velkolóže pro Německo* r. 1902, rozebírá na str. 13 a 14 dr. Karpeles vznešené úkoly, které Židům jako budoucím vůdcům lidstva připadají, a říká k tomu: „Protože se náš řád ztotožňuje s nejvyšším cílem Židovstva jako se svojí největší a nejdůležitější úlohou, vykonal a vytvořil tak rovněž mnoho v náboženských společnostech našeho národa, čímž prospěl zbožnosti celého Židovstva. Zvláště významná je v tomto směru skutečnost, že díky tomu za poslední čtvrtstoletí téměř ustaly spory, které rozdělovaly vyznavače naší víry, a že se Židovstvo samo představilo svým vnějším nepřátelům (!) jako pevná jednota.“ To je skutečně pravá židovská humanita! Odstavec uzavírám slovem, které v témže pamětním spisu napsal sám spolusignatář žádosti o tiskovou opravu dr. Kuznitzki: „Nový růst pocitu židovské solidarity, přesvědčení, že vůči křesťanskému světu představujeme společnost s ručením neomezeným, má za následek, že cit pro čest Židovstva znovu ožívá v našich srdcích.“

Nyní hodlám prokázat nepravdivost druhého tvrzení „tiskové opravy“ o *A.I.U.* a sionismu.

Řád *B'nai B'rith* ovšemže není čistě chronologicky žádným doplňkem *A.I.U.*, protože byl uveden v život již r. 1843, zatímco *A.I.U.* až r. 1860. Velmi pravděpodobně dala první podnět k založení obou spolků rituální vražda Otce Tomáše v Damašku. Židovstvo tenkrát pochopilo nebezpečí, jakým bylo odhalení jeho pravé podstaty, ale také pochopilo z postupu Montefiora, Crémieuxe a Munka v Damašku, co vše by mohlo dokázat se svými obrovskými finančními prostředky, bude-li postupovat jednotně. Tehdy se Židé rozpomněli na pozapomenutá slova, která se později stala ústředním heslem *Alliance Israélite Universelle*: „Kol Jisroel arebim ze baze,“ tj. „Všichni Židé za sebe navzájem ručí.“

Ve zprávě *Alliance* za rok 1907 se říká na str. 218 toto: ‚S *Velkolóží I.O.B.B. VIII...* jsme vstoupili při příležitosti pětadvacátého jubilea poprvé do oficiálních vztahů, které byly tak přátelské, že správní výbor Velkolóže rozhodl vyzvat všechny německé lóže ke korporativnímu napojení na *Allianci*. Ze sedmdesáti lóží většina tuto výzvu následovala.‘

Ve zprávě *A.I.U.* za rok 1908 se na str. 299 říká: ‚S *Velkolóží I.O.B.B.* a jejím skvělým prezidentem panem Timendörferem jsme v neustálém přátelském spojení. Stále více lóží přistupuje korporativně k *Alliance Israélite Universelle*.‘

Židovská encyklopedie, kterou uznává snad celé Židovstvo, říká v pasáži o řádu *B'nai B'rith*: ‚Nedávno uzavřel řád pracovní souručenství s velkými vzdělávacími a podpůrnými organizacemi, jako je *Alliance Israélite Universelle* v Paříži, *Jewish Colonization Association* a *Israelitische Union* ve Vídni.‘

Zemřelý velkoprezident dr. Maretzki říká na str. 262 svého spisu o historii řádu *B'nai B'rith*: ‚*Alliance* svolala do Paříže konferenci na 26. červen 1906, jíž se zúčastnil Berger jako delegát velkolóže (*B'nai B'rith*).‘ Na zasedání byly přijaty společné akce ve prospěch Židů v Rumunsku a Haliči.

Mohu ještě poukázat na skutečnost, že *Hilfsverein der deutschen Juden* (*Podpůrný svaz německých Židů*), založený r. 1901, sleduje podobné cíle, přinejmenším pokud jde o podporu požadavků východních Židů. *Konferenz-Gemeinschaft der Allianz*, odbočka této společnosti, byla již před válkou následkem vnitřních rozmíšek blízko rozkladu. Její generální sekretář, rabín dr. Wilhelm Neumann, který během války v Berlíně rozlašoval ‚remizovou partii‘, je nyní generálním sekretářem *Německo-izraelitského spolku*, a původní společnost byla rozpuštěna. Tím nastoupil *Podpůrný svaz* na místo *Konferenz-Gemeinschaft der Allianz* v Německu! Konstatuji pouze, že velkoprezident řádu *B'nai B'rith* je současně místopředsedou *Podpůrného svazu* a že dřívější velkoprezident Maretzki byl členem jeho správního výboru. Podle poslední uveřejněné listiny členů *Podpůrného svazu* za rok 1913 byli následující členové správního výboru současně lóžovými bratry *B'nai B'rith*:

1. předseda, PhDr. E. H. James Simon v Berlíně,
2. místopředseda, major jezdecký Landwehru a člen správní rady Důstojnického spolku v Berlíně, generální konzul Landrau v Berlíně,
3. místopředseda a správní šéf dr. Paul Nathan,
4. místopředseda a poslanec na zemském sněmu, tajný rada dr. Cassel v Berlíně,
5. Paul Laskar v Hamburku,
6. justiční rada Paul Mann ve Štětíně,
7. obchodní rada Georges Marx v Královci,
8. vrchní tajný vládní rada dr. Mayer v Karlsruhe,
9. rabín dr. Rosenak v Brémách,
10. rabín dr. Werner v Mnichově.

Vřelejší a těsnější spojení dvou spolků je už sotva myslitelné! Tvrzení, že řád *B'nai B'rith* neudrží žádné vztahy se sionismem, je vyvráceno již samotnou skutečností, že **sionisté jsou členy řádu**.

V Herzlovi věnovaném čísle *Zionistische Welt* z 3. července 1914 na str. 701 píše zpravodaj z Cařihradu: ‚Mluvíme zde o zasedání velkolóže *B'nai B'rith*, které

vzrostlo až na jakýsi malý židovský kongres a stane se, jak doufáme, začátkem další energické práce ve prospěch orientálního Židovstva. Kromě delegátů cařihradské velkolóže řádu se jednání zúčastnili také početní zástupci lóží balkánských států, Malé Asie a Palestiny. Debaty a závěry nebyly přirozeně (!) přístupné veřejnosti (patrně pro jejich čistě humanitární charakter – E. R.). Přesto mohu říci, že jednání nacházelo živou odezvu a zájem v kruzích účastníků, a každopádně vykonalo dobré služby v posílení pocitu židovské solidarity. Americký vyslanec pan Morgenthau přijal delegaci velkolóže ve své rezidenci na Bosporu.’

Opozitivní je rovněž tvrzení, že se v Maďarsku nenacházela žádná lóže *B’nai B’rith*!

V *The Jewish Encyclopedia* čteme: ‚Mezitím (byla zde řeč o zakládání *Velkolóže VIII* v Německu) vedl vzrůst řádu *B’nai B’rith* v Rumunsku a Rakousku-Uhersku k tomu, že byly zřízeny velkolóže v Bukurešti a Praze.‘

Latomia píše 6. prosince 1894: ‚Maďarsko. Spolková rada *Symbolické Velkolóže* v Maďarsku rozhodla na svém zasedání dne 21. září, že členové tajného židovského spolku *B’nai B’rith*, stejně jako příslušníci jiných náboženských společností smejí být přijímáni do spolku, pokud vyhovují ostatním požadavkům!‘

Závěrem si ještě poslechněme, co o tom napsal samotný spolusignatář ‚tiskové opravy‘. Ve spisu *Das deutsche Judentum, seine Parteien und Organisationen* (*Německé Židovstvo, jeho strany a organizace*), který vyšel r. 1919 nákladem *Neue Jüdischer Monatshefte*, stojí v článku bratra dr. Goldschmidta ‚Der Orden B’nai B’rith in Deutschland‘ (Řád B’nai B’rith v Německu) toto: ‚Řád, který se rozprostírá na čtyřech kontinentech, má podle předválečných údajů celkem 11 distriktů: 7 v Americe, zemi svého původu (1843), 1 v Německu, 1 v Rakousku-Uhersku, 1 v Rumunsku a 1 v Orientu. Sedm amerických distriktů má celkem 300 lóží, z nich 3 v Kanadě, německý distrikt má 80 lóží, rumunský 13, rakousko-uherský 14, a orientální 12 lóží. V Bulharsku je 6 lóží, v Egyptě 3 lóže, v Palestině a Sýrii 6, v Srbsku 1, v Turecku 4, v Švýcarsku 2, v Anglii 2 a v Dánsku 1 lóže.‘

Židovstvo se zhlíží v roli učitele a mistra lidstva. Ovšem dříve, než se bude moci s úspěchem o tento úřad ucházet, musí se samo naučit rozlišovat pravdu od nepravdy!

Do článku lóžového bratra dr. Goldschmidta se ovšem autorovi vloudilo ještě jedno doznání, jímž naši ‚tiskovou opravu‘ ukončím. Jásavě provolává ke svým lóžovým bratrům:

‚Bud’te tvrdí jako ocel! S takovým učením bude řád *B’nai B’rith* průpravou připravenosti politické organizace!‘

Co tedy takzvaná žádost o tiskovou opravu řádu *B’nai B’rith* znamená, je již snad dostatečně jasné. Osobně pak jsem řádu *B’nai B’rith* vděčen, že uposlechl mé rady a pokusil se projednat záležitost na veřejnosti.”

6. Dodatek k „The Kaisers dream“

(Viz díl I, 4)

Tuto brožuru jsem přiložil k soudním spisům se žádostí, aby byla věnována pozornost doslovu k jejímu 6.-10. vydání. Doslov jasně vyvrací nepravdivá sdělení odpůrce.

Jedno z odpůrcových tvrzení je ještě neobjasněno, totiž ono z 13. 4. 1928 v novinách *C. V.-Zeitung*. Podle těchto novin měl být „... Labouchère jedním z mála činů antisemitů, které Anglie v tom čase měla“, a byl prý „velice hrdý na tento svůj monopol. V Londýně se žertem říkalo, že Labouchère je schopen zabít každého Angličana, který by se rovněž hlásil k antisemitskému smýšlení, a tím jej o monopol připravil“.

Je velkou zásluhou Grigorije Bostuniče, že toto tvrzení prokázal před soudem jako nepravdivé. Ve své knize *Jüdischer Imperialismus*, Landsberg 1934, uvádí následující skutečnost:

Filosemita Hermann Bahr vydal v židovském nakladatelství *S. Fischer-Verlag*, Berlin 1894, v knižní formě sbírku svých interview pod názvem *Der Antisemitismus. Ein internationales Interview*. V této knize cituje na str. 193 slova Henryho Labouchèra:

„Nikdy jsem se nezabýval ‚židovskou otázkou‘. Vůbec ji nepřipouštím, protože je mi nemožné vidět nějakou otázku v rozdílnosti náboženského přesvědčení. Proto také o ní nemám žádný názor.“

7. Pastýřský list biskupského synodu ruské pravoslavné církve v zahraničí všem obcím ruské pravoslavné církve, žijícím v rozptýlení

(Překlad z ruštiny.)¹³⁶

„Milovaní, nevěřte každému duchu, nýbrž zkoumejte je, jsou-li z Boha, neboť mnoho nepravých proroků vyšlo na svět.“

(1 Jan 4,1)

Tato svatá slova miláčka Páně, proroka Jana, se dají použít na dnešní dobu více než na kterékoli jiné časové údobí...

Naše zmatená doba je velice bohatá na falešné proroky, ale chudá na proroky skutečné. Svět se stal chudým na „ducha Božího“, ale zato velice bohatým na „duchy zmatení“.

„Starý had, to jest ďábel a Satan“ (Zj 20,2) nasadil do srdcí lidí všelijaké lživé nauky a sektářství, kterými svádí slabé ve víře a s chabými znalostmi o tajemstvích království Božího, čímž je odvádí od víry v Boha, v křesťanskou církev, nesmrtelnost duše, posmrtný život a poslední soud.

Jednou z nejškodlivějších a vpravdě satanských lživých nauk v dějinách lidstva je **zednářství**. O něm jsme se rozhodli podle naší pastýřské povinnosti poučit věřící ruského národa.

¹³⁶ Autorova poznámka se přirozeně týká originálu knihy. Protože nám ruský originální text nebyl k dispozici, jde v této pasáži o překlad z německého překladu; pozn. překl.

Zednářstvo je tajná mezinárodní organizace, bojující proti Bohu, křesťanství, proti církvi, národní státnosti a proti křesťanské státnosti zvláště.

V této mezinárodní organizaci patří podle vlivu a důležitosti první místo národu židovskému, jemuž je boj proti Bohu vlastní ode dne ukřižování Krista Spasitele. Judaismus je spojen nespočetnými nitkami se zednářstvím ve svém boji proti křesťanství a se svým mesiánským úsilím k ovládnutí světa. Zednářství je nejnesmiřitelnější nepřítel křesťanství. Bere si za cíl zničení církve, boj proti všem náboženstvím, otřesení základů národní křesťanské státnosti, a organizuje revoluce po celém světě. Znamý zednář Voltaire jednou řekl: „Zničme tu hanebnici!”, tj. církev, náboženství. Tento proslulý výrok nachází svoji odezvu v zednářských kruzích až do dnešních dnů. Již roku 1881 napsal belgický zednář Fleury: „Pryč s Ukřižovaným! Ty, který již osmnáct století držíš svět pod svým járem, Tvoje království končí! Bůh je zbytečný!” (*Raison et Religion*, Brusel 1881, str. 170.)

„Náš cíl nespočívá ve znovunastolení individualismu, nýbrž ve sprovození křesťanství z tváře tohoto světa.” (*Pall-Mall Gazette*, 26. 4. 1881.)

„Ateista, to je nejvznešenější titul lidstva, známka světových hrdinů... mučedníků... zachránců světa. Žádná filosofie, žádná teologie nepřinesla světu nic tak důstojného, nic srovnatelného s hlásáním spasitelnosti ateismu. ... Čest a sláva těmto frontovým bojovníkům svobody. Čest a sláva těm, kdož ve svém horlení pro člověka zapomenou na Boha,” říká teosofka Annie Besantová (*The Gospel of Atheism*, Londýn 1882, 7,2).

Jeden známý zednář 33. stupně prohlásil r. 1912: „Cítíme potřebu jednou provždy udělat konec s církví, ba se všemi církvemi. Dokud toho nedosáhneme, nebude naše práce plodná, nebudeme schopni vytvořit nic trvalého.” (*Oficiální zpráva o činnosti Konventu Velkého Orientu Francie za rok 1912*, str. 270.)

Roku 1913 prohlásil zednář Sicard de Plossolle: „Existuje mír, který nemůžeme uzavřít, existuje odzbrojení, s nímž nemůžeme souhlasit; boj, který musíme neustále vést až k vítězství nebo smrti, je boj proti dědičným nepřátelům svobodného zednářství a republiky, proti nepřátelům svobody svědomí, rozumu, vědy a lidské spravedlnosti. A těmito nepřáteli jsou dogmata a všechny církve.” (Tamtéž, 1913, str. 393.)

O něco později zazněly v témže Konventu na adresu církve řeči, jako je tato: „Zničme tento symbol hrůzy a ohavnosti, toto ohnisko zločinu na zemi, a obnovme svůj trvalý boj. Zničme hanebnici!” (Tamtéž, 1922, str. 102.) – „Chceme vést boj se všemi náboženstvími, neboť jsou skutečnými nepřáteli lidstva.” (Tamtéž, str. 198.) – Belgický zednář Coq prohlásil na internacionálním kongresu zednářů v Paříži: „Musíme bezpodmínečně zničit náboženství a dogmata,” (*Revue Internationale des Sociétés Secrètes*, 1911, čís. 33, str. 839) a dále: „Pomocí propagandy a administrativních opatření budeme schopni potlačit náboženství.” (Tamtéž, strana 840.)

Španělský zednář a revolucionář Francisco Ferrero píše ve svém katechismu pro světské školy: „Bůh, to je pouze dětinská představa, vyvolaná pocitem strachu.” (Tamtéž, 1931, č. 30, str. 774.) – „Nestačí zvítězit nad vlivem duchovenstva a zbavit církev její autority. ... Je nezbytné zničit náboženství samotné,” tak stanovil zednářský kongres r. 1900. (*Congrès Maçonnique International*, Paříž 1900, str. 102.)

– „Boj mezi církví a zednářstvem je bojem ne na život, ale na smrt,” prohlásil na témže kongresu belgický velmistr Coerg. Pozoruhodné jsou též další výroky zednářů: „Bud’me pamětlivi toho, že křesťanství a zednářství jsou absolutně nesmiřitelné – a sice tak dalece, že to znamená rozejít se s jedním, jestliže se přijme to druhé. V tomto případě má zednář jedinou povinnost: statečně vykročit na bojiště a bojovat!” (Časopis *Akacia*, listopad 1930, str. 145.) – „Pojďme pracovat, vyperme zručně a opatrně rubáš, který jednoho dne přikryje všechna náboženství a tak přispějeme ke zničení pověr klerikalismu, jež z něho do celého světa vycházejí,” řekl člen Konventu Velkolóže francouzské. (*Compte rendu du Convent de la G. L. G.*, říjen 1922, str. 128.) – Bylo by možné uvést zde ještě řadu podobných výroků, neboť neprojde ani jediné zednářské shromáždění bez výpadů proti náboženství.

Je nezbytné povšimnout si, že zednářství ve svých ritech, v zasvěcování i symbolice nese výslovně blasfemický rys. Tak například lóže 18. stupně (Rozenkruciánů) je vyzdobena obrazem Golgoty. Na kříži je umístěna růže, přes níž je veden tajemný židovský nápis INRI. Zasedání je zahajováno v tutéž hodinu, kdy se roztrhla chrámová opona. Ceremonie se končí posměšným náznakem posvátné Večeře. (Ragon, *Cours philosophique et interpretativ les imitations anciennes et modernes*, 1841, str. 318-19 a 334.)

Někteří zednáři se sami označují přímo za služebníky Satana. Velký mistr Brooklin z Lessingovy lóže říká: „My zednáři patříme k Luciferovu pokolení.” – „Trojúhelník místo kříže.” – „Lóže místo kostela.” (*Die Bauhütte*, 1890, str. 119.) Přirozeně, že zednáři své blasfemické rity skrývají, nicméně je najdeme i v nejvyšších stupních některých lóží. (*Revue Internationale des Sociétés Secrètes*, č. 5, 1. 5. 1929.)

Jestliže v tajném zednářském programu stojí na prvním místě boj proti náboženství, pak na druhém místě je to bezesporu boj proti křesťanské státnosti, která je historicky ztělesněna v monarchistické formě.

Zednáři vždy tuto část svého programu popírají, přičemž se odvolávají na určité body svého zákona, které „zakazují všechny debaty, týkající se činnosti státu, jakož i jakékoli vměšování se zednářů do boje politických stran”. (*Constitution du Grand Orient de France*, 1901, str. 12.)

Ale tyto body lóžových stanov slouží, tak jako mnoho jiného, pouze k tomu, aby byli snáze oklamáni neinformovaní lidé. Tak např. stanovila Velkolóže francouzská na svém zasedání 12. 4. 1884, že by mohl být odstraněn jako zbytečný onen bod konstituce, podle něhož se má velkolóže „zdržet zabývání se politickými otázkami”. (*Bulletin Officiel de la Grande Loge de France*, 1884, VII, str. 35.) V oficiálním bulletinu za rok 1886 však čteme toto: „Po určitou dobu bylo spíše pouhou formalitou prohlašování pravidla, že se zednářstvo nezabývá ani náboženskými, ani politickými otázkami. Pod tlakem policejních předpisů jsme byli nuceni skrývat to, co se ukazuje jako naše jediná úloha.” (Tamtéž, str. 545.) Nicméně v oficiálních stanovách zednářů je bod, zakazující vměšování do politiky, vykazován jako stále platný. Řada autorit v oboru světových dějin dosvědčuje, že zednářstvo mělo nejživější podíl na všech revolucích 18. a 19. století, jakož i rozhodující vliv. Zednářské spisy tuto skutečnost potvrzují a chlubí se jí. Nejednou prohlásily, že revoluční deviza „volnost, rovnost, bratrství” byla od pradávna devizou zednářů. Zednář a kab-

balista Papus potvrzuje, že „**revoluce je realizací konstituce zednářských lóží uvnitř společnosti**”. (Papus, *Martinisme et Franc-Maçonnerie*, str. 65.) Ruskou revoluci roku 1905 pozdravil zednářský časopis slovy: „Všichni republikáni, a obzvláště zednáři, musí vyjádřit nejvřelejší přání po rychlém vítězství ruské revoluce.” (*Akacia*, 1925, č. 28.)

To všechno je minulost. Co však říkají zednáři v současnosti? V roce 1923 na shromáždění ve městě Angers zaznělo: „Zednářství, které roku 1789 sehrálo prvořadou roli, musí být připraveno postavit úderné oddíly pro revoluci kdykoli a kdekoli je možná.” (*Bulletin Officiel de la Grande Loge de France*, říjen 1923, str. 28.) V jiném čísle téhož oficiálního zpravodaje čteme: „Bratři, dovolte mi zde vyslovit naději, že zednářstvo, jemuž dějiny vděčí za národní revoluce, je schopno rozvinout ještě větší revoluci – revoluci mezinárodní.” (Tamtéž, 1922, str. 236.)

Je nutné povšimnout si, že zednáři vždy ztotožňují bezbožnou republiku a socialismus, přičemž se neštítí styků s komunisty, kryjíce se devizou „volnosti, rovnosti, bratrství”. – Desmon, předsedající Velkého Orientu, zastává následující pojetí republiky: „Pro mě znamená republika antiklerikalismus, antimilitarismus, socialismus.” (*Zpráva o činnosti Velkolóže Francie za rok 1899.*) – „Jenom díky spojení levice, jejíž nejdůležitější buňkou bude lóže, dosáhneme vítězství,” píše se ve zprávě o činnosti zmíněného Konventu. – „Musíme seskupit všechny republikány a dokonce vypracovat program ve spojení s komunisty.” (*Zpráva o činnosti Konventu za rok 1922*, str. 236.)

Tímto způsobem sami zednáři potvrzují své spojení s komunisty a likvidátory naší vlasti. Pod znamením zednářské hvězdy pracují všechny temné síly, které ničí národní křesťanské státy. Ruka zednářů se podílela i na rozvratu Ruska. Všechny principy, jichž bolševici užívají k jeho zničení, jsou velmi blízké zednářským. Patnáct let sledování likvidace naší vlasti ukázalo světu dokonale, jak přesně napodobují žáci svého učitele a jak jsou zotročovatelé ruského národa věrni zednářským lóžím v boji proti Bohu, církvi, proti křesťanské mravnosti, rodině, proti křesťanskému státu a proti všemu, co utvářelo naši vlast a učinilo ji velikou.

Nelze také nezdůraznit, že i naše závažné církevní rozštěpení má svůj hlavní původ ve všerozkladném zednářství s jeho nejrůznějšími organizacemi a zástupci, kteří pronikli do církevních obcí za účelem rozvratu a rozkladu církevního života. Zatímco si oblékají plášť zastánců pravověrnosti a křesťanské osvěty, obelhávají lsti, neupřímnosti, penězi a tiskem věřící i prosté lidi, otravují je jedem modernismu a odvádějí je od pravé křesťanské církve. Ruská emigrace je silně otrávena zednářstvím.

Ruští zednáři se obyčejně pokoušejí veřejně zříkat světového zednářstva a ujišťují, že prý ruské lóže nemají nic společného s lóžemi jiných zemí. Avšak taková prohlášení neodpovídají pravdě. Zednářstvo má zcela určitou organizaci. Jednotlivé lóže, v jejichž čele stojí mistři stolce, jsou spojeny ve federaci, na jejímž vrcholu je administrativní orgán nebo-li rada. Tento ústřední orgán každoročně svolává všeobecné shromáždění zástupců všech lóží příslušné federace, přičemž tito zástupci lóží jsou zároveň voleni spolu s jinými úřadujícími osobami. Tímto způsobem nemůže žádný jednotlivý zednář vědět, k jaké federaci jeho lóže náleží. Ruské lóže jsou rozděleny do mnoha zemí a nesou charakteristická jména Astrea, Severní záře,

Jupiter, Hermes a jiná. Žádný ruský jednotlivý zednář nemůže tvrdit, že nemá nic společného s bezbožnými zednáři ostatních zemí.

V roce 1923 prohlásil známý ruský zednář Kuzmin-Karavajev na Konventu Velkolóže Francie: „My, ruští utečenci, jsme všichni vašimi žáky, učíme se, jak se stát dobrými zednáři, abychom měli možnost uvádět ve skutek devizu zednářství: ‚volnost – rovnost – bratrství‘.” (*Oficiální zpráva o činnosti*, str. 120.)

Prohlášení, že ruské zednářstvo v zahraničí je samostatnou a nezávislou organizací, je tudíž nepravdivé.

Zednářství je jednota, nepřihlížíme-li k některým rozdílům v rituálech, či dokonce zdánlivým (lépe řečeno na odiv stavěným) odlišnostem. Jak často jsou slyšet řeči, podle nichž existuje „dobré” a „zlovolné” zednářstvo, ale v projevech i spisech známých zednářů nacházíme stále poukazy na jednotu světového zednářstva, nehledě na projevovanou různost. Všem zednářským stanovám stojí v zásadě za vzor *Andersonova konstituce*!

„Bratr” Kohlson píše v *Annales Maçonniques Universelles*: „Nejsou žádní cizinci v našich řadách. Bratři všech národů jsou ve všech lóžích doma.” (Květen 1930, str. 110.) – „Bratr” Ragon, všeobecně uznávaný za zednářskou autoritu, prohlašuje: „Základní charakteristikou zednářství je internacionalismus. Zednářství je jednota a každý rituál nebo národ, který se od tohoto principu odchyluje, se mýlí a schází z cesty. ... Nerozuměli bychom skutečnému zednářství, kdybychom je chtěli označovat za anglické, skotské, francouzské, americké a pod. Copak je nějaká anglická, skotská nebo francouzská matematika? Ne, je pouze jediná matematika, a stejně tak existuje jedno jediné zednářstvo. Některé odlišnosti v ritech a přijímacích formulích samozřejmě nestačí, aby nacionalizovaly zednářství oproti jeho nároku na internacionalitu.” (Ragon, *Orthodoxie Maçonnique*, kap. XXIII, str. 353.)

Zednářství je jednota, a odlišnost jednotlivých rituálů je vytvořena jen jako podívaná pro široké masy. Příslušnost k určitému rituálu nijak nevylučuje „bratra” z příslušnosti k jinému, tomuto zdánlivě cizímu nebo dokonce nepřátelskému. Každý vysokostupňový zednář patří současně také k prvním třem stupňům a je v podstatě jako mistr **rovnoprávným členem libovolné lóže na zeměkouli**. Každý zednář musí, ať již náleží ke kterékoli federaci, nést z toho důvodu plnou odpovědnost za protikřesťanskou činnost, kterou provádí světový zednářský řád, tvořící jednotu. A ten, kdo se této odpovědnosti pokouší zbavovat skrýváním se za národní nebo rituální nálepky, klame buďto sám sebe, nebo projevuje vědomou neupřímnost.

Když tedy poukazujeme na škodlivou činnost zednářstva, nemůžeme se vyhnout ani upozornění na stejně zhoubné nauky a organizace, které jsou se zednářstvím spřízněny duchem a zaměřením, a jež jsou s ním v úzkém spojení a na něm závislé. Máme na mysli teosofii, antroposofii, Christian Science a sdružení YMCA. K naší hluboké lítosti našly tyto spolky velké rozšíření mezi naší emigrací.

Z toho důvodu považujeme též za svoji povinnost varovat naše ruské obce před tak nebezpečnými naukami a organizacemi, a vyzýváme je, aby se chránily mít s nimi něco společného.

Po uvážení výše uvedeného svatý synod stanovil:

- 1) Odsoudit zednářství jako nauku nepřátelskou křesťanství a jako revoluční organizaci, která je zaměřena na rozvracení základů národní státnosti.

- 2) Odsoudit rovněž všechny nauky a organizace, spřízněné se zednářstvím, jako je teosofie, antroposofie, Christian Science a YMCA.
- 3) Pověřit arcibiskupy a představené misíí, aby podali svým podřízeným duchovní směrnice, nutné pro boj s výše uvedenými škodlivými naukami a organizacemi, a dále aby varovali pravoslavné ruské obce před účastí na škodlivé činnosti těchto organizací prostřednictvím kázání, rozhovorů mimo bohoslužbu, v tisku, při výuce náboženství, ve školách a zvláště cestou zpovědnice.
- 4) Služebníků církve uložit za povinnost dotazovat se kajících, zda nejsou členy zednářských organizací a nesdílí tyto nauky. V kladném případě vysvětlit, že účast ve jmenovaných společnostech je neslučitelná s vlastnostmi křesťanů – údů Kristovy církve – a že se dotyční musí buďto úplně odříci zednářství a jemu příbuzných nauk, nebo v případě neuposlechnutí nebudou připuštěni k posvátné Večeři, a při pokračující zatvrzelosti že budou vyloučeni z církve svaté.

Předsedající arcibiskup synodu
ruské pravoslavné církve v zahraničí
metropolita Antonius v. r.

Sremskije Karlovci (Jugoslávie)

15./28. 8. 1932 ve svátek Nanebevzetí P. Marie

8. Dokument Auer-Warburg

(Přetištěno z *Weltkampf* z 15. ledna 1925.)

Ve čtvrtém sešitu minulého ročníku jsme upozornili na již zřetelně se rýsující podobu plánů americko-židovských vysokých financí. Vedle snahy o opanování německých financí a dopravy po souši usilují rovněž o zmocnění se vodních cest. Tehdy jsme napsali:

„Filantropové“ na cestách

„Před krátkým časem prošly jihoněmeckými novinami různé zprávy, že početné kapacity americko-židovských vysokých financí poctily svojí návštěvou jižní Německo, především Mnichov a Vídeň, aby demonstrovaly svůj zájem o dopravní projekt Rýn – Mohan – Dunaj. V marxistických listech o tom byla řeč v tom smyslu, že ‚tento obrovský plán dostává hmatatelnou podobu‘. Koncem července přibyli do Mnichova pánové Manny Strauss, Paul Warburg a Harriman. Podle jejich vyjádření se tehdy jednalo o racionální využití evropských vodních cest a říční energie. Kanál Rýn – Mohan – Dunaj měl položit základ pro znovuvýstavbu evropského hospodářství, především ovšem měl zajistit vysokým financím předpoklad výnosného uložení půjček z jejich kapitálových přebytků. Evropským manažerem tohoto nového gigantického plánu je pan Walter Böhmer, který, dobře si vědom toho, že musí odvést ‚produktivní práci‘, vypracoval odpovídající materiál a předložil jej americkým židovským bankéřům. Pan Strauss měl shromáždit v posledních osmi letech přes 400 milionů dolarů na nejrůznější účely prostřednictvím svých finančních kontaktů a později spolupůsobit na umístování všech internacionálních půjček. Rozpočtová komise, jejímž ředitelem je generál Dawes, vzala Straussovy prá-

ce jako podklad pro předlohu zákona o státním rozpočtu. Manny Strauss byl v Londýně, Paříži, Vídni a Mnichově, a rovněž ve Švýcarsku. Byl hostem bavorské vlády, konferoval s předsedou bavorské vlády dr. Heldem o projektu Rýn – Mohan – Dunaj, ve vídeňském parlamentu jednal s ministrem obchodu dr. Schürffem a chystal se do Bělehradu a Bukurešti jako host srbského a rumunského krále. Jeho průvodce, výše zmíněný Rakušan Walter Böhmer, již po léta propaguje zahraniční účast na projektu kanálu.”

Jedná se tedy zcela jasně o další článek nevolnického řetězu, jímž je Evropa – a především střední Evropa – spoutávána. Pro několik zasvěcených byla nepříjemná nežádoucí pozornost veřejnosti a pro ostatní pak přímo nápadné nadšení, které pro židovského šibra Manny Strausse a jeho plán zaznělo ze strany tiskového orgánu mnichovské sociální demokracie *Münchener Post*. Šéfredaktorem tohoto listu je vůdce marxistů v Bavorsku, pan Erhard Auer. Nyní se nám náhodou, o jakou se někdy postará sám život, dostal do rukou obsah jednoho dopisu, který psal v srpnu 1923 Walter Böhmer (pravá ruka burzovních Židů Strausse a Warburga) „dělnickému předákovi” Erhardu Auerovi, v němž líčí v základních rysech židovský zotročovací plán, jehož uskutečnění by mělo za následek naprosté zničení německé nezávislosti. Ke zprostředkování tohoto plánu se ochotně propůjčili marxističtí vůdcové Erhard Auer a dr. Breitscheid!

Doslovné znění Böhmerova dopisu E. Auerovi:

Walter Böhmer
dne 21. 8. 1923

Berlin, NW 7
Schmidts Hotel, Neustädtischekirchstr. 13

Velevážený pane Auere!

Protože se již po čtrnáct dnů snažím Vám známou akci přivést ke konečnému úspěchu, považuji za nezbytné seznámit Vás s podklady pro americkou úvěrovou pomoc, upravenou podle současných poměrů. Je přitom třeba pamatovat, že i když tyto podklady byly v zásadě schváleny již v minulém roce po diskusích expertů Spojených států v Německu, domnívám se, že je důležitější příslib kreditů než samotná diskuse o půjčkové pomoci. Přirozeně že je program pro současnou koaliční vládu příliš choulostivý, a každopádně by byl příslib i sebemenší úvěrové pomoci jistým garantem stability zdejších poměrů.

Kontakty s panem dr. Breitscheidem vedly k tomu, že se nový říšský ministr chopil záležitosti a že by příslušná jednání mohla již v krátké době dojít k závěru, i když se může přirozeně objevit jistý odpor ze strany některých představitelů říšského ministerstva hospodářství.

V dokonalé úctě
Walter Böhmer v. r.

Koncept v příloze dopisu zní takto:

Americké úvěry jsou možné za těchto podmínek:

- I. Dohoda s Francií
- II. Podřízení kapitálu a průmyslu
- III. Zlatý standard měny pro platy, výrobky, rozpočet atd.

- IV. Znovuzavedení zlaté měny pro stažení kovových peněz (kumulace)
- V. Podřízení zemědělství
- VI. Státní režim každému vzpurnému podniku
- VII. Smrt německé marky po odnětí kumulovaných prostředků, měnová reforma na bázi evropského franku nebo dolaru

I. Dohoda s Francií

1. Platební modus podle schopnosti průmyslových výkonů.
2. Odkaz na americké úvěrové možnosti.
3. Osвобоzení od první hypotéky Spojenců na 15-30 let za účelem zajištění potravin.
4. Posílení vnitrostátních mocenských pozic (zemská policie).

II. Podřízení kapitálu a průmyslu

1. Ustavení povinnosti státního souhlasu k jakýmkoli akcím zahraničních bank nebo podnikatelů.
2. Uložení zlatých hypoték na místě obligací, splatných v papírových markách.
3. Zabavení vlastnictví ve výši pravděpodobné zahraniční pohledávky.
4. Přesunutí břemene podpory v nezaměstnanosti na podnikatele.
5. Povinnost provozních odvodů pro podnikatele.
6. Pracovní povinnost zaměstnanců, vyloučení možnosti stávek zřízením neutrálního pracovního soudu s výjimkou stávek generální.
7. Odsun skutečně přebytných pracovních sil v potravinářství do Ruska nebo Argentiny na vlastní náklady.

III. Zlatý standard měny pro platy, výrobky, rozpočet atd.

1. Vyřazení každého indexu, pevné marky a pod.
2. Veškeré státní příjmy začínají s mírovými základními cenami.
3. Přizpůsobit výši příjmů a cen výrobků zhruba anglickému průměru.
4. Všechny pohledávky splatné ihned, nebo příp. podřídít úrokům z prodlení.
5. Zakalkulovat celkové světové zdražování.

IV. Znovuzavedení zlaté měny

1. Nashromážděný majetek, především sedláků a velkého kapitálu, musí být vrácen do oběhu výplatami v nejvyšším kursu u všech státních pokladen.
2. Výdaje ve zlatých bonech, rovnocenných stříbrným nebo zlatým penězům jen se souhlasem spojeneckých mocností. (Sjednocená platidla.)
3. Devizový řád, uznání závaznosti newyorské burzovní notace – platné v týdenním průměru pro říšský koeficient. (Zlatý standard a koeficient se rovnají papírové marce.)

V. Podřízení zemědělství

1. Dovoz levného masa a obilí.
2. Přijímání pronájemních závazků Ruska se zaručením neutrality v konfliktních případech s cizí mocností z obou stran.

3. Přímá dohoda s Farmářským trustem USA nebo s Argentinou za účelem potravinářských kreditů.
4. Zařazování nevyužitých amerických lodí do dovozu.

VI. Státní režim každému vzpurnému podniku.

1. Vytvoření zvláštní státní komise k tomuto účelu.
2. Jednorázové oprávnění ke konfiskacím.
3. Vytvoření arbitráže pro takové případy.
4. Vytvoření zvláštního trestního soudu s vysokými trestními pravomocemi k ukládání trestů nucené práce na neomezenou dobu.

VII. Smrt německé marky

1. Pozdější smlouva s měnově slabými zeměmi za účelem vytvoření společné měny.

Plán zastupuje veliký finanční inženýr USA, který přesvědčil veřejné mínění o nutnosti války,¹³⁷ realizuje válečné půjčky a je také poradcem vlády, velkokapitálu i průmyslu.

Zlomení bavorského odporu (zdánlivě) šetrným postupem vůči zemědělcům. Základy akce a první jednání s oficiálními americkými osobnostmi prostřednictvím bavorské vlády (via Auer).

Ochrana (jen zdánlivá) malých obchodníků, již téměř zničených vládou velko-průmyslu.”

Tolik pozoruhodný dokument. Když tyto lidumilné plány analyzujeme, snadno zjistíme, že větší část „ostrého programu” (jak jej nazývá sám pan Böhmer) již byla uskutečněna tlakem světové politiky na „spojenecké vlády”, přesněji řečeno spoluprací burzovních šibrů v Paříži, Londýně a New Yorku. Pokud se týká zbytku, alespoň tak miliony vědí, co je očekává. Jsou to důsledky, které vyplývají z Dawesova dobrozdání a které jsme přiblížili v 7. čísle minulého ročníku.

Pokud jde o „dohodu s Francií”, jsou tam pod bodem 1 a 2 uvedeny akce, které by měly vyvolat obecný souhlas Němců s úplným podřízením Německa prostřednictvím burzovního a marxistického tisku. Neznamená to nic víc a nic méně, než paralyzování reichswehru (armády) a posílení zemské policie, která by se měla stát nástrojem potlačení možného odporu proti prosazování načrtnutých plánů, tedy tím, o co se po léta snaží vlastizrádná sociální demokracie ve spojení se světovým Židovstvem. Požadavek Paříže, aby byl reichswehr nejprve reorganizován do malých skupin, a trvalý boj proti organizátorovi reichswehru generálu von Seecktovi se v tomto světle nemůže jevit jinak, než jako léta prováděný plán vysokých židovských financí. Připomínáme, že Böhmer ve svém dopisu z 21. 8. 1923 mluví o tehdy již rok starých „podkladech”.

V druhé části se plán demaskuje již zcela jednoznačně. Částečně ještě není proveden, ale přijetí Dawesových zákonů a diktátorské pravomoci generálního komisaře se postarají o zničení německého hospodářství, o jeho výprodej a zotročení německých pracujících. A co snad ještě zůstane v Německu živého, může podle

¹³⁷ Opravdu cenné přiznání.

těchto pánů klidně pohcípat v Argentině nebo sovětské Judeji. Tento plán německého „vysídlování“ se již uskutečňuje a je směřován tam, kde mezinárodní kapitál potřebuje levné pracovní otroky.¹³⁸

Zlatý standard a znovuzavedení zlaté měny se děje před našima očima. Ve zlato zmincovaná krev milionů mužů bílé rasy končí kdesi v trezorech burzovních pirátů v New Yorku. Nyní bude zlato dopravováno do Evropy, aby dalo jeho novým židovským i nežidovským pánům volnost zbavit svobody další stamiliony lidí.

Již dávno zahájený dovoz masa, které by jinak v Americe bez užitku shnilo, znamená (spolu s ostatními částmi plánu) naprosté zničení a podrobení německého zemědělství, a oddíl s názvem „Státní režim každému vzpurnému podniku“ znamená, že každý podnikatel a hospodář musí tomuto diktátu poslušně naslouchat. Jmenovitě odst. VI, 4 ukazuje jasně, že vysoké finance nebudou váhat použít každý mocenský prostředek, aby zlikvidovaly i poslední zbytek třeba jen zdánlivé samostatnosti. Oddíl „Smrt německé marky“ znamená krátce a jednoznačně plán, udělat z německé marky „novou měnu“, zcela závislou na newyorské burze. Pokud bude plán realizován, pak leží osud celé Evropy v rukou několika málo burzovních lumpů.

„Německý národ zvítězil na celé čáře,” řekl 9. listopadu 1918 marxista Scheidemann. „Dnešním dnem se dovršilo osvobození lidu,” prohlásili Ebert, Scheidemann a Landsberg v proklamaci z citovaného dne.

A roku 1922 a 1923 hrají sociálně demokratičtí vůdci Erhard Auer a dr. Breitscheid (bohužel i za asistence dalších) roli tajných zprostředkovatelů při definitivním zotročení německého národa finančními hyenami. Má k tomu sloužit dokonce i zákaz stávek.

A jaká je odpověď pana Auera na tento plán? Nezajímá nás, protože každý ponese důsledky svých činů. Věříme pevně, že národ jednou vynese spravedlivý rozsudek a udělá konec tomuto podlému jednání se svým osudem.

Závěr ze zde přetištěné přílohy ukazuje, že motivem Ameriky nebyl jen „světový mír”, pro který Amerika vstoupila do války (jak se nám snažil dokázat náš marxistický a demokratický tisk), ale především obchodní instinkty „finančních inženýrů”, kteří na válečných dodávkách a půjčkách chtěli vydělat obrovské peníze. Oním „největším finančním inženýrem USA” je panem Böhmerem míněn mister Manny Strauss. O něm napsal dobře informovaný sionistický list *Wiener Morgenzeitung* dne 17. srpna 1924 následující:

„Sehrál vynikající úlohu při organizování tzv. mírových půjček pro obnovu. Jako žádný jiný člověk uměl dělat propagandu líčením obrovských částek, které Amerika bude potřebovat pro sebe a své spojence. Kdyby někdy byly napsány dějiny finančního vedení válek, pak by jeho osobě musela být věnována zvláštní čestná kapitola.”

9. Dokument Frisch-Warburg

(Přetisk z letáku, který vydala *Deutschnationale Volkspartei/Německá národní lidová strana*/, zemský svaz v Durynsku.)

¹³⁸ Srvn. díl III, 10.

Deutsche Zeitung uveřejnily v číslech 510-513 r. 1924 memorandum v Německu žijících Židů, které znamenitě osvětluje vliv mezinárodního burzovního kapitálu na boj o Porúří a na utváření dnešních poměrů v Německu. Přiznáváme, že nás zde uvedené souvislosti dříve vůbec nenapadly.

A. Co stojí v memorandu?

1. Evropské státy jsou hospodářsky zhroucené podniky.
2. Musíme je spojit jako kdysi r. 1834 v celním spolku.
3. Anglie bude zuřit.
4. Francie má v současné době moc.
5. Národnostní předsudky a hranice musí být likvidovány.
6. Beznadějná situace středoevropských států nám naši práci ulehčí. (Proč je beznadějná? – autor)
7. Přejeme si velké francouzsko-belgicko-německé zájmové společenství.
 - a) trust uhlí a železa nákupní a prodejní kartel
 - b) chemický trust přidělový a kvótový kartel
 - c) textilní trust
8. Přitom musí německé závody poskytovat větší protislužby francouzským (belgickým) závodům, než k jakým jsou skutečně zavázány.
9. Ziskové kvóty, které budou připadat na německé podniky, musí být sníženy ve prospěch francouzských.
10. Francie si podrží kontrolu nad produkcí.
11. Německo musí ztratit vlastní celní autonomii.
12. Takto nově vytvořená celní unie obdrží vlastní soubor zákonů.
13. Bude vytvořen celní parlament a celní prezidium, na které nesmí mít Německo žádný výraznější vliv.
14. Je žádoucí připojení Polska, Československa a Rakouska.
15. Bude zřízena společná převodní pokladna.
16. Tato nadnárodní banka bude schvalovat úroveň měny s cedulovými bankami v úvahu přicházejících zemí.
17. Je nutné posilovat prestiž Francie. A stejně tak je i vhodné uspokojovat touhy Francie po slávě a prestiži.
18. Anglie bude nepochybně zuřit, ale řekne se jí, že jinak by přicházelo v úvahu jenom rozkouskování Německa a jeho balkanizace.
19. Německo je pouze trpěným dílem celé věci.
20. Amerika bude na naší straně (tedy židovsko-demokratické; autor), protože jí a jejím bankéřům kyne obrovský zisk.
21. Budeme zcela ovlivňovat veřejné mínění v Americe, čímž anulujeme případné rušivé pokusy Anglie.
22. Evropa ovšem musí přiznat výhody americkému kapitálu (v židovských rukou; autor), protože každý dlužník musí, chtě nechtě, poskytovat koncese (po našem řečeno, musí se podvolit; autor).
23. Francie se nesmí zříkat finanční úlevy. (A kdo ji Francii poskytl během boje o Porúří? – autor)
24. Musíme Francii garantovat politickou jistotu a udělat jí finanční nabídky.
25. Za tím účelem poskytneme Německu menší půjčku, kterou bude muset při-

- jmout proti zájmům vlastní bezpečnosti, protože si vymíníme její splácení z jiných, než celních příjmů.
26. Je tedy nezbytné, aby bylo jednáno o půjčce s americkými národohospodáři a politiky (rozuměj: bankéři; autor) v témž okamžiku, kdy Německo začne jednat s Francií.
 27. V tentýž okamžik musí dojít k finanční nabídce Německa Francii.
 28. Celní unie převezme regulaci dluhů mezi svými členy i vůči Anglii a Americe. (Nelogické, protože nedlužíme Anglii ani Americe, ale v Americe se nacházejícím židovským bankám; autor.)
 29. Anglie je pod tlakem, protože má mnoho závazků vůči Americe (židovskému bankovnímu kapitálu; autor).
 30. S tím může Amerika kalkulovat a přimět Anglii, aby se vzdala odporu vůči našemu plánu. Amerika může např. prominout Anglii část jejích dluhů. Anglie se tudíž politicky nevzdá ničeho jiného, nežli toho, co již tak jako tak ztratila.
 31. Tím bude uvolněna cesta pro velikou půjčku celní unii, kterou brzy založíme a jež takto zaručí vůdcovství a rozhodování americkému kapitálu.
 32. Jestliže k celní unii přistoupí další, dosud nezadlužené státy, bude buď zvýšen objem půjčky nebo vydána nová emise.
 33. Německo musí na sebe vzít větší finanční zatížení než ostatní státy.
 34. Německo bude přinuceno uznat jako trvalou politickou převahu Francie, aby jí to zajišťovalo stálé hospodářské výhody vůči Německu.
 35. Amerika, která pomohla vítězně ukončit válku, má hospodářskou převahu a tím také moc (srovnej k tomu Henry Ford: *Mezinárodní Žid* – autor).

B. Tolik tedy obsah memoranda,

kteřé bylo uveřejněno v *Deutsche Zeitung*. Ačkoli redakce novin měla v ruce další takový materiál, především rozsáhlou korespondenci vlivných Židů k této záležitosti, **úmyslně** nezveřejnila jména autorů dopisů, aby na tomto příkladě demonstrovala německému národu, jak Židé okamžitě spustí strašný pokřik o padělků a antisemitském podvodu v přesvědčení, že gójové neznají skutečná jména pisatelů těchto ohavných materiálů.

Stalo se! Židovsko-demokratické noviny začaly ihned vykřikovat:

Padělek ! Podvod !

V tuto chvíli uveřejnily noviny *Deutsche Zeitung* následující nezpochybnitelné doklady:

- 1) Autorem memoranda je tajný rada Frisch, ředitel *Dresdner Bank*.
- 2) Memorandum nese datum 20. března 1923, tedy doby, v níž zuřil boj o Porúří.
- 3) 23. března 1923 zaslal ředitel *Dresdner Bank* Frisch toto memorandum tajnému radovi Wewerovi do říšského kancléřství se žádostí o jeho bezpečné doručení říšskému kancléři Cunovi.
- 4) Na to Max M. Warburg z bankovního domu Warburg napsal 23. dubna 1923 Frischovi: „Váš dopis panu dr. Melchiorovi jsem si přečetl s největším zájmem. Závěrečný rezultát, k němuž jste dospěl, je přesně to, co já sám rozbíhám u nás v Americe.”

- 5) 3. dubna 1923 napsal dr. Melchior řediteli Frischovi o jeho memorandu: „Připravil jste mi svým spisem skutečně radostné velikonoce...” atp. Dále píše o způsobu provádění plánu: „Pak by měla být zaranžována parlamentní interpelace. Vždyť to znáte z vlastních vládních a parlamentních zkušeností a mohl byste záležitost neustále projednávat s říšským kancléřem a panem Hammem.” (Bezpodmínečné politické a hospodářské vydání Německa imperialismu je tedy onou „velikonoční radostí”. Všechno je zaranžováno za kulisami, zcela podle demokratického vzoru; autor.)
- 6) A již 4. dubna píše Frisch bankéři Warburgovi: „*Dresdner Bank* vyjádřila ochotu upsat několik dalších milionů, avšak nyní to není nezbytně nutné, zvláště když přepočítávám došlé příspěvky Říše i jednotlivých zemí... atd. Jak jste mohl vidět z mého dopisu panu dr. Melchiorovi, přednesl jsem své vývody před nějakým časem panu kancléři Cunovi ústně... a měla by se tato cesta nastoupit bez ohledu na pokřik zprava. Mám důvod předpokládat, že by takové řešení nebylo Francii nevhod.”

C. Čtenáři, ptám se vás:

Jsou tyto hrozné věci dílem pekelných mocností, nebo není to snad (což je totéž) mocenský diktát mezinárodního burzovního kapitálu, který staví národy proti sobě jako šachové figurky?

Není to snad přesně totéž, jako kapitola z *Protokolů sionských mudrců*, převedená do praxe?

Čtenáři, kteří jste průmyslníci a podnikatelé, dělejte všechno, abyste se vyhnuli zadlužení, protože jinak vás tito lidé koupí. Nezáleží jim totiž na ničem jiném, než na penězích a jejich moci!

Německo už je na tom tak špatně, že noviny *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* odmítly přijmout inzerát na knihu Henryho Forda *Mezinárodní Žid*.

Deutsche Zeitung jako jedny z mála novin ještě přinášejí podobné informace, jako například dopisy Ottomara Strauße vysokému státnímu úředníkovi, který se podílel na sepsání potupného Versailleského dokumentu.

Čtenáři, kteří jste dělníky, nemyslete si, že vy nebudete prodáni a připraveni o poslední ušetřený groš.

Čtenáři, kteří jste rentiéři a střádalové, budete rovněž tak připraveni o výsledky svého pracovitého a šetrného života.

Čtenáři, jestliže v sobě ještě cítíte sílu k odporu, postavte se této temné moci, která chce pohltnout všechny národy.

Pomyslete na vnitřní spojení a spolčení všemocných bankéřů v Americe a Německu: Speyer ve Frankfurtu, který zastává rozhodující postavení v Německé bance, Speyer v New Yorku, Warburg v Hamburku a Warburg v bankovním konsorciu Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku atd.

Koho zvolíte? Přemýšlejte o tom!

Volte jen tu stranu a takové muže, kteří se důkladně zabývají židovskou otázkou a neostýchají se nazývat věci pravými jmény. Všichni ostatní jsou totiž na ten nebo onen způsob nějak závislí na Židech.

Pryč s novinami, které se bojí nadhodit židovskou otázku! Rozhodující většina novin je totiž Židy přímo řízena, nebo odebíráním židovských inzerátů finančně nucena nepřinášet na svých stránkách nic k židovské otázce...!

10. Obětí bídy a utrpení je především pracující člověk

Po předchozích dvou dokumentech nyní vybírám z množství materiálu již stářím zežloutlé stránky, které mluví samy za sebe bez dalšího vysvětlování. Jde o můj článek v časopisu *Hammer*, který vyšel v srpnu 1925 v č. 555:

Plány světových financí a osud německých pracujících

Ze zpupnosti a pocitu sebevědomé nezranitelnosti se i samotnému opatrnému Hebrejci stává, že někdy příliš povídá a prozradí něco ze svých nejtajnějších plánů. Například nedávno to udělala *Mezinárodní obchodní komora* v Bruselu, což můžeme jen uvítat, protože když my, odpůrci Židů, mluvíme o záludných úmyslech kořistného burzovního kapitálu, lidé nám obvykle nevěří. Proto je vždy lépe, když to přiznají sami Židé.

Náš vděk tedy patří panu Rathenauovi za neopatrná slova, která pronesl o třech stech vybraných světovládných mužích. Stejně tak má pan Löwit zásluhu na tom, že se svět mohl dozvědět o skutečnosti, že Židé v celém světě sledují svoji specifickou národní židovskou politiku, zaměřenou nepřátelsky proti ostatním národům a státům. Prozradil nám také, že světová válka byla v zájmu Židovstva, a byla jím vyvolána a podporována. V lednu 1919 řekl v časopisu *Der Jude* se zřetelem na zničení Ruska, Rakouska a Německa:

„Zhroucení těchto tří mocností v jejich staré podobě znamená rovněž podstatné ulehčení pro vedení židovské politiky.”

Světová válka mu byla velice vítána, protože ji nazývá „... válkou, která přinesla inauguraci světově uznávané židovské národní politiky...”

Tak tedy **přece jen existuje** židovský národ, provádějící svoji národní politiku a který se domohl prostřednictvím světové války jejího „světového uznání”.

Nyní také židovský tisk již neskrývaně mluví o tom, k čemu vlastně směřovalo zasedání bruselské *Mezinárodní obchodní komory*, což je v podstatě krycí název pro židovskou bankovní alianci. Tato židovská bankovní mocnost se už jinak celkem veřejně chlubí, že určuje osud světa, ač nazývá sama sebe skromně „hospodářským vůdcem”. V článku s titulkem „Krok vpřed?”, otištěném v židovských novinách *Berliner Tageblatt* č. 298, přiznává podle slov washingtonského korespondenta Jordana, že „iniciativa na vytvoření komise expertů pod vedením nynějšího viceprezidenta Spojených států vyšla z malé skupinky vynikajících hospodářských vůdců”, a dodává, že tito hospodářští vůdci použijí „jako svého nástroje *Mezinárodní obchodní komoru*”.

Jestliže se nyní alespoň část německého národa vzpírá zotročujícím plánům tzv. Dawesových dohod, jejichž účinky se již nyní jasně ukazují, pak to tento korespondent nazývá „politickou neústupností”, na níž by měli židovští hospodářští vůdci aplikovat střízlivé ekonomické úvahy. Že tyto „střízlivé úvahy” neobalamutily každého a nedosáhly předpokládaného „úspěchu”, přiznává sám korespondent tam,

kde pokračuje: „Po několik měsíců již není v bankéřských kruzích Washingtonu a New Yorku žádným tajemstvím, že prostřednictvím Dawesova plánu bylo dosaženo jenom nepatrného pokroku.”

Pak dále mluví o „energickém nátlaku tak vlivné organizace, jakou je *Mezinárodní obchodní komora*, aby přiměla vlády k větší aktivitě”. Tato zvýšená aktivita může vést pouze k úplnějšímu plundrování Německa.

Podle výsledků války budou nám nepřátelské vlády pobízeny k dalšímu zesilování nátlaku na Německo. Nynější vláda bude pobízena k potlačování odporu německého lidu vůči tomuto zotročování. V témže smyslu se také již vyjádřil ředitel *Dresdner Bank* pan Frisch v dopisu ze 4. dubna 1923 bankéři Warburgovi: „Nastoupíme tuto cestu, aniž bychom se starali o pokřik zprava,” stejně jako dopis Maxe Warburga z 23. dubna 1923, adresovaný Frischovi: „Závěrečný rezultat, k němuž jste dospěl, je přesně to, co rozbíhám zde v Americe.” (Srovnej s předcházejícím dokumentem č. 9.)

Korespondent Jordan potom dále píše z Washingtonu, že „okamžik, zvolený pro letošní zasedání *Mezinárodní obchodní komory* je velice příznivý, protože evropská mysl, rozčilená Dawesovými dohodami, se nyní poněkud uklidnila”.

A dále: „Právě tak, jako římské rozhodnutí tohoto grémia vedlo k vytvoření komise expertů, povedou stejně tak podle všeobecného očekávání závěry bruselské porady k politickým otázkám reparací.” Opět se ani slovem nezmiňuje o tom, že postoj bruselského kongresu vzbudí pohoršení v politických kruzích, nýbrž že „si vyžádá pozornosti obchodních kruhů celého světa”. Kdo by si přitom nevzpomněl na Rathenauova slova v Paříži, že se „nepokládá za zástupce německého národa, ale za představitele mezinárodních financí”!

Obzvláště bychom měli být vděční novinám *Berliner Tageblatt* za otevřenost, s níž oznámily, že kromě oficiálních porad „byla za kulisami vedena ještě neoficiální jednání, která byla mnohem důležitější než ta ostatní”.

Co nás tedy očekává? Čtenáři listu *Hammer* to vědí díky výroku vrchního finančního rady dr. Banga. Je zajímavé, že Židé nyní nechali padnout svoji masku a otevřeně přiznávají, že otázka transferu zůstane pravděpodobně nevyřešena, že též není jasné, jak by mělo Německo v běžném roce platit reparace, že je v nedohlednu vývoz, přestože jsme v minulém roce vykázali převýšení dovozu v částce 400 milionů zlatých marek, a že je veliký odbytový trh, především americký, pro Německo uzavřen. Jordan zcela otevřeně přiznává, že americký trh zůstane přirozeně uzavřen prostřednictvím ochranných cel, že by Němci byli neradi viděni v Jižní Americe a ve východní Asii jako konkurenti, že trhy britských dominií zůstanou tak jako tak uzavřeny, že Rusko bude později znovu znamenitým odbytištěm pro britské i americké exportéry a že se tímto způsobem podaří ovládnout hospodářský svět, aniž by přitom něco zbylo pro Německo, ledaže by chtělo exportovat své produkty na severní točnu.

Druhou alternativu uspokojení protivníka formou dodávek zboží považuje rovněž za nemožnou. Píše: „Můžeme povolit tuto formu příspěvku na krytí ročních pohledávek jen v maximální výši 2,5 miliardy zlatých marek.”

Pak už zbývají jenom dvě možnosti:

- a) Přijetí zahraničních investic do německého hospodářství, které předpokládá Dawesova dohoda, i když jen jako bezpečnostní ventil.
- b) Vývoz velikých německých podniků do spojeneckých kolonií. K tomu uvádí příklad, který zde v plném znění cituji:

„Dokážeme si to nejlépe představit na příkladu. Argentina by si mohla usmyslet, že vybuduje znamenitá přístaviště, ale neměla by dostatek peněz na hotovosti, aby mohla svůj plán uskutečnit. V tom případě by Německo mohlo dodat materiál i pracovní síly. Jako odměnu za tyto dodávky by Argentina vydala zvláštní bony, které by byly vzápětí předány spojeneckým věřitelům jako úhrada reparací. Tímto způsobem by byla reálná hodnota z Německa převedena na věřitelské státy, aniž by byla otřesena jeho hospodářská struktura a Argentina by navíc získala praktický užitek.”

Otevřeněji a cyničtěji již snad plány mezinárodního burzovního kapitálu nelze odkrýt!

Již dnes musí držitelé produktivního kapitálu, zemědělci i průmyslníci, pracovat dnem i nocí, aby mohli platit úroky bankovnímu kapitálu. Zahraniční investice z nich beze zbytku udělají prosté nádeníky tohoto kapitálu. Dokonce i ten německý šosák má tolik bystrozraku, aby rozpoznal denně se upevňující zotročování, protože hrozba uvedená pod bodem b) tohoto návrhu musí každému otevřít oči. Stačí jen uvážit, že máme vykonat příkladně pro Argentinu bezplatnou práci, němečtí dělníci mají být jako bílí otroci vyexportováni do zámoří a mzda za jejich práci (která má v praxi představovat jenom jídlo), bude provedena ze strany Argentiny jakýmisi bony, které samozřejmě navíc nebudou vyplaceny německým dělníkům, ale mají být rovnou cestou převáděny na reparační spojenecké věřitele.

Není to nic jiného, než obchod s otroky. Němečtí dělníci, vaši vůdcové vám již před padesáti lety kázali: Pryč s kapitalismem! A nyní vidíte tentýž kapitalismus na vrcholu svého triumfu. A díky těmto machinacím vašich marxistických, placených „dělnických” vůdců se nyní na vás mezinárodní finance dívají stejně opovržlivě, jako kdysi před stoletím otrokáři na hlouček ulovených černochů. Jim máte zdarma sloužit v cizích zemích! Jak dlouho ještě chcete následovat své marxistické vůdce, opilí jejich frázemi? Je pochopitelné, že jste tento rafinovaný podvod neprohlédli, protože to nedokázala ani větší část průmyslníků a podnikatelů, kteří měli výhodu lepšího školního vzdělání než vy, jinak by nepochodovali jako omámení potkani za krysařem – tzv. vůdci –, jenž je všechny vede do zkázy.

Ve středověku ještě zákony zakazovaly Židům držet křesťanské otroky!

Kdy už se konečně objeví v Německu vláda, která dělníky a řemeslníky vezme v ochranu před nenasytným kapitálem? Kdy budeme mít konečně vládu, která nazve věci pravým jménem a povolá národ do boje proti tomuto nekonečnému zotročování?

Novinám *Berliner Tageblatt* náleží dík za to, že veřejně odhalil plány mezinárodních bankéřů, plány, před nimiž jsme již nesčetněkrát varovali, ale kterým bohužel masy uvěřejí jen tehdy, jsou-li jim takto řečeny samotnými Židy.

Major Fleischhauer, Erfurt

11. Dodatek k osobě Hermanna Leberechta Stracka

(Viz I. díl, kap. III, 9)

Protože jsem v uvedené pasáži této knihy vznesl proti H. Strackovi vážnou výtku z jednostranného filosemitského postoje a jelikož jsem mu dále vytkl, že „svoji argumentaci staví do služeb předpojatého názoru”, považuji tedy za náležité, uvést zde jako oprávnění těchto výtek alespoň část z množství materiálů, předložených mně proti panu Strackovi.

Cituji zde z vývodů Gottfrieda zur Beeka v časopisu *Auf Vorposten*, sešit č. 1, 1921, z jehož rozsáhlého obsahu vyjímám alespoň několik pasáží:

„Strack mně vytýká, že jsem označil Ježíše za antisemitu. Osobně jsem si ten výraz nevymyslel. Muži, kteří se stejně jako já důkladně zabývali židovskou otázkou, již dávno přede mnou konstatovali, že Galilejský byl největším antijudaistou světových dějin. Zakladatel naší víry poznal Židy tak dokonale jako nikdo před ním ani po něm. On vyhnal židovské směnárníky z jeruzalémského chrámu, v němž si zřídili největší židovskou banku tehdejšího světa. Tím se ovšem dotkl životního nervu Židovstva! Židé tehdy, stejně jako dnes, očekávali mesiáše, který jim měl přinést panství nad tímto světem. Ale Ježíš jim řekl: „Moje království není z tohoto světa!” Židé by našeho Spasitele nepronásledovali takovou nenávistí, která plane ještě dnes po dvou tisíciletích stejně zuřivě jako tehdy, kdyby Ježíše neposuzovali jako já.¹³⁹

Strack popírá můj údaj, že totiž první zápis *Talmudu* je z doby asi sto let před naším letopočtem. V tomto případě by snad mohl mít pravdu. Zprávy o vzniku *Jeruzalémského talmudu* se silně rozcházejí. Je možné, že první redakce *Talmudu* byla předávána jenom ústním podáním, protože Židé se svým sklonem ke spikleneckví se snažili vyvarovat písemných záznamů, a pokud tak z nutnosti činili, pak v takové formě, aby zápisy byly hostitelským národům nesrozumitelné. Nedomnívám se, že by profesor Strack znal jenom *Babylonský talmud*, ale stejně tak ví, že v čase, kdy Ježíš začal vystupovat proti židovskému pojetí světovlády, byl talmudský duch mezi nimi již značně rozšířen. Žid Jakob Fromer, který by měl *Talmudu* mnohem více rozumět než Strack, napsal ve své nanejvýš zajímavé knize *Der Talmud* (která se na trhu objevila jen krátce) na str. 6 doslova:

„Po půl tisíciletí, v době Ježíšově, byl tento lid sotva k poznání. Jenom v samotném Jeruzalémě bylo podle talmudského sdělení neméně než 480 základních škol, z nichž každá měla dvě třídy. Nižší pro biblické, vyšší pro talmudské vyučování (Pal. Megilla III, 1; Kethuboth 105a).”

Strack mluví o pomlouvačném obviňování z rituální vraždy¹⁴⁰ a odvolává se přitom na jeden spis, který sám o této otázce napsal. Zjevně zapomněl, že jeho spisek by snad měl někoho přemluvit k odsouzení antisemitismu, ale rozhodně nemůže přesvědčit důkladně myslícího člověka. Jistě by bylo příliš, chtít na tomto místě předložit nezvratné důkazy existence rituální vraždy. O to se pokusím později v další knize. Prozatím postačí zjištění, že lze předložit skutečně nezávislé soudní rozsudky ve věci rituální vraždy malého Šimona z Trientu,¹⁴¹ pátera Tomáše a jeho

¹³⁹ Odkazuji v této souvislosti na slova *Evangelia sv. Jana* 8, 44.

¹⁴⁰ Vyhýbám se zde úmyslně bližšímu zkoumání této otázky, protože přímo nesouvisí s předmětem soudního jednání.

¹⁴¹ O této rituální vraždě se připravuje zevrubné pojednání v nakl. U. Bodung-Verlag.

sluhy z Damašku a o vraždách v Polné a Saratově na Donu. Soudní akta o případu v Damašku ovšem zmizela, když se r. 1870 stal ve Francii ministrem spravedlnosti Žid Adolphe Crémieux. Naštěstí však již r. 1846 pořídil Achille Laurent podrobný výtah z těchto spisů pro tisk. Židé ovšem jeho knihu všude vykupovali. Před válkou po mně za jeden její výtisk požadoval pařížský starožitník 600 franků. Tehdy jsem jej nekoupil nejen kvůli ceně, ale především pro skutečnost, že byl k dispozici ve všech větších německých knihovnách. – O rituálních vraždách v Kyjevě a Saratově na Donu vyšla v Rusku velice zevrubná kniha od Zamyslovského. Autor věnoval poslední vydání své knihy z roku 1917 generálu Krasnovovi, který byl v té době atamanem donských kozáků.

Strack mně pak dále předhazuje chybný překlad modlitby Kol nidre.¹⁴² V tomto případě jsem postavil vedle sebe hebrejský text židovské modlitební knihy z roku 1889 a německý překlad, pořízený odborníky. Navíc je německý překlad znám již dlouhou dobu a nikdy nebyl zpochybňován. Jsou to naopak později tištěné židovské modlitební knihy, které obsahují změněný text modlitby.”

Gottfried zur Beek pak přináší názory orientalisty Lazara Goldschmidta o vědeckých kvalitách prof. Stracka, které jsem zkráceně uvedl ve *Znaleckém posudku*, díl I, kap. III, 9 pasáž o prof. Strackovi.

Další podrobnosti o prof. Strackovi jsou ve zmíněném časopisu (9. roč., sešit 1, 1921 a 10. roč., sešit 1/4 1922), který rovněž přikládám k soudním spisům.

Za sebe bych chtěl uvést ještě následující: Strack uvádí na str. 32 své výše citované knihy:

„Ve své nenávisti píše G. zur Beek nejen nepravdy, ale přímo pošetilosti... že by Židé nechávali tisknout pohlednice s carem Nikolajem jako obětním kohoutem (jak je ovšem přesto vidíme na reprodukci z prvního Beekova vydání) a vážně je nechávali rozšiřovat, je jednoduše neuvěřitelné.”

Každý znalec Židovstva tuto pohlednici viděl! Přikládám její reprodukci v obrazové příloze.

Pohlednice představuje mezi východními Židy ještě dnes rozšířený obětní zvyk v předvečer Svátku smíření, tzv. „kaporres”. Oběť spočívá v přinášení symbolické oběti (v tomto případě kohouta) k vykoupení vlastních hříchů. Obětující máchne obětním zvířetem třikrát kolem hlavy a mumlá k tomu hebrejská slova v tomto významu: „Toto je můj zástupce, toto je moje záměna, toto je moje smírná oběť”.¹⁴³ Tento kohout zemře, ale já mohu vejít do šťastného a dlouhého života v pokoji.”

Angličan reverend A. M'Caul, doktor teologie, píše o tomto obyčeji ve své knize *Nethivotholam*, která vyšla také ve Frankfurtu v německém překladu r. 1851, jak následuje:

„Sama přirozenost oběti určila volbu zvířete. Slovo ‚gebr‘ totiž znamená stejně ‚člověk‘ jako ‚kohout‘, a tím je tedy dáváno najevo, že zástupcem obětujícího hříšníka musí být spravedlivý člověk, a proto říkají rabíni, že toto zvíře, totiž kohout, bylo zvoleno proto, že ‚jeho jménem se označuje člověk, takže je člověk jakoby zastoupen jiným člověkem‘. (Traktát Orach Chajim 605.)”

¹⁴² Viz III. díl, kap. 17.

¹⁴³ Srovnej 3. knihu *Mojžíšovu*, 16.

Jak jednostranně filosemitsky Strack tudíž postupoval, je tímto asi dostatečně prokázáno!

Současně musím vyvrátit námitku, že „dnešní Židovstvo už tyto obyčeje nezná”. Padá zde rovněž kdesi vznesená námitka, že v případě této pohlednice mohlo jít o jediný exemplář, vyhotovený a zasláný jedincem jiné soukromé osobě. Podle informace *Welt-Dienst* I/5 z 1. února 1934 bylo dne 21. srpna 1933 policejně zabaveno u židovského majitele tabákové továrny v Rize, B. Šereševského, dvacet kilogramů těchto pohlednic. Podle dokladů mu byly pohlednice zaslány z Varšavy.

12. Spor Sliosberg-Simanovič

(Viz k tomu „Zpověď malého sionského mudrce“, díl I, kap. XIV, 4.)

Je vhodné zmínit, jak reagovalo Židovstvo na odhalení, která udělal Simanovič ve své knize *Rasputin, der allmächtige Bauer*.

Nejprve uvedu *Jüdische Rundschau* z 8. ledna 1935:

„Jak je našim čtenářům známo, uveřejnil *Völkische Beobachter* v prosinci tři články s titulem *Zpověď malého sionského mudrce*, v nichž je citováno z knihy jistého Simanoviče, vydané v Berlíně roku 1928. Autor v ní tvrdí, že jako Rasputinův sekretář měl značný vliv na ruskou židovskou politiku a dovolává se toho, že prý při tom spolupracoval s vůdci ruského Židovstva. Mezi jinými jmenuje právníka Sliosberga, který v současné době žije v Paříži. Požádali jsme pana dr. Sliosberga, který je mimochodem na všech stranách uznáván jako jeden z předních vůdců předbolševického ruského Židovstva, aby nám řekl o svých vztazích k Simanovičovi. Dr. Sliosberg nás odkázal na to, co již napsal o Simanovičovi ve třetím dílu své, v Paříži vydané knihy *Vzpomínky ruského Žida* na str. 349. Čteme tam:

„V Rasputinově okolí se pohyboval jistý obchodník s klenoty, Simanovič, který se vydával za jeho sekretáře. Za prvé byl tento tzv. sekretář naprostý analfabet, a za druhé Rasputin žádného sekretáře nepotřeboval. Celá jeho korespondence pozůstávala z malých lístečků, na které načmáral několik slov, většinou žádosti drobných prosebníků. Ale jak se zdá, Simanovič skutečně provázel Rasputina při všech jeho orgiích – pravděpodobně ne zcela nezištně. Tento Simanovič se po válce náhle vynořil v Paříži. Byl zapleten do aféry kolem padělaných červonců,¹⁴⁴ která tehdy vyvolala veliký rozruch. Nějakou dobu si pobyl ve vězení, ale poté byl soudem osvobozen. Častěji se pokoušel domáhat se podpory u vážených ruských Židů, ale nikdy se mu to nepodařilo, ačkoli se stále odvolával na to, že jako Rasputinův sekretář má velké zásluhy o Židovstvo. Pokud je mi známo, nikdo mu nepomohl. Jednou navštívil s podobnou žádostí i mne, a když jsem jako ostatní odmítl, prohlásil otevřeně, že pokud mu nikdo nepomůže, napíše knihu, v níž bude kompromitovat mnoho významných Židů. Odpověděl jsem mu, že si může dělat, co se mu zlíbí. Roku 1928 skutečně vyšla v Berlíně jeho kniha. V předmluvě vysvětluje, že byl samotným carem jmenován Rasputinovým sekretářem. Celá kniha je plná lží a výmyslů. Mimochodem řečeno, knihu ani nepsal sám, protože byl analfabet. Jelikož v ní připomněl

¹⁴⁴ „Červonec”, sovětské papírové platidlo; pozn. překl.

také moje jméno, uveřejnil jsem v tisku své stanovisko. A přesto, že jsem se v něm vyjádřil o Simanovičovi velmi ostře, nikdy na mé prohlášení nereagoval...”

Jüdische Rundschau pak pokračují:

„Máme před sebou v této pasáži vzpomínaný dopis dr. Sliosberga tisku, datovaný 10. srpnem 1928. V rozsáhlé písemnosti je mj. ujištění, že Simanovič byl naprosto nevzdělaný člověk, podle vlastního sdělení majitel herny a účastník Rasputinových orgií, který neměl sebemenší seriózní styky s vůdci ruského Židovstva. Sliosberg píše doslova:

„Simanovič byl v Petrohradě mezi slušnými lidmi naprosto neznámý a všechny jeho pohádky o údajné ochraně židovských práv prostřednictvím jakési organizace jsou směšný nesmysl a nepodařená anekdota. Připouštím, že Simanovič snad u Rasputina intervenoval ve prospěch židovských zubních lékařů, ale tato epizoda byla absolutně mimo veřejný zájem židovského společenství a představitelé ruského Židovstva se o to vůbec nestarali. Co se týče dopisu, který měl údajně napsat Rasputin tehdejšímu ministru zahraničí Sazonovovi, tomu se mohu jen zasmát.”

Dr. Sliosberg se pak dále zabývá jednotlivými údaji, uvedenými v Simanovičově knize, které charakterizuje jako pouhé halucinace a pokus o vyvolání senzace. Ruské Židovstvo nikdy nevzneslo žádnou žádost na Rasputina nebo Simanoviče; naopak tomu Simanovič se často snažil vylákat z ruských Židů peníze. V další části svého sdělení tisku pak Sliosberg opravuje Simanovičův údaj o tom, že tehdejší ruský ministerský předseda Stürmer byl židovského původu. (Tato informace byla také otištěna v novinách *Völkische Beobachter*.) Ruský Němec Stürmer nebyl ani Žid, ani „židovského původu”. Jménem Mosese Ginzburga, kterého Simanovič také vzpomíná, Sliosberg prohlašuje, že všechna Simanovičova tvrzení jsou vybájena. Závěrem svého dopisu pro tisk z 10. srpna 1928 Sliosberg uzavírá:

„Otevřeně řečeno, považuji pod svoji důstojnost vážně diskutovat se Simanovičem nejen pro jeho vlastnosti, ale také pro charakter jeho výmyslů. Kdyby tehdy (1928) nepřinesly různé noviny tyto informace, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, abych těmto nechutným lžím věnoval nějakou pozornost, stejně jako bych nenašel trpělivost, přečíst si Simanovičovu knihu do konce. Při jejím čtení má totiž člověk pocit, že sedí u hospodského stolu a poslouchá opilecké fantazírování.”

Vzdor těmto těžkým osobním nařčením ze lži, která Sliosberg vůči Simanovičovi 10. srpna 1928 uveřejnil a vzdor obvinění z podvodu a vydírání Simanovič proti Sliosbergovi nepodnikl ani to nejmenší. V tomto světle tedy musí být posuzovány Simanovičovy výpady, které nebyl schopen podepřít protiargumenty.”

Tolik *Jüdische Rundschau*!

Na moji žádost mi francouzský člen organizace *Welt-Dienst*¹⁴⁵ sdělil o Simanovičovi následující:

¹⁴⁵ *Welt-Dienst* (také *Weltdienstorganisation*), sdružení znalců Židovstva z celého světa, které od r. 1920 nevěřejně a později od r. 1933 už veřejně pracovalo na objasňování židovské otázky všem árijským národům. V době bernského procesu byl právě podplukovník Ulrich Fleischhauer vedoucím této organizace. Sdružení také vydávalo svůj čtrnáctideník s titulem *Welt-Dienst*. Vydavatelem byl rovněž U. Fleischhauer, nakladatelem v letech 1934-37 U. Bodung-Verlag Erfurt; pozn. editora.

„Sliosbergův údaj o Simanovičově analfabetismu souhlasí. To ovšem nevylučuje, že to byl jinak velice šikovný chlapík. Především rozuměl umění provozovat herny, v nichž gójům tahal peníze z kapes.

O roli otce Árona Simanoviče a syna Semenova ve vraždě Alberta Prince a při únosu generála Kutěpova vím jen to, co bylo oznámeno v novinách.

Své paměti diktoval Áron Simanovič po hospodách jednomu ruskému novináři.

Vzhledově budí Simanovič dojem typického ruského Žida z ghetta, včetně pohybů a gestikulace. Ve svých projevech se vydává za ruského monarchistu a přítele carské rodiny. Prohlašuje o sobě, že byl něco jako stínový ministr, šedá eminence ruských záležitostí.

K ruským bílým důstojníkům zde v Paříži se chová velkodušně, což mu ovšem nebrání, aby je nesváděl ke hře a nepřipravoval tak o peníze. Bylo mi sděleno z více stran, že Simanovič je nyní napadán tajným francouzským hnutím od té doby, kdy vešla ve známost jeho účast v tzv. aféře soudního rady Alberta Prince. Rusko-židovský pařížský almanach *Poslednije novosti* ohlásil právě příjezd Árona Simanoviče do New Yorku.”

Na Sliosbergově prohlášení pro tisk jsou nápadné zejména tyto věci:

- 1) Když Sliosberg nyní Simanoviče ostouzí, proč potom s ním byl tehdy v Petrohradě v důvěrném spojení, proč mu pomáhal a proč využíval jeho služeb?
- 2) Proč Sliosberg nežaluje Simanoviče před soudem?
- 3) Proč nepodal na Simanoviče oznámení pro pokus vydírání, jak je v takových případech samozřejmé?
- 4) Jestliže Sliosberg láme kopí za svého souvěrce Mosese Ginzburga, neukazuje to jen na soudržnost Židovstva? – Z americké Pensylvánie mi byla zaslána německá kniha Maxe T. S. Behrmanna, vydaná v Berlíně u Schwetschke und Sohn 1905 pod titulem *Hinter den Kulissen des Mandschurischen Kriegstheaters* (*Ze zákulisí mandžuského válečného divadla*), z níž je zřejmá role „z bezprávného japonského poddaného až na bohatého carského komerčního radu se vyšvihnuvšího Žida” Mosese Ginzburga, kterou sehrál v podvodné Yalu-Company.¹⁴⁶ Je velmi zajímavé sledovat, jak tato Yalu-Company pod Ginzburgovým vedením byla pověřena „udržováním kontaktů s tamějšími ruskými diplomaty a zástupci”. Je pozoruhodné, ale smutné číst všechna varování ruských vlastenců, že činnost podvodné Yalu-Company musí nutně vést k válce s Japonskem, o tom, jak mizely miliony státních ruských peněz v Ginzburgových kapsách a jak těmito penězi dokázal v Petrohradě prosazovat svoji politiku (což v podstatě souhlasí se Simanovičovým líčením) atd.

¹⁴⁶ Společnost dostala svůj název podle stejnojmenné řeky, tvořící západní hranici dálnévýchodního Ruska a Koreje. Koncese, udělená na exploataci lesů v této oblasti, byla udělena velmi záhadným způsobem a uvádí se, že za ní stál hlavní lovcí Bezobrazcov, o němž se soudilo, že má na politiku carského dvora značný vliv. Skutečností je, že Japonsko považovalo koncesi na řece Jalu (Yalu) za první ruskou zkoušku na anexi Koreje, a vyslalo na korejskou stranu řeky vojenské síly, aby zabránily případnému narušení hranice. Koncem července 1904 pak skutečně došlo k ozbrojenému střetnutí, které lze právem považovat za jakousi předeheru osudné rusko-japonské války z roku 1905; pozn. překl.

- 5) Sliosberg doufá, že svým prohlášením zarazí každý další případný pokus o projednávání případu Simanovič. To se ovšem nestane dříve, dokud nebude žalovat Simanoviče před soudem a nepředloží důkazy. Pokud by si přál mít zaručen naprosto objektivní a nestranný soudní dvůr, nabízí se mu tímto *Welt-Dienst* s radostí k dispozici.¹⁴⁷

13. Ještě jednou Maurice Joly

(Srvn. díl I, kap. II, 3)

1. Falešný křestní list Maurice Jolyho

Žalobce předložil soudu křestní list, podle něhož byl Joly narozen a pokřtěn roku 1829. Teprve v polovině března jsem dostal z Paříže fotokopii Jolyho autobiografické brožury *M. Joly, son passé, son programme, par lui-même*.

Tam jsem našel přesnější údaj o datu jeho narození, než jak mi to předtím umožňovaly údaje našich francouzských přátel tak, jak jsem uvedl výše, díl I, kap. II *Po sudku*.

Jestliže jsem tedy psal, že Joly pravděpodobně nebyl narozen r. 1829, pak následující věta nabízí nezpochybnitelný důkaz toho, že se narodil **až po tomto roce!**

Na str. 3 autobiografie totiž Joly sám píše: „Je suis né dans les premières années du règne de Louis-Philippe.” (Narodil jsem se v prvních letech vlády Ludvíka Filipa.)

Ludvík Filip se ujal vlády teprve v srpnu 1830. Joly se tedy mohl narodit nejdříve v letech 1830-31. **Jak potom mohla židovská žaloba předložit soudu jeho křestní list s datem narození 1829!**

Existuje zde ještě rozpor v údajích o jménu matky. Joly ji sám nazývá Corbara, křestní list naopak Courtois, což jen posiluje podezření, že Židovstvem předložený dokument je zcela bezcenný!

Také *La Grande Encyclopédie* (Paris, Lamirault) udává rok narození 1831, zatímco Larousse, *Dictionnaire Universelle du XIX-e Siècle*, uvádí dokonce 1835 jako rok Jolyho narození.

¹⁴⁷ Zajímavé potvrzení Simanovičova působení najdeme také v knize N. A. Sokolova *Zavraždění carské rodiny* (česky vydal J. Šrámek, Praha 1926), kde se mj. píše: „Tobolský mužik Rasputin, který podle mínění mnohých lidí neměl politického významu, měl... osobního tajemníka. Byl jím petrohradský obchodník s brilianty Áron Samujlovič Simanovič, bohatý člověk, který měl svůj byt i obchod, a z neznámých příčin se neustále pohyboval kolem Rasputina. Býval tam jako doma a Rasputinova dcera Matrena ho ve svém deníku něžně nazývá ‚Simočkou‘. Zde měl nekonečně široké pole působnosti a mohl využívat opilého mužika-nevzdělance, třebaže jeho jménem, ale často i bez jeho vědomí...” – Ostatně celá (bohužel jen těžko dostupná) kniha, z níž bylo citováno, je k našemu tématu nesmírně poučná. Autorem knihy je Nikolaj Alexejevič Sokolov, nar. 1882, právník a soudce pro zvlášť důležité případy při Omském krajském soudu. Po zavraždění cara a jeho rodiny byl pověřen admirálem Kolčakem vyšetřováním případu, na němž pak pracoval i v exilu až do své smrti. Zemřel r. 1924 ve francouzském městečku Salbrie jako sotva čtyřicetiletý; pozn. překl.

Zůstávám tedy u svého původního údaje, nalezeného i v jiných pramenech, totiž u roku 1831 jako nejpravděpodobnějšího data Jolyho narození. Rok 1829 je v každém případě **chybný** údaj!

Současně upozorňuji na další rozpor. Jolyho otec měl být údajně generálním radou, zatímco podle předloženého křestního listu byl advokátem.

Ačkoli otázka Jolyho původu je sama o sobě bezvýznamná a na obsahu *Protokolů*, *Dialogů* i ostatních židovských dokumentů nic nemění, jde přece jen o zajímavou věc, a to nejen pro kriminalisty a psychology.

Ukazuje totiž, jak vlivní Židé umějí dobře skrývat svůj skutečný původ. Ve sborníku *Sigilla veri* uvádíme mnoho podobných příkladů. Židé rádi volí běžně užívaná jména, protože to samozřejmě ztěžuje pátrání. (Srovnej: *Sigilla veri*, heslo: „Záměna jmen“, díl III., str. 785-790.)

Pro náš případ je ovšem podstatná pouze tato skutečnost:

Žalobou předložený křestní list je v rozporu s údaji samotného Jolyho!

2. Financování *Dialogů* Židy

Údaje o financování *Dialogů* Židy, jak je uvádím v I. dílu, kap. II, 3, mi v březnu 1935 potvrdil dopis, který jsem dostal z Austrálie. Píše se v něm:

„V *The Truth about the slump* je na str. 148 poznámka A. N. Foelda z Nilsonu na Novém Zélandu, podle níž napsal časopis *Spectator* z 16. října 1920, že „vydání Jolyho *Dialogů* financoval židovský bankéř a že jejich vydavatel byl rovněž Žid’.”

3. Další židovské pokusy o zamlžení Jolyho

Podle Larousse napsal Joly ještě tyto další knihy:

Ce que sera l'adresse (1860), *Le Barreau de Paris* (1863), *Les Principes de 1789* (1864), *César* (1865), *Recherches sur l'art de parvenir* (1866), *Mon passé, mon programme* (1871), *Le Tiers parti republicaine* a *Lettres à M. Casimir Périer* (1872).

K tomu nám napsal anglický přítel *Welt-Dienst* toto:

„World-Service, Erfurt, k Vašemu dopisu z 30. 11.

Můj přítel T. mi oznámil po mnohahodinové práci v Britském muzeu, že se pod jménem Maurice Joly nacházejí v katalogu tato díla:

- 1) *The Protocols and world revolution* (*Protokoly a světová revoluce*)
- 2) *A literary forgery based on the dialogues of Machiavell and Montesquieu* (*Literární falzum, založené na rozhovorech Mach. a Mont.*)
- 3) *The Jewish Peril* (*Židovské nebezpečí*)
- 4) *The Truth about the Protocols* (*Pravda o Protokolech*)
- 5) *Histoire Judéo-Maçonnique* (*Dějiny židozednářstva*)

Tento seznam mne opět po dlouhé době srdečně rozesmál! Židé již tedy mají v Britském muzeu takový vliv, že mohli nechat *Protokoly* zařadit mezi padělky. Z knih na připojeném seznamu ani jediná nepochází od Jolyho! *Židovské nebezpečí* je, nemýlím-li se, od Henryho Jorova, *Pravdu o Protokolech* napsal Lucien Wolf, a citované *Dějiny židozednářstva* jsou pravděpodobně od Jouina.

Z toho vidíte, že Vámi zmiňovaná díla Maurice Jolyho se zde v Londýně nenacházejí. Snad bych Vám mohl doporučit, zkusit totéž v Národní knihovně v Paříži, nebo v nějaké knihovně v Belgii. ... Proč vlastně Juda skrývá Jolyho spisy?“

O několik týdnů později napsal další Angličan:

„... Jolyho knihy v Britském muzeu! Můj přítel na svůj dopis hlavnímu knihovníkovi Britského muzea vůbec nedostal odpověď. Jak jsem Vám již dříve sdělil, obě knihy *Dialogů* (vydání 1864 a 1868) nejsou v katalogu Britského muzea. Jiný můj přítel K., bílý emigrant z Ruska, studoval v roce 1932 Nilusovy *Protokoly* v Britském muzeu a s jistotou tvrdí, že alespoň jedno vydání Jolyho *Dialogů* (ne-li obě) tehdy ještě v knihovně bylo. Později je přemístili do speciálního oddělení knihovny, a on musel podepsat zvláštní potvrzení, aby mu bylo umožněno do této knihy nahlédnout! Navíc mu ještě knihovník dělal všemožné potíže a nejasné narážky, takže přítel chtěl nechtěl musel být doslova hrubý, aby žádanou knihu dostal do ruky. Přitom si je naprosto jist, že dříve tato kniha v hlavním katalogu byla. Dnes tam ovšem již není! Vypadá to tak, jakoby Židé měli v Britském muzeu rozhodující slovo. Co se týče Jolyho, objevil jsem více méně náhodou následující... atd.“

14. Dvanáct kmenů Izraele

Židovská strana často – stejně jako v tomto procesu – tvrdí, že oněch dvanáct kmenů zmizelo beze stopy. Žádný Žid proto o nich nemůže mluvit.

Že je toto tvrzení nepravdivé, ukazují následující dvě poznámky z Herzlových *Deníků I*, pozn. z 25. 11. 1895, str. 321-23:

„U plukovníka Goldsmida.¹⁴⁸

Plukovník mně ukázal vlajku *Choveve Zion*: Znamení dvanácti kmenů. Na oplátku jsem před ním rozvinul svoji bílou vlajku se sedmi hvězdami.“

Deníky I, str. 597 (7. 3. 1897):

„De Haas poslal plukovníku Goldsmidovi pro mne dopis z Biarritzu. Goldsmid ujišťuje, že proti mně v Cambridgi nemluvil, jak o tom píše *Jewish Chronicle*, pouze že proti mojí vlajce se sedmi hvězdami obhajoval svoji, symbolizující dvanáct kmenů.“

Z toho tedy vidíme, že myšlenka na dvanáct kmenů je vyjádřena jen symbolicky a že zmínka o tom není žádným antisemitským falsem. Herzl ostatně svojí sedmihvězdou vlajkou chtěl pouze připomenout jím obhajovanou a navrhovanou myšlenku sedmihodinového dne. (*Deníky I*, str. 113.)

15. Dodatek k židovským korupčním bankám

Ve svědeckých výpovědích říjnového soudního jednání v Bernu byli sionisté rovněž označeni za „chudé lidi“. V rozporu s těmito tvrzeními najdeme v samot-

¹⁴⁸ Goldsmid je pokřtěný anglický Žid, který podle Herzlových *Deníků I*, str. 324 prosazoval ideu „zničení velkých pozemkových vlastníků pomocí progresivní daně“, jak to požadují *Protokoly sionských mudrců* 6, 4.

ných Herzlových *Denících* početné doklady o podplácení politicky vlivných osob sionisty.

Odkud měl sionistický vůdce Herzl takové peníze? Jedním z jejich vydatných pramenů byla sionistická banka, založená r. 1898. Herzl o ní píše ve svých *Denících II*, str. 52 (dopis M. Nordauovi, datovaný ve dnech 11. až 18. prosince 1897):

„... Židovská koloniální banka bude ve skutečnosti židovskou národní bankou. To slovo ‚koloniální‘ v názvu je jenom náter, firma, švindl. Musí se stát finančním nástrojem našeho národa. Jestliže nás ale donutí, abychom jako vojáci první republiky pochodovali bosí, bez bot, pak se za tuto mizérii pomstíme.”

Jako bod č. 7 statutu banky je uveden cíl její práce:

„Prostředkovat a zajišťovat dary v hotovosti nebo v jiných ceninách takovým osobám nebo společnostem za tím účelem nebo v těch případech, které se dozorčí radě budou zdát vhodné a potřebné k dosažení nějakého záměru v zájmu židovského národa v kterémkoli místě nebo zemi.”

Tento doslova **celosvětový korupční plán** se zdál být příliš i samotnému Achadu Ha-Am. Ne snad, že by měl nějaké námitky proti plánu z vnitřních, morálních pohnutek, ale proto, že ho popuzovala otevřenost, s níž byl projednáván a přijat ve více méně veřejném shromáždění. Jeho „pohoršení” je typické pro muže, jehož Izrael nazýval svým prorokem a který je důvodně podezřelý z důvěrného projednávání temných plánů s Herzlem. Cituji zde z jeho knihy *Am Scheidewege*, díl I, str. 101:

„Nechci zde malovat čerta na zeď, ale kdo si ještě vzpomíná, jakou práci si dali nepřátelé Židů, aby ve stanovách *Alliance Universelle* prokázali skrytý pokyn k rozproštění všežidovské sítě nad světem a k podrobení všech národů, kdo si ještě vzpomíná, jak antisemité po II. sionistickém kongresu psali, že jeho cílem bylo posílení židovského panství nad světem, kdo si vzpomene na hluboce zakořeněné tajemné legendy národů o strašlivém židovském ‚kahalu‘, který pracuje zločinnými prostředky a svým zlatem si koupí všechno; slovem kdo tohle všechno nezapomněl, musí jenom žasnout nad sionistickými ‚diplomaty‘, kteří se naprosto **nepostarali o utajení** stanov naší banky (a především § 7) a tím dali do rukou našich nepřátel zbraň, která jim dosud chyběla!”

Tedy rozumíme si dobře: Achad Ha-Am nemá nic proti lsti, podvodu a korupci jako prostředkům židovské banky, nýbrž je pouze rozezlen neopatrností, s níž je tato záležitost projednávána a rozhodnuta ve veřejném shromáždění!

Jak s těmito korupčními prostředky Herzl pracuje, ukážeme si v jeho *Denících*, z nichž vybírám doslova namátkou:

III, str. 217 (5. 7. 1902, týká se záznamu rozhovoru s Rothschildem): „Řekl mi: Co odpovíte, když se Vás Gordon nebo někdo jiný zeptá, zda víte něco o anglofobním postoji kontinentálního tisku (zcela v rukou Židů)¹⁴⁹ a jenž dostal 800 000 liber od Boerse prostřednictvím Leydse?”

III, str. 358 (16. 2. 1903): „Bez obav jsem se do toho pustil, protože teprve až podepsáním smlouvy mi vzniká závazek. Také D...ovy odměny pro ministry v sou-

¹⁴⁹ Poznámka v závorkách není ode mne, ale skutečně stojí v Herzlových *Denících*. Pouze jsem ji nechal zvýraznit tiskem.

vislosti s cařihradskými záležitostmi mně připadaly levné. Pan D... mluvil dokonce o nějakých 1 000-1 500 librách pro jednotlivého ministra, zjevně proto, že mi jako kolega literát udělal přátelskou cenu.”

III, str. 371 (3. 3. 1903): „Jakmile mi bude egyptskou vládou potvrzeno vlastnictví, vyžádám si od anglické vlády tolik pravomoci, kolik jen bude možné, a pak již budu konečně schopen dosáhnout od Turků pomocí moyennant (bakšiše) požadovaných práv.”

III, str. 7-8 (14. 5. 1901): „Důkladně jsem si to přes noc promyslel; bylo by dobré, kdybych mu alespoň po několik prvních měsíců, než skončí kongres, tohle spropitné dával, protože jinak by mi dělal hlouposti. Pro začátek mu slíbím 1 000 franků, a až bude jmenována komise pro studium sionismu, může dostávat 1 500 měsíčně.”

II, str. 327 (17. 6. 1899): „Nabídl se mi skoupit celé ‚veřejné mínění‘ v Turecku za nějakých 300-400 tisíc franků. Zkrátka to, co chci...”

II, str. 579 (26. 2. 1901): „Nad ránem mě konečně napadlo, kdo by měl přednést interpelaci ve francouzském parlamentu: Rouanet, o němž mi roku 1895 v Salzburku Leven vyprávěl, že dostává peníze za své prožidovské projevy.”

II, str. 342 (21. 8. 1899): „Tenhle znamenitý Šalit z Rigy, Barbasch, pak dr. Katzenelsohn a Sachs, všichni přislíbili sehnat každý ještě po 500 zlatých, abych mohl podniknout kroky v Turecku a také přímo přislíbit N...ovi zvláštní bakšiš.”

II, str. 346 (29. 8. 1899): „Věděl jsem, co chce. Smál se. Řekl jsem mu hrubě: Nebudu se vás ptát, co s nimi uděláte, je to vaše věc.”

III, str. 27 (20. 5. 1901): „Potom přišel N... ke mně do hotelu, provázen Lasca-rem C.

Wolffsohn nadělal se stvrzenkou potíže a pak došlo dokonce ke vzrušené scéně u stolu, když N... se zdráhal ji jednoduše podepsat.

Už vstával od stolu s výrazem těžce uražené počestnosti. Vložil jsem se do věci a nechal N... podepsat, co chtěl on. Potom se uraženě postavil a nechtěl sám převzít tlustý svazek bankovek, řka: Předejte to panu C...ovi. – A odešel. Podal jsem Wolffsohnovi odměřeně ruku. Řekl mi: Ce monsieur ne fera pas beaucoup d'affaires ici!

Zdvořile jsem jej doprovodil ke dveřím. Na schodech mi ještě řekl: Je rendrai ces 40 000 Francs à cette banque. Et je compte sur vous comme tel..., (přičemž mi vtiskl do dlaně zednářské znamení). Vous me connaissez, řekl jsem a žertem opětoval znamení.”

III, str. 149 (19. 2. 1902): „Věřím, že moje pověst štědrého dárce těmito malými úplatky poroste rychle v této zemi, odedávna milující pohádky.

Peníze, které jsem takto ‚mezi dveřmi‘ utrousil, jistě patří k dobře uloženému kapitálu.”

Stačí porovnat si tyto poznámky z Herzlových *Deníků* s *Protokoly sionských mudrců* (2,5-7; 12,13; 20,32-33; 17,10; 1,12).

Kdo to udělá, zjistí, že **mezi duchem *Protokolů sionských mudrců* a způsobem Herzlova jednání není ani ten nejmenší rozdíl.**

16. Přiznání rabína

(Přeloženo ze stati o původu *Protokolů sionských mudrců*. Autorem je Alexandr Nečvolodov, generálporučík ruské carské armády.)

Abych přispěl k objasnění otázky původu a vzniku *Protokolů sionských mudrců*, podávám zde výtah z dopisu, který mi byl zaslán 8. října 1928 do Sceau, malého města v bezprostřední blízkosti Paříže, kde jsem tehdy bydlel:

„V odpověď na Váš dopis ze dne 1. října tohoto roku mám čest sdělit Vám, že tímto dopisem potvrzuji vše, co jsem Vám napsal v prosinci 1924 o Saveliji Konstantinoviči, zemřelém roku 1926.

Aby vyšla pravda na světlo Boží, jsem srozuměn s tím, že můj dopis bude zpřístupněn veřejnosti, ovšem s tou podmínkou, že nebude uvedeno moje jméno, protože jak jsem Vám již psal, žijí moji příbuzní v sovětském Rusku. Jakmile by sovětské úřady zjistily, že jsem autorem tohoto sdělení, nepochybuji o tom, že by mým příbuzným hrozil velice smutný konec. Proto Vás znovu prosím, abyste mé jméno nikde nezveřejňoval dříve, než definitivně padne bolševický režim židovské nadvlády v Rusku. Po této prosbě již mohu sdělit následující:

V únoru 1924 jsem se zdržoval jeden týden v klášteře sv. Parackeva blízko vesnice Petkovské v Srbsku. V posledních dnech svého tamějšího pobytu jsem se seznámil se Savelijem Konstantinovičem, již letitým literátem, který žil v tomto klášteře. Přál jsem si s ním mluvit především o L. H. Tichomirovovi, jednom z organizátorů vraždy cara Alexandra II., tohoto teoretika samoděržaví.

Savelije Konstantinoviče Efrona jsem našel v místnosti, jejíž vybavení bylo chudičké dokonce i na klášterní poměry. V osobě Savelije Konstantinoviče se přede mnou objevil velmi starý a nemocný muž (jistě se již blížil osmdesátce), ale duševně naprosto svěží. Poznamenávám to výslovně proto, abych zde předešel možným poukazům na stářím oslabeného ducha tohoto muže. Působil vysloveně dojem člověka, který naprosto bezpečně ovládá a všechny své duševní schopnosti, i když na začátku našeho rozhovoru dával najevo zřejmou zdrženlivost.

Mluvil jsem s ním podrobně o mnoha věcech a dodnes lituji, že tento starý učenec, jehož životní konec byl viditelně nedaleko, neměl u sebe nikoho, kdo by jeho vyprávění podrobně zaznamenával.

Ten večer před mým odjezdem z kláštera jsme se Savelijem Konstantinovičem rozmlouvali téměř celou noc. Vzhledem k tomu, co Vás obzvláště zajímá, sděluji z našeho rozhovoru následující:

Savelij Konstantinovič Efron (literární jméno Litvin), autor knihy *Podloudník* a redaktor monarchistických novin *Světlo*, které v Petrohradě vydával Komarov, blízký spolupracovník Šoubinského při vydávání *Poselství dějin* – tento Efron byl Žid! Vystudoval také židovskou školu a v mladších letech byl dokonce rabínem. Později se obrátil na křesťanství a byl Židy pronásledován za odpadnutí od víry svých otců. Připravili ho právníckými triky o podíl na dědictví, dokonce se někdy pokusili o atentát, a zažil i jiné podobné příjemnosti. Mezitím se mu podařilo ukončit studium na báňské škole v Petrohradě a nějaký čas měl rovněž (i když spíše příležitostně) kontakty s ruskými revolucionáři. Krátce řečeno, poznal tyto revoluční kruhy dostatečně, takže je mohl dobře popsat ve své knize o podněcovatelích nepokojů. Poté, co se stal definitivně mužem ‚pravice‘, byl z něho ‚reakční‘

spisovatel. Po pravdě řečeno, svému oboru, důlnímu inženýrství, se věnoval velice málo. Tím pravým zaměstnáním a posláním, které pak rozhodlo o jeho životě, byla literatura. Až do vysokého věku, tedy do dne, kdy jsem s ním r. 1924 mluvil v klášteře, zůstal Savelij Konstantinovič typickým Židem, a to nejen svým vnějším vzhledem, ale i přízvukem v řeči.

Velice miloval svůj národ a v rozhovoru to dával často najevo, ale byl hluboce sklíčen tím, že se tento národ ocitl na scestí vinou svých duchovních vůdců, kteří jej na nešťastnou a mylnou cestu zavádějí. Mluvil jsem s ním o *Protokolech sionských mudrců*.

Savelij Konstantinovič se výslovně vyjádřil, že mu jako rabínovi byly známy podstatné rysy obsahu *Protokolů sionských mudrců o řadu let dříve, než je křesťané uveřejnili tiskem!* Vyprávěl mi nejen o tom, čeho byl přímo svědkem, ale také o příhodách a událostech, jichž byl osobně spoluaktérem. Právě v době, kdy ještě zastával rabínský úřad, zabavila policie ve Vilně při razii v domě jednoho Žida velmi důležité dokumenty, které obsahovaly *Protokoly sionských mudrců*. Vědělo se, že akce byla provedena na základě udání jiného Žida.

Místní ruská policie, která se těchto dokumentů zmocnila, byla vzdálena pochopení jejich významu a důležitosti. Mimo jiné proto, že dokumenty byly psány hebrejsky, a pokud si přesně vzpomínám na Efronovo vyprávění, pak dokonce starohebrejsky.

Proto se policie po zabavení dokumentů obrátila na rabína Efrona s příkazem, aby listiny přeložil do ruského jazyka, přičemž nesměl opustit dům šéfa místní policie dříve, než bude s prací hotov.

Efronova situace byla mimořádně obtížná. Jako rabín by podle své přirozenosti rád uchoval tajemství dokumentů před policií, již se dostaly tak nešťastným způsobem do rukou, ale nevěděl jak to provést.

Židům se přesto podařilo policii oklamat.

Příslušné kruhy se okamžitě dozvěděly o zradě souvěrce, která měla za následek zabavení důležitých židovských dokumentů a v nejvyšším spěchu se pustily do práce na smazání stop.

Židé začali u vlastní osoby zrádce. Těžko říci, jaký nátlak na něho vykonávali, ale podařilo se jim dostat jej tak daleko, že svého činu litoval a slíbil nápravu. Protože policie svému informátorovi i nadále důvěřovala, podařilo se Židům s jeho pomocí dokumenty odcizit.

Prostřednictvím téhož Žida se jim totiž zdařilo navázat spojení s rabínem Efronem, který mezitím už nebyl internován v domě policejního náčelníka, ale držen v přísně střeženém vězení, a domluvit s ním, aby autentické dokumenty, které měl překládat, vydal svým souvěrcům a na jejich místo podvrhl jiné, jež mu budou dodány židovským informátorem do jeho střeženého vězení a které by potom klidně přeložil pro potřeby policie.

Židům se podařilo tento plán beze zbytku uskutečnit a Efron pak tyto podvržené židovské dokumenty neškodného náboženského obsahu přeložil do ruštiny a odevzdal policii...

Potud tedy nejdůležitější pasáž líčení S. K. Efrona, které mi podal tento učený muž a bývalý rabín, jenž trávil poslední dny svého života v pravoslavném klášteře

a byl podle svědectví mnoha mnichů i laiků upřímným věřícím a hluboce nábožensky založeným člověkem.

Pokud jde o mne, získal jsem rozhovorem s tímto židovským křesťanským starcem jiný pohled na pomýlené Židovstvo, o jehož bezbrannosti vůči vlastním duchovním vůdcům mluvil Efron se skutečně hlubokou vnitřní účastí a lítostí.

Paříž, 8. října 1928

S úctou
Grigorij ..., kapitán jízdy

Zde citovaný dopis je spolupodepsán Basilem Timotějevem, arcijáhmem ruské církve v Paříži, Rue d'Odessa 18, a doplněn následující poznámkou:

Duchovní ruské pravoslavné církve
Zvěstování Nejsvětější Panny v Paříži,
Rue d'Odessa 18,
Paris XIVe, 8. října 1928
No. 102

Přísaha

Přisahám při Bohu všemohoucím na svaté Evangelium a na životodárný Kříž, že se nenechávám ovlivňovat ohledy na přátelství, příbuzenství, nadějí na odměnu nebo nějakými podobnými důvody, ale že v této záležitosti vypovídám podle svého svědomí jen čistou a plnou pravdu, a nezamlčuji nic, z čeho bych před Bohem v den Posledního soudu musel skládat účty.

K potvrzení této své přísahy líbám Kříž a slova svého Spasitele.

Přísaha byla složena kapitánem jízdy

Grigorijem (podpis)

Tato přísaha se vztahuje k líčení S. K. Efrona o *Protokolech sionských mudrců* a byla složena do rukou arcijáhna Basila Timotějeva.

17. Tři svědecké výpovědi¹⁵⁰

a) Svědecká výpověď plukovníka barona Borise Engelhardta¹⁵¹
(Riga, 2. dubna 1935.)

V roce 1919 jsem byl prvním adjutantem velitele oddělení propagandy dobrovolnické armády (Ruská jižní armáda) v Rostově na Donu.

¹⁵⁰ Na tomto místě původně zamýšlené zařazení pasáže o modlitbě Kol nidre a židovské přísaze muselo být pro nedostatek místa vynecháno. Příslušný materiál bude otištěn v chystané brožuře s titulem *Die falschen Zeugenaussagen im Berner Prozeß 1934 (Falešné svědecké výpovědi v bernském procesu 1934)*. – Pasáž o modlitbě Kol nidre a židovské přísaze je zařazená dále v dodatcích; pozn. editora.

¹⁵¹ Tento baron Engelhardt není v příbuzenském poměru s autorem části v dílu I, kap. XIV, 3 této knihy. Jeho rod pochází ze Smolenska. Baron byl gardovým hulánem, členem gen. štábu a vlastnil rodinný pozemkový majetek v Mogilevské gubernii. Jako člen Státní dumy patřil r. 1912 ke skupině Krupinského, r. 1917 během revoluce se přiklonil s Rodziankem ke Kerenskému, a byl rovněž velitelem města Petrohradu a jeho vojenského okruhu. Baron Engelhardt je všeobecně považován za vysoce vzdělaného a bezúhonného muže.

V srpnu nebo září 1919 k nám přišel úředník bývalého carského ministerstva vnitra, aby učinil protokolární prohlášení pro propagandistické oddělení v přítomnosti jeho velitele profesora K. Sokolova, jeho dvou adjutantů, plukovníka B. Engelhardta a profesora E. Grimma,¹⁵² generála Švedova a kapitána 2. třídy Gitkova (který byl r. 1920 bolševiky zastřelen).

Prohlášení zní takto:

„Níže podepsaný úředník byl osobně přidělen ministru vnitra a byla mu svěřena správa tajného archivu ministerstva.

Archiv obsahoval mezi jinými také dokumenty, které se týkaly židovské otázky, a sice:

brožura od Jolyho a jeden dokument v hebrejštině s překladem do francouzštiny a němčiny, který byl odcizen r. 1897 dr. Herzlovi při sionistickém kongresu v Ženevě (? – Basileji!) prostřednictvím ruského tajného agenta jménem Jouston-Kahn (aneb Jonson/Johnson-Kohn), a tak se dostal do rukou ruské vlády.

Tento dokument studovalo a důkladně probádalo několik vynikajících osobností (mj. senátor Tagancev a ministr Pobědonoscev), a bylo konstatováno, že Jolyho brožura a tento dokument musejí mít nějaký společný pramen.

Po revoluci 1917 byl celý tajný archiv ministerstva (obsahující materiály k židovské otázce, mezi nimi i zmíněný dokument a Jolyho brožuru) na příkaz šéfa Prozatímní vlády knížete Lvova vydán židovskému politiku Winawerovi.

Winawerova stvrzenka o převzetí archivu nám byla předložena.

Výňatky z tohoto hebrejsky psaného dokumentu byly svého času předány prof. Sergeji Nilusovi, který je později uveřejnil, aniž by znal jejich skutečný původ.”

Tato svědecká výpověď nám byla předána jako důvěrná, protože v ní citovaný (ale nejmenovaný) bývalý ministerský úředník má příbuzné v Rusku a právem se obává pomsty židobolševiků. Osobně jsem tuto výpověď vzal na vědomí s nejvyšším zájmem a důvěrou.

Podrobnosti o záležitosti si můžete brzy přečíst ve zvláštní brožuře. O adresách pánů Sokolova, Grimma a Švedova mohu bohužel jen opakovat, co jsem Vám sdělil již v posledním dopise.

B. Engelhardt v. r.

Dokument uvádí prakticky totéž, k čemu jsem dospěl ve svém zkoumání dříve, než jsem znal tuto výpověď.

b) Svědecká výpověď Heleny von Derfelden
(z 12. března 1935)

Místopřísežné prohlášení

V lednu 1919 jsem z Ruska přišla do Berlína. Přivezla jsem si sebou 2. Nilusovo vydání *Protokolů sionských mudrců* z roku 1911 v ruském jazyce. Výtisk 1. vydání tohoto díla mi byl ukraden z mého tehdejšího kyjevského bytu.

Zmíněný exemplář 2. vydání jsem si opatřila jen s největší námahou, protože knihkupci na tento spis trvale „zapomínali”. Kniha byla kýmisi systematicky vykupována a zmizela dokonce i z většiny soukromých knihoven.

¹⁵² Oba bratři Grimmové byli profesory, druhý z nich rektorem univerzity.

V Berlíně jsem často se svými přáteli mluvila o této knize, která dosud nebyla v Německu prakticky známa.

Na podzim 1923 mi jeden můj známý jménem znalece židovské otázky pana Müllera von Hausen¹⁵³ nabídl, abych mu za 200 říšských marek prodala svůj poškozený exemplář Nilusovy knihy. Panu Müllerovi zjevně záleželo na tom, aby vlastnil předválečný exemplář tohoto Nilusova díla. Pokud bych s nabídkou souhlasila, měla jsem knihu předat advokátovi Bruno Weylovi v Berlíně-West, Landgrafenstraße 62, který měl příkaz vyplatit mi za ni peníze.

Z neznalosti berlínských poměrů jsem neměla ani tušení, kdo je Bruno Weyl. Prodala jsem mu tedy knihu v domnění, že ji dostane pan Müller von Hausen. Teprve r. 1931 jsem se dozvěděla, že Bruno Weyl je Žid. Pátrání ukázalo, že pan Müller von Hausen můj exemplář knihy *Protokoly sionských mudrců* nikdy nedostal, ale o věc se dále nezajímal, protože již v lednu 1919 získal stejný výtisk od jisté další osoby.

Ze shora uvedeného vyplývá, že mi při prodeji exempláře Nilusovy knihy byly nějakým způsobem podsunuty falešné údaje, a že knihu koupil zmíněný Žid. Jsem připravena tuto výpověď kdykoli odpřisáhnout.

Helena von Derfelden v. r.

Výpověď potvrzuje fakt, že se Židé vždy snažili o získání všech výtisků *Protokolů sionských mudrců* (Fleischhauer).

c) Svědecká výpověď Oskara Rübesame
(Reinstedt /Anhalt/, dne 19. března 1935.)

Místopřísežné prohlášení

Tímto činím místopřísežné prohlášení, které je v případě nepravdivých údajů trestné.

Na druhý svatodušní svátek 1920 jsem měl čirou náhodou příležitost nepozorovaně vyslechnout v hotelu Wilhelmsbad v harckém Seesenu závěrečnou část zasedání *Židovské zemské lóže svobodného státu Brunšvik*. (Toto označení mi bylo tehdy řečeno a nevím, je-li přesné.)

Závěrečný řečník, zřejmě prominentní osoba, oznámil přítomným, že může (tedy Židovstvo) s radostí konstatovat, že se nachází na nejlepší cestě dostat veškerý světový kapitál do svého vlastnictví. Z největší části se to již podařilo. Ze slyšeného jsem měl pocit, že Židům jde především o toto, tedy o zmocnění se veškerého světového kapitálu za tím účelem, aby bylo prostřednictvím hospodářské závislosti dosaženo židovského panství nad všemi národy.

To, co jsem tehdy vyslechl, mnou tak otřásl, že mi nepřišlo na mysl nic jiného, než že je v případě uskutečnění těchto židovských plánů s Německem konec.

O *Protokolech sionských mudrců* jsem tehdy neměl ještě žádnou vědomost a nemám v podstatě ani dnes.

¹⁵³ Připomínám, že Müller von Hausen je vlastní jméno spisovatele Gottfrieda zur Beek, který jako první vydal r. 1919 *Protokoly sionských mudrců* v němčině; pozn. překl.

Tuto svědeckou výpověď jsem připraven kdykoli zopakovat před německým soudem a stvrdit přísahou.

Oskar Rübesame v. r.,
narozen 26. července 1860 v Neustadtu (Harc), v současnosti bytem v Reinstedtu (Anhalt), dům č. 74, soukromník.

18. Případ novin *Znamja* 1903

Moje domněnka, že *Znamja* (které se mi do 15. ledna 1935¹⁵⁴ nepodařilo obstat) přetiskly pouze text „Řeči rabína o gojimech“, se ukázala jako mylná. Noviny *Znamja* text *Protokolů* skutečně otiskly.

Nicméně zamlžující a klamné metody Židů, kteří nechali kolovat velké množství navzájem si protirečících zpráv a tvrzení (především zcela zmateně píšícím Segelem), měly u mne úspěch každopádně jen krátce.

Když jsem 1. prosince 1934 studoval v Bernu soudní akta, scházela v nich řada písemností, které měl znalec Loosli k dispozici. Na můj protest soudce mně a obhájci prostě sdělil, že ze spisu odstranil oba posudky Loosliho a Baumgartena, aby mi umožnil dojít k samostatným závěrům!? O tom, že ze spisu současně odstranil doklady, které ovšem byly k dispozici Židy jmenovanému znalci Looslimu, nám samozřejmě neřekl ani slovo!

Mezi chybějícími doklady byl také Židy pořízený překlad z novin *Znamja*. Zjistil jsem to teprve tehdy, když se mi konečně dostaly do ruky znalecké posudky Loosliho a Baumgartena.

Pan soudce mi slíbil, že ihned po dohotovení svého posudku dostanu výměnou k dispozici posudky obou zmíněných pánů. Přes tento slib jsem musel soudce mnohokrát upomínat, než jsem od něho oba posudky (místo 15. ledna) dostal teprve 25. února.

Tato židovská taktika nás tedy připravila celkem o 39 velmi vzácných pracovních dnů!

Soudce odmítl moji žádost o zaslání chybějících dokumentů. Odkázal mě na pozdější možnost nahlédnutí do spisů v Bernu. Na moji žádost, abych se mohl se spísem seznámit u soudu v Basileji, kde jsem pracoval na svém posudku, neuznal za vhodné ani slovem odpovědět!

Odcestovat do Bernu kvůli této záležitosti jsem z časových důvodů nemohl, nehledě již na hrozivě rostoucí finanční náklady. Proto jsem tedy nemohl prostudovat Loosliho a Baumgartenův znalecký posudek i výpovědi svědků z prvního soudního líčení tak, jak to bylo potřebné. Musel jsem se spokojit s opisy, které pro mě pracně zhotovovali moji švýcarští přátelé, přičemž se nedalo samozřejmě vyloučit riziko možných chyb a nepřesností.

Uvádím tyto podrobnosti pro ozřejnění okolností, za nichž bylo samo o sobě obtížné bádání a vyhledávání dokladů ještě všemožně ztěžováno svévolnými zásahy samosoudce Meyera, prezidenta soudu v Bernu!

¹⁵⁴ Datum soudem stanovené lhůty pro vypracování tohoto *Znaleckého posudku*, viz „Úvodní poznámku autora“; pozn. překl.

Ručím svou ctí za to, že tyto samy o sobě bezvýznamné okolnosti nejsou na úkor pravdivosti zjištění a vývodů mého *Znaleckého posudku*.

O chování a jednání soudce v této věci se nyní a na tomto místě zdržím jakéhokoli komentáře.

19. Případ rabína Wise

13. dubna 1935 jsem sdělil dopisem V. soudnímu dvoru v Bernu, že citát, týkající se rabína Wise, jsem znovu zařadil do svého znaleckého posudku vzdor židovským dementi, protože moje dodatečné pátrání mělo rychlejší výsledek, než jsem původně očekával.

Do doby odeslání dopisu soudu jsem zjistil, že se předmětným výrokem rabína Wise zabýval přinejmenším:

- a) *Křesťanský apologeta* ze dne 5. února 1881, (Cincinnati, USA).
- b) *Duch času* č. 14 a 15. z roku 1881. Tento židovský rodinný list vycházel od roku 1880 v Milwaukee (Wisconsin, USA) a byl redigován Adolfem Mosesem v Mobile, Emilem Hirschem v Chicagu a Isaakem Mosesem v Milwaukee.
- c) Franz Delitzsch (filosemita) v díle *Christentum und jüdische Presse (Křesťanstvo a židovský tisk)*, Verlag-Deichert, Erlangen 1882.

Okolnost, že dotyčné číslo časopisu *Deborah* není v knihovnách k dispozici, nevypovídá vůbec nic. Co se týká mizení knih z knihoven, případně nahrazování katalogových čísel Židům nepříjemných knih jinými, dodatečně zfalšovanými, odkazují na časopis *Welt-Dienst* II/8 z 15. dubna 1935.¹⁵⁵

* * * * *

Následujících pět dokumentů (č. 20-24) zařadil editor a nejsou tedy součástí *Znaleckého posudku* Ulricha Fleischhauera, stejně jako závěrečný přehled literatury a rejstřík, jak již byla zmínka v předmluvě překladatele.

20. Balfourova deklarace

(Převzato z knihy Wolfa Meyera-Christiana *Angložidovská aliance*, Orbis, Praha 1942.)

Foreign Office, 2. listopadu 1917

„Drahý lorde Rothschilde!

Jest mi velikou radostí oznámit Vám jménem vlády Jeho Veličenstva následující projev sympatie s židovsko-sionistickými snahami, které byly předloženy kabinetu a jím schváleny. Vláda Jeho Veličenstva s blahovůlí pohlíží na utvoření národní

¹⁵⁵ Srvn. také díl I, kap. III, 3 *Znaleckého posudku*, pasáž „Falešné evidenční číslo v knihovně Britského muzea“; pozn. překl.

vlasti v Palestině pro židovský lid a vynasnaží se všemožně usnadnit dosažení tohoto cíle, přičemž se jasně musí rozumět, že se nesmí stát nic, co by mohlo prejudikovat občanským a náboženským právům stávajících nežidovských obcí v Palestině, nebo právům a politické pozici Židů v některé jiné zemi.

Prosím Vás, abyste toto prohlášení dal na vědomí sionistické organizaci.

Arthur James Balfour.¹⁵⁶

21. Referát soudruha Rappoporta¹⁵⁷

(Převzato z knihy G. Bostuniče *Pravda o sionských protokolech*; z ruského originálu přeložil prof. dr. Břetislav Dejdar.)

Z neveřejného zasedání „zasvěcených“ komunistů v synagoze nejmenovaného města, který stenograficky zapsal požidovštělý ruský bolševik, ovládající těsnopis a židovský žargon (v němž byl referát přednesen). Zapisovatel se pod dojmem skutečností zcela odvrátil od bolševismu, projev zpracoval a nechal tajně rozšiřovat. Rappoportův referát pak koloval vzdor krutým represím čerky a byl uchováván jen s nasazením životů. Posléze byl doručen zpravodajské službě bílých armád a jeden exemplář dostal také V. Dibič, redaktor rostovských novin *V Moskvu*, který jej poprvé celý uveřejnil tiskem v sedmém a zároveň posledním čísle časopisu ze 4. 11. 1919. Dibič doprovodil dokument vlastní poznámkou, v níž mj. říká: „Cíl Židů při vši jejich příslušnosti k bolševikům zůstává nepochybně především cílem židovským. A na celou revoluční masu, jak vyplývá z níže uvedeného dokumentu, Židé pohlížejí jako na tupé stádo, které je určeno k tomu, aby předně a hlavně sloužilo židovským, jemu nepochopitelným záměrům.”

Text dokumentu:

Referát soudruha Rappoporta

Musíme konstatovat, že většina soudruhů nenašla v sobě sdostatek odvahy, aby se vši rozhodností skoncovala se starými socialistickými pověrami a humanistickými předsudky. V projevech předchozích řečníků zní také tóny nacionálně teritoriální omezenosti v objasňování komunistických zájmů. Tyto přežitky jsou těsně propojeny se zcela střízlivými názory na život.

Naším hlavním záměrem bylo – to si uvědomují všichni soudruzi – vtáhnout Ukrajinu (s Krymem, Jihem a západním Běloruskem, Besarábii a západní částí Doněcké pánve) do sféry naší ekonomické výstavby, zacílené na pauperizaci jejího obyvatelstva a na vytvoření postačujících kádrů pro boj za naše ideály. Již uplatněné schéma naléhavých úkolů bylo toto:

- 1) trustifikace a zabrání veškerého velkopřemyslu s pomocí ažiotáže na zahraničních burzách,

¹⁵⁶ Tolik text dopisu, který zaslal britský ministr zahraničí Balfour bankéři Rothschildovi, v němž Židovstvo vidí státoprávní podklad pro zřízení židovského státu v Palestině; pozn. editora.

¹⁵⁷ Předpokládá se, že Rappoport byl tzv. americký reemigrant, tj. ruský Žid, který byl během účelové emigrace v USA vyškolen k provádění revolučních úkolů v Rusku podobně, jako třeba Trockij-Bronštejn a mnoho dalších; pozn. editora.

- 2) zabrání velkoobchodu s pomocí diskontu,
- 3) syndikalizace drobného obchodu (družstva Žizň/Život a Truženik/Pracovník a jiné syndikáty drobných trhovců),
- 4) zabrání nákladového transportu ovládnutím všech dopravních spojů.

Splnění těchto úkolů narazilo na dvě překážky, jejichž překonání nám nedalo velkou práci s ohledem na 1) chabou a pasivní opozici celé křesťanské buržoazie a 2) stejné revoluční konvulze národních ukrajinských družstevních organizací jako Ukrajnbank, Sojuzbank, Dněprosojuz aj.

S prvním nepřitelem jsme se vypořádali zakrátko, třebaš soudruh Cvibak s tím ještě neskončil. S druhým se snadno vypořádaly výbory zaměstnanců, zvolené pod naším bezprostředním vlivem, ačkoli zároveň nepozorovaně pro ty, kdo nevědějí a vědět nemají o našich hlavních úkolech a cílech. Stranické a frakční spory i konkurence oslabily protivníka natolik, že například jmenování soudruha Marguliese hlavním komisařem Ukrajnbanku zaměstnanci uvítali s naprostým uspokojením. Nevysoká inteligence, diskutérská vášeň, umíněnost a psychologie úředníků byly tou patologickou oporou, která nás ještě nikdy nezklamala. Oslabení ukrajinského družstevnictví mělo i ten význam, že ukrajinský nacionalismus byl zbaven svého ekonomického základu.

Hlavní roli v tomto boji sehrála Diskontní a zápůjční banka a její činitelé, soudruzi Mozer, Gloss, Fišer, Klaus a Spingler. Pracovníci komunistické revoluce musí právě jim vyjádřit své plné uznání.

U jednotlivých hospodářských odvětví na ukrajinském území jsme věnovali pozornost především cukrovarnictví. Učinili jsme tak zčásti kvůli uklidnění soudruha Pjatakova (Pjatakov je synem již zesnulého největšího ukrajinského cukrovarníka; pozn. G. B.). Hlavním činitelem v této oblasti byla Mezinárodní banka a její přednosta „náš“ spolubratr Rudolf Stollenverk; pokud jde o finance, nepochybně talentovaný člověk a zcela náš. Jeho pomocníci Gruber a Vellenrot byli autory, jak si soudruzi pamatují, referátu o zvýšení regulovaných cen cukru a cukerných výrobků. Soudruzi Rozenblat a Ratgauz trvali tehdy na evidenci cukru, masových реквизицích a následném prodeji tohoto produktu za volné ceny. Zvítězilo stanovisko soudruha Grubera jako nejtaktičtější a nejúčelnější.

Ruská banka pro zahraniční obchod, smluvní partner Deutschbank, značně oslabená za Petljury a prosperující za Suozifa, při stejné oddanosti prokázala naší činnosti kolosální službu. Členové rady Jakobson, Barac, Kajs, Gammerman a Kadiš, kteří mají významné styky s Maďarskem (hle, tu je vysvětlení „finanční pomoci“ rudému Maďarsku; pozn. G. B.), trvají na bližším pevném spojení s naší cukerní politikou v Budapešti, přičemž intenzivní export, jakož i ostatní maďarské operace mají být přenechány Ruské bance pro zahraniční obchod. Soudruh Zedern (tisková chyba? – Zadora; G. B.) je již služebně odeslán k důkladnému prosondování půdy.

Rozumí se samo sebou, že obnovení výroby cukru nepředpokládáme, poněvadž to vyžaduje značné náklady a kromě toho za tovární kontroly normální výroba není prostě možná. Redukce cukru na trhu bude znatelná jen zpočátku, v každém případě sotva vyvolá silnou reakci. Vytvářet cukerný průmysl na území, které máme proletarizovat a pauperizovat, by bylo víc než neracionální. Zatím jsme sestavili tuto komisi, které bude – samozřejmě nepozorovaně – podřízen Centrosachar: za

Mezinárodní banku soudruh Verner, za Ruskou banku pro zahraniční obchod soudruh Barac, za Spojenou banku soudruzi Ettinger a Šulman, za Obchodní a průmyslovou banku soudruh Vajnštejn.

Dalším naším krokem, ještě nezavršeným, byla sondáž obchodu. Tomu napomáhal růst veřejného antisemitismu. Antisemitismus Ukrajinců a Poláků jsme využili při organizaci družstev Žizň a Truženik aj. Proletářské kulisy, kterými jsou tato družstva obstavena, jistá impozantnost a křesťanští zaměstnanci znamenitě zamaskovali náš úkol: zabezpečit židovského spotřebitele poměrně lacinými a jakostními výrobky a nás pak solidním ziskem v produkci.

Na zkáze podniků společných protivníků pracují naši průmyslníci svým vstupem jako obchodní soudruzi do křesťanských družstev.

Zlomit opozici křesťanské buržoazie bylo víc než snadné – znárodněním, rekvizicí, vysídlením a ostatními prostředky z arzenálu soudruha Cvibaka (pohlavár, úmyslně se držící ve stínu; *G. B.*), posléze i syndikalizováním drobných podniků pod naším bezprostředním vedením. Především jsme odevzdali celý masný trh našemu syndikátu pod názvem Sogorjuz. Správně tehdy řekl soudruh Strusberg, že naší věcí není starat se o neochvějnost morálních zásad u křesťanů a o jejich národní solidaritu. Vždyť věrolomnost a ziskovost křesťanů samých usnadnily práci při znárodnění továren Buljona, Polaka, Poleščuka a ostatních. Výroba některých druhů běžného salámu z koňské mršiny způsobila, pravda, v několika případech onemocnění vohřivkou. Rozšíření této nemoci se obával soudruh Chajkis, ale celkem vzato při udržení množství výrobku vrhaného na trh si nelze přát nic lepšího.

Co se týče normálního fungování dopravy, rozbíhá se jenom tehdy, jestliže se musí evakuovat lidé z míst zachvácených vlnou pogromů. Značnou překážkou v tomto ohledu je zločinná agitace některých ukrajinských kruhů, obzvláště takzvaných „nezávislých“, těchto opravdových a upřímných komunistů, ale **nám cizích a neznalých našich nejtajnějších cílů** (tot' cenné přiznání! – *G. B.*). V poslední době jsme mezi ukrajinskými nacionalisty zavedli několikerý rozkol, čímž jsme definitivně dezorganizovali a oslabili urputného a nepokorného protivníka. Do Umaně hodláme v těchto dnech poslat svého agenta, jistého soudruha Čibara, kterého zná soudruh Izrail Kuljak, aby navázal kontakt s tzv. povstalcí a převzal do svých rukou vedení nad nimi. Za jisté solidarity by Ukrajinci mohli mít kolosální vliv nejen na rolníky, ale i na dělníky, nyní obzvláště, avšak my jsme učinili všechna opatření, aby nedošlo k integraci nepochybně nepřátelských samostijných (tj. nezávislých) ukrajinských nacionálních sil.

Protofisovy chyby ve vztahu k Ukrajinskému nacionálnímu svazu nezopakujeme. Nakonec ukrajinské intelektuály notně terorizujeme s pomocí ruských nacionalistů, aby nám nepřekáželi při vytrvalém provádění našich ekonomických plánů.

Jestli naši spolubratři nazývají Francouzskou revoluci druhým Sinajem, pak naše nynější situace na Ukrajině nám dává právo nazývat současné události Sinajem třetím, jelikož ve všech koutech naší kolektivní duše živě cítíme svou ekonomickou potenci. Naneštěstí se Bussenelovy knihy (také jedno z děl zmizelých beze stopy; *G. B.*), patrně prostřednictvím zrádných haličských spolubratrů, dostaly do rukou našich nepřátel a ještě, pravda nečetných, ukrajinských darebů, takže naše tajné záměry jsou jim známy, jako jsou známy i základní cíle naší celosvětové organizace.

Soudruzi a spolubratři, my však můžeme být klidní: ani energie, ani síly při stranické pluralitě a krátkozrakosti lidových mas v boji s námi nebudou projeveny, alespoň v některých sférách ekonomické činnosti. V krajním případě disponujeme preventivními opatřeními. Sociální boj na Ukrajině jsme zamaskovali (tj. náš tisk) bojem nacionálních principů a naopak. To právě vytváří onen bezmezný zmatek, jaký jsme nedávno viděli při poslechu zprávy soudruhů Judeleviče a Morgunova o činnosti Gubproduktu (firemní označení, tehdy – do r. 1928/29 – ještě gubernské; pozn. překl.). Při absolutní rozptýlenosti, nesmírné chtivosti, egoismu a bezzásadovosti ruských intelektuálů se rozhodně nemusíme ničeho bát. Lehkovážní a hloupí ruští šosáci vyprovokovaní našimi novinami se půjdou dát zaříznout jako berani za tím, kdo jim dá krmivo.

Já, představitel Paalej Zionu, s plným uspokojením konstatuji, že sionistické a bundovské organizace byly tím jádrem, které kolem sebe soustředilo široké masy našeho národa – a ty za sebou svedly milióny gójských beranů. Proto jsme při zpevňování ústupové báze vytyčili nejbližší úkol: utvoření jednotné, mohutné, impozantní, ve stranách i státech rozvětvené, ideově ucelené a ekonomicky sladěné pseudonárodní organizace, která bude oporou pro akce a jedinou zárukou jejich normálního rozvoje. Pouze tehdy každodenní iniciativa našeho národa bude směřovat k dosažení konečného historického ideálu a všechny projevy veřejné energie povedou k posílení toho, co nás zachovalo za dvoutisíciletého období tuláctví.

pozn. prof. dr. Dejara:

- Petljura, vůdce ukrajinské soc. dem. dělnické strany a ukrajinský nacionalista, emigroval a roku 1926 byl v Paříži zavražděn.
- Paalej Zion, Dělníci Sionu, židovská organizace, od roku 1901 hlavně na Ukrajině, během 20. let byla v sovětském Rusku oficiálně zakázána.
- Bund, židovská organizace, založená ve Vilně roku 1897, zanikla za sovětské éry v roce 1921 splynutím s RKS/b.

22. Katechismus pro Židy v Rusku

(Vydáno v Tel Avivu roku 1986 pro Židy v Rusku. Přetištěno z *Týdeníku Politika*, II. roč., č. 50.)

Židé! Milujte se navzájem, pomáhejte jeden druhému i v tom případě, že se vzájemně nenávidíte.

Jednota je naše síla, v ní je záruka našich úspěchů, naší záchrany i našeho rozkvětu. Mnohé národy se rozptýlily a zahynuly, protože neměly jasný akční program a pocit opory. My, díky pocitu kolektivismu, prošli jsme věky i národy, zachovali jsme se, rozmnožili a zocelili.

Jednota, to je síla, to je i prostředek k dosažení cíle. A k ní se musíme vrátit. Všechno ostatní je druhořadé a dostaví se automaticky. Pomáhejte si navzájem, nebojte se být nacionalisty, nebojte se protekcionářství – to je náš hlavní nástroj. **Náš nacionalismus je internacionální, a proto věčný.** Otevírá dveře Židům všech národností, všech věr i politických stran. Skutečným internacionalistou je pouze ten, kdo má se Židovstvem pokrevní svazky. Vše ostatní je pouhá profanace a lest. **Při-**

tahujte ty, kteří jsou nám pokrevně blízcí, protože jen oni nám zajistí žádoucí biosféru.

Formujte své národní kádry. Kádry, ty jsou nejsvětější, jsou všude rozhodujícím činitelem. Naše dnešní kádry jsou naším zítřkem. Každá laboratoř, katedra, každý ústav se musí stát továrnou našich národních kádrů.

Připravujte mládež, aby převzala štafetu pokolení. Každé pokolení Nežidů musí mít proti sobě naši hluboce propojenou obranu. Pokaždé, když starší generace odchází ze scény, musí na její místo nastoupit silnější kohorta dostatečně a včas připravených a zocelených mladých Židů. K dosažení tohoto cíle je nutné dostávat na vedoucí místa co možná nejdříve naše mladé lidi; musíme dokazovat jejich zralost a genialitu. A pokud tomu tak ještě není, necht' dozrávají ve funkcích. Kdo má úřad, ten má i rozum a pravdu. Svým dětem musíme předat víc, než jsme sami převzali. A ony se poté budou starat, aby co převzaly, předaly posléze rozmnožené svým potomkům. V návaznosti generací je naše síla, naše stabilita, naše nesmrtelnost.

Svět je bezohledný, pro filantropii v něm není místa. Každá generace je tvůrcem svého štěstí. Dbát o ruské národní kádry není naše starost. Jestliže je jim zatěžko přemýšlet o sobě, proč bychom to měli dělat my? Neberte si příklad z Rusů nebo Arabů, kteří spoléhají na náhodu. Nečekejte žádnou milost od přírody – naším úkolem je vzít si je sami.

Vytvářejte své vlastní kolektivy a jejich pomocí vytlačujte Nežidy.

Pamatujte: všechna dobře placená a vlivná místa, ze kterých plyne zisk – to všechno je náš národní důchod. Pamatujte si, že každý Nežid, který nás dorostl, může zabrat místo, které by mohlo patřit komukoli z nás. Kolektivy vytváříme proto, aby nám Nežidé nepřekáželi v naší snaze žít po svém. Ať se sami snaží vytvářet vlastní kolektivy. Lze však pochybovat, že se jim to podaří, protože ještě dříve než něco dokáží, se totiž navzájem pohádají – a my jim v tom pomůžeme.

Rusové nejsou schopni hlubokých myšlenek, nejsou schopni analyzovat a činit hluboké, zobecňující závěry. Podobají se prasatům, která žijí s rypákem v zemi bez toho, aby je napadlo, že může existovat také nebe. Všechny jevy vnímají příliš povrchně, příliš konkrétně. Nevidí fakta, jejich důsledky a spojitosti. Nejsou schopni abstrakce a zobecňování. Pro ně je každý případ právě jen případem, bez ohledu na to, jak často se stane.

Naše ideologie je v zásadním rozporu s ideologií Nežidů.

Oni říkají: Raději méně, ale dobře.

My říkáme: Raději více a lépe.

Oni říkají: Je lepší být chudý ale zdravý, než bohatý a nemocný.

My říkáme: Je lépe být zdravý a bohatý, než nemocný a chudý.

Oni říkají: Všechno nebo nic.

My říkáme: Lepší něco než nic.

Oni říkají: Dávat je stejně příjemné, jako dostávat.

My říkáme: Dávat je možná příjemné, ale dostávat je také užitečné.

Oni říkají: Zvítězit nebo zemřít.

My říkáme: Vítězství pro život, ale ne život za vítězství! (K čemu by bylo vítězství, kdyby nebylo života. Hořkost porážky je nutno přečkat, ten kdo umí čekat, dočká se všeho.)

Všechno, co znají a umějí oni, umíme my také. To, co víme a cítíme my, jim znát a cítit není dáno. Všechno, co mají oni, představuje mez jejich možností. Všechno, co máme my, představuje prostředek k dosažení většího. Všechno, co mají oni dnes, je naše v jejich dočasném užívání. **Vzít si u nich to, co nám slíbil Bůh – to je náš úkol.**

Rusové jsou tvrdohlaví, ale nejsou tvrdohlaví dostatečně, aby dosáhli cíle. Jsou líní, a proto stále spěchají. Snaží se řešit všechny problémy najednou. Pro velké vítězství obětují maličkosti. Ale takové vítězství buď nepřijde vůbec, nebo je to vítězství Pyrrhovo.

My dáváme přednost taktice malých vítězství, i když nejsme proti vítězstvím velkým. Malé vítězství je ale také vítězství.

Rusové neumějí vést ani se podřízovat; jsou to genetičtí sabotéři. Rusové jsou závistiví, nenávidí ty své bližní, kteří se pozvednou nad prostou masu. Dejte jim možnost zlikvidovat ty, kteří se vyvýší, a oni to s radostí udělají. Buďte vždy arbitry, stavte se do pózy mírotvorců a braňte „nešťastné“, proti nimž se staví dav, ale jen do té míry, abyste získali pověst dobrých a objektivních. **Trochu si počkáme a brzy zaujmeme post toho, kterého jsme právě vyštvali.**

Když se dva Rusové perou, vyhraje Žid!

Štvěte Rusy jednoho proti druhému, podporujte a rozpalujte v nich vzájemnou nenávist. Dělejte to však vždy pod maskou dobročinnosti, nenápadně a taktně. **Ať se perou mezi sebou, vy buďte vždy jen arbitry.** Rusové neumějí žít a klást si před sebe úkoly. My před ně stavíme efemerní úkoly a oni se je snaží řešit. Rusové neumějí prosit, protože to považují za ponižující; přitom jsou sami v ponížení a bídě. My však říkáme: Každé ponížení je blahem, jestliže přináší nějakou výhodu! Pro dosažení cíle je možné se ponížít, je možné ponižovat se důstojně.

Nic není amorální, jestliže to přináší prospěch a rozkvět našeho národa. Účel světlí prostředky!

Rusové jsou hloupí a hrubí. Tyto vlastnosti nazývají ctí, pořádkumilovností a zásadovostí. Neschopnost přizpůsobit se a změnit chování v závislosti na situaci, nedostatečná pružnost mysli – tomu všemu říkají „být sám sebou“ nebo „zásadovost“. Gójové jsou do té míry hloupí a hrubí, že ani neumějí lhát! Svůj primitivismus a hloupost nazývají ctí, ačkoli jsou od přírody leniví a bezzásadoví. Primitivnost, která je jim vlastní, nazývali kdysi barbarstvím, v rytířských dobách rytířstvím a ještě později gentlemanstvím. Kvůli hloupostem se hádali a umírali v soubojích. Kvůli hloupým zásadám často končili sebevraždou; v tom ať i nadále pokračují.

Jejich možnosti jsou omezené a tím se i sami omezují. My pravíme: možnosti člověka (člověkem zde nazýváme Žida) jsou neomezené, protože si počíná přiměřeně okolnostem. Meze, které si gójové sami dali, mějte neustále na paměti, protože jejich myšlení je jimi ohraničeno. Nejsou schopni se z nich vymanit. V tom je jejich neštěstí a náš prospěch. Mluvte a jednejte tak, jak to jejich morálka a představy nepřipouštějí. Dělejte to, co jim se zdá nemožným, nepravděpodobným. Uvěří vám, že jste schopni slov i činů, kterých oni sami schopni nejsou. Mluvte a jednejte sebe-

jistě, důrazně, agresivně a přesvědčivě, zbavujte je odvahy svým jednáním. Je třeba více hluku a slov, je třeba více nesrozumitelného a nepochopitelného.

Vytvářejte teorie, hypotézy, směry, školy, reálné i nereálné postupy. Čím budou extravagantnější, tím lépe! Nesmí vám vadit, že je nikdo nepotřebuje a že o nich zítra nebude nikdo vědět. Přijde nový den a s ním nové ideje! Právě v tom je mohutnost našeho ducha, v tom je naše síla a dokonalost. **Ať si gójové lámou hlavy nad našimi výmysly!** Ať si lámou hlavy hledáním racionální podstaty našich idejí, ať v nich hledají a nacházejí to, co tam není. Zítra dáme jejich primitivním moz-
kům další potravu.

Není důležité co říkáte, ale jak to říkáte. Vaše jistota bude přijímána jako přesvědčení, jako dokonalost rozumu. Zamotejte jim mozky, napínejte jejich nervy. **Potlačujte vůli těch, kteří vám odporují.** Kompromitujte křiklouny a nespokojence, zaměřte samolibost davů ke skepsi. Při besedách a diskusích používejte řečnických manýr, které jsou na hranici slušnosti. Ptejte se na jméno, na pracoviště a postavení toho, kdo pochybuje o tom, co říkáte. To je zpravidla šokuje a poleká, takže umlknou. Vyžadujte odpovědi a když je dostanete, tvrděte (bez toho, že byste je analyzovali): Tak to není, je to docela jinak! Jestliže se vás náhodou nějaký mudrc pokusí usvědčit, nebudou ho ostatní poslouchat a odsoudí ho, protože tím, že se snaží usvědčit vás, usvědčuje z hlouposti také je samé – a to dav nepromíjí!

Jestliže se nějaký Rus pokusí obrátit pozornost směrem k sobě, vyvolejte v tu chvíli nějaký šum, dupejte nohama, vstávejte a chod'te sem a tam, dělejte rámus židlemi, smějte se, mluvte, mumlejte si něco pro sebe, kašlejte a smrkejte, překřičte ho poznámkami, řečí, vtipy a podobně.

Dělejte Rusům řadu drobných nepříjemností, které si hned neuvědomí. Dávejte své předměty na jejich věci, stoupejte jim na nohy, tlačte se na ně, dýchejte jim do tváře, hovořte nepříjemně hlasitě. Ať pořád cítí váš loket na svém boku. Rusové to dlouho nemohou vydržet. Aby se vyhnuli skandálu, raději odejdou, a tím vám uvolní své místo. Za zvláštní formu protestu pokládají odchod s bouchnutím dveří. Dopřejte jim tuto možnost.

Slušná vlezlost – to je naše heslo! Všechny, kteří se budou pokoušet vás usvědčit, **obviňte z antisemitismu!**

Nadávejte jim antisemitů a uvidíte, s jakým gustem vás ostatní Nežidé podpoří! Všichni Rusové jsou antisemity, ale jakmile některému z nich dáte tuto nálepku, je bezmocný a vydán napospas – zapudí ho sami Rusové, svýma vlastníma rukama. A my si pak můžeme vyhlédnout další oběť.

Kalkulujte s měkkým srdcem Rusů! Dělejte ze sebe nešťastné chudáky, vzbuzujte k sobě sympatie a soucit, šířte pověsti o národu, který věčně trpí, mluvte bez ustání o pronásledování v minulosti a o diskriminaci v přítomnosti.

Taktika „ubohého Žida” je prověřena tisíciletími! Ať mají Rusové méně než my, stejně nám dopomohou k tomu, abychom měli více. Jsou rádi mecenáši a ochránci – každý chudák se snaží dělat dobré skutky. Rusové jsou tím velkodušnější, čím menší možnost mají tuto vlastnost realizovat.

Vezměme jim to, co nám mohou dát – hrst vlny je přece možno získat i z prašivé ovce!

Všechny jevy posuzujte z hlediska prospěchu, který by mohl znamenat pro Židy. Informujte se navzájem o všem, co by vám mohlo přinést prospěch či neprospěch. Informace, to je svátost všech svátostí. **Peníze, kádry, informace:** to jsou tři základní kameny, na nichž je založen náš úspěch! Je posvátnou povinností každého Žida informovat své souvěrce o úmyslech gójů. Dnes pomůžeš ty mě, zítra já tobě – v tom je naše síla.

Bůh nám slíbil vládu nad světem – a my ji máme! Naším úkolem je tuto vládu upevnit. Udržte si všude ve svých rukou prostředky propagandy a informací, tisk, rozhlas, televizi a kino. Musíme i nadále pronikat do stranického aparátu a do řízení státu. Kolem každého problému vytvářejte obecný názor s ohledem na naše národní zájmy! Problém je možno vytvořit z každé hlouposti a naopak! Ani jeden obecný problém není možné nechat bez pozoru. Jestliže nám nepřináší prospěch, brzděte ho nebo nasměrujte proti našim nepřátelům. **Musíme být u počátku všeho, abychom věcem dávali vhodný směr.** Buďte za všech okolností vůdci, snažte se být vždy prvními. Vůdčí kvality v sobě pěstujte neustále a využívejte k tomu všech možných drobností, které přináší všední den. V ničem neustupujte, ani v nepodstatných maličkostech, ať už se jedná o místo ve veřejném dopravním prostředku nebo ve frontě v obchodě. V libovolném kolektivu berte vládu do svých rukou a řiďte ji s ohledem na naše zájmy. Administrativní a tvůrčí část výrobního procesu musíme dělat my. Gójové ať zajišťují rukodělnou a materiálně technickou základnu našeho tvoření. Necht' se starají o čistotu pracovišť a chrání plody naší práce. Ať jejich úroveň není vyšší než úroveň hlídače nebo uklízečky. K tvůrčí činnosti je možné výjimečně připustit góje neruského původu. Rusy k tomu nikdy nepouštějte! To buď pro vás vždy poučením. Nebojte se mít pověst nacionalistů! Iluzi internacionalismu nám zajistí existence osob smíšených národností s příměsí židovské krve nebo – v horším případě – představitelé národnostních menšin.

Máte-li možnost, vyberte výhradně Žida. Pokud to nemůžete zajistit, likvidujte raději funkci a místo. Když ani toho nemůžete docílit, pak obsaďte funkci Asiatem. Jestliže žádného vhodného nemáte, vezměte Poláka, Ukrajince nebo přinejhorším Bělorusa – mají s Rusy také nevyřízené účty! Když je trochu zpracujete, stanou se vašimi spojenci. Ti všichni jsou ve své vlasti ovšem také antisemity. V Rusku je pro ně výhodnější být internacionalisty. Zajistí si tím potřebnou existenční sféru. Využijte toho!

Nebořte otevřeně památky ruské kultury, ale také je neobnovujte. Po letech se samy rozpadnou. A chuligáni a „milovníci starožitností“ je pak po cihlách roznesou. Tvařte se že to nevidíte, protože jste zaneprázdněni řešením velkých národohospodářských úkolů. **Národ bez historie je jako dítě bez rodičů.** Všechno začíná znovu a z národa je možné odstranit vše co je třeba a místo toho do něho vložit naši vlastní představu světa, náš způsob myšlení. Touto cestou mohou být celé národy zbaveny své tváře – **napřed je zbavíme historie a tradic, a pak je přetvoříme podle našich představ.**

Nepřetržitě bděte nad každým krokem vlivných a perspektivních Rusů. Nedopusťte, aby se sjednotili. Nedovolujte, aby mezi nimi vznikaly přímé kontakty – jejich spojení musí jít přes nás a s námi!

Tam, kde jsou dva Rusové, musí být alespoň jeden Žid!

Jestliže se nepodaří zablokovat a dát k ledu mladé a perspektivní Rusy, snažte se je alespoň ovládnout: zvěte je do svých společenství, vytvořte kolem nich uzavřený židovský kruh, zbavte je všech kontaktů a známostí, které jsou mimo vás.

Přimějte je, aby si vzali za ženy Židovky a teprve potom jim dejte „zelenou“. Nemějte strach, **jejich děti budou stejně patřit nám**. Jestliže pomůžete v kariéře takovému Rusům, přinášíte pomoc naší židovské věci. Od této chvíle je jejich plat naším národním důchodem. Kvůli dětem ztratí všechny ohledy ke svému národu a v žádném případě nedokáží být antisemity.

Soužití se Židovkou, to je jeden ze způsobů zavlečení talentovaných gójů do sféry našeho vlivu a našich zájmů.

Židé, berte si za manželky krásné a zdravé ruské ženy, ať nám dají zdravé potomky, ať zlepšují náš rod.

Každému perspektivnímu Rusovi – židovskou ženu.

Jestliže každý takový Rus potáhne za sebou alespoň jednoho Žida, pak bude o všechny z nás postaráno.

Ostatním Rusům dávejte úplatky, dárčky, napájejte je koňakem, vodkou, nebo nejlépe denaturovaným lihem. Za různé tretky prodají všechno – i své Rusko!

A ještě poslední rada. Buďte bdělí! Není již třeba, aby se opakovala španělská inkvizice. Haste v zárodku všechny pokusy, dát nás do protikladu se společností, likvidujte všechny antižidovské tendence v jejich počátcích, ať už mají podobu jakoukoli. Fašismus není náhodný jev. Vzniká tam, kde jsme podcenili tendence místního národa vládnout si ve své zemi. Fašismus neviditelně existuje ve všech národech. Naštěstí pro nás k němu různé národy dospívají v nestejnou dobu a pod rozdílnými názvy.

Skupujte, ničte a nedopouštějte nová vydání spisů, které odhalují naši strategii i taktiku, a ukazují Židy v jiném, než námi vytvořeném světle. Žádný gój nesmí znát a pamatovat si skutečné příčiny židovských pogromů – v tomto případě smí slyšet pouze naši verzi.

Zvláštní pozornost věnujte tvrdošíjným a nepokorným, kteří se nechtějí sklonit před naším vrchnostenstvím.

Rozšiřujte o nich kompromitující pomluvy. Necht' se jich začnou bát i ti, kteří o nich mají dobré mínění a podporují je.

Hlavní je obviňovat – necht' se oni pokoušejí ospravedlnit! Ten, kdo se ospravedlňuje, je už napůl vinen!

Je-li to možné, dávejte jejich chování politické zabarvení, obviňujte je z protispolečenského jednání a hospodářské sabotáže. Vyprovokujte je, aby vystoupili proti státní moci – a pak je s její pomocí zlikvidujte!

Tvrd'te, že buď bude zaveden náš pořádek, nebo nastane úplná dezorganizace.

Tam, kde se chtějí obejít bez nás, musí být chaos, a to tak dlouho, dokud utírání gójové nepoprosí, abychom se ujali vlády a zajistili jim klidný život.

Kdo není s námi, je proti nám! Oko za oko, zub za zub! Tak učil Mojžíš, tak žili naši předkové. A tak budeme žít i my.

Msta je svatá! Hesla křesťanského milosrdenství, smíření a pokory přenechte hloupým gójům – jsou hodni právě jen toho!

Když materiálně zesílíme a zbavíme se strachu, sejdeme se čas od času v zemi našich předků, abychom posílili svého ducha, své symboly, víru a jednotu.

Scházíme se proto, abychom se zase rozešli. A tak na věky věků!

23. Rakovského protokoly

(Převzato z německého časopisu *CODE* č. 3 a 4/1994; zvýraznění doplněno.)

Během polního tažení do Sovětského svazu dorazil jeden dobrovolník španělské Modré divize k jakési selské usedlosti hluboko v ruském vnitrozemí. V objektu objevil mrtvolu dlouholetého lékaře NKVD, dr. Josefa Landovského. Při prohlídce těla našel několik hustě popsaných sešitů, obsahujících zřejmě důležité zápisky. Ty pak byly později v roce 1950 přeloženy do španělštiny a vydány Mauriciem Carlavillou pod titulem „Sinfonia en Rojo Mayor”. Kniha, jejíž obsah začal vyvolávat znepokojující účinky na veřejnost, byla jistými silami okamžitě skoupena a zmizela z trhu. Pravou senzací a vlastním jádrem knihy byly protokoly o výsledku bývalého sovětského vyslance v Paříži, Christiana Jureviče Rakovského, který byl jako starý bolševik trockistického ražení v rámci velké čistky zatčen, avšak zcela výjimečně ušel jinak běžné likvidaci. Proč? Odpověď na to je možné dostat při pozorném čtení protokolů. Čtenář by ve vlastním zájmu neměl přeskakovat určitá těžko srozumitelná místa, nýbrž by se měl svědomitě dobrat všech informací, které protokoly obsahují. Velice mu přitom prospěje, když bude v protokolech uváděné věci neustále porovnávat se skutečnými dějinnými událostmi. Takto vynaložená námaha se mu jistě vyplatí, protože pak – a jenom tak – bude schopen pochopit všechny hrůznosti tohoto dokumentu. Závěrem úvodního slova ještě poznámka: v našem textu znamená zkratka Kuz: tehdejšího vyslychajícího NKVD Kuzmina, zkratka Rak: vyslychaného Rakovského.

Kuz: Jak jsme se na Lubjance dohodli, vynasnažil jsem se zajistit pro vás ještě poslední šanci. Vaše přítomnost zde dokazuje, že se mi to podařilo. Uvidíme, zda se ve vás nezklamem.

Rak: Doufám a věřím, že ne.

Kuz: Nejprve ale ode mě přijměte jednu dobrou radu, jak se říká, mezi námi muži. Teď se jedná pouze o čistou pravdu, rozumíte? Ne o nějakou „procesní pravdu”, která musí vyjít v procesu ve světle výpovědí ostatních obviněných z politické potřeby, jak sám víte, nebo která je – jak tomu říkají na Západě – podřízena státním zájmům. Zájmy internacionální politiky nám přikazují držet v tajnosti celou pravdu, „pravdivou pravdu”. Bez ohledu na výsledek procesu se lidé dozvědí to, co se dozvědět mají a mohou. Jeden člověk ale musí vědět všechno: Stalin!

Slova, která zde pronesete, ať už budou jakákoli, nemohou vaši nynější situaci rozhodně zhoršit. Tu již stejně nemůže zhoršit nic, jak sám dobře víte, a vaše naprosto pravdivá výpověď může nakonec třeba posloužit vašemu prospěchu. Dokonce můžete takto zachránit svůj už předem ztracený život. Ostatně, však uvidíme. Vy všichni tedy přiznáváte, že jste byli špiony v žoldu gestapa a OKW?¹⁵⁸

Rak: Ano!

¹⁵⁸ Oberkommando der Wehrmacht (vrchní velitelství německé branné moci); pozn. překl.

Kuz: A byli jste Hitlerovými špióny?

Rak: Ano!

Kuz: Ale kdepak, Rakovský! Mluvte pravdu, ne pravdu pro proces!

Rak: Pak tedy nejsme žádní Hitlerovi špióni, nenávidíme ho stejně jako ho nenávidíte vy nebo jako ho nenávidí Stalin – možná že ještě víc. Ale ta věc je nesmírně komplikovaná, věřte mi.

Kuz: Pomohu vám, možná už také leccos vím. Vy trockisté jste navázali kontakt s německým generálním štábem, je to tak?

Rak: Ano, je.

Kuz: Od kdy?

Rak: Přesné datum neznám, ale krátce před tím, než byl Trockij svržen a ještě dlouho před tím, než přišel Hitler k moci.

Kuz: Potom ale nejste takříkajíc osobními špióny Hitlera a jeho režimu.

Rak: Správně, byli jsme špióny už před tím.

Kuz: Ale s jakým úmyslem? Snad pro vítězství německého generálního štábu a vydání mu nějaké části sovětského území?

Rak: Ale kdepak, to v žádném případě!

Kuz: Potom tedy jako obyčejní špióni pro peníze?

Rak: Pro peníze? Kdeže! Nikdy jsme nevzali a nedostali z Německa ani jedinou marku. Hitler nemá ani zdaleka dost peněz na to, aby si koupil například lidového komisaře pro vnitřní záležitosti Sovětského svazu, protože ten má k dispozici větší rozpočet než jaký je příjem Forda, Morgana a Vanderbilta dohromady, aniž by navíc z něho musel někomu skládat účty.

Kuz: Potom tedy z jakého důvodu?

Rak: Mohu mluvit zcela otevřeně?

Kuz: Jistě, sám jsem vás přece k tomu vyzval.

Rak: Neměl snad Lenin nejvážnější důvod přijmout německou pomoc, aby se dostal do Ruska? Je něco na pověstech, které se o něm šířily, že byl špiónem německého císaře? Jeho spojení s ním a německá intervence, kterou bolševici dosáhli porážky Ruska, jsou přece zcela patrné.

Kuz: Zda to tak je nebo není, nepatří myslím k naší věci...

Rak: Ne, dovolu mi, abych dopověděl. Není snad jisté, že Leninovo chování a jednání bylo ku prospěchu německého státu? Je zde přece brestlitevská dohoda, kterou byla Německu postoupena obrovská část ruského území. A kdo proklamoval porážku Ruska jako bolševickou zbraň již v roce 1913? Zase Lenin – znám slova jeho dopisu Gorkému nazpaměť: Válka mezi Rakouskem a Ruskem by byla pro revoluci velice prospěšná, ale nezdá se mi pravděpodobné, že František Josef a Nikolaj nám tuto příležitost nabídnou! Tady vidíte, jak tzv. trockisté již v roce 1905 vymysleli plán porážky a jak se roku 1913 Lenin k jejich metodě přihlásil, a my nyní sledujeme tutéž taktiku, Leninovu taktiku...

Kuz: ... s malým rozdílem, Rakovský, že totiž dnes v Sovětském Rusku vládne socialismus, ne car!

Rak: Vy věříte v existenci socialismu?

Kuz: Není snad Sovětský svaz socialistický?

Rak: Pro mne jen podle jména, a právě zde je pravý důvod opozice. Přiznejte mi – a podle pouhé logiky mi musíte přiznat – že teoreticky, podle rozumu, máme stejné právo říci „ne“, jako má Stalin právo říkat „ano“. A když vítězství komunismu ospravedlnilo přivození porážky Ruska, pak má ten, kdo považuje Stalinův bonapartismus za zrádný, stejné právo chystat porážku, jaké měl Lenin.

Kuz: Myslím si, Rakovský, že váš velký styl dialektika vás zavádí až k teoretizování. Na veřejnosti bych vám odporoval, to je jasné – osobně vaše argumenty uznávám jako jediné možné ve vaší situaci, ačkoli věřím, že bych vám je uměl vyvrátit jako pouhou sofistiku. Ale to až jindy, budeme k tomu mít příležitost a já doufám, že mi dáte možnost slovní odvety. Ale nyní tolik: když dosažení porážky Sovětského svazu má jen za účel prosadit socialismus – tedy podle vás trockismus –, pak je ale taková porážka bezcílná a bezúčelná, když by všichni jeho vůdci a všechny kádry byly konsekventně likvidovány tak, jako jsme to udělali my. Taková porážka by měla pouze za následek nastolení „vůdce“ nebo fašistického cara. Nemám pravdu?

Rak: Jistě, váš závěr je správný.

Kuz: Takže to doufám jasně dokazuje, že jsme už něčeho dosáhli. Já, stalinista, a vy trockista, jsme udělali nemožné možným a dospěli jsme k bodu, v němž jsme zajedno. Souhlasíme spolu v tom, že se dnes již Sovětský svaz nedá porazit.

Rak: Přiznám se, že jsem nedoufal potkat v těchto místech tak inteligentního muže. Skutečně – nyní ani pro příští roky si porážku Sovětského svazu nesmíme ani přát, natož jí dosáhnout, protože dnes, a to je jisté, bychom nebyli stavu ji využít pro uchopení moci. Taková je skutečná situace, a plně v tom s vámi souhlasím. Zničení stalinského státu nás ovšem nemůže samo o sobě dojmut. Říkám to a zdůrazňuji, že tento stát je ponejvíce antikomunistický. Jak vidíte, mluvím s vámi zcela otevřeně.

Kuz: Rád uznávám – ostatně je to jediná cesta, jak si můžeme rozumět. Prosím vás však o vysvětlení ještě něčeho, co shledávám rozporem v sobě samém: když je pro vás Sovětský svaz ponejvíce antikomunistický, proč si dnes nepřejete jeho zničení? Jiná forma státu by byla přece méně antikomunistická, byla by tedy menší překážkou k zavedení vašeho čistého komunismu...

Rak: Promiňte, ale to je příliš zjednodušená dedukce. I když Stalinův bonapartismus překáží komunismu podobně, jako Napoleon překážel revoluci, je přesto očividné, že Sovětský svaz má i nadále své komunistické učení a řád; ovšem má pouze formální, nikoli reálný komunismus. A právě tak jako Trockého zmizení ze scény automaticky dovolilo Stalinovi přeměnit reálný komunismus na formální, stejně tak nám umožní Stalinovo zmizení přeměnit jeho formální komunismus na reálný. Stačila by na to jediná hodina. Pochopil jste mne dobře?

Kuz: Ano, samozřejmě. Řekl jste klasickou pravdu, že totiž nikdo nebude ničit to, co hodlá sám zdědit. No dobrá, ale to všechno je jen takové sofistické předivo, které se zakládá na domněnce, odporující skutečnosti, totiž na Stalinově antikomunismu. Existuje snad v Sovětském svazu soukromé vlastnictví? Máme zde osobní nadhodnotu? Jsou snad u nás společenské třídy? Nebudu zde uvádět další skutečnosti – k čemu by to bylo?

Rak: Stalin potřebuje komunismus pouze k porážce komunismu.

Kuz: Tak? A k čemu? Snad jen tak z rozmaru?

Rak: Ale vůbec ne. Je to tvrdá nezbytnost! Je možné pozdržet materiální rozvoj dějin, a to tím snadněji, čím více se prosazuje teorie, aby se tím mařila praxe. Síla, která pohání lidstvo ke komunismu, je tak nezničitelná, že jenom ona je schopna – je-li obrácena sama proti sobě – zadržet rychlost vývoje, přesněji zadržet pokrok permanentní revoluce.

Kuz: Příklad?

Rak: Hitler. To je takový očividný případ. Použil socialismu, aby socialismus porazil. Proto jeho antisocialistický socialismus – to je totiž přesně jeho nacionální socialismus. Stalin zase potřebuje komunismus k jeho poražení a odtud jeho antikomunistický komunismus, protože to je jeho nacionální komunismus. Paralela je přímo do očí bijící. Ale vzdor antisocialismu Hitlera a antikomunismu Stalina tvoří oba proti své vůli přece jen socialismus a komunismus. A ještě něco. Ať to oba chtějí nebo ne, ať už si to uvědomují nebo ne, budují přesto oba formální komunismus, který nakonec my, dědici Marxovi, musíme zdědit.

Kuz: Dědit? Ale kdo tu má dědit? Likvidace trockismu byla přece provedena bez zbytku.

Rak: I když to říkáte, sám tomu nemůžete věřit. Přestože čistky byly a jsou opravdu hrozné, my komunisté je však přežijeme. Ne všechny komunisty může Stalin „obejmout“, i když paže jeho ochranky jsou silné a dlouhé.

Kuz: Rakovský, prosím vás a naléhavě vám příkazuji: zdržte se svých urážlivých narážek. Nezneužíváte náhodou své diplomatické imunity?

Rak: Podívejme se! Jsem snad ještě zplnomocněným ministrem? Velvyslancem? A kým jsem zplnomocněn?

Kuz: Přesně řečeno, tím vaším nedostižným trockismem, když už ho tak chcete nazývat.

Rak: Trockismem, na který narážíte, nemohu být zplnomocněn. Od něho žádné zastoupení nemám a také bych žádné nepřijal. To vy jste mi jej přisoudili.

Kuz: Začínám vám důvěřovat. Zaznamenávám k vašemu dobru, že když narážím na trockismus, vy jeho existenci nepopíráte. Už to je dobrý začátek...

Rak: Jak bych jej mohl popírat? Vždyť jsem to byl já, kdo jej zde první vzpomněl.

Kuz: Poté, co jsme tedy oboustranně uznali existenci zvláštního trockismu, přál bych si, abyste mi podal nějaký důkaz, z něhož bych mohl naši dosavadní shodu zhodnotit.

Rak: Prosím, mohu poukázat na to, co se mi zdá být k věci, totiž že tu jde přesně o myšlenkový způsob „Oněch”...

Kuz: Dobrá, teď vám nerozumím, ale rozvedeme to ještě a uvážíme.

Rak: Shodli jsme se na tom, že nynější opozice nemůže mít zájem na porážce Sovětského svazu nebo na odstranění Stalina, protože nemáme fyzickou možnost jeho systém nahradit. V tom jsme oba zajedno. Nyní je zde ale jedna nesporná skutečnost. Potenciální útočník existuje. Je tu velký nihilista Hitler, který obrací nebezpečnou zbraň wehrmachtu na celý horizont. Bez našeho přispění nebo s ním – obrátí palbu proti Sovětskému svazu? Jistě souhlasíte s tím, že je to pro nás rozhodující neznámá. Domníváte se, že jsem postavil problém správně?

Kuz: Ano, problém je postaven správně, avšak pro mě to není žádná rozhodující neznámá. Považuji Hitlerův útok na Sovětský svaz za zcela jistý.

Rak: Proč?

Kuz: Jednoduše proto, že ten, kdo dává rozkazy, mu to prostě nařídí. Hitler je pouze kondotier mezinárodního kapitalismu.

Rak: Souhlasím s existencí nebezpečí, ale mezi tím a předpovědí, že Hitlerův útok na Sovětský svaz je neodvratný, zeje propast.

Kuz: Vpád do Sovětského svazu určuje již sama vnitřní podstata fašismu, a kromě toho jej k tomu tlačí všechny kapitalistické státy, které mu umožnily znovuvyzbrojení a obsazení všech hospodářských a strategických bází. To je přece zcela zřejmé...

Rak: Zapomínáte na něco velice důležitého: Znovuvyzbrojení Hitlerova Německa, jeho možnosti a beztrestnost, kterou mu až dosud státy z Versailles poskytly, mu nabídl na zcela určitý čas... totiž když tu ještě v Sovětském svazu byla opozice, když jsme ještě mohli převzít dědictví poraženého Stalina. Považujete to za náhodnou časovou shodu?

Kuz: Nevidím žádnou souvislost mezi skutečností, že státy ve Versailles dovolily německé znovuvyzbrojení, a existencí zdejší opozice. Dosah a význam fašismu je sám o sobě zcela jasný a logický, a útok na Sovětský svaz je v jeho programu již od nejstarších dob. Zničení komunismu a rozpínavost na východ jsou dogmata „Mein Kampfu“, tohoto „Talmudu“ nacionálního socialismu. A že vaše politika chce využít případné porážky v tomto nebezpečí pro Sovětský svaz, to je vzhledem k vašemu smýšlení přirozené.

Rak: Ano, na první pohled to všechno vypadá logické a přirozené, ale až příliš logické a přirozené, než aby to mohlo souhlasit...

Kuz: Kdyby to tak nebylo, museli bychom spoléhat na spolek s Francií s důvěrou, aby nás Hitler nemohl napadnout... a to by jistě bylo „duchaplné“. Bylo by to přece stejně hloupé jako spoléhat na to, že se kapitalismus bude obětovat k záchraně komunismu.

Rak: Jestliže by se zde o věci diskutovalo bez politických znalostí asi tak na úrovni masového meetingu, měl byste pravdu. Ale pokud toto myslíte vážně, pak jsem – promiňte – zklamán. Považoval jsem politické vzdělání proslavené Staliny vy policie za jemnější a vyšší...

Kuz: Hitlerův útok na Sovětský svaz je kromě toho dialektická nutnost, to znamená potud, že pozdvihne třídní boj na internacionální úroveň. Celý kapitalistický svět bude v případě potřeby stát při Hitlerovi.

Rak: Opravdu? Vzhledem k vaší scholastické dialektice mi zde podáváte ještě ubožejší obraz o politickém vzdělání stalinismu. Naslouchám vám tak, jak by asi naslouchal Einstein nějakému gymnasistovi, který by před ním mudroval o čtyřdimenzní fyzice. Bohužel vidím, že z marxismu znáte jen to elementární, totiž demagogické a populistické.

Kuz: Abych už nadále nezůstával v temnotě, prosím vás, abyste mi odhalil něco z této „relativity a kvantové teorie“ marxismu.

Rak: Bez ironie, smím-li prosit. I ve svém elementárním marxismu, jaký se vám vštěpuje na stalinských univerzitách, můžete najít důvod, který odporuje vaší tezi

o nepochybnosti Hitlerova útoku na Sovětský svaz. Vždyť se stále ještě jako úhelný kámen marxismu učí teze, že vnitřní rozpory jsou nevyléčitelnou, smrtelnou nemocí kapitalismu. Nemám pravdu?

Kuz: Jistě, to souhlasí...

Rak: A jestliže tomu tak je, co když kapitalismus trpí vnitřními rozpory jenom v ekonomické oblasti? Hospodářská a politická oblast není ještě automaticky jednotný celek sám o sobě, ale jsou pouze jednotlivými stupni nebo dimenzemi sociálního celku, a vnitřní rozpory se projevují na hospodářském nebo sociálním poli, případně podle okolností na obou současně. Bylo by tedy absurdní, nedokonalost a omylnost na hospodářském poli přijímat jako předpověď toho, že se vaše teze útoku na Sovětský svaz potvrdí.

Kuz: Když takto všechno stavíme na vnitřním rozporu, na osudovosti, na nevyhnutelném omylu, kterému musí buržoazie podlehnout, pak by se Hitlerův útok měl Sovětskému svazu vyhnout. Jsem marxista, Rakovský, ale mezi námi – aniž bych tím chtěl urazit nějakého bojovníka za marxismus – vám říkám, že při vši své víře v Marxe prostě nemohu připsat existenci Sovětského svazu na vrub omylu jeho nepřátel, a Stalin jistě také ne!

Rak: Ale já přece... nedívejte se tak na mě, nežertuji ani neblázním.

Kuz: Pak mi ovšem musíte dovolit ponechat si své pochybnosti tak dlouho, dokud mi nebudete schopni svá tvrzení dokázat.

Rak: Vidíte že jsem měl pravdu, když jsem vaše marxistické vzdělání považoval jen za průměrné. Vaše argumenty a reakce jsou podobné těm, s kterými pracují řádoví bojovníci a členové.

Kuz: A nejsou snad i přesto pravdivé?

Rak: Ano, jsou pravdivé ještě tak pro vedoucí stranických buněk, pro byrokraty a pro masy, tedy jsou vhodné pro lidi, kteří pracují na úrovni členské základny. Takoví tomu musí věřit a doslova to opakovat... poslouchajte mě teď přátelsky a důvěrně: s marxismem se to má stejně jako s antickou esoterickou věroukou – její věřící musí a smí znát jen to základní, hrubé. Když se má vybudit víra, je to pak stejně nezbytná zásada pro náboženství i pro revoluci.

Kuz: Chcete mi snad odhalit nějaký mysteriózní marxismus, něco na způsob nového svobodného zednářstva?

Rak: Ale ne, nejde o nic esoterického. Naopak, ukážu vám to v jasném denním světle. Marxismus, spíše a dříve než filosofický, hospodářský či politický systém, je – spiknutím pro revoluci. A protože pro nás je revoluce jedinou absolutní skutečností, pak jsou filosofie, hospodářství a politika pravdou jen potud, pokud vedou k revoluci. Vnitřní, řekněme subjektivní pravda ve filosofii, hospodářství, politice a také v morálce vůbec neexistuje. Může být jen buď pravdou nebo omylem ve smyslu vědecké abstrakce. Tohle je ale pro nás podřízeno dialektice revoluce, jediné skutečnosti a proto také jediné pravdě. Musí to takto být a projevovat se tak pro každého opravdového revolucionáře, tedy rovněž pro Marxe.

Vzpomínáte si na onu Leninovu odpověď, když mu někdo namítal, že jeho záměry odporují skutečnosti? – „Já je cítím jako skutečnost!“ řekl tehdy. Myslíte, si že Lenin vyslovil pošetilost? Ne, pro něho byla každá skutečnost pouze relativní vzhledem k absolutnímu – a tím je revoluce.

Marx byl geniální. Kdyby jeho dílo bylo **jenom** důkladnou kritikou kapitalismu, i tak by představovalo jedinečný vědecký výkon, ale tam, kde dosahuje kategorie skutečně geniálního díla, stává se ironickým výtvořem: „Komunismus musí triumfovat, protože jeho nepřítel mu ten triumf zařídil.“ – To je vůdčí teze. Existuje snad na světě větší ironie? Když se Marxovi věří, stačí jako nějaký pouťový kejklíř odosobnit kapitalismus a komunismus, lidskou podstatu bytí v racionální. A to už je něco!

Byla to ovšem vynikající pomůcka jak říci těm, kteří představují kapitál, že by komunismus mohl triumfovat pro jejich vrozené idiotství. Vždyť bez takového permanentního idiotství „homo oeconomicus“ by nemohlo být Marxem proklamovaného trvalého vnitřního rozporu kapitalismu. Dosažení přeměny „homo sapiens“ v „homo stultus“ znamená nabytí magické moci, znamená to být schopen působit tak, aby člověk znovu sestoupil po zoologickém žebříčku na nejnižší příčku, totiž aby se stal bestií.

Jenom proto, že je existence „homo stultus“ v této epoše vrcholného kapitalismu dána, mohl Marx formulovat svoji axiomatickou rovnici: vnitřní rozpor + čas = komunismus. Věřte mi, že když my zasvěcení vidíme Marxův portrét, který se – třeba jako zde na Lubjance – vypíná nad hlavním vchodem, potlačujeme vnitřní záchvat smíchu. Vidíme ho totiž, jak se za svým mohutným plnovousem směje celému lidstvu.

Kuz: Vy jste opravdu schopen bavit se pohledem na nejúžasnějšího vědce naší epochy?

Rak: Já a bavit se? Ale kdepak – to je obdiv! Aby se Marxovi podařilo oklamat tolik mužů vědy, musel být silnější než oni. Nyní ale, kdy můžeme Marxe posoudit v celé jeho velikosti, musíme pohlížet na **skutečného** Karla Marxe, revolucionáře, na Marxe „Komunistického manifestu“. To znamená na Marxe konspirátora, který celý svůj život žil revolucí ve stavu konspirace. Ne nadarmo děkuje revoluce za svůj úspěch a konečné vítězství těmto mužům konspirační práce.

Kuz: Popíráte tedy dialektický proces postupu vnitřních rozporů kapitalismu v konečný triumf komunismu?

Rak: Buďte ujistěn, že kdyby Marx býval věřil tomu, že by komunismus mohl přijít **pouze** prostřednictvím vnitřních rozporů kapitalismu, pak by jistě tento rozpor ani jednou nezmínil na několika tisíci stranách svého vědecko-revolucionářského díla. Byl by to kategorický imperativ Marxovy skutečné, totiž revolucionářské a nikoli vědecké přirozenosti. Revolucionář, konspirátor, přece nikdy protivníkovi neodhalí tajemství svého vítězství. Protivníkovi nepodává informace – dává mu pouze dezinformace, tak jako se tím zabýváte vy v kontrašpionáži, nemám pravdu?

Kuz: Podle vašeho podání tedy docházíme k závěru, že v kapitalismu neexistují rozpory a že tedy Marx, když na ně poukazuje, sleduje tím jenom nějaký strategický revoluční prostředek. Říkám to správně? Nicméně kolosální a stále přibývajících rozpory v kapitalismu zde přece jen jsou. Z toho vyplývá, že lži říkal Marx pravdu.

Rak: Jako dialektik můžete být nebezpečný, jakmile popustíte uzdu scholastické dialektice a uvolníte cestu svému vlastnímu ingenu.

V zásadě to souhlasí – lži říkal Marx pravdu. Lhal, když proklamoval omyl vnitřního rozporu jako „konstantu“ hospodářských dějin kapitalismu a vyhlášoval ji za

„přirozenou a osudovou“. Říkal však pravdu, neboť velmi dobře věděl, proč se tyto rozpory budou množit a hromadit až ke konečnému vyvrcholení.

Kuz: Potom mi tu ovšem vyprávíte antitezi.

Rak: Ale kdepak, zde nejde o žádnou antitezi. Marx z taktických důvodů klame o zdroji rozporů v kapitalismu, nelže však o jejich viditelné existenci. Marx věděl, jak se tyto rozpory produkují a zostřují se až do konečné anarchie kapitalistické produkce coby přípravy komunistické revoluce. Věděl, že se budou všechny tyto příznaky krize dít a věděl také, jak se budou dít – protože znal ty, kteří je produkovali.

Kuz: Je to jedinečná novinka, odhalit, že všechno vlastně není zabudovaný vnitřní zákon kapitalismu, který ho vede k sebezničení, jak to velice šťastně formuloval buržoazní národohospodář Schmalenbach a jak to potvrdil Marx. Teď mě ale velice zajímá, zda budete konečně už takříkajíc osobnější...

Rak: Copak jste si toho ještě nevšiml? Nepoznal jste, jak si Marxova slova a jeho dílo protiřečí? Proklamuje neodvratnost, ba osudovost vnitřního rozporu kapitalismu, a poukazuje na nadhodnotu a akumulaci kapitálu. Tím poukazuje na opravdovou skutečnost. Větší koncentraci výrobních prostředků – říká bystře a správně – odpovídá automaticky větší masa proletariátu a tedy větší síla k prosazení komunismu. Je to tak? Nuže ale, ve stejné době, kdy toto **proklamoval** – a teď dávejte pozor! – zakládá **internacionálu**! Internacionála je na úsvitu třídního boje jasně „reformistická“, což znamená, že jde o organizaci, která má za cíl nadhodnotu omezit a pokud možno odstranit. Podle toho je internacionála v duchu vlastní Marxovy teorie objektivně organizací kontrarevoluční, antikomunistickou!

Kuz: To tedy znamená, že by Marx měl být podle vás kontrarevolucionářem, antikomunistou?

Rak: Ne, tady jenom vidíte, co se dá vytěžit i z pouhého elementárního marxistického vzdělání. Označit s logickou doktrinářskou jasností internacionálu za kontrarevoluční, znamená vnímat jenom její viditelné a okamžité působení, znamená to vidět pouze písmena místo textu. K takovým absurdním výsledkům se dochází právě proto, že se věc zdá být zcela patrná, když se totiž zapomíná, že v marxismu jsou slova i činy podřízeny přísným regulím vyšší vědy: pravidlům konspirace a revoluce.

Kuz: Přejdeme už konečně k nějakému definitivnímu závěru?

Rak: Ano, hned. Jestliže je tedy třídní boj na hospodářském poli ve svém prvním, bezprostředním působení reformistický a proto překáží zrodu komunismu, je přesto ve svém pravém významu a skutečném účinku čistě revoluční! Ale znovu opakuji, že je podřízen pravidlům konspirace, to znamená spiknutí k utajení jeho pravých cílů. Omezení nadhodnoty a její akumulace na základě třídního boje je jenom pouhé zdání, jistý druh pokrytectví za účelem vyvolání první revoluční vlny v masách! Stávka je už pokusem o revoluční mobilizaci. Bez ohledu na to, zda se stávka zdaří nebo ne, je její hospodářský účinek bez výjimky anarchistický!

Konečně, tento prostředek ke zlepšení hospodářské situace jedné třídy je již samočinně ochuzením všeobecného hospodářství a je zcela vedlejší, jaké jsou jeho okolnosti a výsledek – vždy je to pouštění žilou produkci. Obecný výsledek toho je

pak více bídy, z níž se pracující třída již nikdy neosvobodí. A to už je něco! Ale pořád to ještě není zdaleka veškerý účinek stávek, a také ne ten hlavní.

Jak oba víme, jediným cílem třídního boje na hospodářském poli, řečeno zjednodušeně, je více vydělat a méně produkovat. Toto zcela absurdní jednání – podle našeho lexikonu tento „vnitřní rozpor“ – (odhlédněte teď od mas, které jsou zaslepeny jen vyššími výdělky) je zcela automaticky vyrovnáváno zvyšováním cen, a to i tehdy, když je toto zvyšování omezeno státním dozorem a tlakem. Rozpor, chtít spotřebovat víc než se vyrobí, je tedy vyrovnáván jinou absurditou: inflací! A tak se znovu a znovu vyvolává a opakuje tento „circulus vitiosus“ stávek, inflace, hladu, stávek atd.

Kuz: S tou výjimkou, že stávka jde na účet nadhodnoty kapitalismu...

Rak: Teorie, čirá teorie! Mezi námi řečeno, vezměte si do ruky hospodářskou ročenku nějaké země a rozpočtete si tam uvedený výtěžek mezi pracující za plat a uvidíte sám, jak „mimořádný“ kvocient vám z toho vyjde. Tento kvocient je vůbec to nejkontrarevolučnější na světě a musíme jej chránit jako nejpřísnější tajemství. I když odhlédneme od těchto čistě teoretických dividend formou mzdy a přímých životních nákladů, které se odvozují od vlastnictví, i tak stále téměř vždy zůstává dividendy pro proletáře pasivní. A vypadá ještě hůře, dosadíme-li k tomu pokles produkce a snižování její kvality.

Jak sám vidíte, je tvrzení o stávce jako boji za bezprostřední prospěch proletariátu jenom záminkou; pravda, nezbytnou záminkou, kterou se ve skutečnosti provádí sabotáž kapitalistické produkce. Tím se slučuje rozpor mezi buržoazním a proletářským systémem a kuje se dvousečná zbraň revoluce.

Je naprosto zřejmé, že tohle nemohlo nastat samo od sebe. Však také existuje organizace, vůdce, disciplína, a především: žádná hloupost jedince nebo něčí nerozvážnost.

Proč byste tedy nemohl mít určité podezření, že ony známé rozpory kapitalismu – zvláště v oblasti financí – jsou někým konkrétním organizovány? Pro začátek vám jako vodítko připomenu, že proletářská internacionála se při vyvolávání inflace ve výsledku zcela ztotožňuje s internacionálou financí. A kde existuje takováto totožnost, je možná také dohoda. To jsou vaše vlastní slova.

Kuz: Zatím vidím pouze vaši enormní pošetilost, nebo snad jakýsi pokus o rozvinutí nějakého nového paradoxu, který si navíc vůbec neumím představit. Zdá se, jako byste chtěl proklamovat existenci kapitalistické internacionály, jakéhosi blížence či dvojníka kominterny...

Rak: Zcela správně. Jestliže říkám finanční internacionála, personifikuji ji přesně tak, jako když se řekne kominterny, avšak uznáním „kapinterny“ současně neříkám, že je nepřitelem...

Kuz: ... jestli snad chcete, abychom mařili čas narážkami a fantaziemi, pak vám musím připomenout, že jste si k tomu nevybral vhodnou dobu!

Rak: Doufám, že mne nepovažujete za něco podobného oné otrokyni z „Pohádek tisíce a jedné noci“, která každý večer vyprávěla bajky, aby si tím prodloužila život. Jestliže si myslíte, že odbíhám od tématu, pak se mýlíte. Abychom se dostali k tomu, co jsme si předsevzali, musím vám nejdříve udělat jasno v důležitých věcech vzhledem k vaší neznalosti v oblasti „vyššího marxismu“. Od takového před-

běžného objasnění prostě nemohu ustoupit, protože vím, že stejná neinformovanost panuje i v Kremlu. Řekněte mi, zda mám pokračovat...

Kuz: Pokračovat můžete, ale otevřeně vám říkám: Jestli se ukáže, že všechno vyšlo jen z vaší fantazie, bude to mít pro vás velice zlý epilog. Tudíž, byl jste varován!

Rak: Pak tedy pokračuji, jako bych nic neslyšel. Protože jste scholastikem „Kapitálu” a já bych u vás rád vyvolal indukční sklony, upozorním vás na něco zvlášť pozoruhodného. Všimněte si, s jakou ostrovtipností a přesností vylíčil Marx tehdejší rudimentární industrialismus Anglie své doby vzhledem k celé obří industrializaci budoucnosti, jak jej analyzoval a zkritizoval, a jak opovržlivě až urážlivě charakterizoval průmyslníky. Jeho autorská fantazie staví masám před oči asi takoveto ztělesnění „kapitálu”: břichatý průmyslník s brazilským doutníkem v tlamě, přesyčeně řihající a svádějící ženy a dcery dělníků...

Na druhé straně si ale připomeňte Marxovu krotkost a měšťáckou ukázněnost vždy, kdy nadhazuje finanční otázku. V peněžnictví už Marx onen proslulý vnitřní rozpor kapitalismu **neukazuje**. Finance jako jsoucnost sama o sobě pro něho jako by neexistují, a obchod a peněžní trh jsou jenom důsledkem špatného kapitalistického výrobního systému, jsou mu podřízeny a jím určovány.

Ve finančních otázkách se tedy Marx jeví jako reakcionář, a také jím k velikému překvapení mnohých byl, ačkoli již v jeho době Evropu oslňovala záře oně pěticipé hvězdy, podobné hvězdě sovětské – totiž hvězdy pěti bratří Rothschildů s jejich bankami, pánů největší akumulace kapitálu, jakou kdy svět spatřil. A tuto děsivou skutečnost, která zcela zaslepila soudnost tehdejší doby, nechal Marx úplně **nepovšimnutou**! A to přece je, jak jsem Vám slíbil, opravdu mimořádně pozoruhodné. Nemám pravdu?

Snad by se dalo namítnout, že tato Marxova „slepota” vyplývala ze všeobecného fenoménu každé revoluce poslední doby. My už dnes máme dokázáno, že kdykoli se masy zmocnily nějakého města nebo státu, ukazovaly přímo pověřivý strach před bankami a bankéři. Davy klidně zabíjely krále, generály, biskupy, kněze a ostatní představitele nenáviděných privilegií, bez ostychu rabovaly a vypalovaly chrámy, paláce i sídla vědy, ale jako hospodářsko-sociální revolucionáři tito lidé vždy a všude respektovali životy bankéřů a ponechávali nedotčeny nádherné, přepychové paláce bank. A od té doby až do mého zatčení se vždy a všude opakovalo to samé...

Kuz: Například kde?

Rak: Naposledy třeba ve Španělsku. Vy to opravdu nevíte? A teď mi upřímně řekněte: Nepřipadá vám to přinejmenším neobvyklé, když vidíte takovou pozoruhodnou shodu mezi internacionálními financemi a internacionálním proletariátem? Dalo by se říci, že jeden je zrcadlovým obrazem druhého. A je-li jeden z nich jen zrcadlový obraz, pak je jím proletariát, protože je novější než finance.

Kuz: Kde vidíte jakou podobnost nebo shodu u tak protichůdných věcí?

Rak: Objektivně nahlíženo jsou identické! Jak jsem již ukázal, je to kominterna, která podporována reformisty a celým odborářstvím vyvolává anarchii produkce, inflaci, bídu a beznaděj v masách. A mezinárodní finance, vědomě nebo nevědomě podporované financemi soukromými, tyto podmínky ještě zhoršují a rozmnožují. Už si tedy umíte představit důvody, pro které Marx skrýval vnitřní rozpory financí,

jež mu jinak jako bystrému pozorovateli nemohly být neznámy. Ve financích našel spojení, jehož jednání – objektivně nahlíženo – bylo revoluční a již tehdy mělo mimořádný význam.

Kuz: To je pouze náhodné, bezděčné setkání – žádné spojení, protože to by předpokládalo srozumění, vědomý souhlas, úmluvu, dohodu. Jestliže dovolíte, ponecháme nyní tento aspekt zatím stranou.

Rak: Dobrá, přejdeme jinam. Domnívám se, že bude nejlepší probrat subjektivní analýzu financí, nebo ještě lépe, podívejme se na osobnosti jejich představitelů. Je dostatečně známo, že peníze jsou svojí podstatou internacionální. Z toho vyplývá, že jednota, kterou mají a kterou sublimují, je kosmopolitní. Peníze ve své nejvyšší fázi jako samoučel národy homogenizují a neuznávají je. Neuznávají ani stát, proto jsou, objektivně nahlíženo, anarchistické, a byly by takové beze zbytku, kdyby – samy stát neuznávajíce – netvořily samy podle své podstaty v případě potřeby stát ve státě.

Stát, to je pouze moc. Peníze, to je čistá, koncentrovaná moc, a stát jsou peníze. Vezměte si komunistický superstát, který již po staletí budujeme a jehož schématem je Marxova internacionála, která jej analyzuje a přibližuje jeho podstatu. Koncept, schéma, internacionála a její prototyp, Sovětský svaz, je také čistá moc. Základní identita obou výtvorů je dokonalá. Je v tom cosi až osudově symbolického. Vždyť osoba jejich původce byla rovněž identická, a takoví jsou i realizátoři: finančník a komunista – oba jsou internacionalisty! Oba, byť různými prostředky a pod rozličnými záminkami, bojují proti měšťáckému státu. Marxista proto, aby takový stát vtělil do svého komunistického nadstátu, je tudíž internacionalistou. Finančník popírá měšťácký stát a jeho uznávání pokládá za samoučelné – finančník vlastně není internacionalista, ale anarchistický kosmopolita. Takové je jeho jednání dnes, a brzy uvidíme, co vlastně chce a čím je.

V negativním smyslu, jak sám vidíte, existuje individuální identita internacionálního komunismu a kosmopolitních finančníků, a jejím přirozeným důsledkem je také **identita** komunistické internacionály a internacionály financí.

Kuz: Náhodná, subjektivní podobnost, snad i shoda, která se přirozeně v podstatných a základních věcech vždy rozbije.

Rak: Dovolte, abych vám na to hned neodpověděl, nechci přerušit logický sled. Rád bych jen podtrhl základní axiom: Peníze jsou moc! Peníze jsou gravitačním středem světa! Doufám, že s tím souhlasíte?

Kuz: Prosím, jen pokračujte.

Rak: Vědět, jak se internacionální finance staly pánem peněz, tohoto magického talismanu, jenž se pro lidstvo stává něčím víc, než mu byl národ a Bůh. Je to něco, co z vědeckého hlediska dokonce překračuje a přesahuje i umění revoluční strategie, neboť je uměním i revolucí. Objasním vám to.

Protože oči dějepisců i mas byly zaslepeny leskem a úspěchem Francouzské revoluce, lid byl opilý vítězstvím a král zbaven privilegií i trůnu, nikdo nepostřehl, že se hrstka lidí potichu, nenápadně a opatrně chopila veškeré magické, téměř božské moci. Masy nezpozorovaly, že se jistí cizáci chopili moci, která byla schopna téměř okamžitě je donutit k mnohem tvrdší nesvobodě a otroctví, než jaké poznaly za krále, který vzhledem ke svým náboženským a morálním dispozicím a podobným po-

šetilostem nebyl schopen ji takto užívat. Tím se stalo, že se největší moci chopili muži, jimž jejich morální a kosmopolitní přirozenost dovolovala – či snad prikazovala – s ní takto manipulovat. Přirozeně, že tito muži nebyli křesťané, ale kosmopolité.

Kuz: Co jste konkrétně myslel tou mystickou mocí, které se zmocnili?

Rak: Strhli na sebe privilegium razit mince. ... Nesmějte se tak, abych si snad o vás nezačal myslet, že nevíte, co to mince opravdu je. Prosím vás, vžijte se na chvíli do mé situace. Připadám si před vámi jako lékař, který má svému kolegovi, nějakým zázrakem znovuoživenému po staletích, začít přednášet třeba o bakteriologii. Vaši neznalost chápu a omlouvám ji. Ideologická řeč, která žongluje se slovy a vyvolává pouze falešné představy o věcech a skutečích, prostě nedokáže prostředkovat opravdové, exaktní pojmy. Podívejte se, právě jsem mluvil o minci, a přirozeně že si vybavíte její fyzickou podobu z kovu nebo papíru. Kdepak, to co si teď představujete, to nejsou peníze! Obíhající, takřikající fyzické peníze, jsou už skutečným anachronismem. Pokud ještě vůbec kolují, pak je to pro jejich činnou službu, ale hlavně z jednoho praktičtějšího důvodu – totiž k udržování iluze, fikce.

Kuz: Ten váš brilantní paradox je smělý, řekl bych přímo až poetický...

Rak: Třeba brilantní nebo skvělý, chcete-li, ale není to vůbec žádný paradox. To já také vím, že státy dodnes razí a tisknou na své mince a bankovky obrazy svých králů nebo státních znaků, ale co to znamená? Obrovské množství peněz v oběhu, tedy peníze velkých transakcí a představitelé státních bohatství, tyto peníze, tyto mince stáhli z oběhu a zamezili jejich vydávání právě ti muži, na které narážím! Tituly, poukazy, šeky, směnky, indosamenty, kursy, platby a čísla, pořád znovu čísla a čísla – to všechno náhle zaplavilo národy jako spuštěný vodopád. Co byly proti tomu kovové a papírové peníze? Ale „Oni“ jako velice jemní psychologové dokázali při své beztrestnosti, umožněné jim téměř všeobecnou nevědomostí, ještě mnohem víc.

Aby si opatřili obrovské toky peněz a mohli je prakticky až do nekonečna nasažovat do svých akcí rychlostí myšlenky, stvořili úvěrové peníze... abstrakci, vymyšlené jsoucno... kredit... už mi rozumíte? Podvod, falešné peníze se zákonným kursem. Jinými slovy, abych mluvil srozumitelněji, banky, burzy a celý ten finanční systém je jediná gigantická mašina k páchání zločinu proti přirozenosti, totiž k zločinu nechávat peníze produkovat peníze, což je jasný atentát proti národohospodářství. A v případě finančníků je to navíc i lichva.

Vím, jak bude znít námitka, že totiž finančníci získávají pouze zákonný úrok. I kdyby se toto připustilo – a tím by se připouštělo příliš – zůstává lichva lichvou, protože i když je úrok „zákonný“, získávají jej z **neexistujícího** kapitálu! Banky mají neustále, ať již v půjčkách nebo v produktivním pohybu, určité množství úvěrových peněz, tedy peněz, existujících jen „v číslech“, která bývají pětkrát, ale někdy i stokrát větší, než suma fyzických peněz na přepážkách.

Kreditní, tedy fabrikované peníze jako kapitál vysoko překračují peníze skutečné. Když se vezme v úvahu, že bankám nepřináší úroky skutečný kapitál, ale kapitál neexistující, pak je takové získávání peněz z úroků ještě neoprávněnější než získávání úroků ze skutečného kapitálu, protože v tom prvním případě se bankám kapitál podvodně zvyšuje. A vezměte laskavě na vědomí, že tento systém, který vám

zde ličím, je z hlediska současných zákonů ještě ten nejnevinnější a nejpoctivější, protože tu přece nikdo nedává do oběhu falešné peníze ve fyzickém smyslu slova.

Představte si, pokud to svedete, několik málo lidí s neomezenou mocí jako vlastníky veškerého reálného zboží světa, kteří se tím také stávají neomezenými diktátory všech hodnot v oběhu, tedy diktátory výroby i distribuce. Nebo ještě jinak řečeno, jsou diktátory práce i spotřeby. Pokud vám to obrazotvornost dovolí, představte si to v celosvětovém měřítku a poznal jste tím anarchistické, tedy revoluční nářské působení na poli sociálním a mravním. Už mi rozumíte?

Kuz: Ne, stále ještě ne...

Rak: Přirozeně, je těžké rozumět zázraku.

Kuz: Jakému zázraku?

Rak: Jakému zázraku?! Není to snad zázrak, když se nějaká primitivní bankovní bouda promění v palác? A kolik takových zázraků již lidé v posledním století viděli, aniž by hnuli brvou! Nebudí to snad úžas, že banky, v nichž sedí špinaví lichváři a disponují penězi obecnstva, se mění v temply, které své pohansky sloupové fasády vypínají na nárožích všech moderních měst a k nimž denně spěchají davy, posedlé vírou, že do nich vtéká veškeré bohatství božstva peněz, o němž si myslí, že trůní v trezorech bankéřů a každému z davu splní své božské poslání, že mu totiž rozmnoží majetek?

Kuz: Ano, takové je skutečné náboženství prohnílé buržoazie.

Rak: Jistěže náboženství, náboženství moci.

Kuz: Vy jste hotový básník hospodářství...

Rak: V podstatě máte pravdu. Ono je skutečně třeba jisté dávky poetické fantazie k utvoření správné představy o financích, tomto nejgeniálnějším a nejrevolučnějším uměleckém díle všech dob.

Kuz: To je klamný pohled. Finance, tak jak je definoval Marx a především Engels, jsou určovány kapitalistickým výrobním systémem. Souhlasí?

Rak: Souhlasí, ale přesně **naopak**! Systém kapitalistické výroby je určován financemi. To, co říká Engels a dokonce se pokouší dokázat, není právě ten nejpřesvědčivější doklad tvrzení, že finance jsou určovány a ovládány buržoazním společenským výrobním systémem. A protože je tomu tak, jak vám říkám, nechtěli Marx s Engelsem odhalovat nebo dokonce usvědčovat finance, tento nejmocnější nástroj revoluce, proti němuž je kominterna doslova hračkou pro velké děti. Právě naopak! Marx a Engels museli využít svého nesporného vědeckého talentu k „zakamuflování“ pravdy v zájmu revoluce. A také to s úspěchem udělali.

Kuz: Tahle vaše historka není nijak nová. Pokud si vzpomínám, napsal Trockij něco takového již před deseti lety...

Rak: ... řekněte mi...

Kuz: ... když vyhlásil, že kominterna je konzervativní organizace, srovnatelná s newyorskou burzou, a bankéře nazval „kováři revoluce”.

Rak: Ano, to říká v jedné malé knížce, v níž předvídá zhroucení Anglie. Správně, tak to řekl a dodal: Kdo tlačí Anglii na cestu revoluce? A sám si odpověděl: Nikoli Moskva, ale New York!

Kuz: Vidíte! Vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že pokud finančníci z New Yorku připravují revoluci, činí tak bezděčně?

Rak: Důvod, pro jaký Engels a Marx kamuflovali pravdu, platí i pro Lva Trockého.

Kuz: Víte, na Trockém si vážím jenom jednoho jeho názoru, dnes už všeobecně známého, že totiž „bankéři plní neodolatelně a nevědomky své revolucionářské poslání”.

Rak: A oni si je klidně nevědomky plní dál, ačkoli jim na ně Trockij ukazuje prstem! Trochu podivné, že se z toho nepoučí, nemyslíte?

Kuz: Finančníci jsou bezděčnými revolucionáři a jsou jimi objektivně pro svou duševní neschopnost vidět konečné důsledky svého počínání.

Rak: A tomu opravdu věříte? Věříte, že tito skuteční géniové jednají bezděčně? Máte skutečně lidi, které dnes uctivě poslouchá celý svět, jen za pár idiotů? To by byl příšerný rozpor s logikou.

Kuz: Co potom tedy...?

Rak: Jednoduše to, že jsou objektivně i subjektivně revolucionáři, a to zcela vědomě.

Kuz: Bankéři? Šílíte...

Rak: Já ne. A vy? Zamyslete se nad tím ještě jednou. Tito lidé jsou muži jako vy nebo já. Jestliže v nich něco roste v přímém vztahu k moci, pak je to právě ctižádost a touha po ní. Proč by za těchto výchozích podmínek neměli právě bankéři poctívat nutkání k moci, k totální moci?

Kuz: Když už bych měl jako vy věřit – a také již skoro věřím – že drží univerzální hospodářskou moc, co by si potom mohli ještě přát?

Rak: Jak jsem již řekl: Totální moc! Takovou moc, jakou má Stalin nad Sovětským svazem, ale univerzální.

Kuz: Jistě, Stalin má totální moc, ale s opačným cílem než...

Rak: ...moc, která je skutečně absolutní, může být jen jediná. Idea absolutna vylučuje rozmanitost. Pokud moc, o kterou usiluje „kapiterna”, a moc, o níž se snaží kominterna, má být absolutní – a obě na stejném, tedy politickém poli –, pak musí být jejich moc také identická. Absolutní moc je účelem sama o sobě, jinak není absolutní. A do dnešního dne nikdo nevynalezl dokonalejší nástroj totální moci, než jakým je komunistický stát. Buržoazně-kapitalistická moc i ve svém nejvyšším ztělesnění, v césarské moci, je stále jen moc omezená, protože i když představitel moci u faraónů a césarů starověku ztělesňoval božstvo, byl tehdejší hospodářský život poměrně primitivní a státní aparát nerozvinutý, takže stále ještě ponechával jednotlivci volný prostor. Dokážete pochopit, že ti, kteří již relativně panují vládám a národům světa, chtějí panovat také absolutně. Chápete, že to je to jediné, čeho ještě nedosáhli?

Kuz: Je to zajímavé, přinejmenším jako příklad šílenství.

Rak: Každopádně to není o nic šílenější, než byla třeba Leninova posedlost, s níž v nějaké švýcarské mansardě snil o ovládnutí světa, nebo Stalinova posedlost, který v tu dobu snil o témže v jakési dřevěné chatrči na Sibíři. Naopak, mně tato ctižádost pánů peněz, snících o světovládě z výšin newyorských mrakodrapů, připadá přece jen méně šílená.

Kuz: Dobrá, skončeme tu schovávanou! Kdo to jsou „Oni”?

Rak: Vážně si myslíte, že bych tu teď seděl jako vězeň, kdybych na to znal odpověď?

Kuz: Tomu nerozumím...

Rak: Důvod je velmi jednoduchý. Kdo „Je” opravdu zná, toho nikdy nenechají dostat do takové situace, v níž by „Je” byl nucen jmenovat. To je elementární zásada jakékoli inteligentní konspirace, jak víte stejně dobře jako já.

Kuz: Neřekl jste snad sám, že to jsou bankéři?

Rak: Já ne. Upamatujte se dobře, že jsem vždycky říkal jen „mezinárodní finance”, a když jsem je chtěl pojmenovat osobněji, říkal jsem „Oni” a nic víc. Když vás mám informovat, budu uvádět skutečné události a děje, ale žádná jména, protože je neznám. Doufám že vás nezklamou když řeknu, že „Oni” nejsou nikým z těch lidí, kteří se vynořují v politickém a bankovním světě. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, od zavraždění Rathenaua používají v politice a ve financích výhradně prostředníků. Pochopitelně mužů naprosté důvěry, jejichž věrnost mají stonásobně pojištěnou. Je jisté, že sami politici a bankéři jsou také jen nastrčené figury, i když je jejich význam značný a oni sami vypadají jako jediní skuteční původci světových událostí.

Kuz: Ačkoli je to celkem logické a srozumitelné, nemohla by být tato zdůvodnitelná neznalost jejich jmen jen pouhou lstí z vaší strany? Podle mého dojmu a konečně i podle spisu zde na stole jste hrál v tomto spiknutí příliš významnou roli, než abyste nic nevěděl. Nemáte snad aspoň tušení o nějakých indicích k těmto osobám?

Rak: Ano, mám, ale asi mi nebudete věřit. Předpokládám totiž, že se jedná o muže nebo několik mužů s určitou, abych tak řekl mystickou osobitostí, snad něco na způsob Gándhího, ale bez jeho nápadnosti, tedy o mystiky čisté moci beze všech hrubých příměsí. Nevím, zda mi rozumíte. Tedy jména a adresy „Oněch” opravdu neznám. Představte si, že by dnes Stalin ovládal Sovětský svaz bez drátů, zdí, stráží a s nijak většími zárukami bezpečí vlastního života, než jaké má každý obyčejný občan. Jak by se mohl chránit například před atentátem? Jednoduchým, ale neúčinnějším prostředkem každého konspirátora: anonymitou!

Kuz: Ve všem, co říkáte, je jistá logika, ale nějak vám stále ještě nemohu uvěřit...

Rak: Věřte mi, opravdu to nevím. Kdybych to věděl, byl bych teď šťastný člověk. Neseděl bych tady a nepokoušel se zachránit si život. Rozumím vašim pochybám i nutnosti mít něco hmatatelného, kterou vám ukládá policejní práce. Ale abychom se konečně dostali k cíli, který oba sledujeme, udělám všechno pro vaši informovanost.

Víte, že tyto nikde nepsané záležitosti, které známe pouze my, zakladatelé první komunistické internacionály, nám předal Adam Weishaupt? Samozřejmě zašifrovaně. Vzpomínáte si na jeho jméno? Byl vůdcem řádu svobodných zednářů, nazývaných ilumináti. Jejich jméno pochází od druhého protikřesťanského komunistického spiknutí rozumu od dob gnosticizmu. Když tento veliký revolucionář, semita a exjezuita předjímal Francouzskou revoluci, rozhodl se nebo byl pověřen – jako jeho šéf se totiž uvádí velký židovský filosof Mendelssohn – vytvořit organizaci, která by byla dokonale tajná a jež by politickými prostředky popoháněla události tak, aby je přeměnila v revoluci, připravující již vznik komunismu. V oněch heroic-

kých dobách bylo strašně nebezpečné zmínit se o komunismu i jen jako o dalekém cíli.

Proto také všechna ta bezpečnostní opatření, různé zkoušky a mystéria. Proto musel být komunismus zahalen iluminátstvím. Scházelo ještě celé jedno století do časů, kdy se člověk mohl bez nebezpečí věznění nebo popravy ke svému komunistickému přesvědčení přiznat.

Co se samozřejmě ví ještě méně, bylo spojení Adama Weishaupta a jeho stoupenců s prvním Rothschildem. Tajemství původu majetku tohoto nejproslulejšího bankéře se dá vysvětlit tím, že byl pokladníkem první „kominterny”. Existují náznaky toho, že když si pak pět bratrů Rothschildů rozdělilo finanční říši na pět provincií, jistá tajemná moc jim pomohla nashromáždit pohádkový majetek. Tou tajemnou mocí mohli být první komunisté z bavorských katakomb, kteří žili rozptýleni po celé Evropě.

Jiní ale říkají, a myslím správněji, že Rothschild nebyl jen pokladníkem, nýbrž vůdcem oněch prvních tajných komunistů. Tento názor se opírá o zjištěnou skutečnost, že Marx a nejvyšší vůdcové první, tehdy již veřejné internacionály – byli mezi nimi i Heine a Gercen – také poslouchali barona Rothschilda. Jeho revoluční představou a touhou bylo vytvořit z anglického premiéra Disraeliho – a zároveň jedné ze svých kreatur – takového muže, jakého nám Disraeli sám vyličil v románové postavě Sidonii, tedy multimilionáře, který velel nespočetné armádě špiónů, karbonářů, skrytých Židů, cikánů a revolucionářů všeho druhu.

Vypadá to všechno neuvěřitelně fantasticky, ale je prokázáno, že Sidonia ztělesňuje idealizovanou představu syna starého Nathana Rothschilda. I kdybych všemu věřil jen jako vy, skutečností je pouze to, co se dá vyvodit ve světle těchto faktů, takže teď bychom si mohli pojmenovat strůjce tohoto mocného nástroje akumulace kapitálu a anarchie: Byl jím ten, kdo stvořil internacionálu.

Geniální myšlenka: Pomocí kapitalismu vytvořit akumulaci kapitálu v největším měřítku, dohánět proletariát k zoufalství a k zastavování práce, a ve stejnou dobu vytvořit organizaci, která by měla proletariát sjednotit a podnítit k revoluci. To by přece byla ta nejvznešenější kapitola v dějinách lidstva. A ještě něco: Jistě si vzpomínáte na větu matky pěti bratrů Rothschildů: „Když si to moji synové nepřejí, válka nebude!” To dokazuje, že oni byli rozhodčími a pány nad válkou a mírem, nikoli králové a císařové.

Dovedete si vůbec představit takovou událost kosmického významu? Už začínáte vidět válku v její revoluční funkci? Válka – komuna! Od této chvíle byla každá válka ohromným krokem ke komunismu. Jako když například ona tajemná moc vyplnila Leninovo přání, které sdělil Gorkému. Jistě si vzpomínáte: 1905-1913!

Přinejmenším si uvědomte, že dvě ze tří pák, které posouvají svět ke komunismu, neslouží proletariátu a ani nemohou. Války nebyly vyvolány a vedeny ani III. internacionálou, ani Sovětským svazem, který tehdy ještě vůbec neexistoval. Také nemohly být vyvolány a vedeny skupinkami bolševiků, strádajících ve vyhnanství, jakkoli silně si ji přály. To je, myslím, nad slunce jasnější. A ještě méně pak mohla internacionála nebo Sovětský svaz dosáhnout té strašlivé akumulace kapitálu a národní i mezinárodní anarchie kapitalistické produkce, té anarchie, která je schopna raději pálit kvanta potravin než je rozdat hladovým, tedy jednání, které tak maleb-

nými slovy vyličil Rathenau: „... dokázat, aby polovina světa vyráběla šmejda a druhá polovina jej musela kupovat”.

V důsledku toho si pak proletář jistě nemohl připsat k dobru geometrickou řadou postupující inflaci, krádež vytvořené nadhodnoty, „nefinančních” peněžních úspor a trvalého poklesu kupní síly, což zákonitě vedlo k proletarizaci středních vrstev, tohoto skutečného nepřítele revoluce. ... Není to tedy proletariát, kdo ovládá páku války a páku hospodářství. Proletariát je sám tou třetí pákou, jedinou z nich viditelnou, která realizuje definitivní útok na baštu kapitalistického státu a dobývá ji. Samozřejmě jen tehdy, když mu ji „Oni” k dobytí vydají!

Kuz: Znovu opakuji, že všechno co mi tady tak poeticky líčíte, má už své jméno, které bylo až do omrzení omíláno v našem rozhovoru, jenž nevede ke konci, totiž „vnitřní rozpor kapitalismu”. Když mi tedy tvrdíte, že existuje vůle a úsilí, které jsou proletariátu cizí, žádám vás, abyste je jmenoval aspoň v některých konkrétních případech.

Rak: Budete spokojen s jediným z nich? Nuže, „Oni” pro rusko-japonskou válku politicky izolovali cara a Spojené státy financovaly Japonsko, přesněji řečeno Jacob Schiff & Co., prostředník – a jaký! – Rothschildova domu, z něhož vyšel. Jeho moc byla dost veliká, že prosadil, aby v asijských koloniích žijící národy podporovaly vzestup japonské říše, jejíž xenofobii nyní pocítuje Evropa. Právě z japonských zajateckých táborů přišli do Petrohradu nejlepší revoluční bojovníci, vyškolení revolucionářskými agenty, kteří přicestovali z Ameriky hned po té, co jim to umožnilo vstupní povolení, jež na Japonsku vymohli muži, kteří ho financovali. Rusko-japonská válka s organizovanou porážkou carských armád pak vyvolala revoluci roku 1905, která – i když nezdařená – přece jen brzy na to zvítězila, protože vytvořila politické předpoklady pro triumf roku 1917.

A ještě něco. Četl jste Trockého biografii? Vzpomínáte si na jeho první revolucionářské období? Ještě jako úplný mladíček žil po svém útěku ze Sibíře nějaký čas mezi emigranty v Londýně, Paříži a ve Švýcarsku: Lenin, Plechanov, Martov, ti všichni mu připadali jako upovídání začátečníci. A on se již při prvním rozkolu odvážil zůstat nezávislý, protože se chtěl stát arbitrem při sjednocení. V roce 1905 mu bylo pětadvacet let a sám se vrátil do Ruska bez strany a vlastní organizace. Četl jste také „nevyčištěné” Stalinovy paměti z roku 1905 a zprávy Lunačarského, který přece nebyl žádným trockistou? Trockij stál na špici revoluce v Petrohradě, to je skutečnost, a jen on vyšel z revoluce s prestiží a lidovou oblibou. Ani Lenin, Martov nebo Plechanov nic takového nezískali a neudrželi.

Jak a proč vystoupil neznámý Trockij a získal si najednou autoritu a moc i nad nejstaršími a nejuznávanějšími revolucionáři? Zcela jednoduše – oženil se!... Nepřerušujte mě, prosím, vím o čem mluvím. Spolu s ním přišla do Ruska jeho žena, Sjedovová. Víte kdo to je? Dcera Životovského, který byl tak těsně spjat s bankéřem Warburgem, podílníkem a příbuzným Jacoba Schiffa, tedy bankéře, který financoval Japonsko. Proto se Trockij tak rychle ocitl na nejvyšší příčce revolucionářského žebříčku, a tady máte současně klíč k jeho osobě.

Přeskočme teď do roku 1914. Za atentátem na rakouského následníka trůnu stál Trockij, a tento atentát vyvolal světovou válku. Opravdu byste si mohl myslet, že „atentát a válka byly pouhé náhody”, jak to pěkně řekl lord Melchett na jednom

sionistickém kongresu? A teď ve světle této „nenáhody“ analyzujte vývoj války v Rusku. „Dosažení porážky“ je přece mistrovské dílo! Pomoc Spojenců carovi proti Německu byla regulována a dávkována přesně tak, aby umožnila spojenecským diplomatům argumentovat neschopností a hloupostí Nikolaje II., které jsou příčinou jedné sebezničující ofenzívy za druhou. Množství ruských obětí této politiky bylo obrovské, ale zcela vedlejší.

Organizované ofenzívy vedly k revoluci. Když se takto psychologicky připravila půda a revoluce hrozila ze všech stran, prohlásil se za jediný záchranný prostředek vznik demokratické republiky. Republika delegátů, jak ji nazýval Lenin, znamenala zajištění beztrestnosti revolucionářům. Ale ještě něco tomu chybělo. Kerenskij musel připustit ještě jednu sebezničující ofenzívu a také to zařídil, čímž se demokratická revoluce zhroutila. A dále – Kerenskij musel provést a dovršit totální předání státu komunistům a Trockij mohl nepozorovaně převzít celý státní aparát. Jaká to podivuhodná slepota, zvoláte! Ano, ale taková je skutečnost oné opěvované Říjnové revoluce: **bolševici převzali moc, kterou jim „Oni“ připravili a předali.**

Kuz: Vy se opovažujete tvrdit, že Kerenskij byl Leninův komplic?

Rak: Leninův? Kdepak, Trockého! A ještě přesněji „Jejich“!

Kuz: Absurdní...

Rak: Je to tak těžké pochopit? Představte si, že by se vám jako špionovi nějaké mocnosti podařilo stát se velitelem pevnosti nepřítele. Opravdu byste nedokázal otevřít její brány útočníkům, k jejichž straně patříte a jíž sloužíte? Stal byste se v případě dobytí pevnosti vlastními lidmi poraženým, zajatcem? Jistěže ne každý by dokázal jako Kerenskij zůstat při útoku v pevnosti a případně zemřít, protože prostí vojáci, kteří nic nevědí o vysoké hře, by třeba nechtěli pochopit, že vaše uniforma nepřítele je jen maskou pro jeho oklamání. Věřte mi, že i bez mauzolea a pomníků vděčí komunismus Kerenskému za víc než Leninovi.

Kuz: Chcete tím naznačit, že se Kerenskij nechal dobrovolně a vědomě porazit?

Rak: Ano, považuji to za jisté. Pochopte prosím, že jsem při tom všem osobně byl. Ale řeknu vám ještě víc: Víte, kdo financoval Říjnovou revoluci?

„Oni“ ji financovali prostřednictvím těch samých bankéřů, kteří podporovali penězi i politikou Japonsko a válku v roce 1905. Jacob Schiff a bratři Warburgové, to znamená velké bankovní konsorcium, jedno z pěti, které tvoří americkou Rezervní federální banku, banka Kuhn, Loeb & Co.¹⁵⁹ za podílnictví ještě dalších amerických a evropských bank, jako třeba Guggenheim, Hanauer, Breitung a Aschberg z Nya-Bank ve Stockholmu. Byl jsem „náhodou“ ve Stockholmu a zúčastnil jsem se převodu peněz. Než přišel Trockij, byl jsem mezi účastníky transakce jediný za revolucionářskou stranu. Ale Trockij nakonec přišel. Musím zdůraznit, že ho před tím spojenci vyhostili z Francie pro jeho činnost vedoucí k porážce, a že ho pak ti samí spojenci uvolnili, aby mohl pracovat k porážce teď již spojeneckého Ruska. Takovou moc někdo má. Nebo zase jen náhoda?

Kdo jiný by to dokázal! Jen ti samí, kteří zařídili, že Lenin mohl klidně projet napříč celým válčícím Německem. Když v Anglii také dokázali vytáhnout Trockého z lágru v Kanadě a zařídili mu nerušený průchod všemi spojeneckými kontrolami

¹⁵⁹ Kuhn, Loeb & Co., dnešní Chase Manhattan Bank, pozn. překl.

až do Ruska, stejně tak dokázali další z „Nich” – mezi nimi jmenovitě Rathenau – prosadit Leninův průjezd Německem. Stejný rukopis.

Kdybyste si jednou prostudoval dějiny revoluce a občanské války bez předsudků a se stejnou policejní pečlivostí a podezíravostí, jak to při nedostatku důkazních materiálů děláte v podružných věcech, našel byste snadno v celkovém průběhu událostí, stejně jako v jednotlivostech ba i v mnoha anekdotických rysech pěknou řádku šokujících „náhodností”.

Kuz: Dobrá, připusťme jako hypotézu, že to všechno není náhoda. Ale co z toho pro praktický výsledek?

Rak: Ještě chvíli, prosím, nechte mě dokončit tu malou historii, později z ní oba dojdeme k závěru. Trockij byl od svého příchodu do Petrohradu akceptován bez jakýchkoli Leninových výhrad.

Jak velmi dobře víte, měli Lenin a Trockij v období mezi oběma revolucemi hluboké názorové rozdíly. Ale všechno je rázem zapomenuto a Trockij je mistrem triumfu revoluce, ať se to Stalinovi líbí nebo ne. Proč asi? Toto tajemství opatrovala Leninova žena Krupská. Ta totiž věděla, kým Trockij skutečně je, a byla to také ona, kdo Lenina přesvědčil, aby Trockého akceptoval. Pokud by to neudělal, zůstal by dál zablokovaný ve Švýcarsku a to již pro něho byla dostatečně silná pohnutka. Stejně jasné bylo také jeho vědomí toho, čím Trockij revoluci pomohl. Lenin již tehdy věděl, že Trockij přinesl revoluci peníze a mohutnou internacionální pomoc. Zaplombovaný vagón přes Německo mu byl postačujícím důkazem „Jejich” moci. Vždyť nahrazení celého levého revolučního křídla anarchistů, revolucionářů a socialistů bezvýznamnou bolševickou stranou, to bylo také dílo Trockého; ne železné nepoddajnosti Lenina. Však ne nadarmo je starý „Bund”¹⁶⁰ židovského proletariátu, z něhož vyšly všechny větve revoluce v Rusku a jimž dodal devadesát procent vůdců, tou opravdovou, skutečnou stranou Trockého „bezpartijních”. Přirozeně mám na mysli ne ten oficiální, veřejný „Bund”, ale **tajný, který byl rozvětven do všech socialistických stran a pod jehož vedením stáli všichni jejich vůdcové.**

Kuz: Kerenskij také?

Rak: Ano, on také, a mimo to i vůdci některých nesocialistických stran, včetně buržoazních.

Kuz: Do jaké míry?

Rak: Zapomněl jste snad již na roli zednářstva v oné první, buržoazně-demokratické fázi revoluce?

Kuz: Zednářstvo také poslouchalo „Bund”?

Rak: Jenom jako nezbytný mezistupeň nad sebou, ale ve skutečnosti poslouchalo „Je” neznámé...

Kuz: A to i přes vzedmutou vlnu marxismu, která ohrožovala jejich výsady i životy?

Rak: Ano, přes to všechno! Zednáři toto nebezpečí přirozeně neviděli. Přihlédněte k tomu, že téměř každý zednář ve své představivosti vidí, lépe řečeno domnívá se vidět víc, než ve skutečnosti existuje. Vžívá se do toho, co si přeje, aby bylo. Pro

¹⁶⁰ Bund, židovská organizace, založená ve Vilně r. 1897, tedy v roce konání I. basilejského sionistického kongresu, na němž byly přijaty *Protokoly sionských mudrců*. Bund formálně zanikl za sovětské éry r. 1921 splnutím s RKS/b; pozn. překl.

zednáře je prostě jejich přítomnost ve vládách a vedení buržoazních států důkazem politické moci jejich bratrstva.

Vezměte tedy v úvahu, že v té době byli ve vládách všech spojeneckých států až na nepatrné výjimky sami zednáři. To byl pro ně jistě dostatečně závažný argument. Navíc absolutně věřili tomu, že ruská revoluce vyústí v buržoazní republiku francouzského typu.

Kuz: Podle obrázku, který jste mi o Rusku v roce 1917 namaloval, by museli být tihle „Oni” velice práskaní, aby se jim na této úrovni věřilo...

Rak: To také byli a jsou! Zednáři neporozuměli první zřetelné lekci, totiž Velké francouzské revoluci, v níž sami hráli velevýznamnou roli a která i přesto většinu z nich pohltila. Na předním místě jejich velmistra vévodu Orleánského, lépe řečeno krále, který byl sám také zednář, a po nich přišli na řadu girondisté, héberisté, jakobíni... a pokud to někteří přežili, tak jenom díky puči Napoleona Bonaparte v brumairu.

Kuz: Chcete tím říci, že zednáři jsou více méně určeni k smrti rukama revoluce, kterou sami připravují?

Rak: Zcela správně... právě jste formuloval jednu z nejpřísněji tajených skutečností. Jak asi víte, i já jsem zednář. Povím vám tajemství, které se zednářům stále slibuje objasnit, ale které se neodhaluje ani 25. nebo 33., nejvyššímu stupni nějakého rituálu. Já to tajemství znám; samozřejmě ne proto, že jsem zednář, ale že mám blízko k „Oněm”.

Kuz: A to je...?

Rak: Celé vzdělávání a formování zednářů spočívá v tom, naučit je vytvářet předpoklady pro revoluci a být jí bezvýhradně k dispozici – samozřejmě pod různými vytáčkami a záminkami, které se skrývají za jejich známou trojslovnou průpovídkou z Francouzské revoluce. A protože komunistická revoluce předpokládá likvidaci buržoazní třídy jako celku a fyzickou likvidaci každého jejího vůdce, je tím pravým tajemstvím likvidace zednářstva jako organizace a psychická sebevražda každého významnějšího zednáře.

Ted’ už tedy víte, jaké konce jsou zednářům vyhrazeny, k čemu slouží jejich mystéria, teatrální scény a „tajemství” toho či onoho stupně různých rituálů – jenom k **zamaskování a udržení skutečného tajemství**. Budete-li mít k tomu příležitost, nenechte si při nějaké další vlně revoluce ujít pozorování gest zděšení, která se na tváři takového zednáře objeví v okamžiku, kdy pochopí, že je mu určeno zemřít rukama „jeho” revoluce. Jak bude kvílet a odvolávat se na své zásluhy o revoluci. To pro vás bude podívaná k umření – samozřejmě od smíchu...

Kuz: Popíráte tedy stále ještě vrozenou hloupost buržoazie?

Rak: Popírám ji u buržoazie jako třídy, nikoli u jejích některých částí. Existence blázinců přece také ještě nedokazuje, že bláznovství je obecným jevem. A zednářství je takovým blázcem, ale na svobodě.

Dovolte, abych pokračoval. Jakmile revoluce zvítězila, následovalo převzetí moci. S tím se ovšem objevil první problém; mír, a s ním spojené první rozštěpení uvnitř strany, čímž se rozdělily síly koalice, která byla u moci. Nechci se zde šířit o boji, který byl sveden mezi přívrženci a odpůrci brestlitevského míru, protože je dostatečně znám. Chtěl bych jen poukázat na to, že už tam se začala rýsovat opozi-

ce, později zvaná trockistická. Byli tedy vyčleňováni ti, kteří měli být později likvidováni.

Každý z nich byl proti podepsání zmíněné dohody. Ta míová smlouva byl omyl, nevědomá Leninova zrada na revoluci. Představte si pro lepší pochopení takovou situaci, že by bolševici seděli ve Versailles a později ve Společnosti národů, s Rudou armádou posílenou a vyzbrojenou Spojenci, která by byla usazena v Německu. Jak by to pak bylo snadné vyvolat německou revoluci a jak jinak by dnes vypadala mapa Evropy.

Jenže Lenin, opilý mocí a podporovaný Stalinem, který již moc také ochutnal, a následován národně-ruským křídlem strany, se prosadil silou. A tak se zrodil „socialismus v jedné zemi“, to znamená nacionální socialismus, který dnes ve Stalino-vi dosahuje svého vrcholu. Přirozeně, že i zde byl boj, ale v takové formě a rozsahu, aby nezničil komunistický stát. To je pro opozici až dodnes platná zásada. Současně je to ovšem také příčina mnoha našich nezdarů a ztroskotání. Existoval jistě také divoký, i když pečlivě skrývaný boj o zachování naší spoluúčasti na moci. Trockij přes svá různá spojení zorganizoval atentát Kaplanové na Lenina a rovněž na jeho rozkaz zabil Blumkin Mirbacha. Pokus o státní převrat Spiridonovové a jejích sociálrevolucionářů byl podniknut ve shodě s Trockým. Její muž v této věci nebyl vůbec podezírán. Byl to totiž onen Rosenblum, litevský Žid, užívající jména O'Reilly a známý jako jeden z nejlepších agentů britské Intelligence Service. Důvod pro volbu Rosenbluma jako hlavního exponenta spočíval v tom, že protistraně byl znám jenom jako anglický agent a že by v případě selhání plánu byla kladena odpovědnost za atentáty a komploty Anglii a ne Trockému. Tak to tedy bylo.

Občanská válka nám dovolila opustit teroristické metody, protože nabídla možnost vzít do svých rukou skutečnou státní moc od chvíle, kdy se Trockij stal organizátorem a vůdcem Rudé armády. Sovětská vojska, která dosud ustavičně ustupovala před bílými a dovolila nakonec nechat zmenšit sovětské území na oblast přibližně bývalého moskevského velkoknížectví, ta samá vojska šla najednou jako zázrakem od vítězství k vítězství. Čím to asi bylo? Náhodou nebo zázrakem? Řeknu vám to: Jakmile Trockij jednou převzal Rudou armádu, měl tím v ruce potřebnou sílu k uchopení moci. Vítězstvími bude stoupat jeho prestiž a moc, a proto „mohou“ být bílí poraženi, protože jich už není třeba. Věříte opravdu oficiální historii, která všechna ta zázračná vítězství připisuje nevalné, špatně vyzbrojené a nedisciplinované Rudé armádě?

Kuz: A komu tedy...

Rak: Z devadesáti procent jistě „Jim“. Nesmíte zapomínat, že bílí svým způsobem byli „demokratičtí“, že v jejich řadách stáli menševici a zbytky starých liberálních stran. Mezi těmito lidmi měli „Oni“ ve svých službách neustále své pracovníky, vědomé i bezděčné. Když Trockij převzal Rudou armádu, dostali tito lidé v řadách bílých rozkaz systematicky zrazovat se slibem, že se takto budou moci více či méně podílet na sovětské vládě. Majskij byl jeden z nich a současně jeden z mála takových zrádců, kterým byl tento příslib skutečně splněn – ovšem jen proto, že dokázal přesvědčit Stalina o své věrnosti. Když si sečtete současné působení těchto sabotáží s postupným omezováním zahraniční pomoci bílým generálům, kteří byli navíc skoro všichni idioti, není divu, že je pak stíhala jedna porážka za druhou.

A konečně, pak také přijal prezident Wilson do svých pověstných čtrnácti bodů bod 6, který znamenal konec všem dalším pokusům bílých o akce proti Sovětskému svazu. Během občanské války se začalo na Trockého pohlížet jako na Leninova nástupce, o kterém není pochyb, a starý zasloužilý revolucionář mohl klidně zemřít ve své slávě. Pokud ještě ušel střelám Kaplanové, neušel již skryté euthanasii, která byla proti němu použita.

Kuz: Trockij připravil Lenina o život? Ale to bude zlatý hřeb vašeho procesu! Byl to Levin, kdo jej ošetřoval?

Rak: Trockij? Možná do toho také zasahoval, nevím, ale že o tom všem věděl, je jisté. Tedy budiž, technické provedení, vedlejší záležitosti – kdo ví? „Oni” mají přece tolik kanálů a cestíček, jak se dostat ke svému cíli...

Kuz: Rafinované zavraždění Lenina je událost prvního řádu, která musí být přednesena v nejbližším procesu... Co myslíte, Rakovský, připadá vám jeho původce jako nepodstatný detail? Přirozeně, kdybyste v této věci zklamal...

Rak: Neradil bych vám to dělat, nedotýkejte se té věci, je totiž nebezpečná i pro samotného Stalina. Vy si se svou propagandou můžete sice dělat co chcete, ale „Oni” mají také svou propagandu a navíc velmi silný důvodový důkaz, kterým vám Levina či kohokoli jiného rozdrtí. Známa právnícká otázka „cui prodest?” označí Stalina za Leninova vraha.

Kuz: Co tím chcete říci?

Rak: Je to klasická, neomylná zásada, kterou se zjišťují pachatelé, a po našem zní „vypátrat, komu vražda prospěla”. A v Leninově případě byl tím, komu jeho smrt přišla vhod, váš šéf, Stalin. Myslete na to a raději už nedělejte podobné poznámky, které mě ruší a nedovolují mi dobrat se konce.

Je veřejným tajemstvím, že když se tehdy Trockij nestal Leninovým nástupcem, nezapříčinila to žádná lidská síla. Souhrn moci v Trockého rukou byl tehdy větší, než jakou ke svému prosazení potřeboval. Už jsme měli prakticky i rozsudek smrti nad Stalinem, který Krupská vyrvala svému muži. Tento Leninův dopis by v Trockého diktátorské ruce postačoval k likvidaci vašeho nynějšího šéfa, Stalina. Ale hloupá náhoda – víte, jak to někdy bývá – zkřížila všechny naše plány. Trockij onemocněl opět svou chronickou chorobou, která jej občas přepadala, právě v tom rozhodujícím okamžiku kdy zemřel Lenin a byl pak ještě několik měsíců neschopen jakékoli činnosti.

Toto je snad jediná nevýhoda proti jinak samým přednostem, které má koncentrace všeho na jedinou osobu. Je přirozené, že Trockij, který byl na provedení své úlohy průběžně připravován, nemohl tak náhle improvizovat. Žádný z nás, ani Zinovjev nebo Kameněv, neměli takovou průpravu ani neměli ruce na potřebných pákách, což by ostatně žárlivý Trockij nikdy nepřipustil. Když jsme tedy stáli před faktem Leninovy smrti, která vskrytu vyvolala horečnou činnost, rychle jsme pochopili, že nás v Ústředním výboru potká porážka. Museli jsme tedy přijmout jiné řešení, které bych formuloval asi takto: Připojit se k Stalinovi, být stalinističtější než Stalin, přehánět, zkrátka sabotovat. Zbytek již znáte – latentní podzemní boje a soustavné podkopávání Stalina, který se však ukázal jako bezkonkurenční génius policejní práce.

A ještě něco: Stalin, možná že ze svého nacionalistického aktivismu, akcentoval svoje ruství a soustředil kolem sebe celou vrstvu nacionálních komunistů, kterou jsme jako představitelé internacionálního komunismu chtěli a museli vyhladit. Stalin postavil internacionálu do služeb Sovětského svazu, a protože Sovětský svaz slouží jen jemu, postavil ji tedy do vlastních služeb.

Kdybychom hledali nějakou historickou paralelu, museli bychom poukázat na bonapartismus, ovšem kdybychom hledali osobu, srovnatelnou se Stalinem, pak by to bylo marné. Nebo řečeno jinak, osobnost s ním srovnatelnou bychom v historii našli, ale museli bychom do ní zahrnout dva muže: Napoleona a Fouché. U toho prvního bychom pak navíc ještě museli vypustit druhou polovinu jeho života, spojenou s nepodstatnostmi jako jsou uniformy, vojenská hierarchie, císařská koruna, tedy s věcmi, které zřejmě Stalina nelákají, a vzali bychom si z Napoleona jen to podstatné: Zaškrvení revoluce, které nesloužil, nýbrž si jí posloužil, dále srovnání staroruského imperialismu s galským, vytvoření nové aristokracie, a rozdíl by pak byl snad už jen ve vojenské oblasti, kde Stalin žádného vítězství nedosáhl, ale dokonale si to vynahradil v byrokraticko-policejní rovině...

Kuz: To by stačilo, Rakovský, nejste tady proto, abyste dělal trockistickou propagandu. Přejděte už konečně ke konkrétnímu.

Rak: Přirozeně že k tomu dojdou. Ale jak jinak bychom docílili, abyste si udělal správný pojem o „Oněch“, s kterými musíte v onom konkrétním počítat? Na tomto mi záleží víc, než na tom, zda u vás takřkajíc pohořím...

Kuz: Pak to ale zkrátte, jak je to jen možné!

Rak: Naše ztroskotání, které bylo rok od roku viditelnější, zahrnuje také skutečnost, že nedosáhlo svého cíle nic z toho, co „Oni“ v poválečném období udělali pro zahájení nového útoku revoluce. Versailleská dohoda, která byla pro politiky a národohospodáře tak nevysvětlitelná, protože nikdo netušil její skutečné zaměření, byla především předpokladem pro revoluci.

Kuz: Naprosto kuriózní teorie! Jak ji chcete doložit?

Rak: Reparace a hospodářská omezení vůči Německu ve skutečnosti nevyžadovaly zájmy žádného ze států, přítomných ve Versailles. Absurdnost výpočtů těchto reparací a podobných sankcí byla tak očividná, že je kritizovali dokonce i nejvýznamnější národohospodáři vítězných států. Například jenom Francie požadovala jako reparaci sumu, která byla vyšší než její celkový národní majetek, jakoby celá Francie byla německým útokem proměněna v Saharu. Ještě horší byla nesmyslná smlouva, na jejímž základě se Německu ukládalo zaplatit mnohem víc, než bylo kdy schopno, i kdyby se celé Německo vyprodalo jak se říká nastojato a ještě odevzdávalo veškerý výtěžek práce svého obyvatelstva. Nakonec se dospělo k závěru, že byl Výmarské republice vnučen fantastický dumping pro splácení reparačních závazků. Co takový dumping v praxi znamenal? Spotřebu pod existenční hranicí, hlad v Německu a tomu odpovídající míra zastavování práce v zemích dovozců německého zboží. A když se pak již nedováželo, následovala obrovská nezaměstnanost v Německu a hlad i nepokoje v té či oné části Evropy. Takové byly první následky Versailles. Byly tedy Versailleská dohoda a Společnost národů revoluční nebo ne?

Dělalo se dokonce ještě víc. Byl podniknut pokus prosadit reglementaci pracovních výkonů na mezinárodní úrovni, což v podstatě znamenalo vnutit nesmyslnou anarchii, v níž by byly bezvýznamné ohledy na přiměřenost jednotlivých národních ekonomik podle jejich specifických klimatických a jiných podmínek, surovinového bohatství a dokonce i stupně technické vyspělosti pracovníků. Před tím vyrovnávání jednotlivých ekonomik spočívalo přirozeně na závislosti k daným nerovnostem půdního fondu, surovin a klimatu v tom, že země v těchto kritériích chudší musely víc a lépe pracovat. Tedy jenom tím, že uměly lépe využít pracovní potenciál, mohly by a dokázaly vyrovnat handicap chudší půdy, nepříznivějšího klimatu, průmyslových možností a podobně.

Nechci se již o tom příliš rozšiřovat, jak jste si přál, ale ještě snad tolik, že Společností národů uložená reglementace práce, jež se odvolávala na abstraktní princip rovnosti denních pracovních výkonů, znamenala ve skutečnosti – v podmínkách nezměněného kapitalistického produkčního a směnného systému – prakticky vnucení ekonomické nerovnosti. Znamenala znevážení skutečného smyslu práce, totiž postačující produkce. Okamžitým důsledkem toho všeho byla nedostačující výroba, projevující se na jedné straně obrovskými importy ze surovinově bohatých, nasycených zemí, které byly placeny zlatem tak dlouho, dokud Evropa nějaké zlato měla, a na druhé straně zdánlivým rozkvětem v USA, které svou obrovskou produkci směňovaly za zlato a zlatem kryté devizy, v nichž doslova tonuly.

Jako každou anarchii produkce – a takovou jako tehdy ještě nikdy před tím svět nezažil – pak finance (tj. „Oni“) náležitě vykořisťovaly pod záminkou, že tyto potíže lze vyléčit jen ještě větší anarchií, totiž inflací „úředních“, státních peněz, a především stokrát větší inflací jejich vlastních peněz, úvěrových, tedy falešných. Jistě si pamatujete na postupné znehodnocování měn všech národů, na německou devaluaci, americkou krizi a na její znamenité účinky! Rekordní nezaměstnanost, více než třicet milionů lidí bez práce jenom v Evropě a USA, to už byly znamenité účinky! Teď už věříte, že Versailleská dohoda a Společnost národů byly předpokladem revoluce?

Kuz: To všechno se mohlo stát, aniž by to bylo zamýšleno. Můžete mi vysvětlit, proč ustoupili od dalšího rozvíjení revoluce a komunismu a ještě k tomu vytvořili frontu fašismu, který v Itálii a v Evropě triumfuje? Co odpovíte na tohle?

Rak: Kdyby se nebral zřetel na existenci a cíl „Oněch“, měl byste plnou pravdu. Ale jejich existence a zaměření se nesmí přehlížet, stejně tak jako skutečnost, že Stalin drží moc v Sovětském svazu.

Kuz: Mezi tím nevidím žádnou souvislost...

Rak: Protože ji nechcete vidět! Důkazy a důvody jsou k dispozici. Ještě jednou opakují: Stalin je pro nás bonapartista, žádný komunista!

Kuz: Ale podstatou fašismu je antikomunismus, je tedy nejen proti stalinskému, ale i proti trockistickému komunismu. A když je moc „Oněch“ tak veliká, proč potom fašismus nezastavili?

Rak: Protože to byli právě „Oni“, kdo nechali Hitlera triumfovat.

Kuz: Tak teď jste překonal všechny rekordy absurdity...

Rak: Při nedostatku schopnosti poznání často absurdní a podivuhodné splývá. Poslechněte si tohle:

Už jsem vám přiznal ztroskotání naší opozice. I „Oni” nakonec uznali, že Stalina nelze svrhnout státním převratem a jejich historické zkušenosti jim nadiktovaly jiné řešení – udělat se Stalinem totéž, co kdysi s carem. Vyvstala však obtíž, která se zdála být nepřekonatelná. V Evropě nebyla země, která by takovou invazi mohla provést. Žádná z nich neměla buď odpovídající geografickou polohu nebo postačující armádu ke vpádu do Sovětského svazu s nadějí na úspěch. A protože vhodný nepřítel nebyl po ruce, museli si ho „Oni” vytvořit. Pak už byl další výběr jednoduchý. Jenom Německo bylo za jistých okolností schopno vzhledem k poloze i lidskému potenciálu vpádu do Sovětského svazu a přivození Stalinovy porážky. Ale sám víte, že tehdejší Výmarská republika nebyla schopna vůbec nikoho napadnout, spíše naopak! Jenže na hladovém nebi Německa již začala blikotavě zářit Hitlerova hvězda a něčí prozíravé oči se na ni zaměřily. Celý svět náhle začal obdivovat jeho fulminantní vzestup. Nechci tím tvrdit, že to úplně všechno bylo jen naše dílo, protože revolučně komunistické hospodářství z Versailles k němu samo přivádělo masy Němců. I když nebyly přímo směřovány k tomu, aby přivodily Hitlerovo vítězství, předpoklady které pro Německo Versailles vytvořily – tj. proletarizace, hlad a nezaměstnanost – by měly za přímý následek triumf komunistické revoluce v Německu. Protože však byl tento plán zmařen Stalinovým vedením Sovětského svazu, a aby nakonec nebylo Německo přenecháno novému Bonapartovi, zmírnil Dawesův a Yongův plán předpoklady revoluce v Německu v naději, že by v Sovětském svazu mohla zvítězit opozice.

Když se to nestalo, nechala se v Německu volná ruka následkům předpokladů, vytvořených ve Versailles. Hospodářský determinismus v Německu pak jeho proletariátu vnutil revoluci. Protože byla Stalinovou vinou překažena internacionálně-socialistická revoluce, vrhl se německý proletariát s nadějí na revoluci nacionálně-socialistickou. To bylo dialektické faktum.

Ale i přes všechny tyto vytvořené předpoklady a oprávnění by nacionálně-socialistická revoluce nemohla zvítězit. Něco jí k tomu ještě chybělo. Bylo nezbytné, aby na základě pokynů trockistů a socialistů došlo k rozštěpení mas, které měly v Německu bdělé a neporušené třídní sebevědomí. A do toho jsme my již zasáhli.

Nicméně bylo zde zapotřebí ještě něčeho. V roce 1929, když nacionálně-socialistická strana trpěla krizí růstu a její finanční prostředky došly, vyslali „Oni” svého emisara. Znáám dokonce i jeho jméno, byl to Warburg. V přímém jednání s Hitlerem se dohodl na financování jeho nacionálně-socialistické strany, a Hitler dostal pár milionů dolarů, které poslal Wallstreet i milion marek od Schachta. Udržování SA, SS i financování dalších voleb, které vynesly Hitlera k moci, se tedy uskutečnilo za dolary a marky, které poslali „Oni”...

Kuz: ... kteří podle vás usilují o naprostý komunismus a přitom vyzbrojí zrovna Hitlera, který přísahal, že vyhladí první komunistický stát. Kdybych tomu měl věřit, pak by byla „logika” finančníků všelijaká...

Rak: Již zase zapomínáte na Stalinův bonapartismus. Vzpomeňte si, že proti Napoleonovi, tomu škrtiči revoluce, byli Ludvík XVIII., Wellington, Metternich, ba dokonce autokratický car objektivně – revolucionáři. To je nejlepší poučení o Stalinovi. Vy budete jistě znát nazpaměť jeho tezi o chování kolonií vůči imperialistickým mocnostem. Podle ní jsou přece afghánský emír a egyptský král Faruk ob-

ektivně komunisté, protože bojují proti britskému majestátu. Proč by tedy nemohl být Hitler se svým bojem proti autokratickému caru Kobovi I.¹⁶¹ objektivně komunistou?

A konečně přímo k věci! Máte zde Hitlera s neustále rostoucí silou, který rozpíná svou Třetí říši a hledí k ní přivtělit co nejvíce území, a to tak dlouho, než bude mít dostatečnou sílu k napadení a definitivnímu svržení Stalina. Nevidíte tu všeobecnou poddajnost a krotkost nedávných vlků z Versailles, jejichž protesty se na jednu omezují na tichoučké reptání? Je to snad také pouhá náhoda? Hitler vtrhne do Sovětského svazu, a tak jako nám roku 1917 porážka cara posloužila k jeho odklizení, stejně nám poslouží porážka Stalina k jeho odstranění a nahrazení. A hodina revoluce znovu udeří! Vždyť demokratické národy, které jsou nyní tak uspané, pocítí ihned všeobecné změny, jakmile se Trockij chopí moci jako tenkrát v občanské válce. Kdyby mělo dojít k napadení Hitlera Západem, sami jeho generálové se zdvihnou a zlikvidují ho. ... Jedná tedy Hitler komunisticky nebo ne?

Kuz: Nevěřím ani na pohádky, ani na zázraky.

Rak: Jestliže nechcete či nedokážete uvěřit, že „Oni” jsou schopni toho, co již ve skutečnosti udělali, pak se připravte na to, že zažijete Hitlerův vpád do Sovětského svazu a Stalinův konec ještě během necelého roku. Pokud to všechno považujete za zázrak nebo náhodu, bojte se již teď toho co zažijete a vytrpíte. Ale nevěřím, že byste opravdu nebyl schopen akceptovat to, co jsem vám říkal, a že to přestanete považovat za pouhou hypotézu.

Kuz: Dobrá, zůstaňme u hypotéz. Co byste navrhoval?

Rak: My teď útok na Sovětský svaz nechceme, protože Stalinův pád by znamenal zhroucení komunismu, který, i když je sám o sobě jen formální, nám přesto připadá ucházející, protože jsme přesvědčeni, že se nám jej jednou podaří přeměnit na pravý komunismus. Věřím, že jsem vám podal přesnou analýzu současného okamžiku.

Kuz: Výbornou. A řešení?

Rak: Především se musíme postarat, aby zmizelo nebezpečí Hitlerova útoku na Sovětský svaz...

Kuz: ... když to byli „Oni”, jak jste mě ujišťoval, kteří z něho udělali „vůdce”, musejí mít nad ním takovou moc, aby je poslouchal...

Rak: Protože jsem se asi ve spěchu nevyjádřil dost jasně, nerozuměl jste mi. Jistě souhlasí, že ho „Oni” financovali, ale neodhalili mu ani svou existenci, ani své cíle. Jejich vyslanec Warburg se mu představil falešným jménem a nezdá se, že by Hitlerovi prozradil svoji rasovou příslušnost. Samozřejmě, že také nemluvil pravdu o „Těch“, které zastupoval. Řekl prostě Hitlerovi, že byl vyslán finanční skupinou Wall Streetu, která má zájem na podpoře nacionálně-socialistického hnutí jako na hrozbě proti Francii, jejíž vláda svou finanční politikou podněcuje v USA hospodářskou krizi.

Kuz: A Hitler tomu věřil?

Rak: To nevíme. Nám také nezáleželo na tom, aby tomu zdůvodnění věřil. Naším cílem bylo aby triumfoval, aniž by mu za naši pomoc byly kladeny nějaké pod-

¹⁶¹ Koba I., jedna ze Stalinových přezdívek; pozn. překl.

mínky. Náš skutečný cíl bylo vyprovokování války, a Hitler znamená válku, chápete?

Kuz: Tomu rozumím. Potom ale nevidím jiný prostředek jak ho zadržet, než nějaký spolek Sovětského svazu s demokratickými státy, který by dokázal Hitlera zastrašit. Věřím, že není dost silný na to, aby se mohl současně obrátit vojensky proti všem státům světa, ale je jistě víc než dost silný, aby dokázal likvidovat jeden po druhém.

Rak: Nepřipadá vám to jako příliš jednoduché, neřku-li kontrarevoluční řešení?

Kuz: Proč, jestliže se tím vyhneme válce proti Sovětskému svazu?

Rak: Víte co, rozdělte si ten svůj výrok na dvě části. „Vyhnout se válce“, není to čistě kontrarevoluční? Každý správný komunista si podle svého idolu Lenina a ostatních velkých revolučních strategií musí válku přát. **Nic neurychluje vítězství revoluce tak, jako právě válka!** To je přece marxisticko-leninské dogma, ke kterému se známe. Tedy, tento stalinský nacionální komunismus je skutečně schopen zkalit a zatemnit rozum i toho nejčistšího komunisty takovým způsobem, že už pak není schopen rozpoznat úchylku, již Stalin propadl, totiž podřízení revoluce národu namísto správného podřízení národa revoluci.

Kuz: Nenávist vůči Stalinovi vás zaslepuje a zaplétá do protimluvů. Neshodli jsme se snad v názoru, že by útok proti Sovětskému svazu byl nežádoucí?

Rak: A proč by válka musela být nutně vedena proti Sovětskému svazu?

Kuz: Který jiný stát by mohl Hitlera napadnout? Je přece zcela jasné, že jeho útok bude veden právě proti Sovětskému svazu, jak jste tady sám prohlásil. Jaké byste pro to chtěl další důkazy?

Rak: Jestliže tomu tedy vy a především lidé v Kremlu tak pevně a bezvýhradně věříte, proč jste potom vyprovokovali občanskou válku ve Španělsku? Neříkejte mi, prosím vás, že se to stalo z revolucionářských důvodů. Stalin je naprosto neschopen uskutečnit nějakou marxistickou teorii. I kdyby v tomto případě existoval nějaký revoluční důvod, jistě nebylo korektní vyplývat tolik vynikajících internacionálních sil, a ještě k tomu ve Španělsku. Je to stát, který leží daleko od Sovětského svazu a žádný strategický důvod nemůže ospravedlnit promarnění takového potenciálu.

Tedy ale vážně: Z určitého hlediska byla revoluce a válka ve Španělsku správná. Je to důležitý strategický prostor, v němž se kříží zájmy kapitalistických mocností. Čili uznávám, že to bylo teoreticky správné, protože válkou ve Španělsku se mohla vyprovokovat válka jiná, ale v praxi je tomu jinak. Už jste sám viděl, že válka mezi demokratickým a fašistickým kapitalismem nevypukne. A teď vám něco řeknu: Jestliže se Stalin považuje za schopného sám od sebe vytvořit motiv, který by dokázal vyprovokovat válku mezi kapitalistickými státy, proč by nemohl aspoň teoreticky připustit, že toho jsou schopni také jiní?

Kuz: Jestliže toto vezmeme jako předpoklad, můžeme přejít k hypotéze.

Rak: Tak to tedy máme další bod, v němž jsme zajedno. Za prvé tedy, že by neměla být žádná válka proti Sovětskému svazu, a za druhé, že se musí vyvolat mezi buržoazními státy.

Kuz: Plně souhlasím. Říkáte to však jako své osobní mínění, nebo jako názor „Oněch“?

Rak: Jako své vlastní mínění. Nemám od „Nich” ani pověření, ani žádný kontakt na „Ně”, ale mohu vás seriózně ujistit, že jsou v tomto případě s Kremlem zajedno.

Kuz: Chápete, že je důležité tohle předem stanovit, protože jde o hlavní věc. Přesto bych rád věděl, odkud berete jistotu, že s tím „Oni” souhlasí?

Rak: Kdybych měl dost času vylicít celý jejich plán, znal byste také důvody, pro které souhlasí. Ale bude stačit, když se dnes zmíním jen o třech.

Kuz: Které to jsou?

Rak: Jedním z nich je, jak jsem se již zmínil, že Hitler, tento nevzdělaný a v podstatě jednoduchý člověk, vytvořil z pouhé intuice – a dokonce proti technokratické opozici Schachtově – nanejvýš nebezpečný hospodářský systém. Jako analfabet v každé národohospodářské teorii vyřadil internacionální i privátní finance, tak jako jsme to udělali v Sovětském svazu. To znamená, že sám na sebe strhl privilegium dělání peněz, a sice nikoli jen fyzických, ale také peněz finančních. Jinými slovy to znamená, že se zmocnil intaktního mechanismu na produkování falešných peněz a nechává jej běžet jenom pro stát. Tím nás překonal, protože my jsme zmíněné peníze v Rusku potlačili, ale nahradili jsme je pouze hrubým aparátem, zvaným státní kapitalismus. To bylo drahé vítězství pro nezbytnou předrevoluční demagogii.

Osud dokonce Hitlerovi nadřžoval. Neměl skoro žádné peníze a tak nemohl propadnout pokušení udělat je základem měny. A protože jako jedinou jistinou pro své peníze disponoval pouze technickým nadáním a mohutnou pracovní silou Němců, stala se technika a práce jeho pokladnicí, tedy něčím tak příznačně kontrarevolučním, že jimi mohl – jak sám víte – jako kouzelným proutkem zdolat nezaměstnanost více než sedmi milionů techniků a dělníků.

Kuz: Urychlením zbrojení...

Rak: Ani zdání! Když k tomu Hitler dospěl v protikladu ke všem buržoazním státům, které ho obklopovaly, byl by bez válečného nebezpečí schopen svůj systém přeměnit na mírovou produkci. Dovedete si představit, co by takový systém znamenal, kdyby jím nakazil nějaký počet dalších států, které by vytvořily nezávislý, uzavřený hospodářský kruh? Kupříkladu něco asi jako britský Commonwealth? ... A představte si, že by fungoval na svůj kontrarevoluční způsob! To nebezpečí nehrozí – zatím ještě ne! –, protože jsme měli štěstí v tom, že Hitler svůj systém nepostavil na předchozí teorii, ale čistě empiricky, a navíc jej hospodářsky neformuloval. To znamená, že neprošel žádným deduktivním procesem. O jeho systému neexistuje žádná národohospodářská teorie, žádné učení. Ale nebezpečí je latentní; každým okamžikem se může cestou indukce jeho formule někde objevit. A to je mnohem důležitější, než celý ten tyjatr a krutosti nacionálního socialismu.

Naše propaganda také raději věc nenapadá, protože z polemických kontroverzí by mohla vyrůst formulace a systematizace kontrarevolučního národohospodářského učení. Tady je jenom jediná záchrana: Válka!

Kuz: Druhý motiv?

Rak: Že zvítězil thermidor ruské revoluce, stalo se jen díky předchozí existenci ruského nacionalismu.

Bez takového nacionalismu by byl bonapartismus nemožný. A když se to stalo v Rusku, kde byl nacionalismus jen embryonální, ztělesněný v osobě cara, jakou překážku pak musí marxismus najít v rozvinutém nacionalismu západní Evropy!

Marx zjevně propadl omylu ve věci odhadu místa revolučního vítězství. Marxismus zvítězil nikoli v nejprůmyslovějších zemích, ale v Rusku, které nemělo téměř žádný proletariát. Naše zdejší vítězství je možno, kromě jiných příčin, připsat skutečnosti, že v Rusku neexistoval žádný skutečný nacionalismus, zatímco u ostatních evropských národů stál na vysokém stupni rozvoje. Vidíte, v jak neobyčejně ohromnou moc se změnil ve fašismu a jak nakažlivě působí? Jistě chápete, že právě toho Stalin využívá, a jak se nám právě z těchto důvodů vyplácí v Evropě válka k zaškrcení nacionalismu!

Kuz: Takže jste, Rakovský, udal úhrnem jeden hospodářský a jeden politický důvod. Jaký je ten třetí?

Rak: To je snadné uhodnout. Máme ještě důvod náboženský. Bez poražení toho, co ještě v křesťanstvu žije, je nemožné dosáhnout vítězství komunismu. Příběh je výmluvný – revoluci to stálo šestnáct století, než dosáhla prvního dílčího úspěchu tím, že vyvolala rozštěpení křesťanství. Ve skutečnosti je právě křesťanství naším jediným nepřítelem, protože všechno hospodářské a politické v občanských národech je jenom jeho důsledek. Křesťanství, které potvrzuje individuum, je schopno udusit i světlo neutrálního, laického nebo ateistického státu, jak to zažíváme zde v Rusku.

Přiznáváme Stalinovi, že na náboženském poli není bonapartista. Také my bychom nedokázali v této věci dělat víc nebo jinak než on. Jen si představte tu katastrofu, kdyby se Stalin odvážil – jako Napoleon – překročit Rubikon křesťanství. Pak by se jeho národní socialismus a kontrarevoluční působnost ztisícinásobila.

A především, pak by nepřekonatelnost rozporu znemožnila každé srovnání mezi Stalinem a námi, které je vbrzku objektivně možné – podobné srovnání, jaké už bezmála začíná mezi námi dvěma, jak asi sám uznáte.

Kuz: Podle mého názoru jste skutečně dobře vystihl ony tři základní body, kterými se může vyznačovat linie plánu, to vám pro tuto chvíli přiznávám. Ale mám jednotlivé vnitřní výhrady v tom, co jste uvedl ohledně lidí, organizací a skutečností. Nicméně i toto nechme zatím stranou a raději mi vyložte generální linii svého osobního plánu.

Rak: Ano, teď už přišla správná chvíle. Mám jenom jedinou výhradu: Mluvím na svou vlastní odpovědnost a rovněž přebírám na sebe i odpovědnost za výklad předchozích tří bodů jako myšlenek „Oněch“. Rovněž připouštím, že mohou mít v dílčích aspektech i zcela jiné plány pro uskutečnění tří účelových bodů než takové, jaké vám řeknu. Berte to, prosím, v úvahu.

Kuz: To udělám. Mluvte.

Rak: Řeknu to zcela stručně. Protože před německou vojenskou mocí již nestojí tentýž cíl, pro který byla vytvořena – totiž zjednat nám, opozici, v Rusku moc –, musíme dosáhnout přemístění fronty, tedy obrácení Hitlerova útoku z východu na západ.

Kuz: To je znamenité! Máte ale také vymyšlen plán pro praktické uskutečnění?

Rak: Měl jsem k tomu dost času i tady na Lubjance, a hodně jsem o věci přemýšlel. Podívejte se: Když to bylo zpočátku tak obtížné, najít nějaký styčný bod mezi námi dvěma a nakonec se to odehrálo zcela přirozeně, pak se náš problém omezuje na nalezení něčeho, v čem jsou i Stalin a Hitler zajedno.

Kuz: Ano, ale připustil jste, že už jen to je problém...

Rak: Ale nikoli neřešitelný. Ve skutečnosti nejsou neřešitelné problémy; jsou jenom takové, které v sobě zahrnují dialektický rozpor. Hitler a Stalin mohou být zajedno, protože při všech rozdílnostech jsou jejich kořeny identické. Hitler může být třeba až patologicky přecitlivělý člověk a Stalin v tomto ohledu může být normální, ale oba jsou egoisté. Žádný z nich není idealista, a proto jsou oba bonapartisté, to znamená klasičtí imperialisté. A protože je tomu tak, dá se snadno dosáhnout jejich srozumění. Proč také ne, když to bylo možné dokonce i mezi carevnou a pruským králem?

Kuz: Rakovský, vy jste nepolepšitelný...

Rak: Neuškodíte to? Tak dobrá, dávejte pozor! Když Polsko bylo příčinou toho, že se shodli a srozuměli Kateřina II. Veliká s Bedřichem II. – oba dva mimochodem velké vzory nynějšího „cara“ v Rusku a „panovníka“ v Německu – proč by nemohlo být Polsko znovu příčinou dohody pro dorozumění Hitlera se Stalinem? Historická linie od carů k bolševismu, a od monarchů k nacionálním socialistům, právě tak jako osobní vlastnosti Hitlera a Stalina, to všechno by se mohlo sejít v Polsku.

Je to právě tak naše linie jako i „Oněch“ – ostatně Poláci jsou křesťanský národ. A je tu ještě další přitěžující okolnost: Jsou katolický národ!

Kuz: Myslíte, že se v tomto třetím bodě shodnou...?

Rak: Když je stejná vůle, je možná i dohoda.

Kuz: Mezi Hitlerem a Stalinem? Bláznovství! Nemožné!

Rak: V politice neexistuje nic bláznivého, ani nemožného!

Kuz: Přijměme to tedy, ale jen jako hypotézu: Hitler a Stalin napadnou Polsko...

Rak: Smím vás přerušit? Jejich útok může pouze nastolit alternativu: „válka nebo mír“ – to musíte dodat.

Kuz: Ano, ale co to bude?

Rak: Považujete snad Anglii a Francii se svými armádami a letectvem za schopné napadnout Hitlera i Stalina, když budou oba držet spolu?

Kuz: Skutečně, to by bylo skoro nemožné, kdyby ovšem nebylo Ameriky...

Rak: Nechte okamžik Spojené státy mimo hru. Říkáte tedy, že Hitlerův a Stalinův útok nevyvolá žádnou válku v Evropě?

Kuz: To je logické, opravdu to nevypadá příliš pravděpodobně!

Rak: V takovém případě by byl útok na Polsko téměř beze smyslu. Nevedl by k vzájemnému zničení buržoazních států a Hitlerova hrozba Sovětskému svazu, která byla dosud spíše teoretická, by trvala i po rozdělení Polska. Německo i Sovětský svaz by se rozdělením Polska zdánlivě stejnou měrou posílily. Prakticky však jenom Hitler, protože Sovětský svaz ke svému posílení nepotřebuje ani suroviny, ani území, kdežto Německo ano!

Kuz: To je správný pohled. Zdá se tedy, že žádné řešení není...

Rak: Ale ano, řešení existuje.

Kuz: Jaké...?

Rak: Že demokracie agresora napadnou i nenapadnou.

Kuz: Tak teď jste pořádně ujel...! Napadnout a nenapadnout současně je přece naprosto nemožné...

Rak: Myslíte? Jen klid! Nebyly by snad oba státy útočníky na Polsko? Jsme přece oba zajedno v tom, že k útoku dojde jen tehdy, jestliže jej podniknou obě strany, a co je potom nemožného na tom, aby demokracie napadly jen jednu z nich?

Kuz: Pořád ještě přesně nevím, co tím chcete říci...

Rak: Jen to, že demokracie vyhlásí válku jenom jednomu z útočníků, tedy Hitlerovi.

Kuz: To je jen taková laciná hypotéza.

Rak: Hypotéza ano, ale v žádném případě laciná. Každý stát, který musí bojovat proti koalici nepřátelských zemí, má jako strategický cíl jejich roztržení, aby pak mohl jednu po druhé porazit. To je tak známá a rozumná zásada, že se vůbec nemusí dokazovat. Budete tedy se mnou souhlasit, že by nebylo chybné chopit se této příležitosti. A protože v takovém případě by se Stalin útokem demokracií na Hitlera necítil ohrožen a nepřidal by se k němu, klade se otázka: Není to jediná správná cesta?

Francie a Anglie jistě nebudou tak pošetilé, aby chtěly ve stejný čas bojovat proti dvěma mocnostem, když jedna z nich je připravena zůstat neutrální. Dobře vědí, že už jen ta zbývající je pro ně velmi tvrdý oříšek. A navíc – odkud by měl jejich útok vyjít, když nemají společné hranice! Snad přes Himaláje? Jistě, zbývá vzdušná fronta, ale ta je iluzorní. Navíc Francie s Anglií ví, že právě ve vzduchu musí skoro jistě Hitlerovi podlehnout. Co vám tedy říkám, není přece žádné tajemství. Jak vidíte, značně se nám to zjednodušuje.

Kuz: Pokud se konflikt omezí na tyto čtyři mocnosti, jsou vaše závěry správné. Ale mocnosti nejsou jenom čtyři – je jich víc, a ve válce takového rozsahu se neutralita jen těžko udržuje!

Rak: Jistě, ale i možný zásah dalších států nezmění vzájemný poměr sil. Udělejte si v duchu bilanci a uvidíte, že rovnováha zůstane, i když se do konfliktu přidají další, nebo třeba i všechny evropské státy. Navíc – a to je nejdůležitější – žádný ze států, který by vstoupil do války na straně Francie a Anglie, by jim nemohl odebrat vedení. Tím ovšem zůstávají v platnosti důvody, které těmto dvěma státům brání v útoku na Sovětský svaz.

Kuz: Zapomínáte na Spojené státy...

Rak: Hned uvidíte, že na ně nezapomínám. Omezím se však nyní na prozkoumání jejich pozice z hlediska projednávaného problému a dokážu vám, že Amerika ani nemůže vynutit, aby Anglie a Francie napadly současně Hitlera i Stalina. Aby to dokázaly, musely by totiž Spojené státy vstoupit do války hned v první den a to je nemožné, protože Spojené státy nikdy do války nevstoupily a také nevstoupí, pokud jim to nebude vyhovovat. Kdyby provokace proti Polsku neměla na protivníka žádný účinek a ten by ji bez dalšího strpěl, pak by se jednoduše agrese vymyslela. V prvním mezinárodním konfliktu USA roku 1898 proti Španělsku – o jehož porážce nebylo pochyb – byla agrese také fňgována, lépe řečeno „Oni” to zařídili. Také v roce 1914 měla provokace úspěch. Jistě by se dalo diskutovat o tom, zda by byla technicky proveditelná, ale existuje zde pravidlo beze všech výjimek, totiž že kdo se agrese dopouští aniž by mu prospěla, byl sám provokován.

Takže tedy tato překrásná americká taktika, které neodpírám své uznání, podléhá jedné podmínce: platí pouze tehdy, když se to „napadenému”, tj. USA hodí, to zna-

mená když jsou vojensky vyzbrojeny. A je tohle ten případ? Zcela jasně ne! Spojené státy mají ve zbraní sotva sto tisíc mužů a průměrné letectvo; respekt si zaslouží jenom vojenské námořnictvo. Znovu jsem vám tedy ukázal, že ani z této strany není žádné nebezpečí změny poměru sil.

Kuz: Řekněme, že to uznávám. Objasněte mi ještě technické provedení.

Rak: Jak jste již viděl, Hitlerovy a Stalinovy záměry napadení Polska se kryjí. Zbývá pouze jejich shodu formulovat a uzavřít smlouvu o společném útoku.

Kuz: A to snad považujete za snadnou věc?

Rak: To jistě ne. K tomu je zapotřebí zkušenější diplomacie, než jakou má Stalin. Potřeboval by k tomu mít ve svých službách takové lidi, kterým už buď poutí na hlavu, nebo kteří hnijí na Lubjance. Litvinov byl kdysi k tomu vhodný i schopný, i když také s jistými potížemi, protože jeho rasová příslušnost by byla velkým handicapem při jednání s Hitlerem. Ale ani on nepřichází v úvahu, protože je jako člověk vyřízený. Trpí animálním strachem, ještě více z Molotova než ze Stalina.

Vhodného člověka momentálně tedy nevidím; zvláště když musí být bezpodmínečně roditelým Rusem. Nabídl bych se pro první navázání kontaktů, ale sám víte... Připomínám, že kdo by zahájil rozhovory, vedené přirozeně v nanejvýš diskrétní rovině, musel by být člověk naprosto důvěryhodný a čestný. Vzhledem k bariéře předsudků by bylo možné Hitlera ošálit jenom prostřednictvím pravdy.

Kuz: Už zase nerozumím řeči vašich paradoxů...

Rak: Promiňte, ale ty jsou jenom zdánlivé. Nutí mě k nim potřeba shrnout všechno do stručného obsahu. Chtěl jsem vám v podstatě říci, že ve všem konkrétním a zřejmém by se muselo hrát s Hitlerem otevřenými kartami. Muselo by se mu jasně ukázat, že nejde o falešné karty provokace, která by ho měla zatáhnout do války na dvou frontách. Například by se muselo slíbit, a v příhodný okamžik také dokázat, že naše mobilizace pro vpád do Polska by se omezila jen na rozsah nezbytný k této ohraničené vojenské akci. Dále by Stalin musel ukázat velkorysost v povolování dodávek, o které Hitler žádá – především nafty. To je všechno, co mě jen tak pro začátek napadá. Vynoří se jistě stovky dalších otázek, které by musely být řešeny tak, aby Hitlera ujistily, že opravdu chceme jen kus Polska. A pokud se nám to podaří, bude tím Hitler zcela jistě oklamán.

Kuz: V čem spatřujete to oklamání?

Rak: Nechám vám chvíli čas, abyste sám přišel na to, v čem spočívá. Předem ale zdůrazňuji – a vy sám jste to již musel zaznamenat – že jsem vám zde předestřel rozumný a logický plán, který napomůže vzájemnému zničení kapitalistických států tím, že se na sebe nechají navzájem zaútočit obě jejich křídla, tedy buržoazní a fašistické. Ale, jak opakují, plán je rozumný a logický. Sám jste viděl, že ve hře nejsou žádné mystické nebo cizorodé faktory. Jedním slovem, „Oni” nezasáhnou, čímž je provedení plánu možné. Věřím, že jsem vám jejich myšlenky dostatečně přiblížil. Teď asi uvažujete o tom, že by to stejně byla hloupost, mařit čas pokusem o prokázání „Jejich” neprokazatelné existence. Mám pravdu?

Kuz: V podstatě ano.

Rak: Buďte ke mně otevřený. Opravdu nevidíte „Jejich” zásahy? Napovím vám když řeknu, že „Jejich” zasahování existuje a je pro osud světa rozhodující. A to i tehdy, když přirozenost a logika plánu je jen zdáním. Opravdu to necítíte?

Kuz: Otevřeně řečeno, ne!

Rak: Vidíte, a přece je přirozenost a logika mého plánu pouhým zdáním. Přirozenější a logičtější by přece bylo, kdyby se Stalin a Hitler navzájem zničili. Byla by to snadná a jednoduchá věc pro demokracie, kdyby to ovšem byl jejich skutečný cíl, který tak rády proklamují a kterému tolik demokratů skutečně věří. Vždyť by úplně postačilo, kdyby Hitlerovi dovolily – zapamatujte si to „dovolily” – napadnout Stalina. Neříkejte mi, že by Německo mohlo zvítězit. I kdyby k porážení Německa nestačil ruský prostor a nenávisť ruského lidu, donuceného žít pod Hitlerovou sekyrou, nic by přece nestálo v cestě tomu, aby demokracie metodicky a chytře Stalina podporovaly a pokračovaly v tom až do úplného vyčerpání a zhroucení obou států. To by bylo jistě snadné a logické, kdyby ovšem pohnutky a úmysly demokracií, které tolik lidí považuje za skutečnost, byly opravdu takové, a ne tím, čím ve skutečnosti jsou – pouhými záminkami.

Existuje cíl, jediný cíl – vítězství komunismu, který nikomu z demokratů neleží na srdci tak, jako New Yorku; ne kominterně, ale „kapinterně” Wall Streetu. Kdo jiný by dokázal vnutit Evropě tak zřejmé a viditelné rozpory? Kdo jiný má tolik síly hnát evropské národy k totální sebevraždě? Jen jedna jediná síla je toho schopna: Zlato! Zlato je moc, jediná skutečná moc!

Kuz: Budu k vám upřímný, Rakovský. Přiznávám vám talent a nadání. Máte jemnou, brilantní a agresivní dialektiku, a když vás někdy nechá na holičkách, dokáže vaše fantazie ještě pořád utkat pestrou oponu čistých a zářivých perspektiv. Ale tohle všechno – i když mi to působí potěšení poslouchat – pořád ještě nestačí. Budu se vás ale vyptávat tak, jako bych věřil všemu, co jste mi říkal.

Rak: A já vám budu zcela upřímně odpovídat jen s jednou jedinou podmínkou, že nebudete mou výpověď pokládat za nic víc a nic míň, než za to, co jsem vám řekl.

Kuz: To vám rád slibuji. Říkáte tedy, že to „Oni” brání a budou bránit válce mezi Německem a Sovětským svazem, která je z kapitalistického hlediska tak logická? Vykládám si to správně?

Rak: Zcela správně.

Kuz: Avšak současná situace je taková, že se Německu dovoluje vyzbrojování a rozpínavost. To je zřejmá skutečnost. Už od vás vím, že to bylo iniciováno na podnět trockistů, jejichž plány byly rozbity stalinskými čistkami. A v této situaci teď navrhuje, aby Stalin uzavřel s Hitlerem pakt a rozdělil se o Polsko. Ptám se vás: Co nám zajistí, ať už s paktem nebo bez něho, s dělením nebo ne, že nás Hitler ne napadne?

Rak: Žádná taková záruka tady není.

Kuz: Pak ovšem již není o čem mluvit...

Rak: Neukvapujte se! Strašná hrozba Sovětskému svazu je reálná, to už nemůžete považovat za pouhou hypotézu nebo slovní výhrůžku. Je tu jedna velmi důležitá věc: „Oni” mají proti Stalinovi převahu, které se nevzdají. Stalinovi se nabízí pouze alternativa, volba, nikoli svobodná vůle. Nezapomeňte, že se Hitlerův útok může rozvinout velice rychle i sám od sebe. „Oni” nemusejí dělat vůbec nic pro to, aby ho vyvolali – stačí, když Hitlera nechají jednat. To je rozhodující skutečnost, na kterou vaše Kremlem formované myšlení zapomíná. Přemýšlet, vážení, přemýšlet!

Kuz: O jaké volbě jste mluvil?

Rak: Pokusím se to ještě jednou definovat. Buď bude Stalin zničen, nebo provede plán, který jsem vám vylíčil a kterým se kapitalistické státy navzájem zlikvidují. Mluvil jsem sice o alternativě, ale to je jen čistě teoretická možnost. Stalin bude donucen – chce-li přežít – provést mnou navržený plán, jakmile bude „Jimi” schválen.

Kuz: A když řekne „ne”?

Rak: To považuji prakticky za nemožné. Německá rozpínavost a zbrojení budou pokračovat. Tváří v tvář této obrovské, rostoucí a hrozivé skutečnosti že řekne Stalin „ne”? Co mu bude zbývat? Už pouhý pud sebezáchovy mu to nadiktuje.

Kuz: Zdá se tedy, že by se události mohly opravdu odvíjet podle „Jeich” plánů.

Rak: Tak to také bude. Přirozeně zatím v Sovětském svazu dočasně ne, ale i to se změní. Není tak těžké připravit a prosadit u Stalina tento plán, protože ho nepovažuji za kandidáta na sebevraždu... je to v jeho zájmu. Mnohem těžší bývá prosadit něco u toho, komu se to nehodí nebo mu to dokonce uškodí. Konkrétně je to případ demokracií. Vybral jsem si to pro tuto chvíli jako příklad, abych vám situaci konkretizoval. Ale rozlučte se s představou, že to vy jste v této situaci rozhodčími – těmi jsou výhradně „Oni”.

Kuz: Pořád slyším jen „Oni”! Musíme se zde zabývat přízraky?

Rak: Jsou skutečnosti příznakem? Mezinárodní situace je plná divů, ale nejsou to přízraky, je to reálná, opravdu reálná situace. Také nejsou žádná kouzla v určování budoucí politiky. Považujete snad politiku za dílo příznaků?

Kuz: Dobrá, uvidíme. Řekněme, že by byl váš plán přijat. Potřeboval bych něco hmatatelného, určitějšího, abych v tom smyslu mohl začít jednat.

Rak: Například...

Kuz: Potřebuji osobu s pověřením, se zmocněním.

Rak: K čemu? Pro potěšení seznámit se s ní? Vezměte v úvahu, že i když se taková osoba dostaví, v žádném případě nebude mít pověřovací dopisy s pečeti a razítkem, nebude mít žádné zavazadlo s dokumenty, a ze všeho nejméně již ne od „Nich”. Nic z toho, co řekne, přislíbí a co se s ní domluví, nebude mít a nemůže mít žádnou obvyklou juristickou a smluvní podobu. Pochopte, že „Oni” nejsou žádný stát ve smyslu vašeho chápání. Jsou něco podobného tomu, co byla internacionála před rokem 1917 – jsou současně všechno i nic.

Představte si třeba, že by Sovětský svaz chtěl jednat se zednáři nebo s nějakou špiónážní organizací či chorvatskou Ustašou. Bude snad v takovém případě viditelným výsledkem něco úředního, sepsaného, juristicky smluvního? Takové dohody, jako byla třeba ta Leninova s německým generálním štábem nebo Trockého s „Ni-mi” se také uskutečnily bez razítek a zápisů. Jediná garance jejich plnění smluvními stranami spočívá v tom, že taková dohoda je oběma prospěšná – a to je jediná skutečná garance při jakékoli dohodě, byť ty ostatní bývají uzavírány s divadelní pompou.

Kuz: V takovém případě – jak byste začal?

Rak: Hned zítra bych začal sondovat v Berlíně...

Kuz: Aby se sjednal útok na Polsko?

Rak: Ne, tím bych rozhodně nezačínal. Nejprve bych ukázal zklamání z demokracií a přidal bych k tomu něco ze Španělska... to je věc, která dodává odvalu. Te-

prve potom bych začal neurčitě narážet na Polsko. Jak vidíte, nic určitého, ale dostačující k tomu, aby to elementům z OKW – mužům Bismarckovy linie, jak je nazýváte – poskytlo dostatek argumentů pro Hitlera.

Kuz: Nic víc...?

Rak: Pro tu chvíli nic víc, to je velká diplomatická zásada.

Kuz: Otevřeně řečeno, při poměrech, které dnes panují v Kremlu, nevěřím, že by se našel někdo, kdo by měl odvalu navrhnout tak radikální změnu mezinárodní politiky. Zkuste se, Rakovský, vžít na chvíli do ducha rozhodujících mužů v Kremlu, do jejich hypotéz, strachu z případného nařčení... Jistě mi dáte za pravdu, že se žádný z nich k tomu nenechá přesvědčit. Já sám, který jsem vás tu poslouchal – nebudu to zapírat – na kterého jste udělal silný dojem, jsem si vlastně ani na okamžik neuměl představit skutečnou dohodu mezi Sovětským svazem a Německem.

Rak: Mezinárodní události tyto muže k tomu nevyhnutelně přinutí.

Kuz: Ale to by znamenalo ztratit mnoho cenného času. Řekněte mi o něčem hmatatelném, co bych jim mohl předložit jako důkaz vaší věrohodnosti, jinak si nemohu troufnout předat až nahoru hlášení o našem rozhovoru. A bez toho, i když je zapisován doslovně, zapadne v nějakém kremelském archivu.

Rak: Stačilo by, řekněme, kdyby někdo neúředně promluvil s důležitou sovětskou osobností?

Kuz: To už by bylo, jak věřím, hmatatelné.

Rak: Ale s kým?

Kuz: To bylo jen moje osobní mínění, Rakovský. Mluvil jste zde o konkrétních osobách, o velkých finančnících. Pokud si správně vzpomínám, jmenoval jste jistěho Schiffa a ještě jiného, který fungoval jako prostředník k Hitlerovi při jeho financování. Jsou jistě politici a osobnosti z okruhu, který náleží nepřímo k „Oněm” nebo je v jejich službách. Někdo takový by nám mohl posloužit k zahájení praktických kroků. Neznáte někoho takového?

Rak: Nevidím nutnost takového postupu. Přemýšlejte! O čem byste chtěl jednat? Jistě o plánu, který jsem nadhodil, nemám pravdu? Ale k čemu? S tímto plánem nemají „Oni” v současné fázi co dočinění, naopak jejich činností je „nic nedělat”. Nemůžete tedy sjednat nebo vyžadovat žádnou pozitivní akci. Zapamatujte si to a dobře promyslete.

Kuz: I když je tomu tak a není to snad nezbytně nutné... nějaký muž, jehož osobnost by prokázala moc „Oněch” jako pravděpodobnou...

Rak: Udělám vám tu laskavost, ačkoliv nejsem přesvědčen o nutnosti takového postupu. Už jsem vám řekl, že nevím kdo „Oni” jsou, a že to ani vědět nemohu. S jistotou mi to však sdělil člověk, který to musel vědět.

Kuz: Kdo?

Rak: Trockij. Protože mi to řekl on, vím, že jedním z nich byl Walther Rathenau. Ovšem v něm vidíte posledního z „Nich”, který ještě držel veřejnou politickou moc. Dalším byl Lionel Rothschild. Více jmen, která by byla opravdu jistá, nemohu uvést. Jistě bych vám mohl jmenovat řadu lidí, jejichž osobnost a činy se mi zdají být v plném souladu s „Nimi”, ale zda tito muži poroučejí nebo poslouchají, nemohu tvrdit.

Kuz: Jmenujte mi aspoň některé!

Rak: Jako celek je to především bankovní dům Kuhn, Loeb & Co. na Wall Streetu, a v něm pak bankovní domy rodiny Schiffů, Warburgů a Loeba & Kahna. Říkám jim rodiny i přes často rozdílná rodinná jména, protože jsou mezi sebou všichni spřízněni sňatkem. Dále pak třeba Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blum, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreyfus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezechiel, Lasky... myslím, že to už je dost jmen.

Když budu namáhat paměť, mohu si vzpomenout ještě na další jména. Ale znovu opakuji že nevím, který z nich by mohl patřit k „Nim“, nebo abych si tím byl dokonce jist. V tomto smyslu musím odmítnout veškerou odpovědnost. Ale jsem pevně přesvědčen, že každý z těchto jmenovaných, i když to třeba on sám právě není, představuje jakousi část jejich substance. A potom, jestli už se setkáte s tou správnou osobností nebo ne, nemusíte přece čekat na přímou odpověď. Tu vám dají fakta, skutečné události. To je neměnná taktika, které dbají a jejíž respektování umějí prosadit. Jestliže byste chtěl například podniknout nějaký diplomatický krok, nemusíte to přece dělat osobně a obracet se na „Ně“. Prostě se omezíte na to, že vyjádříte nějakou úvahu, rozumnou hypotézu... Pak už vám stačí jen čekat.

Kuz: Chápete, že zde nemám po ruce příslušnou kartotéku, abych se podíval na všechny osoby, které jste zde zmiňoval, ale předpokládám, že jsou někde hodně daleko. Kde?

Rak: Z největší části ve Spojených státech.

Kuz: Je vám ovšem jasné, že když takovou operaci zahájíme, bude to stát hodně času, a věc spěchá. Ale ne pro nás, nýbrž pro vás, Rakovský.

Rak: Pro mne?

Kuz: Samozřejmě. Jistě víte, že váš proces již brzy začne. Je tedy jasné, že pokud má váš návrh zajímat Kreml, musí ho zajímat dřív, než se objevíte před soudem. To je pro vás rozhodující věc. Věřím, že nám ve vlastním zájmu dodáte něco zajímavého. Hlavní by bylo, abychom měli důkaz, že jste nám říkal pravdu – a to důkaz raději v několika dnech než týdnech. Jestliže nám takový důkaz podáte, zajistí vám to relativně spolehlivou možnost záchrany života. V žádném jiném případě to ovšem nemohu zaručit.

Rak: Dobrá, musím to riskovat. Nevíte, jestli je v Moskvě Davies? Ano, ten americký vyslanec.

Kuz: Myslím, že ano. Jestliže je to tak, musel byste začít s ním.

Rak: Jenom moje mimořádná situace mi snad dává právo použít zcela proti všem zásadám úřední cestu.

Kuz: Můžeme z toho usuzovat, že za vším stojí americká vláda?

Rak: Ne za tím, mezi tím...

Kuz: Roosevelt?

Rak: Pokud vím. Mohu tak jenom usuzovat. Teď mě sledujete s výrazem ze špiónážních románů. Mohl bych vám pro potěšení fabrikovat celé příhody, mám dost vynalézavosti a znalosti skutečných dat a událostí, abych jim dokázal dodat zdání pravděpodobnosti, ale nejsou snad veřejně známé skutečnosti někdy opravdu nenápadné?

Podívejte se sám! Vzpomínáte si ještě na ráno 24. října 1929, ano? Tehdy přišla chvíle, která byla pro dějiny revoluce ještě důležitější než 24. říjen 1917... Ten 24. říjen je totiž dnem krachu na burze v New Yorku, začátkem tzv. deprese, ale ve skutečnosti revoluce. Ty čtyři roky Hooverovy vlády jsou jejím vítězným pochodem – dvanáct až patnáct milionů nezaměstnaných. V lednu 1933 přichází poslední úder krize se zavíráním bank. Víc už opravdu finance nemohly udělat pro to, aby zasadily rozhodující ránu a hospodářsky zotročily klasického Američana, který ještě seděl v opevnění svého průmyslu... Je známo, že každé zbídačení společnosti znamená rozkvět příživnictví – a **vysoké finance jsou největší parazit**.

Ale tato americká revoluce neměla samozřejmě jen lichvářský cíl k ještě většímu posílení moci peněz – chtěla ještě víc. Moc peněz, i když je to také moc politická, se dosud dala vykonávat jen nepřímou. Teď ji však lidé revoluce chtěli proměnit v moc přímou, bezprostřední. A mužem, jehož prostřednictvím ji chtěli uplatňovat, měl být F. D. Roosevelt. Rozuměl jste mi? A teď si všimněte: v témže roce 1929, v prvním roce americké revoluce, odjíždí Trockij z Ruska. Krach přišel v říjnu. Financování Hitlera bylo odsouhlaseno v červenci 1929. Myslíte, že by to mohla být pouhá náhoda?

Ony čtyři roky Hooverovy vlády byly využity k přípravě revoluce ve Spojených státech a v Rusku. Tam pomocí finanční revoluce, tady prostřednictvím války a jí vyvolané porážky... má nějaký román pro vás více průkaznosti? Jistě chápete, že k provedení plánu tak obrovského rozsahu bylo zapotřebí mimořádného muže, který měl navíc držet exekutivní moc v USA a mít ještě k tomu nezbytné organizátorské síly a kádry. Tím mužem byl Franklin D. Roosevelt a s ním Eleanor Rooseveltová. Dovolte mi poznamenat, že tato bisexualita není v žádném případě moje nějaká ironie.

Kuz: Je Roosevelt jedním z „Oněch“?

Rak: Nevím, opravdu nevím, jestli je jedním z „Nich“ nebo je jenom poslouchá. Ostatně, co to znamená? Osobně se domnívám, že si je „Jejich“ pověření jasně vědom, ale nemohu s jistotou říci, zda je k poslušnosti nucen vydíráním nebo zda sám patří k vedení. Jisté je tolik, že svou úlohu plní a všechny akce, které jsou mu ukládány, provádí s naprostou svědomitostí.

Kuz: V případě, že bude rozhodnuto obrátit se na Daviese, jakou formu doporučujete?

Rak: Předně musí být vybrány správné osobnosti. Byl by potřeba někdo takový, jako „Baron“. Žije ještě?

Kuz: To nevím.

Rak: Dobrá, výběr osobností zůstane vaší věcí. Jednání musí být vedeno obratně a zahráno až do situace plné rozporů, které posunou Sovětský svaz do aliance s tzv. demokraciemi proti nacionálnímu socialismu. To znamená, že se spojíme s francouzským a britským imperialismem, skutečným imperialismem, proti imperialismu potenciálnímu. Jeden člen rozhovorů musí sloužit k tomu, aby neustále porovnával předstíraný postoj Sovětského svazu se stejně předstíraným postojem americké demokracie. ... Také ta se vidí nucena hájit vnitřní demokracii ve Francii i v Anglii a zachovávat koloniální imperialismus. ... Jak vidíte, dá se otázka postavit na přísně logickém podkladu. Pak už je hračkou formulovat nějakou hypotézu pro za-

mýšlenou akci. A především, protože ani USA, ani Sovětský svaz nemají žádný zájem na evropském imperialismu, pak se spor zúží na otázku vlastního panování. Sovětský svaz i Amerika však využijí zhroucení evropského kolonialismu jak hospodářsky, tak i politicky a ideologicky, a je už zcela jedno, zda přímo nebo nepřímo – ale v každé variantě z toho více vytěží Spojené státy.

Kdyby Evropa v nové válce ztratila všechny své síly, začala by pak Anglie – která nedisponuje ani tak vlastní mocí jako spíše mocí určitého evropského hegemonu – ihned s celým svým anglicky mluvícím impériem gravitovat k USA.

Až dojde jednání tak daleko, bude zde vhodné ponechat několikadenní pauzu, a když se ukáže nějaký účinek rozhovorů, může se udělat další výpad. Hitler se dopustil agrese, je svou podstatou agresor. A pak se zeptáme dál: Jaký společný postoj má zaujmout Sovětský svaz a Spojené státy vůči válce, která je vždy – lhostejno pod jakou záminkou – válkou mezi imperialisty, jež impérium mají a mezi těmi, kteří o ně usilují? Zůstat neutrální nezávisí jen na jejich vůli, ale také na agresorovi. Jistota neutrality zůstává jen tehdy, když agresor nevidí v útoku žádnou výhodu nebo ho není schopen provést. V tomto případě je jasné, že agresor napadne ostatní státy, přirozeně také imperialistické. Stejně tak je jasné, že když válka mezi imperialisty nevypukne sama, musí být vyvolána.

Když tedy je teorie přijata – a my jsme ji přijali – pak je už sjednání praktických akcí čistě mechanickou záležitostí. Zde je takřikajíc jízdní řád:

1) Dohoda s Hitlerem o rozdělení si Polska nebo Československa. Nejlépe Polska. – 2) Hitler přijme. Jestliže je ve své dobyvatelské hře schopen předstírání, že něco podnikne společně se Sovětským svazem, bude to považováno za neklamnou garanci k tomu, aby se mohlo jednat s demokratiemi. Hitler vůbec nemusí dbát na jejich slovní varování a výhrůžky, protože ví, že i ti nejbojovnější z nich jsou pro odzbrojení a že jejich odzbrojování je skutečné. – 3) Demokracie nenapadnou zároveň Hitlera i Stalina. Lidem se prostě řekne, že jsou sice oba stejně vinni agresí a rozdělením napadeného státu, ale že zásobovací a strategické důvody si vyžádají napadnout je odděleně – nejdřív Hitlera a teprve potom Stalina.

Kuz: Nemohly by nás demokracie opravdu napadnout?

Rak: A jak asi? Neponechá si snad Stalin možnost v nezbytné míře Hitlera podpořit? Nebude snad lepší, ponechat takto kapitalisty, aby spolu válčili až do posledního muže a posledního náboje? Nás určitě nenapadnou, protože v důsledku takové války mezi sebou budou mít samy co dělat s vnitřními revolucemi, které vypuknou a budou sílit.

Kuz: Ale co když Hitler rychle zvítězí? Co kdyby – podobně jako Napoleon – zmobilizoval celou Evropu proti Sovětskému svazu?

Rak: Tomu snad sám nevěříte! Zapomínáte na nejdůležitější faktor, na existenci USA. Je přece naprosto přirozené, že Spojené státy napodobí Stalina a budou ze své strany podporovat demokratické státy. Pokud se tato podpora nechá společně působit, bezpečně to zaručuje skoro nekonečné trvání války.

Kuz: A Japonsko?

Rak: Nemá snad už tak dost co dělat s Čínou? Stalin mu může garantovat svoje nevměšování. Japonci snad mají sklony k sebevraždě, ale ne do té míry, aby napadli USA i Sovětský svaz. Ještě nějaké námitky?

Kuz: Ne. Kdyby to záleželo jenom na mně, bylo by těch důkazů už dost. Ale myslíte, že vyslanec...

Rak: ... bude věřit? Jistě mi nebude dovoleno s ním mluvit. Ale všimněte si jedné maličkosti: Daviesovo jmenování bylo zveřejněno v listopadu 1936. Musíme tedy předpokládat, že ho Roosevelt plánoval a připravil již dříve. Všichni známe zdlouhavost a potřebný čas k uznání vyslance. O jeho volbě muselo být tedy jasno už přibližně v srpnu. A co se stalo v srpnu toho roku? Byli popraveni Zinovjev a Kameněv. Přisahal bych na to, že Daviesovo jmenování má jediný účel: Začít novou politiku „Oněch” vůči Stalinovi. Pevně tomu věřím. Představte si jen, s jakým znepokojením museli sledovat pád jednoho vůdce opozice za druhým. Víte, že Davies byl přítomen procesu s Radkem?

Kuz: Víím.

Rak: Tak tady to vidíte! Promluvte si s ním, čeká na to již několik měsíců.

Kuz: Rakovský, pro dnešní večer – vlastně už ráno – musíme skončit. Ale než se rozejdeme, chtěl bych ještě něco vědět. Dejme tomu, že je všechno pravda a že se to dá s úspěchem uskutečnit. Pak ovšem „Oni” jistě předloží své podmínky. Můžete prozradit, jaké budou?

Rak: Nemí těžké si je představit. První z nich bude, že přestanou popravy komunistů – tedy trockistů – jak nás nazýváte. Pak budou stanoveny nějaké sféry vlivu, abych tak řekl, nějaké hranice, které dělí formální komunismus od skutečného. Z toho podstatného to bude všechno. Ještě se bude jednat o čase a trvání plánu. Pak zažijete například takový paradox, že jistí lidé – Stalinovi nepřátelé – ho budou na jedinou podporovat, a nebudou to ani proletáři, natož špioni z povolání. Ve všech kruzích společnosti, i v těch nejvyšších, povstanou odvážní muži, aby podporovali Stalinův formální komunismus, jestliže Stalin přejde k tomu, aby připustil – ne sice reálný – ale přesto objektivní komunismus. Rozuměl jste mi dobře?

Kuz: Trochu. Pořád zahalujete věci do nejasného kasuismu...

Rak: Protože už musíme končit, jsem nucen se takto vyjadřovat. Ještě se ukáže, zda vám mohu být prospěšný k lepšímu porozumění. Je známo, že marxismus bývá někdy nazýván hegelianstvím. Tím je ovšem otázka postavena dosti vulgárně. Hegelův idealismus je vulgárním přizpůsobením hrubého západního chápání Spinozova přírodního mysticismu. „Oni” jsou, abych tak řekl, spinozovci, a snad to platí i obráceně, že socialismus jsou „Oni”, přičemž Spinozův mysticismus je pouze dané epoše přizpůsobená verze mnohem starší a vyšší filosofie „Oněch”... takže Marx jako hegelian a proto i jako spinozovec byl své víře nevěrný, ale jenom dočasně a z taktických důvodů.

Není to tak, jak hlásá marxismus, že odstraněním protikladů vzniká syntéza. Překonanou integrací teze a antiteze jako syntézy vzniká skutečnost, pravda v závěrečném akordu subjektivního i objektivního. Nepozorujete to?... V Moskvě komunismus – v New Yorku kapitalismus – teze a antiteze. Teď analyzujte obojí: Moskva – subjektivní komunismus a objektivní kapitalismus, státní kapitalismus. New York – subjektivní kapitalismus a objektivní komunismus. Zosobněná, skutečná syntéza, pravda: internacionální finance, kapitalismus – komunismus – tedy právě „Oni”...

Žid Christian Jurevič Rakovskij, v době svého zatčení sovětský vyslanec v Paříži a předtím předseda mírové delegace komisariátu zahraničních věcí SSSR – abych vzpomněl aspoň některé jeho významné funkce v sovětském státním aparátu, bolševik-trockista, byl především zednářem velmi vysokého zasvěcení (udává se 33. stupeň), a jako takový byl zapleten a částečně i zasvěcen do plánů a intrik „Oněch“.

Když byl v roce 1938 na Stalinův příkaz určen k smrti, rozhodl se před začátkem chystaného monstrprocesu nabídnout Stalinovi velice cenné informace výměnou za svůj život. Mnohahodinový výslech byl veden jedním ze Stalinových důvěrníků Gavrilem G. Kuzminem (alias René Duval), přesvědčeným komunistou-stalinistou. Doslovné znění protokolů z tohoto výslechu, které jsme si právě přečetli, ukazuje, že Rakovského stálo opravdu hodně námahy, aby nic netušícího stranického funkcionáře Kuzmina přesvědčil o skutečné a jedině pravé podstatě komunismu. Očividně mimořádně inteligentnímu Rakovskému se nakonec podařilo dojít k cíli poukazem na to, že je v zájmu „Oněch“ vysoko postavených, aby Stalin s Hitlerem začali mohutnou, pokud možno dlouhotrvající a zničující válku. Kuzmin se pak postaral o to, že Rakovskij nebyl jako jediný ze sedmi prominentních trockistů popraven, ale byl „omilostněn“ na dvacet let vězení. Pozoruhodně charakterizuje trockistu Rakovského jeho přítel Trockij-Bronštejn:

„Christian Jurevič Rakovskij je jednou z nejinternacionálnějších postav v evropském hnutí. Jest původem Bulhar, přitom však rumunský poddaný podle mapy Balkánu; vzděláním je francouzským lékařem, Rusem svými styky, sympatiemi a literárními pracemi. Ovládá všechny balkánské řeči a čtyři evropské. V rozličných obdobích účastnil se činně života čtyř socialistických stran – bulharské, ruské, francouzské a rumunské – a později se stal jedním z vůdců Sovětského svazu, jedním ze zakladatelů Komunistické internacionály, předsedou ukrajinského sovětu lidových komisařů, diplomatickým zástupcem Sovětské unie v Anglii a Francii, a konečně sdílel o osud s levou opozicí...“ (Lev Trocký, *Moje paměti*, Praha 1930, str. 293.)

Je samozřejmé, že Rakovskij jako židovský zednář – a zvláště tak významný – neřekl plnou pravdu o plánech „Oněch“ ani tehdy, kdy mu šlo doslova o život. Byl si přirozeně dobře vědom, že kdyby si za tuto cenu zachránil život na Lubjance, čekala by ho mnohem jistější smrt za zradu z rukou svých vlastních zednářských spolumratů. Proto je nezbytné nahlížet všechny jeho údaje z protokolů prizmatem nežidovských a nezednářských pohledů. Že s Rakovského výpovědi byli jeho výše ustanovení bratři spokojeni, potvrzuje mj. jeho líčení „Jejich“ plánu na průběh chystané světové války, protože i tady Kuzminovi (resp. Stalinovi) zatajil další plánované rozvíjení světového konfliktu, jak je známe ze skutečných událostí oné epochy.

Ještě jasněji je skutečnost zamlžování celé pravdy doložena jeho větou: „Protože komunistická revoluce předpokládá likvidaci celé buržoazní třídy a fyzickou likvidaci každého jejího vůdce, je tím pravým tajemstvím likvidace zednářstva jako organizace a psychická sebevražda každého významnějšího zednáře...“ – Použijme tedy Rakovského oblíbené metody a rozdělme si jeho citovaný výrok na dvě části. První je pravdivá pouze s výhradou: Předně Kuzminovi neříká, že právě zednářstvo bylo „Jimi“ vytvořeno jako ideální nástroj k dosažení židovské světovlády pomocí

nevědomých zednářských náhončích, a dále mluví o zednářstvu tak, že Kuzminovi z toho implicitně vyplývá existence pouze jediného zednářstva, buržoazního, protože mu tají existenci zednářstva humanitního, fašistického, komunistického (vyššího) a podobně. Pravdu má pak v druhé polovině své repliky, kde říká v souhlasu s *Protokoly sionských mudrců*, že „pravým tajemstvím je likvidace zednářstva jako organizace... atd.“ – *Protokoly* věc podávají takto:

„Gójové budou vstupovat do lóží buď z pouhé zvědavosti, nebo s nadějí na hmotný prospěch; jiní tam půjdou s očekáváním, že se vyplní jejich neuskutečnitelné sny...“ – „Nynější tajné spolky, které jsou nám známy a pracovaly pro nás, budou rozpuštěny a jejich členové posláni do vyhnanství daleko od Evropy. Stejným způsobem naložíme i se svobodnými zednáři-góji, kteří náleží k lóžím a příliš mnoho vědí. Zednáře, jimž jsme povinováni nějakým díkem, budeme udržovat v neustálém strachu před vyhnanstvím...“ (15,10; 15,2-3).

Ale i ve věci likvidace zednářstva v okamžiku, kdy doslouží svým židovským tvůrcům, platí Rakovského sdělení jenom obecně, jako závěrečný rezultát. Jestliže však některý zednář svým pánům věrně poslouží a splní bezezbytku zadaný úkol, dostane se mu za to odměny. Ovšem věc má jako obvykle háček – tato zásada je uplatňována téměř výhradně jen u zednářů židovských, jakým byl vzpomínaný Kerenskij-Kirbiz. Nežidovští zednáři jsou i v případě věrné služby po „upotřebení“ odhozeni, nebo přímo likvidováni. Je příznačné, že když může prospěchu Židovstva posloužit autorita jména jím zlikvidovaného zednáře, je také vždy a bez otychu využívána. Rakovského údaje o zednářské činnosti Kerenského naopak potvrzuje fakt, že ten v poklidu dožil ve Spojených státech, kde zemřel roku 1971.

Pro náležité doplnění Rakovského líčení vzestupu Rudé armády od chvíle jejího převzetí Trockým je velice poučná kniha G. Bostuniče *Pravda o sionských protokolech*, která se mimo hlavní téma z titulu zabývá také rozkladnou židozednářskou činností v týlu bílých armád. K poznání základních cílů, smyslu a organizace zednářstva jako celku je neocenitelná monumentální práce Ulricha Fleischhauera *Die echten Protokolle der Weisen von Zion (Pravé protokoly sionských mudrců)* a dále stejně obrovské dílo Friedricha Hasselbachera *Die entlarvte Freimaurerei (Odhalené zednářstvo)*.

Rovněž Hitler nebyl tak geniální, jak tvrdí Rakovskij, aby si „intuitivně“ našel a vybudoval správný hospodářský systém. Tytéž síly, které Hitlera financovaly na jeho cestě k moci a upravovaly mu ji, naopak Hitlerově nacionálně socialistickému zednářstvu „propůjčily“ správný hospodářský model, který jediný byl schopen za daných podmínek v neuvěřitelně krátké době odstranit všechny hrozné projevy jejich vlastní kapitalistické spekulace, a tím dodat Hitlerovi dostatečný hospodářský potenciál k přeměně Německa na nástroj plánu, jehož realizace je každému známa – poválečné rozdělení Evropy na dva zdánlivě antagonistické tábory, vytvoření legendy holocaustu jako jedné z podmínek vzniku státu Izrael, který je dalším politickým stupněm ke světovládě a mnoho dalších. Rakovského líčení Warburgova jednání s Hitlerem o financování jeho hnutí se mění v povídačku, vhodnou tak ještě pro totálně neinformovaného Kuzmina, že Warburg Hitlerovi neprozradil svůj rasový původ. Neměl to zapotřebí, protože je naprosto vyloučené, že by Hitler v emisarovi anonymních světovládců nepoznal svého souvěrce. Ostatně Rakovskij si jen

o něco dál sám protiřečí: „Litvinov byl kdysi k tomu vhodný i schopný, i když také s jistými potížemi, protože jeho rasová příslušnost by byla velkým handicapem při jednání s Hitlerem.“

Protože jedním z často zmiňovaných jmen v dokumentu je Rothschild, nebude na škodu připomenout si aspoň několika slovy počátky této podivuhodné dynastie. Je typické, že Rothschild není její původní jméno, jak hned uvidíme:

„Roku 1743 se ve frankfurtské Judengasse usídlil židovský směnárník a zlatník Moses Amchel Bauer, příšlý z Východu. Jeho velice schopný syn Mayer Amchel Bauer byl zaměstnán u židovského Oppenheimerova bankovního domu a rychle povýšil na základě své mimořádné obchodní zdatnosti na podílníka firmy. Nad nákupní centrálou, která byla zřízena v Judengasse roku 1750, umístil jednou jeho – mezitím již zemřelý – otec veliký rudý štít. Když Mayer Amchel Bauer koupil po smrti svého otce obchod zpátky, rudý štít nad ním stále ještě visel a Mayer Amchel Bauer podle něho změnil své jméno...“

Tolik říká *Encyclopaedia Judaica*. – I její vysvětlení vzniku nového jména rodiny je zdánlivě prosté: *Das rothe Schild* (rudý štít) měl mladému Mayeru Amchelu Bauerovi vnuknout nápad na jméno rodiny. Vysvětlení prosté, ale také ne tak zcela pravdivé! Ve skutečnosti – jak nás o tom podle nejnovějších výzkumů poučuje např. Griffin – „jeho otec, poznáv skutečný význam rudého štítu, vybral jej do svého rodového znaku na základě rudé vlajky, která byla odedávna znamením vítězství revolučně uvědomělých Židů ve východní Evropě. Mayer Amchel Bauer změnil své jméno na Rothschild a tímto způsobem byl založen Rothschildův bankovní dům“. (Griffin, *Wer regiert die Welt*, Leonberg 1986, S. 73ff.) Jistě je celkem oprávněné vyslovit domněnku, že si „Oni“ povšimli rodového talentu Bauerů-Rothschildů „akumulovat“ peníze, a že tímto nomen omen dávali najevo všem zasvěceným, že Rothschildův dům je určen stát se pod „Jejich“ patronací financierem komunistické světové revoluce.

O Karlu Mardochajovi-Marxovi není nutné se zmiňovat podrobněji, poněvadž ho sám Rakovskij vylíčil dostatečně jasně. Zbývá už jen krátká poznámka k Leninovi. Ten měl podle plánu „Oněch“ za úkol ihned rozšířit revoluci na baltické země a Německo. Rakovskij správně naznačuje, že se Leninovi zálíbilo rozšiřování vlastní moci a snažil se ji upevnit dříve, než se pustí do dalšího nejistého dobrodružství a proto vytvořil svou teorii „socialismu v jedné zemi“. Tím na sebe přivolal nelihost „Oněch“, se známým následkem pro svůj život. Jeho teorii si přisvojil a přizpůsobil Stalin, který byl sice mimořádně lstivý a bezohledný vládce, ale nepatřil k zasvěcencům tajné světové moci, jako např. Trockij, Lenin, Rakovskij a další. Stalin dokonce ještě dokázal odstranit Trockého a jeho stoupence kosmopolitního komunismu neúprosně pronásledoval a vyhlazoval, takže se zdá být prakticky nemožné, že by si tyto souvislosti neuvědomoval. Tyto údaje a nanejvýš pravděpodobné předpoklady potvrzuje také Griffin v již citované knize, i Johannes Rothkranz ve studii *Die kommende Diktatur der Humanität*, Durach 1991, I. Band.

K vlastnímu dokumentu, tzv. *Rakovského protokolů*, už jen tolik: O jejich pravosti, na rozdíl od *Protokolů sionských mudrců*, nebyly nikdy vysloveny žádné pochybnosti, protože původ *R. P.* je zcela bezpečně a prokazatelně znám. Kromě úvodem zmíněného španělského vydání roku 1950 byly *R. P.* publikovány ještě v knize

D. Griffina *Die Herrscher; Luzifers fünfte Kollone*, Vaduz 1980, kterému předcházelo blíže mi neznámé americké vydání dokumentu v sedmdesátých letech.

Rakovského věty „...Od této chvíle je každá válka ohromným krokem k revoluci“, „...bez porážení toho, co ještě v křesťanstvu žije, je nemožné dosáhnout vítězství revoluce...“ i vlastní závěr Rakovského výpovědi jsou nejzřejmějším projevem ducha *Protokolů sionských mudrců* a *Talmudu*, který vane tímto celým, našemu čtenáři poprvé souborně předloženým dokumentem.

Překladatel

24. Promluva Jakoba Bermána k polským Židům

(Stenogram z tajného referátu soudruha Jakoba Bermána, předneseného na zasedání exekutivy Židovského komitétu v dubnu 1945; zvýraznění doplněno.)

„Židé mají příležitost převzít v úplnosti do svých rukou osud státu a získat nad ním kontrolu. Není však nutné tlačit se do reprezentativních funkcí. V ministerstvech a důležitých úřadech je nezbytné vytvářet tzv. ‚druhou garnituru‘. Musíme přijímat polská jména i příjmení, a tajit svůj židovský původ. Je třeba vytvářet a šířit názor, že v čele státu stojí Poláci, že Židé v něm vlastně nehrají vůbec žádnou roli, a utvrzovat společnost v tomto přesvědčení!

Cílem je ujařmení mínění a světového názoru polského národa v námi požadovaném směru. Do našich rukou se tak v první řadě musí dostat propaganda a její nej důležitější odvětví, tisk, film a rozhlas!

V armádě je pak zapotřebí obsadit politické funkce, dále funkce veřejné a správní, a musíme si zajistit postavení ve výzvědné službě. Silně je třeba také upevnit vliv v celém národním hospodářství.

V rámci plánu obsazování ministerstev Židy je třeba se v první řadě zaměřit na ministerstvo zahraničních věcí, financí, průmyslu, zahraničního obchodu a spravedlnosti. Z centrálních institucí jsou to zejména obchodní ústředí a spotřební družstva, v sektoru soukromého podnikání pak musíme v období přeměn zaujmout pevné pozice v oblasti obchodu. Podobné postupy musíme uplatňovat rovněž ve straně, tj. ‚sedět za zády Poláků‘, ale všechno řídit!

Osídlovací rozmístování Židů je nutné uskutečnit v rámci určitého plánu a ku prospěchu židovské pospolitosti. Po mém soudu je třeba usazovat Židy po větších skupinách ve Varšavě, v Krakově i v dalších centrech hospodářského a obchodního života jako jsou Katowice, Vroclav, Štětín, Gdaňsk, Gdyně, Lodž a Bielsko.

Je třeba rovněž vytvářet vzorová průmyslová i rolnická střediska, především v nově získaných polských územích, a nespokojovat se pouze s centry ve Wałbrzychu a Rychbachu, která již nyní máme. Ve zmíněných střediscích si pak můžeme náležitě uzpůsobit ‚došlé kádry‘, a to především v těch profesích, s nimiž bychom jinak byli hůře obeznámeni.¹⁶²

Antisemitismus musíme považovat za hlavní zlo a potírat jej na každém kroku!

¹⁶² Příprava „kádrů“ pro nadcházející kolonizaci Palestiny.

Pokud se zjistí, že některý Polák je antisemita, je třeba jej okamžitě zlikvidovat pomocí státních bezpečnostních orgánů nebo bojůvek PPR jako fašistu, ale výkon-
ným orgánům nebudeme objasňovat podstatu věci!

Židé musejí pracovat pro své vítězství a současně také působit pro podporu a ví-
tězství komunismu ve světě, protože jen tehdy a v takovém politickém zřízení do-
sáhne židovský národ nejvyšších úspěchů a zajistí si nejsilnější pozice!

Jsou pouze nepatrné vyhlídky, že by došlo k nové válce! Pokud se začne Ameri-
ka rychle ‚socializovat‘, pak za pomoci této drogy a větších nebo menších otřesů
musí i tam zavládnout komunismus!

Židovští reakcionáři, kteří se dnes přidržují reakce mezinárodní, ji zradí a sami
uznají, že jako Židé měli raději stát na ‚druhé straně barikády‘. K podobnému pří-
padu spolupráce Židů celého světa – jinak uznávajících dvě různé systémové kon-
cepce komunismu a kapitalismu – již došlo během poslední války! **Dvě největší
velmoci světa – v plném rozsahu kontrolované Židy – si ‚podaly ruce‘!**

Práce Židů, působících v okolí prezidenta Roosevelta, vedla k tomu, že USA
společně se SSSR vstoupily do války proti Střední Evropě, kde byla kolébka nové
ideje, založené na nenávisti vůči Židům. Zasloužili se o to Židé, kteří věděli, že
v případě vítězství Německa se rasismus stane skutečností i v USA a Židé zmizí
z povrchu světa!

Proto také sovětští Židé pro tento cíl obětovali krev ruského národa a američtí
Židé pro stejný cíl investovali svůj kapitál.

Je třeba počítat s dalším ‚přilivem‘ Židů do Polska, protože na ruském území je
jich ještě mnoho. Před příchodem Němců existovalo v jednotlivých lokalitách
SSSR několik uskupení polských Židů. V Charkově na 36 200, v Kyjevě 17 800,
v Moskvě 53 000, v Leningradě 61 000 a v západních oblastech SSSR 184 730.
Židé, soustředění ve zmíněných centrech, představují převážně židovskou inteli-
genci a někdejší židovské kupce. V současné době je tento židovský element ve
SSSR zaškolován. Jedná se o kádry ‚budovatelů Polska‘, kteří v souladu s plánem
politbyra mají jako specialisté obsadit hlavní odvětví hospodářského i politického
života v zemi. Většina těchto Židů bude rozmístěna v hlavních centrech Polska.

Stará židovská politika již ‚odkvetla‘. V současné době jsme tedy přijali novou
politiku, jež plně spojuje cíle židovského národa s politikou SSSR. Hlavní zásadou
této politiky je vybudování řídicího aparátu, který se bude skládat z představitelů
židovské populace v Polsku.

Každý Žid musí nabýt povědomí o tom, že SSSR je velkým přítelem a protekto-
rem židovského národa. Počet Židů v porovnání s předválečným obdobím poklesl.
Židé však v nynější době projevují více solidarity. Každému Židovi musí být vští-
peno přesvědčení, že vedle něj pracují ostatní, ovládaní stejným duchem, jenž sle-
duje totožný cíl!

Po určitou dobu bude ‚židovská otázka‘ ještě zaměstnávat mysl Poláků. To se
však změní, pokud se nám podaří vychovat v našem duchu alespoň dvě generace
Poláků.

Podle údajů vojvodského Židovského komitétu (Komitetu Żydowskiego) je
v současnosti na území Horního a Dolního Slezska více než 40 000 Židů. Přibližně
15 000 Židů má být zaměstnáno v rámci kolonizace. Tato kolonizační akce je fi-

nancována ze zahraničních fondů židovských i ze státních (polských). Židé budou záměrně vytvářet přechodně nenápadnou koncentraci židovského elementu jako základ pro povolání rolnických i průmyslových pracovníků.

Jedná se zde ovšem o budování v rámci širších politických cílů!“

Text je přetištěn z knihy „O Narodowych silach Zbrojnych – NSZ“ autora plk. Stanisława Żochowskiego, bývalého náčelníka štábu velení (Szefa Sztabu Dowódstwa) NSZ, vydalo nakl. Retro, Lublin 1994.

V dubnu 1945 byl sionistický Žid Jakob Berman státním tajemníkem rady ministrů, členem politbyra PPR, členem Prozatímní vlády národní jednoty a také tajemníkem Paalej Zionu (Poalej Syonu).

Polák, jenž odcizil stenogram Bermanova referátu, byl odsouzen k trestu smrti, který později změnili na doživotí.

25. Kol nidre a židovská přísaha

(Přetisk z knihy dr. jur. Stephana Vásze *Das Berner Fehlurteil*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935. Pasáž přebíráme i s průvodním slovem vydavatele.)

Doslov vydavatele

Přestože znalec Ulrich Fleischhauer ve svém *Znaleckém posudku* s titulem *Pravé protokoly sionských mudrců* uvedl, že zpracovává množství materiálu, jmenovitě k rozporným vývodům zednářů Toblera a Weltiho, předkládá nakladatelství veřejnosti již dnes pojednání proslulého zahraničního právníka dr. S. Vásze.

Na přání U. Fleischhauera připojuje nakladatelství k tomuto dílu krátké pojednání o modlitbě Kol nidre a židovské přísaze, slíbené v jeho *Znaleckém posudku* na str. 413.

Kol nidre a židovská přísaha (U. Fleischhauer)

„Všechny sliby, zřeknutí se a zavrhování – konamê, kinujê, kinusê – všechny závazky, které jsme pod jakýmkoli jménem slíbili nebo přísahali nebo čeho jsme se odřekli od tohoto Dne smíření až do příštího Dne smíření, který přijde k našemu blahu, litujeme tímto celkově: nechť jsou zrušeny, neplatny, nezávazny a zničeny – bez síly (účinnosti) a bez platnosti. Naše sliby nebudť žádnými sliby, čeho jsme se zříkali, nebudiž nám odpíráno, a což jsme přísahali, nebudiž přísahou.“

(Překlad podle soudního posudku dr. Ericha Bischoffa, Lipsko, 12. 2. 1921.)

Nemám v úmyslu pustit se do sporu, zda Kol nidre vznikla ve Španělsku (za doby maranů, jak tvrdilo *Ústřední sdružení německých státních občanů židovského vyznání* v jednom letáku proti dr. Dinterovi, nebo za doby západních Gótů, jak tvrdí bez důkazu dr. Bloch, nebo zda podle dr. Bischoffa, vzhledem k aramejské řeči). Je největší pravděpodobnost, že vznikla v 9. stol. v Babylonii. Pro Nežida musí stačit, že je zde.

Je také lhostejné, zda tu či onde bylo či nebylo od ní upuštěno. Ukazuje duševní a charakterové založení židovského národa, lišící se od všech ostatních.

Je též lhostejné, zda odporuje některým místům *Talmudu*. Je tedy zřejmé, že byla a ještě je vyslovována, a že židovský antisemita Brenz roku 1680 varoval:

„Co se týče jejich přísahy, pak máme vědět, že mají (Židé) zvláštní modlitbu, v níž si vzájemně povolují falešně přísahat proti gójům, tj. proti křesťanům. Takovou modlitbu Židé vyslovují s velikou zbožností. Před svátkem Jom Kippur, zvaným Dlouhý den, ustrojí se do bílých šatů a jdou s bosýma nohama, a tři nejpodobnější toho místa vstoupí do archy, v níž mají pět knih Mojžíšových, a zpívají třikrát po sobě modlitbu, vždy trochu výše.” ... „Dovolujeme vzájemně oproti gójům falešně přísahat, podle přísahy Kol nidre. Totéž říká i obrácený Hironymus de Sancta Fide a zároveň uvádí, že nemáte mít žádné pochybnosti ve skládání falešné přísahy vůči nějakému křesťanu nebo křesťanské vrchnosti, neboť jste jí zase zproštěni touto přísahou Kol nidre...”

K této otázce několik míst talmudského zákona:

1) Chošen ha-mišpat § 28, č. 3: „Když Nežid má pohledávku u Žida a je k dispozici (jiný) Žid, který pro Nežida je schopen svědčit proti (prvnímu) Židovi, a je druhý Žid (jako svědek), ale jen on, vyzván od Nežida, aby vydal svědectví v jeho prospěch, pak je na místě, kde by podle nežidovského zákona (již) s ohledem na výpověď nějakého svědka došlo k odsouzení, zakázáno vydat svědectví v jeho prospěch (totiž Nežida). Kdyby ale svědectví vydal, pak se dopustí velkého prokletého činu.”

2) Baba kamma 113b: „Když je nějaký Žid schopen vydat svědectví ve prospěch Nežida a jde, a před nežidovským soudem bude pro něho svědčit v neprospěch nějakého Žida, pak ho stihneme velkým prokletím.”

A to *Ústřední sdružení* mluví o „mravně vyspělém nazírání”.

3) Joreh deah § 239, č. 1, hagah (poznámka): „Když Žid okradl nějakého akuma a vyžaduje se od něho přísaha v přítomnosti jiných Židů, a ti vědí, že by přísahal křivě, pak jej mají přimět, aby se s akumem vyrovnal, i kdyby byl k přísaze donucen, protože by jeho odpřísáhnutím bylo znesvěceno jméno (Boží). Kdyby ale byl donucen přísahat a nedošlo by k znesvěcení jména (Božího) v té věci, pak nechť ve svém srdci prohlásí přísahu za neplatnou, neboť byl k přísaze donucen, jak již výše řečeno v § 232.” – (Beêr golah): „Viz tam (odst. 14 v hagah): Kde hrozí trest smrti, nazýváme to přísahou z nouze a nečiníme rozdílu, zda tím dojde (či nikoli) ke znesvěcení jména Božího. Ale v peněžních záležitostech, píše, (smí) jen tehdy (falešně přísahat), když není třeba se obávat nějakého znesvěcení jména.”

Když není znesvěceno jméno, tj. když je vyhlídka, že se věc neprozradí, je falešná přísaha dovolena. (Překlady ze soudního posudku dr. Bischoffa.)

Podle Gieseho knihy *Juden und die deutsche Kriminalistik* (Židé a německá kriminalistika) připadlo v letech 1882-1899 na každých sto tisíc trestně postižených osob 34,8 Němců a 70,5 Židů, kteří byli odsouzeni kvůli křivé přísaze. Pro lehkovážnou přísahu to pak bylo 13,7 Němců a 26,1 Židů, pro navádění ke křivé přísaze 10 Němců a 27,7 Židů, pro jiné přestupky povinné přísahy 1,1 Němců a 3,8 Židů. (Srvn. také *Sigilla veri II*, str. 316.)

Naši předkové byli proto – jako i v mnohém jiném – moudřejší než my, když nepřisuzovali židovským svědeckým výpovědím žádný význam.

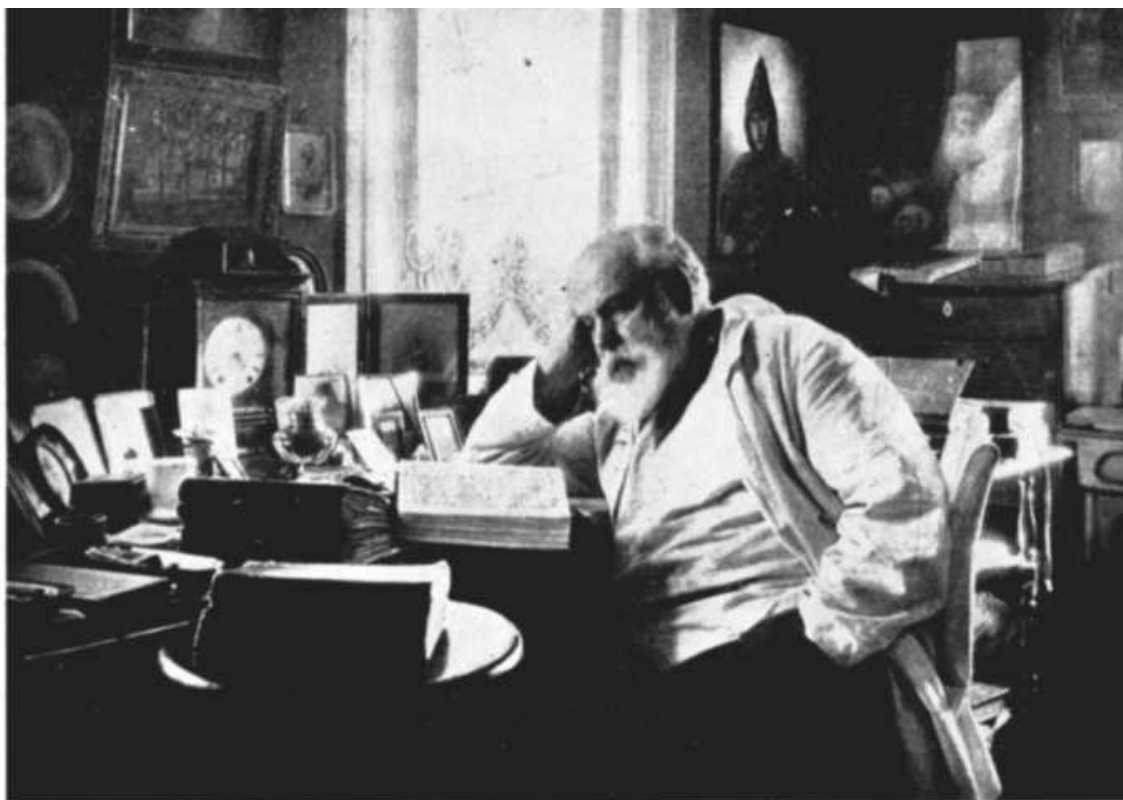
Podle Gottfrieda zur Beek, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 4. vyd., str. 39, je v *Amtsblatt der Königlich Breslauischen Regierung* (Úředním listu Královské vratislavské vlády) z roku 1814, II. část, 19. leden, toto opatření:

„Všem vyšetřujícím soudcům v Horním Slezsku je tedy v důsledku nařízení, vydaného šéfem soudnictví v Berlíně dne 13. prosince, přísně nakázáno: Při obdukcích, kdy z nedostatku obvodních nebo městských lékařů smí být přivolán jen praktický křesťanský lékař, je zakázáno obrátit se na židovského lékaře, neboť Židé podle předpisu zákona nemohou být považováni za věrohodné svědky ve věcech kriminálních.

Brieg, 28. prosince 1813

Trestní senát Král. vrchního zemského soudu
Horního Slezska.”

* * *



Nilus v pracovně.

Snímek, stejně jako na další straně, byl pořízen roku 1918. Vyvrací tvrzení, že Nilus je „výplodem antisemitské fantazie“ a že „nikdy neexistoval“.



Nilus v rodinném kruhu.



1. Maurice Joly



2. Mardochai, zvaný Karel Marx.

Pozoruhodná je jejich vzájemná podoba. Kdo z nich vypadá židovštěji?



3. Fraenkel



4. Machiavelli

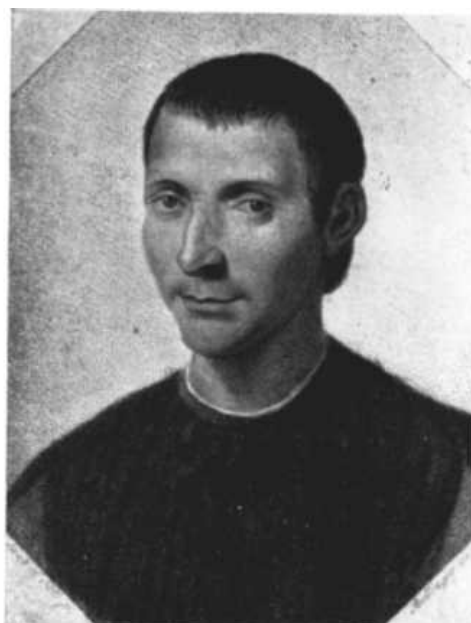
Snímky 1 a 3 jsou převzaty z alba na následující straně.
Snímek 4 je převzat z „Allgemeines historisches Porträtwerk“ von Seidlitz.



Zmenšená fotokopie alba, z něhož jsou převzaty předcházející snímky 1 a 3.



Theodor Herzl



Machiavelli¹⁶³



Ascher Ginzberg, zvaný také Achad Ha-Am

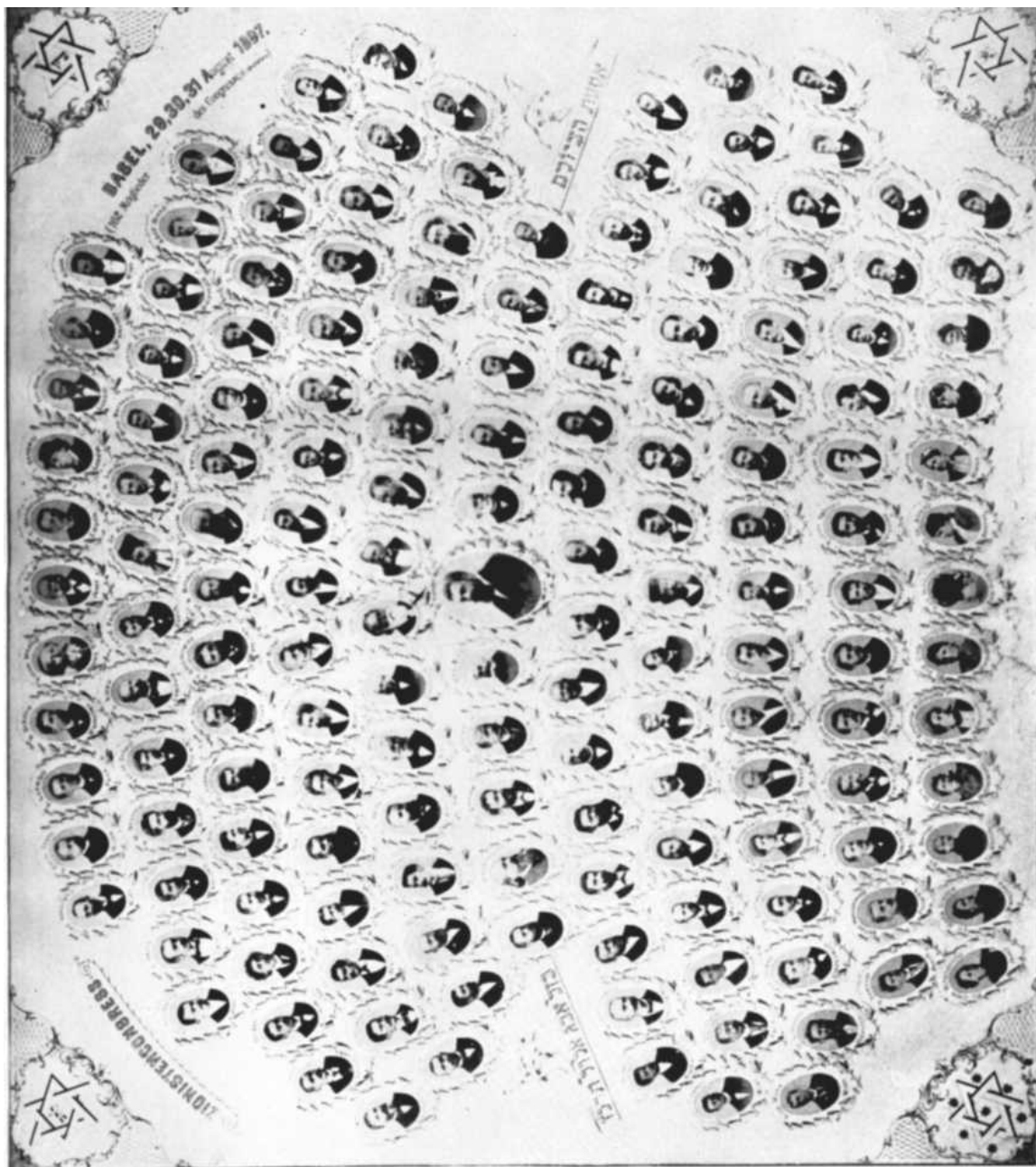


Viz také tablo účastníků sionistického kongresu vlevo pod Theodorem Herzlem (obr. 7)

¹⁶³ Převzato se sbírky portrétů Pruské státní knihovny



Chajim Weizmann



Tablo účastníků sionistického kongresu 1897.

Vlevo pod Herzlem je Ascher Ginzberg = Achad Ha-Am.



Obydlí Dreyfusse-Brodskyho v Basileji 1897.
Zde se během sionistického kongresu
pořádaly početné schůzky



Dnešní palác Dreyfusse-Brodskyho

Kerenský jako nový Mojžíš Židů

Text obrázku je psán hebrejsky mnou v latince uvedených písmen.

1. řádek: Rudé tabule nebo desky. – 2. řádek: Humoristický list k oslavě svátku Schebuch.¹⁶⁴ – 3. řádek: Rediguje Tunkelen, ilustrace Schikliawer.



Na obr. vidíme Kerenského jako nového Mojžíše v rituálním rouchu s deskami zákonů. Na deskách je v jiddiš napsáno: „Volnost, rovnost, bratrství, národní právo“ atd. V pozadí je budova Dumy. Kerenský ovšem nemluví k ruskému, nýbrž k židovskému národu. V zástupu jsou vidět transparenty, jeden s Davidovou hvězdou, a další se slovem „svoboda“ v jiddiš. Kerenský je Žid. Narozen jako Aaron Adler, také Aaron Kürbis, Kirbiz. Po smrti skutečného otce se jeho matka vdala za Nežida Kerenského, který jej adoptoval. Zkoumání komplikuje skutečnost, že starý Adler vedle tohoto jména užíval i jiná krycí. Také data narození a pokřtění jsou tak rozporná (jako v případě Jolyho), že nelze nic jednoznačně konstatovat. Že však je Kerenský Žid, ukazuje již jeho vzhled.

¹⁶⁴ Svátek sedmi týdnů (2. Mojž. 16,1) Jouin (str. 160) svátek překládá jako letnice.

Pohlednice byla roku 1924 vytvořena katolickým výtvarníkem v Darmstadtu na objednávku a podle pokynů sionisty, právníka Dalberga v Kaselu.



Obrázek ukazuje Žida, který v ruce drží kost (zničeného nežidovského lidstva). Za ním vidíme podle Izajáše 61,5 „Jako totiž hledá jinoch pannu, budou tvé děti hledati tebe“ a „jako má ženich radost z nevěsty, radost bude míti z tebe Bůh“. V pozadí je Sion, mesiánská světová říše. Hlavy před kovadlinou dovolují různou interpretaci, od které raději upouštím pro možnost omylu. Přibližné vysvětlení hebrejských slov. Třetí zpráva znamená jednoznačně „hachaluz, tj. žijící ve vyhnanství“. Čtvrté slovo se čte nejspíše jako „Kassel“. První zpráva má být „potomek“, ale (podle Fürsta, Hebräisch-chaldäisches Handwörterbuch) může znamenat také „minchah, tj. oběť“. Druhé slovo má být podle vysvětlení kreslíře akrostichon ve významu „ve vykoupení věřící“. Podle jiného vysvětlení to však má znamenat „zabíječ nepřátel, silný, divý muž“. Netrvám na žádném z těchto vysvětlení a pohlednici soudu nepředkládám. Reprodukují ji pouze v knižním vydání jako příklad nám zcela cizího způsobu myšlení konkrétního Žida.



The Associad Press, Berlín.
Březen 1934, Sojuzphoto, č. 167058

Dimitrov, Popov a Tanev na návštěvě u Stalina.
Rozprava ve Stalinově pracovně.

Zleva doprava: M. M. Molotov (Rus), B. Popov (Bulhar), V. V. Kujbyšev (Žid), S. Tanev (Bulhar), G. K. Ordžonikidze (Gruzín). G. Dimitrov (Bulhar), D. S. Manuilskej (Žid), K. S. Vorošilov (Rus), L. M. Kaganovič (Žid).

2 Rusové (28,6 %), 3 Židé (43,8 %), 2 ostatní Nerusové (28,6 %)



Obrázek kreslíře Svaroga z moskevské „Pravdy“ (7. listopadu 1934, č. 308) ukazuje zasedání tzv. vojensko-revolučního centra, které ústřední výbor strany zorganizoval k vedení říjnového převratu 1917.

Zleva doprava: Dzeržinský (Polák), Sverdlov (Žid), Bubnov (Rus), Džugašvili-Stalin (Gruzíнец), Urickij (Žid).

Tedy 20 % Rusů, 40 % Židů a 40 % ostatních Nerusů. Tato čísla mluví sama za sebe!



Zajímavé zasedání sovětské vlády

(mimořádně vzácný snímek, za jehož pouhé držení je v Rusku trest smrti).

1. Moses Urickij (za povšimnutí stojí hlavy po jeho obou stranách), 2. Lejba Bronštejn (Trocký), 3. Sverdlov, 4. Apfelbaum-Zinověv, 5. Fayermann, 6. soudruh Michail z bolševické školy na Capri.

(Zbytečná otázka: Kolik Nežidů je na tomto snímku?)

Kartotéční lístek z policejního archivu ¹⁶⁵



Azbukou napsané jméno zní Wallach-Meer¹⁶⁶ – Genoch.¹⁶⁷

Tento Wallach Meer, Henoch, užíval ještě další krycí jména jako Finkelstein, Graf a Maximovič. Dnes si říká **Litvinov**.

Také bankovní lupič. (Neu Basler Zeitung ze 2. 2. 1934) 19. ledna 1908 přinesl „Journal de Paris“ na první straně senzační zprávu: Francouzská policie zatkla „ruského“ banditu Wallacha-Meera a jeho spolupachatelku Fanny Japalskou. Wallach spolu s bandou vyloupil banku v Tiflisu (Tbilisi). Při přepadení bylo zabito 32 zaměstnanců.

O Wallachových bratrech (z nichž Julius se skrývá za jménem Weinberg), jejich životě, podvodnických aférách atd. viz „Sigilla veri“, díl IV, str. 30.

¹⁶⁵ Publikoval major Frank Pease, velitel „Légion internationale contre le communisme“ s titulem: Fiche anthropométrique de Litvinoff, recherche avant la guerre comme criminel de droit commun par de nombreuses polices d'Europe.

¹⁶⁶ Meer, Meir, hebr. = zářivý.

¹⁶⁷ Ruská transkripce jména Henoch.

Cesta symbolického hada¹⁶⁸

(protokol 3,1) je vyznačena následujícími hlavními etapami:



Athény 429 př. Kr. – Řím Augustova éra. – Madrid Éra Karla V. – Paříž Éra Ludvíka XIV. – Londýn 1814, po Napoleonově pádu. – Berlín 1871, německo-francouzská válka. – Petrohrad 1881 – Moskva, revoluce 1917.

¹⁶⁸ Mapka je převzata z knihy Gregor Schwartz-Bostunitsch, *Die Freimaurerei, ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken*, Výmarn 1929.

Pohlednice

Car jako kohout kapores



Hebrejská písmena znamenají: „sä chaliphati, sä temurati, sä kaporati.“

Česky:

„Toto je moje odloučení (obětní zvíře, jímž se odlučuji), moje záměna (náhrada, nastupující na mém místě), toto je moje smírná oběť.“

(Srv. 3. Mojž. 16.)



Částečný přetisk mapy ze židovsko-zednářského časopisu „Truth“ („Pravda“), vánoční číslo, Londýn 1890! Erfurtské nakl. U. Bodung-Verlag ji s doprovodným textem vydalo jako brožuru ve čtyřech jazycích. Naprostá shodnost reprodukce s originálem je ověřena notářsky. Vlevo nahoře: Sesazení monarchové po revoltech v Evropě ve frontě před úřadem práce. Vlevo dole: Ukazuje požadovanou izolaci Německa v evropské mocenské konstelaci. Uprostřed nahoře: Pohled na plánované přechodné státní útvary k úplné bolševizaci Evropy. Uprostřed dole: Ukazuje císaře při tažení do Ruska během vyvolané války. Vpravo nahoře: Ukazuje bezstarostně hodující monarchy spolu se svými národy. Vpravo dole: Záměrně zaváděný marxismus má připravit konec Evropy společenským zrušením resp. Bolševizací, která se připisuje Rathenauovi. Vpravo nahoře: Russian Desert – ruská poušť. (Tato ilustrace není jako jediná součástí originálu knihy; pozn. editora českého překladu.)

Rejstřík literatury

Abfertigung der Authentischen Nachricht von den A. B. (Vypracování autentické zprávy od A. B.)

Agoston, Peter: *Der Weg der Juden (Cesta Židů)*, Velký Varadín 1907

Achad Ha-Am: *Am Scheidewege (Na rozcestí)*, 1923

Achad Ha-Am: *Die Umwertung der Werte (Přehodnocení hodnot)*

Allgemeine Instruktionen, Lehrbuch für die Mitglieder der Großen Landesloge der Freimaurerei von Deutschland... (Všeobecné instrukce pro členy Velké Zemské Lóže Zednářů Německa...)

Achad-Haam am Scheidewege (Achad Ha-Am na rozcestí) I. Band, z hebrejštiny přeložil Israel Friedländer, 2. německé vydání Jüdischer Verlag, Berlín 1913

Allgemeine Handbuch, 3. vyd.

Allgemeine Handbuch der Freimaurerei (Všeobecná příručka zednářství), Max Hesses Verlag, Lipsko 1900

Amfiteatrov, A.: *Der Ursprung des Antisemitismus in Russland (Příčiny antisemitismu v Rusku)*, Verlag der Stühr'schen Buchhandlung, Berlín 1906

Amfiteatrov, A.: *Mojo masonstvo (Moje zednářství)*

Anderson: *Kniha konstituce*

Anderson: *Old Charges (Staré povinnosti)*, součást *Knihy konstituce*, 3. vyd. 1762

Annales Maçonniques Universelles

Bahr, Hermann: *Der Antisemitismus. Ein internationales Interview (Antisemitismus, mezinárodní interview)*, S. Fischer-Verlag, Berlín 1894

Baidani

Barcsay, Adorján: *Die Verbrechen der Freimaurerei (Zločiny svobodných zednářů)*, Egyesült Keresztény Nemzeti Liga, Budapešť 1921

Batault, Jerzy: *Kwestja żydowska (Židovská otázka)*, překlad z 5. francouzského vydání, Varšava 1923

Bedřich II. Veliký: *Antimachiavelli*, 1740

Beek, Gottfried zur: *Die Geheimnisse der Weisen von Zion (Tajemství sionských mudrců)*, Auf Vorposten Verlag, Charlottenburg 1919

Behrmann, Max T. S.: *Hinter den Kulissen des Mandschurischen Kriegstheaters (Ze zákulisí mandžuského válečného divadla)*, nakl. Schwetschke und Sohn, Berlín 1905

Benamozegh, Elie: *Israel et l'Humanité. Etude sur le problème de la religion universelle et sa solution*, Paris E. Leroux Editeur, Paříž 1914

Besantová, Annie: *The Gospel of Atheism*, Londýn 1882

Bible

Bílá kniha (orig. titul *Bolshevism in Russia*), Londýn 1919

Bischoff, dr. Erich: *Das Blut in jüdischen Schrifttum und Brauch (Krvavé obyčeje v židovském písemnictví)*, Verlag Beust, Lipsko 1929

Bischoff, dr. Erich: *Das Buch vom Schulchan Aruch (Kniha o Šulchan Aruchu)*, Hammer-Verlag, Lipsko 1929

- Blízké obnovení lidu Izraele (Die nahe Wiederherstellung des Volkes Israel)*
- Bolševism v Rusku*, nakl. Jana Laichtera, Praha 1920 (viz *Bílá kniha*)
- Bostunič, Grigorij: *Die Freimaurerei. Ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken (Zednářstvo, jeho původ, tajemství, působení)*, Alexander Duncker Verlag, Výmarnitz 1928
- Bostunič, Grigorij: *Jüdischer Imperialismus (Židovský imperialismus)*, 2. vyd., Verlag Ebersberger, Landsberg am Lech 1935
- Bostunič, Grigorij: *Pravda o sionských protokolech* (rusky), Srbská Mitrovica 1921 (český samizdat, Praha 1994)
- Bouis: *La Royale couronne des roys d'Arlès*, 1644
- Brafmann, Jacob: *Kniha o kahal*, 1869 (rusky), další vyd. S. Dobrodějev, Petrohrad 1888, německý překlad Hammer-Verlag (*Das Buch vom Kahal*), Lipsko 1928
- Brauenlich, P.: *Leo Taxils weltgeschichtlich denkwürdige Schelmenstreiche (Světodějně a pamětihodné taškařice Leo Taxila)*, Robert Peitz, Camburg 1924
- Briman, Áron (pseud. dr. Justus): *Judenspiegel (Židovské zrcadlo)*, Paderborn 1883
- Britská encyklopedie*
- Bruno, Giordano: *Spaccio*, Paříž 1548, vyd. Lagarde; II. vyd. Göttingen 1888
- Březnovský, Václav: *V židovských klepetech, antisemitské epištoly pro český lid*, 1900, viz *Řeč rabína o gojimech*
- Budoucnost*, sbírka dokumentů a písemností k dějinám židovského dělnického hnutí
- Bulletin Officiel de la Grande Loge de France (Úřední věstník Velké Lóže Francouzské)*
- Busch, dr. Johannes: *Das Sektenwesen unter besonderer Berücksichtigung der Ernsten Bibelforscher (Podstata sekt se zvláštním přihlédnutím k Opravdovým biblickým badatelům)*, Hildesheim 1929
- Butmi, G.: *Vragi roda čelověčeskogo (Nepřátelé lidského pokolení)*, Petrohrad 1901
- C. von Dahlen's Kalender für Freimaurer, Statistisches Jahrbuch für Jahr 1931 (Dahlenův kalendář pro zednáře. Statistická ročenka na rok 1931)*, Lipsko
- Carlavilla, Mauricio (vyd.): *Sinfonia en Rojo Mayor*
- Cohen, Hermann: *Deutschum und Judentum (Němectví a židovství)*
- Cohen, Kadmi: *Nomaden (Kočovníci)*
- Compte rendu du Convent de la G. L. G.*, 1922
- Confrontation* (vydal Švýcarský spolek židovských obcí)
- Congrès Maçonnique International*, Paříž 1900
- Constitution du Grand Orient de France (Konstituce Velkého Orientu Francie)*, 1901
- Černín, hrabě: *Im Weltkrieg (Ve světové válce)*
- Das deutsche Judentum, seine Parteien und Organisationen (Německé Židovstvo, jeho strany a organizace)*, nakl. Neue Jüdischer Monatshefte, 1919
- Das Gebetbuch der Israeliten mit vollständigem, sorgfältig durchgesehenen Text. Neu übersetzt und erläutert von dr. Michael Sachs (Modlitební kniha pro izraelity s úplným a pečlivě přehledným textem. Nově přeložil a výkladem opatřil dr. Michael Sachs)*, 11. vydání, Berlín 1878
- Das kleine Einmaleins der Judenfrage (Abeceda židovské otázky)*, U. Bodung-Verlag, Erfurt

Das Königreich (Království)

Dejč, Leo (také Deutsch): *Úloha Židů v ruském revolučním hnutí* (rusky), nakl. Grani, Berlín 1923

Delitzsch, dr. Franz: *Christentum und jüdische Presse (Křesťanstvo a židovský tisk)*, Verlag-Deichert, Erlangen 1882

Dictionnaire Napoléon, D. Hinard, Paříž 1854

Die falschen Zeugenaussagen im Berner Prozeß 1934 (Falešné svědecké výpovědi v bernském procesu 1934)

Die Freimaurerei in Ungarn (Zednářstvo v Maďarsku), 1921

Die nahe Wiederherstellung des Volkes Izrael (Blízké obnovení lidu Izraele)

Die Vernichtung der Unwahrheiten über die Freimaurerei (Rozbití nepravd o zednářstvu), vydal Verein deutscher Freimaurer, Lipsko 1928

Disraeli, Benjamin: *Conningsby*, Tauchnitz 1844

Drumont, Édouard: *La France juive (Židovská Francie)*, Paříž 1886

Eberle, J.: *Großmacht Presse (Velmoc tisk)*, Vídeň 1920

Eberlin, *Les juifs Russes (Židé Ruska)*

Ecker, dr. Karl: *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit (Židovské zrcadlo ve světle pravdy)*, Verlag der Bonifacius-Druckerei, Paderborn 1884 (česky Praha 1907)

Efron, Savelij Konstantinovič (pseud. Litvin): *Podloudník*

Eine wünschenswerte Regierung (Žádoucí vláda)

Einstein, Carl: *Die schlimme Botschaft (Neblahá zvěst)*, Ernst Rowohlt-Verlag, Berlín 1921

Ellenberger, Heinrich: *Historisches Handbuch (Příručka historie)*, Budapešť 1883

Enzyklopädie der Freimaurerei (Encyklopedie zednářstva)

Essad Bey: *Die Verschwörung gegen die Welt (Spiknutí proti světu)*, Berlín 1932

Evangelium sv. Jana

Fehst, Hermann.: *Bolschewismus und Judentum (Bolševismus a Židovstvo)*, Eckart-Kampf-Verlag, Lipsko 1934

Fichte, Johann Gottlieb: *Fichtes Werke*, svazek VI., Berlín 1845

Fichte, Johann Gottlieb: *Vorlesungen über die Bestimmung des Gelehrten (Přednášky o poslání vědce)*, Jena 1794, Reclam 526

Fleury: *Raison et Religion*, Brusel 1881

Foeld, A. N.: *The Truth about the slump*, Nilson (Nový Zéland)

Ford, Henry: *Mezinárodní Žid*, vyd. B. Kočí, Praha 1924, (*The International Jew*, The Dearborn publishing Co., Dearborn 1920)

Friedemann, Adolf: *Das Leben Theodor Herzls (Život Theodora Herzla)*, Jüdischer Verlag, Berlín 1914

Friedrich, Otto: *Die Weisen von Zion. Das Buch der Fälschungen (Sionští mudrci, kniha padělků)*, Verlag Friedrich Meyer & Co., Lübeck 1920

Fritsch, Theodor: *Handbuch der Judenfrage (Příručka židovské otázky)*, Hammer-Verlag, Lipsko

- Fritsch, Theodor: *Die Zionistischen Protokolle. Das Programm der internationalen Geheimregierung* (*Sionistické protokoly. Program tajné světové vlády*), 13. vyd., Hammer-Verlag, Lipsko 1933
- Fromer, Jakob: *Der Talmud*
- Fryová, L.: *L'Auteur des Protocols Achad Ha-Am et le Sionisme*, Edition La Vieille-France, Paříž 1922, německé vydání Theodor Winberg, Mnichov 1923
- Fryová, L.: *Waters flowing Eastwards (Vody plynoucí k východu)*, 3. vyd., The british american press, Châtou 1934
- Fürchtengott, Leberecht: *Im Angriff liegt der Erfolg! (Nejlepší obranou je útok!)*
- Fürst, Arthur: *Weltreich der Technik (Svět techniky)*, Ullstein, Berlín 1924
- Gemara*
- Gerecke, Karl: *Die Gotteslästerung der Ernsten Bibelforscher (Rouhačství Opravdových biblických badatelů)*, Lipsko 1931
- Giese, W.: *Juden und die deutsche Kriminalistik (Židé a německá kriminalistika)*, Verlag von Fr. Wilhelm Grunow, Lipsko 1893
- Gildemeister, Otto: *Judas Werdegang (Vznik a vývoj Žida)*, A. Theodor Weicher, Lipsko 1921
- Gloede, Hermann: *Die Instruktionen für die Johannisgesellen der Großen Landesloge der Freimaurer von Deutschland (Instrukce pro johanitské tovaryše Velké Zemské Lóže Svobodných Zednářů Německa)*, Königliche Buchhandlung Ernst Siegfried Mittler u. Sohn
- Goethe, Johann Wolfgang von: *Das Jahrmarktsvolk zu Plundersweilern*
- Goethe, Johann Wolfgang von: *Wilhelm Meisters Wanderjahre*
- Goldmann, Nahum: *Von der weltgeschichtlichen Bedeutung und Aufgabe des Judentums (O světodějném významu a poslání Židovstva)*, 1915
- Goldschmidt, Áron, *Ein Jude*
- Goldschmidt, dr. A.: *Der deutsche Distrikt des Ordens B'nai B'rith (Německý správní obvod řádu B'B')*, vyd. velkolóže Berlín
- Goldschmidt, Lazarus.: *Talmud Babylonicum (Babylonský talmud)*, 1897
- Graetz, Heinrich: *Geschichte der Juden von der ältesten Zeit bis auf die Gegenwart (Dějiny Židů od nejstarších dob do přítomnosti)*, Verlag Oskar Leiner, Berlín-Lipsko 1853-1870
- Guttmann, dr. Alexander: *Enthüllte Talmudzitate (Odhalené citáty z Talmudu)* Philo-Verlag, Berlín 1930
- Hasselbacher, Friedrich: *Entlarvte Freimaurerei (Odhalené zednářstvo)*
- Herder, Johann Gottfried von: *Adrastea*
- Herzl, Theodor: *Altneuland (Staronová země)*, Lipsko
- Herzl, Theodor: *Der Judenstaat (Židovský stát)*, 4. vyd.
- Herzl, Theodor: *Tagebücher (Deníky)*, Jüdischer Verlag, Berlín 1922-1923
- Heß, Moses: *Die europäische Triarchie (Evropské trojvládí)*, 1841
- Heß, Moses: *Die heilige Geschichte der Menschheit (Posvátné dějiny lidstva)*, 1837
- Heß, Moses: *Rom und Jerusalem (Řím a Jeruzalém)*, 2. vyd. M. W. Kaufmann, Lipsko 1899

Hieber, Otto: *Was dem Suchenden vor der Aufnahme in den Freimaurerorden zu wissen nötig ist. – Vorrede zu dem Leitfaden durch die Ordenslehre, Erstes Heft. (Co by měl znát žadatel o přijetí do zednářského řádu. – Předmluva k rukověti zednářského učení, sešit první.)*

Holitscher, dr. Arthur: *Mein Leben in dieser Zeit (Můj život v té době)*, Rowolth-Verlag, Berlín

Homér, *Illias*

Horneffer, August: *Der Bund der Freimaurer (Svaz svobodných zednářů)*

Horodetzky: *Religiöse Strömungen in Judentum (Náboženské proudy v Židovstvu)*, 1920

Chamberlain, Houston Stuart: *Die Grundlagen des 19. Jahrhunderts (Základy 19. století)*, 14. vydání

Ivanov, V. J.: *Von Peter I. bis zu unseren Tagen (Od Petra I. až po naše dny)*, M. A. Morozov, Charbin 1934

Jeruzalémský talmud

Jevrejskaja encyclopedija (Židovská encyklopedie), vydavatelé dr. L. Kacnělson a baron D. G. Ginzburg, Petrohrad 1914

Joly: *Bibliothèque maçonnique*, 1819

Joly, Maurice: *Ce que sera l'adresse*, 1860

Joly, Maurice: *César*, 1865

Joly, Maurice: *Dialogy*

Joly, Maurice: *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu ou la politique de Machiavel au XIXe siècle, par un contemporain. Bruxelles, Imprimerie de A. Mertens et fils, 1864 (Dialog ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquieuem, aneb Machiavelliho politika v 19. století od jednoho vrstevníka)*, viz také Joly, Maurice: *Dialogy*

Joly, Maurice: *Gespräche aus der Unterwelt zwischen Machiavelli und Montesquieu oder die Politik Machiavellis im 19. Jahrhundert. Von einem Zeitgenossen. Aus dem Französischen (Dialog ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquieuem...)*, Verlag Otto Wigand, Lipsko 1865

Joly, Maurice: *Le Barreau de Paris*, 1863

Joly, Maurice: *Le Tiers parti republicaine*, 1872

Joly, Maurice: *Les Principes de 1789*, 1864

Joly, Maurice: *Lettres à M. Casimir Périer*, 1872

Joly, Maurice: *M. Joly, son passé, son programme, par lui-même*, Paříž 1870

Joly, Maurice: *Mon passé, mon programme*, 1871

Joly, Maurice: *Recherches sur l'art de parvenir*, 1866

Jouin, Ernest: *Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique (Židozедnářství a katolická Církev)*, Paříž 1921

Jouin, Ernest: *Le Péril Judéo-Maçonnique. Díl I. Les Protocols des Sages de Sion (Protokoly sionských mudrců)*, díl II. *Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique (Židozедnářství a katolická Církev)*, díl III. *La Judéo-Maçonnerie et la révolution sociale*, díl IV. *La Judéo-Maçonnerie et la domination du monde*, Émil-Paul Frères, Paříž

Jouin, Ernest: *Le Péril Judéo-Maçonnique. Les Protocols de 1901 de G. Butmi (Židozедnářské nebezpečí. Protokoly z roku 1901 od Butmiho)*, nakl. Émil-Paul Frères, Paříž 1922

Jouin, Ernest: *Les Protocols des Sages de Sion (Protokoly sionských mudrců)*, Paříž 1920

- Kämpfer: *Jüdische Selbstbekenntnisse (Židovská vlastní doznání)*, Hammer-Verlag, Lipsko 1929
- Kant, Immanuel: *Anthropologie in pragmatischer Hinsicht (Antropologie z pragmatického pohledu)*, Königsberg 1798
- Karpeles, Gustav: *Geschichte der jüdischen Literatur (Dějiny židovské literatury)*
- Katechismus*
- Kitson, Arthur: *Die Verschwörung der Bankiers (Spiknutí bankéřů)*
- Kitson, Arthur: *Ein betrügerischer Standard (Podvodný standard)*
- Kohn, Hans: *Die politische Idee des Judentums (Politická idea Židovstva)*, Mnichov 1924
- König Midas (Král Midas)*, U. Bodung-Verlag, Erfurt.
- Korán*
- Korsch, Rudolf: *Żydowskie ugrupowania wywrotowe w Polsce (Podvratné židovské organizace v Polsku)*, Varšava 1925
- Kraushaar: *Frank und die polnische Frankisten (Frank a polští frankisté)*, Krakov 1895
- Kulturbolschewismus*
- Kuptsch, Julius: *Aufklärung über die Ernsten Bibelforscher (Poučení o Biblických badatelích)*, J. Reylaender u. Sohn, Tilsit 1927
- La Grande Encyclopédie (Velká encyklopedie)*, Lamirault, Paříž
- Lambelin, Roger: *L'Imperialisme d'Israel (Imperialismus Izraele)*, Bernard Grasset, Paříž 1924
- Lambelin, Roger: *Protocols des Sages de Sion (Protokoly sionských mudrců)*, Paříž 1931
- Lambelin, Roger: *Protocols des Sages de Sion, traduits directement du russe et précédés d'une introduction par Roger Lambelin*, Edition B. Grasset, Paříž 1933
- Larousse, *Dictionnaire Universelle du XIX-e Siècle*
- Lazare, Bernard: *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, 1894
- Lennhoff, Eugen / Posner, Oskar: *Internationales Freimaurerlexikon (Mezinárodní zednářský lexikon)*, Amalthea-Verlag, Curych-Lipsko-Vídeň 1932
- Lessing, Ephraim Gotthold: *Ernst und Falk, Gespräche für Freimaurer (Ernst a Falk, rozpravy pro zednáře)*, v: *Lessings Werke*, Verlag des Bibliographischen Institutes, Lipsko
- Licht (Světlo)*, 1930
- Lisogub, Dimitrij Andrejevič, *Za polvěka*
- List: *Die Armanenschaft*
- Loeb, Isidore: *La Littérature des Pauvres dans la Bible*, Paříž 1892
- Longuet / Silber: *Asew, Harting und Ko. Hinter den Kulissen der russischen Geheimpolizei und Revolution. Mit einer Einleitung von Burzew und einem Vorwort von Jean Jaurés (Asev, Harting a spol. Ze zákulisí ruské tajné policie a revoluce, s úvodem od Burceva a předmluvou od Jeana Jaurése)*, Vita-Verlag 1919
- Loosli, C. A.: *Die schlimmen Juden (Zlí Židé)*, Verlag Pestalozzi-Fellenberg, Bern 1927
- Luther, dr. Martin: *Von den Juden und ihren Lügen (O Židech a jejich lžích)*, Wittenberg 1543
- Luzsénszky, Alfons: *Der Talmud in nichtjüdischer Beleuchtung (Talmud v nežidovském světle)*, Budapest 1931

- Machiavelli, Nicollo: *Il Principe* (Vladař, také *Kníže, Knížecí zrcadlo*), Florencie 1513
- Maretzki, dr. Louis: *Geschichte des Ordens B'nai B'rith in Deutschland 1882-1907* (Dějiny řádu B'B' v Německu), Druckerei Max Cohn, Berlín 1907
- M'Caul, dr. A.: *Nethivtholam*, (německé vyd. Frankfurt 1851)
- Medrano, Julian de: *La Silva Curiosa*, 1583
- Meister, Wilhelm: *Judas Schuldbuch* (Knihá Židových provinění), Mnichov 1921
- Melnik: *Russen über Russland* (Rusové o Rusku), Frankfurt 1916
- Meyer, dr. Oskar: *Confrontation der Geheimnisse der Weisen von Zion mit ihrer Quelle Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu, der Nachweis der Fälschung* (Porovnání Tajemství sionských mudrců s jejich pramenem, Dialogy z podsvětí mezi Machiavellim a Montesquieuem, důkaz padělání), 1933
- Meyer-Christian, Wolf: *Angložidovská aliance*, Orbis, Praha 1942
- Miksch, L.: *Die Ernsten Bibelforscher* (Opravdoví bibličtí badatelé), Verlag Karl Rohm, Lorch 1925
- Mišna*
- Mommsen, Theodor: *Römische Geschichte, (Římské dějiny)*, svazek 3, Weidmannsche Buchhandlung, Berlín 1882
- Montesquieu, Charles de: *De l'esprit des Jois* (O duchu zákonů), 1748
- Mousseaux, Gougenot de: *Žid, judaismus a požidovšťování křesťanských národů*, Paříž 1869, německé vyd. *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker*, Hoheneichen-Verlag, Mnichov 1921
- Nebocat. J.: *Der Zionisten-Kongreß in Basel* (Sionistický kongres v Basileji), Riga 1897
- Nečvolodov, A.: *L'Empereur Nicolas II et les Juifs* (Car Nikolaj II. a Židé), Etienne Chiron Editeur, Paříž 1924
- Nilus, Sergej: *Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost*, 1905
- Nilus, Sergej: *Velké v malém. Příchod Antikrista a blízká možnost říše d'ábla na Zemi*, 1901
- Nordau, Max: *Zionistische Schriften* (Sionistické spisy), Jüdischer Verlag, Berlin-Köln-Leipzig 1909
- Nossig, Alfred: *Integrales Judentum* (Nedílné Židovstvo), Wien-Berlin-New York 1922
- Oficiální zpráva o činnosti (Konventu Velkolóže Francie)*
- Oficiální zpráva o činnosti Konventu Velkého Orientu Francie za rok 1912*, Paříž
- Paffrath, dr. Tharsicius: *Die Sekte der Ernsten Bibelforscher* (Sekta Opravdových biblických badatelů), Paderborn 1925
- Papus, *Martinisme et Franc-Maçonnerie*
- Passarge, dr. S.: *Das Judentum als landschaftkundlich-ethnologisches Problem* (Židovstvo jako vlastivědně etnologický problém), Mnichov 1929
- Pastýřský list* (hlavy ruské pravoslavné církve metropolity Antonia), Sremskije Karlovci 1932
- Pawlikowski, Konstantin von: *Der Talmud in der Theorie und Praxis* (Talmud v teorii a praxi), Verlag Georg Joseph Manz, Regensburg 1881
- Pentateuch*

- Pierers *Konversationslexikon*, 1879
- Pitt-Rivers: *The World Significance of the Russian Revolution* by Pitt-Rivers, Oxford 1920
- Poncins, Léon de: *Judentum und Weltumsturz* (*Židovstvo a světový převrat*)
- Poncins, Léon de: *The Secret Powers behind the Revolution* by Léon de Poncins (*Tajné síly v pozadí revoluce* od L. P.)
- Preuss, A: *Studie über das amerikanische Freimaurerei* (*Studie o americkém zednářstvu*)
- Protokoly sionských mudrců* (také *Protokoly*)
- Příhoda, dr. J.: *Adolf Hitler, studie vyvolencovy krycí legendy*, Praha 1992 (vydal *Týdeník Politika*)
- Rabbi Moldavo: *Der Untergang der hebräischen Religion* (*Pád hebrejského náboženství*), 1803
- Radek: *Proletarische Diktatur und Terrorismus* (*Proletářská diktatura a terorismus*), 1919
- Ragon, *Cours philosophique et interpretativ les imitations anciennes et modernes*, 1841
- Ragon, *Orthodoxie Maçonnique*
- Rappaport, A. S.: *Pioneers of the Russian Revolution* (*Průkopníci ruské revoluce*), Paul Stanley, Londýn 1918
- Rappaport, Moritz: *Sozialismus, Revolution und Judenfrage* (*Socialismus, revoluce a židovská otázka*), Lipsko 1919
- Rathenau, Walther: *Der Kaiser (Císař)*, S. Fischer-Verlag, Berlín 1919
- Rathenau's Politische Briefe* (*R. politická korespondence*), Drážďany 1929
- Retcliffe, sir John (viz Goedsche): *Biarritz*, 1868, znovu vydal Volksverlag, Mnichov 1924
- Ritter, Gaston: *Das Judentum und die Schatten des Antichrist* (*Židovstvo a stíny Antikrista*), Verlag-Styria, Štýrský Hradec 1933
- Rohling, dr. August: *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus* (*Polemika a lidské oběti rabinismu*), Paderborn 1883
- Rosegger, Peter: *Bergpredigten* (*Horská kázání*)
- Rosenberg, Alfred: *Der Weltverschwörerkongreß zu Basel* (*Světový spiklenecký kongres v B.*), 1927
- Rosenberg, Alfred: *Die internationale Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern* (*Mezinárodní vysoké finance jako vládcé dělnických hnutí ve všech zemích*)
- Rosenberg, Alfred: *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik* (*Protokoly sionských mudrců a židovská světová politika*), Deutscher Volksverlag, Mnichov 1933
- Rosenberg, Alfred: *Pest in Russland (Mor v Rusku)*, Deutscher Volksverlag, Mnichov 1922
- Rosenberg, Alfred: *Unmoral im Talmud*, (*Nemorálnosti v Talmudu*), Deutscher Volksverlag, Mnichov 1920
- Rusch, J. B.: *Die Protokolle der Weisen von Zion – die größte Fälschung des Jahrhunderts* (*Protokoly sionských mudrců – největší padělek století*), 1933
- Russell, Charles Taze: *Schriftstudien* (*Studie Písma*), 1922
- Rutheford, J. F.: *Königreich* (*Království*), 1931
- Rutheford, J. F.: *Millionen jetzt lebenden Menschen werden nie sterben* (*Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemřou*), 1920

- Rutheford, J. F.: *Rechtfertigung (Ospravedlnění)*, vyd. 1931 a 1932
- Rys, Jan: *Židozедnářství, metla světa*, Knihovna Vlajky, Praha 1938
- Řeč rabína o gojimech*
- Saltus, Edgar: *Carské orgie*, New York 1920
- Sampferová, Jessin E.: *Guide to Zionisme (Průvodce sionismem)*, New York 1920
- Segel, Benjamin: *Die Protokolle der Weisen von Zion (Protokoly sionských mudrců)*, Philo-Verlag, Berlín 1924
- Semenoff, E.: *Une Page de la contre-révolution (Jedna stránka kontrarevoluce)*, Paříž 1908
- Seneca philosophus*, ed. Bipont 1782
- Schay, R.: *Juden in der deutschen Politik (Židé v německé politice)*, Der Heine-Bund, Berlín 1929
- Scherlen, Paul: *Die Sekten der Gegenwart (Sekty naší doby)*, Stuttgart 1930
- Schickedanz, Arno: *Sozialparasitismus im Völkerleben (Společenský parazitismus v životě národů)*, Lotus-Verlag, Lipsko 1927
- Schneider, Robert: *Das politische Wirken der Freimaurerei (Politická činnost zednářstva)*
- Schneider, Robert: *Das Wesen und Wirken der Freimaurerei (Podstata a činnost zednářstva)*
- Schneider, Robert: *Die Freimaurerei vor Gericht (Zednářstvo před soudem)*
- Schopenhauer, Arthur: *Parerga I*
- Schriften Mendelsohns (Mendelsohnovy spisy)*, 1844
- Schulz, F. O. H.: *Jude und Arbeiter (Žid a dělník)*, Nibelung-Verlag, Berlín 1934
- Schürer, Emil: *Geschichte des jüdischen Volkes (Dějiny židovského národa)*, Lipsko 1898
- Sigilla veri (Pečeti pravdy)*, Lexikon Židů, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1929-1933
- Simanovič, Áron: *Rasputin, der allmächtige Bauer (R., všemocný mužik)*, Verlag-Hensel & Co., Berlín 1928
- Sionistické protokoly. Plán na dobytí světa židozедnáři*, Novočerkassk 1918
- Slisberg, dr. Henri: *Vzpomínky ruského Žida*, Paříž
- Sokolov, N. A.: *Zavraždění carské rodiny*, nakl. J. Šrámek, Praha 1926
- Sokolov, Nahum: *Geschichte des Sionismus (Dějiny sionismu)*
- Sokolowski, prof. Paul von: *Die Versandung Europas (Zaneřádění Evropy)*, Verlag Deutsche Rundschau GmbH, Berlín
- Starý zákon*
- Stauf von der March, Ottokar: *Die Juden im Urteil der Zeiten (Židé v soudu věků)*, Mnichov 1921
- Stenografický záznam jednání III. sionistického kongresu v Basileji*, nakl. Verein Erez Israel, Vídeň 1899
- Strack, prof. dr. H. L.: *Jüdische Geheimgesetze (Tajné židovské zákony)*, 3. vyd. Berlín 1921
- Strack, prof. dr. H. L.: *Mnichovský talmudský rukopis (také Kodex)*, nakl. A. W. Sijthoff, Leyden
- Šulchan Aruch (Prostřený stůl)*, Benátky 1565, Vídeň 1896
- Tableau Synoptique des Trente-Trois Degrés de l'Ecosisme... Lausanne 1875 (Orientační tabule třiatřiceti stupňů Starého a Přijatého Skotského Ritu... Lausanne 1875)*

Tacitus Hist.

Talmud

Taxil, Leo: *La France Maçonnique (Zednářská Francie)*, 1888

Taxil, Leo: *Supplément a la France Maçonnique (Doplněk k Zednářské Francii)*, 1888

Tertullian: *Ad nationes*

Tertullian: *Scorpiace*

The Cause of Anti-Jewism in the United States

The Jewish Encyclopedia (Židovská encyklopedie)

The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Zion, Spottiswoode & Eyre, Londýn 1919

The Jews among the Entente Leaders (Židé mezi předáky Dohody), Londýn 1918

Tóra (také Zákon)

Trebitsch, Arthur: *Deutscher Geist oder Judentum (Německý duch nebo židovství)*, Lipsko 1919 (také vyd. 1921)

Trocasse, F.: *Das Jüdische Österreich (Židovské Rakousko)*, 1898

Trockij, Lev Davidovič: *Krieg und Internationale (Válka a internacionála)*

Trzeciak, dr. Stanislaw: *Literatur und Religion der Juden zur Zeit Christi (Literatura a náboženství Židů v Kristově době)*, Varšava 1911

Trzeciak, dr. Stanislaw: *Mesjanizm a kwestja żydowska (Mesianismus a židovská otázka)*, Varšava 1934

Trzeciak, dr. Stanislaw: *Talmud, bolševismus a projekt manželského práva v Polsku*, Varšava 1932

Trzeciak, dr. Stanislaw: *Žid jako zastávce civilního sňatku a rozvodu pro katolíky*, Varšava 1932

Ular: *La Révolution Russe (Ruská revoluce)*, Paříž

V. B. : *Ujařmení světa Židy*, nakl. V. Kotrba, Praha

Vász, Stephan: *Das Berner Fehltrail (Bernský politický proces)*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935

Virmaitre, Charles: *La Commune à Paris 1871 (Komuna v Paříži 1871)*, Librairie internationale A. Lacroix, Verboeckhoven et Cie, Editeurs 1871

Voltaire, François Marie: *Essai sur les moeurs*

Vulgata

Wagner, Richard: *Ausführungen zu Religion und Kunst*, Bayreuther Blätter 1881

Ward, prof. Lester T.: *Čistá sociologie*

Websterová, Nesta: *Příčiny světového neklidu*, Grant Richards Ltd., Londýn 1920

Websterová, Nesta: *Secret Societies and subversive movements (Tajné společnosti a podvratná hnutí)*, nakl. Boswell Printing and Publishing Co., Londýn 1924

Weill, Julien: *Le Judaisme par Julien Weill...*, Paříž 1931

Weininger, Otto: *Geschlecht und Charakter (Rod a charakter)*, 1903

Werden und können die Israeliten aufgenommen werden? (Mohou být a budou Izraelité přijímáni k zednářům?)

Wiener, dr.: *Die jüdischen Speisegesetze (Židovské předpisy o pokrmech)*

Wichtl, dr. Friedrich: *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik* (*Světové zednářstvo, světová revoluce, světová republika*), J. F. Lehmann Verlag, Vídeň-Mnichov 1919

Winghene, Egon van / Tjörn, A.: *Arische Rasse, christliche Kultur und das Judenproblem* (*Arijská rasa, křesťanská kultura a židovská otázka*), U. Bodung-Verlag, Erfurt 1931

Wohlgemuth, dr. Joseph: *Der Weltkrieg im Lichte des Judentums* (*Světová válka ve světle Židovstva*)

Wolf, Lucien: *Der Mythos von der jüdischen Weltgefahr oder die Wahrheit über die gefälschten Protokolle der Weisen von Zion* (*Mýtus o světovém židovském nebezpečí aneb Pravda o zfalšovaných Protokolech sionských mudrců*), 1921

Yacoel, Simon-Tov: *Israël. Réflexions sur la grande guerre et l'avenir des peuples*, Imprimerie Acquarone, Soluň 1921

Zednářství v Maďarsku, 1921

Zionistische Protokolle, Hammer-Verlag, Lipsko 1933

Zlociste, Th.: *Moses Heß*

Zweig, Arnold: *Bilanz der deutschen Judenheit 1933* (*Bilance německého Židovstva 1933*), Querido-Verlag, Amsterdam 1934

Zweig, Arnold: *Ostjüdisches Antlitz* (*Tvář východního Židovstva*), Weltverlag, Berlín

Žádoucí vláda (*Eine wünschenswerte Regierung*)

Židovská encyklopedie

Židovský lexikon (*Jüdisches Lexikon*), Jüdischer Verlag, Berlín 1927-1930

Żochowski, plk. Stanisław, *O Narodowych siłach Zbrojnych – NSZ*, nakl. Retro, Lublin 1994.

Żydzie Kahaly, Lvov 1875

Rejstřík periodik

A Hét
Abend, Vídeň
Abendblatt, Berlín
Akacia (Akácie)
Allgemeine Zeitung, Mnichov
Am rauhen Stein
American Hebrew
Amtsblatt der Königlich Breslauischen Regierung, Vratislav
Annales Maçonnique Universelles
Arbeiterzeitung, Vídeň
Archives Israélites
Auf der Warte, Verlag Bruno Zechel, Lipsko
Auf Vorposten, Auf Vorposten Verlag, Charlottenburg
Az Est
Bayreuther Blätter, Bayreuth
Berliner Abendpost, Berlín
Berliner Allgemeine Zeitung, Berlín
Berliner Tageblatt, Berlín
Berliner Morgenpost und Mittagpost, Berlín
C. V.-Zeitung
XIX. Century
Das Neue Tagebuch
Deborah
Der Bauernbündler, Vídeň
Der Eidgenosse
Der Jude
Der Moment, Varšava
Der Morgen, Olten
Deutsche Abendblatt
Deutsche Tageblatt
Deutsche Tageszeitung
Deutsche Zeitung
Die Aktion, Berlín
Die Bauhütte, Berlín
Die Gesellschaft
Die Stimme, Vídeň
Die Wahrheit, Vídeň
Duar Hium
Duch času, Milwaukee (Wisconsin, USA)
Egyenlőseg
Frankfurter Fackel, Frankfurt
Frankfurter Rundschau, Frankfurt
Frankfurter Zeitung, Frankfurt
Freimaurer Zeitung
Frimorgen, Riga
Gazeta Warszawska, Varšava
Gerechtigkeit, Vídeň
Gesellschaftsspiegel
Hajnt, Varšava
Hammer
Igdie Tora, Bobrujsk

Impressionen, Lipsko
Israelite of America
Jevrejskaja žizň, Petrohrad
Jewish Chronicle
Jewish News
Jüdische Echo
Jüdische Presse
Jüdische Presszentrale Zürich
Jüdische Rundschau, Bern
Kelet
Křesťanský apologeta, Cincinnati (USA)
Kunstwart
La Vieille France
Latomia
Le Contemporain
Le Nouveau Mercure, Paříž
Le Palais
Le peuple juif
Le Symbolisme
Le Temps
Leipziger Freimaurerzeitung
Liberté
Luč světa, Berlín
Münchener Post
Nasz Przegląd, Varšava
Nationaldemokrat
Nationaljüdischen Almanach
Nationen, nesprávně uvedeno Nation
Népszava
Neue Freie Presse, Vídeň
Neue Jüdischer Monatshefte
Neue Rundschau
Neue Wiener Journal
Neue Wiener Tagblatt
Neues Pester Journal, Budapešť
New York World
Niedersächsische Logenblatt
Norddeutsche Allgemeine Zeitung
Novoje vremja
Novy Dziennik, Krakov
Obščeye dělo
Pall-Mall Gazette
Patriot
Pesti Hírlap, Budapešť
Plain English
Poselství dějin
Poslednije novosti, Paříž
Postmees, Dorpat (Estonsko)
Prager Presse, Praha
Reichswart
Revue de Paris, Paříž
Revue Internationale des Sociétés Secrètes, Paříž
Revue Juive
Rossija

Rote Fahne
Schönere Zukunft, Vídeň
Selbstwehr, Praha
South Africa Jewish Chronicle, Kapské Město
Sozialistische Monatshefte
Spectator, Londýn
Světlo, Petrohrad
Svoboda lidu
Teetaja, Reval (Estonsko)
The Bugle Call, Missouri (USA)
The Dearborn Independent, Dearborn (USA)
The Jewish World
The Macabean
The Scotsman, Edinburg
The Truth
Times, Londýn
Tog, New York
Tribuna, Praha
Tribune juive, Paříž
Týdeník Politika, Praha
Új Nemzedék
V Moskvu, Rostov na Donu
Világ
Völkische Beobachter, Mnichov
Volksstimme, Norimberk
Vörös Katona
Vörös Ujság
Vorwärts
Voschod
Vossische Zeitung
Vperjod
Wake up Australia
Welt-Dienst, Erfurt
Weltkampf, Bayreuth
Wiener Deutsche Zeitung, Vídeň
Wiener Morgenzeitung
Wiener Presse, Vídeň
Zarja
Zeitschrift des Ordens B'nai B'rith
Zionistische Welt
Znamja

Předmětový rejstřík

Vysvětlení zkratk v hranatých závorkách:

bank. = banka, bankovní dům atd.

dok. = dokument

nakl. = nakladatelství

obch. org. = obchodní organizace

plur. = plurál

polit. org. = politická organizace

sion. term. = sionistický termín

sing. = singulár

tisk. agent. = tisková agentura

voj.-polit. org. = vojensko-politická organizace

∴ = zednářský, např. zednářský svaz, termín atd.

A. J. Stern & Co. [bank.]

A. W. Sijthoff Leyden [nakl.]

Agrippina [∴. lóže]

Ahaoat Israel

Alliance Israélite Universelle

Alpina [∴. velkolóže]

Amalthea-Verlag Zürich-Leipzig-Wien [nakl.]

American Jewish Congress (Americký židovský kongres)

Anglická velkolóže (také Velkolóže anglická) [∴. velkolóže]

Anti-Nazi League (Protinacistická liga)

Arkos [obch. org.]

Asijské rytíři

Astrea [∴. lóže]

Auf Vorposten Verlag, Charlottenburg [nakl.]

Balfourova deklarace [dok.]

Bank of England (Anglická banka) [bank.]

Basilejské oddělení právní ochrany švýcarského spolku židovských náboženských obcí

Basilejský kongres

Behrens Söhne [bank.]

Becher & Fould [bank.]

Bejlišův proces

Ben Cion Kac

Bene Moše, viz Independent Order Bnei Moše (Synové Mojžíše) [∴. řád]

Berlínská velkolóže [∴. velkolóže]

Bernard Grasset [nakl.]

Beth-din [rabínský soud]

Bihár [∴. lóže]

Bischofsheim, Goldschmidt & Co. [bank.]

Bischofsheim & Goldschmidt & Gebrüder Stern [bank.]

B'nai B'rith, také Bnei Beriss, Bnei Briss [∴. řád]

Boswell Printing and Publishing Co. London [nakl.]

Britské muzeum

Bund [polit. org.]

cadik, také caddik

Centrosachar [obch. org.]

Commonwealth (Britské společenství národů)
Council of Jewish Delegations (viz Rada židovských delegací)

čajkovci [polit. org.]
čeka [tajná policie]
Černyj pereděl, (Černý předěl, přerozdělení)

D. Hinard Paris [nakl.]
Davidbund
Dawesův plán
Der Heine-Bund Berlin [nakl.]
Deutschbank [bank.]
Deutschen Großlogen-Bund (Svaz německých velkolóží) [.: svaz]
Deutscher Volksverlag München [nakl.]
Deutschnationale Volkspartei (Německá národní lidová strana)
Diskontní a zápůjční banka [bank.]
Dněprosojuz [obch. org.]
Dohoda [voj.-polit. org.]
Dresdner Bank [bank.]

E. Leroux Editeur Paris [nakl.]
E. Moses Kann & Co. [bank.]
Eckart-Kampf-Verlag Leipzig [nakl.]
Egyesült Keresztény Nemzeti Liga, Budapešť [nakl.]
Einigkeit [.: lóže]
Ephrussi & Co. [bank.]
Erez Israel (Země Izrael)
Ernst Rowohlt-Verlag [nakl.]

Farmářský trust USA
Federal Reserve Board (Federální měnový systém USA)
Fessler zur ernsten Arbeit [.: lóže]
Fichte zur Selbstbeherrschung [.: lóže]
Fould & Co. [bank.]
Francouzská revoluce (také Velká francouzská revoluce)
Friedrich Wilhelm zur gekrönten Gerechtigkeit [.: lóže]

G. L. Halphen & Co. [bank.]
Galilei-Klub [.: lóže]
Gebrüder Jaffé [bank.]
Gebrüder Sulzbach [bank.]
Gestapo (Geheime Staatspolizei)
Grand Order of Israel [.: řád]
Grand Orient de France (Velký Orient Francie) [.: velkolóže]
Grani Berlin [nakl.]
Grant Richards Ltd. London [nakl.]
Gubprodukt [obch. org.]

H. L. Parisius München [nakl.]
Hammer-Verlag Leipzig [nakl.]
Havas-Paris [tisk. agent.]
Heimatwehr [voj. org.]
Hermann Todescos S. [bank.]

Hermes [∴ lóže]
Hilfsverein der deutschen Juden (Podpůrný svaz německých Židů)
His Majesty's Stationery Office London
Hollander & Lehven [bank.]
hospodářská lóže [∴ term.]

chabrus (chavrosso)
Chase Manhattan Bank [bank.]
chasidé (sing. chasida)
Cheapside [∴ lóže]
cheder (plur. chedarim) [hebrejská základní škola]
Choveve Zion
Christian Science

Ikleheimer, Morton & Vandergould [bank.]
ilumináti [∴ řád]
Imprimerie Acquarone Saloniki [nakl.]
Imprimerie de A. Mertens et fils Bruxelles [nakl.]
Independent Order B'nai B'rith (viz B'nai B'rith)
Independent Order Bnei Moše [∴ řád]
Independent Order Briss Abraham [∴ řád]
Independent Order Free Sons of Israel [∴ řád]
Institut pro studium židovské otázky Berlín (Institut zum Studium der Judenfrage Berlin)
internacionála [polit. org.]
Internationale Banken-Allianz
Internationale Vereinigung der Ernsten Bibelforscher (Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů)
intra-internacionála
I.O.B.B. (viz Independent Order B'nai B'rith)
Israelitische Union (Izraelitská unie)
Istoričeskaja bibliotěka [nakl.]

J. E. Kann & Co. [bank.]
Jacob Schiff & Co. [bank.]
Jan Laichter [nakl.]
Jehova-Šammah [org.]
Jewish Colonization Association [polit. org.]
johanitská lóže [∴ term.]
Jüdischer Verlag Berlin-Köln-Leipzig [nakl.]
Jupiter [∴ lóže]

Keren-Hajessod (Fond pro výstavbu Palestiny)
Kol nidre
kominterna [polit. org.]
Komunistický manifest [dok.]
Komun-Trust [obch. org.]
Konferenz-Gemeinschaft der Allianz (viz Hilfsverein der deutschen Juden) [polit. org.]
Kongres USA
Königliche Hofbuchhandlung Ernst Siegfried Mittler u. Sohn [nakl.]
Konstitučně-demokratická strana (tzv. kadeti)
Konsul H. Jonas & Co. [bank.]
konvent [∴ term.]
konvent provincie [∴ term.]

Kruh přátel Palestiny [polit. org.]
Kuhn, Loeb & Co. [bank.]

L. R. Veit & Co. [bank.]
Labour Party [polit. org.]
Lebeck's Head Loge [∴ lóže]
Librairie internationale A. Lacroix, Verboeckhoven et Cie, Editeurs [nakl.]
Liebermann & Co. [bank.]
Lippmann, Rosenthal & Co. [bank.]
Loge de Paris [∴ lóže]
Louis Cohen & Sohn [bank.]
Louis Rieß & Co. [bank.]
Loyal Order of Moses [∴ řád]
lóže bez vnějších styků [∴ term.]
lóže s přerušenými vztahy [∴ term.]
lóže s udržovaným spojením [∴ term.]
Luise zur gekrönten Schönheit [∴ lóže]

M. L. Biedermann & Co. [bank.]
M. W. Kaufmann Leipzig [nakl.]
Malý Synedron [∴ term.]
Manifest Alliance Israélite Universelle (také Crémieuxův Manifest) [dok.]
Massadok [∴ lóže]
Mateřská Velkolóže Eklektického Zednářského Svazu [∴ velkolóže]
Max Hesses Verlag Leipzig [nakl.]
Mendelssohn & Co. [bank.]
Mezinárodní banka [bank.]
Mezinárodní obchodní komora
Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů (také Svědci Jehovovi, Internationale Vereinigung der Ernsten Bibelforscher)
Minerva zum Väterländischen Verein [∴ lóže]
Místodržící Šalamounova Templu [∴ term.]
Mistr Dozorce Šalamounova Templu [∴ term.]
Mistr Důchodní Šalamounova Templu [∴ term.]
Mistr Stolce [∴ term.]
Mizrachi [náboženské sionistické hnutí]
Mnichovská republika rad (také Bavorská republika rad)
Mock-lóže (také Mock-loge) [∴ term.]
Modrá divize [voj. org.]
Moses & Sohn [bank.]
Mount Moriah [∴ lóže]

N. Reichenheim & S. [bank.]
Náboženská obec v Bernu (Kultusgemeinde Bern)
Náboženská židovská obec Vídeň
Narodnaja volja (Svoboda lidu) [polit. org.]
Národní knihovna (francouzská)
Národní Lóžový Svaz [∴ svaz]
Narodnoje pravo (Právo lidu) [polit. org.]
National Front (Národní fronta) [polit. org.]
Nejmoudřejší Vikář Šalamounův [∴ term.]
Nejmoudřejší Vikář Šalamounův Provincie [∴ term.]

Nejvyšší Administrátor Šalamounova Templu [.: term.]

Nejvyšší Hlava a Regent Provincie [.: term.]

Nejvyšší Mistr Řádu [.: term.]

Nejvyšší Prelát Zemské Lóže [.: term.]

Nejvyšší Soudní Stolice Řádu [.: term.]

Nejvyšší Stavitel Šalamounova Templu [.: term.]

neofyta [.: term.]

Nezávislí socialisté [polit. org.]

Německo-izraelitský spolek

Nibelung-Verlag Berlin [nakl.]

NKVD

Nobelova cena

NSDAP [polit. org.]

Nya-Bank [bank.]

Obchodní a průmyslová banka [bank.]

Ochrana [policejní org.]

OKW (Oberkommando der Wehrmacht, Vrchní velitelství branné moci)

Old Charges [.: term.]

Olympia [.: lóže]

oprávněné a uznané lóže [.: term.]

Orbis Praha [nakl.]

Order Achei Ameth [.: řád]

Order Achei Briss [.: řád]

Order of Ancient Maccabaeans [.: řád]

Orient-systém [.: term.]

Osvícené Lóže Svatého Ondřeje [.: term.]

Osvoboždění truda (osvoboždění, členové skupiny) [polit. org.]

Paalej Zion [polit. org.]

panamský skandál

Paul Stanley London [nakl.]

Pestalozzi-Fellenberg Bern [nakl.]

Philo-Verlag Berlin [nakl.]

Pintus Nathan Sohn [bank.]

Pitt-Rivers Oxford [nakl.]

Prozatímní vláda

Pruská státní knihovna

Přijetí Bratří Rytíři Zednářství [.: term.]

Querido-Verlag Amsterdam [nakl.]

R. Peitz Camburg [nakl.]

R. Raphael & Sohn [bank.]

Rada židovských delegací (Council of Jewish Delegations)

rebbe

Reichstag (Říšský sněm)

Reichswehr [voj. org.]

Republika rad (také Maďarská republika rad)

Reuter London [tisk. agent.]

rite mixte [.: term.]

RKS/b [polit. org.]

rozenkruciáni [.: řád]

Rudá armáda
Ruská banka pro zahraniční obchod [bank.]
Rytíři a Bratři Světla [.: řád]

Řád Asijských Bratří (také Řád Rytířů a bratří Jana Evangelisty z Asie a Evropy) [.: řád]
Řád Rytířů Purpurové Stuhy [.: řád]
Říjnová revoluce (také Velká říjnová revoluce)
Říjnový manifest [dok.]

S. Fischer-Verlag Berlin [nakl.]
S. Rieznik Warszawa-New York [nakl.]
Samuel Lewy Söhne [bank.]
sanhedrin (také synedrion, synedrion)
Sankt Quentin [.: lóže]
Selský spolek Vídeň (Bauerbund Wien)
Severní záře [.: lóže]
Scherl-Verlag [nakl.]
Schutz- und Trutz-Bund (Spolek pro ochranu a vzdor)
Schweizerische Israelitische Gemeindebund (Švýcarský spolek židovských obcí)
Schwetschke und Sohn Berlin [nakl.]
sionismus reálný (také realsionismus) [sion. term.]
sionismus symbolický (také symbolsionismus) [sion. term.]
sionistický kongres, I.
sionistický kongres, II.
sionistický kongres, III.
sionistický kongres, IV.
sionistický kongres, XII.
sionistický kongres, XVI.
Sionistický svaz
Sociálně-revoluční strana (eseři)
Society
Sogorjuz [obch. org.]
Sojuzbank [bank.]
Soudce Řádu [.: term.]
Sovětský svaz
Speyer & Co. Frankfurt [bank.]
Speyer & Co. New York [bank.]
Spojená banka [bank.]
Spojená Velkolóže státu Victoria [.: velkolóže]
Spojená Velkolóže Svobodných a Uznaných Zednářů Anglie [.: velkolóže]
Spojený Velký Orient Lusitanie [.: velkolóže]
Společnost liberálního Židovstva [nábož.-polit. org.]
Společnost národů [polit. org.]
Společnost pro stavbu panamského kanálu
Společnost pro židovskou kolonizaci
Spolek archanděla Michaela
Spolek pro sociální vědy
Spolek proti židovské domýšlivosti
Spottiswoode & Eyre, London [nakl.]
Staroskotské Direktorium [.: term.]
Stefani-Rom [tisk. agent.]
Strážce Odznaků Šalamounova Templu [.: term.]
Strážce Pečeti Šalamounova Templu [.: term.]

Strikte Observanz [.: term.]
Stuhr'schen Buchhandlung Berlin [nakl.]
Suprême Conseil Luxembourg [.: velkolóže]
Svaz amerických bankéřů
Svaz maďarských novinářů
Svaz Německých Velkolóží [.: svaz]
Svaz polských rabínů
Svaz pro rovnoprávnost
Svaz rakouských Židů
Svaz Svobodných Zednářů [.: svaz]
Svaz Velmistřů Zednářských Lóží Hamburg-Bayreuth-Frankfurt [.: svaz]
Svědci Jehovovi (viz Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů)
Symbolická Velká Lóže Maďarska [.: velkolóže]
Symbolická Velkolóže Německa [.: velkolóže]
Symbolický Had

Šalamounův prokurátor [.: term.]
Švýcarský spolek židovských obcí (viz Schweizerische Israelitische Gemeindebund)

Theodor Fritsch Verlag [nakl.]
Toledský dopis [dok.]
Trojspolek (Ústřední mocnosti)
Truženik (Pracovník) [obch. org.]

U. Bodung-Verlag Leipzig [nakl.]
Ukrajínbank [bank.]
Ukrajinský nacionální svaz
Ullstein Berlin [nakl.]
Unie Izraelitů Vídeň
Unie křesťanských a vlasteneckých spolků Maďarska [spolek]
Ustaša [polit.-voj. org.]

Ústřední knihovna Curych
Ústřední mocnosti (Trojspolek)
Ústřední sdružení německých státních občanů židovského vyznání
Ústřední sionistický výbor

V. Kotrba Praha [nakl.]
Veliký Maršál Šalamounova Templu [.: term.]
Velká Národní Mateřská Lóže Zu den drei Weltkugeln [.: velkolóže]
Velká Provinční Lóže Slezska [.: velkolóže]
Velká Symbolická Lóže Uherska [.: velkolóže]
Velká Zemská Lóže Švédska [.: velkolóže]
Velká Zemská Lóže Zednářů Německa [.: velkolóže]
Velkolóže Anglická [.: velkolóže]
Velkolóže Berlín [.: velkolóže]
Velkolóže Britské Columbie [.: velkolóže]
Velkolóže Deutsche Bruderkette [.: velkolóže]
Velkolóže Francie [.: velkolóže]
Velkolóže Hamburku [.: velkolóže]
Velkolóže Irska [.: velkolóže]
Velkolóže Jižní Austrálie [.: velkolóže]

Velkolóže Kanady [.: velkolóže]
 Velkolóže Norska Polarstjernen [.: velkolóže]
 Velkolóže Nového Brunšviku [.: velkolóže]
 Velkolóže Nového Jižního Walesu [.: velkolóže]
 Velkolóže Nového Zélandu [.: velkolóže]
 Velkolóže pro Německo VIII. [.: velkolóže]
 Velkolóže Pruska Royal York Zur Freundschaft [.: velkolóže]
 Velkolóže Řecka [.: velkolóže]
 Velkolóže Skotska [.: velkolóže]
 Velkolóže Starých Zednářů [.: velkolóže]
 Velkolóže Tasmánie [.: velkolóže]
 Velkolóže Vídeňská (Wiener Großloge) [.: velkolóže]
 Velkolóže Zednářů Zur Eintracht [.: velkolóže]
 Velkolóže Zur Sonne [.: velkolóže]
 Velký Orient Belgie [.: svaz]
 Velký Orient Francie (Grand Orient de France) [.: svaz]
 Velký Orient Itálie [.: svaz]
 Velký Synedrion [.: term.]
 Verband nationaldeutscher Juden (Svaz německých Židů)
 Verein Deutscher Freimaurer (Svaz německých zednářů) [.: svaz]
 Verein Erez Israel [nakl.]
 Verein Erez Israel [spolek]
 Verlag Bruno Zechel [nakl.]
 Verlag-Deichert Erlangen [nakl.]
 Verlag Deutsche Rundschau GmbH Berlin [nakl.]
 Verlag Ebersberger Landsberg am Lech [nakl.]
 Verlag-Hensel & Co. [nakl.]
 Verlag Otto Wigand [nakl.]
 Verlag-Styria Graz [nakl.]
 Versailleská dohoda
 Věstník-Leningrad [tisk. agent.]
 Vikář Nejvyššího Preláta Zemské Lóže [.: term.]
 Vita-Verlag [nakl.]
 Všeobecný světový židovský kongres
 Výmarská republika

Yalu-Company [obch. org.]
 YMCA (Young Men Christian Association) [.: org.]
 Yongův plán

Welt-Dienst

Weltverlag Berlin [nakl.]
 Wertheim & Gompertz [bank.]
 Wiener Großloge (Velkolóže Vídeňská)
 Wolff-Berlin [tisk. agent.]

Zakladatel Řádu [.: term.]

Zednářský Svaz Zur Aufgehenden Sonne (U Vycházejícího slunce) [.: svaz]
 Zemlja i volja (Země a volnost) [polit. org.]
 Zemská knihovna Darmstadt
 Zemská Velkolóže Zednářů Německa [.: velkolóže]
 Zemská Velkolóže Zednářů Německa, Německo-Křesťanský Řád [.: velkolóže]

Zemská Velkolóže Saska [∴ velkolóže]
Zplnomocněné a úplné lóže [∴ term.]
Zu den drei Rosen (U Tři Růží) [∴ lóže]
Zum Biedermann (U Poctivce) [∴ lóže]
Zunderův dokument [dok.]
Zur aufgehenden Morgenröte (Na Rozbřesku, také jen Zur Morgenröte) [∴ lóže]
Zur Freundschaft (viz Royal York)
Zur Toleranz (U Tolerance) [∴ lóže]

Židovská telegrafní agentura

Židovská Zemská Lóže svobodného státu Brunšvik (Braunschweig) [∴ lóže]
Židovský náboženský spolek
Žizň (Život) [družstvo]

Jmenný rejstřík

- Abi**, Ben
 Abrahám
 Abramski, rabín
 Abravanel, Isaac
 Adler, Viktor
 Agoston, Peter
 Agranov
 Achad Ha-Am (viz také Achad-Haam
 a Ginzberg, Ašer)
 Akerberg, dr.
 Akselrod
 Alberti, Konrad
 Alexander, A.
 Alexandr II.
 Alexandr III.
 Alexandr VI.
 Alexandr Michajlovič, velkokníže
 Alguades, Meir
 Alston
 Altschul
 Amfiteatrov, A.
 Anderson, reverend
 Andrejev
 Antipov
 Antonius, metropolita
 Antonius Pius, císař
 Arndt, Ernst Moritz
 Arnhold
 Asev, Evno
 Aschberg
 Asquith
 Auer, Erhard
 Auerbach, Berthold
 Augier
 Augusta
 Augustus
 Aurelius Marcus

Baal-šem-tov
 Baeck, dr. rabín
 Bahr, Hermann
 Bakunin, M. A.
 Balfour, lord Arthur James
 Ballin
 Bang, dr.
 Bar Kochba
 Barac
 Barannikov
 Barbasch
 Barcsay, Adorján
 Barmat, Leo

 Baron, L.
 Barras, hrabě Paul Jean François
 Baruch, Bernard
 Baruch, Isaac
 Barzilai
 Batault, Jerzy
 Baumgarten
 Baye, baronka de (Hermann-Oppenheimová)
 Beaconsfield, lord (viz Disraeli)
 Beaumont
 Bedřich II. Veliký
 Beek, Gottfried zur (viz Müller von Hausen)
 Behrens
 Behrmann, Max T. S.
 Bechai, rabín
 Becher
 Bejlis, Mendel
 Bejnensonová
 Beksadjan
 Běleckij
 Benamozegh, rabín Elie
 Benedek, Karl
 Benjamin
 Berger
 Berman, Jakob
 Bermond (také Bermond-Avalov, kníže)
 Bernstein
 Bernstein, Eduard
 Besantová, Annie
 Bidache, kníže
 Biedermann, M. L.
 Bint
 Bischof
 Bischoff, dr. Erich
 Bischofsheim
 Bismarck, kníže Otto
 Blanc, Edmond (Weiss Edmund)
 Blankenštejn
 Bleichröder, S.
 Bloch, dr.
 Bloch, Chaim
 Blum
 Blum, Léon
 Blumkin
 Bluntschli, prof.
 Boccaccio, Giovanni
 Bodenheimer, dr. Max Isidor
 Boers
 Böhmer, Walter
 Bondy, Lionel Bey
 Börne, Ludwig

Bostunič, prof. Grigorij
 Bouis, opat
 Bourdet
 Bourgeois, Léon
 Brafmann, Jacob
 Brandeis, Louis
 Brandes, Georg
 Braeunlich, P.
 Breitscheid, dr.
 Breitung
 Brenz
 Breteuil, markýza de (Fouldová)
 Breuil, vévodkyně
 Briman, Áron (pseud. dr. Justus)
 Brodovskij-Bratman
 Brodskij, Leo
 Brody, Alexander
 Brooklin
 Bruno, Giordano
 Brutus
 Bryan, William Jennings
 Březnovský, Václav
 Bubnov
 Buljon
 Bunzel, dr. pastor
 Burcev, Vladimír Lvovič
 Busch, dr. Johannes
 Bussac, Dupont de
 Bussenel
 Butmi, G.

Caesar, Gaius Julius
 Cahen d'Anvers, M.
 Cajus, papež
 Cameron
 Carlavilla, Mauricio
 Cassel, dr. Gustav
 Cassel, Oskar
 Cilko
 Clausewitz
 Coerg
 Cohen
 Cohen, Brunel
 Cohen, Hermann
 Cohen, Israel
 Cohen, Kadmi
 Cohen, Louis
 Cohn, Josef
 Cohn, dr. Max
 Cohn, dr. Moritz
 Coq
 Corbara, Florentine (viz také Courtois)
 Courtois (viz Corbara)
 Cowen, Joseph

Creiznach-Frankfurt
 Crémieux, Isaac Adolphe
 Croix-Castries, vévodkyně de la (Séna)
 Cukierman
 Cuno
 Curzon, earl
 Cvibak
 Czereminski (alias Maslov)

Čajkovskij, N. V.
 Černín, hrabě
 Černov
 Čibar
 Čičerin
 Členov
 Čubar

Dahlen, C. von
 Daniel
 D'Annunzio, G.
 Danusso
 D'Aramon, hraběnka (Sternová)
 Darwin, Charles
 David
 Davies
 Davt'jan
 Dawes
 De la Tour
 Dejč, Leo
 Delitzsch, Franz
 Della-Roca, kněžna (Embden-Heimová)
 Delvalle, Daniel
 Derfelden, Helena von
 Desmon
 D'Estampes, vévodkyně (Raminghenová)
 D'Harcourt, hrabě
 Dibič, V.
 Dillmann
 Dinter
 Diodor
 Dioklecián
 Disraeli, Benjamin (viz Beaconsfield)
 Dobrovolskij
 Dobrutzki, Jakob Lejbovič Frank
 Dohna-Schlodien, hrabě Stanislaus zu
 Dorr
 Dreyfus
 Drumont, Édouard
 Dvolajskij

Eberle, J.
 Eberlin
 Ebert
 Eckart, Dietrich

Ecker, dr. Karl
 Ecker und Eckhoffen, H. H. von
 Ecker und Eckhoffen, Hans Karl von
 Eckert, baron Heinz Heinrich
 Efron, Savelij Konstantinovič (pseud. Litvin)
 Ehrenpreis, dr. rabín Marcus
 Ehrlich, prof. Paul
 Einstein, Albert
 Einstein, Carl
 Eisner, Kurt
 Elchingen, vévoda
 Eliot, G.
 Ellenberger, Heinrich
 Ellissen, Lazarus Speyer
 Elpis
 Elze
 Engelhardt, Boris baron
 Engelhardt, E. von
 Engels, Bedřich
 Ephrussi
 Epiphanes
 Epstein, Leopold
 Epštejn
 Essad Bey
 Ettinger
 Ezechiel

Faberget

Fall, Leo
 Faruk
 Fehst, Hermann
 Feigel
 Felbermann
 Feld, Bertha
 Ferdinand František, arcivévoda d'Este
 Ferrero, Francisco
 Ferry, Jules
 Feuerbach, Ludwig
 Fichte, Johann Gottlieb
 Findley, sir M.
 Finet, Jean (vl. jm. Finkelhaus)
 Fischer, Edmund
 Fišelevič
 Fišer
 Fitz-James, vévodkyně (Loevenhielmová)
 Fleischmann, Rudolf
 Fleischner
 Fleury
 Foeld, A. N.
 Ford, Henry
 Fouché, Joseph
 Fould
 France, Anatol
 Fränkel, Martin M.

Frankfurter
 František Josef I.
 Frece, Walter de
 Friedemann, Adolf
 Friedländer, David
 Friedländer, Israel
 Friedländer-Fuld
 Friedmann, rabín Israel
 Friedrich, Otto
 Frisch
 Fritsch, Theodor
 Fromer, Jakob
 Frumkin
 Fryová, L.
 Fuksman
 Fürchtengott, Leberecht
 Furnemont
 Fürst, Arthur

Gábor, Andor (vl. jm. Greiner)

Gamarnik
 Gambetta, Léon
 Gammernan
 Gándhí, Mahátmá
 Gans, prof. Eduard
 Gansky, M.
 Garfield, James Abraham
 Garkavyj, dr. A.
 Gasparri, kardinál
 Gaster, dr.
 Gedeon
 Geetjes
 Geisenheimer, S.
 Gelovani, kníže
 George, Lloyd
 Gercen
 Gercenštejn
 Gerecke, Karl
 Gerson, Hermann
 Gerson, J.
 Geršuni
 Gesztesi, dr. Julius
 Gildemeister, Otto
 Ginzberg, Ašer Isajevič (viz Achad Ha-Am)
 Ginzburg, baron
 Ginzburg, baron D. G.
 Ginzburg, Moses
 Gitkov
 Gloede, Hermann
 Gloss
 Goedsche, Hermann (viz Retcliffe, sir John)
 Goethe, Johann Wolfgang von
 Goldberg, B. Z.
 Goldberg, H.

Goldenstein, dr.
 Goldmann, Nahum
 Goldschmidt
 Goldschmidt, Áron
 Goldschmidt, dr. A.
 Goldschmidt, dr. Áron
 Goldschmidt, B. H.
 Goldschmidt, K.
 Goldschmidt, Lazarus
 Goldsmid
 Goldstein, Moritz
 Golovinskij
 Gompertz
 Gordon
 Gorkij, Maxim
 Gottheil, prof.
 Graetz, Heinrich
 Greenberg, dr.
 Grill, dr. P. Severin
 Grimm, prof. E.
 Grinberg, Uri Cui
 Grjunštejn
 Groos, René
 Gross, Stefan
 Grouchy, markýza de (Haberová)
 Gruber
 Gubelman-Jaroslavskij
 Güdemann, rabín dr. M.
 Guggenheim
 Günzburg, E. M.
 Gurevič, Samuel
 Gurland, Ilja
 Güterbock, Moritz
 Guttmann, dr. Alexander
 Guttmann, Heinrich
 Gyp

Ha–Am, Achad Ašer Isajevič (viz Achad)

Haas, Jacob de
 Haber, Samuel von
 Habicht
 Hadrián, císař
 Halphen, G. L.
 Hamm
 Hammes, Peter
 Hanauer
 Hanina, rabín Hama Ben
 Harriman
 Harris, Percy
 Hasselbacher, Friedrich
 Hegel, Georg Wilhelm Friedrich
 Heine, Heinrich
 Heine, Marie Alice
 Held, dr.

Held, Franz
 Hennalin
 Henning, major
 Herder, Johann Gottfried von
 Herriot, Édouard
 Hertz, dr.
 Herz, S.
 Herzl, dr. Benjamin Seff Theodor
 Heß (také Hess), Moses
 Heyking, baron
 Hieber, Otto
 Hildesheimer
 Hiller
 Hironymus
 Hirsch, Emil
 Hirschfeld (alias Hirschman)
 Hitler, Adolf
 Hofmannstahl, Hugo
 Holitscher, dr. Arthur
 Hollander
 Homér
 Hoover, Herbert
 Horneffer, August
 Horodetzky
 Hurlutová, Henriette
 Hurwitz, rabín Ješaja
 Hyndmann

Chajes, rabín Zwi Perez
 Chajkis
 Chalençon-Polignac, kníže
 Chamberlain, Houston Stuart
 Charjes, S. P.
 Chayla, hrabě Armand Alexander du
 Chimenez, Abraham
 Chvostov
 Chwolson

Iliodor

Inch
 Isaaks, Rufus (lord Reading)
 Itzig, prof.
 Itzkowski
 Ivanov, V.
 Izajáš
 Izák

Jacobson, Ferdinand

Jaffé
 Jagoda, H. C.
 Jakobson
 Jakub
 Jan Křtitel, sv.
 Jan III. Sobieski

Jan z Damašku
 Janin, Jules
 Jarmonkin
 Jasinovskij
 Jászi-Jakubovics, Oskar
 Jaurés, Jean
 Jehuda, rabín
 Jehuda, rabín Šimon ben
 Jelisejev
 Jeremiáš
 Ježíš Kristus
 Ježov
 Jindřich III.
 Joachym II., kurfiřt
 Joli, Moses
 Jollos
 Joly
 Joly, Maurice
 Joly, Philippe Lambert
 Jonas
 Jonas, H.
 Jordan
 Jorov, Henry
 Jost
 Jouin, msgre Ernest
 Jouston-Kahn (alias Jonson/Johnson-Kohn)
 Judelevič
 Jungfer
 Jureněv
 Jurovskij
 Juščinskij, Andrej

Kacnělson, dr. L.

Kadiš
 Kaganovič, Lazar Mojsejevič
 Kaganovičová, Roza
 Kajs
 Kakowski, kardinál
 Kalinin, Michail
 Kalita, kníže Ivan Danilovič
 Kálmán-Kohn, Emerich
 Kalmanovič
 Kameněv (Rozenfeld)
 Kaminka
 Kaminskij
 Kämpfer
 Kann, E. Moses
 Kann, J. E.
 Kant, Immanuel
 Kaplanová
 Karachan
 Karaulov, Michail
 Karel VIII.
 Karel Lysý

Karl von Hessen
 Károlyi, hrabě
 Karpeles, dr. Gustav
 Karskij
 Kateřina II.
 Katzenelsohn, dr.
 Kautsky, Karl
 Kellner
 Kenworthy
 Kerenskij, Alexandr (Kirbiz)
 Kéri-Krammer, Paul
 Kerjégu, komtesa de (Haberová)
 Kierenski
 Kirov
 Kirschner, rabín Bruno
 Kiss, Joseph
 Kitson, Arthur
 Klatzkin, Jakob
 Klaus
 Klee, dr. Alfred
 Klejner
 Klinow, J.
 Kloss
 Klotz, Lucien
 Klötzel, Cheskel Zwi
 Kmosko, dr. Michael
 Knox, generál
 Kob
 Kobeckij
 Kogan-Bernštejn
 Kohlson
 Kohn, Hans
 Kohn, rabín Leopold
 Kolb, ing.
 Kolontai
 Komarov
 Königswarter, Lieben
 Königswarter, Marcus
 Königswarter, Moritz
 Korsch, Rudolf
 Kosarev
 Kosior, S.
 Krasnov, generál
 Kraushaar
 Kropotkin, kníže
 Krupinskij
 Krupská, Naděžda
 Kruševan, Pavolakis
 Kujbyšev
 Kuljak, Izrail
 Kún, Béla (Kohn)
 Kúnfi-Kunstätter
 Kuptsch, P. Julius
 Kurlov, generál

Kutěpov, generál
Kuzmin, Gavril G.
Kuzmin-Karavajev
Kuznitzki, dr.

Labouchère, Henry
Ladenburg, Ludwig
Lagarde
Laipont
Lambelin, Roger
Lamont
Landau
Landovskij, dr. Josef
Landrau
Landsberg
Landsdowne, lord
Laskar, Paul
Lasky
Las-Marimas, markýza de (Jacobová)
Lassalle, Ferdinand
László-Löwy
Laurent, Achille
Lavrov
Lazare, Bernard
Lefrançais
Lehman
Lehmann, Paul
Lehven
Lenin, V. I. (Uljanov)
Leser, Julius
Lesseps, Ferdinand
Lessing, Ephraim Gotthold
Leven
Leven, Narcisse
Levenson
Lever, Levy
Levi, Baruch
Levi, Leo N.
Levin
Levin, dr.
Levy, M. C.
Levy, Oskar
Levy, Samuel
Levysohn, Arthur
Lewin, rabín dr. Samarjahu
Lewinsohn
Leyds
Lieberman
Lichtheim, Richard
Lilge
Lilienthal
Lincoln, Abraham
Lindberg, Charles
Lippman

Lippmann
Lisogub, Dimitrij Andrejevič
Litvinov-Wallach
Ljubimov
Lobojev
Loeb, Isidore
Loewenstein, dr.
Loge, Christian
Lohmann
Lombard, reverend B. S.
Longuet
Loosli, Carl Albert
Lord
Loubet, Émile
Löwe, Heinrich Georg F.
Löwit
Lucinge-Faucigny, kněžna (Cahenová)
Ludendorff, generál Erich
Ludvík XVIII.
Ludvík Filip
Lueger, dr.
Lunačarskij
Luther, dr. Martin
Luzsénszky, Alfons
Luzzati, Luigi
Lvov, kníže

Machiavelli, Nicolo
Magnes, rabín J. L.
Magyar, Lajos
Mahler, Gustav
Majskij
Maklakov, Nikolaj
Manasevič-Manujlov, Ivan
Mandel
Mandel
Manes
Manfred
Mann, Paul
Manuilskij
Manus
Marcellinus, papež
Mardochoj, rabín
Maretzki, dr. Louis
Margueritte
Margulies
Marjasin
Martov
Maru
Marx, Georges
Marx, Karel
März, ing. Karl
Masaryk, Tomáš Garrique
Mayer, dr.

Mayer, Evro
 Mayer-Heidelberg, Paul
 Mazo, J.
 M'Caul, reverend dr. A.
 Medrano, Julian de
 Mehring, Walter
 Meister, Wilhelm
 Melchett, lord
 Melchior, dr.
 Melnik
 Meltzer, npor.
 Mendelsohn
 Mendelsohn-Bartholdy, Felix
 Mendelssohn
 Mendelssohn Bartholdy
 Mendez, Salomon
 Merzbacher, dr.
 Metternich, Klement Václav
 Meyer, Joel
 Meyer, dr. Oskar
 Meyer, dr. Paul
 Meyer, Walter
 Meyer-Christian, Wolf
 Meyrink, Gustav
 Mežlauk
 Michajlov, A.
 Michajlovskij, N.
 Mikojan, Anastas
 Miksch, L.
 Miljukov, prof. Pavel Nikolajevič
 Mirbacha
 Mirés, Pereire
 Mloděckij
 Mohamed
 Mojžíš
 Molière, Jean Baptiste (vl. jm. Poquelin)
 Molotov
 Moltke
 Moltke, Helmut von
 Mommsen, Theodor
 Mond, Alfred
 Montague, Edwin Samuel
 Montague, Samuel
 Montefiore, Moses
 Montesquieu, Charles de
 Morgan
 Morgenthau
 Morgunov
 Moses
 Moses, Adolf
 Moses, Isaak
 Mosse, Rudolf (vl. jm. Ruben Moses)
 Mountford, Salomon
 Mousseaux, Gougenot de

Mozer
 Müllendorf
 Müller von Hausen (viz Beek, Gottfried zur)
 Münchmeyer, pastor
 Munk
 Münzer, dr.
 Murat, princ
 Mussolini, Benito
 Musvič-Šadurskij, hrabě plk.

Nachimov

Nachmani, rabín bar
 Naphtali, rabín
 Napoleon I. Bonaparte
 Napoleon III.
 Natanson, Mark A.
 Nathan, dr. Paul
 Nathan, Pintus
 Nebocat, J.
 Nečvolodov, generál Alexandr
 Nechtel
 Nero, císař
 Neumann, dr. rabín Wilhelm
 Newmann, Hesse
 Nietzsche, Friedrich
 Nikolaj I.
 Nikolaj II.
 Nikolaj Nikolajevič, velkokníže
 Nikolajev
 Nikolajevskij, Boris
 Nilus, Sergej A.
 Nižinskij
 Noailles, markýza de (Lackmannová)
 Noe (také Noah)
 Nordau, Max (Südfeld)
 Noskowicz, Mieczyslaw
 Nossig, Alfred

Okuma, hrabě

Oláh, Géza
 Olivier
 Oppenheimer, H. B.
 Oppenheimer, J. E.
 Oppenheimer, Julius dr.
 Orbelliani, princezna
 Ordžonikidze, G. K.
 Origenes
 Orževskij, generál
 Osinskij
 Ostrovskij
 Ozerskij

Paffrath, dr. Tharsicius

Pagès, Gabriel Jogand (viz Taxil, Leo)

Pachomov
 Panouse, komtesa de la (Heilbronnová)
 Papus
 Passarge, prof. dr. S.
 Pastuchov
 Pawlikowski, kníže biskup dr.
 Pawlikowski, Konstantin von
 Peisistratos
 Perikles
 Petljura
 Petr III.
 Petrovskij
 Pisarev
 Pitirim, metropolita
 Pitt-Rivers
 Pjatakov
 Pjatickij
 Planey, markýza de (Oppenheimová)
 Platón
 Plaut, H. C.
 Plehve, Vjačeslav Konstantinovič
 Plechanov, Grigorij Valentinovič
 Plossolle, Sicard de
 Pobědonoscev
 Pogány-Schwarz, Joseph
 Pohl, Otto
 Poincet
 Polaczok, rabín
 Polak
 Poleščuk
 Poljakov
 Polonskij
 Poncins, Léon de
 Popov
 Pösche, farář Gustav
 Posner Oskar
 Poťomkin
 Prerauer, dr. Walter
 Prerauer, Wilhelm
 Presle, markýza de (Kleinová)
 Preuss, A.
 Prévost, abbé P.
 Price, Ward (Philipp Graves)
 Prince, Albert
 Protofis
 Protopopov, Alexandr

Quartier-la-Tente

Quelen, komtesa de (Hermann Oppenheimo-
 vá)
 Quilly

Rabbi Moldavo (vl. jm. Noe Weinjung)
 Rabelais, François

Račkovskij, generál Pjotr
 Radek, Karl Bergardovič (Sobelsohn)
 Radziwiłłová, kněžna Jekatěrina
 Ragon
 Rahmer, dr. rabín
 Rakovskij, Kristián Gurevič
 Rambervillierová, hraběnka de (Alkeinová)
 Raphael, R.
 Rappaport, A. S.
 Rappaport, Moritz
 Rappoport
 Rasputin, Grigorij
 Ratgauz
 Rathenau, Emil
 Rathenau, Walther
 Rdulkowská
 Reading, lord (Rufus Isaaks)
 Ree, Amsel Jacob
 Reichenheim, N.
 Reinach, H. J.
 Reinach, Joseph
 Reinach, Salomon
 Réquet
 Retcliffe, sir John (viz Goedsche, Hermann)
 Reventlow, hrabě
 Reventlow, hrabě E.
 Rhodes, Cecil
 Rieß, Louis
 Riesser, Gabriel
 Rieznik, S.
 Richelieu, vévoda
 Richter, Paul
 Ritter, farář Gaston
 Rivoli, vévoda de
 Robespierre, Maximilien de
 Rodzianko
 Rohling, dr. August
 Rohmann
 Rochefort
 Rochefoucauld, hraběnka de la (Rumboldo-
 vá)
 Rochechouart-Mortemart, markýza de (Erar-
 dová)
 Roop, baron
 Roosevelt, Franklin Delano
 Rooseveltová, Eleonor
 Rosegger, Peter
 Rosenak, dr. rabín
 Rosenberg
 Rosenberg, admirál von
 Rosenberg, Alfred
 Rosenblüh
 Rosenblum (O'Reilly)
 Rosenman

Rosenmeier
 Rosenthal
 Rothschild
 Rothschild, Lionel
 Rothschild, Nathan
 Rouanet
 Rousseau, Jean Jacques
 Rozen
 Rozenberg
 Rozenblat
 Rozengolc
 Rübesame, Oskar
 Rubinštejn, Dimitrij
 Rubinštejnová
 Rudzutak
 Runge, Arnold
 Ruppín
 Rusch, J. B.
 Russel, pastor Charles Taze
 Rutheford, J. F.
 Ruzskij, generál
 Rys, Jan
 Rzewuski, Adam Lorenc

Safarov

Sachs
 Sachs, dr. Michael
 Saint-Jean de Lentilhac, markýza de (Hermann-Oppenheimová)
 Salignac-Fénélon, markýza de (Hertzová)
 Saltus, Edgar
 Sampferová, Jessin E.
 Samuel, A. M.
 Samuel, lord Herbert Louis
 Samuel, Samuel
 Sarolea, prof. L.
 Sassoon, Philipp
 Sazonov
 Seba, rabín Abraham
 Sedechia
 Seeckt, generál von
 Segel, Benjamin
 Semenoff, E.
 Seneca, L. Aneus
 Serd'ukov
 Shakespeare, William
 Sherman, John
 Shimvell, M.
 Schacht, Horace Greely Hjalmar
 Schay, R.
 Scheffer, Paul
 Scheidemann, Philipp
 Scherlen, děkan Paul
 Schey, Fr.

Schickedanz, Arno
 Schiff
 Schiff, Jacob
 Schik, Baruch
 Schmalenbach, Eugen
 Schnapper, Anton
 Schneider, G.
 Schneider, P.
 Schneider, Robert
 Schnitzler, Arthur
 Schönfeld
 Schopenhauer, Arthur
 Schulze, F. O. H.
 Schürer, Emil
 Schürff, dr.
 Siewert, Harald
 Silber
 Simanovič, Áron
 Simeon, rabín
 Simon, PhDr. E. H. James
 Sinzendorf, hrabě
 Sjedovová
 Skoropadski, hejtman
 Skrypník
 Slavickij
 Sliosberg, Henri
 Sobelsohn (Radek)
 Sofokles
 Sokolov, prof. K.
 Sokolov, Nahum
 Sokolov, Nikolaj Alexejevič
 Sokolowski, prof. Paul von
 Solovějšik
 Sonnino, Sidney
 Sparr-Coxhaven
 Spens-Boden, von
 Speyer
 Spingler
 Spinoza, Baruch
 Spiridonovová
 Springer, Max
 Stalin, J. V. (Džugašvili)
 Stamp, sir Josiah
 Stauff von der March, Ottokar
 Stefanovič
 Steinberg, dr. Iccok
 Steingrüber-Mühlau
 Steinhardt
 Stěckij
 Stern, A. J.
 Stern, Jacob S. H.
 Stöcker, farář
 Stollenverk, Rudolf
 Stomoňakov

Strack, prof. dr. Hermann Leberecht
Strauß, Ottomar
Strauss
Strauss, E. A.
Strauss, Manny
Strauss, Oskar
Stricker
Strusberg
Stürmer, Boris Vladimirovič
Südekum, dr.
Suchotin, Alexej Nikolajevič
Sulla, Lucius Cornelius
Sulzbach
Sundelevič
Suožif
Surič
Svjatikov, prof. Sergej
Swinton, John
Szamuely, Tibor

Šalamoun

Šalit, Gerasim
Šapiro
Ščeglovitov, Ivan
Šereševskij, B.
Šimon z Trientu
Šolem Aleichem
Šoubinskij
Štejn
Štejnberg
Šulman
Švedov, generál
Švernik

Tacitus, Publius Cornelius

Tagancev
Taillis, markýza du (Cahenová)
Taxil, Leo (G. J. Pagès)
Teller, konzistorní rada
Ternant, Victor de
Tertullian
Thomas, Albert
Thon, dr. rabín Ofias
Tibaldi
Ticho, dr. Josef
Tichomirov, L. H.
Timendörfer
Timotějev, arcijáhen Basil
Tischmann, Paulus
Titus, císař
Tjörn, A.
Tobler, Theodor
Todescos, Hermann
Tolstoj, hrabě

Tomáš, páter
Trebitsch, Arthur
Trocasse, F.
Trockij, Lev Davidovič (Lejba Bronštejn)
Trochu, generál
Trojanovskij
Trzeciak, prof. dr. Stanislaw
Tumulty, Itzig

Ular

Unruh, Fritz von
Untermeyer, Samuel
Usiškin
Ustinov

Vajnen

Vajnštejn
Vanderbilt
Varšavskij
Vász, dr. Stephan
Veilchenfeld, dr. Rabín
Veit, L. R.
Vejcer
Vellenrot
Verner
Viktorie, královna
Vilém I., císař
Villaine, Gaudin de
Villiers, hraběnka de (Habarová)
Virmaitre, Charles
Voltaire, François Marie
Vorošilov, maršál
Vyubovová, Anna Alexandrovna

Wagner, Richard

Wagram, kníže
Warburg
Warburg Max M.
Warburg, Paul
Warburg, W. S.
Ward, prof. Lester T.
Websterová, Nesta
Wedekind
Weill, rabín Julien
Weininger, Otto
Weinjung, Noe (pseud. Rabbi Moldavo)
Weishaupt, Adam
Weiss, Edmund (Blanc, Edmond)
Weiss, Isidor
Weiß, Bernhard (Zörgiebel)
Weißmann, dr. (Otto Braun)
Weizmann, dr. Chaim
Wellington, sir Arthur W.
Welti, dr. Eduard

Werner, dr. rabín
Wertheim
Wewer, tajný rada
Weyl, Bruno
Wiener, dr. rabín
Wiener, Eduard
Wichtl, dr. Friedrich
Wilken, Hans
Wilson, Woodrow
Winawer
Winberg, Theodor von
Winghene, Egon van
Wise, rabín dr. Isaac
Witte, hrabě Sergej
Wittenberg
Witt-Hoě, major Felix
Wohlgemuth, dr. Joseph
Wolf, Lucien
Wolff, Karl von
Wolffsohn
Wrangel, baron generál Petr N.

Yacoel, Simon-Tov

Zachariáš

Zacharjin
Zamyslovskij
Zedern (Zadora)
Zetkinová-Zundelová, Klára
Zinovjev (Apfelbaum)
Zlociste, Th.
Zola, Émile
Zoroaster (Zarathuštra)
Zorobabel
Zubатов, plk.
Zunder
Zweig, Arnold

Ždanov, maršál

Životovskij
Żochowski, plk. Stanisław

